

frumusețe
de vânzare

CANDACE BUSHNELL

Autoarea bestsellerului TOTUL DESPRE SEX

CANDACE BUSHNELL

frumusețe
de vânzare

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CANDACE, BUSHNELL

Frumusețe de vânzare / Candace Bushnell;

trad.: Mădălina Andrei. - București: RAO International Publishing Company, 2010

ISBN 978-973-54-0212-9

I. Andrei, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda, nr. 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

CANDACE BUSHNELL

Trading Up

© 2003, Candace Bushnell

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

MĂDĂLINA ANDREI

Fotografia copertei

FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2006

pentru versiunea în limba română

aprilie 2010

ISBN 978-973-54-0212-9

Pentru Camille, frumoasa mea mamă

Și pentru bunicile mele:

Elsie Salonie, care a fost întotdeauna o cititoare înfocată

Lena și Lucy, care au trecut în neființă

Și Jane, noua mea bunică

, .

Mulțumiri

Mulțumiri speciale dragei Anne Shearman
pentru titlul său.

Cartea întâi

Unu

Era începutul verii anului 2000, iar în New York, acolo unde străzile păreau a sclipi în praful de aur filtrat dintr-un miliard de afaceri ale unei economii înfloritoare, totul era normal. Lumea trecuse liniștită în noul mileniu, președintele evitase iarăși o punere sub acuzație, și Y2K¹ se fâsâise ca o sticlă veche de șampanie franțuzească. Orașul strălucea în toată gloria sa splendidă, vulgară și nemiloasă.

În acel moment, bârfa preferată a orașului era Peter Cannon, un avocat din industria divertismentului, care trăsesse pe sfoară mai multe celebrități, clienți de-ai lui, păgubiți cu aproape 35 de milioane de dolari. În lunile și anii următori, vor exista și mai multe scandaluri, miliarde de dolari pierduți și obișnuita jupuire până la piele a publicului american. Dar între timp, în „Afacerea Peter Cannon“ erau implicate multe nume sonore, asta pentru a satisface, măcar temporar, setea nebună de bârfă a newyorkezilor. Oricine era cineva fie îl cunoștea pe Peter, fie pe vreo persoană jecmănită de Peter – și, la urma urmei, se întrebau ei, nu ar fi trebuit clienții lui să-și dea seama de la început?

¹ Y2K (Problema anului 2000 sau Millennium Bug) – Pentru că unele aplicații rețineau doar ultimele două cifre ale anului, se credea că anul 2000 va fi interpretat de sistemele informatice drept 1900. (n.tr.)

Digger, un cântăreț de rock de treizeci și unu de ani, era una dintre victime. Digger era unul dintre acei artiști care aveau un singur nume, și care, asemenea multora, avea începuturi modeste combinate cu apariții cam excentrice. Originar din Des Moines, Iowa, avea un păr blond murdar și o piele înfricoșător de albă, translucidă, prin care i se vedeau venele albastre, iar semnul său distinctiv deveniseră pălăriile tipice pe care le purta întotdeauna.

În vinerea din weekendul în care se sărbătorea Memorial Day, stătea liniștit lângă piscina din casa de vară închiriată cu o sută de mii de dolari în Sagaponack, Hamptons, fumând o țigară fără filtru și privindu-o pe Patty, soția lui, care vorbea cu însuflețire la telefon.

Digger își stinse țigara într-un ghiveci de crizanteme (unde se adunase o grămăjoară de mucuri care aveau să fie luate de grădinar mai târziu) și se întinse pe un șezlong din lemn de tec. Era chiar o zi frumoasă și nu putea înțelege de ce se făcea atâta tevdură în jurul lui Peter Cannon. Fiind genul de persoană care considera că scopul său în viață era mult mai înalt decât goana josnică după bani, Digger nu înțelegea cu adevărat ce înseamnă valoarea banilor. Managerul său estimase că pierduse aproape un milion de dolari, dar pentru Digger, această sumă era un concept neclar și abstract, care putea fi înțeles doar în termeni muzicali. Se gândea că putea recâștiga milionul de dolari dacă ar compune doar un singur hit, dar în acea după-amiază atât de plăcută, instalat confortabil în luxul vilei din Hamptons, pur și simplu se adânci într-o atitudine de *laissez-faire*.

Mult iubita lui soție, Patty, stătea ca pe ghimpi și, de o jumătate de oră, sporovăia la telefon cu sora ei, Janey Wilcox, un fotomodel faimos care lucra pentru Victoria's Secret.

Uitându-se dincolo de piscină, spre foișorul unde Patty vorbea la telefon, îi admiră silueta plăcut proporționată, un pic

plinuță, îmbrăcată într-un costum de baie alb dintr-o singură piesă, iar Patty își înălță privirea și ochii li se întâlniră cu o expresie de înțelegere reciprocă. Patty se ridică și veni spre el și, așa cum se întâmpla de fiecare dată, Digger fu impresionat de frumusețea ei tipic americană: părul lung, blond-roșcat, nasul drăguț cărn cu pistrui și ochii albaștri rotunzi. Sora ei mai mare, Janey, era socotită drept o „mare frumusețe“, dar Digger nu o considerase niciodată așa. Deși Patty și Janey aveau același nas cărn, fața lui Janey era prea sălbatică și vicleană pentru a-l atrage – și mai mult decât asta, el o considera pe Janey, cu valorile ei denaturate despre poziție socială și bani, cu aerele ei frivole și arogante și obsesia față de ea însăși, nimic mai mult decât o nemernică narcisistă.

Iar acum Patty stătea lângă el cu telefonul întins.

– Janey vrea să vorbească cu tine, spuse ea.

El rânji, dând la iveală niște dinți îngălbeniți și neregulați, și luă telefonul din mâna lui Patty.

– Care-i treaba?

– Oh, Digger, zise Janey și vocea ei, melodioasă și cu un ușor accent care întotdeauna îl scotea din sărite, se auzi ca un clinchet de la celălalt capăt al firului. Îmi pare atât de rău. Am știut tot timpul că Peter va face ceva foarte, foarte stupid. Ar fi trebuit să te avertizez.

– Dar de unde să știi tu? întrebă Digger scobindu-se după un fir de tutun între dinți.

– Păi, am avut o relație acum câțiva ani, spuse ea, dar doar câteva săptămâni. Îi făcea pe toți polonezi împuțiți...

Digger nu spuse nimic. Numele lui de familie adevărat era Wachanski și se întrebă dacă Janey avusese vreo intenție să-l jignească.

– Și...? întrebă el.

– Și am știut întotdeauna că e o jigodie. Dragă, sunt așa de supărată. Ce ai de gând să faci?

Digger se uită la Patty și zâmbi.

– Păi mă gândesc că dacă are nevoie de banii mei așa de mult, nu are decât să-i păstreze.

La capătul firului se auzi o exclamație de uimire și apoi un moment de tăcere, urmat de râsul melodios al lui Janey.

– Vai, cât de, cât de... budist din partea ta, roști ea, ușor batjocoritor. Apoi, neștiind ce să mai zică, adaugă: Bănuiesc că ne vedem diseară la Mimi Kilroy.

– Mimi și mai cum? făcu Digger pe același ton plictisit pe care-l folosea ori de câte ori cineva îl întreba de Britney Spears.

Știa foarte bine cine era Mimi Kilroy, dar pentru că ea provenea din acea pătură a societății pe care, ca mulți alții din generația lui, el o înjura – adică republican WASP¹ –, nu avea nici cea mai mică intenție să-i ofere satisfacție lui Janey.

– Mimi Kilroy, repetă Janey cu o răbdare prefăcută, fiica senatorului Kilroy...

– Oh, da, răspunse Digger, dar deja nu mai era atent.

Patty se așezase lângă el și schimbându-și poziția corpului, el își încolăci un picior slăbănog în jurul taliei ei. Ea își întoarse fața spre el și îl atinse pe umăr și, ca de obicei, Digger simți o atracție irezistibilă pentru ea.

– Tre' să închid, spuse el încheind conversația.

O trase pe Patty deasupra și începu să-i sărute fața. Era îndrăgostit nebunește, într-un mod foarte romantic și deloc cinic, de soția lui, iar în ceea ce-l privea pe el, asta era tot ce conta. Din partea lui, Janey și Peter puteau să se ducă dracului.

„Nu, acumă serios“, se gândi Janey Wilcox. Dacă lui Digger prea puțin îi păsa de bani, de ce nu i-ar da și ei o parte din ei?

Se uită lung prin parbrizul Porsche-ului Boxster argintiu, decapotabil, proprietate personală, la șirul nesfârșit de mașini

¹ White Anglo Saxon Protestant – albi anglo-saxoni protestanți (n.tr.)

blocate înaintea ei de-a lungul Autostrăzii Long Island. Era atât de demodat să fii blocat în trafic pe drumul spre Hamptons, mai ales dacă erai fotomodel. Se gândea că dacă ar avea un milion în plus, primul lucru pe care l-ar face ar fi să ia hidroavionul spre Hamptons, și apoi și-ar lua și un asistent personal care să-i conducă mașina, așa cum văzuse ea la toți bogătanii pe care îi cunoștea. Dar tocmai asta era problema cu New Yorkul: nu contează cât de bogat te crezi, tot timpul există cineva care este mai bogat decât tine, mai faimos, care are mai mult succes... câteodată doar gândul la asta era de ajuns să te facă să-ți dorești să renunți. Dar la vederea capotei strălucitoare argintii a mașinii ei, se simți un pic mai optimistă și își reaminti că în acest punct al vieții sale nu exista nici un motiv să renunțe – ci, dimpotrivă, avea toate motivele să meargă înainte. Cu puțină disciplină și autocontrol ar putea, până la urmă, să aibă tot ce și-a dorit vreodată.

Ochelarii roz de soare, Chanel, îi alunecară pe nas și ea îi împinse înapoi, gândul că poseda accesoriul *must-have* al verii oferindu-i un sentiment de satisfacție. Janey era una dintre acele persoane pentru care superficialul masca în mod confortabil un gol interior, și totuși, dacă cineva i-ar fi zis că este superficială, ar fi fost de-a dreptul șocată. Janey Wilcox era o specie aparte de femeie frumoasă care, fiindu-i recunoscut doar aspectul fizic, era convinsă că posedă resurse bogate de talente încă nedescoperite. Pe sub exteriorul sclipitor, aproape perfect, se ascundea, credea ea, o sămânță de geniu care, într-o bună zi, avea să aducă o contribuție semnificativă lumii, mai degrabă artistică decât comercială. Faptul că nu exista nici o dovadă care să susțină această speranță n-o descuraja deloc și, într-adevăr, chiar nu se credea mai prejos decât cineva. Dacă l-ar fi întâlnit pe Tolstoi, de exemplu, era foarte sigură că el ar fi îmbrățișat-o ca pe un spirit înrudit.

Traficul încetinise la aproape treizeci de kilometri la oră și Janey bătea nerăbdătoare volanul cu degetele, cu inelul Bulgari din aur de optsprezece carate strălucind în soare. Avea degete lungi și subțiri – o ghicitoare îi spusese odată că are degete „de artistă” –, singurul lucru neplăcut la ele fiind unghiile roase până în carne. În decursul ultimelor nouă luni, de când fusese aleasă, ca o Cenușăreasă, să participe la noua campanie Victoria's Secret, toți artiștii de la machiaj din oraș încercaseră s-o facă să nu-și mai roadă unghiile, dar era un obicei din copilărie de care nu se putea dezbara. Durerea fizică pe care și-o provoca era o modalitate perversă de a controla durerea emoțională pe care i-o pricinuia lumea din jurul ei.

Și acum, frustrarea de a sta blocată în trafic în timp ce își imagina hidroavionul trecând pe deasupra, având la bord câțiva dintre membrii din înalta societate a New Yorkului aproape o făcu să-și ducă degetele spre gură, dar, de data asta, ezită. Nu avea nevoie să-și roadă unghiile – la urma urmei, era și ea, în sfârșit, pe acoperișul lumii. Cu doar un an în urmă, la treizeci și doi de ani, era practic terminată – cariera ei de actriță și de model ajunsese într-un punct mort și era așa de lipsită de resurse materiale, încât trebuise să împrumute bani de la iubii ei bogați, ca să-și plătească chiria. Apoi urmaseră acele trei săptămâni rușinoase când, neavând o para chioară, chiar îi trecuse prin cap să devină agent imobiliar și se înscrisese la niște cursuri. Dar oare soarta nu îi surâsesese din nou, scoțând-o din încurcătură? Și acum, privindu-și chipul în oglinda retrovizoare, își reaminti că era mult prea frumoasă ca să nu reușească în viață.

Sună telefonul din mașină și, gândindu-se că trebuia să fie impresarul ei, Tommy, apăsă butonul verde. Cu un an în urmă, Tommy nici nu voia să o mai sune înapoi, dar de când fusese aleasă pentru campania Victoria's Secret și apăruse pe panourile și în revistele din întreaga Americă, Tommy era noul ei cel

mai bun prieten, luând legătura cu ea de mai multe ori pe zi și ținând-o la curent cu ultimele bârfe. De fapt, Tommy fusese cel care o anunțase cu o zi în urmă că Peter Cannon fusese arestat în propriul birou și purtaseră o discuție savuroasă, disecând tarele de caracter ale acestuia, principalul fiind acela că Peter își pierduse capul lucrând cu VIP-uri și imaginându-și că ar putea deveni și el unul. O fi New Yorkul orașul tuturor posibilităților, dar oricine știa că există o graniță de netrecut între „celebrități“ și „furnizorii de servicii“, iar avocații, cu toată educația și expertiza lor, rămâneau totuși niște „furnizori de servicii“. Întâmplarea cu Peter circula acum ca o poveste moralizatoare: când cineva încearcă să transgreseze legile naturale ale celebrității și faimei, rezultatul era mai mult ca sigur arestul și probabil pedeapsa cu închisoarea.

Dar în locul lingușitorului „Bună, frumoaso“ al lui Tommy, în telefon se auzi o voce de femeie cu o modulație care părea accent englezesc:

– Cu Janey Wilcox, vă rog! zise ea.

– Eu sunt, spuse Janey, dându-și seama imediat că persoana care sunase era asistenta cuiva care lucra în industria divertismentului, pentru că, devenise *de rigueur* în ultimul timp în acest domeniu să angajezi o asistentă englezoaică.

– Vi-l dau pe domnul Comstock Dibble la telefon. Puteți vorbi?

Dar până să apuce Janey să răspundă, Comstock însuși intra pe fir.

– Janey, spuse el aspru, ca și cum intenționa să treacă imediat la subiect.

Janey nu-l mai văzuse și nici nu mai vorbise cu Comstock Dibble de aproape un an, și sunetul vocii lui readuse la suprafață o grămadă de asocieri neplăcute. Comstock Dibble fusese iubitul ei cu o vară înainte și Janey chiar își imaginase că era *îndrăgostită* de el – până când, brusc, el se logodise cu Mauve

Binchely, o femeie mondenă înaltă și slabă din înalta societate. Faptul că o părăsise pentru o altă femeie (și, culmea, credea Janey, una care nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca ea) fusese cu atât mai dureros, cu cât acesta părea să fie un scenariu care se repetase de multe ori în trecutul ei. În timp ce bărbații erau foarte fericiți să-și dea întâlniri cu ea, când venea vorba de sfânta uniune a mariajului, mereu păreau s-o refuze disprețuitori în favoarea unei alte candidate mai „potrivite“.

Pe de altă parte, Comstock Dibble, directorul Parador Pictures, era unul dintre cei mai influenți bărbați din industria cinematografică și era foarte posibil ca el s-o sune pentru a îi oferi un rol în următorul lui film. Așa că, deși își dorea să-i dea o lecție – chiar dacă lecția respectivă însemna pur și simplu că nu mai era deloc impresionată de el –, își dădu seama că ar fi o mișcare mai înțeleaptă să-l trateze mai cu blândețe. Asta însemna arta supraviețuirii în New York – să lași la o parte sentimentele personale în favoarea unei posibilități de a avansa în carieră. Și astfel, cu o voce rece (dar nu așa de rece pe cât și-ar fi dorit-o Janey) spuse:

– Da, Comstock?

Cu toate acestea, replica lui o făcu să tresară de frică.

– Janey, spuse el, știi că eu și cu tine am fost mereu prieteni.

Că această afirmație era neadevărată, era foarte limpede – nu erau „prieteni“ conform standardelor tuturor persoanelor normale –, dar cuvintele „eu și cu tine am fost mereu prieteni“ erau de fapt un cod folosit de newyorkezii importanți pentru a semnala începutul unei discuții care putea fi foarte neplăcută. De obicei, însemna că primei părți i se făcuse vreo nedreptate, implicația fiind aceea că, din moment ce ambele persoane făceau parte din aceeași societate exclusivistă newyorkeză, mai întâi ar trebui să încerce să rezolve conflictul pe cale amiabilă, înainte de a recurge la avocați și la ziariștii de tabloide. Dar

într-o clipită, frica se transformă în indignare, pe măsură ce Janey se întreba ce fel de prejudiciu îi adusesese ea lui Comstock Dibble. Ea era cea care fusese lăsată baltă, nu el, și în ceea ce o privește, el îi era dator. Ar fi mult mai bine ca el să întindă mâna primul, așa că, abținându-se, spuse cu o undă de flirt în voce:

– Suntem prieteni, Comstock? Dumnezeu! Nu am mai auzit nimic de tine de aproape un an. Credeam că mă suni ca să-mi oferi un rol în următorul tău film.

– Nu știam că ești actriță, Janey.

Asta era o răutate. Comstock știa foarte bine că jucase într-un film de aventuri cu aproape opt ani în urmă, dar nu mușcă momeala.

– Sunt multe lucruri, Comstock, pe care tu nu le mai știi despre mine acum, spuse ea cu o voce jucăușă, și asta, pentru că nu ai mai sunat.

Știa că nu avea nici o obligație s-o sune, dar, de asemenea, mai știa că nu există modalitate mai bună de a irita un bărbat și de a-l face să se simtă prost pentru faptul că ți-a tras-o și apoi nu te-a mai sunat luni întregi.

– Sun *acum*, spuse el.

– Deci, când te voi revedea? întrebă ea.

– Țsta e motivul pentru care te sun.

– Nu-mi spune că tu și Mauve v-ați despărțit...

– Mauve e o scumpă, o asigură el, cumva insinuând că Janey nu era.

Asta era o altă insultă, iar Janey spuse ofensiv:

– De ce nu ar fi? Adică, vreau să spun, ce a trebuit ea să facă vreodată în afară de faptul că a moștenit milioane de dolari...?

La care Comstock răspunse pe un ton de avertizare:

– Janey...

– Păi, hai să fim serioși, Comstock. Știi foarte bine că așa e, îl tachină Janey în stilul pe care îl folosise cu mult succes cu o vară în urmă.

Pe de o parte, îl ura pentru faptul că o părăsise, și pe de alta, adora faptul că se afla în relații amicale cu unul dintre cei mai influenți bărbați din New York.

– La urma urmei, continuă ea imperturbabilă, este ușor să fii drăguț când nu a trebuit niciodată să muncești pentru banii tăi...

Comstock oftă ca și cum ar fi fost un caz lipsit de speranță și spuse:

– Nu fi geloasă!

– Nu sunt geloasă! țipă Janey. Nu detesta nimic mai mult decât să-i fie arătate cu degetul defectele. De ce naibii aş fi eu geloasă pe Mauve Binchely?

Din estimările lui Janey, Mauve era practic antică pentru o femeie – se apropia de patruzeci și cinci de ani – și avea doar un singur atu: părul ei, negru și ondulat.

Dar Comstock era clar că se plictisise de direcția în care o luase conversația, pentru că repetă dintr-odată:

– Janey, eu și cu tine am fost mereu prieteni. Așa că știu că nu-mi vei face probleme.

– De ce ți-aș face probleme? se miră Janey.

– Zău, acum, Janey, spuse Comstock cu o voce joasă, conspirativă. Știi că ești o femeie periculoasă.

Prima reacție a lui Janey fu de încântare la auzul acestei izbucniri – în momentele ei de vanitate, chiar se închipuia ca pe o femeie periculoasă, care într-o bună zi ar putea conduce lumea –, dar bănuia totuși că exista o amenințare ascunsă în spatele cuvintelor lui Comstock. Anul trecut, când era falită, oamenii vorbeau pe la spate cum că ar fi fost o târfă. Anul acesta, acum, că în sfârșit avea succes și reușise, aceiași oameni spuneau că ar fi o femeie periculoasă. Dar așa era New Yorkul. Cu o voce senzuală îi spuse:

– Dacă vrei să fim prieteni, Comstock, nu te descurci prea bine.

El râse, dar în secunda doi, tonul îi deveni amenințător.

– Mai bine te-ai gândi de două ori înainte să te pui cu mine... spuse el și, pentru un moment, Janey se întreabă dacă va exploda și va avea una dintre ieșirile lui nervoase legendare.

Comstock Dibble, recunoscut ca un fel de geniu în industria cinematografică, era de asemenea celebru pentru izbucnirile sale violente – pe femei adesea le făcea în față „pizde” –, după care le trimitea flori. Mai existau cel puțin câțiva bărbați la fel de puternici ca el în New York, care treceau de la șarm la nebunie într-o clipită, dar cât timp Comstock rămânea directorul Parador Pictures și atâta timp cât Parador continua să fie favorita mass-media, Comstock nu avea de suferit, și asta, de asemenea, era tipic pentru New York.

O fată mai puțin sigură pe ea s-ar fi speriat, dar Janey Wilcox nu era genul ăsta de fată – dintotdeauna se mândrise cu faptul că nu se lăsa intimidată de bărbații puternici. Prin urmare, rosti cu o voce inocentă:

– Mă *ameninți*, Comstock?

– Știu că te duci la Mimi Kilroy diseară!

Janey fu așa de surprinsă, încât începu să râdă.

– Hai să fim serioși, Comstock! Chiar nu ai nimic altceva mai bun de făcut decât să mă suni în legătură cu o... *petrecere*?

– De fapt, ba da, chiar am, spuse el adoptând tonul lor familiar de tachinare. Și tocmai de-asta sunt ofticat. Fir-ar al dracului, Janey! De ce nu poți să stai acasă?

– Dar de ce nu stai tu? întrebă ea.

– Mauve este prietena cea mai bună a lui Mimi.

– Așa, și? spuse Janey cu răceală în glas.

– Ascultă, Janey, eu doar încerc să te avertizez prietenește. Este mai bine pentru amândoi să nu știe nimeni că ne cunoaștem.

Janey nu rezistă tentației de a-i aminti lui Comstock de relația lor.

– Nu, Comstock, zise ea râzând, este mai bine *pentru tine* să nu știe nimeni că mi-ai tras-o vara trecută.

Și, într-un final, Comstock își pierdu cumpătul.

– Vrei să taci din gură și să mă ascuți?! zbieră el. A dracului pizdă!

Zbieră atât de tare, încât Janey era convinsă că-l auziseră prin telefon și ceilalți participanți la trafic de pe Autostrada Long Island. Și dacă avea impresia că putea vorbi cu ea în halul ăsta, se înșela amarnic. Nu mai era fetița disperată căreia i-o trăsese cu o vară în urmă și ținea să-i spună și lui acest lucru.

– Acum să ascuți *tu*, Comstock! replică ea cu o voce glacială și extrem de calmă. Ce spui tu este că am fost destul de bună să mi-o tragi vara trecută, dar vara aceasta nu mai sunt destul de bună să te cunosc. Păi, să-ți spun ceva în cazul ăsta. Eu nu lucrez așa.

– Știm cu toții cum lucrezi tu, Janey, spuse el cu răutate.

– Diferența dintre noi doi este că mie nu mi-e rușine de trecutul meu, replică Janey știind că asta nu era adevărat pe de-a întregul, dar suna foarte bine.

Comstock nu fu însă deloc impresionat.

– Stai dracului cât mai departe de mine! Te avertizez! S-ar putea termina cu un dezastru pentru amândoi.

Și după asta închise.

„Al dracului Comstock“, se gândi Janey în timp ce frâna. Traficul ajunsese într-un punct mort și ea își lăsă capul pe spate, încruntându-se la șirul de mașini.

Vara asta trebuia să fie vara triumfului ei, se gândi ea furioasă. Noua ei reclamă, în care se prefăcea că știe să cânte la o chitară electrică albă, purtând nimic mai mult decât un sutien și niște chiloți albi de mătase, fusese lansată cu trei zile în urmă cu surle și trâmbițe – și acum, că ajunsese un fotomodel celebru, știa că asta era vara în care avea să dea lovitura.

Plănuise să-și cultive relațiile cu cei care trăgeau sforile și care populau Hamptonsul în fiecare vară; visul ei era să aibă un „salon“ unde să se adune artiști, producători de film și scriitori și să discute pe teme intelectuale. Dacă ar fi fost presată, ar fi recunoscut și că, de fapt, i-ar fi plăcut să regizeze... Dar cel mai important, credea ea, era că noul ei statut de fotomodel însemna că nu va mai fi nevoită să aibă de-a face cu nemernici de tipul lui Comstock Dibble și că îi va permite să-și găsească un bărbat mult mai bun. Normal, voia să fie îndrăgostită, dar în spatele fiecărei relații reușite nu se ascunde oare un dram de cinism? Și o alianță între doi oameni celebri era ceva ce publicul pur și simplu adora...

Dar brusc, telefonul lui Comstock o făcu să pună la îndoială toate astea și, pentru o clipă, se întrebă dacă oare chiar ajunsese atât de departe pe cât își închipuia. Ca să supraviețuiască, se pare că întreaga ei viață fusese nevoită să se culce cu bărbați bogați – scunzi, burtoși, chelioși, cu păr în urechi și ciuperci la picioare, bărbați cu dinți lipsă și blană pe spate, bărbați cu penisuri care nu intrau în erecție complet, pe scurt, bărbați cu care nici o femeie care se respectă nu s-ar fi culcat dacă acesta nu ar fi avut bani. Își jurase că vara aceasta avea să fie altfel. Dar remarca lui Comstock – „știm cu toții cum lucrezi tu, Janey“ – o făcu dintr-odată să se simtă nesigură...

Apucă volanul și, în acel moment, își zări unghiile roase. Își ascunse repede o mână sub picioare ca să nu se mai gândească la degetele ei și încercă să se îmbărbăteze că ceea ce spusese Comstock nu era deloc important. La urma urmei, era probabil furios că devenise un model faimos și el o lăsase să plece... dar cuvintele lui îi aminteau dureros tot ceea ce era în neregulă în New York: un bărbat putea avea câte femei voia, dar când venea vorba de sex, erau destui oameni care încă se agățau de concepția învechită conform căreia o femeie nu ar trebui să aibă prea mulți parteneri. Oh, o femeie avea totuși

dreptul să facă sex – într-adevăr, chiar lumea se aștepta la asta. Dar se părea că exista o limită, despre care nimeni nu vorbea, privind numărului de bărbați cu care o femeie se putea culca, iar dacă acea limită era depășită, acea femeie nu mai era considerată „potrivită“ pentru a fi luată de soție.

Era atât de nedrept! se gândi Janey furioasă. Cu siguranță ea făcuse sex cu mai mulți bărbați decât orice femeie pe care o cunoștea, și era conștientă că, pe la spate, oamenii o bârfeau și o făceau târfă. Dar ceea ce nu înțelegea nimeni, era faptul că de fiecare dată când *făcuse* sex cu un bărbat, chiar dacă asta presupunea sex oral în toaleta vreunui restaurant, o făcea pentru că ea credea că poate el *era* „alesul“.

Sau cel puțin, asta își tot repeta în sinea ei.

Telefonul sună iarăși și îl apucă întrebându-se dacă o fi tot Comstock, care o căuta pentru a-și cere scuze.

– Janey? întrebă o voce de femeie vag cunoscută. Avea un accent sofisticat de Coasta de Est și, ca și cum ar fi dat de un prieten demult pierdut, izbucni: Mimi Kilroy la telefon. *Ce mai faci, dragă?*

Preț de o clipă, Janey fu prea surprinsă pentru a scoate vreun cuvânt. Cu siguranță, Mimi nu era o prietenă bună; chiar așa, se cunoșteau doar pentru că dăduseră întâmplător una peste alta la diferite petreceri de-a lungul anilor. Dar Janey fu brusc încântată. Mimi Kilroy se afla în vârful ierarhiei sociale din New York – tatăl ei era un senator celebru care, umbla vorba, ar putea fi numit șeful Comisiei de Finanțe dacă republicanii câștigau alegerile – și se vorbea că Mimi, care își făcuse debutul în lumea mondenă a protipendadei la cincisprezece ani, când începuse să frecventeze Studio 54, conducea din umbră societatea newyorkeză. În ultimii zece ani, Janey abia dacă schimbase mai mult de câteva cuvinte cu Mimi – până acum Mimi o ignorase dinadins sau se prefăcuse că habar nu avea cine era Janey –, dar, cu toate astea, Janey

nu fu chiar surprinsă de telefon. La urma urmei, de îndată ce dădeai lovitura în New York, oameni care nu te băgaseră în seamă până atunci își doreau să fie cei mai buni prieteni ai tăi.

Și astfel, cu o voce care sugera că într-adevăr ea și Mimi erau prietene vechi și că Mimi nu încercase niciodată s-o ignore la vreo petrecere, spuse:

– Bună, Mimi. Cred că pregătirile pentru petrecerea de diseară te-au înnebunit.

Apoi, rezemându-se de scaun și privind-se în oglinda retrovizoare, își zâmbi satisfăcută.

Bineînțeles că era greșit din punct de vedere moral să pretindă că era prietena cea mai bună a lui Mimi – doar pentru că Mimi se părea că-și dorește acest lucru. Dar Janey nu fusese niciodată persoana care să se împiedice de formalități, mai ales când era vorba despre o situație care s-ar putea să-i aducă beneficii. În secunda următoare, Mimi exclamă un pic vinovată:

– Abia dacă am ridicat vreun deget. Compania de catering se ocupă de tot... eu trebuie doar să gust aperitivele...

Janey se simți dintr-odată stânjenită. Ea dăduse exact două petreceri în toată viața ei, ambele fuseseră un dezastru (era cam zgârcită, și la ambele petreceri alcoolul se terminase prea devreme), iar faptul că Mimi era celebră pentru petrecerile ei și își permitea să angajeze firme de catering și organizare a petrecerilor părea doar să adâncească prăpastia dintre ele. De câte ori era forțată să-și amintească statutul ei mai umil, reacția lui Janey era un comentariu înțepător. Dar de data asta se abținu și în loc de o remarcă sarcastică – „Dar nu poți găsi pe cineva care să facă și *asta?*” – abia scoase un râset politicos.

– Scumpo, spuse Mimi, voiam să mă asigur că vii diseară la petrecere. Vreau să-ți prezint pe cineva special. Numele lui este Selden Rose și tocmai s-a mutat aici din California... Îl știi? Este noul director al Movie Time, canalul prin cablu... dar

tu semeni probabil cu mine, așa că nu te uiți la televizor, dar după câte se pare este o slujbă foarte importantă... iar el este *minunat*, are patruzeci și patru de ani, divorțat, fără copii, slavă Domnului, așa că este relativ proaspăt... dar mai presus de toate, scumpo, este extraordinar, extraordinar de... autentic. Da, cred că ăsta e cuvântul. Este *autentic*. Nu seamănă deloc cu noi, adăugă Mimi, râzând ca o cunoscătoare. Nu mă aștept să te îndrăgostești de el, dar este un prieten vechi de-al lui George și nu cunoaște pe nimeni aici, și ar fi frumos dacă ai fi un pic drăguță cu el...

– Mi-ar face *mare plăcere* să-l întâlnesc, spuse Janey cu însuflețire. Sună divin...

– Dragă, chiar este, o asigură Mimi. Și, firește, eu nu uit pe nimeni care îmi face o favoare...

Conversația mai continuă în același stil preț de câteva secunde, apoi Mimi încheie cu o frază de genul „te sărut, dragă“. Și, așa brusc, Janey fu din nou în al nouălea cer. Selden Rose nu suna chiar așa de promițător – din descrierea lui Mimi, putea fi un al doilea Comstock Dibble –, dar faptul că Mimi o sunase ca să o combine cu un bărbat o reasigură că ajunsese atât de departe precum credea. Și nu ar fi fost asta o palmă dată lui Comstock Dibble și un mod de a-i arăta că nu trebuie să se pună cu ea? Nu știa ce voise Mimi să spună exact, să fie „drăguță“ cu Selden Rose (dacă se aștepta ca Janey să-i facă vreun sex oral în toaletă, putea să-și ia gândul), dar cu siguranță îi va acorda un pic de atenție, iar Comstock va înnebuni când va vedea că reușise să pătrundă în cercul de prieteni apropiați ai lui Mimi...

Traficul se opri din nou înainte de Exit 70 și recăpătându-și încrederea în propria persoană, Janey se folosi de ocazie pentru a se privi în oglinda de pe parasolarul din mașină. Era satisfăcută mereu de imaginea ei și, aplecându-se puțin în față, se minună de propria frumusețe.

Părul ei, lung, blond și bogat, părea a fi o spumă; forma feței era aproape perfectă, cu fruntea înaltă și bărbia frumos curbată. Avea ochii albaștri, un pic migdalați, semn al unei inteligențe misterioase, credea ea, în timp ce buzele pline (de curând și mai pline, grație injecțiilor administrate de dermatologul ei) sugerau o inocență de copil. Chiar așa, singurul defect „tehnic“ era nasul, cu vârful în vânt, însă cu toate astea, fără acest nas ar fi fost o frumusețe rece, clasică.

Era atât de absorbită de propriul chip, încât nu observă că traficul începuse să se pună în mișcare decât atunci când reveria îi fu întreruptă de claxonul nervos al unei mașini din spatele ei. Iritată, dar și puțin jenată, se uită în oglinda retrovizoare și văzu că șoferul care o atenționase era un tânăr nemaipomenit de chipeș, la volanul unui Ferrari Hunter verde. Janey simți imediat invidie – adora acel model de Ferrari de când se știa –, dar ranchiuna se transformă în gelozie când văzu cine se mai afla în mașină: Pippi Maus.

Pippi și sora ei mai mică, Nancy Maus, formau cuplul de surori actrițe din Charleston, Carolina de Sud. Aveau fețe micuțe, ca de șoricei, dar posedau siluete de invidiat, foarte rar întâlnite în lumea lor: fete slăbuțe cu sâni naturali foarte mari. Erau notorii pentru lipsa lor de talent, iar Janey le asocia cu „tot ce este în neregulă cu lumea asta“; cu toate astea, reușiseră să-și facă un nume datorită rolurilor excentrice pe care le jucaseră în filme independente. Janey nu-și putea imagina ce căuta Pippi în drum spre Hamptons – din punctul ei de vedere, Pippi nu era genul de persoană care să aparțină acelui loc –, dar, ce era și mai ciudat, nu înțelegea ce făcea Pippi lângă un bărbat atât de frumos. Își putu da seama că era un bărbat înalt, chiar așa înghesuit pe scaunul din Ferrari – poate un metru nouăzeci și cinci –, cu un trup zvelt, buze pline și fața sculptată a unui fotomodel masculin. Poate era homo – Pippi, la urma urmei, era genul de tipă care probabil își petrecea timpul

doar cu bărbați homosexuali –, dar, din felul macho în care o claxonase, Janey bănuî că nu era.

Și apoi, ca meniul să fie complet, Ferrariul făcu o mișcare în lateral. Într-o clipă trecu de ea, ca și cum nu ar fi fost decât un gândac insignifiant. Pippi chicoti de plăcere, iar Janey se uită la șofer. Ochii li se întâlniră și, preț de o secundă, Janey fu extrem de surprinsă. Expresia uimită de pe chipul lui era aceea a unui bărbat care tocmai văzuse un înger...

Dar apoi mașina verde dispăru după curbă spre ieșire, iar Janey simți, încă o dată, că fusese lăsată în urmă. Dacă nu putea lua hidroavionul spre Hamptons, atunci trebuia să se afle într-o mașină ca aia, cu un bărbat ca el... Rozându-și absentă o pieleță imaginară, se consolă cu gândul că, în mod sigur, șoferul se îndrăgostise de ea – și că poate el era exact genul de bărbat pe care îl căuta de atâta timp. Băgând mașina în viteză a treia ca o expertă, se gândi cât de amuzant ar fi să i-l fure de sub nas lui Pippi Maus.

Doi

Petrecerea lui Mimi Kilroy, din weekendul de Memorial Day, era un eveniment faimos de primă importanță; și dat fiind faptul că se scria despre el în toate revistele și ziarele din oraș, nu-ți dădea mâna să te prefaci că nu există – dar asta era singura opțiune dacă nu erai invitat. Janey nu mai fusese nicio dată invitată și, în fiecare vară, îl simțise ca pe un ghimpe în coastă, știind că o sută dintre cei mai populari, mai talentați și mai importanți oameni din New York fuseseră invitați și că ea, în mod special, nu se număra printre ei. Oricât ar fi încercat, de oricâte ori ar fi răbufnit pe un ton zeflemitor: „Te rog, este doar o petrecere stupidă“, nu putea depăși sentimentul că Mimi o dăduse la o parte deliberat și cu multă cruzime.

Acest sentiment era irațional – la urma urmei, Mimi nu o cunoștea. Cu toate astea, în anii trecuți, Janey făcuse tot ce îi stătuse în putință să participe la petrecere, începând cu a face sex oral cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse, în speranța că o va invita să-i fie parteneră, și terminând cu cercetările făcute pe plaja din spatele casei lui Mimi, pentru a vedea dacă nu cumva se putea strecura prin spate pe undeva. Dar adevărata lovitură o primise în urmă cu patru ani, pe când se întâlnea cu Peter Cannon, iar el fusese invitat la petrecerea lui Mimi. „De ce te-ar invita *pe tine?*“ se mirase ea, nevenindu-i să creadă,

iar el; abia catadicsind să-i arunce o privire, replicase sarcastic: „De ce *nu m-ar* invita?”

„De-aia“, spusese Janey cu încăpățănare, dar și-ar fi dorit să spună: „Pentru că ești un nimeni“, dar se abținuse, căci asta ar fi însemnat că ea se întâlnea cu un nimeni. Și mai mult de atât, voia ca el s-o ia la petrecere.

Peter nu avea nimic împotriva s-o ia și pe ea (Janey observase că din când în când era în stare să se comporte ca o ființă umană), dar Mimi îl împiedicase. El trimisese o scrisoare de confirmare pentru două persoane, apoi asistenta lui Mimi sunase și întrebase numele invitatei sale.

– Janey Wilcox, anunțase el.

Asistenta sunase două ore mai târziu:

– Îmi pare rău, dar cine este invitata dumneavoastră?

– Janey Wilcox.

– Da, dar cine este ea?

– Este *o fată*, spusese Peter.

– Dar cine este? Cu ce *se ocupă*?

– Este un fel de... *fotomodel*? răspunse el.

– Voi reveni cu un telefon.

Janey țipase la el:

– De ce nu i-ai spus că sunt o *actriță*?

– Habar n-am. Poate pentru că nu ai fost actriță de cinci ani încoace?

– Asta pentru că aștept rolul potrivit, strigase Janey.

Apoi asistenta revenise cu un telefon:

– Îmi pare *foarte* rău, dar am vorbit cu Mimi și se pare că nu mai avem locuri libere anul acesta. Nimeni nu are voie să aducă invitați.

Asta era o minciună și o știa toată lumea.

În acel moment, sentimentele lui Janey față de Mimi se transformaseră în ură. Nu o cunoștea cu adevărat pe Mimi, dar

o ura oricum – așa cum cineva poate urî un star de cinema sau un politician: ura ceea ce reprezenta Mimi.

Janey se gândi că, spre deosebire de majoritatea oamenilor, Mimi nu-și dorise nimic niciodată. Nu trebuise niciodată să se lupte pentru nimic; nu trebuise să-și facă griji cum își va plăti chiria. Practic, avusese „carieră“ (model pentru Ralph Lauren, VJ la VH1, designer de bijuterii și cea mai recentă dintre aceste cariere, importa eșarfe de cașmir pe care le vindea prietenelor ei), dar pentru Janey, Mimi nu *facuse* cu adevărat nimic și nu era nimic altceva decât o persoană mondenă inutilă, mereu îmbrăcată cu haine de firmă și a cărei fotografie apărea în fiecare lună în paginile mondene ale diverselor reviste.

Dar pentru Janey, gustul cel mai amar i-l lăsa felul în care arăta Mimi: era înaltă și slăbuță, cu genul acela de păr blond natural cu firul subțire, care părea mereu fibros; cu toate astea, toți insistau că era „o frumusețe“. Lui Janey nu-i venea să creadă. Dacă Mimi nu ar fi fost bogată, dacă nu ar fi provenit dintr-o familie așa de cunoscută, nu ar fi existat nici măcar un singur bărbat în New York care s-o bage în seamă. Pe scurt, Mimi era întruchiparea flagrantă a nedreptății vieții: dacă nu ar fi fost accidentul de a se fi născut într-o familie bogată, Mimi ar fi fost *un nimeni*.

Mama lui Mimi era Tabitha Mason, o vedetă de cinema din anii 1950, care provenea dintr-o familie bine-cunoscută din Philadelphia. Tatăl ei era Robert Kilroy, din familia Kilroy din California; când se căsătoriseră ei, în 1955, el era al doilea cel mai tânăr senator din istorie care avea să fie ales. Când, în 1956, se născuse primul lor copil, Sandy, un băiat, Tabitha renunțase la cariera ei la Hollywood pentru a-și crește copilul; doi ani mai târziu, dăduse naștere unei fete, Camille, căreia toată lumea îi spunea Mimi.

Pe când era copil, Janey știa aproape totul despre Mimi – începând cu culoarea ei preferată (roz) și până la numele

poneiului ei (Blaze), cu care Mimi câștigase un raft plin de trofee și de panglicuțe albastre. Janey știa toate astea pentru că în anii 1960 și la începutul anilor 1970, revistele pentru femei, cum ar fi *Good Housekeeping* și *Ladies' Home Journal*, publicau articole despre existența obișnuită a familiei Kilroy; bunăoară, „Ziua Recunoștinței cu familia Kilroy“ era un ingredient anual pe care cetățenii mai puțin faimoși ai Americii se puteau baza, la fel cum se bazau pe sosul de afine¹, și apăsarea și Mimi însăși, an după an, într-o rochiță roz cu un șorțuleț alb de dantelă pe deasupra, cu pantofii Mary Janes de lac roz, cu părul aranjat în codițe sau strâns la spate într-o fundă strălucitoare; și, mai târziu, Mimi în prima ei rochie de „stăpână a casei“, cu părul sârmos prins sus, în vârful capului, cu un coc dintr-acelea false și mari care erau foarte la modă la începutul anilor 1970. În aceste fotografii, Mimi arăta cam slăbănoagă, cu ochii ei mari albaștri bulbucați, dar cu o expresie sfidătoare, ca și cum își dădea seama cât de ridicol era totul și, sincer, avea lucruri mai bune cu care să-și piardă timpul.

Și micuța Janey Wilcox, care avea șase ani, cu fața ei durdulie și cu părul castaniu, studia aceste fotografii și se întreba de ce nu era ea Mimi Kilroy! Cumva, această Mimi Kilroy ajunsese să trăiască viața care ar fi trebuit să-i aparțină lui Janey.

Dar timpul trecuse și viața mersese înainte, iar Janey uitase de Mimi Kilroy – până când ajunsese în New York la sfârșitul anilor optzeci.

Janey nu avea mai mult de douăzeci de ani și tocmai se întorsese din Europa, unde petrecuse vara ca fotomodel. Fusesse agățată imediat de un investitor bancar, pe numele lui, Petie – avea probabil cam treizeci și ceva de ani, dar lui Janey i se părea un boșorog. Își purta părul negru dat pe spate, avea ochii prea

¹ *Cranberry sauce* – sosul de afine, asociat de obicei în America cu masa festivă de Ziua Recunoștinței (n.tr.)

apropiați unul de celălalt și mâinile delicate și moi ca ale unei fete, dar era ușor de manipulat. Într-o seară, o luă la o petrecere privată la Clubul Grolier; nu fusese invitat, dar având în vedere că era unul dintre investitorii importanți ai clubului, fuseseră lăsați să intre.

Petrecerea era dată în cinstea unui băiat rău, scriitorul sudist Redmon Richardly, iar mulțimea, răgușită și beată, avea un aer mulțumit de sine, ca și cum ei ar fi fost cei mai rafinați oameni din New York și nu exista alt loc mai bun decât ăsta. Numaidecât, Janey observă că Petie, care purta un costum cu dungi tipic englezesc, nu se potrivea deloc acolo; avea o atitudine microasă pe care Janey o luase drept rafinament, dar scos din elementul său și plasat în mijlocul acestei mulțimi, își dădu seama că nu era nimic altceva decât un libidinos cu bani.

– Hai să plecăm, șopti ea.

Se uită la ea ca la o nebună.

– Cum? se miră el și, luând-o de mână, o împinse în sus pe scări.

La bar se afla o tânără înconjurată de mai mulți bărbați; în timp ce Petie comanda băuturile, ochii femeii scăpărară și sări de pe scaunul pe care stătea. Janey nu mai văzuse vreo fotografie cu Mimi Kilroy de ani de zile, dar știu instinctiv că acea femeie era Mimi Kilroy și făcu un pas în spate uluită.

Își va aminti mereu cum arăta Mimi atunci, pentru că stilul ei elegant și extrem de costisitor era unul pe care, din acel moment, Janey încercase să-l copieze. Purta o cămașă albă, apretată, cu manșete largi suflecate până la cot și prinse în niște butoni bărbătești de aur masiv; cămașa era neglijent băgată într-o pereche de pantaloni cafenii de piele întoarsă. Ca o brățară, de încheietura mâinii îi atârna un Rolex de aur bărbătesc; pe mâna dreaptă avea un inel oval cu un safir masiv. Răspândea mirosul banilor la fel ca un parfum scump.

Mimi veni prin spatele lui Petie și-i puse mâinile la ochi. Petie tresări și se întoarse prinzându-i mâinile. Se uită la el cu drag și spuse:

– Bună, dragul meu.

Era una dintre acele femei care arătau mult mai bine în persoană decât în fotografii, ca și cum ingredientul care o făcea să fie specială era mult prea rar și inefabil pentru a putea fi captat de aparatul foto. Chiar așa, de-a lungul anilor, Janey se va gândi că asta ar putea explica de ce, cu toate calitățile ei, Mimi nu reușise să treacă de granițele lumii ei înguste – ce posedea ea nu putea fi transportat și livrat maselor. Încă ținându-l pe Petie de mână, se aplecă și-i șopti:

– Trebuie să discut ceva cu tine la baie.

Și, dintr-odată, pe fața lui Petie apărură o expresie de resemnare enervată, ca și cum ar fi înțeles că urmează să fie, încă o dată, folosit.

– Într-o secundă, spuse el și, îndepărtându-se de ea, o luă pe Janey de mână și o trase mai aproape, după care o întrebă pe Mimi: O cunoști pe Janey Wilcox?

Mimi întinse o mână subțire și zise pe un tron complet dezinteresat:

– Îmi pare bine să te întâlnesc.

Când își întoarse din nou privirea spre Petie, Janey fu șocată de vocea ei – nu știuse la ce să se aștepte, dar nu mai auzise niciodată o voce ca asta, atât de limpede, atât de distinsă, de plină, care părea că duce cu ea o mare de subînțelesuri.

– Janey este nouă în oraș, spuse Petie, este fotomodel.

Mimi se uită cu răceală la Janey și, cu un râset scurt, spuse:

– Dar cine nu este?

Apoi Janey, din dorința inocentă de a-și impresiona idolul, se trezi spunând:

– Obişnuiam să mă uit la fotografia ta din reviste... când eram copil...

Și în tăcerea stânjenitoare care urmă, singurul lucru la care se putea gândi Janey era cât de ciudat îi sunase vocea, ca un chițait.

Mimi se uită la ea, parcă măsurând-o, apoi hotărându-se că nu prezenta nici o importanță ce văzuse, spuse:

– Serios? Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești...

Și aruncându-i lui Petie o privire plină de înțelesuri, le întoarse spatele. Preț de o secundă, Janey înmărmuri, holbându-se după ea: știa că fusese respinsă complet și într-un mod nepoliticos, dar nu putea înțelege din ce cauză. Petie, văzându-i expresia de pe față, îi spuse:

– Nu-ți face griji în privința ei. Toată lumea știe că Mimi le urăște pe celelalte femei, mai ales dacă sunt mai tinere și mai drăguțe decât ea... o să te obișnuiești cu asta, o asigură el zâmbind și întinzându-i paharul.

Janey sorbi din pahar, urmărind-o încă din priviri pe Mimi. Era distrusă, dar fascinată – de modul în care își mișca brațele, de modul în care își înclina capul; deschizând gura să vorbească, Janey își închipui că aude din nou vocea lui Mimi și, transfigurată, se întrebă ce ar fi putut spune Mimi.

Dar nu mai avu ocazia să afle niciodată pentru că, deși se întâlniseră de multe ori din întâmplare de-a lungul a zece ani, de fiecare dată ochii lui Mimi se uitau dincolo de Janey și cu vocea ei rece, de femeie bogată, spunea: „Îmi pare bine să te revăd“ – afirmația pe care o foloseau newyorkezii atunci când nu aveau nici cea mai vagă idee dacă mai făcuseră sau nu cunoștință cu persoana respectivă. Janey înțelesese clar mesajul: ea și Mimi se puteau afla în aceeași încăpere, dar Janey era la fel de departe de lumea lui Mimi ca atunci când avea doar șase ani și se holba la fotografia ei din *Good Housekeeping*.

Dar în cele din urmă, Janey începu să observe o schimbare subtilă în atitudinea lui Mimi. Dacă înainte Mimi fusese doar indiferentă, în ultimii cinci ani, acel „îmi pare bine să te revăd“

era spus pe un ton de antipatie fățișă. Janey bănuia că asta se întâmpla din cauza faptului că se culcase cu mulți dintre bărbații cu care se culcase și Mimi, acest lucru stârnindu-i gelozia.

Janey făcuse o socoteală din care reieșise că ea și Mimi aveau în comun cel puțin zece amanți, inclusiv Redmon Richardly și scenaristul Bill Westacott. O chinuia în continuare gândul că, în timp ce toată lumea o știa pe Mimi drept o petrecăreață înfocată, care se culca mai cu oricine avea ea chef, nimeni nu o considera curvă și nici nu o privea chiorăș. Asta scotea la iveală încă un adevăr despre New York: o fată bogată se putea culca și cu o sută de bărbați, iar oamenii o numeau boemă, în timp ce o fată săracă, dacă făcea același lucru, era etichetată drept târfă sau aventurieră.

Dar toate astea se schimbaseră în momentul în care Janey devenise model pentru Victoria's Secret. Era ca și cum, după toți anii aceștia petrecuți în New York, ieșise la lumină în toată splendoarea ei. Oamenii înțelegeau dintr-odată cine era și cu ce se ocupa. Și apoi, sosise invitația mult râvnită la petrecerea lui Mimi.

Cu exact o lună în urmă, un plic greu și bej fusese expediat la apartamentul din New York al lui Janey. Locuia în aceeași clădire fără lift de pe East Sixty-seventh Street în care se mutase acum zece ani și se gândi că avusese noroc că fusese acasă, pentru că altminteri, nu exista nici un portar care să fi primit plicul și atunci ce s-ar fi întâmplat?

Pe plic era scris doar numele ei, „domnișoara Janey Wilcox“, fără nici o adresă – sugerând că o adresă ar fi de prost gust – și știu ce conține chiar înainte de a-l deschide.

Strecurându-și cu grijă degetul sub clapa plicului, ca să nu-l strice (acesta era genul de lucruri pe care îi plăcea să le păstreze), scoase cartonașul bej dinăuntru. În partea de sus în stânga, în stilul englezesc, se afla numele ei scris caligrafic și sub el erau tipărite cuvintele: „Mimi Kilroy și George Paxton, acasă,

vineri, 27 mai“. În acel moment, ura profundă pe care Janey o nutrea față de Mimi se evaporă într-o secundă. Era greu să continui să urăști, în special dacă începeai ușor să te bucuri de atenție și recunoaștere. Și Janey reflectă că, deși New Yorkul era cu siguranță superficial, era un soi de superficialitate minunată, mai ales dacă te aflai interiorul lui.

Cu trei ani în urmă, la vârsta de treizeci și nouă de ani, Mimi Kilroy se așezase în sfârșit la casa ei și se căsătorise cu miliardarul George Paxton.

Cu cinci ani înainte, George Paxton – care se presupunea că venise de undeva de lângă Boston, asta putând însemna de oriunde – apăruse brusc pe scena socială a New Yorkului. Era practic o regulă în societatea newyorkeză ca la fiecare cinci ani să apară de nicăieri câte un miliardar, de obicei un bărbat matur, care făcuse avere peste noapte și se afla în plină criză a vârstei mijlocii. După ani întregi în care muncise ca un sclav pentru a face bani, ajunsese în sfârșit în poziția în care își permitea să se bucure de viață și primul lucru la care trebuia să renunțe era prima nevastă. Cam asta era pe scurt povestea lui George Paxton.

Primii săi doi ani în New York urmară traiectoria clasică: fusese răsfățat și alintat și i se fixaseră întâlniri oarbe, pentru că nu este nimic mai captivant pentru societate decât un proaspăt burlac plin de bani pe care nu știe sigur cum să-i cheltuiască. Și după cei doi ani în care se întâlneau cu cele mai frumoase femei din Upper East Side¹ – femei cu sâni falși și fără sâni, femei cu trupuri cizelate de exercițiile Pilates, femei cu părul de culoarea caramelului și haine din blană de samur, femei care făceau parte din consilii de administrație și erau managerii

¹ Upper East Side – cartier de lux din Manhattan, cunoscut pentru cele mai scumpe proprietăți din Statele Unite (n.tr.)

propriilor companii, femei care erau avocate, doctorițe și agente imobiliare, femei care divorțaseră de alți bărbați bogați; și după ce i se făcuse sex oral și-și băgase mädularul prin vagine și anusuri, fusese legat și ținut la pământ, sfärcurile îi fuseseră räsucite și testiculele rase și suferise de grija perpetuă de a obține (și păstra) o erecție – atunci și doar atunci îi fusese prezentat lui Mimi Kilroy.

Mimi nu părea genul de „tipă“ cu care George Paxton s-ar fi gândit că o să ajungă vreodată să se căsătorească – ea semăna cu un cal de curse bine strunit, câtă vreme George era un bărbat simplu –, dar după doi ani în care se simțise ca un bun comun folosit, Mimi era, după cum se exprimase el, „o gură de aer proaspăt“. Ea nu luase nimic din toate „astea“ în serios, unde mai pui că George se mândrise mereu cu abilitatea lui de a recunoaște „o afacere bună“. Dar nici George nu era genul de bărbat cu care oamenii își imaginaseră că se va mărita Mimi. Ei se așteptau la un mariaj strălucit – cu o vedetă de cinema sau cu un politician arătos, sau chiar cu unul dintre prinții englezi –, iar George, din punctul lor de vedere, nu avea o ocupație care putea fi definită. Totuși, era extrem de inteligent să pui mână pe un miliardar, căci, în definitiv, burta unui bărbat ajuns la vârsta de mijloc putea fi ascunsă oricând sub un costum italian scump. Și dacă cineva știa cum să-i cheltuiască banii lui George, aceea era Mimi, și acest lucru avea să fie amuzant pentru toată lumea.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Mimi fusese să achiziționeze vechiul conac al fostei moșii Wanamaker din East Hampton. Ani de zile, această casă de piatră, considerată un lucru complet inutil cu cele cincisprezece dormitoare, piscină interioară și fresce importate din Italia, rămăsese goală din pricina prostiei lui Chester Wanamaker, care adunase o avere cu magazinele sale universale la începutul și mijlocul anilor 1900, iar apoi o pierduse în 1970, când încercase să se

extindă. Banca o preluase, iar prețul era de opt milioane, dar timpul, nisipul și apa sărată distruseseră clădirea și se estimase că lucrările de renovare ar costa de două ori pe atât. Era exact genul de proiect care lui Mimi îi plăcea la nebunie, așa că în aprilie, casa era restaurată, adăugându-i-se un heliport pentru elicopterul lui George.

Și acum, întreaga după-amiază și seară de Memorial Day, acest elicopter adusese oaspeți importanți din Manhattan. La ora șapte seara, în timp ce Janey intra cu Porche-ul ei pe Georgica Pond Lane, elicopterul Sikorsky Black Hawk VH60 coborî din cer și dispăru dincolo de gardul verde care înconjură casa. Janey se întreabă cine era pasagerul și ce fel de statut social trebuia să ai, nu numai pentru a obține o invitație la petrecerea lui Mimi, dar și o călătorie cu elicopterul, și își jură că anul următor se va număra și ea printre pasagerii lui. Oricum, fu o încântare să-i arate invitația bărbatului foarte drăguț, care stătea la baza scărilor de granit pentru a-i întâmpina pe oaspeți.

– Invitația dumneavoastră, vă rog, spuse el, iar Janey își deschise poșeta, micuță și brodată cu mărgele și foarte la modă pentru că designerul făcuse doar zece astfel de poșete, dintre care una i-o dăruise ei, și-i întinse invitația. Bine ați venit, domnișoară Wilcox, rosti bărbatul. Îmi cer scuze că nu v-am recunoscut.

– Nu face nimic, zise Janey binevoitoare.

Își ridică trena rochiei lungi și galbene, creație a lui Oscar de la Renta, pe care o împrumutase special pentru această ocazie, și urcă vioaie scările, privind cu încântare merii înfloriți și respirând mireasma plăcută a florilor; printre copaci erau jongleri care aruncau mere aurii, iar la intrare îi întâmpina un cvartet de coarde. Ușile de lemn masiv ale casei erau larg deschise, iar Janey intră cu răsuflarea tăiată pe ritmul tânguitor al unei viori. Mimi, îmbrăcată într-o rochie de seară splendidă,

marca Tuleh, se afla la capătul unui foaier de marmură, iar Janey, plăcut surprinsă, observă că stătea de vorbă cu Rupert Jackson, starul de cinema englez. Mimi se întoarse și-i făcu cu mâna, Janey se apropie, neputându-și reține gândul că ea și Rupert Jackson ar face un cuplu minunat.

– Janey, draga mea, spuse Mimi venind spre ea și luându-i mâinile într-ale ei și o sărută pe obraji.

La ambele încheieturi avea brățări cu diamante, iar în urechi, cercei asortați. Asemenea multor altor femei din New York, timpul nu lăsa urme pe trupul lui Mimi – abia dacă îmbătrânise în cei zece ani sau mai mult de când Janey o cunoștea, și aceasta se întrebă oare cum de reușise o asemenea performanță.

– Ce brățări *frumoase!* remarcă Janey.

– Draga mea, sunt *nimicuri*, răspunse Mimi.

– Nu adori felul în care bogații se poartă, de parcă un milion de dolari ar fi un fleac? întrebă Rupert Jackson.

– Dragul meu, o cunoști pe Janey Wilcox, nu-i așa? îl întrebă Mimi pe Rupert.

– Nu, dar cred că ar fi o idee bună, răspunse el.

Janey se gândi că există două categorii de actori – cei care nu seamănă absolut deloc cu personajele pe care le interpretează și cei care sunt exact ca ele, iar Rupert Jackson făcea parte cu siguranță din cea de-a doua categorie. Era la fel de frumos și de arătos în persoană ca și în filme; avea același zâmbet larg și aceeași buclă de păr castaniu care îi cădea pe frunte.

– Ți-am văzut fotografia peste tot și m-am tot întrebat cum o fi fata aceea în viața reală. Trebuie să-mi promiți că vom discuta despre lenjeria ta intimă mai târziu.

Janey izbucni într-un hohot de râs, iar Mimi comentă veselă:

– Hai Rupert, Janey este cea mai frumoasă femeie de la această petrecere, dar tu aproape că ești logodit și, mai mult de atât, deja am ales pe altcineva pentru ea.

– Sunt de-a dreptul jignit, ripostă Rupert. Cine este acest bărbat norocos?

– Selden Rose, spuse Mimi. Noul director de la Movie Time. Tocmai a sosit cu elicopterul... Rămăsese blocat pe Autostrada Long Island, așa că a trebuit să trimit elicopterul ca să-l salveze.

– Serios? Extraordinar! Ce fel de om trebuie să fie salvat de pe Autostrada Long Island? întrebă Rupert și, cu o expresie de groază simulată, se întoarse spre Janey și-i făcu cu ochiul.

Janey se simți datoră să fie de acord cu el – încă nu-l întâlnise pe acest Selden Rose, dar nu suna deloc promițător.

– Nu asculta ce-ți spune, zise Mimi. Selden este unul dintre vechii prieteni ai lui George – dar nu-ți face griji, nu e nici pe departe la fel de plicticos. Vezi tu, nu-mi pot da seama cu exactitate cu ce se ocupă George, în afară de faptul că, după câte se pare, totul este proprietatea lui personală.

Janey și Rupert râseră din politețe și cu colțul ochiului îl văzu pe Comstock Dibble intrând în casă, împreună cu logodnica sa Mauve Binchely. Asta era bine – Comstock n-avea să îndrăznească să se poarte ca un bădăran cu ea de față cu Mimi. Dar Mimi stătea cu spatele la el și încă nu-i observase prezența.

– Câteodată îi spun lui George că și *eu* sunt proprietatea lui personală, continuă Mimi jovială, și asta îi place la nebunie.

Mimi avea talentul de a face să pară un secret orice-ți spunea și, aplecându-se spre Janey, îi atinse ușor brațul și îi șopti:

– Să nu te căsătorești niciodată, Janey, sau cel puțin nu înainte de a fi neapărat obligatoriu. Este foarte plictisitor. Dar Selden este diferit – se zice că ar fi foarte inteligent –, oricum, am auzit că el chiar citește cărți. George nu citește nimic dacă nu are semnul dolarului pe el. Cred că a avut ca specializare principală literatura la Harvard.

Janey simți privirea lui Comstock ațintită asupra ei. Înclinându-și capul într-o parte și scoțând un râset cristalin – gest copiat de la Mimi cu ani în urmă –, spuse:

– George?

– Aaa, nu, *Selden*, explică Mimi. Și George a absolvit la Harvard, dar câteodată, îți jur, nu poți să-ți dai seama de acest lucru... numai uită-te la el!

Arată către un bărbat cât se poate de banal, de înălțime medie, care ținea într-o mână un trabuc aprins, în timp ce cu cealaltă își îndesa pe furiș un crevet în gură.

– George! îl strigă Mimi din partea cealaltă a camerei.

George își ridică vinovat privirea și, luând șervețelul oferit de chelnerița în uniformă, se șterse la gură și veni spre ei. Purta pantaloni bej și un sacou bleumarin cu nasturi aurii; Janey trebui să recunoască faptul că tot ceea ce se spunea despre el era adevărat: avea o înfățișare atât de banală și de neinteresantă, încât te întrebai dacă îl mai puteai recunoaște a doua oară când aveai să te întâlnești cu el. Până și ochii păreau că-i fuseseră încorporați în cap pe o linie de asamblare în masă.

– Dragul meu, spuse Mimi cu un oftat prelung, știi că nu ar trebui să fumezi și să mănânci în același timp... Ce ar spune mama ta?

– Din fericire, mama a murit, așa că mă îndoiesc că ar putea să spună ceva, răspunse George.

– Bărbații însurați sunt ca niște copii, zise Mimi. Este o chestie pe care o auzi frecvent, dar nu poți s-o crezi până nu te căsătorești. George, ai cunoscut-o pe Janey Wilcox?

George își șterse mâna cu șervețelul și întinse cinci degete scurte și îndesate.

– Nu te cunosc, dar știu totul despre tine, spuse el. Apoi, fără nici o introducere, o întrebă: Cum e să știi că jumătate din America te-a văzut în lenjeria intimă?

– George! exclamă Mimi.

– Aveam de gând s-o întreb și eu același lucru, spuse Rupert.
– Poate ar trebui să încerci pe pielea ta, răspunse Janey.
– Mi-e teamă că aș fi ținta ironiilor mai mult decât sunt, zise Rupert.

Iar Mimi adăugă:

– George, dragule, îți jur că dacă nu ai fi atât de bogat, aș divorța de tine imediat.

Mimi se întoarce și-i văzu pe Comstock și pe Mauve. Janey îi prinse privirea lui Comstock, dar el întoarce repede capul în altă parte.

Momentul inevitabil al întâlnirii fusese amânat, iar Mimi spuse:

– Rupert, dragule, vino s-o saluți pe Mauve, vrei? Este îndrăgostită nebunește de tine, dar promit să te scap de ea la masă. Și, întorcându-se spre George, continuă: Cât despre tine, dragule, dacă ai de gând să fii nepoliticos cu musafirii noștri, poți măcar să te faci folositor în vreun fel? Servește-o pe Janey cu un pahar.

Și, trăgându-l pe Rupert după ea, o lăsă pe Janey cu George.

În timp ce o conducea în sufrageria opulent decorată, George începu să bolborosească ceva despre renovarea casei, dar Janey își pierde curiozitatea foarte repede și nu-l mai ascultă. Era adâncită în propriile gânduri, și anume că mariajul dintre Mimi și George era ceva de care ea se ferise întreaga viață. Acest lucru nu era într-un tot adevărat, pentru că, până acum, *nici un* bărbat – sărac sau bogat – nu se arătase interesat să o ia de nevastă. Dar în acest moment, obligată fiind să-l asculte pe George, care nu mai contenea să-i vorbească despre prețul diferitelor tipuri de lambriuri din încăpere, i se părea o binecuvântare și se întreba în sinea ei oare de ce o femeie strălucitoare ca Mimi Kilroy sfârșise prin a se mărita cu George Paxton. Nu că ar fi fost *foarte* groaznic – studiindu-l, Janey observă că avea o urmă de simț al umorului –, dar că nu se

simțea deloc în elementul lui. Și nici nu îi oferea prea mari speranțe cu privire la „scliptorul“ Selden Rose, de vreme ce acesta era bun prieten cu George.

În timp ce George își continua monologul – se părea că acum vorbea despre metodele de împachetare pentru transportul mobilei din Europa în America, un subiect care pe ea n-o interesa absolut deloc și nici nu avea s-o intereseze vreodată –, o zări pe Pippi Maus lângă ușile franțuzești ce dădeau spre terasă și își aduse aminte numaidecât de tânărul fermecător pe care-l văzuse mai devreme cu ea în mașină. Momentan, nu-l zărea nicăieri, dar asta nu însemna că nu se afla și el la petrecere. Scuzându-se că avea nevoie de o gură de aer proaspăt, Janey se îndreptă către Pippi. Prefăcându-se surprinsă, ca și cum tocmai ar fi văzut-o, spuse:

– Pippi?

Pippi se uită la ea, cu acea expresie atât de obișnuită la oamenii faimoși: un amestec între dorința de a fi recunoscut și de teama de a fi asaltat de vreun fan înflăcărat. Lui Janey aproape îi scăpă un râs batjocoritor – după ea, Pippi nu era destul de faimoasă pentru a etala acea mimică, dar întinse mâna și se recomandă:

– Janey Wilcox.

– Oh, făcu Pippi.

Janey își dădu seama că, de fapt, Pippi nu avea nici cea mai vagă idee cine era ea, lucru cu atât mai iritant, cu cât în condiții normale, Janey nu și-ar fi pierdut timpul cu o femeie-iușcă de genul lui Pippi – la urma urmei, Pippi nu îi era de nici un folos. Dar pentru moment, murea de curiozitate să afle numele partenerului lui Pippi din acea după-amiază:

– Nu-ți aduci aminte? întrebă ea. Ne-am întâlnit... Oh, Doamne, nici măcar nu mai țin minte unde ne-am întâlnit...

– Eu de multe ori nici măcar nu țin minte în ce zi suntem, zise Pippi, dând din cap aprobator.

– Cred că azi după-amiază m-ai depășit pe Autostrada Long Island.

Pippi își deschise gura ca și cum și-ar fi amintit și, în sfârșit, își putea da seama de unde o știa pe Janey.

– Cu siguranță, așa am făcut, spuse ea. Am depășit pe toată lumea. M-ai văzut? Eram într-un Ferrari verde.

Janey ignoră caracterul evident al remarcii sale și exclamă:

– Ador mașina aia!

– Și eu, mărturisi Pippi. Mi-ar plăcea să fie a mea, dar nu mi-o permit.

– Este a iubitului tău?

– Aa, nu. Adică, da, mașina este a lui, dar el nu este iubitul meu. Adică, nu încă... Este *jucător de polo*, rosti Pippi pe nerăsuflăte, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Janey o aprobă, știind că biata Pippi, cu fața ei de șoricel și ochii așezați prea aproape unul de celălalt, nu avea nici o șansă, și cu o voce plină de înțelegere spuse:

– Ar fi trebuit să-l aduci la petrecere.

– Am vrut, dar *nu am reușit*, spuse Pippi. Trebuia să ia masa cu un tip mai în vârstă... Harold nu-știu-cum...?

– Harold Vane? întrebă Janey, încercând să-și stăpânească emoțiile.

Harold Vane era unul dintre foștii ei iubiți și un bun prieten – trebuia să-și amintească să-l sune a doua zi și să afle totul despre misteriosul jucător de polo.

– Cum îl cheamă? întrebă ea pe un ton indiferent.

– Nu-mi aduc aminte. Harold...?

– Aa, îl *cunosc* pe Harold, zise Janey cu un zâmbet de superioritate. Voiam să spun, numele jucătorului de polo.

– Zizi? se întrebă Pippi și apoi, ca și cum i se luă un val de pe ochi, continuă: Cel puțin așa îi spune toată lumea. Nu am aflat încă dacă are vreun nume de familie sau nu.

– Serios? se miră Janey, cu un zâmbet în colțul gurii.

Pippi era așa de prostuță, se gândi ea, și acum, că își atinsese scopul, voia să scape de ea. Întorcându-se, văzu un potențial salvator în persoana lui Rupert Jackson.

Era clar că o căuta pe ea, pentru că sosi imediat și pe un ton de mustrare, spuse:

– Domnișoară Wilcox, ai fost foarte neastâmpărată. Tocmai am aflat că-l cunoști pe ticălosul de Peter Cannon. Este adevărat că ai avut o relație cu tipul ăsta?

Janey ar fi preferat ca Rupert să nu fi aflat această informație, dar în New York era imposibil să păstrezi vreun secret, și într-o clipită spaima fu înlocuită de plăcerea de a afla că Rupert era cu adevărat interesat de ea.

– Da, bine, admise ea, ca și cum asta nu însemna nimic. Am avut o relație cu el la fel cum am avut cu oricare alt bărbat. Foarte scurtă.

– Chiar ești neastâmpărată! spuse Rupert, scoțând un sunet de plăcere. Vocea lui atrase atenția tuturor. Unchiul Rupert trebuie să afle toată trășenia, așa că trebuie să-i povestești.

Și apoi, cu toate privirile ațintite asupra lor, o luă de braț și o conduse spre un colț mai îndepărtat al terasei.

Petrecerea era în toi și de peste tot se auzeau exclamații de genul: „Nu-i așa că este o seară perfectă?“, ca și cum era chiar meritul musafirilor, nu al mamei-naturi că vremea era bună.

Dar cine nu și-ar fi dorit să-și aroge meritul pentru o asemenea seară? Erau 22 de grade, lună plină și doar o briză fină adia dinspre Oceanul Atlantic. Vânticelul se împletea cu acordurile formației cu instrumente de percuție, culegând sunetele ca de clopoțel și împrăștiindu-le peste petrecere ca un praf magic. Pomi fructiferi înfloriți în ghivece, tunși în formă de acadele, erau așezați la intervale regulate de-a lungul balustradei albe, iar Janey Wilcox stătea acum încadrată de doi astfel de copaci.

Îndepărtându-se pentru moment de mulțime, Janey se așează în cea mai avantajoasă poziție, întoarsă pe trei sferturi spre ocean. Măinile i se odihneau pe balustradă, și se aplecă ușor, împingându-și în față sânii și arcuindu-și spatele, astfel încât pieptul să iasă și mai mult în evidență. Își înclină ușor capul pe spate și închise ochii, respirând aerul nopții, conștientă de faptul că în timp ce făcea asta, lăsa impresia unei minunate femei tinere pierdute în gânduri.

Decise deja că era o seară reușită pentru ea: avusese acea conversație lungă și promițătoare cu Rupert Jackson, și apoi Mimi îi făcuse cunoștință cu noul redactor-șef de la *Harper's Bazaar*, care făcuse aluzie că ar putea-o folosi pe Janey pentru o copertă. În toți anii în care fusese model, Janey nu avusese niciodată ocazia de a apărea pe coperta vreunei reviste, iar acum se minuna de capriciile vieții, de faptul că un lucru bun nu venea niciodată singur.

Și apoi era chiar Mimi însăși. Janey se întreba oare de ce o judecase greșit în toți acești ani – asemenea multora, Mimi era foarte drăguță dacă apucaai s-o cunoști. Lui Janey îi trecu prin cap că poate fusese vina ei – poate Mimi se gândise că Janey n-o plăcea pe ea. Dar asta era unul dintre lucrurile extraordinare în New York: ani întregi de ură puteau fi șterși printr-un singur gest prietenesc, înțelegerea nerostită fiind că nimeni nu era nevoit să recunoască relația jenantă de dinainte.

Luă o gură de șampanie și își îndreptă privirea spre ocean. Separarea de mulțime era un vechi truc de-al ei folosit la petreceri, pe care-l punea în aplicare intenționat pentru a-i permite unui bărbat interesat să se apropie de ea fără teamă. Cu privirea încă ațintită asupra oceanului, se gândea vag ce fel de pește o să-i cadă în plasă, când deodată, auzi o voce familiară, dar nu tocmai dorită, care exclamă:

– Măi să fie, dacă nu-i chiar Janey Wilcox! În carne și oase.
Era Bill Westacott, scenaristul.

– Doamne, Janey, spuse el venind spre ea. Nu mai pot să mă plimb pe străzile din New York fără să-ți văd afurisita aia de poză. Ce mama dracului se întâmplă?

Asta ar fi trebuit să fie ceva măgulitor, dar, venind din partea lui Bill, era ceva exasperant, amintindu-i de numeroasele ocazii din trecut când Bill o iritase la culme.

– Bill! Dar ce cauți *tu* aici? întrebă ea pe un ton ușor zeflemitor, ca și cum ar fi fost foarte surprinsă că fusese și el invitat.

– De ce nu aș fi aici?

Janey râse superior și zise:

– Nu există nici un motiv pentru care tu să nu fii aici, sunt doar surprinsă, atâta tot. Apoi, apropiindu-se și coborându-și vocea, adăugă: Credeam că nu-ți *place* de Mimi Kilroy.

Bill nu mușcă momeala.

– Haide, Janey. Poate că am avut câteva neînțelegeri cu ea de-a lungul timpului, dar Mimi este una dintre cele mai vechi prietene ale mele.

– Oh, da, spuse Janey cu un zâmbet sarcastic. Am uitat.

– Și din câte-mi amintesc eu, *tu* ești aia care avea o problemă cu ea, continuă Bill nepăsător. Cuvintele exacte au fost: „Este urâtă și bătrână, și nu pot să cred că oamenii încă îi mai acordă atenție“.

Janey făcu un pas în spate.

– Nu am spus niciodată asta, șuieră ea, încercând să se refugieze în spatele unui ghiveci.

De ce tot timpul se întâmpla asta cu Bill? Cumva, reușea mereu să întoarcă discuția în direcția care îi convenea lui, astfel încât totul să pară vina ei, și nu era corect.

– Ba da, ai spus-o. Dar nu am de gând s-o folosesc împotriva ta. Am trăit în New York destul timp ca să înțeleg cum stau treburile astea. Acum tu ești frumoasa balului – de ce nu ai fi chiar tu prietena cea mai bună a lui Mimi Kilroy?

– Nu sunt nici pe departe prietena cea mai bună! ripostă Janey enervată.

– Vei fi, spuse Bill într-o doară. Tu nu pierzi nici o ocazie de a avansa. Și ațintindu-și o privire pătrunzătoare asupra ei, adăugă: Iar Mimi nu pierde nici o ocazie de a seduce ultima vedetă...

– Ah, te rog, rosti Janey, cu o notă de dezgust în voce, care sugera că nu avea să se obosească să-i mai răspundă.

Dar Bill nu se lăsă cu una, cu două.

– Ce voia Rupert Jackson? întrebă el cu un zâmbet răutăcios.

Deci asta era! se gândi ea. Vechea gelozie. Bill, care era căsătorit cu o nebună și avea doi copii, fusese amantul ei două veri la rând. Nu și-ar părăsi niciodată soția, dar cu egoismul tipic bărbătesc, nu putea suporta nici ca ea să aibă alți amanți. Vara trecută, Bill aproape înnebunise când aflase că ea se întâlnea cu Comstock Dibble și, simțind ocazia potrivită de a-l împunge, spuse pe un ton seducător:

– Tu ce *crezi* că vrea?

În locul unei reacții de gelozie, Bill izbucni în râs.

– Nu știu, dar probabil nu este ceea ce crezi tu că vrea.

– Serios? se miră ea ridicând din sprâncene a neîncredere.

– Eu doar spun ceea ce este evident, explică Bill cu un rânjel triumfător. Rupert Jackson este homosexual. Toată lumea de la Hollywood știe asta. Logodnica lui poartă barbă.

Janey rămase fără glas, apoi se aruncă asupra lui furioasă:

– Nu pot să cred că ești atât de înverșunat, Bill! Doar pentru că drumul carierei tale nu duce nicăieri...

Ea avea de gând să continue, dar el i-o tăie scurt:

– În primul rând, tocmai am vândut un scenariu de film celor de la Universal. Deci cariera mea e pe drumul cel bun, mersi foarte mult; și în al doilea rând, de ce ești așa agresivă? Nu toată lumea umblă după tine, tot timpul... de fapt, încercam să te avertizez prietenește. Un mic pont pentru a nu te

face de răs în fața lui Rupert Jackson, așa cum ai făcut cu Comstock Dibble, vara trecută. Din câte-mi amintesc, eu am fost cel care ți-a spus că este logodit...

– Căsătorit. Mi-ai spus că este căsătorit, îl corectă Janey.

– Care-i diferența? Ideea e că el avea pe altcineva...

Știa asta, se gândi ea, dar spuse atât de direct, cuvintele lui fură ca un șoc pentru ea, amintindu-i de discuția pe care o avusese cu Comstock în acea după-amiază. Dar nu voia ca Bill să-și dea seama că o încolțise, așa că, privindu-l cu tupeu în față, spuse ascutit:

– Și ce dacă? Nu ai observat că majoritatea bărbaților cu care am fost erau implicați în alte relații?

Apoi, simțindu-i nervozitatea și faptul că se pregătea să sară la gâtul lui, Bill întrebă pe un ton firesc:

– Apropo, ce s-a întâmplat cu scenariul pe care-l scriai pentru el?

Evident, răsucea cuțitul în rană și preț de câteva momente Janey nu se putu gândi la nimic altceva decât la faptul că nu înțelegea de ce era Bill așa de răutăcios. Întotdeauna îl considerase pe Bill un nenorocit, dar niciodată nu se gândise la el ca la un om rău. Relațiile sociale din New York erau la fel de strălucitoare și de netede ca gheața, dar dedesubt colcăia de șerpi și de broaște țestoase – și, deși cunoștea bărbați care deveneau imediat invidioși pe succesul altora, chiar și pe al femeilor, nu crezuse că Bill intra în acea categorie. Pentru o clipă, îl compătimi pe Bill, pentru că devenise atât de jalnic. Apoi, lăsând la o parte comentariul lui, ca și cum nu ar fi prezentat nici o importanță, spuse pe un ton egal:

– Ce vrei să spui?

Își încrucișă brațele și se aplecă agresiv spre ea:

– Credeam că marele plan de astă-vară era să devii o scenaristă faimoasă. Nu mi-ai spus chiar tu că domnul Comstock te-a plătit să scrii un scenariu?

– De fapt, da, chiar m-a plătit, spuse Janey, ridicând din umeri ca și cum nu ar fi înțeles unde bate.

– Păi, l-ai terminat? Va deveni un film hollywoodian de succes cu tine în rolul principal?

– Da, sigur, râse ea, încercând să transforme totul într-o glumă.

Dar în sinea ei fierbea. În această perioadă de succes rapid pe care-l cunoscuse în ultimele luni, reușise să uite complet de faptul că amicul Comstock îi dăduse vara precedentă treizeci de mii de dolari ca să scrie un scenariu –, dar, după ce scrisese treizeci de pagini, se oprise, nemaifiind în stare să continue. Nu putea să suporte ideea că dăduse greș, în special când venea vorba de ceva despre care ea afirmase că era foarte simplu, iar în aceeași vară, într-o încercare de a-l pune pe Bill la respect, se tot lăudase cu cât de bine merge scenariul și cât de minunat avea să fie când urma să-l termine. Și acum, se afla în situația extrem de neplăcută de a se apăra în fața atacurilor sale.

– Deci?

– Deci ce?

– Ai reușit măcar să-l termini? Întrebă el pe un ton superior, ca și cum ar fi știut că nu îl terminase.

– Mai am puțin și-l termin.

Asta era o minciună, dar nu se putu abține. Bill îi spusese mereu că nu va fi în stare să scrie acest scenariu, iar acum nu avea de gând să-i ofere satisfacție.

– Serios? Întrebă el, nevenindu-i să creadă. Va trebui să mi-l dai să-l citesc.

– Ah, ți-l voi *da*, stai liniștit.

Se uitară unul la celălalt, blocați într-un punct mort – la urma urmei, Bill nu putea dovedi că ea nu scrisese scenariul – și Janey făcu un pas înainte, dându-i de înțeles că discuția lor se terminase. Dar apoi, avu parte de încă un șoc: Comstock Dibble însuși se îndreptă spre ei, vorbind absorbit la telefon și

neavând nici cea mai vagă idee că se vor întâlni. În câteva secunde avea să ajungă la balustradă și să se afle la câțiva metri distanță de ei, iar Janey știa că Bill ar fi în stare să-i menționeze lui Comstock despre scenariu.

Și ce ar putea spune Comstock? Se uită în jurul ei, căutând înfrigurată o scăpare, dar era prinsă în capcană – între un copac înflorit și balustradă, putea ori să-l dea pe Bill la o parte, ori să sară peste balustradă.

Bill îi surprinse privirea neliniștită și se întoarse să vadă ce anume îi provocase o asemenea reacție. În continuare Comstock nu avea nici o idee că ei se aflau acolo. Fața îi era roșie de furie și acoperită de stratul de transpirație obișnuit. Pe un ton ridicat, spuse:

– Dacă ei cred că-mi pot vinde mie asemenea gogoși, o să aibă o mare surpriză... O să-i ia mama dracului pe toți.

Închizându-și telefonul nervos, se întoarse brusc și-i văzu.

Își miji ochii și pe față îi apăru un zâmbet răutăcios, care dădu la iveală strungăreața dintre cei doi dinți din față; Janey avea o teorie secretă, cum că mama lui băuse atunci când era însărcinată, și Comstock Dibble, care nu avea mai mult de un metru șaizeci și cinci, suferise de sindromul intoxicației fetale cu alcool. Apoi, într-o stare de confuzie crescândă, observă că zâmbetul nu îi era adresat ei, ci lui Bill, și că nu avea nici o intenție să o bage în seamă.

– Westacott, spuse Comstock, strângându-i mâna. Amicii mei de la Universal mi-au zis că ai făcut o treabă foarte bună cu scenariul ăla.

Dintr-odată, Bill se metamorfoză într-un profesionist al cinematografilei, încrucișându-și brațele și depărtându-și picioarele, astfel încât să nu-l depășească prea mult în înălțime pe Comstock.

– Tocmai l-au aprobat, anunță Bill. Rupert Jackson a fost de acord să joace în film...

– Chiar așa? Îmi place de Rupert, este un actor bun, dar vei avea de furcă încercând să-l dai jos din pat înainte de unsprezece...

– Da, am auzit asta, spuse Bill.

Janey, nemaiputându-se abține, rosti sfidătoare:

– Tocmai am avut o conversație cu el și cred că este un drăguț...

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, își dădu seama ce stupid sunaseră, dar nu-i păsa. Nu avea de gând să stea acolo, ignorată, și se uită de la unul la celălalt cu o privire provocatoare.

Bill se uită la ea cu surprindere, dar Comstock avea o privire goală, ca și cum nu ar fi văzut-o niciodată înainte și nu avea habar despre ce vorbea.

– Deci...? întrebă ea ezitând.

Apoi Bill, neputându-și reține amuzamentul din voce, spuse:

– Comstock, o cunoști pe minunata și talentata Janey Wilcox, nu-i așa?

– Nu am avut plăcerea, răspunse el.

Cuvintele erau blânde, dar pe fața lui se putea citi „îți rup picioarele dacă te pui cu mine“.

Dădu mâna cu Janey care tremura de mânie. Cum îndrăzneă să-i facă una ca asta, mai ales în fața lui Bill care știa că ei doi avuseseră o relație. Tocmai se pregătea să-i dea o replică usturătoare, când telefonul lui Comstock începu să sune, iar acesta se îndepărtă cu un gest, ca și cum nu era decât una dintre neplăcerile obișnuite ale faptului că era un producător de succes, și îi spuse lui Bill:

– Scuze, mă sună de la birou. Niciodată nu te lasă în pace, oriunde te-ai afla.

– Diferența de fus orar, răspunse Bill. Încearcă Australia.

– *Am încercat*, spuse Comstock, și apropiindu-și telefonul de ureche din nou lătră un „dap“ și plecă.

Janey nu se putea gândi la nimic altceva decât la faptul că Comstock scăpase nepedepsit și făcu un pas înainte, hotărâtă să-i spună vreo două. Dar Bill o opri; după cum se așteptase, de îndată ce Comstock nu-i mai putu auzi, Bill începu să facă mișto de ea.

– Nu ai făcut sex cu el? întrebă el zeflemitor. Ce dracu' i-ai făcut – l-ai mușcat de penis?

O mulțime de răspunsuri răutăcioase îi trecură lui Janey prin cap, dar îi observă expresia de pe chip și ezită. Îi făcea foarte mare plăcere încurcătura în care se afla ea, și instinctul îi spuse că o izbucnire de furie era tocmai ceea ce aștepta Bill. Plecându-și capul și bosumflându-se ca un copil, se uită la el languros, printre genele lungi și rimelate.

Pus în fața acestei manifestări de supunere feminină, instinctele lui masculine protectoare ieșiră la suprafață și o luă pe Janey pe după umeri.

– Hai, Wilcox. Glumeam și eu, oricum toată lumea știe că Dibble este un dobitoc. N-are rost să te încurci cu tipi ca el decât dacă n-ai încotro, și, în afară de asta, ești mult prea bună ca să te culci cu bășinoși dezgustători ca el...

– Nu sunt supărată, insistă ea.

Și apoi, simțind că Bill era singura persoană care ar fi înțeles, izbucni:

– M-am culcat cu el doar pentru că m-am gândit că e bine pentru cariera mea!

Bill fu surprins de candoarea acestei dezvăluiri și începu să râdă.

– Nu pot spune că sunt de acord cu tine, mărturisi el. Dar asta a fost cel mai sincer lucru pe l-ai zis vreodată.

Janey îl privi cu insistență, dându-și seama că tocmai o prinsese. La urma urmei, pe atunci se convinsese singură că era îndrăgostită de Comstock și probabil îi spusese asta și lui Bill.

– Dacă sugerezi cumva că aș fi o mincinoasă...

– Ah, nu sugerez absolut nimic. Am afirmat asta pur și simplu, spuse Bill. Ești o mincinoasă și ce este mai rău decât atât, te minți pe tine însăși...

– Dumnezeu! Voi doi păreți prinși într-o ceartă de îndrăgostiți, spuse Mimi venind spre ei.

Janey se uită urât la Bill, furioasă că fuseseră luați pe neașteptate și prinși într-o conversație care era, evident, intimă. Bill era un om periculos; pe viitor trebuia să aibă grijă să nu-i mai dea ocazia s-o aducă unde voia el – la urma urmei, mai făcuse asta și de fiecare dată totul se terminase în pat. Dar Bill nu era stingherit: își vârî liniștit mâinile în buzunarele pantalonilor și, sprijinindu-se de balustradă, spuse:

– Eu și Janey suntem prieteni vechi. Mereu ne certăm ca niște frați.

Mimi se uită cu compătimire la Janey.

– Și mi-e teamă că așa vede Bill prietenia. Mă cert cu el încă de când ne jucam la groapa cu nisip.

– Asta doar pentru că nu mă lăsai să mă joc și eu cu lopățelele, spuse Bill.

– Pe atunci erai un bătauș și nu te-ai schimbat câtuși de puțin, i-o întoarse Mimi. Oricum, am venit să-ți spun că ne așezăm la masă... Janey tu stai lângă Selden Rose...

La auzul acestui nume, Bill zâmbi superior.

– Janey o să-l mănânce la micul dejun, spuse el.

– Bill, potolește-te, rosti Mimi aruncându-i o privire de avertizare. Apoi, cu o privire din care Janey înțelese că trebuie s-o urmeze, spuse: Nu știu care-i problema lui Bill. Se pare că e din ce în ce mai înverșunat. Crezi că are probleme cu banii?

Janey habar nu avea pentru că nu-l cunoștea pe Bill decât de doi ani și el fusese așa mereu. Dar nu vedea nici un motiv pentru care să-i spună acest lucru lui Mimi, așa că zise:

– Cred că Bill pur și simplu urăște femeile, punct.

Mimi se opri și se uită la ea surprinsă.

– Știi ce? Cred că ai dreptate.

– Sunt sigură că multe probleme pleacă de la nevasta lui, adăugă Janey uitându-se la Mimi cu subînțeleles.

Mimi zâmbi și, cu un gest conspirativ, o luă pe Janey de braț.

– Sunt sigură că așa e, șopti ea. Biata Helen. Pe vremuri era o fată așa de treabă...

Și când intrară în salon împreună, amintirea acelei întâlniri penibile cu Comstock și Bill începu să dispară. Până la urmă, cel puțin în seara asta, nu era nimeni în sala asta mai important decât Mimi Kilroy – și Mimi o trata ca și cum ar fi fost una dintre cele mai bune prietene ale ei. Fu complet satisfăcută când Mimi îi indică un loc în centrul sălii și-i spuse:

– Noi stăm chiar aici, Janey. Sper că nu te deranjează, dar te-am așezat la masa mea.

Trei

Trei zile mai târziu, imediat după ora unu după-amiaza, Patty Wilcox stătea pe o bancă în fața magazinului Ralph Lauren din East Hampton așteptând-o pe sora ei, Janey.

Patty se întreba de ce se grăbise să plece de acasă pentru a ajunge la locul de întâlnire chiar la ora fixată, știind că sora ei avea să întârzie. Nu că s-ar fi gândit că Janey va fi acolo la timp, ci pentru că, la fel ca de fiecare dată când Janey vorbea, Patty executa. Relația lor era una tipică de sora mare – sora mică și existau momente când lui Patty îi era un pic frică de Janey...

În acea dimineață, pe la unsprezece, Janey o sunase și cu vocea ei zglobie care sugera că totul mergea extraordinar de bine în viața ei, o întrebase pe Patty dacă vrea să meargă la cumpărături.

– Nu știu, spuse Patty cu ezitare. Nu sunt sigură că este potrivit.

Râsul lui Janey sugera că replica lui Patty i se părea ridicolă.

– Nu trebuie să *cumperi* nimic.

– Nu e vorba de asta. Nu știu dacă e bine să fiu văzută la cumpărături în acest moment.

– Dar, Patty, fotografiile n-or sta după tine toată ziua să te urmărească. Adică, nimeni nu știe unde ești.

când Patty își dorise să i se întâmple ceva rău ca să se învețe minte, deși nu știa nici ea prea bine ce anume ar fi trebuit să învețe din toate astea. Apoi, se simțea vinovată, pentru că Janey era sora ei și nu era frumos să ai asemenea simțăminte față de o soră.

Nici când era mică, Janey nu fusese ceea ce se consideră a fi un copil normal, se gândi Patty uitându-se în gol pe stradă. Afișase mereu o atitudine de indiferență totală: în fiecare vară, la club, în timp ce restul copiilor înotau sau jucau tenis, Janey, care era grasă și nu era deloc athletică, și nu-i plăcea să fie văzută în costum de baie (*asta* e chiar o ironie), stătea în pădure jucând cărți la o masă de picnic. Ceilalți copii încercau să fie prieteni cu ea, dar Janey le făcea repede vânt cu câte o remarcă usturătoare.

Așa că nu fusese chiar o surpriză că întreaga familie răsuflase ușurată când Janey fusese acceptată, la șaisprezece ani, să lucreze pentru agenția de modele Ford. În acea vară, Janey lipsise de acasă trei luni și Patty și-o aducea aminte ca fiind cea mai frumoasă vară din viața ei – câștigase campionatul de înot pentru juniori sub doisprezece ani – și, pentru prima dată, nu mai existau certuri în familie. Iar apoi, vara următoare, Janey se presupunea că plecase de tot de acasă. Dar până la urmă lucrurile nu merseseră bine nici acolo, deși nimeni din familie nu spunea de ce și nu vorbea despre asta, nici măcar Janey. Tot ce știa Patty era că nu va uita niciodată sfârșitul celei de-a doua veri, când Janey împlinise optsprezece ani și se întorsese din sudul Franței total schimbată, ca și cum ar fi plecat pe o altă planetă și s-ar fi întors extraterestră. Avea geți de voiaj Louis Vuitton și haine de firmă din Franța și Italia, avea poșete Chanel și pantofi Manolo Blahnik, iar după-amiezele, îi arăta lui Patty lucrurile ei și-i spunea cât de mult costau. Patty își aminti că doar o singură poșetă costase două mii de dolari și când făcuse ochii mari de uimire, Janey îi spusese –

N-o să știe, se gândi Patty, dar o să știe cine e Janey și, deși Patty nu avea nici o dovadă clară, îi trecu prin cap că sora ei ar fi în stare să sune la una dintre revistele de scandal și să le spună că soția lui Digger, care fusese escrocat de un milion de dolari de către Peter Cannon, făcea cumpărături la Ralph Lauren. Apoi, așa cum făcea mereu când își imagina lucruri rele despre Janey, Patty se simți vinovată și tocmai de aceea acceptase să se întâlnească la ora unu. Acum, enervată și flămândă, Patty se uita de jur împrejur și se gândea să-și cumpere un cornet de înghețată.

Dar își dădu seama că nu putea să facă nici asta, pentru că, dacă Janey venea și o vedea mâncând înghețată, avea să-i arunce „privirea“. Și tocmai în acea zi, cu toate celelalte lucruri cărora încerca să le facă față, Patty nu mai avea nevoie să îi fie reamintite defectele. Mai bine să-i fie foame decât să i se aducă aminte că probabil era nevoie să mai slăbească două sau trei kilograme.

Bineînțeles, Digger nu ar fi de acord. Uitându-se spre un cinematograf de pe stradă (rula *Bag o' Bones*, unul dintre filmele lui Comstock), se gândi la ce îi spusese Digger, de atâtea ori – să încerce să-i țină piept surorii sale. Dar, momentan, nu era prea încântată de Digger și, în plus, Digger nu o cunoștea pe Janey la fel de bine ca ea. Digger era singura persoană imună la farmecele lui Janey pe care o întâlnise – și trebuia să admită că, deși nu acesta fusese motivul pentru care se măritase cu el, cu siguranță, fusese unul dintre lucrurile care o atrăseseră la el – ceea ce însemna și că Digger nu ar putea înțelege niciodată ceea ce simțea ea cu adevărat pentru Janey. Adevărul era că, deși uneori îi era frică *de* Janey, îi era, în aceeași măsură, frică *pentru* ea.

Avea ceva foarte seducător, dar era un soi de seducție periculoasă, pentru că Janey, inevitabil, avea un dar de a distruge pe oricine intra în contact cu ea. Era un fapt de care Janey părea să fie complet inconștientă și existaseră momente

Roditzky era una dintre acele femei din PR a cărei fotografie apăruse recent pe coperta revistei *New York*; avea aceeași vârstă cu Patty – douăzeci și opt – și, datorită banilor mamei ei, se afla la conducerea propriei companii de relații publice numită Ditzky Productions. Mai târziu, Roditzky avea să sfârșească într-o închisoare din Franța, din cauza unui accident ciudat petrecut pe un iaht, undeva în sudul Franței, unde câțiva dintre prietenii săi aveau să fie răniți grav în timpul unui chef cu Ecstasy, organizat chiar de Roditzky. Dar pentru moment, nu i se întâmplase nimic rău și era considerată regina petrecerilor din New York, fata care era responsabilă pentru organizarea celor mai scandaloase evenimente, cu cei mai râvniți musafiri. Ultimul dintre acestea fusese o bufonerie ridicolă în care actorii implicați erau câini îmbrăcați în haine de firmă, unicate, și reușise să convingă și câteva staruri de cinema neavizate să ia parte la asta. Patty știa că era pierdută dacă Roditzky o zărea, dar era prea târziu, pentru că, într-o secundă, o auzi pe Roditzky:

– OK, tocmai am văzut-o pe Patty Wilcox, așa că trebuie să închid! Pa-a-a-a-tty! țipă ea, ceea ce-i făcu pe trecători să-și întoarcă privirile. Ce mai faci?

– Fac bine, spuse Patty în timp ce Roditzky săruta aerul de lângă obraji ei.

– Nu te-am mai văzut de atâââta timp! Cu ce te mai ocupi acum?

Asta era întrebarea de care Patty sperase să scape, dar acum, neavând încotro, răspunse:

– Cu nimic.

– Nimic? se miră Roditzky ca și cum nu era în stare să înțeleagă un asemenea răspuns.

– Exact. Nimic. Acum sunt casnică.

Deși expresia de pe chipul lui Roditzky sugera exact opusul, aceasta totuși spuse:

– Uau, e așa de retro. Super!

cu acea voce nouă cu un fals accent european – că viața nu merita trăită dacă nu-ți puteai permite ce era mai bun.

Patty se întoarse la bancă suspinând. Având în vedere că era o zi de iunie, luni după-amiaza, strada principală din East Hampton nu era aglomerată, dar cu toate astea, Patty începu să nu se ai simtă în largul ei. Pe stradă trecu un Mercedes, apoi un Range Rover și un Lexus; se părea că nimeni din Hamptons nu avea o mașină care să coste mai puțin de o sută de mii de dolari. Își aminti că Mercedesul lor era la fel de scump, dar acest lucru nu o împiedică să se simtă o intrusă, care, oricât ar fi încercat, nu se simțise niciodată cu adevărat ca aparținând acestui loc. Era exact ca și cu Mercedesul, pe care îl cumpărase Digger, nefiind chiar al ei de fapt.

Poate că problema era că totul părea prea perfect, reflectă ea; casele vechi întreținute cu meticulozitate, care se aliniau la începutul străzii principale și care apoi continuau cu cele de un alb imaculat, care găzduiau magazinele de lux. Sau poate că era doar impresia pe care ți-o dădea acest loc, un loc în care bogăția era evidentă: ferestrele agenției imobiliare din spatele ei erau tapetate cu fotografii tip poster, făcute din aer, care expuneau proprietăți de zece milioane de dolari, în timp ce în magazinul de lenjerie intimă de alături se vindeau chiloți de bumbac cu o sută cincizece de dolari perechea. Sau poate era doar faptul că, chiar dacă te aflai în Hamptons, nu scăpai de New York așa ușor și puteai da oricând nas în nas cu vreo cunoștință nedorită.

Și, bineînțeles, chiar așa se întâmplă. Patty fu smulsă din gândurile ei la auzul unei voci stridente și sacadate, care țipa într-un telefon mobil:

– Dar ți-am spus să nu-i dai voie înăuntru! Clientul este furios!

Și imediat, silueta oarecum bondoacă a lui Roditzky Deardrum își făcu apariția din spatele unui copac.

– Super! exclamă Roditzzy, și apoi, cu aerul unei persoane care trebuie să ajungă în multe locuri și să se întâlnească cu foarte mulți oameni, își deschise telefonul cu emfază și intră în magazinul Ralph Lauren.

Patty se așază fără vlagă pe banca de lângă ea, dându-și brusc seama de faptul că dacă Digger pleca în turneu, asta însemna că încă două luni ea nu putea să rămână însărcinată. Și ca treaba să meargă și mai prost, acum era obligată să meargă la o petrecere care n-o interesa absolut deloc – de ce toată lumea din New York îți dorea prezența la un eveniment sau altul? – și era numai vina lui Janey, pentru că întârziase. Dacă Janey ar fi venit la timp măcar o dată în viața ei, probabil nu ar mai fi dat nas în nas cu Roditzzy.

Dar în sfârșit apăru și Janey de pe Route 27, învăluită în zgomotul motorului mașinii sale, Porsche Boxter. O puteai auzi că vine de la un kilometru depărtare, pentru că-și conducea mașina ca pe un cal de curse – schimba vitezele rapid, turând motorul la maximum, și făcea asta intenționat, pentru ca oamenii să întoarcă numaidecât capul după ea. Acum voia s-o vadă toată lumea, lucru care o îngrijora pe Patty. Asta pentru că, în trecut, lumea spusese lucruri nu tocmai drăguțe despre Janey...

Mașina se opri în fața lui Patty, iar Janey, foarte agitată, coborî din ea trântind portiera. Purta un top roșu de la Prada și o pereche de blugi albi (blugii albi tocmai erau în vogă, deși Janey îi purta de foarte mult timp) și cu un zâmbet foarte natural, care nu semăna absolut deloc cu surâsul afectat, fals și de curviștină pe care îl afișa pe panourile publicitare, îi făcu lui Patty cu mâna. În acel moment, Patty se înmuie, așa cum se întâmpla de obicei și regretă toate gândurile urâte care o încercaseră: la urma urmei, cum putea cineva atât de frumos ca Janey să fie așa de rău precum își imaginase ea?

Patty își încrucișă brațele și aprobă, dar în sinea ei era sigură că Roditzzy se uita la ea ca la o ciudată.

– Aha, păi și ce faci toată ziua?

– Aa, chestii... răspunse Patty.

Nu avea de gând să-i mărturisească faptul că în ultimul an încercase să rămână însărcinată, dar nu reușise, că își dorea un copil mai mult decât orice altceva pe lumea asta pentru că își iubea soțul cu o patimă care îi spunea că trebuie să-și consolideze relația printr-un copil – pentru că ce ar fi putut o femeie ca Roditzzy să înțeleagă ce miracol era să fii tânără, îndrăgostită și fidelă unui bărbat?

Roditzzy se aplecă spre ea, încercând să creeze o atmosferă de intimitate, care nu exista de fapt între ele, și, coborându-și vocea, o întrebă:

– Cum *se simte* Digger? Adică, cu toate chestiile alea...

– Peter Cannon? rosti Patty cu răceală. E bine.

– OK. Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu Peter Cannon, dar tu? Adică, toată lumea îl considera un tip grozav. Era cel mai bun prieten al tuturor... mai ții minte petrecerile alea bune din mansarda lui? Adică, dacă am fi știut că plătește din banii noștri șampania aia Crystal...

– Nu contează, zise Patty.

– Da, nu contează, aprobă Roditzzy. Apoi întrebă: Sunteți acasă weekendul viitor? Aș vrea să veniți la o petrecere pe care o organizez pentru...

– Digger pleacă în turneu, spuse Patty cu hotărâre, întrerupând-o. O să fie plecat două luni.

– Păi atunci, tu trebuie să vii, insistă Roditzzy. O să-i spun uneia dintre asistentele mele să trimită o mașină, astfel încât să te distrezi fără să-ți faci probleme că trebuie să conduci la întoarcere.

Roditzzy o fixă cu privirea pătrunzătoare a unui om care nu acceptă un refuz, iar Patty nu fu în stare să protesteze.

Și apoi, lucrurile luară o întorsătură și mai urâtă, pentru că, cu un „Bună, surioară“ plin de viață, Janey o luă de braț (la fel cum Mimi o luase de braț pe Janey cu câteva nopți înainte) și zise:

– Ascultă, nu am vrut să-ți spun asta la telefon pentru că știam că vei refuza, dar vreau să-ți cumpăr ceva de la Ralph și apoi să te invit la masă la Nick and Tony's – unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Hamptons –, iar Patty se simți vrednică de dispreț încă o dată.

– Te superi dacă sărim peste cumpărături? întrebă Patty, încercând să evite încă o întâlnire cu Roditzzy Deardrum. Sunt moartă de foame.

– Bineînțeles că nu mă supăr, răspunse Janey. Apoi, fixând-o cu o privire sfredelitoare, o întrebă: Apropo, ce mai face Digger?

Avea un ton nonșalant, dar ochii păreau să sfredească mintea lui Patty, de parcă ar fi putut vedea adevărul și, pentru o clipă, Patty avu acel sentiment groaznic ca și cum s-ar îneca, pe care-l tot avusese în ultimul timp.

– Păi, face... începu ea cu o voce neconvingătoare, iar Janey dădu din cap atotștiutoare.

Dar cu acel simplu gest de aprobare, Patty simți că Janey înțelesese totul. Mergând spre Nick and Tony's, Patty se gândi că partea bună a lui Janey era că te făcea să te simți ca și cum i-ai fi putut spune toate gândurile negre, profunde, groaznice, iar ea te-ar fi înțeles.

La optsprezece ani, Janey ajunsese la concluzia că era în stare să-i determine pe oameni să i se confeseze și înțelesese repede că informația înseamnă putere. Nu întotdeauna era importantă informația în sine (asta era greșeala pe care mulți o făceau), ci situația de a-ți spune cineva ceva: se forma o

legătură între ea și cel care se confesa – un fel de pact nescris al prieteniei, pe care se putea baza mai târziu, la nevoie.

Acum, așezată la o masă de la intrarea în restaurantul Nick & Tony's, trăsăturile feței ei exprimau compasiune, un sentiment potrivit pentru astfel de situații și, deși părea concentrată, o altă parte din creierul ei era atentă la ușa de la intrare. Aștepta ca din clipă în clipă să apară Mimi Kilroy, ceea ce implica punerea în funcțiune a unui alt calup din multitudinea de abilități sociale pe care le poseda.

În acea dimineață, un pic mai devreme, Janey sunase la Mimi acasă sub pretextul de a o felicita pentru petrecere. Mimi nu era acasă, iar Janey, recomandându-se menajerei care răspunsese la telefon drept „o prietenă bună“, reușise să obțină informația că Mimi va lua prânzul la Nick & Tony's după cursul de călărie. În acel moment, Janey decise că și ea va merge tot acolo. Singura problemă era că nu putea merge singură și, trecând repede în revistă potențialele persoane care ar putea-o însoți, se hotărî asupra lui Patty.

Nu avea nici cea mai mică ezitare în a o folosi pe sora ei pentru a-și atinge scopurile, pentru că, până la urmă, ea oricum o adora sincer pe Patty. O iubise pe Patty dintotdeauna, bineînțeles, în felul acela automat în care oamenii își iubesc membrii familiei, dar abia în ultimii doi ani începuse să-i placă de ea cu adevărat. Și asta se întâmplase, așa insista Janey, doar pentru că nu o cunoscuse pe Patty înainte – nu se învățiseră în aceleași cercuri până când Patty nu devenise producător la VH1 și-l întâlnise pe Digger, cu care se căsătorise cu un an în urmă. De atunci, Janey ajunsese să aprecieze simplitatea și bunătatea lui Patty, precum și reconfortanta ei lipsă de ambiții: la trei luni după ce se căsătorise cu Digger, renunțase la slujbă pentru a avea grijă de familie și în speranța că își va crește copiii încă nenăscuți. Bineînțeles că Janey înțelegea, de asemenea, valoarea unei surori care era măritată cu un star rock.

– Ce rost are?

– Poate nu are nici un rost. Poate este vorba doar despre a ieși în societate și a te întâlni cu prietenii.

– Dar majoritatea acestor oameni nici măcar nu se plac unii pe alții.

– De unde *știi* asta? Oamenii nu sunt perfecți. Sunt limitați. Poate se plac atât cât *le stă în putință*...

– Nu este îndeajuns pentru mine...

– Ah, Patty. Care e problema?

– Adică, de ce încearcă toată lumea să fie la fel ca acești oameni... să dovedească faptul că sunt importanți? Când am văzut-o pe Roditzzy, m-am gândit că știu care e problema ei. Are un respect de sine scăzut.

Janey zâmbi.

– Asta e ideea lui Digger?

– Nu, spuse Patty oarecum jignită. *Gândește-te* puțin. De ce aleargă mereu de colo-colo făcând atâta hărmălaie la telefon, ca un șobolan care chițăie întruna? De fapt, și eu, și tu probabil avem o încredere limitată în noi însene. Te-ai întrebat vreodată de ce nu suntem niciodată fericiți cu adevărat?

Janey se gândise la asta. *Era* adevărat. Nu fusese niciodată *cu adevărat* fericită. Avusese mereu sentimentul că viața o trăsesese pe sfoară într-un fel sau altul, deși nu putea spune exact *în ce fel*.

– Vezi? spuse Patty. Este pentru că mama și tata ne-au făcut ceva când eram copii. Nu ne-au încurajat niciodată să facem ceva. Ai observat că nu ne-au spus niciodată că putem să reușim? Că putem face ce dorim cu viețile noastre?

– *Pe tine* te-au încurajat, Patty, zise Janey.

Se rezemă de spătarul scaunului. Începuse să se enerveze. Patty era una dintre acele ființe norocoase care reușiseră să obțină fără să se chinuie orice își doriseră în viață. Pe când erau mici, Patty fusese copilul favorit, adorat atât de mamă, cât

Deși nu-l plăcea pe Digger, fu nevoită să recunoască faptul că, dacă Patty s-ar fi măritat cu un instalator (după cum își imaginase Janey că va face), cele două surori nu ar fi fost așa de apropiate.

Într-adevăr, nu putea exista o imagine mai drăguță a afecțiunii între surori decât capetele lor blonde, aplecate intim unul spre celălalt. Janey era conștientă de acest lucru – era exact imaginea pe care voia să i-o arate lui Mimi, știind că va arunca asupra ei o lumină mai umană. Și astfel, încercând să-și scoată din cap gândurile despre propria ascensiune egoistă, se forță să se concentreze la ceea ce spunea Patty, care se lupta cu un șervețel de pânză ce fusese împăturit în forma complicată a unei lebede în stilul origami.

– Patty?

– Da?

– Ce mai faci tu, *pe bune*?

– Păi, începu Patty după ce reușise să îmblânzească șervețelul și-l așezase în poală, sunt bine. Am văzut-o pe Roditzky Deardrum intrând la Ralph Lauren.

– Ce mai face Roditzky? Chiar îmi place de ea, știi? Cred că este OK, spuse Janey.

– Serios? Eu cred că e groaznică.

– *Este* un pic nesuferită, recunosc Janey. Dar până la urmă nu face nimic altceva decât să încerce să se descurce la fel ca toată lumea. Cu *mine* este drăguță întotdeauna...

– Normal că este drăguță *cu tine*...

– Cu tine, nu?

– Încearcă să mă forțeze să merg la o petrecere sâmbătă seara.

– Și ce e rău în asta? Janey îi făcu semn chelnerului. Probabil chiar *ar trebui* să ieși mai des.

– Dar *de ce*?

– De ce nu?

– Dar Patty, spuse ea, știi că nu contează. Oricine știe că este normal să dureze un an... Ai fost la doctor?

Dar gândurile ei erau în întregime la Mimi.

Vineri seara, la volanul mașinii, întorcându-se de la petrecerea lui Mimi, Janey avusese o revelație: nu avusese niciodată multe prietene femei, și dintr-odată înțelesese cât de important era să ai o prietenă ca Mimi. Firește, Mimi ar putea fi mult mai folositoare decât multe dintre relațiile pe care și le clădise cu bărbați influenți. Oamenii nu puneau niciodată la îndoială prietenia dintre două femei, câtă vreme față de prietenia dintre un bărbat și o femeie se arătau suspicioși, mai ales dacă era vorba de un bărbat bogat și o femeie frumoasă. Pe de altă parte, Mimi era la fel de puternică și de influentă ca majoritatea bărbaților pe care-i cunoștea ea (mulți dintre aceștia chiar păreau speriați de ea); dacă ar putea transforma interesul pe care Mimi îl manifesta față de ea într-o relație adevărată, simțea că ar putea ajunge departe. Cu aprobarea lui Mimi, i se vor deschide toate ușile...

Singura problemă era că, la început, Janey nu știa sigur cum să procedeze pentru a-i câștiga prietenia. Nu era vorba despre simplul fapt că toată lumea voia să fie prietenă cu Mimi și că Mimi, la fel ca majoritatea newyorkeșilor foarte populari, nu mai avea nevoie de alți prieteni noi, ci de faptul că Janey nu-și cultivase niciodată acele abilități de bază care să ducă la formarea prieteniiilor între femei. Copil fiind, fusese trădată de un grup de fete care râdeau de ea și o tachinau fără milă pentru că i se aprinseseră călcâiele după un băiat mai mare; ajunsă la maturitate, se răzbunase furând bărbații altor femei chiar de sub nasul acestora. În consecință, relațiile ei cu femeile erau incomode: ea nu avea încredere în ele, și ele, pe bună dreptate, nu aveau încredere în ea. Dar instinctele lui Janey nu o trădaseră niciodată și chiar cu o noapte în urmă conștientizase că seducția nu avea întotdeauna legătură cu

și de tată – Patty avea o abilitate deosebită de a vorbi diferit cu fiecare părinte în parte, în timp ce Janey nu putea ajunge sub nici o formă la sufletul tatălui ei, iar cu mama avea doar o relație combativă – și, culmea, Patty fusese considerată frumoasa familiei. Fusese chiar majoretă și, chiar dacă nu obținuse note foarte bune la școală, totuși, cumva, fusese acceptată la Boston University. Lui Janey îi trecu prin minte că poate Patty se culcase cu vreun funcționar care se ocupa cu admiterea (trebui să admită că ea ar fi făcut asta), dar îți puteai da seama, doar privind-o pe Patty, că era una dintre acele femei care nu-și sacrificaseră valorile morale pentru a avansa. Și apoi îl întâlnise pe Digger și se îndrăgostise. Janey nu fusese niciodată îndrăgostită, cel puțin nu în modul în care era Patty, dar încă prețuia acest lucru și încă mai credea că, dacă ai dragoste adevărată, ai totul. Problema, normal, era s-o găsești.

– Patty, tu ai *toate motivele* să fii fericită, rosti ea oarecum exasperată.

Patty se uită la șervetul din poală, aranjându-și părul blond-roșcat pe umeri. Janey se gândi: „Ar fi mult mai bine dacă s-ar mai destinde puțin“. Apoi Patty o întrebă:

– Ai fost vreodată însărcinată?

„Ce întrebare!“ se gândi Janey și lăsa să treacă o clipă până să răspundă.

– Păi, spuse ea glumind, așa le-am spus oamenilor...

– Dar pe bune, Janey...

– Din câte știu eu, nu...

– Ei, uite, eu încerc să rămân însărcinată de un an și nu mi-a reușit, spuse Patty.

În acel moment intră Mimi Kilroy.

Janey îi anticipase intrarea de ceea ce acum păreau ore întregi, dar în loc să se comporte în maniera obișnuită, adică să-și ridice privirea și să-i facă cu mâna, se forță să pară complet absorbită de conversația cu Patty.

aparținea fără îndoială vechii aristocrații și, după cum observă Janey invidioasă, probabil era singura femeie din lume care arăta extraordinar de slabă într-o pereche de pantaloni de călărie albi, acest lucru i se putea trece cu vederea.

– Mimi! exclamă Janey, ridicându-se grațios de pe scaun și întinzând mâna.

Dacă Mimi ar săruta-o, ar fi un semn foarte bun, dar Mimi fiind mai în vârstă și mai faimoasă, era datoriei ei să facă acest gest. Și într-adevăr, după ce-i luă mâna lui Janey, se aplecă spre Janey pentru a-i permite să îi atingă obraji cu buzele în maniera obișnuită.

– Ce coincidență! zise Janey. Tocmai am sunat la tine acasă ca să te felicit pentru petrecere.

– A fost destul de reușită, nu-i așa? spuse Mimi.

Janey se gândi că trebuia să aibă cel puțin patruzeci de ani, dar fața încă mai avea acel aer copilăros *atât* de atrăgător.

– Rupert este de-a dreptul nebun după tine, iar George mi-a spus de vreo trei ori cât de frumoasă ești... în final i-am spus că poate ar fi mai bine să divorțeze de mine și să se însoare cu tine. Și Selden a părut *foarte* interesat. Voi doi păreați prinși într-o conversație foarte aprinsă la masă.

Asta nu era întocmai exact, se gândi Janey, căci „contradicție” era probabil un cuvânt mult mai bun, dar acum nu era momentul să dezvăluie adevăratele ei sentimente pentru Selden Rose.

– Mi se pare *extrem* de interesant, spuse Janey cu convingere, și Mimi păru foarte mulțumită.

– Chiar așa? întrebă ea, dar pentru că nu era adevărat, Janey se întoarse spre sora ei și spuse:

– O știi pe Patty? Sora mea?

Mimi întinse mâna.

– Cu siguranță îl cunosc pe soțul tău. Toată lumea vorbește despre talentul lui – se spune că va fi următorul Mick Jagger...

sexul și că putea să umble după Mimi exact așa cum ar umbla după un bărbat.

Primul pas pe care îl plănuise era să iasă în calea lui Mimi, de unde și situația actuală în care o luase cu forța pe Patty la masă. Trebuia să pară că era doar o simplă coincidență că ea și Patty mâncau la Nick & Tony's, dar și mai important, la fel ca atunci când era vorba despre un bărbat, nu trebuia să pară prea nerăbdătoare. Voia ca Mimi să fie cea care să vină la ea și nu invers; și cu acest gând în minte, insistase să stea la o masă spre intrare, aproape de ușă. Ar fi fost aproape imposibil ca Mimi să n-o vadă, asta doar dacă Mimi nu orbise între timp, iar apoi regulile de conduită în societate își vor urma cursul firesc și Mimi va fi obligată cel puțin s-o salute.

Și astfel, părând că se concentrează la vorbele lui Patty în timp ce o urmărea pe Mimi cu colțul ochiului, Janey arboră o expresie plină de înțelegere și întrebă:

– Ce crezi că ar trebui să faci?

Patty, care nu știa absolut nimic despre sosirea lui Mimi și despre planurile ascunse ale lui Janey, spuse disperată:

– *Nu știu.* Câteodată mi-e teamă că mă voi transforma într-una dintre acele femei nebune care fură copiii altora...¹

Și înainte ca Janey să poată răspunde, Mimi o zări și cu o voce caldă și joasă gănguri:

– Janey dragă. Tu ești?

Janey se întoarse, mimând surpriza. Mimi venise direct de la cursurile de echitație și era îmbrăcată într-o cămașă albă apretată, cu mâneci scurte, pantaloni albi mulați și o pereche de cizme de echitație făcute la comandă; pe umăr avea o geantă Hermes Birkin, din care se zărea capătul împletit al unei cravașe de piele. Ca regulă generală, era considerat *déclassé* să te fâfâi prin East Hampton îmbrăcat în costumul de călărie, o atitudine recent însușită de proaspăt îmbogățiți și de oamenii de afaceri care erau în trecere. Dar având în vedere că Mimi

felină, care te făcea să crezi că ești cea mai interesantă persoană din lume – și în clipa următoare, rosti cu sufletul la gură:

– Poate nu se va întâmpla.

– Ah, ba da, zise Mimi. Și atunci va fi un dezastru... Oricum, trebuie să-mi promiți c-o să mă suni mâine... O iubesc pe Mauve, dar nu trebuie să iau prânzul cu ea în fiecare zi... apropo, călărești?

Janey ezită pentru o secundă înainte de a zice „da“.

– Excelent, spuse Mimi. Dăm un tur și vorbim despre Selden... Sunt foarte încântată de asta. Se poate să-i fi găsit lui Selden o soție!

Și Janey, prinsă în vârtoarea momentului, dădu drumul râsului cristalin, devenit semnul ei distinctiv.

Câteva momente mai târziu, după ce Mauve cea cu fața calălină sosi la restaurant (avea o expresie acră pe față, iar Patty bănuia că asta era expresia ei de zi cu zi) și împreună Mimi plecă la masa lor, Janey se așeză la loc, în sfârșit. Arăta de parcă tocmai câștigase medalie de aur, și Patty se întrebă ce putea avea Mimi atât de interesant pentru a o atrage pe Janey.

Apucând furculița (salatele sosiseră în timp ce ea vorbea cu Mimi), Janey nu se putea gândi la nimic altceva decât că planul său avusese un succes mai mare decât sperase ea – de necrezut – și, chiar dacă nu puteai spune cu certitudine când oamenii ca Mimi Kilroy vorbeau serios, cu siguranță Mimi fusese insistentă în privința întâlnirii. Și ce reușită! Una era să fii invitată la o petrecere unde mai erau alți o sută de oameni, și alta era să-ți petreci timpul doar cu Mimi. Chiar așa, era atât de încântată de victoria obținută, încât, atunci când își ridică ochii și-i surprinse privirea lui Patty, se așteptă ca sora ei să-i împărtășească momentul de glorie.

Dar expresia de pe fața lui Patty o aduse rapid cu picioarele pe pământ. Privirea ei părea să sugereze că, într-un fel sau altul, Janey o trădase, iar Janey își aduse aminte, încă o dată,

„Nu seamănă deloc cu Mick Jagger!“ Patty ar fi vrut să spună asta în gura mare, dar se trezi spunând cu afectare:

– Mulțumesc.

Era chiar ironic că Mimi pretindea că-l cunoaște pe Digger și că-i place de el, pentru că lui, cu siguranță, nu-i plăcea de ea.

Dar în secunda următoare și într-o manieră newyorkeză tipică, sora sa și Mimi se pare c-o uitaseră complet, pentru că Mimi se întoarse spre Janey și pe un ton oarecum muștrător, ca și cum Janey făcuse o prostioară, spuse:

– Janey, nu mi-ai spus că stai pe aici în timpul săptămânii.

– Da, *stau*, admise Janey. Toată vara.

– Atunci *trebuie* să ne întâlnim. Este atât de plictisitor în timpul săptămânii. George vine doar în weekend, dar fiii lui sunt aici și cred că nu este deloc bine pentru copii să stea cu bona toată ziua... și Mauve este aici, de asemenea. O știi pe Mauve?

– Ah, da, confirmă Janey dând din cap.

Nu era chiar adevărat, pentru că Janey îi fusese prezentată lui Mauve o dată sau de două ori, dar în situația asta „a ști“ nu însemna nimic altceva decât că ea și Mauve erau conștiente una de existența celeilalte.

– Biata Mauve, șopti Mimi, mișcându-și capul în așa fel încât Janey bănuie că toată lumea spunea „biata Mauve“ de ani de zile. Să se mărite cu Comstock Dibble! Îi tot repet că nu trebuie să facă asta, dar nu vrea să asculte. Spune că e îndrăgostită de el – și că nimeni nu înțelege că ei seamănă ca două picături de apă. Mauve are un temperament nestăpânit... nici măcar nu se pot hotări când să se căsătorească.

Patty se uita de la Mimi la Janey din ce în ce mai dezgustată. Nu era chiar așa de proastă încât să nu știe că Mimi era prietena cea mai bună a lui Mauve, atunci de ce vorbea Mimi despre prietena ei în acest fel? Dar normal că Janey ignora întru totul acest aspect – avea pe față acea expresie intensă, de

cine să fie sau nu prietenă? Și totuși, de ce trebuia ca acea prietenă să fie Mimi Kilroy? De ce nu putea fi o persoană normală?

– Haide, Patty, spuse Janey hotărâtă. Mimi e o persoană drăguță. Și pe lângă asta, probabil ești doar supărată din cauza acelui comentariu despre Digger. De unde să știe ea că tu nu poți...?

– Janey!

Și Janey, aducându-și aminte de tonul admirativ pe care-l folosisese Mimi atunci când vorbise despre Digger, își dădu seama încă o dată cât de profitabilă era alianța cu Patty și Digger și cât de păcat ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat ceva care s-o distrugă.

– Hai, Patty, spuse ea întinzându-se peste masă pentru a o strânge de mână, trebuie să te calmezi. Sunt convinsă că există un răspuns destul de simplu. Te-ai gândit vreodată la faptul că poate Digger fumează prea multă iarbă?

Pe fața lui Patty apărură o expresie de înțelegere și ușurare, iar Janey zâmbi mulțumită că fusese în stare să o ajute pe Patty.

În colțul din spate al restaurantului Nick & Tony's, ochii lui Mauve Binchely o tot căutau pe Janey. Mauve se gândi: „Janey este frumoasă, ce-i al ei e al ei“, dar se consolă cu gândul că era o frumusețe ieftină.

– Chiar așa, Mimi, spuse Mauve, cum poți măcar să stai de vorbă cu ea? Este atât de comună și mai are și reputația pe care o are. Se spune că s-a culcat cu toți. Inclusiv cu Peter Cannon.

– Cine? întrebă Mimi și, urmărindu-i privirea lui Mauve, exclamă: Janey Wilcox. Apoi râse. Știi că mie nu-mi pasă de reputații, Mauve. Dacă mi-ar fi părut, prima persoană cu care nu aș avea eu ce să discut ar fi Comstock Dibble.

Newyorkezii tranșează totul în categorii minuscule, iar apoi, asemenea celor care finisează și sortează diamantele,

că Patty nu era o persoană mondenă, deși era măritată cu un star rock. Anul trecut, Patty se bucurase pentru scurt timp de atenția mass-mediei, atunci când se căsătorise cu Digger, dar nu-i plăcuse prea mult acest lucru și se retrăsese de îndată ce fusese posibil, susținând că, după ea, totul era un „fals“. Și preț de o clipă, Janey se văzu pe sine însăși și pe Mimi așa cum probabil erau văzute de Patty – ca două femei încântătoare, superficiale, prostuțe, complimentându-se reciproc, deși nu credeau o iotă din ce spuneau – și își dădu seama că Patty avea dreptate pe jumătate. Dar în ultimă instanță, percepția ei era mult prea simplă: Patty era prea imatură pentru a înțelege valoarea unei hiperbole și cum putea aceasta să liniștească apele pentru a putea oferi privirii niște imagini mult mai interesante dedesubt.

- Așa, Patty, începu ea, dar Patty i-o tăie scurt.
- Cum ai putut să faci asta?
- Să fac ce? întrebă Janey cu inocență.
- În primul rând, nu ai stat în viața ta pe un cal...
- Ah, asta, zise Janey cu indiferență, doar o să ne plimbăm și atât... Adică, serios, Patty, cât de greu poate să fie să stai pe un cal?

Ochii lui Janey se îngustaseră atât de mult, încât irisul părea să fie o piatră albastră și rece, și Patty știa că Janey nu ura nimic mai mult pe lumea asta decât să i se pună la îndoială motivele.

- Dar ai mințit, șopti Patty.
- Zău, Patty, făcu Janey și își puse resemnată furculița pe masă. Trebuie să încetezi să mai iei totul așa... *ad litteram*. De ce nu m-aș duce la călărie împreună cu Mimi Kilroy? Sunt chiar așa de îngrozitoare, încât nu pot să-mi fac o prietenă nouă?

Patty nu mai zise nimic și se dădu bătută. Încă o dată, se pare, Janey atinsese punctul sensibil și, chiar dacă Patty știa că era ceva în neregulă, nu putea să se pună cu logica imbatabilă a lui Janey – la urma urmei, cine era ea să-i spună surorii sale cu

îndeajuns. Dar trebui să încetinească pentru a lua curba care ducea spre ferma de cai Doi Copaci.

Aranjându-și părul, încetini până la treizeci de kilometri la oră (ar fi putut jura că auzise motorul plângând în fața unei asemenea constrângeri) și se uită cu atenție la câmpul cosit, acolo unde erau parcate câteva mașini. Bineînțeles, Maseratiul negru al lui Harold Vane era parcat cu aroganță, astfel încât nimeni să nu poată parca lângă el. Îl recunoscuse numaidecât, ținând cont că fusese prietena lui Harold o vară întreagă cu trei ani în urmă și petrecuse mult prea mult timp în mașina aia plimbându-se cu el. Harold era prea nervos pentru a fi un șofer bun, iar când Janey îi atrăsese atenția asupra acestui lucru, se uitase la ea furios și își ieșise din pepeni, așa că ea nu mai menționase niciodată acest lucru.

Îndreptă Boxterul pe o potecă prăfuită, gândindu-se că scumpului și dragului de Harold, cu capul său chel și lucios și cu pantofii mereu lustruiți, *chiar* îi plăcea să facă paradă. Dar pentru că era atât de șarmant și de bun (îi împrumutase bani lui Janey vara trecută când era lefteră), toate astea îi puteau fi trecute cu vederea.

Și acum Janey se gândi, uitându-se în oglinda de pe parasolar și aplicându-și tacticoasă rujul de buze Pussy Pink, care devenise marca ei înregistrată, se apucase de polo! Asta chiar era ceva extraordinar, mai ales având în vedere că Harold, care era scund și cam nevrotic (avea peste cincizeci de ani, dar nu putea sta locului deloc), era ultima persoană pe care Janey și-o putea imagina călare pe un cal. Dar Janey avea „senzația” că acest sport va fi foarte la modă vara asta și Harold era una dintre acele persoane care adora să fie în pas cu ultimul lucru în vogă. Și pentru că, după cum se presupunea, dăduse lovitura la bursa de valori în ultimii doi ani, de ce nu și-ar petrece timpul liber așa cum avea chef, indiferent de cât de ridicol ar arăta?

examinează și evaluează fiecare părticică. Hamptons este exemplul perfect pentru această teorie.

Suprafața de cincizeci de kilometri dintre orașele Southampton și East Hampton era cea mai râvnită bucată de pământ; în cadrul acestei categorii, terenul care se afla „la sudul autostrăzii“ era superior celui de la „nordul autostrăzii“, autostrada fiind un drum cu două benzi, cunoscut sub numele de Route 27. Începând din acest punct, sute de motive puteau fi invocate pentru a răspunde la întrebarea care acru de pământ este mai bun decât altul, de la apropierea de ocean până la profesia vecinilor. Janey era foarte conștientă de aceste diferențe subtile, dar exista o zonă asupra căreia fusese dintotdeauna în dezacord cu opinia generală: în secret, prefera zona din nordul autostrăzii celei din sud. Iubea întinderile vaste de terenuri agricole și drumurile secundare șerpuiinde, pe care le descoperise în urmă cu zece ani, când venise în Hamptons pentru prima oară. Plimbatul cu mașina pe aceste drumuri fusese mereu o evadare pentru ea, singura diferență fiind că, în trecut – asta însemnând doar cu un an în urmă – fusese nevoită să conducă mașini împrumutate de la cine știe ce bărbați cu care se culca în momentul acela. Dar acum, băgând în viteză a treia și luând o curbă bruscă, pe lângă o fermă, cu aproape șaiszeci și cinci de kilometri la oră, se simți extrem de ușurată că se afla, în sfârșit, în propria mașină.

Lăsându-le pe sora ei și pe Mimi în East Hampton, se hotărâse că era o zi perfectă pentru o plimbare de după-amiază cu mașina. De la Sag Main Road până la Scuttle Hole Road drumul era drept, iar Janey, schimbând viteza și băgând într-a patra, accelerează până la o sută cincisprezece. Părul ei, prins într-o coadă, i se zbătea nebunește pe spate; îi plăcea la nebunie sentimentul de libertate pe care i-l oferea viteza și, în acel moment, se gândi că oricât de repede ar merge, nu va fi niciodată

înalt decât ea cu vreo doisprezece centimetri, iar ea avea 1,75) aruncându-i amuzat:

- Ai nevoie de cizme.
- Cizme? pufni ea. Pentru ce?
- Noroi, zise el peste umăr.

Și asta fu tot.

Simți un impuls năvalnic de a alerga după el – ceea ce el probabil aștepta din partea ei (asta este ce își imagina ea că așteaptă *el* de la *toate* femeile) – în timp ce stătea așa într-o poziție ciudată, cu un picior gol pe iarbă.

Dar el se opri și se întoarse.

- Deci? întrebă el.
- Deci ce? răspunse ea.
- Te pot ajuta cu ceva?
- Îl caut pe Harold Vane, spuse ea, accentuând cumva faptul că nu îl căuta pe el.
- Ah, *el patrón*. Te conduc, se oferă el, aruncându-i o privire care sugera că exista ceva mult mai profund în spatele cuvintelor sale.

Se întoarse la Range Roverul său, deschise portiera și scoase o pereche de cizme de cauciuc.

– Uite, zise el cu un zâmbet superior.

Îi întinse cizmele și degetele li se atinseră. Un fior electric îi trecu pe amândoi. Șocul o lăsă pe Janey amețită și puțin dezorientată, ca și cum își pierduse orice simț al orientării, asta în timp ce alte detalii păreau a fi foarte evidente: o zgârietură pe vârful uneia din cizme, textura nisipoasă a ierbii de sub piciorul ei și, arzând în creierul ei, neobișnuita culoare verde catifelat a ochilor lui, amintindu-i de blânda Mare a Caraibilor prin care se pot vedea cu claritate scoici și peștișori frumos colorați deasupra unui pat de nisip. Oare simțise și el, se întrebă Janey cu inima bătându-i frenetic, sau fusese doar

În depărtare, se vedea o mulțime de călăreți minusculi, călare pe cai la fel de mici, alergând de colo-colo pe un câmp verde, dar erau mult prea departe pentru a recunoaște pe cineva. Janey porni înspre ei, gândindu-se cât de fericit (și de surprins) va fi Harold când o va vedea, dar imediat își dădu seama că exista un mic impediment: plouase în ultimele zile, iar tocurele cui de opt centimetri ale sandalelor ei Dolce & Gabbana se afundau în nămol, ceea ce ar putea oferi un spectacol foarte dizgrațios. Așa ceva nu era posibil, așa că se întoarse la mașină ca să se descalțe.

În timp ce stătea aplecată să-și desfacă bareta, avu sentimentul ciudat că o urmărea cineva. Detesta să fie luată prin surprindere – într-adevăr, dintotdeauna urâse să se afle în situații în care ea nu putea controla impresia pe care ar trebui s-o lase oamenilor – și ridică privirea. Bineînțeles, nu numai că era privită, dar era privită chiar de persoana pe care venise s-o impresioneze aici: Zizi.

Se gândi că ăsta nu era semn bun. Stătea rezemat de un Range Rover cu brațele încrucișate (de unde naiba venise? nu era nimeni pe câmp când sosise ea) și pe față i se citea un zâmbet amuzat afectat, ca și cum ar fi știut că ea venise aici special pentru el. Mai rău era că, încercând să-și regăsească echilibrul sprijinindu-se de mașină, constată că arăta la fel de chipeș cum și-l imaginase ea atunci când o depășise în acel Ferrari verde. Nu, retractă: arăta mult mai chipeș! Avea acel gen foarte periculos de frumusețe masculină, pentru care o femeie ar putea să renunțe, în mod stupid și foarte rapid, la mândria ei, iar el părea conștient de asta.

Pentru o clipă se gândi să se urce la volan și să plece (*asta* chiar l-ar bulversa), dar el veni spre ea. Janey își privi piciorul, întrebându-se dacă avea de gând să se oprească și să-i vorbească, dar, în loc să facă asta, el trecu mai departe (era mai

calului, care, după cum bănuia Harold, nu voia nici el să fie călcat în picioare, și se prinse de grumazul lui cu ambele mâini. Calul, o iapă bătrână pe care-o chema Biscuit și care fusese repusă în circuit doar pentru a-l conduce pe Harold în siguranță, înțelese imediat ce avea de făcut. Mușcând zăbala astfel încât oricât ar trage Harold de ea să nu poată fi împiedicată, porni cu hotărâre la trap spre grajd.

În acel moment, singura grijă a lui Harold era să rămână pe Biscuit toată distanța de un kilometru jumătate până la grajduri, unde un grăjdar le va ieși în întâmpinare cu o expresie abia reprimată de dezaprobare; dar, dintr-odată, privirea i se opri asupra unei siluete frumoase de femeie și o clipă mai târziu își dădu seama că acea femeie nu era nimeni alta decât Janey Wilcox. Ce dracului căuta ea aici? Apoi, văzu consternat că stătea aproape – prea aproape – de jucătorul său vedetă. Nu se atingeau (deocamdată, se gândi el), dar cu toate astea, aveau o atitudine de intimitate, ea cu fața spre el, și el cu ochii spre ea și, își jură Harold, al dracului să fie dacă îi va permite campionului său să se lase prins în mrejele lui Janey. Își zise că va avea o discuție cu Zizi și va stinge încă din fașă chestia asta și că o făcea doar de dragul echipei – intenționa să câștige și avea nevoie de întreaga putere de concentrare a lui Zizi.

Zizi va trebui să-l asculte, se gândi el ținându-se de gâtul lui Biscuit cu răbdarea unui bogătaș care era mereu încrezător în succesul său. Până la urmă, el era șeful, bărbatul care scotea din buzunar jumătate de milion de dolari pe lună pentru echipă, iar jucătorii de polo argentinieni erau extrem de loiali față de dorințele lui *el patrón*. Astfel, se decise el, nu va trebui să-și facă prea multe griji în privința lui Janey Wilcox. Își reaminti că fusese a lui, că el îi dăduse papucii și că Janey era una dintre acele femei grozave când venea vorba să prindă în mreje un bărbat, dar jalnice când venea vorba să-l păstreze.

în imaginația ei? Și dacă simțise și el același lucru, ce însemna asta?

Apoi el merse pe câmp încrezător în sine ca un zeu tânăr, în timp ce ea îl urma stângace, încercând din răputeri să țină pasul. Nu-și putea lua ochii de la el (cine ar fi putut?) și, când el se întoarse și-i zâmbi, observă că avea acel aer de amabilitate afectată combinată cu răceala unui om plictisit de lume, aer care era tipic pentru o persoană a cărei frumusețe o separa de restul umanității.

– Ești o fană a jocului de polo? o întrebă el.

Iar ea răspunse cu o sinceritate care nu-i stătea deloc în caracter:

– Nu. Nici cât negru sub unghie.

Ridică din sprâncene provocându-l s-o contrazică, dar mișcarea asta fu mult mai puțin agresivă și mult mai sinceră decât cele pe care le folosea cu bărbații atunci când nu știa în ce ape se scaldă, iar el o răsplăti cu un zâmbet de apreciere. Îi oferii și ea un surâs nestudiat, sincer, și se minună de modul în care straturile de rahat erau date la o parte pentru a scoate la iveală ființa ei pură. Apoi ochii li se întâlniră conspirativ.

– Se pare că până la urmă va fi o zi bună, spuse ea.

Un zgomot asurzitor de copite le distrase atenția și văzură cum de la capătul îndepărtat al terenului de polo venea înspre ei galopând un grup de călăreți care ajunseră la poarta din capătul celălalt; în urmă rămăsese un călăreț singuratic a cărui siluetă putea fi descrisă cel mai bine ca semănând cu un sac de cartofi legat neglijent de șa. Sacul părea să se balanseze în toate direcțiile în același timp; pe măsură ce se apropia, Janey recunoscă forma umană a lui Harold Vane.

Brusc, grupul care se afla la celălalt capăt se întoarse și începu să galopeze înspre el; expresia înspăimântată de pe fața lui Harold sugera că era conștient de coliziunea inevitabilă. Renunțând la orice pretenție de călăreț abil, se lăsă în voia

Selden era în mijlocul unei conversații cu persoanele de la jumătatea lor de masă.

– Problema cu oamenii din ziua de azi, spusese el cu încrederea unui om care presupune că opiniile sale sunt luate tot timpul în serios, este că fără război, nu mai există nici un țel moral... Oamenii s-au înmuiat și au devenit amoralii pentru că li s-a permis să uite realitatea morții... Ne-am familiarizat cu ea. Azi, moartea se întâmplă în spatele ușilor închise... Nimeni nu mai vede moartea...

Iar Janey, care chiar nu putea lua în serios această conversație, spusese:

– „Familiarizat“? Țsta e un cuvânt al naibii de serios pentru East Hampton.

El se întorsese spre ea – era și timpul – și fără nici o urmă de sarcasm în voce, ca și cum chiar o credea proastă, întrebuse:

– Ah, vrei să-ți explic ce înseamnă?

– Ce? Și să-mi strici plăcerea de a-l căuta în dicționar? Nu cred, spusese Janey sorbind afectată din cupa de șampanie, care era un Laurent-Perrier vintage sec – din cel îmbuteliat într-o sticlă drăguță și înflorată.

– OK, cum vrei tu, zisese el, de parcă nu ar fi avut nici o idee cum s-o scoată la capăt cu ea, iar Janey decisese că el nu posedă nici un fel de maniere elegante, probabil pentru că era din LA.

Apoi, intenționat, se întorsese spre bărbatul din stânga ei, iar el spre femeia din dreapta.

Bărbatul din stânga lui Janey era senatorul republican din New York, un bărbat destul de indolent, dar totuși foarte influent la cei șaiszeci de ani ai săi, pe numele său Mike Matthews. Discutând despre avantajele unui New York nou și curat, Janey reușise să mențină conversația pe durata aperitivului – o porție somptuoasă de caviar beluga pe trei felioare de cartofiori reci –, dar după ce farfuriile fuseseră luate, urmase

Dar, pe măsură ce grajdul apărea în vizor, slavă Domnului, din spatele unui pâlă de copaci, exista un adevăr pe care vanitatea sa masculină nu-l putea recunoaște niciodată: faptul că era invidios. Da, o părăsise pe Janey Wilcox, dar asta nu însemna neapărat că își dorea ca alt bărbat să o aibă. Și mai ales nu un bărbat care era cu douăzeci de ani mai tânăr, de o sută de ori mai frumos și, colac peste pupăză, mai înalt cu treizeci de centimetri.

„Este exact ce-mi doresc“, se gândi Janey pe drumul de întoarcere spre casă. Când venea vorba despre emoțiile omenеști primare, precum dragostea, ura, invidia, bucuria și triumful, Janey nu era nici sofisticată, nici romantică, ci simțea ceea ce simțea cu o forță adevărată și pură – și decise că era îndrăgostită de Zizi cum nu fusese de nimeni altcineva.

Oricum, se gândi ea conducând înapoi pe Route 27 dinspre Hayrack Road (intenționat – traficul blocat îi va da timp de gândire), nu avea de gând să îl accepte pe Selden Rose, mai ales nu acum, după acele câteva minute magice petrecute cu Zizi. Iar în clipa aceea, cu Boxterul care torcea gutural în traficul aglomerat și cu căldura verii care începea să se facă simțită, amintirea întâlnirii ei cu Selden Rose de la petrecerea lui Mimi cu trei nopți în urmă o încântată la culme.

Prima impresie pe care i-o lăsase Selden Rose era că, măcar din punct de vedere fizic, arăta acceptabil: era înalt și brunet și, deși trecuse de patruzeci ani, chipul lui se păstra încă tânăr. Dar când îi strânsese mâna, dăruindu-i un zâmbet vag, abia schițat, observase că avea atitudinea dezagreabilă a unui bărbat care știa că era o partidă bună și nu avea de gând să permită nimănui să uite acest lucru.

Și astfel, cu un aer resemnat, Janey luase loc lângă el. În timp ce ea se așeza, el își întorsese privirea în partea cealaltă intenționat, iar ea se simțise dezamăgită că își irosise rochia pe el.

Janey știa că el o va menționa pe Elena din Troia – cartea o avertizase că bărbații ca el făceau mereu asta.

– Ce-i cu ea? întrebuse ridicând din umeri. Dar ce zici despre englezii care-și alegeau nevestele în funcție de mediul familial și de caracter?

– Vrei să spui că asta e mai bine? o întrebuse el, cu sarcasmul unui bărbat care nu este obișnuit să fie contrazis.

– Nu spun că este mai bine sau mai rău, zisese Janey dându-și părul pe spate. Tot ce vreau să spun este că nu ar trebui să faci generalizări în numele întregii populații masculine, doar bazându-te pe dorințele tale imature.

Apoi se rezemase de spătar, cu inima bătându-i puternic în piept și, preț de o clipă, îi fusese teamă că poate întinsese coarda prea mult...

Dar cu siguranță îl liniștise, se gândi ea bucuroasă, luând curba spre Ocean Road și până la sfârșitul mesei îl contrazisese intenționat, orice ar fi zis, astfel încât fusese obligat să converseze cu ea chiar dacă se vedea că nu are nici cel mai mic chef. Apoi, de îndată ce masa se terminase, amândoi se ridicaseră de pe scaune în același timp și plecaseră în direcții opuse, iar când, puțin mai târziu, ea trecuse pe lângă el în drum spre toaletă, abia catadicsise să-l salute politicos cu o mișcare a capului, ca și cum nu l-ar fi cunoscut prea bine.

Și exact asta, decise ea intrând pe aleea din fața casei ei, avea de gând să facă și data viitoare când urma să-l mai întâlnească.

o pauză prelungită și se întorsese spre Selden. Cu siguranță opiniile lui stupide păreau a nu avea sfârșit, după cum observase Janey, pentru că îl auzi, fără să vrea, vorbind cu femeia de vârstă mijlocie și foarte elegantă din dreapta sa, despre diferențele dintre femei și bărbați. Acest tip de conversație era inevitabil, se gândise Janey, având în vedere că Selden era burlac – întotdeauna era doar o problemă de timp până când cineva întreba un bărbat necăsătorit de ce nu avea pe nimeni – și, ca și cum i-ar fi auzit gândurile, Selden spusese:

– Adevărul este că – *biologic* vorbind – bărbații aleg femeile bazându-se pe aspectul lor exterior. Iar apoi avusese tupeul să mai și adauge cu mândrie: Iar asta este unul dintre lucrurile pe care feminismul nu-l va putea schimba niciodată.

Doamna de vârstă mijlocie zâmbise cu indulgență, în timp ce Janey lăsase să-i scape un râs batjocoritor, obligându-l astfel să se întoarcă spre ea.

Janey zâmbise. Se gândise că nu exista o sincronizare mai bună decât asta; aștepta de mult un astfel de moment. Cu câteva zile în urmă, când fusese în BookHampton, alesese un volum neofeminist recent, intitulat *Frumusețea: cum așteptările bărbaților au distrus viețile femeilor*, și în stilul ei obișnuit, o frunzărise, preluând câteva informații mai șocante, pe care, mai târziu, le-ar putea folosi la petreceri.

– De fapt, spusese ea cu o voce plăcută, te înșeli. Înainte de 1900 – înainte de revoluția industrială, redistribuirea averilor și apariția căutătorilor de aur –, bărbații, de obicei, își alegeau femeile în funcție de veniturile și poziția socială ale acestora, de capacitatea de a naște copii sau de de a munci. Alegerea perechii nu avea nimic de-a face cu aspectul exterior...

– Ah, te rog, spusese el cu un gest de respingere, ca și cum fusese întrerupt de un copil enervant. Luase o gură de apă (Isuse, omul ăsta *bea* vreodată? se întrebase Janey). Dar ce zici de Elena din Troia? zisese, ca și cum cu asta i-ar fi închis gura.

de minute, Janey și Mimi sfidau fără nici o grijă convențiile sociale, așezate pe scaunele VIP de la marginea terenului, sorbind șampanie. Mimi se uita printr-un binoclu și, îndepărtându-l de la ochi, se aplecă spre Janey și îi zise arătând spre Zizi:

– Acel tânăr este absolut fermecător. Cred că este singurul lucru pentru care merită să urmărești meciul ăsta.

Janey chicoti și luă binoclul, prefăcându-se că îl vede pe Zizi pentru prima oară, asta în timp ce se gândea că modul în care vorbea Mimi din când în când, ca o femeie bătrână, trebuia să fie încă o pretenție dubioasă a bogătașilor, pe care o descoperise cu două zile în urmă, când Janey o sunase și o întrebase dacă vrea să meargă la meciul de polo.

– Draga mea, zisese Mimi cu o voce ca din mormânt, ai idee la câte meciuri de polo am fost la viața mea?

Pentru o secundă, Janey crezuse că o va refuza, dar în clipa următoare, Mimi rostise cu tonul unei școlărițe:

– Dar trebuie să facem ceea ce trebuie făcut, așa că bineînțeles că merg cu tine.

Totul ar fi fost perfect dacă în acea vineri Mimi nu ar fi sunat și nu ar fi întrebat-o dacă are ceva împotrivă să vină și Selden. Nu putuse face nimic, decât să se prefacă încântată, când de fapt nu își putea imagina ceva mai groaznic. Apoi Mimi sugerase că s-ar putea întâlni la masă, înainte de meci, fără Selden, ca să poată vorbi liniștite despre el. Selden era ultimul lucru despre care voia să vorbească, mai ales că, în ceea ce-i privea pe bărbați, nu se putea gândi la nimeni altcineva în afară de Zizi. Dar pentru că nu se cunoștea așa de bine cu Mimi, Selden era un subiect foarte bun de la care să pornească discuția, continuând-o apoi cu altele mai importante, în special conversații despre toate cunoștințele lor comune, cum ar fi, bunăoară, Comstock Dibble.

Janey era suficient de versată pentru a ști că, până când nu o va cunoaște pe Mimi mai bine și nu-i va putea înțelege moti-

Patru

Era mijlocul lunii iunie, primul weekend al sezonului de polo în Bridgehampton, și temperatura sufocantă de afară se încăpățâna să rămână la treizeci și două de grade.

Janey Wilcox stătea sub un cort alb și mare, pe un scaun pliant, frumos împodobit, delectându-se cu un număr al revistei *Hamptons*. Cu părul prins într-un coc, având doar un top auriu și niște pantalonași scurți roz, era practic dezbrăcată, dar asta nu era o barieră în calea căldurii, firișoare de transpirație curgându-i pe gât și pe decolteu. Cu două zile în urmă, dinspre nord, începuse să bată un vânt neobișnuit, și cald, măturând nisipul de pe plaje și acoperind totul cu un strat fin de polen și praf. Să te mai duci la plajă era imposibil – mai mult, doar dacă stăteai afară și era foarte neplăcut –, și totuși, sezonul social de vară nu încetase, iar oamenii din Hamptons zâmbeau, se lăsau fotografiați și vorbeau în continuare cu un entuziasm încrâncenat despre petrecerile la care luaseră parte cu o noapte înainte.

Sâmbătă după-amiaza, locul în care era musai să te afli era terenul de polo, deși se înțelegea de la sine că meciul nu interesa aproape pe nimeni. De fapt, te uitai la joc doar atunci când voiai să iei o pauză și să scapi de mulțimea agitată și strălucitoare care se afla în corturile VIP; cu toate astea, de douăzeci

În timp ce studia chipul lui Zizi prin lentilele binoclului, își aminti fiecare cuvânt din conversația lor și decise că totul fusese mult prea adevărat și sincer pentru a fi doar un flirt de-al lui obișnuit.

– Oricum nu contează, spuse Mimi. Nu te poți mărita cu un jucător de polo.

– De ce nu? întrebă Janey cu înfocare.

Mimi râse.

– Păi, în primul rând, nu au bani. Și, în al doilea, sunt tot timpul pe drumuri, explică ea întinzând mâna după binoclu, așa că este ca și cum ai fi măritată cu un jongler de la circ... Mă rog, nici chiar așa. Dar, oricum, arată ca o bucățică bună la pat.

Janey imediat îi luă apărarea.

– Pun pariu că nu este așa. Arată ca și cum ar avea *suflet*.

– Dacă are, zise Mimi dându-i înapoi binoclul, atunci nu va avea viață lungă în East End. Își pierdu interesul pentru Zizi pentru că începu să se uite împrejur. Mă îngrijorează Selden.

„Pe mine nu“, vru Janey să spună, dar în loc de asta întrebă cu nonșalanță:

– Când ar fi trebuit să ajungă aici?

– La trei. Și acum este aproape patru fără un sfert. Sper că nu s-a rătăcit iar. Îl vezi pe undeva?

Fără nici o tragere de inimă, Janey își dezlipi privirea de pe terenul de polo pretinzând că se uită prin mulțimea din spațele lor.

Mimi continuă distrasă:

– Lui George îi place la nebunie de Selden. Crede că va da lovitura... Nu că nu ar fi dat-o deja, dar George zice că nu ar fi surprins dacă Selden va avea un avion G5 în câțiva ani.

– Seriooos? se miră Janey. Dar știi că mie nu-mi pasă de bani.

vațiile, era o greșeală gravă să recunoască adevărul despre relația ei cu Comstock Dibble; oricum, ajunsese la concluzia că la un moment dat Comstock se dăduse la ea și toată lumea știa că atunci când venea vorba despre femei, Comstock nu era de încredere. Se gândea la Comstock Dibble din cauza acelei scrisori tulburătoare pe care o primise în acea dimineață. Scrisoarea fusese trimisă din New York, împreună cu restul corespondenței; probabil fusese pusă la poștă chiar înainte de Memorial Day. Era de la Comstock Dibble, făcând aluzie la niște afaceri neterminate, ceva în legătură cu „scenariul“, dar în ceea ce-o privea pe Janey, afacerile dintre ei se încheiaseră și scrisoarea nu era nimic altceva decât o încercare penibilă de a o speria – deși motivul pentru care el continua această campanie de intimidare era peste puterile ei de înțelegere. Oricum, voia ca acest Comstock să știe că nu putea fi amenințată și se gândi că cel mai bun mod de a face asta era să se prefacă a nu avea habar despre scrisoare și, chiar dacă ar avea, oricum nu i-ar păsa deloc.

Și astfel, continuând cu tema zilei, care se părea că este „subterfugiu subtil“, se uită cu atenție prin binoclu, urmărind silueta minunată a lui Zizi, care își ridică brațul și lovi cu putere mingea până la capătul opus al terenului. Era prea devreme să-și dezvăluie sentimentele față de el, așa că întrebă cu inocență:

– Cine este?

– Cred că este jucătorul ăla de polo despre care tot vorbea Pippi, spuse Mimi. După câte mi-am dat seama, ea avea impresia că este interesat de ea.

– Dar dacă el este atât de interesat, ea de ce nu e aici?

– A trebuit să se ducă la o audiție.

– Da, sunt sigură că este genul de bărbat care le poate face pe toate femeile să creadă că e interesat, spuse Janey gândindu-se că regula asta se aplica tuturor femeilor, cu excepția ei.

cine ar fi destul de bogat – și de sofisticat – pentru a-și permite o asemenea mașină, îndreptă binoclul spre capul șoferului.

Era, se gândi ea, ceva tulburător de familiar în legătură cu părul șoferului și, cu o tresărire, observă că fața lui Selden Rose era atașată de el. Se întrebă ce caută Selden într-o mașină ca aia – o mașină care era mult prea mișto pentru el – și se întoarse spre Mimi.

– Tocmai l-am zărit pe Selden Rose. Ar trebui să ajungă aici din clipă în clipă, spuse ea cu un oftat, gândindu-se la unul dintre nefericitele paradoxuri ale vieții, și anume întotdeauna nătărăii aveau cele mai bune mașini. Și cu un aer resemnat, își concentrează atenția din nou spre teren.

Selden Rose avea un păr foarte des și ondulat, care părea că nu crește niciodată, neavând nevoie să fie tăiat sau îngrijit. Zâmbetul său larg și copilăros dezvelea niște dinți întăriți cu fluor, care nu erau îndreptați perfect de ortodonția anilor șaizeci; era de undeva de pe lângă Chicago și părea o dulceață. Dacă îl întâlneai de două sau de trei ori, îl puteai considera doar un bărbat care lucrează într-o companie, croindu-și drumul pe scara ierarhică a unei mari corporații, dar era mult mai mult decât atât: era unul dintre puținii bărbați care reușiseră să ajungă în vârf și, în realitate, avea o ambiție ieșită din comun. Fiind deja directorul Movie Time, mai erau doar unul sau două posturi superioare la care el intenționa să ajungă cât mai repede. Scopul lui era să conducă toată compania Splat Verner.

Movie Time era doar un departament al Splat Verner, un trust media care se considera mai mare și mai important decât orice guvern și ale cărui practici de afaceri erau tipic americane. Altfel spus, la suprafață, „compania” părea că are grijă de angajații săi, oferindu-le beneficii și posibilitatea de a cumpăra din acțiunile companiei; era corect din punct de vedere politic să-ți declami angajamentul față de multiculturalism și

– Janey Wilcox! exclamă Mimi. Abia te-am cunoscut, dar dacă te apuci să-mi spui că ție nu-ți pasă de bani, asta e o minciună! Și eu nu vreau să fiu prietenă cu mincinoși.

Cuvintele fură rostite pe un ton tineresc, misterios, și Janey își zise că ăsta era tonul pe care îl foloseau adolescentele la pension. Nu-și putea da seama dacă Mimi vorbea serios sau glumea și simți enorma diferență dintre cele două lumi ale lor.

– Bănuiesc că tuturor femeilor le pasă de bani... spuse ea conciliantă.

– Da, le pasă, zise Mimi. Nu are nici un rost să te prefaci că nu este așa, pentru că nu există nimic mai rău decât să întreții un bărbat... Nu te lăsa prostită de felul în care arată. Adevărații bărbați de succes nu arată în nici un fel.

– Eu, de fapt, cred că este... arătos, spuse Janey, aproape înecându-se cu acest cuvânt. Apoi, pentru a-și ascunde dezgustul adăugă: Dar Mimi, ți-am mai spus, chiar nu cred că i-a plăcut de mine.

– Haide, dragă, îi cunosc pe bărbați și crede-mă că Selden este interesat. N-o să-ți vină să crezi cât de nerăbdător a devenit când i-am spus că merg cu tine la un meci de polo.

– Poate s-a răzgândit, murmură Janey îndreptând binoclul spre intrare – o alee îngustă între două garduri plină de mașini. Încă e ditamai coada de mașini, spuse ea. Este una dintre problemele acestui loc. N-au reușit să rezolve și cu parcare.

În timp ce scana șirul de mașini, privirea i se lipi de un Jaguar XK 120 din 1948, cu un motor de șase cilindri. Mașina era extraordinară (primele două sute de bucăți fuseseră lucrate manual), și Janey văzuse doar una singură în viața ei – la o prezentare de mașini de epocă, pe vechea pistă de curse din Bridgehampton. Pentru a se apropia mai mult de mașină, luase în considerație chiar și posibilitatea de a face sex cu proprietarul, dar se dovedise că el nu era acolo. Și acum, întrebându-se

familiei Romanov. Printre alte soții, numărul doi erau o chinezoaică genială în ce privește internetul, care absolvise Harvardul, o expertă în emisiuni politice republicane, care avea propriul show pe CNN și o creatoare de modă. Janey Wilcox nu numai că s-ar adăuga acestei liste, dar o va surclasa, făcându-l pe el obiectul invidiei în companie. Începuse deja s-o eticheteze în capul său „model... și frumusețe internațională“.

Selden Rose își parcă mașina pe iarbă și ieși din ea ajustându-și ramele ochelarilor de soare Ray-Ban. În mod normal ar fi închis capota și mașina, dar acum se simțea neobișnuit de curtenitor. Fusesse foarte fericit să afle la cina de vineri seară că Janey Wilcox nu era atât de proastă pe cât crezuse el că ar putea fi – sau atât de proastă pe cât îi spusese oamenii – și că sub ceea ce el denumise un exterior „aspru“, credea că zărise adâncimi de bunătate. Ca mulți alți bărbați cărora le lipsește experiența reală, și implicit capacitatea de a înțelege femeile, Selden nu putea să-și imagineze cum o femeie atât de frumoasă ar putea fi o scorpie, și nici nu putea accepta ideea că ea s-ar putea să nu-l placă. Pusese remarcile acide ale lui Janey pe seama unui temperament defensiv ușor de înțeles, al unei fete dulci care fusese abuzată de bărbați nu la fel de „buni“ ca el. Bănuia că Janey Wilcox nu fusese niciodată iubită și că nu fusese niciodată într-o relație „sănătoasă“ (și în privința asta, cel puțin, avea dreptate) și văzu în Janey o femeie care avea nevoie să fie salvată.

Lui Selden Rose îi făcea plăcere să se închipuie ca fiind un fel de cavalier în armură și, în timp ce mergea înspre pavilionul cu VIP cordonul întins de-a curmezișul intrării, se gândi că nu dăduse tot ce avea mai bun din el la petrecerea lui Mimi. Asta însă fusese din cauza nervozității, și îl încântă gândul că o femeie încă mai putea să-l miște. În cei doi ani de când divorțase, fusese cu femei frumoase, majoritatea fufe de L.A., care își expuneau frumusețea ca pe un costum pe care-l cumpăraseră

garanția împotriva hărțuirii sexuale (informația circula prin e-mailuri regulate); dar sub acest strat de suprafață, afacerile erau afaceri, ca de obicei conduse de bărbați care fuseseră de acord în mod tacit că munca lor era aproape echivalentă cu a te duce la război fără să te lupti. În ultimii cincisprezece ani, Splat Verner cumpărase companii de presă și de film, companii de cablu, edituri, furnizori de internet, telefonie și satelit, precum și agenții de publicitate. Compania producea distracție, o ambala frumos și o distribuia; asta însemna *branding* și, atâta timp cât publicul cumpăra în masă produsele sale, nimeni nu simțea nevoia să pună la îndoială adevăratul obiectiv al companiei, care era să facă bani cu orice preț. Bărbații care reușiseră să urce pe scara ierarhică la Splat Verner înțeleseseră că era „politica companiei“ să strivești ca pe un gândac pe oricine ți-ar fi stat în cale; individul nu avea nici o șansă împotriva lor, nu avea să fie niciodată o a doua poveste cu David și Goliat, și cei care erau în vârf mai glumeau uneori că oricine i-ar amenința nu va „mai lua prânzul pe lumea asta“.

Selden Rose, fiind modelul bărbatului Splat Verner, nu avea simț estetic în ceea ce privește hainele sau manierele; singura modalitate prin care dorea să se exprime pe sine era alegerea celei de a doua soții.

Mulți dintre omologii săi, care erau șefi ai altor departamente și care, ca și el, aveau în jur de patruzeci și cinci de ani, se căsătoriseră recent cu soția numărul doi, schimbându-și primele neveste (care erau frumoase, cu un an sau doi mai tinere și foarte serioase, la fel ca prima nevestă a lui Selden, care era avocată) cu femei mai interesante, dar cu zece, cincisprezece ani mai tinere. Șeful Departamentului de publicitate se căsătorise cu o prim-balerină de la Teatrul American de Balet, o fată brunetă, minionă, foarte naivă și misterios de tăcută; șeful Departamentului de cablu era însurat cu o pianistă de origine rusă, care susținea că era descendenta directă a

destul de curând. Dar *erau* în același domeniu și se cunoșteau de ani de zile, așa că, bătându-l pe Comstock pe spate și întinzându-i mâna, Selden spuse jovial:

– Comstock!

Comstock se întoarse, ochii lui mici și injectați lăsând să se înțeleagă că se aștepta la o intervenție nedorită. Selden nu-și putu da seama dacă se bucura că-l vedea sau nu; bănuia că nu.

– Selden Rose, exclamă Comstock, ce faci aici?

– Același lucru pe care-l faci și tu, bănuiesc, zise Selden. Privesc poneii.

– Despre asta e vorba? spuse Comstock ca și cum ar fi vrut să-l pună pe Selden cu botul pe labe cu cinismul unui om care cunoștea toate dedesubturile.

– Eu asta am auzit, răspunse Selden.

– Așa că te-ai hotărât să joci scena cu Hamptons, zise Comstock, abia reușind să-și ascundă neplăcerea.

– Mă scuzați, zise unul dintre fotografi, putem face o poză cu voi doi?

– Nu, mulțumesc, refuză Selden făcând cu mâna.

Se întoarse spre Comstock și, adoptând același ton de cunosător pe care-l folosisese și Comstock mai devreme, spuse:

– Unii dintre noi preferă să fie recunoscuți de către colegi mai degrabă decât de public.

Această remarcă fusese rostită pe un ton relaxat și glumeț, dar își atinse ținta și Comstock se întunecă. Faza era că mamei lui Comstock îi făcea plăcere să le arate prietenelor ei fotografiile cu el – o făcea să se simtă mândră și toată lumea zicea că el este Prințul Charles, iar ea Regina-Mamă. Dar asta era ceva ce un nemernic privilegiat ca Selden Rose nu avea să înțeleagă niciodată.

Preț de o clipă rămase uitându-se după Selden care dispăru în mulțime, până când Mauve îl trase de mâneca de la cămașă și îl trezi la realitate. Le aruncă fotografiilor o privire care spunea

în acea după-amiază. Dar Janey Wilcox era diferită: dincolo de frumusețea ei sălășluia un fel de geniu.

Astăzi, va fi foarte atent să lase o impresie bună, se gândea el în timp ce-și spunea numele unei tinere cu un clipboard în mână. Regula la Splatsh Verner era să recunoști valoarea și săpui mâna pe ea înainte ca alții s-o descopere, iar el era sigur că același principiu se aplica și în cazul lui Janey. Nu-l deranja faptul că nici un alt bărbat nu-i mai văzuse acea lumină înainte, dar era o axiomă că, odată ceva recunoscut de *cineva*, alții veneau pe urmele tale. Așa că strategia lui era să lovească și să acționeze rapid, și era hotărât să-și obțină premiul înainte de sfârșitul verii.

Fata cu clipboardul îi verifică numele și ridică nepăsătoare cordonul de catifea; pe poteca scurtă care ducea la pavilion văzu un grup de șapte sau opt fotografi, pe care Selden intenționa să-i evite. Dar, chiar în fața lui, oarecum resemnat, dar și mulțumit de atenția fotografiilor, se afla Comstock Dibble. Stătea cu brațul încolăcit rigid pe talia unei femei înalte și brune al cărei zâmbet îi dezvelea o bună parte din gingii; Selden o recunoscuse ca fiind logodnica lui Comstock, pe care o întâlnise la petrecere. Îl amuza faptul că Dibble era logodit cu o femeie ca Mauve Binchely, care probabil era mai în vârstă decât el, și se gândi că Comstock nu mai era ceea ce fusese.

Și asta nu ar fi deloc surprinzător, își zise Selden. Comstock Dibble era un bărbat rebel – slavă Domnului, un gen acum rar întâlnit – care reușise acolo unde nu ar fi trebuit și se simțea îndreptățit să acționeze după cum îl tăia capul. Asta era potrivit acum douăzeci sau treizeci de ani, dar în prezent, când erau miliarde de dolari de câștigat, Comstock era considerat un individ imprevizibil, ale cărui dispoziții erau schimbătoare; oamenii începuseră să șoptească pe la spate că nu era un om de încredere. Lui Selden nu-i prea plăcuse de Comstock niciodată și bănuia că va fi domolit – într-un fel sau altul –

plăcea de Mauve, apăra cu hotărâre dreptul lui Peter Cannon de a ieși în societate.

– În zilele noastre nimeni nu mai are pic de rușine, nu-i așa, Comstock? întrebă Selden, iar în acest comentariu se simți o aluzie răutăcioasă.

– Rușinea n-a dus pe nimeni nicăieri, mormăi Comstock.

Urmă o pauză în conversație, iar Janey luă o gură de șampanie și se uită spre teren, acolo unde Zizi accepta o cupă de argint.

– Nu știam că ești o fană atât de înfocată a jocului de polo, îi zise Selden.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, răspunse ea scurt.

Mimi își dorea ca Janey să fie mai prietenoasă cu Selden. Selden era un om cumsecade și avea totul; era unul dintre acei bărbați la care trebuia să te uiți dincolo de suprafață. Nu strălucea, dar era mult prea mândru și încrezător pentru a recunoaște că asta ar putea conta. Și pentru el, bineînțeles, chiar nu conta.

Comstock, pe de altă parte, era complet diferit. Avea un trup foarte ciudat – un torace ca un butoi combinat cu niște picioare slăbănoage – și, de fiecare dată când îl vedea, Mimi nu se putea abține să nu se întrebe dacă puța i se potrivea cu partea de sus a corpului sau cu cea de jos. În după-amiaza asta, se strecurase într-o cămașă Prada mulată, neagră, cu fermoar în față și într-o pereche de sandale, tot Prada. Transpira din abundență, ștergându-și fața cu o batistă de in, dar de fapt el transpira mereu, de parcă simplul fapt că trăia era foarte extenuant.

Asta nu-l împiedică să-și aprindă o țigară.

– Deci, Comstock, spuse Mimi. Nu mi-ai spus la ce lucrezi.

– Un film cu Wendy Piccolo, răspunse el.

– Cine este această Wendy? Ah, gata, mi-am amintit. Fetișcana aia cu un trup formidabil.

că fotografiaseră destul. Nu-i plăcuse niciodată de Selden Rose, dar în acel moment antipatia se transformă în ură profundă.

„Atât de multe secrete“, se gândi Mimi mai târziu după-amiază, uitându-se în jurul mesei. Mă rog, avea și ea câteva ale ei. Singurul care nu-și ascundea sentimentele era Selden; o curta pe Janey cu un șarm cavaleresc, umplându-i de fiecare dată paharul de șampanie și încercând să o facă să vorbească despre cariera ei de model.

Din **grup** făceau parte ea, Janey, Selden, Mauve și Comstock. Inevitabil, se adunaseră la o masă **din colțul** pavilionului, considerat a fi un loc **bun datorită brizei**. Pe masă se afla o **frapieră de plastic** cu șampanie Veuve Clicquot și un platou de sandviciuri livrate de ridicol de scumpa Loaves and Fishes (Thieves and Bitches¹, se gândi Mimi – îi plăceau glumele de genul ăsta), dar nimeni nu părea să se simtă foarte bine. Atmosfera era la fel de apăsătoare ca și căldura, sufocantă, iar în aer **plutea** nefericirea. Cu toate astea, Mimi savura spectacolul.

Janey și Comstock se ignorau reciproc cu acea sânguință care te făcea să crezi că era ceva mult mai grav în relația lor decât lăsau să se înțeleagă. Mimi o văzuse deja pe Janey aruhcându-i lui Comstock o privire furioasă, întrebătoare și, de fiecare dată, acesta își întorsese intenționat privirea în altă direcție. Mauve se părea că observase și ea asta, pentru că acum o supunea pe Janey unui interogatoriu sever despre relația ei cu Peter Cannon. Mauve îl văzuse pe Peter cu o noapte înainte la o petrecere și era indignată că îndrăznise să apară în public. Selden se prefăcea interesat de această conversație, dar era limpede că își dorea ca Mauve să tacă odată din gură pentru a putea vorbi cu Janey. Și Janey, poate doar pentru că nu-i

¹ Joc de cuvinte intaductibil *Loaves and Fishes* – franzele și pești; *Thieves and Bitches* – hoți și curve (n.tr.)

– Bine, dacă nu pleacă nimeni, atunci mai avem nevoie de șampanie, spuse Mimi ridicând sticla din frapieră și turnând ultimele picături la ea în pahar.

Petrecerea se învioră în momentul în care la masă li se alătură Harold Vane și Zizi, dar nu era atmosfera plăcută pe care orice grup de oameni așezați la o masă încearcă să o creeze. Fiind o gazdă desăvârșită, Mimi nu se putea abține să nu observe aceste lucruri și văzu cu iritare că Janey reușise să se așeze între Harold și Zizi, astfel încât Selden era acum blocat între Mauve și Harold. Asta nu era deloc bine pentru Selden, dar Mimi înțelese motivele din spatele gestului lui Janey: Zizi era atât de atrăgător, încât era imposibil pentru o femeie care stătea lângă el să nu se gândească la sex. Mimi studie chipul judecătorului de polo mai îndeaproape. Arăta bine din orice unghi te-ai fi uitat; cu cât îl priveai mai mult, cu atât era mai frumos, așa încât aveai sentimentul că nu era o ființă umană, ci o ființă creată de Dumnezeu pentru o altă planetă mai bună. Janey, bineînțeles, era și ea extraordinară, dar asta nu însemna că alăturarea celor doi era un lucru bun.

Ascunzându-și sentimentele, Mimi zâmbi și se uită în jurul mesei. Harold vorbea cu Selden despre afaceri, în timp ce Janey încerca să-i mențină atenția lui Zizi, insinuând că era un țărânoi pentru că a crescut la o fermă din Argentina. În ciuda frumuseții ei, Janey era foarte arțăgoasă când venea vorba de bărbați și avea o tehnică a ei de a fi agresivă pentru a le trezi interesul. Din nefericire, se gândi Mimi luând o gură de șampanie, aplica tactica asta pe bărbatul nepotrivit. La fel cum o rasă de câine recunoaște o altă rasă, tot așa Mimi își dădu imediat seama că Zizi avea valori demodate, europene, și că agresivitatea lui Janey îl va deruta (într-adevăr, deja începuse să se uite în jur, ca și cum ar fi căutat ajutor) și că persoana cu care Janey ar fi trebuit să-și pună în aplicare tertipurile ar fi trebuit să fie Selden.

– Nu știu nimic despre trupul ei, spuse Comstock uitându-se spre Mauve.

Se rezemă de spătar și continuă să fumeze, dând de înțeles că discuția se încheiase. Mimi se gândi că, la fel ca majoritatea mahărilor, nici el nu putea fi deranjat dacă nu îi ieșea și lui ceva la afacere.

– Păi, spuse ea aruncându-i o privire ca și cum nu ar fi fost cu nimic mai presus decât un om de serviciu, cred că ar trebui să plecăm.

Janey ridică privirea.

– Hai să mai stăm, propuse ea.

Se hotărâse deja că nu va pleca de acolo fără să vorbească încă o dată cu Zizi.

– Vreau să-l felicit pe Harold.

– Am uitat că Harold Vane conduce echipa asta, spuse Mimi.

– Cred că o să rămân și eu, zise Selden. Să-l întâlnesc pe proprietar.

– Cred că i se zice *patrón*, replică Janey mai tăios decât ar fi fost nevoie.

– Nu tu ai avut o relație cu Harold? întrebă Mauve.

– Da, am avut. Și-l găsesc adorabil.

– A copilărit în New York, spuse Mimi.

– Pe Fifth Avenue, confirmă Janey.

– Ciudat că nu-l cunoaștem, spuse Mauve.

– De ce l-ai cunoaște? întrebă Janey. Cunoști pe toată lumea care a copilărit pe Fifth Avenue?

– A fost la Harvard, îl recunosc după nume, interveni și Selden.

– Atunci, cu siguranță, este un ratat, zise Comstock. Nu s-a ales nimic de cei care au absolvit Harvardul.

– I-auzi la el! făcu Mimi. Selden a terminat Harvard.

– Din câte se pare, asta este un lucru negativ prin unele cercuri, remarcă Selden.

Cinci

Janey Wilcox era o femeie pe care celelalte femei o considerau o scorpie, dar pe care, în mod misterios, o iubeau câinii și copiii. Stând în tribună la cel de-al douăzeci și treilea Turneu Anual de Baseball al Celebrităților Huggy Bear, care se ține pe 4 Iulie (numit așa din motive de care acum nimeni nu-și mai amintește), Janey era flancată de-o parte și de alta de doi băieței. Cei doi, în vârstă de șase și respectiv opt ani, erau complet diferiți – unul extrem de slab și celălalt extrem de gras – totuși, nu numai că erau frați, ci reprezentau rodul iubirii dintre George Paxton și prima sa soție, Marlene.

Cel mai mic, Jack, o strângea pe Janey de mână cu o înflăcărare nedisimulată, proprie copiilor care încă nu au descoperit cinismul, iar celălalt băiat, George jr. („fetița Georgie“ pentru copiii nemiloși de la el de la școală) studia cu atenție tabela de marcaj cu o curiozitate matematică de statistician. Digger era la lovitură.

– Dacă dă un *home run*, au șanse de cincizeci și trei la sută să câștige, zise Georgie foarte sigur pe el.

Era o versiune miniaturală a tatălui său, de la predispoziția de îngrășare până la unghiile sfărâmicioase de la picioare – rezultatul unei ciuperci foarte încăpățănate.

– Pe de altă parte, continuă el, dacă nu-i reușește lovitura, au douăzeci și patru la sută șanse să piardă.

Zizi se întoarce brusc spre Mimi, zâmbi și schimbă o privire de înțelegere reciprocă. Lui Mimi îi plăcea de Janey; avea acel sentiment de afecțiune pe care îl au femeile atunci când știu că vor deveni prietene. Cu toate astea, dacă aveau să fie prietene, Janey va trebui să învețe că nu poate lua orice bărbat își dorește, mai ales dacă era și Mimi acolo. Va trebui să învețe să se abțină. Și astfel, folosind o tehnică de-a ei mult încercată, îl întrebă pe Zizi:

– Ai jucat în Palm Beach anul ăsta?

Știa că este singura persoană de la masă care avea idee despre polo, și astfel, angajându-l pe Zizi într-o discuție pe tema lui favorită, reuși să-i monopolizeze atenția în întregime.

starurile și spectatorii care nu puteau participa la acest eveniment fără a fi invitați – și ar fi putut să se așeze lângă oricine, dar cu toate astea, se hotărâse să le onoreze cu prezența ei pe Patty și Janey. Acțiunile ei erau în parte motivate de dorința de a-l cunoaște mai bine pe Digger. Dar nu se așteptase să fie dată la o parte de niște... *copii*.

Și ce era și mai rău la ei, se gândi Roditzzy, era că nu posedau cerința minimală în ceea ce-i privește pe copii – sau, mă rog, pe copiii care erau scoși în lume – și anume dragălașenia. Cel mic se zgâlțâia ca un chihuahua, în timp ce cel mare era, mă rog, era foarte *mare*! Roditzzy nu avusese de-a face cu prea mulți copii, dar nu avea nici cea mai vagă idee că vin și în mărimi așa de mari. Puștiul avea o burtă ca de băutor de bere, aidoma unui bărbat de vârstă mijlocie, nu ar trebui să fie în vreun centru medical sau ceva de genul ăsta, să țină cură de slăbire și să fie hrănit cu strictete cu lăptuci și suc din grâu verde? Aruncându-i lui Georgie o privire tăioasă, se aplecă peste el și, reînnodând firul conversației începute mai de vreme, îi spuse lui Janey:

- Cu siguranță, va fi trimis la închisoare.
- Cine? întrebă Janey, care nu-i mai dăduse atenție de câteva minute bune.
- Peter Cannon, spuse Roditzzy. Tatăl meu este avocat și mi-a zis că abia așteptau să-l prindă cu ceva... Bineînțeles că nu și-a plătit nici impozitele.

Patty oftă zgomotos și întorcându-se spre Janey, își dădu ochii peste cap. Sora ei o ignoră. Nedorind să fie nepoliticoasă cu Roditzzy, pe care o considera „folositoare“, Janey îi spuse acesteia:

- Ceea ce nu pot eu să înțeleg este cum a fost posibil ca atâtea vedete de cinema să aibă încredere în el.
- Ha! Vedetele de cinema nu sunt tocmai recunoscute pentru mintea lor sclipitoare, zise Roditzzy. Și, în afară de asta,

– Chiar așa? spuse Janey uitându-se pe teren spre *home plate*¹, acolo unde Digger, îmbrăcat într-un maiou și în pantaloni trei sferturi de camuflaj și o pălărie de pescuit de genul celor purtate de oamenii în vârstă din Florida (evident, asta fusese ideea lui de echipament de baseball, se gândi Janey), exersa câteva lovituri cu bâta de baseball.

– Crezi că ne va da și nouă un autograf? întrebă Jack cu nervozitate, clătinându-și cu degetul un dinte care stătea să cadă.

Dinții lui erau o sursă de uimire pentru el – începuseră să tot cadă în ultimul timp și, chiar dacă toată lumea spunea că îi vor crește alții la loc, el nu era așa de sigur.

– Dacă îi cerem un autograf, și el spune nu?

– Hai s-o întrebăm pe Patty, ca să fim siguri, propuse Janey cu amabilitate. Se aplecă spre Patty, care stătea lângă Jack, și-i spuse: Lui Jack îi este teamă că Digger n-o să-i dea un autograf.

Patty își desprinsese privirea de la Digger – când era lângă el la astfel de evenimente, era mereu îngrijorată de siguranța lui, îi era teamă de vreun fotograf care nu era fotograf cu adevărat, ci un fan nebun care îl urmărea – și-și trecu degetele prin părul lui Jack.

– Dacă nu-ți dă un autograf, să vii direct la mine, spuse ea.

Atât Janey, cât și Patty știau să se comporte foarte frumos cu copiii, asta pentru că, pe vremea adolescenței lor, câștigaseră bani lucrând ca bone, onorând această tradiție îndelungată, dar în Hamptons, acolo unde copiii erau lăsați pe mâna profesioniștilor, nu orice tânără femeie ar fi fost la fel de drăguță ca ele.

De pe rândul de deasupra lor, Roditzzy Deardrum privea această scenă înduioșătoare cu un amestec de dezgust și gelozie. Se mândrea cu faptul că ea „cunoștea pe toată lumea” –

¹ Terenul de baseball conține numeroase elemente distinctive, printre care și *home plate*, care este un pentagon de cauciuc (n.tr.)

el era cu Mimi și păreau să fie prinși într-o conversație intimă și amuzantă. Janey ar fi fost bănuitoare dacă Mimi nu ar fi avut acea tendință de a fi intimă, într-un mod superficial, cu toată lumea și ea nu-și putea imagina că Zizi o considera pe Mimi atrăgătoare, mai ales că era cu cel puțin cincisprezece ani mai bătrână decât el. În afară de asta, se pare că nu discutau despre nimic altceva decât despre cai. Totuși, și lucrul acesta era frustrant: având în vedere că Janey își declarase deja lipsa de interes în ceea ce privește aceste animale, era imposibil acum să se bage în vorbă fără să pară că se luptă cu disperare pentru atenția lui Zizi.

– Mergem la Maidstone după asta? întrebă Georgie cu nerăbdare. Am învățat un nou truc la cărți pe care vreau să ți-l arăt.

– Oh, Georgie, ce drăguț din partea ta, zise Janey, uitându-se cum Mimi și Zizi își făceau loc spre tribune. Dar nu pot azi. Poate te va duce Mimi.

La auzul numelui Mimi, lui Jack îi căzu fața ca unui cocker spaniel, iar Georgie lăsă capul în jos, concentrându-se pe vârful adidasului. Între Mimi și copiii lui George nu era deloc o mare iubire: Mimi îl considera pe Jack „prea lipicios“, iar cu Georgie era și mai rău – abia putea să se forțeze să se uite la el, iar când el intra în cameră, ea găsea câte o scuză și-l trimitea afară cu bona.

Janey se împrietenise cu băieții pentru că știa mult prea bine ce înseamnă să fii copil și *outsider*, să fii mereu nesigur de ceea ce-ți rezervă viitorul. Dar în ultimul timp, se pare că băieții erau lăsați cam prea mult în grija ei. La început, fusese încântată când Mimi o invitase să-i însoțească la Maidstone Country Club, care era cel mai exclusivist club din Hamptons, dar în ultimele două săptămâni, Mimi dispăruse, de mai multe ori, pentru o oră sau chiar mai mult, lăsând-o pe Janey să aibă singură grijă de băieți. De fiecare dată, Mimi se întorsese scu-zându-se că apăruse o urgență acasă, dar Janey se întreba ce o

i-a tapat de bani la începutul carierei lor, înainte ca ei să facă avere, continuă ea uitându-se spre Patty.

– Cât timp se va mai vorbi despre acest subiect? întrebă Patty.

– Oh, până când apare următorul scandal. Atunci, vor uita complet de asta, răspunse Roditzzy ca o cunoscătoare.

Pe teren, un fost star de cinema de primă mână, pe numele său Jason Bean, aruncă o minge rapidă spre Digger, care era acum la *home plate*. Conform revistelor de scandal, Jason Bean ajunsese un actor de mâna a treia după ce încercase să candideze la un post public. Nu culoarea politică era problema lui, ci prostia – îi venise ideea asta să fie politician doar pentru că interpretase rolul unuia într-un film. Digger încercă să lovească mingea, dar rată, în timp ce mai mulți fotografi își declanșară aparatele.

– Există ceva care să nu fie observat de paparazzi? întrebă Patty.

– Patty, este pentru *caritate*, spuse Janey.

– Cine este fata aia? întrebă Roditzzy care era cu ochii în toate direcțiile. Se tot holbează la Patty de vreo jumătate de oră.

– Care fată?

– Fata aia, spuse Roditzzy dând din cap spre marginea mulțimii.

O femeie tânără, brunetă, îmbrăcată într-un top de blugi, fustă mini de blugi și niște pantofi negri, ieftini, cu toc cui, se uita în direcția lor; când priviră spre ea, își întoarse capul repede.

– Habar nu am, spuse Patty.

– Este atât de Jersey! rosti Roditzzy indignată. Adică, cum dracu' o fi intrat? Hamptons *chiar* este pe ducă!

Janey râse, aducându-și aminte cu ironie că unii oameni spusese ră același lucru despre Roditzzy și, privind mulțimea, ochii i se îngustară și simți fluturași în stomac, așa cum se întâmpla de fiecare dată când dădea cu ochii de Zizi. Bineînțeles, urmând un scenariu care acum deja devenise iritant de familiar,

întrebă pentru a suta oară ce anume avea Mimi și ea nu. Bani, cu siguranță, și statut social – fără îndoială că Zizi era impresionat de ideea că Mimi era „prințesa Americii“. Își rupse o pieleță cu dinții de nervi, amintindu-și, încă o dată, că indiferent ce ar face nu va putea niciodată schimba faptul că provenea dintr-o familie obișnuită, din clasa de mijloc. Și totuși, ea era în lumina reflectoarelor, nu Mimi; ea era cea care apărea la televizor, în reviste și în postere, iar dacă asta nu era de ajuns pentru a capta interesul unui bărbat, atunci chiar nu știa ce altceva ar fi fost. Până una-alta, Mimi nu era altceva decât o amfitrioană... și culmea, mai era și măritată!

Dar poate asta era și ideea, își zise Janey, rearanjându-și părul sub șapca de baseball, în timp ce-i urmărea încruntată pe Mimi și Zizi. Poate faptul că Mimi nu era accesibilă îl făcea pe Zizi să se simtă în siguranță. În ochii protipendadei din Hamptons, se părea că Zizi era protejatul lui Mimi, pe care ea îl adoptase și care acum o însoțea de colo-colo ca o potaie răsfățată, pentru a fi mângâiat și hrănit cu bucăți de homar de pe masă. La drept vorbind, lumea ar putea spune că și pe ea o adoptase Mimi. Cu siguranță, Mimi își dăduse seama că nimic nu ar fi fost mai drăguț decât ca Janey și Zizi să aibă o relație, dar, cu toate astea, nu ridicase nici un deget în privința asta.

Digger lovi din nou și rată, iar lângă Janey, cei doi băieți suspinară dezamăgiți. Janey se gândi că era destul de familiarizată cu acel tip de bărbați care erau interesați de o femeie, doar dacă credeau că aceasta nu era, și dacă asta voia Zizi, atunci era foarte capabilă să devină inaccesibilă. Va începe prin a-și da întâlniri cu cineva – oricine – poate chiar, își zise ea cu un zâmbet amar, cu Selden Rose!

Selden... chiar de la primul meci de polo, când se dusesese să dea o tură cu mașina (lui i-ar fi putut rezista, dar mașinii nu), el o urmărise peste tot ca un cățeluș. Păcat, serios, pentru că timp de un minut sau două, după ce intrase în mașină și se minunase de frumusețea ei, chiar îl considerase a fi o posibilitate.

fi avut de făcut acasă încât să fie nevoie de atenția specială a lui Mimi, mai ales că patru angajați de-ai ei locuiau acolo?

Acum, cu senzația de greață care însoțește orice intuiție neplăcută, Janey se întrebă dacă acea „urgență“ nu se numea cumva Zizi. Dar asta, își zise ea încercând să se calmeze, nu era posibil. Totuși, uite-l pe Zizi mai jos, ajutând-o pe Mimi să urce pe primul rând, cu fața lui frumoasă concentrată la ceea ce spunea Mimi. De ce nu se mai uita așa *la ea*? se întrebă Janey cu frustrare, amintindu-și că exact așa *se uitase* la ea prima oară când se întâlniseră. Dar de atunci, de fiecare dată când o vedea, o trata cu o camaraderie vagă, jovială, ca și cum el era vedeta echipei de fotbal a școlii, iar ea una din mulțimea de fete sfioase care chicotesc mereu și care sunt îndrăgostite de el. Normal, comportamentul lui nu făcea altceva decât să ațâțe flacăra dorințelor ei și, când se afla în preajma lui, se simțea ca și cum ar fi fost un nimic.

Va pune mâna pe el, se gândi ea, doar dacă își va da seama cum! În ultimele săptămâni, Zizi avusese o ascensiune rapidă, devenind o vedetă pe scena socială din Hamptons – cu înfățișarea și charisma lui, era, evident, invitat peste tot – și gradul său de atracție crescuse datorită refuzului său de până acum de a cădea pradă farmecelor vreunei femei. Ar fi putut da iama într-o mulțime până acum, dar faptul că nu o făcuse și că mereu apărea *singur* la diferite evenimente însemna că era un bărbat hotărât să-și găsească femeia potrivită – și dragostea adevărată.

Ar da orice pentru acea dragoste, se gândea Janey uitându-se fix la spatele lui bine făcut, cu umerii largi care coborau până la talia fermecător de îngustă. Ar renunța cu ușurință la toate astea, ar călători cu el, ar putea locui în Argentina – nu ar deranja-o nici măcar dacă ar fi *săraci*.

Simți un junghi de gelozie când Mimi își lăsă mâna într-ai lui pentru a o ajuta să urce pe rândul următor. Pentru o clipă, Mimi se clătină și Zizi îi prinse brațul. Râseră, iar Janey se

Îi zâmbi și-i ciufuli părul și, în timp ce el își îngropă fața în mâinile ei, Janey se rugă cu fervoare ca Zizi să privească această scenă.

Din nefericire, așa cum se întâmplă adesea când oamenii încearcă să direcționeze săgeata lui Cupidon, aceasta îl atinse pe bărbatul nepotrivit, și nu Zizi, ci Selden Rose fu cel doborât dintr-o lovitură.

Cu câteva minute în urmă, în timp ce Selden Rose își parca mașina pe o străduță lăturalnică din East Hampton, își jurase că va fi ultima dată când se va mai înjosi participând la un eveniment în Hamptons. (Se rătăcise iarăși, era imposibil să primești indicații clare de la oamenii din Hamptons; dădeau repere vagi, de genul: „Este în spatele A&P“, presupunând din prima, bineînțeles, că toată lumea știa unde se află A&P.) Urmărind șirul de mașini (încă nu era sigur unde era terenul de baseball), medită asupra lipsei generale de sens a acestei veri. Aproape fiecare minut din fiecare weekend fusese ocupat cu o petrecere, sau eveniment, sau deschidere (de la magazine, la filme, la expoziții de artă jalnice) și fiecare dintre aceste evenimente era considerat a fi „locul“ în care trebuia să te afli, ca și cum doar faptul de a fi acolo îți conferea o identitate specială. Dar oamenii de la aceste petreceri erau mereu aceiași și, după ce ai văzut aceleași persoane la șase evenimente diferite, conversațiile deveneau dureros de banale, iar Selden ajunsese la concluzia că oameniiăștia din Hamptons erau ca niște copii bogați trimiși în tabere de vară costisitoare, unde erau mereu în căutarea unor distracții prostești.

Se alătură mulțimii care își făcea loc spre ceea ce părea a fi terenul de sport al unui liceu, gândindu-se că, deși nu avea nimic împotriva socializării, totuși prefera să-și petreacă timpul în mod constructiv. În Los Angeles, manierele erau grosolane sau inexistente, dar cel puțin „socializarea“ însemna continuarea relațiilor și a afacerilor, în timp ce aici sensul era

Mașina era un indicator cum că avea poziție, și bani, și gusturi... dar după aceea, nu îi mai tăcuse gura despre diferite detalii ale mașinii – cum îi descoperise pe producătorii originali de piele pentru scaune și cromul special pe care aceștia îl folosiseră la roți – și după cincisprezece minute, Janey se plictisise groaznic. Dar Selden nu observase acest lucru și nici nu se dăduse bătut, chiar dacă ea refuzase în mod repetat să-și dea o întâlnire adevărată cu el. Știa că era îndeajuns să ridice un deget și el avea să vină alergând, și, privindu-i pe Mimi și Zizi care se așezau în tribună, pe rândul din fața ei, se hotărî că exact asta va face.

Mimi și Zizi se întoarseră și făcură cu mâna, iar micul Jack ridică privirea și în ochi i se citi frica. Acasă la tatăl lui veneau în vizită sute de oameni la fiecare sfârșit de săptămână, iar el și fratele său Georgie nu-și puteau aduce aminte de toți, dar acum își aduse aminte de jucătorul de polo. Venise la ei de două ori, când era doar Mimi acasă, și, de fiecare dată, îl amenințase pe Jack că o să-l pună pe un cal, spunându-i că o să scoată un adevărat jocheu din el – ca și cum asta ar fi ceva ce-și dorea toată lumea. Simțind tulburarea lui Jack, Janey își dezlipi privirea de Zizi și îl trase pe Jack mai aproape de ea. Nu era hotărâtă dacă va avea copii (dacă îi va avea, cu siguranță va angaja bone, spre deosebire de Patty, care considera că era mult mai corect să-ți crești singur copiii), dar exista un singur lucru legat de copii de care era foarte sigură: știa că, pentru bărbatul potrivit, nu există imagine mai fascinantă decât aceea a unei tinere femei care se comportă afectuos cu copii.

Digger lovi în sfârșit mingea, și mulțimea sări în picioare ovaționându-l.

– OK, acum au douăzeci și șapte la sută șanse de câștig, spuse Georgie cu seriozitate.

– Tu ce crezi, Jack? întrebă Janey.

– Habar n-am. Nu-mi place matematica, răspunse Jack.

– Știi ceva? Nici mie, spuse Janey.

Wilcox, cu siguranță avea să găsească pe altcineva la fel de bun, dacă nu chiar mai bun. Dar apoi, pocnitura unei mingi lovite de lemn îl trezi din visare și el îi urmări traiectoria.

Mingea se înalță sus de tot în aer și brusc, când privirea sa o surprinse pe Janey stând între băieții lui George Paxton, toate deciziile sale se duseră pe apa sâmbetei. Era ca și cum fusese luată prin surprindere de un fotograf care îi făcuse în secret o poză, pentru că fața ei avea o blândețe neobișnuită, pe care n-o mai văzuse niciodată. Copilul era strâns lipit de pieptul ei (și cât își dorea și el să fie acolo); avea expresia strălucitoare a unei madone. Inima îi tresări și lumea își recâștigă echilibrul, pentru că își dădu seama că în tot acest timp, avusese dreptate în privința ei. Trebuia s-o salveze de ea însăși; se irosea pe calea asta a frivolității și a superficialității, și era datoria lui s-o conducă spre un plan mai înalt și plin de înțelegeri. Și-o imaginea aplecată deasupra copiilor lor (și copiii lor cu siguranță vor fi mai frumoși decât copiii lui George) și apoi, ca și cum soarta îi confirma planurile, ochii ei se întâlneau cu ai lui și schimbă o privire blândă și semnificativă.

Oricum, îi făcu cu mâna – și Selden avu impresia că mâna ei era la fel de grațioasă ca bătaia de aripi a unui fluture.

Lui Jack Paxton îi era rău. Nu ar fi trebuit să-și îndese hotdogul ăla aproape întreg pe gât, dar Georgie îl provocase și nu avusese încotro. Acum, stând în parcare lângă un grup de adulți, Jack simți că i se întoarce stomacul pe dos și că îi vine să vomite. Cea mai mare spaimă a lui era că voma îi va ieși pe nas, așa cum se întâmplase când avea trei ani – chiar așa, prima amintire cu tatăl său era când se îmbolnăvisese și îi spusese tatălui său: „Tati, mi-a ieșit vomă pe nas“, iar tatăl răspunsese: „Știu, fiule“ – și imediat după aceea, tatăl său plecase de acasă.

Jack simți că i se scurge tot sângele din vine. Jocul se terminase, dar ca de obicei, adulților le lua o veșnicie să se urnească.

să fii „văzut“, de parcă dacă nu era văzut, dispăreai pur și simplu. Era o îndeletnicire lipsită de esență și adesea, așa cum stătea el la aceste evenimente, ținând în mână un pahar cu șampanie ieftină și dând din cap neatent, se întreba dacă vreunul dintre toți oamenii aceștia tânjea după frumusețe și natură, după o legătură care mergea dincolo de simpla coincidență că se întâmplase să fie aruncați împreună în aceeași lume minusculă. Și acum, spunându-și numele din nou unei tinere femei anonime, îmbrăcate în negru, cu clipboard și căști, îi păru rău că nu-și ascultase instinctele și nu plecase cu iahtul său.

Și asta ar fi făcut, se gândi el furios pe sine însuși, dacă nu ar fi fost afurisita aia de Janey Wilcox. În ultima lună, izbutise în mod stupid și nesăbuit să ajungă la orice eveniment la care participase și ea, gândindu-se că, dacă îl vedea des și apuca să-l cunoască, îi va observa adevărata valoare. Dar ea îl respinsese de fiecare dată, luând în derâdere invitațiile lui la cină cu un disprețuitor „Serios, Selden, cină într-o sâmbătă seara în Hamptons, în iunie? Trebuie să ajung la patru petreceri“ și, în sfârșit, începea să accepte faptul că ea nu era deloc interesată de el și că nu va fi niciodată. Timp de o lună, crezuse cu înverșunare că, dacă ar putea-o desprinde de lumea asta, adevărata Janey Wilcox ar înflori, asta pentru că el credea că văzuse în ea aceeași dragoste spirituală pentru frumusețe și artă pe care o avea el însuși. Putea vorbi mult timp (și, în mod surprinzător, destul de inteligent, dat fiind faptul că nu absolvise nici o facultate) despre literatură, și filme, și tablouri, dar acum, bănuî că acele conversații nu erau rodul unei pasiuni adânci, ci doar un simplu truc pentru petreceri, folosit pentru a atrage atenția pe care și-o dorea cu atâta înfocare și care o ajuta să ajungă cât mai sus în lumea bună.

Făcându-și drum prin spatele gardului de lângă *home plate*, ajunsese la concluzia că nu-și va mai pierde timpul cu ea. Orașul New York colcăia de sute de femei frumoase și educate, iar el era un burlac vânat; dacă n-o putea avea pe Janey

grupului pe măsură ce timpul trecea și ea se uită la Mimi și apoi la Zizi, simțind că atât ea, cât și Mimi voiau să meargă acolo unde mergea Zizi. Dar Mimi avea copiii.

– Nu poți s-o iei pe Janey, îi spuse Roditzzy lui Selden.

Era una dintre acele persoane pe care n-o interesa nimic altceva în afară de programul ei.

– Fiul Sophiei Loren va fi la petrecere.

– Eu trebuie să *plec*, zise Zizi.

Era bronzat și avea dinți frumoși și albi; părea un zeu tânăr și scilpitor cu acea aură de independență atât de irezistibilă pentru femei.

– Și noi, spuse Digger.

Din nou, Patty și Digger schimbă acea privire secretă, umplând-o pe Janey de invidie. Dacă ar putea scăpa de Selden, poate ar putea să-l urmărească pe Zizi, sau măcar să afle unde se duce.

– Noi plecăm, îi spuse micuțul Georgie lui Jack.

Privise cu nerăbdare grupul din afară, încercând să țină pasul cu ceea ce se întâmpla, pentru că avea sentimentul că Mimi era în stare să uite complet de ei și să-i lase acolo. Un țipăt înăbușit veni dinspre cealaltă parte a mașinii și Georgie se uită și îl observă pe Jack, care se cam clătina pe picioare, cu ochii în lacrimi și verde la față. Dar pentru că Mimi săruta pe toată lumea de rămas-bun – într-un minut sau două probabil avea să plece fără ei –, șopti nerăbdător:

– Grăbește-te!

Jack făcu un efort vitejesc să-și revină. Strângând cu putere mingea de baseball cu autograful lui Digger pe ea (cel puțin adulții nu mințiseră în această privință), dădu năvală în mijlocul grupului:

– Cred că este ceva în neregulă cu copilul ăla... spuse Roditzzy Deardrum ca o avertizare, chiar înainte ca stomacul lui Jack să se răzvrătească.

– E o petrecere la Flying Point Road, anunță Roditzzy Deardrum.

Era ca un cățeluș care lătra non-stop, alergând printre picioarele adulților și stând în două labe ca să atragă atenția.

– Nu știu, spuse Patty neatentă.

Se uită la Digger, mirosindu-i transpirația și gândindu-se la sex. Își dorea să se piardă în trupul ăsta perfect sculptat (avea un metru nouăzeci și cinci și cântărea optzeci de kilograme) și în ochii lui misterioși, ca din altă lume, în formă de diamant alungit. Știa că și el se gândește la sex, pentru că brațul său se strânse în jurul taliei ei și, aplecându-și capul spre ea, îi făcu cu ochiul.

Janey observă schimbul de priviri dintre Patty și Digger și, așa cum stătea, în căldura aceea de după-amiază liniștită, sfâșiată între dorința de a fi cu Zizi și cea de a-l pedepsi acordându-i atenție lui Selden, fu șocată de acea manifestare de intimitate secretă și de nezdruccinat dintre un bărbat și o femeie. Întotdeauna se gândise la dragoste ca la un sentiment vag, fără formă, dar în acel moment, când mulțimea de oameni se îndrepta spre mașini, își dădu seama că dragostea are o formă definită, o formă clară, care putea fi exprimată prin acțiuni și gesturi. Își dorea ceea ce avea sora ei și, uitându-se la cei trei bărbați – Digger, Zizi și Selden –, observă cât de neînsemnat părea acesta din urmă pe lângă siluetele înalte și pline de energie ale lui Digger și Zizi. Selden încerca să-i prindă privirea, s-o ducă pe cât mai departe posibil de mulțime, dar dintr-odată fu foarte sigură că nu va simți asta niciodată pentru el și că nu avea nici un sens să încerce. Și conștientă fiind de acest lucru, știu că nu poate să fie cu Selden niciodată, oricâte beneficii i-ar fi adus asta.

– Eu vreau să-i arăt lui Janey noul meu pilot, zise Selden.

Janey se uită la el îngrozită. Nu-i plăcea modul atât de hotărât în care vorbea, ca și cum era ceva stabilit între ei dinainte. Se simțea o tensiune din ce în ce mai mare în interiorul

Va vorbi cu Mimi despre Zizi, își zise ea prinzând privirea lui Mimi într-o oglindă mare așezată deasupra șemineului; nu mai putea să continue așa. Ah, *de-ar pleca* George...

Mimi avea pe față o expresie de vinovăție, dar fiind Mimi, pur și simplu schimbă subiectul:

– George, *vei fi* drăguț cu Comstock când va veni cu Mauve la cină, nu-i așa?

George își dădu ochii peste cap, se uită la Janey și-i făcu cu ochiul. Într-un fel, cuvintele soției lui i se păreau de un umor nesfârșit, asta când nu era teribil de serioasă, iar Janey știu că lui îi place s-o întărate.

– Asta depinde de ce înțelegi tu prin „drăguț“, spuse George. Atâta timp cât nu vrei *să mă culc* cu el...

– Ah, George! făcu Mimi, iar George lăsă să-i scape un hohot de râs subțire.

Janey observă că și George se credea foarte amuzant. Se întoarse spre Janey pentru confirmarea acestui fapt, iar ea îi aruncă un zâmbet șters.

– Deci nu-ți place de Comstock, spuse ea.

– Adevărul este că nu-l suport, zise George urmărind-o pe Mimi. Dar Mimi insistă să-l invităm.

– Nu insist, ripostă Mimi. Este una dintre acele chestii sociale. Este logodnicul lui Mauve, așa că nu poate fi ignorat.

Pleoapele groase ale lui George se închiseră brusc pe jumătate, oferind privirii sale o înfățișare amenințătoare.

– Te joci cu focul, Mimi, spuse el ca o avertizare.

Mimi se întoarse.

– Hai, George. Doar pentru că este singurul om care te-a învins vreodată în afaceri...

– Dacă m-ar fi învins, ar fi fost în regulă, zise George cu răceală. Dar a trișat pe față. Și apoi, să-l invit în casă...

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse Mimi.

– La fel și Holocaustul, i-o tăie George.

Strângând mingea de baseball atât de dragă între genunchi, se aplecă și-și deschise gura, iar hotdogul înaintă treptat și dureros înapoi pe gât și, cu un ultim zvâc al stomacului, ateriză aproape întreg pe vârful pantofului lui Rody Deardrum.

Stând într-un fotoliu în interiorul decorat cu marmură, răcoros, al conacului Wanamaker, Janey agita cuburile de gheață din pahar, cu o iritare nedisimulată, și spuse:

– Este doar un copil, George.

În mod normal, opulența mediului din jurul ei ar fi calmat-o – acum venea și pleca de la Mimi atât de des, încât se simțea ca acasă –, dar în ziua aceea avusese un sentiment ciudat pe care un decor somptuos nu îl putea alunga.

– Presupun că nu a fost vina lui, spuse Mimi.

Se mișca agitată de colo-colo, prin sufrageria imensă, ca și cum nu putea să se hotărască dacă să stea jos sau nu, sau măcar dacă voia să rămână în camera aceea. Mimi insistase ca Janey să se întoarcă acasă cu ea pentru a o ajuta cu copiii, și Janey fusese de acord, pentru că, pe de o parte, însemna că nu mai era nevoită să meargă cu Selden și, pe de alta, își instituisese o regulă, și anume să nu refuze niciodată o invitație la Mimi. Dar de îndată ce intră în casă, își dădu seama că făcuse o greșală – holul de marmură cu oglinzile aurite și busturile romane păreau brusc exagerate, iar relația ei cu Mimi, sufo-cantă, ca și cum se îneca în viața altcuiva. Uitându-se în paharul cu gheață, se întrebă de ce oare se lăsase atrasă în această relație de subordonare față de Mimi, și în acel moment își dori să fie oriunde în altă parte – oriunde unde ar fi putut fi din nou vedeta propriei vieți.

– Nu poți lăsa copiii să stea în soarele ăla, Mimi, spuse ea tăios și imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, își dădu seama că era furioasă și asta din cauza comportamentului lui Mimi față de Zizi.

Mimi se apropie. Putea fi extraordinar de arogantă când credea că fusese provocată și era atât de rece și de indiferentă, încât ai fi zis că nu va mai vorbi niciodată cu tine. Era o tehnică eficientă pe care Janey încerca s-o copieze, dar totodată se întrebă de ce insista ea atâta să-i caute nod în papură lui George.

– George Paxton, începu ea, rotunjind vocalele pe un ton care era menit să intimideze, nu așa procedăm într-o societate civilizată. Noi nu amestecăm afacerile cu prietenia. Dacă am face asta, nimeni nu ar mai vorbi cu nimeni. În afară de asta, sunt convinsă că într-o bună zi o să ai șansa să i-o întorci lui Comstock, și atunci voi doi veți fi cei mai buni prieteni.

George ridică din sprâncene și, ca și cum nu ar fi fost afectat câtuși de puțin de discursul ei, spuse:

– Un prieten este o persoană cu care poți face afaceri, Mimi.

– Da, dar nu aș vrea să fiu prietenă cu vreunul dintre partenerii tăi de afaceri. Cred că aș muri de plictiseală, spuse Mimi încheind discuția.

Rămăseseră uitându-se unul la altul, iar Janey auzi telefonul sunând undeva și pe o menajeră răspunzând:

– Reședința Paxton.

Janey profită de ocazie pentru a încerca să scape.

– Cred că ar trebui să...

– A, nu, Janey, spuse Mimi întorcându-se spre ea cu un zâmbet care te înfricoșa. Vreau să vorbesc cu tine.

O menajeră într-o uniformă gri cu alb intră în cameră.

– Este pentru dumneavoastră, doamnă Paxton.

– Mulțumesc, Gerda, rosti Mimi cu eleganță. Mă întorc imediat. George, n-o lăsa pe Janey să plece.

– Și asta a fost un ordin, spuse George, când Mimi părăsi camera.

Janey oftă și se așeză la loc în fotoliul de mătase albă. George avea dreptate – când Mimi vorbea așa, nu te puteai

înțelege cu ea și, într-o câțva iritată, Janey se gândi că era ceva tipic pentru cei care se născuseră bogați să presupună că toată lumea – mai ales cei care nu erau bogați – le va cânta în strună. Dar mintea ei era la Zizi. Era atitudinea lui evazivă un joc sau chiar era posibil ca persoana ei să nu-l intereseze deloc?

Dar George se ridică și, traversând camera, luă loc pe marginea canapelei de lângă ea.

Janey își ridică privirea la el, ca și cum îl întreba ce avea de gând. Nu se simțea deloc în largul ei când rămânea singură cu el – era OK când se afla Mimi prin apropiere, dar în cele două ocazii când Mimi lipsise și Janey fusese obligată să facă conversație cu el, îi dăduse impresia că trebuia să spună doar un singur cuvânt, și el ar fi fost gata să se culce cu ea, ca și cum exact asta și-ar fi dorit ea dintotdeauna. Nu era ceva ce spusese în mod special, ci mai degrabă privirile lascive, lipsite de echivoc, în timp ce ochii îi coborau spre sânii ei. Pe de altă parte, ea știa cum să-i manipuleze pe bărbații ca George Paxton – asta făcuse toată viața. Fără a încerca să-și ascundă plictiseala, spuse:

– Ce ai mai făcut, George?

– Am auzit că te-ai întâlnit cu prietenul meu Selden, spuse el.

George încerca mereu să aducă discuția în jurul sexului, ca și cum, dacă vorbeai despre el, asta urma să se și întâmple.

– Tu probabil îl vezi la fel de des ca mine, pară Janey.

– Deci încă nu te-a prins, zise George ca un cunoscător.

– Nu știu ce te face să crezi că mă va prinde vreodată.

– Oh, Selden este o vulpe bătrână, spuse George sorbind din paharul cu scotch și punându-și o gleznă groasă peste celălalt genunchi, ca și cum ar fi vrut să i se observe penisul. De obicei obține ceea ce-și dorește. Se rezemă de spătarul canapelei, privind spre arlechinii din tabloul de David Salle. Ar fi foarte amuzant dacă ai ști cum era el înainte. La dracu'! Nu făcea nimic altceva în liceu decât să se drogheze și să

joace tenis. Nu-mi vine să cred că a ajuns unde a ajuns. Cred că și-a petrecut jumătate de viață drogat.

Janey râse, nevenindu-i să creadă.

– Selden Rose se droga?

– Și le-o trăgea majoretelor, spuse George ducându-și paharul spre gură. Marea glumă a fost... cum de a reușit *el* să intre la Harvard?

Janey nu se obosi să-i răspundă. Se ridică, murmurând:

– Mă duc s-o găsesc pe Mimi...

– Stai puțin, zise George întinzându-se și prinzând-o brusc pe Janey de încheietură.

Janey îi aruncă o privire tăioasă, și el încercă imediat să acopere gestul cu un hohot de râs din toată inima.

– Știi că nu are nici un rost – n-o s-o faci să termine de vorbit mai repede... și mai mult decât atât, nu prea apuc să stau de vorbă cu tine... singur, adăugă el cu ochii în decolteul ei. Oricum, continuă el, vreau să-mi spui despre munca ta.

– Munca mea? replică Janey pe un ton de batjocură. George, sunt model. Și, în afară de asta, vara sunt liberă.

Tonul ei era sarcastic, dar șirul întrebărilor lui George o făcu să se simtă brusc vinovată. Nu intenționase să-și piardă timpul degeaba în vara aceea. Voise să citească cele mai importante cărți, poate chiar să termine acel scenariu (slavă Domnului că nu mai auzise asta din gura lui Comstock); oricum, plănuise să avanseze cumva în carieră. Dar, încă o dată, timpul nu era de partea ei, iar ea se lăsase prinsă în lucrurile superficiale ale vieții...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, George spuse:

– M-am tot uitat la reclama aia a ta de la televizor și cred că ai talent. Talent adevărat. Și eu sunt cineva care a făcut bani bazându-se pe simțul ăsta.

– Serios, George? zise ea râzând batjocoritor.

Se uită la el, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios sau doar dacă încerca s-o atragă în pat. Și totuși, se simți flătă – cum se simțea de fiecare dată, ori de câte ori cineva îi recunoștea și alt merit în afară de frumusețe.

– Păi, spuse ea jucându-se cu degetele pe spătarul scaunului, m-am tot gândit și cred că aș fi un producător bun.

De fapt, nu se gândise la asta niciodată până atunci, dar ideea îi venise pe loc și îi plăcea cum suna – o făcea să pară importantă.

– Ca Selden, spuse George frecându-și coapsa.

– Nu *chiar* ca Selden, zise Janey. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, dar începea să se simtă bine. Aș produce filme cu buget mic de care să-mi pese, care să aibă ceva de spus publicului american...

– Și crezi că o să iasă bani din asta? întrebă George.

Brusc, expresia de pe chipul lui nu mai părea indiferentă – Janey era convinsă că observase o undă de interes în ochii lui.

– De ce nu? La urma urmei, singura garanție pe care o ai când faci bani este să faci ceva de calitate – ceva de care publicul american crede că are nevoie.

– Și eu m-am gândit să intru în industria asta a filmului... începu George, dar fu întrerupt brusc de sunetul ascuțit al tocurilor lui Mimi pe podeaua de marmură.

– N-o să vă vină să credeți cine era, zise ea, dând năvală în cameră. Roditzzy Deardrum. Vrea să-i dea bani cineva pentru a-și cumpăra altă pereche de pantofi!

Numele lui Roditzzy Deardrum readuse în memorie evenimintele acelei după-amiezi, și Janey se încruntă, mai hotărâtă ca niciodată să discute cu Mimi despre Zizi.

– Chiar ar trebui să *plec*, spuse ea, închipuindu-și că asta era singura modalitate de a rămâne singură cu Mimi.

– Dar o să le spui copiilor noapte bună, nu-i așa? întrebă Mimi, transformându-se brusc într-o mamă vitregă îngrijorată.

plaja este încă ispititor de caldă, și cu inima bătându-i cu putere se întoarse spre Mimi. Intenționa să fie directă în ceea ce privește sentimentele ei pentru Zizi și, fără nici un preambul, începu:

– Știi că ești prietenă bună cu Zizi...

Dar expresia uimită și vinovată de pe fața lui Mimi o luă pe nepregătite.

– Ah, Janey, promite-mi că n-o să te superi, se smiorcăi Mimi. Am vrut să-ți spun mai demult, dar habar nu am avut de ceea ce avea să se întâmple și nu am vrut să te implic. Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să mă înțelegi...

Janey simți dintr-odată acea senzație de vomă pe care o avusese mai devreme și presimțind răspunsul se trezi întrebând:

– Să înțeleg ce?

Mimi se uită la ea confuză.

– Dar am crezut că ți-ai dat seama... Mă gândeam că tu trebuie să știi... Am o relație cu Zizi. Suntem împreună de trei săptămâni.

Confirmarea asta fu pentru Janey ca o lovitură și, pentru o clipă, amuți. Dar apoi auzi sunetul valurilor spărgându-se de țărm, dedesubt, și o văzu pe Mimi în fața ei, radiind de emoție și teamă. Se aștepta la un răspuns din partea ei și, trecându-și degetele prin păr, dădu drumul unui râs glacial și spuse:

– Bineînțeles că știam. La urma urmei, este chiar evident.

– Este? întrebă Mimi îngrozită.

– Este pentru mine, oricum, spuse Janey râzând din nou. Dar te știu *atât de bine*, adăugă ea, permițându-și bucuroasă să fie un pic ironică.

De fapt, adevărul era că n-o cunoștea pe Mimi *deloc* – și, cu siguranță, nu bănuise că putea fi așa perfidă.

– Janey! zise Mimi cu ochii măriți de uimire. Te-ai supărat.

Da, era supărată – ba chiar furioasă –, dar mai bine ardea în iad decât să îi arate asta lui Mimi.

– Bineînțeles, zise Janey.

Se ridică și se aplecă spre George pentru a-i da sărutul obișnuit pe obraz.

– Nu uita de discuția noastră, îi șopti el. Dacă ai vreo idee, sună-mă.

Mimi se părea că era într-o stare de agitație teribilă, în timp ce o conducea pe Janey spre scările imense de marmură.

– Să nu mergem încă în camera copiilor, spuse ea. Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Janey o urmă pe coridorul lung spre dormitoarele principale și, pe măsură ce treceau de șirurile de schițe Currier & Ives, pictate de mână, reprezentând curse de cai, era convinsă că acel „ceva“ avea legătură cu Zizi. Atmosfera era apăsătoare, purtându-i numele nerostit; cu o imaginație puerilă, își închipui că Zizi îi spusese lui Mimi că era îndrăgostit de ea în secret și că o rugase pe Mimi să fie mesagerul dragostei...

Din încăperea unde se afla patul cu baldachin pe care Mimi îl împărțea cu George, ușile franțuzești dădeau înspre o terasă cu o copertină cu dungi verzi. O măsuță albă de răchită era plină cu cele trebuincioase servirii ceaiului – un ceainic de porțelan bleu cu alb și un platou de sandviciuri cu castraveți și somon – pentru că fusese unul dintre ordinele lui Mimi, ca o amfitrioană desăvârșită ce era, ca oaspeții să găsească întotdeauna ceva bun de mâncare la orice oră. Mimi se așeză la măsuță și cu degetele ei fine și lungi luă ceainicul și turnă apă fierbinte în ceșcuțe, dar gesturile ei păreau mai degrabă născute din obișnuință decât din dorința de a bea ceai cu adevărat. Ochii îi străluceau cu un soi de încântare diabolică, de parcă tocmai făcuse ceva rău și se mândrea cu asta și cu o voce caldă, ca și cum Janey îi era cea mai dragă persoană din lume, spuse:

– Dragă, mi-e teamă că am făcut ceva *groaznic*...

Janey se apropie de balustradă și se uită spre mare. Era acea perioadă blândă și tainică a zilei, când noaptea se apropie, dar

Întrebarea păru s-o aducă pe Mimi înapoi cu picioarele pe pământ. Adună firimiturile de sandvici într-un șervețel și zise:

– Ce e cu George?

– *Ești căsătorită cu el.*

Mimi se năpusti asupra ei. Avea o expresie provocatoare în ochi, ca și cum Janey devenise brusc dușmanul.

– Și ce dacă? spuse ea ridicând din umeri. Sinceră să fiu, mă surprinde că ești atât de provincială. Mă așteptam ca tu să fii ultima persoană de pe pământ care să aibă o atitudine burgheză atunci când vine vorba despre aventuri.

Aerul se răci dintr-odată. Nici una nu mai scoase nici un cuvânt; prietenia lor ajunsese la o răscruce. Janey fie putea aproba aventura și rămâneau prietene, fie nu era de acord și pierdea totul.

În liniștea mormântală ce urmă, Mimi își puse două cubulețe de zahăr în ceai și preț de o secundă Janey o urî. Atunci când venea vorba de cuceriri sexuale, nu pierduse niciodată un bărbat în fața unei alte femei, și totuși, Mimi nu era „o altă femeie“. Întotdeauna obținea ceea ce își dorea, pentru că era bogată și asta făcuse dintotdeauna; își purta dreptul prin naștere, așa cum femeile la modă purtau rochiile de firmă. Va continua aventura cu Zizi oricum și nu-i va păsa ce crede Janey – pur și simplu se va descotorosi de ea. Și încă o dată, vor fi sușoteli, și Janey va simți din nou sentimentul că este pe dinafară, dând din coate să intre...

Nu, se gândi ea calculând la rece. Muncise prea mult pentru prietenia ei cu Mimi pentru a lăsa un bărbat idiot s-o strice. Aventura lui Mimi va fi în avantajul ei – le va lega. Și înaintând spre Mimi, spuse:

– Mă gândeam doar la tine, Mimi. Nu vreau să fii prinsă.

Atmosfera se degajă subit. În prietenii dintre femei este un lucru obișnuit să eviți confruntările și, odată ce un gest de

– Nu fi absurdă, spuse ea placid. Și pentru a-și acoperi mai bine sentimentele, întrebă: Când a început? La polo? gândindu-se cât de proastă fusese că o invitasese pe Mimi la meciul acela.

Și Mimi, care era complet prinsă în drama aventurii ei, oftă ușurată.

– Mi s-a părut splendid, ca tuturor, de altfel, spuse ea. Dar nu știam că este interesat de mine până când ai plecat în după-amiaza aia cu Selden... pentru o tură cu mașina. Apoi am aranjat cu Zizi să mergem să călărim a doua zi... De aceea nu ți-am mai zis *ție*... și apoi a venit după mine în grajd și ne-am sărutat...

Janey se sprijini de balustradă. Pentru un moment, crezu că o să i se facă rău! De ce, oare de ce se lăsase convinsă de Selden să meargă cu el cu mașina după meci? Cu o singură decizie prostească, îl aruncase fără să vrea pe Zizi în brațele lui Mimi, dar cum și-ar fi putut imagina vreodată că Zizi s-ar putea uita la *Mimi*? Și cu malițiozitatea celor răniți din dragoste, îl învinui pe Zizi. Era un gigolo... Cel mai rău soi de oportunist, care vâna femeile bogate și măritate... Probabil deja îi cerea bani... Chiar așa, era norocoasă că nu avusese de-a face cu el. Într-un fel sau altul, reușise să abordeze o expresie care să pară îngrijorată.

– Dar, Mimi, chiar crezi că este o idee bună?

– Ah, nu! exclamă Mimi. E o idee foarte proastă. Dar este prea târziu. Vezi și tu cât de frumos este!... Bineînțeles că sunt îndrăgostită lulea... Mâinile ei se jucau nervoase cu bucățele de sandvici. Și mai rău decât atât, *spune* că și el este îndrăgostit de mine.

Asta fu încă o lovitură. Janey putea suporta ideea că Zizi se culcase cu Mimi din motive secrete, dar niciodată datorită faptului că era îndrăgostit de ea.

– Dar George? șuieră ea.

Cartea a doua

împăcare este făcut, regulile spun că trebuie să faci și tu unul, la rândul tău.

– Ah, nu, Janey. Nu am vrut să spun deloc asta. Doar că, pentru o clipă, am avut impresia că poate *pe tine* te interesează Zizi...

Râseră amândouă, și când Gerda, menajera, apăru în cadrul ușii ca să debaraseze **măsuța**, fu uimită de imaginea perfectă din fața ochilor ei. Copertina alb cu verde flutura ușor în vânt și, dedesubtul ei, două doamne din înalta societate – blonde, și bronzate, și frumoase – discutau, pe fundalul albastru al mării. Se aplecau una spre cealaltă, glumind în intimitatea lor; Gerda bănuie că probabil vorbeau despre bărbați...

Și în clipa următoare, se dovedi că avea dreptate, pentru că o auzi pe Janey spunând:

– Nu fi ridicolă, dragă! De fapt, chiar m-am hotărât să ies cu Selden.

Şase

Pe 10 septembrie 2000, *New York Times* anunţa că Jane (cunoscută şi ca Janey) Wilcox, treizeci şi trei de ani, un fotomodel de lenjerie intimă Victoria's Secret, se căsătorise cu patru zile în urmă cu Selden Rose, patruzeci şi cinci, CEO la Movie Time, în cadrul unei ceremonii restrânse în Montradonia, Italia.

De asemenea, era un articol despre Peter Cannon care fusese trimis la închisoare, unde se menţiona şi că închisorile în care sunt băgaţi cei care se fac vinovaţi de criminalitate financiară nu mai sunt chiar cluburile de odinioară, iar cei care se ocupă de evaziuni fiscale, escrocii, precum şi cei care furnizează informaţii privilegiate din interior vor avea parte de surprize, dintre care mâncarea proastă va fi una plăcută.

Într-o altă ordine de idei, pagina de afaceri trâmbiţa eşecul a trei companii dot-com¹ nou-înfiinţate, în timp ce un ziarist financiar numit Melvin Metzger scria: „Dacă ascultaţi cu atenţie, veţi putea auzi bătăile slabe ale tam-tamului de pe Wall Street, care prezic un dezastru economic“ – un rând care trecuse într-un fel sau altul de trei redactori şi avusese drept

¹ Companie dot-com – companie a cărei activitate principală se desfăşoară pe internet folosindu-se de o pagină de internet care are domeniul „.com“. (n.tr.)

Sotheby's, cred că ar valora undeva în jur de douăzeci și cinci de milioane de dolari.

Pereții erau acoperiți cu lambriuri de mahon; un șemineu imens de marmură împodobește centrul, iar pe polița de deasupra trona o vază cu un buchet de flori înalte. Portari în uniformă și mănuși albe se strecurau prin vestibul ca niște stafii; era o atmosferă atemporală de rafinament și lux, ca și cum toate evenimentele petrecute în ultimii optzeci de ani trecuseră peste această insulă de distincție fără să lase nici un semn.

– Comstock, ce crezi? întrebă Brenda Lish.

Comstock se uită la ea – avea cam patruzeci și cinci de ani, dar cumva reușea să-ți amintească atât de o guvernantă pedantă, cât și de o fetiță de pension – și chiar, ce era, se întrebă el, cu rochia aia înflorată pe care o purta?

– Cred că... rosti el încet, nu-mi place vestibulul.

Auzind răspunsul, Mauve își dădu ochii peste cap, dar Brenda râse ca și cum ar fi fost o glumă foarte bună. Dacă el ar fi conștientizat cum arăta în acest decor – cum felul lui bădăran de a fi era scos în evidență și mai abitar pe fundalul acesta –, nu s-ar fi purtat așa. Și nici Brenda Lish nu și-ar fi dat seama. Brenda provenea dintr-o veche familie din New York, de pe vremea când asta încă mai însemna ceva, și bunica ei locuise în această clădire. Cu cincizeci de ani în urmă, un om de teapa lui Comstock Dibble nu ar fi fost primit aici, dar probabil ar fi avut destulă mândrie și minte să nu vrea să locuiască într-o clădire ca asta, oricum. Dar acele zile erau apuse, împreună cu averea familiei Lish; dispăruse în întregime la mijlocul anilor 1990. În acel moment, Brenda, care poseda modestia blândă și simțul practic al strămoșilor ei puritani, devenise agent imobiliar și, folosindu-se de informațiile de cunoscător pe care le avea din interior în ceea ce privește cele mai bune clădiri din New York, își adunase o clientelă care era doritoare și avea capacitatea de a cheltui milioane și milioane de dolari pentru apartamentul

rezultat mai multe reclamații din cauza referinței la indieni, căci se știe că indienii locuiseră la un moment dat pe Wall Street, asta înainte ca primii coloniști olandezi să fi construit un zid care să-i țină departe.

Dar pentru majoritatea newyorkezilor era încă o dimineață minunată de luni, din cea de-a doua săptămână a lui septembrie. În acea zi, Comstock Dibble se gândea să cumpere un apartament pe Park Avenue, în valoare de zece milioane de dolari, asta ajutându-l să mai suie o treaptă pe scara socială, dar ca de obicei, era un proces din cauza căruia îl treceau transpirațiile. Stând în apartamentul de la numărul 795 de pe Park Avenue, într-o clădire care, după cum fusese el asigurat iar și iar, atât de agentul imobiliar Brenda Lish, cât și de logodnica lui, Mauve, era una dintre cele mai bune din New York, fața îi lucea și picături de sudoare i se formau pe cărarea din păr. Cu toate astea, își roti cu plăcere privirea prin vestibul. În weekendul care trecuse, contabilii săi îl avertizaseră că, pentru prima dată în trei ani, Parador Pictures avea să înregistreze pierderi. Dar joi seara i se acordase o diplomă de onoare din partea primarului New Yorkului, în urma contribuțiilor sale umanitare pentru oraș și, ajuns la sfârșitul săptămânii, spera să pună mâna pe-o afacere care să-i aducă fără prea multe probleme suma de 50 de milioane de dolari, sau chiar mai mult. Recent, se gândise să-și extindă orizonturile – da, iubea filmele, dar până la urmă trebuie să admitem că asta este o joacă de copii – și nu-i așa că ar fi un politician extraordinar? Își șterse fruntea cu o batistă de in și zâmbi în timp ce Brenda Lish continua să murmure la nesfârșit.

– Nu trebuie să îți explic *ție* despre acest hol de intrare, spuse ea întorcându-se spre Mauve. A fost proiectat de Stanford White și a fost extraordinar de bine întreținut – totul este original. Dacă ai încerca să vinzi apartamentul ăsta la

Era unul dintre lucrurile care lui îi plăceau la ea – avea o piele la fel de tăbăcită ca a unui aligator.

– Ferestrele au geamuri duble, dar cu siguranță poți să mai pui un rând de geamuri dacă vrei, pentru probabil... cincizeci de mii de dolari? spuse Brenda.

Își aduse aminte dintr-odată de o poveste pe care o auzise despre Comstock Dibble, despre cum prinsese sfârcurile unei femei cu cleme, de care atașase niște sfori, apoi i-o trăsese în cur, călărind-o ca pe un cal. Și după câte se pare, femeii îi plăcuse.

– Știi că nu suport deloc zgomotul, spuse Mauve afectată. Brenda, mai ții minte, chiar și când eram mici, țipam ori de câte ori auzeam o sirenă.

– Și eu nu te suport pe tine acum! exclamă Comstock. Unde dracu' mi-e mașina?

Bineînțeles că el stătea chiar în fața ei – un Mercedes negru, cu geamuri fumurii antiglonț.

– La revedere, Brenda, spuse el uitându-se la Mauve. O să te sun eu.

– Oricând, răspunse Brenda cu o fluturare a mâinii.

– E îngrozitor, nu-i așa? zise Mauve.

„Îngrozitor“ era un cuvânt mult prea blând pentru el, reflectă Brenda, dar spuse:

– Aa, da.

– Dar ce pot face? Îl iubesc, adăugă Mauve.

Brendei îi venea să râdă. Spre deosebire de majoritatea contemporanilor, ei nu-i părea rău deloc de „biata Mauve“; mai degrabă vedea iminenta ei alianță cu Comstock drept un fel de pedeapsă divină. Brenda și Mauve fuseseră colege la Brearly, iar Comstock avea mare dreptate – Mauve era, și fusese dintotdeauna, o prostănacă. Chiar zbiera de fiecare dată când trecea vreo mașină cu sirenă și odată chiar se scăpase în pantaloni. Probabil ar fi dat-o afară din Brearly, dar părinții ei

perfect. Personal, nu îi plăceau bărbații de genul lui Comstock Dibble, dar, deși era mai grosolan decât majoritatea bărbaților lipsiți de gust, aroganți și cu neveste-trofeu care schimbaseră imaginea societății în anii 1980, nu ieșea prea mult din tipar. Avea un nume, avea bani, era apreciat de primar (lucru care îl va ajuta să pară un cetățean model în fața consiliului de administrație – chiar așa, deja menționase că va obține o scrisoare de recomandare de la Măria Sa) și urma să se căsătorească cu Mauve Binchely. Asta va conta, de asemenea, în fața consiliului.

– Vreți să mergem afară? întrebă ea și ieșiră toți trei în lumina strălucitoare a soarelui.

– Mauve, nu trebuie să-ți spun eu *ție* asta, începu Brenda, dar știi foarte bine că apartamentele din clădirea asta nu apar prea des pe piață... Ultimul a fost acum trei ani, așa că dacă ești interesată o să vă fac o ofertă chiar acum, cel puțin prețul de început...

Mauve amușină aerul de parcă ar fi simțit un miros urât și zise:

– Mă îngrijorează zgomotul.

– Zgomot? se miră Comstock.

Brusc, păru a fi pe punctul de a-i sări țandăra, și Brenda, care auzea multe despre oameni datorită naturii muncii ei, se întrebă dacă avea să fie martora uneia dintre legendarele lui izbucniri violente.

– Ar fi trebuit să te obișnuiești cu zgomotul până acum. Deja locuiești pe Park Avenue, spuse el întorcându-se acuzator spre Mauve, ca și cum tocmai ar fi furat ceva dintr-un magazin.

– Și ce? Am auzit un zgomot puternic, spuse Mauve.

– Probabil era Brenda care vorbea, prostănaco! izbucni el.

– Am auzit un claxon de mașină, explică Mauve fără să răspundă la insultă.

șaptezeci de metri pătrați, cu un living, o sufragerie, birou, trei dormitoare, bucătărie și camera menajerei, dar ea bănuia că ar fi cumpărat și un apartament cât o cutie de chibrituri, dacă doar asta ar fi fost singurul lucru disponibil. Nu numai că 795 Park era una dintre cele mai bune clădiri din oraș, dar Victor Matrick, nebunul CEO de la Splat Verner, locuia în clădire și după câte se părea, acolo unde locuia Victor, trebuia să stea și Comstock. Tot timpul cât le prezentase apartamentul, Comstock pusese un șir nesfârșit de întrebări despre apartamentul lui Victor – unde era așezat în relație cu 9B și ce mărime avea, chiar și cine îi decorase interiorul. Era atât de tipic și de jalnic, se gândea Brenda, modul în care bărbații ăștia bogați cu influență, care ar fi trebuit să fie deasupra nimicniciilor cotidiene, aproape mereu luau deciziile bazându-se pe egourile lor meschine și neînsemnate.

Câteva cvartale mai încolo, pe Fifth Avenue și Seventieth Street, Mimi Kilroy intră în ascensorul îngust care se deschidea direct în apartamentul ei și al lui George și îl salută pe liftier, care apăsă butonul pentru a nu se obosi ea. Doi portari stăteau în hol; când trecu pe lângă ei salutându-i cu un gest din cap, unul din ei se grăbi să-i deschidă ușa grea de alamă care dădea în stradă și o ținu ca să iasă.

– Nu cred că mașina este aici, doamnă Paxton, spuse el cu mare îngrijorare, de parcă simpla idee că ea ar fi putut merge pe jos i-ar fi provocat durere fizică.

– Nu iau mașina azi, Jésus. Merg cu aia. Nu e minunat?

Indică o drăcie ciudată parcată lângă bordură, care era formată dintr-o ricșă atașată unei biciclete. Pe ea stătea un tânăr vânjos cu o șapcă de baseball pe cap.

– Pare a fi periculos, doamnă Paxton, comentă Jésus, și Mimi începu să râdă.

– Știi că *mie* nu mi se întâmplă niciodată nimic, spuse ea.

erau foarte bogați și erau cumva rude – la fel ca aproape un milion de oameni din oraș – cu familia Vanderbilt.

– Dacă îl iubești, nu mai contează nimic, zise Brenda.

– Ah, da, știu, încuviință Mauve.

Își scoase o pudrieră de aur dintr-o geantă Fendi albastră din piele de șarpe și începu să-și pudreze nasul coroiat și lung.

– Chiar *ar trebui* să plec, dragă. Azi începe Săptămâna Modei.

– Mă bucur că ne-am revăzut, dragă, spuse Brenda, aplecându-se ușor în față pentru cele două săruturi în aer obligatorii, arăți la fel ca acum douăzeci de ani.

– Și eu, zise Mauve. Știi, uitasem cât de minunate sunt rochiile astea vechi de la Laura Ashley. Poate cândva o să fie din nou la modă.

– Totul o să fie din nou la modă, până la urmă, spuse Brenda.

Zâmbi în timp ce-o urmărea pe Mauve legănându-se în jos pe Park Avenue. Nu se supăraseră că Mauve o ironizase în legătură cu rochia ei Laura Ashley; ea însăși era prima persoană care ar fi recunoscut că era iremediabil demodată. Dar, deși câștiga mai mult de două milioane de dolari pe an din comisioane, fusese martora decăderii repetate a celor puternici, așa că ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să-și arunce banii pe apa sâmbetei pe rochiile de firmă.

Cât de stupizi erau oamenii ăștia bogați! se gândi ea, ridicând o mână pentru a face semn unui taxi. De parcă hainele de firmă i-ar putea da lui Mauve Binchely și o personalitate. Se așeză pe bancheta din spate a taxiului și îi spuse șoferului adresa următoarei întâlniri. Era veselă – în ciuda protestelor lui Mauve, știa că Comstock Dibble va cumpăra apartamentul, sau că măcar va încerca să-l cumpere. Apartamentul de care era el interesat, 9B, era un „opt clasic”¹ de trei sute

¹ *Classic eight* (engl.) – termen folosit pentru a descrie apartamentele cu opt camere construite înainte de război. (n.tr.)

și văzuse cum imaginile murdare ale amărăciunii și tristețea începuseră să afecteze firea de altfel foarte optimistă a mamei ei. Când Mimi era adolescentă, o urâse pe mama ei că nu se împotrivise deloc atunci când tatăl ei își petrecea în mod misterios nopțile în altă parte, dar ea îi dăduse de înțeles foarte clar cu un „nu îl voi critica niciodată pe tatăl tău, dragă“, că nu avea ce să discute pe această temă. Această replică o urmărise ani la rând; câteodată se întreba dacă nu cumva asta fusese cauza rebeliunii ei de la douăzeci sau treizeci de ani, când refuza să se așeze, să se mărite, să „facă ceva“. Și totuși, ca idee, admira sacrificiul mamei ei. Se întrebese adesea dacă ar fi putut să facă la fel și râzând în sinea ei, își dădu seama că era exact ceea ce făcea ea cu George. Renunțase la dorințele personale pentru ceea ce crezuse ea că reprezintă un lucru mai mareț.

Dar un lucru mai mareț pentru cine? se întrebă ea, în timp ce treceau pe lângă un conac extraordinar de marmură albă, care fusese odinioară, prin anii '90, reședința unui milionar, dar care acum adăpostea Frick Museum. Tot ce făcuse făcuse pentru ea, bineînțeles; la urma urmei, George era un bărbat foarte bogat și dintotdeauna lumea se așteptase ca ea să se mărite cu un bogătaș, fie doar și pentru a spori averea Kilroy. Dar știuse, de asemenea, că ar fi o soție perfectă pentru George, că îl va ridica. Îi venise destul de greu să înțeleagă și până la urmă să accepte că asta va fi scopul ei în viață, și ani întregi se împotrivise acestei idei ca un armăsar care refuză zăbala. Când era copil, mereu se gândea că va fi cineva – un star –, un călăreț la jocurile olimpice sau chiar un jocheu, o actriță, jurnalistă, dar încercările ei de a se apuca de vreuna dintre aceste profesii fuseseră zdruncinate de dezaprobarea tacită a familiei și, deși nu dăduseră niciodată glas nemulțumirilor, Mimi le resimțea la fel de puternic ca o pereche de cătușe. Nu trebuia să fie prea mult în atenția publicului, unde putea eșua și putea fi ironizată de critici (mda, fusese ironizată de critici când

De îndată ce ieși afară, se înveseli. Fifth Avenue era unul dintre cele mai frumoase locuri din lume și mereu era așa, an după an – unul dintre puținele lucruri pe care te puteai baza cu adevărat. Apoi se gândi cât de interesant era asta, cum o stradă îți putea oferi mai multă mângâiere decât familia sau prietenii, dar învățase că în viață trebuie să iei bucățelele de fericire oriunde le-ai găsi, pentru că adesea ceea ce îți spuneau oamenii că te va face fericită nu te făcea.

Urcă în ricșa decorată, vopsită în galben pentru a atrage atenția turiștilor. Își încrucișă picioarele și-și trase în jos rochia ei elegantă de tweed; în picioare avea ghete bej de piele întoarsă – complet nepractice și ridicol de scumpe, dar tocmai asta era ideea. Tânărul îi făcu un semn din cap și intrară în trafic și, pe măsură ce se balansau încet pe Fifth Avenue, își luă temperatura emoțională.

Se decise că azi era fericită. Avea patruzeci și doi de ani și în ultimul timp zilele ei erau împărțite în una din aceste două categorii: depresive sau extrem de zăpăcite. Când era zăpăcită, se simțea din nou ca o adolescentă de optsprezece ani, ca și cum nu era prea târziu și încă putea să facă orice și-ar fi dorit, bunăoară, să formeze o trupă feminină de rock și să învețe și să cânte la o chitară electrică în fața a mii de oameni. Când era deprimată, se simțea bătrână, simțea că nu făcuse nimic în viață, că în curând avea să fie indezirabilă și nimeni nu va mai dori să facă sex cu ea. Va intra la menopauză și vaginul i se va usca – chiar și acum, erau momente stânjenitoare când nu se putea lubrifia, mai ales cu George. Dar George nu-i ceruse prea mult sex în ultimul an. Bănuia ea că se ducea în altă parte pentru asta, ca majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea, dar n-o deranja absolut deloc, atâta timp cât era discret.

Cu câțiva ani în urmă, asemenea gânduri ar fi fost o blasfemie. Tatăl ei fusese un infidel (din câte știa ea, încă era)

fost o târfă, că lua bani de la bărbați, dar Mimi nu le dădea crezare neapărat. Defectul lui Janey era că nu avea ceea ce trebuia pentru a capta atenția unui bărbat ca Zizi, al cărui tată, necunoscut lui Janey și tuturor celorlalți, era de fapt un conte german. Familia lui se mutase în Argentina înainte de a se naște Zizi, fiind cel de-al doilea fiu și, prin urmare, neputând să moștenească banii sau titlul, se apucase de polo.

Zizi era bărbatul cu care s-ar fi căsătorit dacă nu s-ar fi căsătorit cu George și dacă Zizi ar fi avut cu cincisprezece ani mai mult. Asta era una dintre glumele proaste ale vieții, imposibil de înțeles până nu-și făcea jocul și adevăratul ei sens ieșea la iveală. Nu putea să-l părăsească pe George (nu se putea imagina făcând față scandalului ce ar fi urmat), dar pentru moment, nu putea să renunțe nici la Zizi. Probabil avea să fie ultimul tânăr frumos din viața ei cu care va mai face sex.

Traficul se opri la Sixth-fifth Street și ciclistul de la ricșă folosi ocazia pentru a se întoarce spre ea și a-i zâmbi:

– Apropo, sunt Jason.

– Numele meu este Mimi, spuse ea. Se aplecă să îi întindă mâna și pentru a mai îndulci răceala tonului cu care își rosti numele, adăugă: Locuiești aici, Jason?

– Stau în Brooklyn cu un prieten, spuse el, și ea își imaginea imediat o casă păraginită – trecuse prin Brooklyn doar când mergea spre aeroport și șoferul o lua pe acolo pentru a evita traficul.

– Aha, spuse ea.

– Doar pe timpul verii, zise Jason. Sunt din Iowa. Fac asta vara ca să strâng bani pentru școală.

– Îți admir inițiativa, spuse Mimi.

Zâmbi și uitându-se spre stânga, văzu că treceau pe lângă clădirea imensă în care crescuse. Familia ei avusese un etaj întreg – nouă sute de metri pătrați – cu două menajere irlan-deze care locuiau împreună cu ei. Ridicându-și privirea, văzu

apăruse într-o piesă jucată într-un teatru micuț, la douăzeci și doi de ani); nu trebuia să facă de rușine familia și, mai ales, pe tatăl ei. Mesajul nerostit era mereu același: de ce s-ar apuca ea să facă ceva dacă nu are nevoie? Nu era îndeajuns să fii grațioasă și șarmantă, să fii frumoasă și perfect îmbrăcată? Așa că, se întrebă, ce dracu' făcea ea cu Zizi?

Trecea prin criza vârstei mijlocii. Nimeni nu le spunea femeilor ce li se întâmplă din punct de vedere emoțional atunci când ajung la patruzeci de ani. În primul rând, te învăluie un sentiment minunat de pace. Înțelegi că nu poți să controlezi totul, că nu tot ceea ce se întâmplă are legătură cu tine și realizezi brusc că tot ceea ce conta pentru tine odată acum nu mai prezintă nici un interes. Și cu toate astea, te simți încă tânăr, poți încă să citești meniul dintr-un restaurant seara. Dar apoi simți un gol în stomac și te întrebi care este scopul vieții, al vieții *tale*, în mod special. Dintr-odată îți dorești un sens, o legătură, vrei dragoste și vezi că toate astea cumva s-au disipat; erai un robot, făcând ceea ce ai făcut dintotdeauna, dar fără să te mai intereseze și fără să-ți mai producă plăcere, vedeai *inutilitatea* a tot și a toate. Existau nopți când se ducea la culcare dorindu-și ca dimineața să nu mai vină niciodată. Dar venea, mereu.

Bineînțeles că nici George, nici altcineva nu știa de aceste sentimente ale ei. Nu vorbea despre ele. Mama ei îi spusese mereu că nu există lucru mai puțin atrăgător decât o fată bogată care se plânge de viața ei. Știa că era norocoasă. Știa că are mai mulți bani decât aproape oricine în lumea asta. Încerca să-și reamintească asta în fiecare zi, încerca să răspândească puțină fericire în jurul ei, dar câteodată chiar nu reușea.

Și apoi, îl întâlnise pe Zizi. Știa că Janey era cu ochii pe el și că el era interesat de ea, dar nu considerase asta o piedică. Oricum, micuțul acela de Harold Vane îl avertizase în privința ei. Janey avea o reputație proastă, existau zvonuri cum că ar fi

foarte bine unul cu celălalt, exceptând cu trei zile înainte de plecare, când Janey își ieșise din minți în piața din orașul fortificat Puntadellesia. Beau cafea neagră italiană din ceșcuțe mici, după ce tocmai se fotografiaseră în fața unei arcade vaste de piatră, sub care se întindea o vale în toate nuanțele de verde, albastru și galben, ca o cuvertură peticită.

– Când vezi asemenea priveliște, înțelegi de unde le-a venit catolicilor ideea de rai, spusese el și, când ea dăduse scurt din cap, se gândise că lipsa ei de entuziasm se datora doar căldurii. Vrei o limonadă? Sau o înghețată italienească? întrebuse el.

Și când ea nu răspunsese, uitându-se la el cu ochii ăia mari și albaștri ca două safire, el luase harta Toscanei și o despăturise pe masa rotundă de metal.

– Credeam că vom lua masa din nou la vilă diseară, spusese el. La urma urmei, nu are nici un rost să ieșim în oraș atâta timp cât avem un bucătar, și apoi, putem merge la Montrachet mâine-dimineață. Se zice că acolo sunt câteva picturi foarte frumoase din secolul al XVI-lea în muzeu – Metropolitanul încearcă să le ia de ani de zile, dar italienii nu vor să le lase afară din țară, cu atât mai puțin să le ia de la țară...

Se gândise că, așa cum făcea de obicei, se va amuza la glumița lui, dar în loc de asta, observase că avea o privire ciudată și dintr-odată aruncase ceșcuța de cafea pe jos, care, uimitor, sărise fără să se spargă.

– Chiar nu poți să înțelegi? țipase ea. Mă doare în *cur* de picturile tale din secolul al XVI-lea.

Pentru o clipă se holbaraseră șocați unul la celălalt în tăcere, surprinși amândoi de forța izbucnirii ei.

– Dar mă gândeam...

– Tu nu *gândești*, Selden. Tu doar *faci*... orice vrei *tu*... și te aștepți să-mi placă și mie.

Apoi izbucnise în lacrimi.

fereastra de la vechiul ei dormitor și brusc o năpădiră amintirile copilăriei. Grădina zoologică din Central Park era chiar vizavi și, când era mică, auzea răgetele leilor noaptea... Și pentru prima oară în ani de zile, își aduse aminte că îi plăcea să creadă că atunci când nu venea acasă, tatăl ei era cu leii.

Leii dispăruseră de mult, fiind salvați din grădina zoologică de activiștii pentru drepturile animalelor. Dar acum în parc *erau* șoimi călători, mâncând porumbei, și veverițe, și șobolani, și ocazional câte un cățeluș – chiar așa, chihuahua unei doamne în vârstă fusese răpit de unul dintre acești șoimi pe East Sixty-Street, cu vreo două zile în urmă, pe când îl plimba dimineața devreme. Incidentul ajunsese pe pagina a doua din *New York Times*; se bănuia că o pereche de șoimi își făcuseră cuib sub streășina bogat ornamentată a hotelului Lowell.

Unde, două etaje mai jos, într-un apartament vast care avea un foaier, sufragerie, două dormitoare, trei băi și un șemineu funcțional, un cuplu proaspăt căsătorit se pregătea să iasă în oraș. Selden Rose își puse o pereche de butoni de aur de la cămașa albă scrobită, în timp ce soția lui, Janey, își aplica o linie subțire de tuș de ochi maro pe pleoapă.

Selden era în cel de-al doilea dormitor, cântând ceva în surdină. Până acum, totul mersese ca pe roate și se felicitase pentru că avusese inspirația să închirieze un apartament cu două dormitoare cu multe luni înainte, când se mutase pentru prima dată la New York. Însemna că el și Janey puteau sta foarte confortabil în hotel în timp ce-și căutau un apartament al lor. Menajerele îi mutaseră hainele în dulapurile din al doilea dormitor și secretara sa aranjase ca lucrurile lui Janey să fie mutate în primul dormitor, când ei erau plecați în Toscana. Fusese o călătorie minunată, se gândi el; vizitaseră cel puțin zece biserici și mai multe muzee mici și se înțeleseseră

– Vreau să merg în Capri, spusese ea. Sau măcar la Milano. Vreau să merg la cumpărături. Și prețurile sunt așa de mici acolo...

– E prea târziu să mergem în Capri, dar mâine mergem la Milano, îți promit, spusese el, amintindu-și cu o urmă de regret că era păcat să plece din vilă cu trei zile mai devreme, când îl costase douăzeci de mii de dolari pe săptămână. Dar avea destulă minte încât să-și dea seama că asta nu era momentul să se gândească la bani. Mergem la Milano, o asigurase el, și vom sta într-un apartament la Four Seasons...

Și apoi, când erau așezați și fericiți, într-un apartament nupțial de o mie cinci sute de dolari pe noapte, și ea despacheta pungi nesfârșite de haine pe care și le cumpăraseră (la reducere – slavă Domnului că toți vânzătorii o recunoscuseră), el îi spusese că dacă era nefericită, tot ce trebuia să facă era să-i spună și *lui* și va înțelege...

Acum, înapoi la New York și gata să-și înceapă prima zi de serviciu ca bărbat proaspăt însurat, se gândi că aceste mici neînțelegeri erau de așteptat la începutul unei căsnicii și probabil, cu atât mai mult la începutul acestei căsnicii. Luând în considerație faptul că el și cu Janey se cunoșteau numai de trei luni, o duceau uimitor de bine, reflectă el aranjându-și cravata în fața oglinzii din dressing. Și mai era și orgasmul ăla înnebunitor de azi-dimineață și, aducându-și aminte, i se făcu brusc dor de ea, deși ea era în camera alăturată.

Își prinse ceasul de aur Bulgari în jurul încheieturii și merse spre sufragerie, după care intră în dormitorul principal.

Ea era în baie aplicându-și machiajul cu grijă în fața unei oglinzi rotunde care mărește. Ochii ei îi zâmbiră în reflexia din oglindă, iar el veni prin spatele ei și ridicându-i părul, o sărută tandru pe ceafă.

– Bună, iubittle, ciripi ea.

– Bună, doamnă Rose, spuse el. Ce ai tu de făcut toată ziua?

Piața era plină de oameni în vârstă – femei îmbrăcate în negru cu baticuri pe cap și bărbați care jucau șah – și toți se uitau înspre ei, întrebându-se ce s-o fi întâmplat. Prinsese câteva frânturi în italiană și câteva cuvinte, cuplate cu priviri furioase, care îl lămuriseră că se întrebau de ce „bărbatul” o „abuza” pe „fata frumoasă din America”.

Aruncase cinci mii de lire pe masă și o apucase de mână.

– Hai să mergem, zisese el.

– Nu merg nicăieri. Mi-e cald și sunt obosită... De ce nu putem merge la Portofino sau în Capri, unde poate ne întâlnim cu cineva cunoscut. M-am săturat de italienii ăștia bătrâni, m-am săturat de muzee și de biserici murdare... Nu vezi ce infect e aici?

– Grăbește-te, izbucnise el. Asta dacă nu vrei să ai de-a face cu poliția.

Îl lăsase s-o conducă la mașină, și odată aflată înăuntru, în timp ce coborau încet, șerpuind dinspre oraș, lacrimile îi apăruseră în colțurile ochilor.

– Care e problema? întrebase el. Este perioada aia a lunii?

– Nu, nu este perioada aia a lunii, zisese ea furioasă. M-am săturat de stat în mașină. M-am săturat de paste. M-am săturat până peste cap de picturi.

– Dar am discutat despre asta, zisese el neajutorat. Mi-ai spus că-ți place Caravaggio...

– Nu am văzut nici un Caravaggio...

– Vom vedea atunci. Mergem la Roma...

Ea începuse din nou să plângă în tăcere, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

Trăsese mașina pe dreapta și oprise. Ea era bijuteria lui; nu putea suporta s-o vadă suferind. O îmbrățișase și îi trăsese capul spre umărul lui.

– Ce e, iubito? întrebase el tandru. Te rog, nu mai plânge. Ce vrei să faci?

Selden voia să scape de toate astea, dar ochii soției lui erau atât de strălucitori, încât nu-l lăsa inima s-o dezamăgească.

– Unde vrei să ne întâlnim diseară?

– La corturile din Bryant Park. La șapte – nu-i nimic dacă întârzii cincisprezece minute, prezentarea începe întotdeauna la o jumătate de oră după ora oficială. Și intri și tu acolo – mi-au promis că-ți vor da un scaun în primul rând, lângă mine... Se întoarse brusc și-și aruncă brațele în jurul gâtului lui. Să fii cuminte, iubitule! spuse ea. O să-mi fie foarte dor de tine azi. Nu cred că o să rezist până la șapte.

Câteva minute mai târziu, el era în stradă urcând în Lincolnul negru care îl ducea și-l aducea de la serviciu în fiecare zi. Se rezemă de scaunul de piele și, ridicând receptorul telefonului din mașină, formă numărul de la birou.

Răspunse secretara lui.

– Eu sunt, spuse el. A sunat cineva?

– *Tocmai* a sunat Gordon White. Să vă fac legătura?

În câteva secunde, Gordon White, partenerul său la Movie Time, era pe fir.

– Selden, spuse el, vocea sa unsuroasă emanând aluzii sexuale. Cum a fost luna de miere?

– Extraordinară, zise Selden.

– Ai văzut Premiile Emmy? întrebă Gordon.

– A câștigat Johnny Block. Asta este excelent pentru noi.

– Dar nu ne-a mulțumit și nouă, celor de la Movie Time.

Selden se încruntă și dintr-odată deveni o altă persoană.

– Ai grijă ca personalul de la Departamentul de afaceri să se uite pe contractul lui, spuse el, privind pe geam în timp ce treceau chiar prin fața hotelului Sherry-Netherland de pe Fifth Avenue. Cred că pe undeva e o portiță de scăpare. Vezi dacă poți să-i iei creditul.

A plecat! se gândi Janey râsuflând ușurată.

Putea respira.

– Mă duc la prezentări de modă cu Mimi. Trebuie să ne alegem hainele pentru sezonul următor, zise ea pe un ton jucăuș.

– Cred că *tu* ar trebui să creezi hainele alea.

– Hmmm, spuse ea închizând o pleoapă pentru a-și aplica o nuanță de mov. E mult de muncă... mai mare deranjul... și toate fetele pe care le folosesc acum sunt tinere și fără sâni – nu vor să fie obligați să le plătească... îți pare rău că ai pierdut Premiile Emmy? întrebă ea brusc. Am văzut în ziare că a câștigat filmul lui Johnny Block...

– Premiile Emmy au loc în fiecare an, luna noastră de miere, o dată în viață.

– Da, zise ea. Cred că așa e... oricum, rămân Globurile de Aur. Și Oscarurile...

– Ah, mai e până la ele, spuse el, nedorind să-i spună că intra în responsabilitățile sale de CEO al Movie Time să o însoțească pe una dintre actrițe. M-am tot gândit, adăugă el, schimbând subiectul și așezându-se pe marginea căzii cu jacuzzi. De ce nu stăm acasă diseară? Este prima noastră seară aici de când ne-am întors și am putea comanda room service... caviar și friptură cu sos bernez...

Preț de o secundă, crezu că observă din nou acea privire ciudată pe care o văzuse în Toscana, dar apoi ea zise cu regret:

– Ah, Selden. Știi că nu se poate. Diseară e prima seară a Săptămânii Modei și trebuie să mergem și la prezentarea și dineul lui Calvin Klein și apoi marea petrecere Visionnaire... tu nu trebuie să vii, dar dacă eu nu merg, oamenii vor crede că e ceva dubios.

– Și asta este ceva ce eu nu voi înțelege niciodată.

– Vei înțelege, dragule, spuse ea zâmbindu-i. Și apoi, trebuie să mergem la petrecerea Armani miercuri și la deschiderea noului boutique Prada – în centru – și joi, premiile acordate de primar – cu siguranță nu pot scăpa de asta pentru că șeful de la Victoria's Secret vrea să stăm toate la masa lui...

era niciodată acel gen. Janey deja se întâlnise cu toți bărbații din New York și nimic nu se legase. Și Selden era nebun după ea – toată lumea care îi vedea împreună remarca asta – și era de preferat să ai un soț care te iubește mai mult decât îl iubești tu pe el (dacă cineva putea înghiți asemenea argumente, se gândea Janey).

Și apoi, într-un sfârșit, veni momentul când se îndrăgostise de el.

Se vedeau deja de vreo trei săptămâni, când el veni cu ideea unei excursii la Block Island, cu iahtul său. La început, nu voise să meargă deloc (ce, sau mai precis *cine* era la Block Island?), dar Mimi sugeră că poate era o idee bună să-l vadă pe Selden într-o altă ipostază. Și avusese dreptate: departe de agitația și competiția din Hamptons, Selden părea că se înalță, la propriu...

Avea un iaht strălucitor – un Chris-Craft antic de lemn, de zece metri, cu scaune roșii. De îndată ce se urcaseră pe iaht, personalitatea lui Selden se schimbă; brusc deveni căpitanul, conducând ambarcațiunea cu măiestrie și bună dispoziție. Pentru prima oară, nu mai era atent la ea, ci la ceea ce făcea, iar acel spațiu creat permise sentimentelor ei să înflorească. Stând lângă el la cârmă, băură bere și râseră împreună de oamenii prostuți pe care îi cunoșteau amândoi, de tipul lui Mauve Binchely. Și când ea se dezbracă în niște bikini roz și el își încolăci brațul în jurul taliei ei, își dădu seama că, poate pentru prima oară în viața ei, se simțea în largul ei cu un bărbat. Spre deosebire de majoritatea bărbaților cu care fusese, el nu era obsedat de propriul ego...

Ajunseră pe Block Island plini de sare și bătuți de vânt și-și petrecură după-amiaza pe biciclete în jurul insulei, făcând un picnic pe o plajă stâncoasă plină de bușteni și de oase de pescăruși. Își povestiră tot felul de lucruri unul celuilalt și, în acea noapte, când se cazară în vechiul hotel care dădea

Lăsă jos pensula de machiaj și sări în pat. Nu că nu l-ar fi iubit pe Selden Rose – erau momente, ore, chiar zile întregi când credea că îl iubește la nebunie. Dar mai erau și alte momente, ore și zile când simțea că nu-l iubește deloc, când se uita la el și se simțea *însăimântată* că poate făcuse cea mai mare greșeală din viața ei. Și părea imposibil să-și dea seama care dintre sentimente era cel real, pentru că toată lumea spunea că e normal să îți fie teamă.

Așezându-se pe pat, își aminti împrejurările care conduseră la căsătoria lor. Acel moment fatidic când Mimi i-a spus că are o relație cu Zizi îi adusese aminte lui Janey de cruda realitate a dragostei, de faptul că alegerea unei femei în ceea ce privește partenerul este întotdeauna limitată la cei care o doresc, și nu invers. Și după ce plecase de la Mimi, în acea după-amiază, se hotărâse că nu va mai fi niciodată lăsată în urmă. Și astfel, așa cum făcuseră milioane de femei de-a lungul secolelor, se decise să se îndrăgostească de bărbatul care era îndrăgostit de ea.

La început nu fusese ușor și în primele două weekenduri, când îi permisesese să o însoțească peste tot prin Hamptons și chiar îl ținuse de mână, fiecare părticică din ea opusese rezistență; abia reușea să îl sărute. Săruturile lui erau scurte și apăsate, ca ale unui om bătrân; ideea de a face sex cu el îi provoca repulsie. Și totuși, el insistă, și ea privea și aștepta, căutând frumosul din el, sperând că va veni și momentul când el va putea să treacă de linia ei defensivă...

Și entuziasmul lui Mimi o ajutase să meargă înainte. Nimic nu e mai plăcut pentru o femeie măritată decât posibilitatea de a-i aduce pe calea cea bună pe cei necăsătoriți și, zi de zi, venea cu argumente pentru Selden: era genul de burlac care nu-ți ieșea prea des în cale; femeile deja făceau coadă pentru a se întâlni cu el. Probabil nu era chiar genul cu care își imaginase Janey că se va căsători, dar bărbatul cu care te *căsătoreai* nu

nu spuse nimic, îndurând o disperare care aproape o făcea să verse, ca aceea a unui condamnat care merge spre ghilotină.

În final, când terminaseră turul și zăriseră punctul de reper – un turn de piatră singuratic în vârful unui deal – care îi îndruma spre drumul de țară ce ducea la vila lor, el observă suferința ei.

– Ești foarte tăcută.

Dădu din cap speriată.

– Ți-e frică?

– Ție nu? întrebă ea timid.

– Bineînțeles că sunt puțin speriat, zise el.

Se uită la ea și se întinse să-i prindă mâna. În acel soare albicios de Toscana, ochii lui căprui aveau stropi aurii.

– Dar mai mult decât orice, știu că vom face un cuplu extraordinar împreună. Vom fi fericiți. Vom avea tot ce ne-am dorit vreodată... Și abia aștept să-ți ofer toate astea, iubito. Te iubesc atât de mult...

Era același argument pe care i-l oferise când o ceruse în căsătorie, la o săptămână după excursia de la Block Island. Trebuia să se căsătorească peste cinci zile și dacă el ar fi arătat cea mai mică urmă de ezitare, sau teamă, sau furie, ea ar fi găsit o modalitate de a scăpa din toată tărășenia asta.

Dar el nu se clintise. Nu degeaba era CEO la Splatsh Verner.

Și așa, reflectă ea, stând în pat în apartamentul din hotelul Lowell, admirându-și inelul de logodnă (*aia* fusese o după-amiază amuzantă – cumpăraseră inelul de la Harry Winston cu o zi înainte să plece în Toscana pentru luna de miere), în ziua nunții nu fusese înspăimântată. Fusese năucită de emoție, și la fel și el – făcuseră dragoste imediat ce se treziseră și apoi începuseră să bea șampanie, sticlă după sticlă de Cristal, pe care Selden le comandase special de la Paris. Înotaseră în piscina mare, bucurându-se de apa caldă, nevenindu-le să creadă că vor fi căsătoriți peste câteva ore. Se îmbrăcaseră împreună.

înspre port, îi fu ușor să se culce cu el în același pat și sărutările lui nu mai păreau așa apăsate. După aceea, ea îi studie fața. Avea maxilare puternice și trăsături plăcute și, deși nici una dintre astea nu satisfăcea ideea ei despre ceea ce înseamnă frumusețe (era ceva legat de gura și dinții lui care îl făceau să pară un bleg), observă că era un tip de față care putea părea frumoasă dacă era privită cu afecțiune.

Și se hotărî să încerce.

Dar în ciuda deciziei ei, existaseră totuși momente înainte de căsătorie în care era atât de panicată, încât amorțea complet, nu putea vorbi, simțea că se îneacă. Apoi, avusese niște vise cum că se căsătorea și când ajungea la altar, o aștepta *bărbatul nepotrivit*. În acele zile, când se simțea sfârșită, nu putea vedea nimic altceva decât defectele lui Selden.

În zilele rele, în zilele când simțea că nu-l iubește, orice altceva era dat la o parte. În cea de-a doua zi în Toscana, Selden purtase șosete închise la culoare cu sandale. Când văzuse asta, își dăduse seama că sub nici o formă nu putea fi cu el și întreaga după-amiază, când „exploraseră împrejurimile“ (care se părea că era una dintre activitățile lui preferate în timpul liber), frumoasele dealuri verzi, pline de căpițe, erau invizibile pentru ea – tot ce avea în fața ochilor erau acele șosete albastru-închis (păreau a fi noi, dar văzu un fir care ieșea de la un deget de la piciorul stâng) acoperite de o pereche de sandale maro-închis. Sandalele erau de la Prada, dar nici chiar încălțămintea de firmă nu puteau salva un bărbat care nu avea gust și pe tot parcursul după-amiezii se gândi numai la asta. Ar trebui să anuleze nunta? Dar să anuleze o nuntă din cauza unei erori vestimentare implica un nivel de superficialitate la care nici măcar ea nu se putea coborî. Să-i spună să-și scoată șosetele? Dar îi era teamă că dacă i-ar fi zis, ar fi avut o voce atât de dezgustată, încât ar fi putut să dea drumul unei întregi litanii de nemulțumiri în privința lui. Așa că nu făcu și

lui, cum era faptul că îi lua o veșnicie să plece de acasă, pentru că mereu trebuia să-și verifice cheile și portofelul de trei ori și felul în care se oprea în mijlocul străzii pentru a vorbi la telefon, făcând-o să stea acolo cinci minute sau chiar mai mult, iar când ea deschidea gura să protesteze, el își ridica mâna oprind-o nepoliticos. Sau începutul acela de burtă, și fundul ăla plat și ofilit, și penisul – avea o mărime perfect normală, dar de ce nu putea fi măcar un pic *mai mare*? Și problema era că el îi distrusese toate posibilitățile. Când avea astfel de gânduri tulburi, se întreba de ce nu țintise și *mai sus*.

Insatisfacția ei era alimentată și pentru că-și închipuia că, fără slujba lui, Selden Rose nu era nimic mai mult decât un băiat bun din Chicago. Nu avea nimic strălucitor, nu poseda vreun talent creativ care să-l ridice deasupra maselor. Nu provenea dintr-o familie distinsă în mod special (deși tatăl său, știa ea, fusese avocat și mama lui lucrase la un ziar) – nu era „mortal“ cum era Comstock Dibble sau George Paxton. Pe scurt, era un american obișnuit dintr-o familie din clasa mijlocie-superioară. Și chiar dacă nu era nimic rău în asta, era același mediu din care provenea și ea – acel mediu din care încercase să scape încă de când era adolescentă.

Până să se căsătorească, avusese mereu fantezii cum că atunci când se va mărita, o va face cu un bărbat de stirpe regală europeană sau cu un star de cinema, sau cu un pictor sau scriitor de succes. Se văzuse măritată cu cineva excepțional, cineva care, în fiecare clipă a vieții lor, avea să fie deasupra mocirlei umane. Și prin faptul că se măritase cu Selden, își refuzase această șansă pentru totdeauna.

Mă rog, poate nu chiar pentru totdeauna. Selden îi spusese, de mai multe ori, că nu exista nici o metodă de a prezice dacă un mariaj va merge sau nu, de a prezice ce se va întâmpla în viitor. Nu conta dacă două persoane se cunoșteau de cinci ani sau de cinci minute înainte de a se căsători, important era

Ea purta o rochie albă, în stil grecesc, de la Valentino, care era la reducere (totuși, șase mii de dolari); el, un costum Ralph Lauren, gri perlat, și o cămașă roz. Când se uită la el, se întreabă ce fusese în capul ei înainte, pentru că, dintr-odată, pentru ea era cel mai frumos bărbat de pe pământ și se gândi ca o nebună că trebuie să-l vadă și restul lumii.

Apoi le sosiră cei patru invitați. Încă râdeau, mândrindu-se cu asta – de cum au avut ei numai patru oaspeți, și asta pentru că se întâmplase să se afle și ei în vacanță în Toscana în același timp. Erau Harold Vane cu ultima lui prietenă, Mariah, care era de seama lui Janey și era directoarea unei noi reviste de shopping, și care îi tot spunea lui Janey cât de norocoasă era, și mai erau și Ross Jared și soția, Constance, pe care Selden îi cunoștea de la Splatch Verner. Ross era CEO al Departamentului de internet și soția sa era balerină. Era de mărimea unui bob de mazăre, brunetă, avea un metru cincizeci și opt și probabil mai puțin de patruzeci și cinci de kilograme. Abia scotea câte un cuvânt, dar părea că se îmbătase crunt, pentru că mai târziu începuse să alerge pe gazon, săltând ca un spiriduș.

Ceremonia a avut loc în vasta curte interioară; Selden, din nou, găsisese în mod miraculos pe cineva care să o decoreze cu flori. Slujba a fost ținută de un preot catolic (Selden avusese o bunică italiancă și spunea că simte o afinitate pentru religie) în italiană și Janey nu înțeleșese nici un cuvânt, cu excepția numelui ei, și apoi „da“.

După aceea, cineva pusese Grateful Dead și Allman Brothers și dansaseră nebunește.

– Așa se face, iubito, repeta Harold Vane încontinuu. Este cea mai amuzantă nuntă la care am fost în viața mea.

Și Janey crezuse că frica îi dispăruse pentru totdeauna.

Dar nu a fost așa. Și de când se căsătoriseră, fuseseră momente când se trezise *disprețuindu-l* pe soțul ei mai mult decât pe oricare alt bărbat. Era înlănțuită lângă el și lângă defectele

– Ah, Selden, degetele mele sunt dezgustătoare! izbucnise ea.

Se auzi soneria și ea se repezi spre ușă, deschizând-o rapid.

– Bună dimineața, doamnă căsătorită! o salută Mimi. Mă bucur să te văd.

– Nu este minunat? spuse Janey în timp ce se sărutau.

Îndoielile ei cu privire la Selden dispărură ca prin farmec, în timp ce se gândea „Sunt egala ta acum...”

Dar cu voce tare zise:

– Intră. Este o harababură aici, bineînțeles, tocmai ne-am întors azi-noapte și menajerele nu au venit încă...

– Din partea mea, nu te grăbi, spuse Mimi intrând în sufragerie. Nu ar îndrăzni să înceapă fără mine, având în vedere ce vânzare îi fac eu lui Oscar... Este atât de neobișnuit, tu și Selden să locuiți aici ca un cuplu căsătorit. Știi că Lowell este locul unde stau toți bărbații după ce divorțează de nevestele lor.

– Da, *știi*, spuse Janey.

Făcuse câteva vizite de-a lungul anilor în acest hotel.

Cele două femei schimbă o privire amuzată de înțelegere reciprocă. Între ele poate nu exista acea legătură a unei vechi prietenii sincere, dar era ceva la fel de puternic: afinitatea naturală pe care o împart două femei frumoase una pentru cealaltă și care vine din faptul că au avut experiențe similare în viață.

Câteva minute mai târziu, discutau aprins în ricșa care le ducea pe Fifth Avenue spre Forty-second Street, acolo unde aveau loc prezentările de modă sub corturile albe imense, ca de circ. Faptul că oamenii întorceau capetele după ele și ideea că erau remarcate animau și mai mult conversația lor. Când ajunseră la intrare, gloata de fotografi se uitară curioși și-și ridicară aparatele.

– Vine năpasta! remarcă unul.

– Cine sunt?

să-ți încerci șansa, să îți iei angajamentul. Și apoi să iei fiecare zi așa cum venea.

Telefonul sună – două țârâituri scurte, indicând un apel de la recepție – și răspunse, știind că este portarul care anunța sosirea lui Mimi. Ce prostuță era! se gândi ea sărind din pat. Apartamentul era plin de prăzile ei de la Milano – rochii, și pantofi, și genți, și chiar mănuși – și Selden fusese atât de dulce și atât de fericit să plătească el pentru tot. Normal, ca majoritatea bărbaților, comentase prețurile, dând din cap în fața unei bluze pe gât fără mâneci și fără spate care nu era mai groasă de câțiva milimetri („cinci sute de dolari pentru o bucățică de material care nu ar fi în stare să acopere nici fundul unui copil?” exclamase el), dar putea spune după licărirea din ochii lui că îl încânta faptul că își îmbrăca tânăra și frumoasa soție. Și îi făcea și ei plăcere să-i ofere lui plăcere...

Ah, dacă ar mai lăsa-o în pace din când în când! se gândi ea în timp ce căuta într-o valiză deschisă bluza pe gât. Mereu era peste ea, o urmărea ca și cum era fascinat de ce ar putea ea să facă. Chiar în dimineața aia, după ce îi făcuse un sex oral (cel puțin era ușor să-l satisfaci în domeniul ăsta) și stăteau la masă bând cafea și citind ziarul, el pusese jos ceașca și, după cum își dăduse ea seama, se holba la degetele ei, care întorceau pagina unui ziar. Îi prinsese privirea și se încruntase, iar el răsese un pic jenat și gura i se lărgise în acel zâmbet de nătâng care mereu o făcea să se chircească de disperare. Dacă ar putea să-l dezvețe să nu mai zâmbească așa!

– Mâinile tale sunt atât de frumoase, când întorc paginile, spusesese el, întinzându-se să îi ia mâna într-ale sale.

Își lăsase capul într-o parte și se uitase la ea, luându-și palma de deasupra pentru a o vedea pe a ei, ca și cum ar fi fost o pasăre mică și apoi i-o sărutase.

Ce putea face? Nu voia să fie dură, dar simțise lacrimi de frustrare adunându-se în colțurile ochilor.

Șapte

Trei zile mai târziu, joi dimineața, Patty Wilcox se trezi, se duse la baie și observă că îi venise menstruația.

La dracu', la dracu', la dracu'! își spuse ea. Dar la ce altceva se putea aștepta? Digger fusese în turneu aproape toată vara și ea îl văzuse doar o dată în ultimele două săptămâni, dar dintr-un motiv prostesc, chiar sperase că va rămâne însărcinată. Era ridicol – avea doar douăzeci și opt de ani, încercaseră de șase luni și acum începea să se gândească că poate era ceva în neregulă cu ea. Ar fi trebuit deja să se întâmple. Mai ales pentru că orice altceva din viața ei mersese conform planului – dar asta doar pentru că muncise din greu pentru ca totul să fie bine.

Căutând niște tampoane, își aduse aminte de cățel. Ultima dată când Digger fusese acasă, îi spusese:

– Știi, cred că dacă nu rămân însărcinată luna viitoare, sau chiar dacă rămân, ar trebui să ne luăm un cățel. O să-l cheme Triscuit. Micul Triscuit. Nu este drăguț?

Și el dăduse aprobator din cap, cu gura plină de pizza.

– Triscuit. Îmi place.

– Nu va fi de talie mare, spusese ea, stând lângă el și jucându-se cu părul lui până când capul i se lăsă pe spate și ochii ăia verzi sclipitori se întâlniseră cu ai ei. Dar trebuie să aibă o

– Janey Wilcox, model la Victoria's Secret, Mimi Kilroy, persoană mondenă, șopti altul.

– Reginele momentului.

– Doar că sunt de când lumea și pământul.

– Reginele momentului care îmbătrânesc.

– Janey! Mimi! Aici! strigară ei.

– Hei, Janey, cum e să fii măritată?

– Vrem să vedem inelul! spuse cineva.

– Inelul! Inelul!

Janey ridică mâna stângă.

Mimi își puse mâna în jurul taliei ei și o trase mai aproape.

– Și cum e Selden, pe bune? Ești îndrăgostită până peste urechi? o întrebă ea.

– A spus cel mai drăguț lucru, la drumul de întoarcere, în avion. Mi-a luat mâna și foarte serios a zis: „Janey, vom stăpâni New Yorkul“.

Zâmbiră pentru aparatele de fotografiat.

de țigări de la el în fiecare zi, deși fuma doar ocazional, doar ca să îi facă vânzare.

– Bună, Kenny, spuse ea.

Kenny stătea pe un scaun metalic lângă stand, unde se părea că-și petrecea întreaga zi.

– Soțul dumneavoastră vine acasă curând? întrebă Kenny.

– Săptămâna viitoare, oftă ea. Abia aștept.

Kenny o aprobă cu înțelegere, ca și cum ar fi trăit pe propria piele toate necazurile lumii.

Apoi trecu pe lângă Sarouk, portarul cu ochi triști din Orientul Mijlociu, care era mai degrabă un paznic decât un portar – chiar dacă te vedea că te chinuiai cu pungi și pachete de cumpărături, nu pleca de la biroul lui, dar îți zâmbea binevoitor, ca și cum și el ar fi trăit pe pielea lui dezavantajele de a aparține clasei de mijloc în New York, ceea ce însemna că trebuia să-ți cari singur bagajele.

– Bună, Sarouk, spuse ea ieșind în stradă.

Clădirea în care locuiau, Fifth Avenue nr. 15, era o structură gălbuie scorjită care adăpostise cândva hotelul Washington Square. Frescele ornate și aurite de pe tavanul din hol și intrarea vastă de marmură de pe Fifth Avenue, cu margini crenelate, păstrau încă o urmă de grandoare. Dar nimeni nu folosisese intrarea aceea, ca și cum nu avea nici un sens să pretinzi că acea clădire mai păstra din eleganță. Pereții de pe holuri aveau o tencuială cu o culoare bolnăvicioasă, un galbenă-verzuie, și sute și sute de oameni locuiseră în clădirea asta, majoritatea în spații supraaglomerate, cu unul sau două dormitoare și cu bucătăria construită în capătul sufrageriilor. Dar lui Patty îi plăcea clădirea. Îi plăceau femeile în vârstă, cam ciudate, care locuiau acolo de când se știau, care încă plăteau chirie (probabil în jur de patru sute de dolari pe lună pentru un apartament cu un singur dormitor) și care umblau țănoșe într-o varietate de grupuri interesante. Una dintre ele avea unghiile de la picioare vopsite

personalitate puternică. Ca, de exemplu, să nu-l deranjeze dacă-l îmbrăcăm frumos și-l ducem la parada de Halloween.

Îi înconjurase gâtul cu brațele și o trăsese în poala lui. Începuseră să se sărute ca niște adolescenți și după câteva minute, ea spusese:

- Cu siguranță îți place mult să săruți.
- Știu. Cred că am uitat să mă maturizez.

Se priviseră unul pe celălalt și izbucniseră în râs. Această replică era una dintre glumele lor intime favorite, care luase naștere la cea de-a treia întâlnire, când Digger venise la apartamentul ei și sărise pe ea, nedându-i drumul decât după o oră. În acea seară, cu doi ani în urmă, înțeleseseră amândoi cât de serioasă avea să fie relația lor.

- Deci îți place ideea de a avea un câine, spusese ea.
- Da, încuviințase el frecându-și obrazul de al ei. Te iubesc atât de mult!
- Și eu te iubesc mult. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, aş muri pentru a ajunge în rai să te regăsesc.
- De unde știi că voi fi în rai? întrebă el.
- Oh, acolo vei fi. O știu.

Așa că astăzi era ziua în care se ducea să ia câinele, se gândi ea, îmbrăcându-se. Era ceva interesant, oricum. În ultimul timp se simțise insignifiantă. Dorea să contribuie și ea cu ceva, dar se temea că lumea nu o va lăsa și oricum nu știa ce voia să facă.

Își puse o pereche de pantaloni sport cu talie joasă și un tricou pe care-l comandase din catalogul Abercrombie & Fitch. De obicei așa se îmbrăca, în uniforma democratică a generației ei, pe care și-o putea permite aproape oricine și era foarte la îndemână. Apoi intră în lift, coborî, îl salută pe Kenny, un bărbat scund cu pete de cerneală tipografică pe degete. Kenny se ocupa de standul de ziare și mereu i se lumina fața când îl vedea pe Digger, pentru că Digger cumpăra un pachet

mereu oameni care păreau să nu știe încotro s-o apuce. O luă în sus pe Fifth Avenue și coti pe Ninth Street, gândindu-se la viața ei. De când renunțase la serviciu, avusese gânduri care nu-i dădeau pace cu privire la cărui tip de femeie aparținea ea de fapt.

Recent, se gândise că nu trebuia să muncească pentru că Digger era bogat. Realitatea acestui gând era minunată, dar ea nu se putea împăca nicicum cu ideea asta. Bineînțeles, putea să evite această dilemă dacă și-ar fi păstrat serviciul, dar atunci ar fi trebuit să facă față altei dileme, având în vedere că se săturase de el. Cel puțin cu un an înainte să demisioneze, nu putuse să nu observe adevărul: că a produce documentare despre starurile rock la VH1 implica un grad exagerat de înfumurare din partea tuturor celor implicați, inclusiv a ei. Putea continua doar dacă încerca să tragă niște jaluzele mentale, care o forțau să se concentreze pe detaliile precise și nesfârșite de care era nevoie pentru a-și face treaba și apoi trebuia să creadă că tot ce făcuse ea era de o importanță națională. Sistemul o dezgusta, așa că renunțase la el, dar asta nu o făcea, după cum știa și ea, o persoană de admirat, ci doar una privilegiată. La urma urmei, majoritatea oamenilor trebuiau să muncească în aproape aceleași condiții toată viața, urându-și slujbele, dar neavând încotro. Și astfel, pentru că renunțase, într-un fel se simțea ca o trădătoare.

Acum, neavând serviciu și lăsându-l pe Digger să o întrețină, se mai întreba dacă, din punct de vedere moral, era o târfă.

Încă de când era mică, ideea unui „mariaj tradițional“ îi repugnase instinctiv. Se întreba de ce restul lumii nu era dezgustată de schimbul evident cinic al femeilor, care ofereau sex, muncă domestică și creșteau copii pentru un acoperiș deasupra capului și o farfurie cu mâncare. Adevărul era că doar dacă nu aveai nevoie de sprijin financiar de la un bărbat puteai găsi adevărata dragoste. Altfel, făceai compromisuri și

în violet fosforescent și mereu căra după ea un cățeluș foarte amuzant care semăna cu un leu împăiat, a cărui blană fusese distrusă de prea multe mângâieri; alta purta maiouri și pantaloni strâmți și tocuri înalte fără a-i fi teamă de urmări, ca și cum ar fi provocat pe cineva să îndrăznească să comenteze bucățile de carne care-i atârnavă la spate și la brațe.

Clădirea era foarte boemă, chiriașii ei fiind un amestec de tineri bogați din lumea divertismentului, ca ea și Digger, care locuiau în vastele apartamente gotice de tip penthouse de la ultimele etaje, și oamenii din clasa de mijloc care munceau din greu și care locuiau în garsoniere și apartamente cu un singur dormitor. Erau fie tinere vedete la început de drum, fie oameni de vârstă mijlocie, pe la patruzeci, cincizeci, șaiszeci de ani (Patty credea că majoritatea erau singuri), care acceptaseră că gata, nu aveau să mai dea vreo lovitură, și că următorul lucru important ce avea să li se întâmple era probabil cancerul. Unii păreau doborâți de viață, de nesfârșita rutină a slujbelor lor fără nici o satisfacție, iar hainele lor erau mereu negre, cam murdare și mototolite, ca și cum ținuseră doliu pentru o perioadă îndelungată. Dar alții păreau să aibă scopuri mai mărețe în viață, cum era femeia aceea de cincizeci de ani, care lucra pentru Fondul Salvării Animalelor, și care era veselă, activă și foarte prietenoasă. Apartamentul ei era vizavi de lift și de câte ori acesta se deschidea la etajul ei, Patty auzea conversații animate venind din spatele ușii. Și cumva, asta îi amintea mereu de partea frumoasă a vieții...

Era norocoasă și știa asta. Probabil nu va trebui să-și facă nici o grijă în legătură cu ce se va întâmpla cu ea când va îmbătrâni, dar asta era un lucru atât de îndepărtat, încât părea că nu se va petrece niciodată. Două femei tinere stăteau lângă intrare, cam dezorientate, dar Patty nu le băgă în seamă – era o stație de autobuz chiar în fața clădirii și o gară pentru trenurile care mergeau la New Jersey în apropiere, așa că erau

El își ridică privirea:

– Aaa, îngerul meu păzitor, spuse el. Cum te simți azi?

– Bine, zise Patty. Mă duc să-mi cumpăr un cățel.

În timp ce traversa strada, Patty se gândi că era în stare să se suporte tocmai datorită iubirii. Nu iubirii în sine, care nu părea să fie cine știe ce zilele astea, ci iubirii pentru Digger. Împărtășeau acel sentiment magic și rar pe care oamenii îl numeau „dragoste adevărată” – acea formă de afecțiune pură care chiar te face să crezi în cuvinte din jurămintele de la altar „la bine și la rău, sărac sau bogat, bolnav sau sănătos”. Adevărata dragoste, reflectă Patty, era opusul sentimentului de gol sufletesc; în schimb, te simțeai împlinit, ca și cum ai fi mâncat cea mai îndestulătoare masă de pe pământ...

Pe partea cealaltă a Sixth Avenue, două fete îndesate și brune, îmbrăcate în negru și purtând pantofi cu tocuri groase (probabil erau studente la NYU, se gândi Patty) stăteau în fața unei mese, fluturând niște umerașe.

– Moarte republicanilor! striga una înspre trecători. Un vot pentru republicani este un vot pentru Evul Mediu!

– Jos cu Bush! striga și cealaltă.

– Hei, spuse una din ele către Patty. Ești republicană sau democrată?

– Tu ce crezi? întrebă Patty.

– Republicanii vor să-ți interzică dreptul de a avorta.

– Nu vreau să avortez.

– Ești cu femeile sau împotriva lor? întrebă fata cu suspiciune.

– Cu... zise Patty oarecum stingherită.

Fata îi vârî sub nas un dosar.

– Atunci înregistrează-te că votezi cu democrații.

Un pic mai jos, pe Christopher Street, era magazinul de animale de companie. Patru cățeluși se rostogoleau printre surcele

concesii; făceai sex cu un bărbat care nu te atrăgea cu adevărat. Puteai să te convingi pe tine însăși că totul era în regulă, dar serios vorbind, nu era nimic altceva decât o formă de prostituție acceptată.

Și acum, iată, ajunsese exact ceea ce disprețuise cu atâta înverșunare.

Sixth Avenue era un furnicar de oameni. Un grup de adolescenți veneau alene pe trotuar, cu turul pantalonilor lăsat foarte jos. Femei în vârstă împingeau cărucioare de cumpărături; o tânără trecu pe lângă ea, strigând în telefonul mobil: „Mă bucur că în sfârșit ai avut tupeul să-mi spui. Asta afectează prietenia noastră de trei ani de zile...!” În față la Balducci, magazinul de alimente pentru bogătași, unde ea și Digger glumeau că orice produs costă șase dolari, inclusiv ouăle, stătea un tânăr fără adăpost, acoperit cu o pătură, arătând jalnic și ținând strâns în mână un cârnat. Bărbatul nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani și o pancartă lângă el informa că încerca să strângă 40 de dolari pentru un bilet de autobuz spre Pennsylvania, dar până acum, de un an, de când Patty și Digger locuiau acolo, se părea că nu avea nici o intenție să plece undeva.

În dimineața asta, vorbea cu o tânără care aranja o pătură.

– Sunt pe străzi din 1997, îl auzi Patty spunând cu mândrie. Oamenii fără adăpost revin în scenă. Primarul o să cadă curând și atunci o să ne luăm străzile înapoi.

Patty se întrebă cum de reușea să stea pe străzi, din moment ce politica primarului era să-i strângă în fiecare noapte pe toți și să-i bage în adăposturi; unii spuneau că sunt chiar dați afară din oraș. Scoase douăzeci de dolari din portofel și-i dădu, lucru care îl făcea aproape în fiecare săptămână, dintr-un sentiment de vinovăție. Știa că probabil el nu merită banii ăia, dar ea avea atât de mulți bani și el evident atât de puțini, încât ce mai conta?

de cedru – un bulldog dungat, cu niște ochi mari căprui o văzu pe Patty și sări pe geam. „Asta e“, își zise Patty și intră.

Se simțea vinovată că va cumpăra un câțel de la un magazin de animale – toată lumea spunea că nu trebuia. Câțelii poate erau bolnavi sau deformați și erau crescuți la ferme de animale, unde proprietari fără inimă forțau cățelele să aibă pui unul după altul, după care, când nu mai puteau, le omorau și le dădeau drept hrană celorlalți câini. Dar nu era vina cățelușilor, se gândi Patty, și dacă nu cumpăra unul, numai Dumnezeu știa ce se întâmpla cu el. Așa că intră.

– Aș dori să cumpăr un câțel, zise ea vânzătoarei.

– Știți ce rasă?

– Cred că cel vărgat. Cu ochii mari.

– Este un bulldog francez, spuse ea deschizând geamul și scoțând cățelul care dădea din coadă. De fapt, ea este din Rusia. Dar rasa este foarte rară. Nu este prea des întâlnită pe aici. A ajuns la noi doar pentru că blana are culorile cam șterse.

– Ah, nu mă interesează culorile, spuse Patty luând cățelul în brațe.

Câteva minute mai târziu, ieși din magazin cu o zgardă și cu lesă și micul Triscuit într-un cărucior de câței. Ajunse la colț și, neputându-se abține, se aplecă pentru a-l lua pe Triscuit din cărucior. Acesta sări ca o rachetă, prinzându-și dinții cu putere de nasul lui Patty. Patty râse – dinții ei erau micuți și nu prea ascuțiți – și în timp ce făcea asta, auzi vocea întrebătoare a unei femei:

– Patty Wilcox, nu-i așa?

Se uită în sus și la început își închipui că cele două femei din fața ei erau niște fete pe care le întâlnise la vreo petrecere și ale căror nume nu și le putea aminti. Era ceva familiar la brunetă și apoi Patty își aminti șocată că era aceeași fată care se holba la ea în timpul turneului de baseball din iulie din

Hamptons. Apoi își dădu seama că ele stătuseră în fața clădirii unde locuia și o urmăriseră. Dar de ce?

– Tu ești Patty Wilcox, spuse cealaltă.

Era mai mare decât cea brunetă, mai înaltă, cu un păr roșu, evident vopsit. Cea scundă, bruneta, era chiar drăguță, observă Patty și într-o clipită își dădu seama că sunt acel tip de fete care vin din New Jersey sau Brooklyn pentru a da lovitura. Cea brunetă, ai cărei sâni erau împinși în sus și înghesuiți într-o bluză mulată înflorată (puteai vedea sutienul de dantelă dedesubt), plănuia să se folosească din plin de înfățișarea ei pentru a avea succes.

– Îmi pare rău, zise Patty, dar nu cred că vă cunosc.

– Tu nu ne cunoști, dar noi te cunoaștem pe tine, spuse roșcata.

Părea că ea e șefa, în timp ce bruneta avea o expresie pe chip care dădea de înțeles că Patty îi era oarecum inferioară.

– Este vorba de Digger, spuse ea.

Oh, se gândi Patty ușurată. Erau niște fane. Două fane puțin sărite de pe fix, care aflaseră cumva unde locuiesc și voiau să-l întâlnească pe Digger. Se mai întâmplă uneori, și cel mai bun lucru pe care îl poți face este să fii politicos și prietenos pe cât posibil și apoi s-o ștergi cât mai repede.

– Dacă vrei să vorbești cu Digger, ar trebui să contactați compania lui de înregistrări. Cereți să vorbești cu cineva de la Departamentul de publicitate...

Cele două femei se uitară una la cealaltă. Era ceva de rău augur în comportamentul lor, și Patty se înspăimântă brusc.

– Nu vrem publicitate, spuse bruneta.

– Dar știi că oricum se va face vâlvă, spuse roșcata. Cei de la *Star* au sunat deja...

– Îmi pare rău, spuse Patty, am o programare, trebuie să plec...

Cățelul se agita în brațele ei; era la fel de alunecos ca o focă, cu burta lui mare și picioarele mici.

Roșcata făcu un pas spre ea.

– Cred că o să vrei să auzi ce avem de spus. Marielle aici de față și-a luat o zi liberă de la serviciu.

– Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut, zise Patty.

– Ah, dar noi nu vrem ajutorul tău, spuse fata pe care o chema Marielle.

– Marielle va fi un superstar. Ca J.Lo., anunță roșcata.

– Eu doar încerc să fac ceea ce trebuie. Eu și Sandy am vorbit despre asta și ne-am gândit că ar fi corect să-ți spunem ție mai întâi, zise Marielle.

– Ce să-mi spuneți? se răsti Patty.

– Te sfătuiesc să te obișnuiești cu ideea că va trebui să-ți împarți soțul, spuse Sandy. Pentru că Marielle este însărcinată cu copilul lui Digger.

– Ai mai vorbit cu sora ta? întrebă Selden fără interes, încercând să facă puțină conversație.

– Nu răspunde la telefon, zise Janey. Poate a plecat în Europa să se întâlnească cu Digger.

Era joi seara, noaptea când primarul decerna Premiile Umanitare pentru Modă. Janey era în dormitor în fața toaletei, în timp ce o asiatică frumușică o machia, iar o stilistă aranja trei rochii pe pat. În mijlocul acestei mici agitații, ochii lui Janey se uitară la Selden cu afecțiune; îi plăcea noul sentiment de a se pregăti împreună cu soțul ei pentru o ieșire importantă.

– Bănuiesc că o să ai vești de la ea, mai devreme sau mai târziu, spuse Selden, uitându-se jenat în sertare după papionul lui negru.

Era puțin stânjenit de faptul că trebuia să se îmbrace în toiul acestor pregătiri feminine.

– Ah, Barbara, spuse Janey stilistei. Cred că o voi purta pe cea albastră Luca Luca cu blană. Negrul e atât de demodat, nu crezi? Am hotărât că este culoarea asistentelor care nu au bani, pentru că negrul merge cu orice altceva care este negru. În timp ce, dacă te îmbraci colorat, este mai dificil, chiar trebuie să știi ce faci...

– Este foarte adevărat, răspunse fata de la machiaj.

– Credeam că negrul nici măcar nu e o culoare, zise Selden.

Se aplecă s-o sărute pe soția lui, dar ea își întoarse capul, astfel încât sărutul ateriză pe păr.

– Dragule, te rog, zise ea, machiajul meu...

• – Asta înseamnă că nu te pot săruta toată seara?

– Nu, nu poți, spuse fără menajamente fata de la machiaj.

– Soțul meu nu prea înțelege cum e cu ieșitul în New York, zise Janey.

Selden se gândi că era mai bine să se ducă în sufragerie să bea ceva.

Puse trei cuburi de gheață într-un pahar și turnă un deget și jumătate de votcă. Nu era sigur dacă mai putea suporta încă o seară ca asta și era de-abia joi. Numără – asta era cea de-a opta petrecere la care participaseră în acea săptămână, deși Janey subliniască că asta va fi o seară ușoară, având în vedere că era doar o singură petrecere. Și nu doar de petreceri se săturase, ci și de interminabilele pregătiri – ore întregi de aranjat părul și de machiaj, excursii la creatorii de modă pentru a împrumuta rochii, oamenii care sunau să aranjeze cu mașinile, curieri intrând și ieșind. Și i se părea că scopul, cel mai adesea, nu era altul decât o fotografie în *New York Post* sau în pagina mondenă din revista *Vogue*. Selden nu vedea rostul, dar nu voia să-i strice distracția lui Janey. Când era în oraș, avea ceva strălucitor în privire, ceva ce nu avusese în Toscana și din camera alăturată auzi râsul ei cristalin atât de plăcut...

– Soțul tău este adorabil, o auzi el pe stilistă și apoi răspunsul lui Janey.

– Este, nu-i așa? Mi-am ales unul bun, nu?

El oftă. De când se întorseseră din luna de miere, ea lua cu asalt New Yorkul cu entuziasmul unui alpinist hotărât să atingă cel mai înalt vârf, iar el fusese redus la poziția de șerpaș, cu brâu și papion. Dar își zise că nu poate dura prea mult timp; o va obosi toată socializarea asta și atunci se va liniști și va rămâne însărcinată și vor avea copii. Discutaseră că trebuia să cumpere cât de curând un apartament pe Park Avenue sau Fifth Avenue, dar începea să creadă că ar fi o idee mai bună să cumpere o casă în suburbii, în Greenwich sau Katonah – la urma urmei, el nu era nevoit să locuiască în oraș și oricum nu-și putea imagina cum ar putea crește copiii lor aici...

Oricum, în secunda următoare, gândurile îi fură întrerupte de un victorios „Deci?“, și el se întoarse și văzu că Janey arăta splendid, într-o rochie simplă, fără umeri. Pielea ei avea încă o nuanță arămie de la vara care trecuse și albastrul rochiei se potrivea de minune cu cel al ochilor, părând a străluci pe fața ei ca două pietre de safir; o parte din păr îi era ridicată, iar bucle mari îi atârnavă pe spate în stilul anilor șaptezeci – care stil, își aminti Selden, era iarăși la modă, după spusele lui Janey. Și dintr-odată, totul îi fu iertat.

– Arăți absolut minunat, murmură el, brusc fericit că ieșeau în oraș.

Își aminti cine era și care era locul lui în lume; era un bărbat de mare succes care avea o soție splendidă – era ceea ce orice bărbat și-ar fi dorit și avea tot ce își închipuise vreodată.

În lift, îi luă mâna într-a lui și-o trase mai aproape de el, de data asta fiind atent să nu mai strice machiajul, dar tot o simți încordată sub îmbrățișarea lui.

– Arăți *extraordinar*, spuse el din nou.

– Ah, iubitule, oftă ea. Mulțumesc, murmură ea, uitându-se cu o plăcere nedisimulată în oglinda din lift, arcuindu-și o sprânceană. Ar fi trebuit să-mi pun o bijuterie totuși, adăugă ea.

– Nu ai nevoie de bijuterii, șopti el, sugerând că era foarte frumoasă și fără ele.

– Ah, ba da, zise ea, ignorând voit comentariul lui. Aș fi putut să împrumut ceva de la Harry Winston, dar de multe ori trimit și un bodyguard și m-am gândit că n-ar fi fost amuzant pentru tine.

– N-ar fi fost, râse el. Ajunge că trebuie să te împart cu tot New Yorkul...

Pentru o clipă i se păru că ea își dă ochii peste cap, dar apoi ușile liftului se deschiseră și ea deveni soția veselă și iubitoare care îl luă de mână spre limuzină. După ce se așezară pe bancheta din spate, ea spuse:

– M-am tot gândit să-mi iau o asistentă personală. Barbarei nu-i venea să creadă că nu am pe nimeni. Spune că toată lumea are o A.P. Și știi că și Mimi are una...

– Cine e Barbara? întrebă el.

– Selden! Stilista! Ea lucrează cu toată lumea, îmbracă toate vedetele de cinema când vin în oraș...

– Cât ar costa?

– Ei, nu știu, ridică ea din umeri, ca și cum banii nu reprezentau o problemă. Poate două sute de dolari pe zi.

„Două sute de dolari pe zi!“ se gândi el. Asta însemna patru mii pe lună – aproape cât câștiga secretara lui. Normal, voia să aibă tot ce-și dorește ea și nu banii în sine reprezentau o problemă, ci educația lui de bărbat din clasa mijlocie, care îi spunea că din moment ce ea muncea și asta era o afacere, ea trebuia să-și plătească singură asistentă.

Deja descoperise că soția lui avea o adevărată aversiune de a-și cheltui propriii bani, dar cu toate astea, îndrăzni:

– Bineînțeles, poți face ce vrei cu banii tăi...

mese rotunde de zece persoane și se depusese mult efort pentru a o face să arate festiv: fețele de masă imitau blana de leopard, iar în centru aveau flori albe și negre; bărbații erau la papion, iar femeile, îmbrăcate în rochii strălucitoare – cu scopul evident de a se depăși una pe alta. Și totuși, în ciuda strălucirii de suprafață, pe măsură ce seara înainta, se simțea o plictiseală generală, ca și cum invitații, sperând la ceva diferit, își aduseseră aminte că participaseră deja cam la prea multe petreceri și că până la urmă, totul era la fel.

Excepția, credea el, era soția lui. Urmărind-o din partea cealaltă a mesei, se minuna de faptul că, pe măsură ce seara avansa, ea părea să fie din ce în ce mai veselă. Fața îi strălucea și zâmbetul ei era cald și ademenitor: o paradă de oameni frumoși se tot opreau lângă ea felicitând-o pentru mariajul recent – la care ea gesticula și îi făcea cu mâna lui Selden. Și acum, ciugulind din peștele său, își aminti că, deși știuse că Janey era „sociabilă“, abia acum începea să înțeleagă cu adevărat ce însemna asta. Și firește, nu se așteptase la un asemenea răspuns când ajunseseră aici și pășiseră pe covorul roșu...

Avusese și el partea sa de evenimente hollywoodiene, dar din moment ce nu se aflase niciodată în vizorul fotografiilor, nu dăduse prea mare atenție acestui lucru. De îndată ce limuzina se oprise în fața cortului, fuseseră întâmpinați de ubicua fată în negru, care le spuse că era escorta lor pentru restul serii și „va avea grijă“ de ei, apoi țipase în căști cum că Janey Wilcox sosise și, într-o secundă, fuseseră potopiți de o avalanșă de blițuri. Fotografii îi strigau numele, cerându-i să se uite la dreapta, la stânga, să facă un pas în față sau în spate și pentru o clipă gândise: „Stai așa“. Nu pentru asta se târguise el... dacă ar fi vrut *asta*, s-ar fi căsătorit cu un star de cinema.

Dar ea îl ținea de mână, aplecându-se pentru un sărut – machiajul ei nu mai părea să fie vreo problemă în fața paparazzilor.

– Dar mă gândeam că va lucra pentru amândoi, spuse Janey, întorcându-se surprinsă spre el. Ar putea face o mulțime de lucruri, să-ți ducă, de pildă, cămășile la curățătorie... ai nevoie de cămăși curate, nu-i așa?

Întotdeauna avusese grijă singur de cămășile lui, dar fu brusc mișcat de grija soției lui pentru el. Luându-i mâna și mângâind-o, spuse:

– Dacă doar despre asta este vorba, putem discuta.

Dar într-o clipită, ea păru că uită toată conversația și, trăgându-și mâna din strânsoare, începu cu febrilitate să-și caute rujul, pentru că ajunseseră la destinație.

O oră mai târziu, Selden Rose stătea și se uita în gol la o farfurie plină cu un fel de pește, plictiseala lui ajungând la granița iritării. În dreapta sa era Janna Glancy, editorul-șef de la *Vogue*. După ce schimbaseră câteva replici uzuale, devenise evident că nu aveau nimic în comun și doamna Glancy, care purta ochelari de soare, îi întoarse spatele și se angajase acum într-o discuție animată cu bărbatul din dreapta ei, un designer de pantofi faimos. Între timp, descoperise că femeia din stânga lui pur și simplu nu vorbea *deloc* – cel puțin engleza – și din ce reuși el să înțeleagă din frânturile de spaniolă pe care și le mai amintea din școală, tocmai sosise din Argentina pentru a participa la noua campanie Victoria's Secret. Două scaune mai încolo ședea Mauve Binchely, pe care cel puțin o cunoștea un pic și care în mod sigur vorbea engleza, dar aranjamentul de la masa mare și rotundă făcea aproape imposibil susținerea unei conversații cu altcineva în afară de persoanele care erau lângă tine.

Așa că stătea sorbind apă cu gheață, prefăcându-se că admiră peisajul. „Camera“ era de fapt un spațiu foarte mare de pe East Forty-second Street, vizavi de Grand Central Station, și care, ghici Selden, fusese cândva o bancă. Fuseseră aduse

– Hai să schimbăm cartonașele de locuri, sugerase el.

– Selden! Nu se poate. Știi că soții și soțiile nu trebuie să șadă unul lângă celălalt și, mai mult decât atât, cineva mereu bagă de seamă că ai schimbat cartonașele și totul se termină în *Page Six*.

Apoi zâmbise și îi permisesese s-o sărute foarte scurt pe buze.

Comstock și Mauve ajunseseră la masă chiar înainte de a fi servit primul fel. Comstock era strălucitor și entuziasmat, ca un bărbat care tocmai venise la căldură din gerul de afară și știa că îl așteaptă un whisky și un trabuc cubanez. Țsta era teritoriul lui și era conștient de asta.

– La dracu' cu plictiselile astea, nu-i așa, Selden? întrebuse el, de parcă el și Selden erau prieteni de când lumea.

– Chiar că așa e.

– Așteaptă până când te-o târî nevastă-ta pe la trei din astea într-o singură seară.

– Nevasta are lucruri mai bune de făcut.

Comstock nu zisese nimic, doar ridicase din sprâncene într-o expresie care sugera că Selden mai avea multe de învățat și, zărind pe cineva cunoscut peste umărul lui Selden, plecase.

Chestia era că, reflectă Selden jucându-se cu peștele din farfurie, nu ar fi dat doi bani pe ce făcea, spunea sau gândea Comstock dacă acesta nu ar fi fost așezat lângă soția lui.

Chiar de când se așezaseră unul lângă celălalt, Selden fusese convins că Comstock flirta cu Janey. Dacă nu ar fi știut cum stau lucrurile, ar fi putut chiar bănuî că la un moment dat în trecut, între ei fusese ceva. Era o familiaritate care nu putea fi negată în modul în care Comstock își înclina capul spre al ei și vorbea cu ea din colțul gurii, și în maniera puțin afectată în care ea îi primea comentariile, ca și cum le-ar mai fi auzit cândva. Dar reputația lui Comstock în materie de femei era

Îi cereau să pozeze singură și pentru o clipă, el stătuse acolo singur, simțindu-se în plus. Dar, din fericire, femeia în negru îl salvase și-l condusesese înăuntru.

Janey nu terminase, oricum, iar fotografiile și interviurile mai duraseră încă cel puțin douăzeci de minute. Dar când crezuse că Janey se eliberase în sfârșit, că puteau și ei să bea un pahar împreună și să vorbească pentru câteva minute, fuseseră adunați în sectorul VIP, unde erau și mai mulți fotografi care doreau o poză cu Janey și, din nou, el rămăsese singur, simțindu-se ca a cincea roată la căruță.

Și apoi fuseseră escortați la masa lor. Și ce nu fusese deloc floare la ureche din cauza mulțimii de oameni pe care Janey se părea că îi „cunoaște“, într-un fel sau altul. Arătau ca o gașcă de copii care tocmai se întorseseră din vacanța de vară.

– Hei, Janey! Cum a fost vara asta?

– Fabuloasă, scumpo. M-am căsătorit.

– Janey, scumpo! Ador rochia ta.

– E Luca Luca. Noul meu favorit italian.

– Haide, iubito, să ne așezăm, spusese el la un moment dat, încercând să o îndepărteze de un homosexual scund și plin de viață.

– Ah, nu-ți face probleme, îi zisese ea. Oricum nimeni nu se așază până în ultimul minut. Și Oliver tocmai îmi povestește despre excursia lui în Capri, unde ar fi trebuit *noi* să mergem în luna de miere...

Și tot așa.

Erau așezați, după câte se părea, la una dintre cele mai bune mese, deși ce anume făcea ca masa lor să fie mai bună decât altele nu-i era prea clar lui Selden, decât doar dacă nu se datora prezenței lui Comstock Dibble, care era unul dintre laureații serii. Janey fusese surprinsă și, crezu el, încântată pe ascuns, să descopere că era așezată chiar lângă el; Selden era doar iritat.

Zâmbetul lui Comstock semănă cu cel al unui leu care se pregătește să sară asupra prăzii – chiar i se vedea saliva prelingându-i-se pe dinți.

– Da, spuse el. Ar trebui.

– Ce mama naibii aveai de discutat cu Comstock Dibble? întrebă Selden în limuzină în drum spre casă.

Janey ridică din umeri.

– Filme, ce altceva? Îi spuneam că ar trebui să ecranizeze *The Custom of the Country* al lui Edith Wharton. Nu există nici o ecranizare, iar el se pricepe la asta.

– Și ți-a ascultat sfatul?

– De ce nu l-ar asculta? Este o idee bună, spuse Janey rezemându-se de banchetă. A fost o seară fantastică, nu crezi?

– Desigur, zise Selden. Se uită pe fereastră la magazinele luminate de pe Madison Avenue. Nu știam că tu și Comstock sunteți prieteni așa de buni.

– Nu suntem, zise Janey. Dar normal că ne-am mai întâlnit de-a lungul anilor...

– Este incredibil că un om ca el primește un premiu umanitar.

– Păi filmează multe scene în oraș, zise Janey luându-i mâna.

– Asta nu înseamnă umanitar.

– Dumnezeule, Selden! Toată lumea știe că lucrurile astea sunt de fațadă. Nimeni nu se așteaptă să fie *pe bune*. Și, întorcându-se spre el cu ochii scânteietori, îi dădu lovitura: Dacă te gândești mai bine, nu e cu nimic diferit de Premiile Emmy. Toată lumea știe că sunt pe criterii politice.

El deschise gura să protesteze, dar apoi se gândi mai bine. Trebuia să admită că avea un pic de dreptate și așa că restul drumului îl petrecură în tăcere.

Portarul îi întâmpină în holul hotelului Lowell.

notorie – însă, la cum arăta, era uimitor cum reușea să le facă pe femei să-i acorde atenție...

De pe partea cealaltă a mesei, Comstock Dibble se aplecă și-i zise lui Janey:

– Soțul tău nu și-a luat ochii de la noi deloc. Cred că e gelos.

– Gelos! Ah, Comstock, nu fi ridicol! Este îndrăgostit nebunește de mine, atâta tot.

– Dar tu ești îndrăgostită de el?

– Bineînțeles că sunt, spuse Janey golind al treilea pahar de șampanie. Băuse destul de mult, dar nu se simțea amețită. Doamne, Comstock, ce obraznic ești!

– Știi că sunt obraznic, dar și tu ești la fel. Poate putem să fim din nou obraznici împreună.

Janey râse.

– Ce ar zice Mauve?

– Mauve nu ar ști.

– Nu mai fac asta. Sunt măritată, ai uitat?

– Nu mai faci pentru moment, dar o vei face iar. O să vezi, spuse Comstock.

Janey își dădu seama că ar fi trebuit să se simtă jignită, dar nu-i păsa. Era ușurată. Fusese grosolan cu ea toată vara, dar după toate aparențele, în seara asta nu mai exista nimic din orice îl supăraseră mai înainte și nu făcuse nici o referire la cele două scrisori pe care i le trimisese. Bineînțeles, era pe val, așa îndesat în smoching cum era, ca un pinguin, și toată lumea vorbea despre cât de minunat era el, datorită recunoașterii primite din partea primarului. Dar și ea era pe val și, chiar dacă luna ei de miere fusese o mare plictiseală, revenirea ei triumfătoare în oraș, în calitate de femeie căsătorită cu un bărbat puternic din industria divertismentului meritase prețul. Aruncându-i lui Comstock un zâmbet sugestiv, spuse:

– Știi, chiar *ar trebui* să încercăm să fim prieteni.

culca. Și nu mă puteam gândi la nimic altceva decât că, dacă *te-ai fi culcat cu el*, sau dacă *te-ai culca*, nu aş mai putea să mă uit în ochii tăi, ce să mai vorbim de căsătorie... Se opri. Știu că sunt un idiot, iubita mea. Va trebui să mă ierți.

Chicoti, iar pentru o clipă i se păru că observă o expresie de vinovăție pe fața ei. Dar apoi fața ei deveni zâmbitoare.

– Comstock Dibble, ciripi ea. Oh, Selden, el este ultimul bărbat din lumea asta pentru care să-ți faci griji. Mi se pare dezgustător. Și sincer, sunt puțin jignită că tu *ai putea crede* că m-am culcat cu el.

Vocea ei era veselă și foarte încrezătoare, dar în sinea ei, era enervată. Dacă îi repugna atât de tare ideea asta, atunci va trebui să fie cu ochii în patru și să se asigure că nu va afla niciodată adevărul.

El o ridică în picioare și o îmbrățișă, mângâind-o pe păr.

– Nu mă pot abține. Sunt un soț gelos. Vii în pat acum?

Ea îi dădu un sărut și se retrase din îmbrățișare.

– Imediat, chiar trebuie să mă uit prin corespondența asta – sunt o mulțime de invitații și ar putea fi câteva care m-ar interesa. Și, observându-i expresia de pe față, adăugă pe un ton vesel: Vezi? Dacă am avea o asistentă, n-ar mai trebui să fac eu asta.

– *Touché*, spuse el. O să mă uit la știri să aflu ce lucruri importante s-au mai întâmplat în lumea asta, în timp ce tu planifici calendarul nostru social.

– Anunță-mă dacă a mai sărit ceva în aer, strigă ea veselă în timp ce el intra în dormitor.

Oftă și-și trecu mâinile prin păr, scoțându-și agrafele pe care le purtase toată seara. Auzi o bubuitură de tunet și zgomotul ploii torențiale de afară și se duse la fereastră. Probabil i-ar fi spus până la urmă lui Selden despre Comstock, dacă acesta ar mai fi continuat să-i trimită scrisori. Dar ratând ocazia, acum nu-i mai putea spune. Oricum, nu se va arunca într-o

– Domnule Rose, am un pachet pentru dumneavoastră, spuse el, întinzându-i un vraf de corespondență.

Selden se uită la etichete – toate erau adresate lui Janey, redirectionate la noua adresă.

– Corespondența ta, spuse el.

– Mulțumesc, Neil, zise Janey portarului. Așteptam asta.

În lift, frunzări cu emfază plicurile, uitându-se la el din când în când și având un zâmbet glacial care părea să spună că nu avea de gând să-i suporte proasta dispoziție. El învățase deja că asta era un truc de-al ei, dar încă îl făcea să se simtă ca un băiețel care ieșise din grațiile mămicii iubite și știa că nu putea să reziste acestui tratament mult timp. Când ajunseră în apartament, zise:

– Mă duc la culcare.

Dar ea abia dacă îi aruncă acel zâmbet rece, ciudat și, stând la biroul din fața șemineului, răspunse:

– O să-mi verific corespondența. Vin și eu în câteva minute.

Selden își dădu jos haina și o aruncă pe scaun, după care își scoase pantalonii și papionul. Intră în baie și se spală pe dinți, apoi se uită la patul gol și se întoarse în sufragerie.

Ea aprinsese șemineul și acum deschidea un plic cu un cuțitaș de argint. Căldura de la șemineu îi juca pe piele adăugându-i o tentă de aramă șlefuită; părul blond și lung îi strălucea pe spate. Ce prost fusese că se certase cu ea pentru nimic, se gândi el și merse la ea. Îi dădu părul la o parte și o sărută pe gât.

– Bună, iubitule, zise ea.

– Te gândești că am înnebunit, spuse el.

– Nu-mi pot imagina de ce ești supărat. Fac tot ce-mi stă în putere să te fac să arăți bine...

– Da, știu, iubito, spuse el, venind în fața ei. Se aplecă și-i luă mâna într-a lui. Nu am putut să suport modul în care te privea Comstock Dibble. Mă tot gândeam la tot felul de lucruri prostești, cum ar fi că poate te-ai culcat cu el sau te vei

Janey își lipi fruntea de geam, privind-o pe fata care grăbea pasul cu capul plecat, ferindu-se de ploaie. Deja probabil regreta seara, se gândi Janey. Fetele frumoase erau o categorie aparte, își zise ea, și câteodată era mai bine să nu fii frumoasă. Fetelor frumoase li se spunea mereu că înfățișarea lor le face speciale, că un aspect plăcut este garanția unui lucru minunat care te așteaptă imediat după colț, dar adesea, acel lucru minunat nu era decât o pereche de pantofi uzi, pe care nu ți i-ai putut permite de la bun început. Fără nici o tragere de inimă, se desprinsese de la fereastră, știind că în adâncul sufletului, ea era aceea fată, singura diferență fiind că, într-un fel sau altul, acum ea avea succes și era măritată cu un producător bogat...

Mă rog, se presupunea că plătise pentru asta, reflectă Janey rezemându-se alene de scaun la birou și luând o scrisoare. Dar brusc, fu trezită la realitate când văzu adresa destinatarului, „Parador Pictures“. Cu o panică crescândă, întoarse scrisoarea și observă că nu avea timbru și că îi era adresată ei la hotelul Lowell, asta însemnând că fusese probabil adusă personal în acea după-amiază.

Cu o mână tremurândă, desfăcu plicul și scoase scrisoarea.

Era la fel ca și celelalte, doar că asta era una oficială, de la avocații lui Comstock, cerându-i să returneze cei treizeci de mii de dolari pe care el îi dăduse pentru a scrie un scenariu pe care ea nu-l scrisese. Fu cuprinsă de șoc și de furie, și tot ce putea gândi era cum de îndrăznise? El îi datora ei acei bani după ce i-o trăsesese de-i săriseră capacele. Deci de-aia fusese el așa prietenos toată seara – chiar crezuse că o poate vrăji și că ea nu va avea tupeul să i se opună...

– Sunt al naibii de singur aici, spuse Selden, venind în spatele ei, iar ea tresări.

Se întoarse, încercând din răspuț să-și ia o față plăcută.

– Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă el. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

prietenie cu Comstock, cel puțin pentru un timp. Nu o încânta gândul că trebuie să-și mintă soțul, dar, pe de altă parte, a-i minți pe bărbați era o tactică de supraviețuire și, mai mult decât atât, Selden nu putea să fie rănit de ceea ce nu știa...

Uitându-se în jos la strada întunecoasă, privirea i se opri asupra unei siluete singuratice pe partea cealaltă a străzii, adusă de spate din cauza ploii și care încerca cu disperare să ia un taxi. La o cercetare mai atentă, Janey văzu că era o fată tânără și drăguță, îmbrăcată într-o rochie neagră de seară și pantofi cu toc înalt. Dar trebuia să fie frumoasă ca să se afle în cartierul ăsta – probabil fusese la o petrecere foarte șic plină de bărbați bogați și aroganți, care tratau tinerele ca pe niște obiecte din colecția personală. Și brusc, Janey fu transpusă înapoi în trecut, la o versiune mai tânără a ei de acum câțiva ani, când ea era acea fată care mergea la petreceri cu speranța că-și va întâlni salvatorul și rugându-se să-i ajungă banii de taxi înapoi acasă, dacă nu avea noroc. Fata își ridică ușor capul ca și cum ar fi întrebat „De ce eu, Doamne?” cu ploaia curgându-i șiroaie pe obraji, haine și pantofi. Și Janey simți nefericirea fetei, simți senzația de apă în pantofi, știind că erau distruși și că își cheltuisese ultimii două sute de dolari pe ei, pentru că erau de firmă și erau la reduceri...

Resemnată, fata se mai uită o dată pe stradă, dându-și seama că nu avea nici o șansă să găsească un taxi și că va trebui să meargă pe jos. Janey voia să deschidă fereastra și să strige: „Vino înăuntru! Vino aici, unde e cald și bine!” dar era un gând prostesc, mai ales că soțul o aștepta nerăbdător în dormitor. Și chiar dacă ar fi fost posibil cumva s-o invite, Selden și-ar fi imaginat că era pentru sex, pentru un *ménage à trois* și, din câte știa ea, fata ar fi fost de acord, doar ca să scape de ploaie. Probabil deja învățase că sexul era un preț nesemnificativ pe care îl poate plăti pentru un pat cald cu cearșafuri curate și o baie care nu era plină de gândaci...

Opt

– Asta e tot? întrebă casiera.

Era enorm de grasă. Niște ochi minusculi se uitau la Janey cu suspiciune, ca și cum încercau disperați să vadă prin stratul adipos care-i învăluia; o halcă imensă de carne, de mărimea unei lopeți, îi atârna de braț.

– Da, asta e tot, zise Janey trăgând revista spre ea.

Se uită pe furiș prin magazin. Doamne, era mizerabil! Și plin de oameni posaci. Erau doar două casiere, care vorbeau tot timpul, și cel puțin douăzeci de oameni care stăteau la rând să-și achite cumpărăturile, dar și mai ciudat era faptul că nu se plângea nimeni. Nici măcar nu păreau nerăbdători, de parcă ar fi fost prea obosiți pentru a mai protesta și se resemnaseră cu faptul că o mare parte din viața lor însemna să stai să aștepti pentru a plăti o acadea și o sticlă de suc.

– Face un dolar și treizeci și nouă, spuse casiera uitându-se în altă parte.

– Îmi pare rău... cât? întrebă Janey.

– Un dolar și treizeci și nouă, zise casiera uitându-se la ea ca la o idioată.

Janey se scotoci agitată prin geantă după mărunțiș. „Ce dracu’ poate să coste un dolar treizeci și nouă în vremurile de azi?” se gândi ea. Era o sumă atât de mică, de neînsemnată,

– Ah, nimic, răspunse ea, râzând neconvingător.

Ezită pentru o clipă. Să-i spună lui Selden despre scrisoare? Dar atunci va trebui să-i spună toată trășenia cu Comstock Dibble și nu putea face asta, nu *acum*...

– Este doar o scrisoare de la o organizație caritabilă, minți ea. Mă întreabă dacă aș vrea să fiu președinta comitetului lor... *dacă* le-aș putea dona zece mii de dolari. Hai să fim serioși, îți poți imagina așa ceva? Ar trebui să le fie îndeajuns că îți folosesc numele, dar să-ți mai ceară și bani... de parcă *eu* aș avea zece mii cu care nu am ce face...

– Doar asta e? întrebă Selden, privind-o înțelegător.

– O prostie, nu-i așa? zise ea mototolind scrisoarea și aruncând-o în foc.

Cu inima încă palpitându-i după afrontul de a fi numită „cățea albă slăbănoagă“, apucă revista și începu să-și facă vânt cu ea. Ce dracu' făcuse ea ca să merite o asemenea jignire întâmplătoare? Dar se pare că așa ajunsese lumea în vremurile astea, plină de oameni hrăpăreți și furioși, care simțeau că merită mai mult doar pentru că se născuseră – și de ce toți păreau că vor să fie modele de lenjerie intimă?

„Și acum asta!“ se gândi ea, deschizând revista.

Cu litere albe mari, sus scria „STAR“; dedesubt era o fotografie a lui Gwyneth Paltrow în care arăta foarte nefericită. „Durerea secretă a lui Gwyneth de la Oscaruri“, era titlul. Și chiar în partea de sus a paginii, deasupra lui Gwyneth, se afla o fotografie micuță cu Digger, transpirat și cu chitara în mână, iar legenda era „Secretul copilului din flori al unui star rock“.

Nu voia să-l citească, dar trebuia. Doar cu două ore în urmă, pe când tocmai termina ședința foto pentru noul catalog Victoria's Secret, Patty o sunase și cu o voce slabă abia șoptită îi spusese:

– Este în revista *Star*.

Apoi închisese.

– Are cineva revista *Star*? strigase Janey.

– De ce? întrebuse fotograful.

– Sora mea e în ea.

– Cât de tare! spusese artistul de la machiaj. Era din Costa Rica. Este *visul* meu de-o viață să apar în revista *Star*...

– Nu e una dintre revistele alea care caută prin gunoaiele oamenilor? întrebuse asistentul fotografului.

– Mi-ar plăcea la *nebunie* dacă cineva mi-ar umbla prin gunoi. Ar afla atâtea lucruri interesante...

– Ca de exemplu? Prezervative?

– Prezervativele folosite nu sunt interesante, spusese Janey cu hotărâre, ca și cum subiectul era închis.

încât ar trebui să fie gratis. Și apoi casiera chiar se uită la ea, luminându-se la o față când o recunosc.

– Hei, te cunosc de undeva?

Janey îngheță. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să răspundă. Să-i spună un „nu“ arogant, să-și ia revista și să fugă, sau să-i explice că ea era Janey Wilcox, modelul de la Victoria's Secret și că probabil o văzuse la televizor?

– Oh, știu, spuse casiera. Ești modelul acela de *lenjerie*.

Janey întinse mâna după revistă.

– Da, spuse ea dând din cap și forțându-se să zâmbească.

– Hei, Washington, țipă casiera spre fata din dreapta ei, asta de aici e modelul ăla de la Victoria's Secret.

– A, da? zise cealaltă casieră scrutând-o din cap până-n picioare pe Janey. Cum se face că nu primește și fete grase ca modele? Eu sunt sexy.

– Cătea albă slăbănoagă! auzi ea pe unul dintre clienți murmurând în barbă.

Simți cum se înroșește, dar se abținu să răspundă la insultă. Ieșind valvârtej din magazin, se trezi pe Second Avenue roșie la față și fără suflare.

Ce dracului se întâmpla cu lumea asta? se gândi, uitându-se după mașina ei. Cine *erau* oamenii ăștia? Erau atât de terminați, încât credeau că e un lucru rău să fii slabă? Și nici măcar nu era foarte slabă! Foarte curând probabil o să se ducă să-și facă o liposucție... își zări mașina la câțiva metri mai încolo și se grăbi spre ea, apoi deschise portiera și se adăposti în interiorul confortabil de piele neagră.

Șoferul, un indian pe nume Rashneesh, se uită la ea în oglinda retrovizoare.

– Unde acum, doamnă?

– La Four Seasons, zise ea. Restaurantul. Pe East Fifty-second Street. Nu hotelul.

Patty este sculpturala (ei, hai că asta nu e adevărat, își zise Janey) frumusețe care i-a furat inima lui Digger cu doi ani în urmă, când s-au întâlnit la o filmare VH1. „Patty și Digger chiar se iubesc cu adevărat“, ne spune o sursă. „Patty nu-l va lăsa fără luptă.“

„Nu-mi pasă“, declară Marielle, care plănuiește să păstreze copilul, pe care îl va naște în mai. „Nu vreau s-o rănesc pe soția lui, dar Digger este un bărbat minunat și un amant grozav. Este talentat și bun. Nu voi uita niciodată noaptea petrecută cu el!“

Janey aruncă revista pe banchetă. Ce gunoi împruțit! Ce strigător la cer! De ce fusese Digger atât de prost? Și să te cobori la o curvă atât de ieftină ca asta – probabil plănuise întreaga trășenie și Digger căzuse ca prostul direct în plasă. Acum va trebui să plătească. Dar nu Digger plătea, ci Patty. Îi distrusese viața lui Patty... Probabil nu avea să-și mai revină niciodată.

Dar apoi se trezi că mâna i se întinde după revistă. Mâna, părând că acționează de capul ei, dădu paginile din nou la poveste. Se uită la fotografia lui Patty. Cum se uita ea așa, un gând groaznic îi trecu prin cap. De fapt, ea era un pic... *invidioasă*.

Dezgustător! Cum se poate gândi la așa ceva? Dar era *geloasă*. Ea voia să fie în *Star*. Nu la modul cum apăruse Patty, bineînțeles. Și totuși, ar ajuta-o mult în carieră dacă *ar apărea* și ea pe acolo pe undeva, în paginile de modă, de exemplu. Toate femeile de la acele pagini erau actrițe și mult mai faimoase decât ea, dar ea cu siguranță era mult mai frumoasă și cel puțin la fel de interesantă...

Se rezemă de spătar, copleșită dintr-odată de nedreptățile vieții. Fiecare zi era o luptă pentru a-ți păstra locul în lume. În ultimele două zile, participând la ședințele foto pentru coperta catalogului Victoria's Secret, se străduise să fie un exemplu de răbdare, încercând să fie drăguță cu toată lumea și să nu se

Asta era viața ei acum, se gândi ea răsfoind repede paginile. Sora ei apăruse în *Star*.

Povestea era pe o pagină întreagă de la început. În mijloc era o poză mare de-a lui Digger, apoi încă una mai mică în care apărea o fată brunetă îmbrăcată într-un costum negru, similar unuia de latex, de *dominatrix*, și încă o poză, și mai mică, cu Patty pe stradă, aplecându-se deasupra unui câine cu pete maronii cu negru. Părul lui Patty era răvășit și purta o pereche de pantaloni Nike sport, de culoare albastră, genul care se desfăceau în părți, și părea că tocmai se sculase din pat, lucru care, după cum bănuia Janey, era adevărat. Dar ce era cu câinele ăla? Apoi își aduse aminte că undeva în toată nebunia asta, Patty își cumpăraseră un cățel. Citi:

Senzuala cântăreață Marielle Dubrosey a petrecut o noapte de amor cu Digger... iar acum îi poartă copilul!

Fermecătoarea stea în devenire Marielle Dubrosey, de douăzeci și doi de ani, l-a întâlnit pe Digger în culise la un concert în Minneapolis și cei doi au sfârșit prin a-și petrece noaptea împreună.

„De cum s-au văzut, între cei doi s-a născut o pasiune fulgerătoare“, declară o prietenă de-a lui Marielle pentru *Star*. „Nu-și putea lua mâinile de pe ea. O tot săruta și îi mângâia sânii.“

Mă rog, se gândi Janey. Cu siguranță, era tipic pentru Digger. Nu-și putea lua mâinile nici de pe Patty.

Digger o dusesese apoi pe Marielle în camera sa, unde petrecuseră o noapte fierbinte de amor... Nu-i văzuse nimeni pe nici unul din ei până a doua zi la ora patru.

Și acum, minunata Marielle este însărcinată!

Și totuși, există o problemă. Digger este *deja* însurat – cu fosta producătoare VH1 de douăzeci și opt de ani Patty Wilcox!

Trecuse mai mult de o săptămână de când acea individă, Marielle, o abordase pe Patty pe stradă, dar primele cinci zile, nu spusese nimănui, nici măcar lui Digger. În schimb, se închisese în casă, refuzând să răspundă la telefon sau la ușă.

După două zile de rugăminți prin telefon (Digger era plecat în turneu prin Europa cu formația lui), Digger îl găsisese pe administrator, care se dusesese să deschidă ușa și s-o caute pe Patty; se spune că administratorul ar fi găsit-o în pat cu jeleuri în formă de ursuleți prinse în păr, pentru că asta era tot ce avea în casă de mâncare. („Ah, Patty. Ursuleți de jeleu?“ se mirase Janey. Și Patty îi răspunsese că erau mâncarea preferată a lui Digger...)

Mimi fusese destul de drăguță s-o însoțească pe Janey acasă la Patty cu trei zile în urmă, după ce Janey primise un telefon de la mama ei, care primise un telefon de la Digger (de ce n-o sunase Digger direct pe ea? se întrebă Janey, dar era poate pentru că știa că i-ar fi sucit gâtul) care îi spusese că Patty era „supărată“ din cauza unui „lucru“ și că ar trebui să vadă cineva ce mai face. El avea mâinile legate pentru că era în Amsterdam, dar își anulasese câteva concerte pentru a se întoarce în New York ziua următoare.

– Părea afumat? o întrebase Janey pe mama sa.

Și mama ei, care era franțuzoaică din naștere și-i plăcea să se dea o mare doamnă, zise:

– Ce înseamnă acest „afumat“? Nu știu ce e „afumat“.

– Dacă era drogat cu marijuana, mamă, toată chestia asta ar putea fi o invenție, oftă Janey.

Dar nu era, după câte se părea.

Janey și Mimi se duseseră la apartamentul lui Patty și reușiseră să obțină o poveste deformată despre infidelitatea lui Digger. Apoi Mimi îi dăduse lui Patty un somnifer și îi lăsaseră la capul patului un flacon de Xanax, din care să ia când se va trezi.

plângă când se lua lumina, sau când stilistul nu putea să îmblânzească o şuviță de păr, sau când modista care îi tot aranja buzele în sutien – în tot acest timp, se gândi Janey, împungându-i sânii în mod intenționat. Era atât de *neinteresant* să fii model acum – asta nu înțelegea nimeni – și ea era plătită de fapt să stea și ea pe acolo și să nu-și piardă mințile... Și toate astea pentru *ce*? O fotografie la care oamenii se uitau și spuneau printre dinți „cătea albă slăbănoagă, cătea albă slăbănoagă...”

Mașina trecu ușor de intrarea de la Four Seasons care era blocată de câteva mașini negre de oraș la fel ca a ei. Ridicând brusc capul, strigă la șofer:

– Oprește!

– Dar, doamnă, spuse el întorcându-se. Nu pot opri în mijlocul străzii. Primarul a instituit noi reguli. Dacă opresc în stradă, o să primesc o amendă de patru sute cincizeci de dolari!

– Nu-mi pasă! izbucni Janey.

Isuse, mai nou, de câte ori te suiai în vreo mașină sau taxi, șoferul se plângea de potențială amendă, de parcă ar fi fost vina ei.

– Nu vreau să fiu nevoită să merg pe jos, spuse ea. Deschise ușa și sări, dar nu înainte de a-i spune șoferului s-o aștepte. Și vezi să fii în fața intrării când ies, zise ea trântind portiera.

Trecu de ușile batante ale restaurantului, unde fu întâmpinată de o femeie lingușitoare care o rugă să-i ia haina, deși nu purta nici una. Și brusc, își aminti cât de groaznic era să te porți urât cu oamenii care lucrau în servicii și se bucură că Mimi nu era acolo să vadă. Și totuși, având în vedere întâmplările din ziua respectivă, o făcu să se simtă mult mai bine.

Patty stătea singură la mijlocul unei canapele de piele maro. Părul îi era prins cu o bandană galbenă, stilul gangsta – Janey fu surprinsă că o lăsaseră să intre în restaurant – și chiar dacă se afla în partea opusă a încăperii, își putu da seama că slăbise.

– Caviar? întrebă Patty.

– Ia și tu. O să te facă să te simți mai bine, zise Janey.

– Adu-i și ei caviar, îi spuse Mimi chelnerului. De fapt, adu pentru trei persoane... Nu, mi-e foame. Mai bine adu caviar pentru cinci persoane...

– Caviar pentru cinci, doamnă, foarte bine, spuse chelnerul.

– Și o sticlă de Veuve Clicquot? zise Mimi uitându-se spre Janey.

Janey ridică din umeri. Nu-i plăcuse niciodată șampania în mod deosebit, dar Mimi era înnebunită și în ultimele trei luni începuse să prindă și ea gustul.

– Cred că Veuve e OK la ora asta a zilei.

– Cine plătește? întrebă Patty.

– Digger, draga mea, zise Mimi mângâind-o pe mână. Țsta este unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le înveți. Când un bărbat înșală, plătește. Și plătește să-l usture la buzunar.

Chelnerul se întoarse la masă cu o sticlă de șampanie și o frapieră.

– Trei pahare? întrebă el nesigur, uitându-se spre Patty.

– Cred că doar două, zise Janey. Șampania ar putea fi cam mult pentru ea...

– Patty, scumpo, ce-a zis? întrebă Mimi.

– A spus că nu a făcut așa ceva, zise Patty uitându-se de la Mimi la Janey.

Janey și Mimi schimbă priviri.

– Bineînțeles că asta a zis, spuse Janey. Dar ce scuză a avut?

– A spus că ea s-a ținut după el. A fost o petrecere la el în cameră, dar el n-a dormit acolo. A luat cheile lui Winky – bateristul – și a dormit la el în cameră, și Winky s-a culcat cu... cu...

– Târfa? zise Mimi dând din cap. Și bănuiesc că acest Winky susține versiunea asta. Dumnezeule, ce jeg de om, să arunce pisica moartă la altul în ogradă.

– Ar fi putut fi *moartă*, zise îngrijorată Janey.

– *Știu*, răspunse Mimi.

Și acum, Janey se aplecă peste masă pentru a-și săruta sora.

– Bună, scumpo, spuse ea veselă. Cum te simți?

– Bine, zise Patty apatică.

– Ai luat pastilele? întrebă Janey. Să nu iei mai mult de trei pe zi...

– N-o să iau. De ce ești așa machiată?

– Am avut o ședință foto, zise Janey de parcă ar fi vorbit cu un copilaș. Pentru Victoria's Secret.

– Cum a fost?

– Ei, știi și tu, oftă Janey, plictisitor.

Patty îi aruncă un zâmbet șters.

– Acum, Patty, iubito, continuă Janey, sper că nu te deranjează, dar vine și Mimi la masă.

– Nu mă deranjează, zise Patty. Nu mă mai deranjează nimic.

– Bine, spuse Janey despăturind șervețelul și așezându-l în poală. Știi, Mimi se pricepe foarte bine la scandaluri. Are multă experiență. A apărut în *Star* de două ori...

– Da? Pentru ce?

– Pentru că se întâlnea cu vedete de cinema. De fapt, o dată a fost chiar pe copertă, pentru că ieșea cu Prințul Charles.

– Numai minciuni, zise Mimi așezându-se pe canapea în fața lui Patty.

Se aplecă peste masă spre Janey și, vorbind pe deasupra lui Patty ca și cum ar fi fost o babă surdă, întrebă:

– Cum se mai simte azi?

– Mai bine cred, spuse Janey.

– Ai mai aflat ceva nou despre Digger?

– Nu încă.

– Bine, atunci n-am pierdut nimic.

Chelnerul se opri la masa lor.

– Eu vreau un pahar de șampanie și niște caviar, zise Janey.

Peste o oră, Patty le escorta pe Mimi și pe Janey la mașinile lor. Erau mai mult decât puțin bete și Patty își dădu seama că, încă o dată, deși ea era cea care avea probleme, cumva, Janey reușise să fie în centrul atenției. Ar fi trebuit să fie furioasă... dar nu era. Era tot de la pastilele alea pe care i le dăduse Mimi... Cum le ziceau ele? „Păpușele.“ Acele păpușele drăguțe făceau ca totul să fie OK.

– Patty, spuse Janey cam severă, eu merg cu Mimi cu mașina ei, iar tu iei mașina mea.

– Pot să chem un taxi, zise Patty.

– Nici vorbă, draga mea, spuse Mimi. De ce să mergi cu transportul în comun, când poți merge cu mașina privată?

– A trimis-o Victoria's Secret, așa că nu-ți face probleme, e gratis, spuse Janey.

Se duse la șofer, care stătea înăuntru și vorbea la telefon.

– Te deranjează să o conduci pe sora mea acasă? întrebă ea.

El păru enervat și Janey își aminti de izbucnirea de mai devreme. Ar trebui să-i dea un bacșiș mic, se gândi ea și, deschizându-și portofelul, nu se putu hotărî dacă să-i lase cinci sau zece dolari.

Până la urmă se decise că cinci erau suficienți.

Șoferul se uită de la bancnotă la Janey. Abia dădu din cap.

– Mulțumesc, spuse Janey.

– Nu, eu vă mulțumesc, spuse el sarcastic.

– Biata de ea, zise Mimi după ce mașina porni.

– Este ultima persoană căreia credeam că o să i se întâmple așa ceva *vreodată*, spuse Janey. Dintotdeauna am crezut că se iubesc mult, *mult* de tot, adăugă ea, clătinând din cap și nevenindu-i să creadă. Se pare că nu poți avea încredere în *nici un bărbat*...

– Zice că ea face asta pentru publicitate. Pentru *cariera* ei, continuă Patty uitându-se la Janey.

– Ascultă aici, scumpo, zise Janey. Știi ce ai de făcut, nu?

– Nu, spuse Patty. Nu știu ce am de făcut. Întregul meu univers s-a destrămat.

– Chestiile astea se mai întâmplă din când în când, admise Mimi.

– Trebuie să-l părăsești, fu de părere Janey.

– Dar nu pot să-l părăsesc.

– Odată ce te-a înșelat, o va mai face și a doua oară, spuse Mimi ca o avertizare.

– Cine știe cu câte alte femei s-o fi culcat *înainte* de asta, adăugă Janey.

– Dar el spune că nu a făcut-o... protestă Patty fără vlagă.

– Hai să fim serioși, Patty. Bineînțeles că va nega tot. Sunt sigură că încă te iubește și își dă seama ce greșeală imensă a făcut. Dar fata e însărcinată! *Însărcinată!* Va avea copilul pe care ar fi trebuit să-l ai tu, spuse Janey rezemându-se de canapea triumfătoare.

– Doamne, ai fost cam dură, spuse Mimi sorbind din șampanie.

– Trebuie să accepte adevărul, spuse Janey. Nu are încotro.

– Dar dacă *nu* e al lui? întrebă Patty.

În condiții normale ar fi fost oripilată de faptul că Janey adusese în discuție subiectul problemelor ei de infertilitate în fața lui Mimi. Dar de când începuse să ia acele pastiluțe minunate pe care i le dăduse Mimi, genul ăsta de lucruri nu mai contau...

– Chiar dacă nu e al lui, trebuie *să-l lași*, zise Janey. Dacă-ți mai face figura asta încă o dată?

Una era ca un bărbat să se comporte urât cu *ea*, se gândi Janey, și alta era ca sora ei să sufere...

Acum că înțelegerea fusese stabilită, nu mai voia să insiste asupra subiectului. Încă o mai suspecta pe Janey că îl dorise pe Zizi pentru ea și asta era un punct sensibil.

Janey își dădu ochii peste cap.

– Mergem în Greenwich. Connecticut. O masă cu cei de la Splatsh Verner.

– Cât de... *îngrozitor*, spuse Mimi.

– Va trebui să mă întâlnesc cu toate soțiile celor de la Splatsh Verner.

– Vei fi extraordinară, scumpo, și vei trezi invidia tuturor.

Mașina se opri pe Sixty-third Street și Madison și Janey coborî.

– La revedere, dragă, spuse Janey.

– La revedere. Sună-mă mâine să-mi povestești.

– Așa o să fac.

Mașina plecă și Janey se uită de jur împrejur. Aici era foarte civilizat – într-adevăr, era o mare *ușurare*.

Mergând spre hotelul Lowell, trecu pe lângă un bistrâu franțuzesc foarte șic cu o copertină verde sub care stăteau câțiva bărbați europeni atrăgători, îmbrăcați în uniforma metrosexualilor, cu blugi, mocasini italienești și jachete sport foarte scumpe. Proprietarul, Christian, un bărbat bine făcut cu o față de vedetă de cinema, stătea afară fumând; când o văzu pe Janey, se luminează la chip și-și deschise brațele:

– Aa, uite-o! exclamă el. Nu prea te mai vedem acum că te-ai căsătorit! Îi luă mâna stângă, și cu o afectare de clown, zise: Lasă-mă să-ți văd inelul! Daa, foarte, foarte frumos, zise el uitându-se la ea cu respect.

– Soțul meu e minunat! spuse Janey.

– Da, dar el este cel norocos, fu de părere Christian, fluturându-și țigareta prin aer. Să nu uiți niciodată asta!

Janey se îndepărtă zâmbind. Era sfârșit de septembrie, dar încă era cald, douăzeci și unu de grade perfecte. Cumva,

– E groaznic, nu-i așa? spuse Mimi. Muhammad, îl strigă ea pe șofer, nu crezi că tentațiile lumii sunt mai puternice decât dragostea adevărată?

– Ba da, doamnă, spuse șoferul dând din cap aprobator. Este foarte, foarte trist.

Mimi se întinse spre mâna lui Janey.

– Oricum, mă bucur foarte mult că te văd *pe tine*, draga mea. Mereu ne simțim atât de bine împreună!

– Da, așa e.

– Crezi că am fost prea aspre cu ea? întrebă Mimi. Apoi, ducându-și mâna la gură, spuse: Am uitat să-ți spun. Mauve zice că Comstock are de gând să cumpere un apartament pe Park Avenue. De zece milioane de dolari!

– Glumești, zise Janey cu un grad de uimire potrivit.

– Dragă, spuse Mimi cu viclenie schimbând subiectul, mai ai apartamentul *tău*?

– Cel de pe East Sixty-seventh Street? întrebă Janey.

– Crezi că ar putea sta Zizi acolo?

Numele „Zizi“ o făcu pe Janey să tresară puțin, ca un nerv care se zbate brusc într-o măsea. Mimi nu pomenea aproape deloc numele lui Zizi și, o vreme, Janey crezuse că relația lor se terminase. Dar dacă Mimi încerca să-i găsească un loc, era evident că nu se terminase, iar gândul ăsta o scotea din sărite. Încă nu putea înțelege de ce Zizi o alesese pe Mimi și nu pe ea. Chiar nu voia ca Zizi să stea în apartamentul ei – doar pentru că nu voia să-i netezească drumul lui Mimi. Dar dacă refuza mereu, asta avea să dăuneze prieteniei ei cu Mimi.

– Nu mă deranjează, zise ea nepăsătoare, deși *mă gândeam* să-l închiriez.

– Ah, Zizi poate să plătească, spuse Mimi.

Janey nu mai avu încotro.

– Bine atunci.

– Ieși diseară? întrebă Mimi.

Janey se uită peste umăr. Portarul și băiatul de serviciu îi urmăreau din colțul ochilor; dacă făcea scandal, avea să devină însă subiect de conversație și până la urmă cineva urma să îi spună lui Selden. Luă pixul din mâna bărbatului, își semnă repede numele și luă scrisoarea, îndesând-o în geantă.

– Totul este în regulă, doamnă Rose?

– Da, spuse ea zâmbind.

Dar nu era, se gândi ea urcând în lift și apoi îndreptându-se spre apartament. Întoarse cheia în broască și năvăli în casă, aruncându-și geanta pe un scaun. Apoi rupse plicul și scană repede conținutul. Era la fel ca al celorlalte, în care i se cerea să plătească treizeci de mii de dolari către Parador... cum îndrăzneia Comstock să-i ceară banii în continuare? Mai ales când el își cumpăra un apartament de zece milioane de dolari...

Teoretic, își zise ea, avea de fapt acești bani în conturile ei de economii. Dar ăia erau singurii ei bani și își deschisese contul în urmă cu cincisprezece ani, când se întorsese din prima ei vară „ca model“ din Franța. De atunci, strânsese cureaua și economisise, punând ban pe ban de fiecare dată când primea vreun cec – pentru că știa că viitorul ei era nesigur și într-o bună zi, era posibil să aibă nevoie de fiecare bănuț de acolo pentru a putea supraviețui. Nu era drept ca Comstock Dibble, care era bogat, să ia nici măcar un dolar de la ea și, până la urmă, nu își câștigase ea acești bani pe drept? Încercase să scrie scenariul și Comstock își satisfăcuse poftetele sexuale...

Se plimbă prin cameră de colo-colo. Trebuia să se gândească! Trebuia să facă ceva... Trebuia să pună capăt acestei neplăceri o dată pentru totdeauna. Chiar dacă i-ar da înapoi lui Comstock cei treizeci de mii de dolari, nu avea nici o garanție că se va termina vreodată – era capabil să inventeze altă bazaconie cu care s-o persecute. Dacă ar fi fost bărbat, reflectă ea. Bărbații de tipul lui Comstock Dibble erau membrii unui club al lor restrâns; acordul nerostit era că niciodată nu te pui cu

reuşise să se descurce mai bine decât oricine altcineva, se gândi ea cu infatuare. Situația ei era în mod cert mai bună decât a lui Patty, care avea un soț infidel, și a lui Mimi, al cărei soț era atât de groaznic, încât trebuise să își găsească partide de sex în altă parte... între timp, soțul ei era îndrăgostit până peste cap de ea, iar pe ea nu o deranja că trebuie să facă sex cu el. Și intrând în holul hotelului Lowell, simți că în sfârșit nu-i mai fuge pământul de sub picioare...

Dar iluzia ei de siguranță fu destrămată aproape imediat.

– Doamnă Rose, șopti portarul, vă așteaptă un bărbat acolo pentru a vorbi cu dumneavoastră.

Își dădu seama după expresia feței lui că nu era genul de persoană care era primită cu brațele deschise la hotelul Lowell. Întorcându-se, văzu un bărbat cu o față diformă, care stătea pe unul din cele două fotolii dintr-un separeu; când făcu un pas spre el, acesta se ridică.

– Janey Wilcox? întrebă el.

Purta un costum bej de poliester brodat în partea din față și la revere; lui Janey îi trecu prin minte că poate „s-a aranjat la patru ace“ pentru ocazia asta.

Dar brusc îi fu teamă.

– Da? întrebă ea, simulând nervozitatea.

– Am o scrisoare pentru dumneavoastră. Trebuie să semnați de primire.

Imediat deveni bănuitoare.

– De la cine e?

– Parador Pictures.

Ochii i se îngustară și încercă să găsească o modalitate de a refuza scrisoarea.

– Ce se întâmplă dacă n-o semnez? întrebă ea.

– Puteți face ce doriți, spuse bărbatul. Dar dacă nu semnați, mă voi întoarce mâine. Și poimâine...

frica sâcâitoare când se gândea la ce se va întâmpla cu ea pe viitor – ce se va întâmpla când îi va trece frumusețea și nu va mai avea nimic de oferit...

Cu un țipăt disperat, aruncă toate invitațiile de pe șemineu. Un plic greu și alb îi căzu la picioare: era invitația la Gala de Iarnă pentru Baletul orașului New York. Mimi era șefa comisiei și deja o rugase pe Janey să stea cu ea și cu George...

George! se gândi ea. Și, uitându-se la invitațiile împrăștiate pe covor, se simți brusc rușinată, ca un copilăș care și-a distrus jucăria favorită într-o criză de nervi.

Adunând invitațiile una câte una, le puse cu grijă la loc pe șemineu. Apoi, când totul era aranjat cum trebuia, ridică receptorul și-l sună pe George.

Jumătate de oră mai târziu, un Mercedes SUV negru trăgea în fața unei intrări discrete de pe Park Avenue și Sixty-ninth Street. SUV-ul avea geamuri fumurii, antiglonț, un televizor și conexiune la internet; în ultimii ani, mogulii foarte mediațiți înlocuiseră limuzinele cu SUV-uri. Punctul lor forte pe care se mizase în campaniile publicitare fusese că în cazul unei urgențe, putea fi folosit ca birou mobil, permițându-i mogulului să facă afaceri în timp ce era evacuat rapid din mijlocul maselor furioase, care cereau mâncare pentru că sistemele de citire din supermarketuri fuseseră scoase din funcțiune – asta era una dintre multele profeții ale Problemei Anului 2000, despre ce se va întâmpla când va fi ora 12.01, pe 1 ianuarie 2000. Dar ca majoritatea profețiilor apocaliptice, Problema Anului 2000 venise și trecuse fără probleme, fără nici o întrerupere a fluxului de bunuri și servicii. Iar super-luxosul SUV continuase să fie ultimul răcnet al modei.

Mașina asta era a lui George Paxton; șoferul, domnul Pike, era un indian Sikh cu turban. Ca și celălalt șofer al lui George, Muhammad, domnul Pike era expert în arte marțiale, și lui

unul care are avocați atât de costisitori. Se așază pe scaun în fața biroului, bătând darabana pe încrustațiile în piele. Existau situații în viață în care o femeie nu se putea apăra singură – să îl înfrunte singură pe Comstock ar fi fost o prostie. În trecut, se folosisse de bărbați pentru a-i rezolva problemele și era șireată ca o vulpe bătrână când venea vorba de nuanțele manipulării; problema era să găsească bărbatul potrivit.

Telefonul începu să sune, dar îl ignoră. Avea nevoie de ajutorul unui bărbat cel puțin la fel de bogat și de influent ca și Comstock; Selden ieșea din discuție, iar Harold Vane îi împrumutase prea mulți bani în trecut (pe care, practic, încă îi „datora” și lui) pentru a mai fi dispus s-o ajute încă o dată. Trebuia să fie un bărbat care nu știa nimic despre necazurile ei trecute, care să creadă că ea era cea folosită. Iar asta nu ar trebui să fie atât de dificil, pentru că tocmai ea *era* cea folosită!

Problema era că, în general, bărbații făceau asemenea favoruri în schimbul sexului sau a promisiunii sexului. Iar ea nu mai putea oferi acest lucru acum că era măritată. Închise ochii și-și ridică pumnii la frunte... avea mâinile legate și, oricum, asta nu mai schimba nimic; dacă Selden ar afla, fie doar și despre acei bani, sigur ar începe să pună întrebări și apoi va afla că ea avusese o relație cu Comstock – o vară întreagă! Ar fi trebuit să-i spună lui Selden adevărul atunci când avusese ocazia, dar el îngreunase atât de mult situația, și acum era prea târziu. Măcar dacă ar găsi pe cineva care să-l urască pe Comstock la fel de mult ca ea... și, coborându-și pumnii, se uită prin cameră așteptând inspirația.

Ochii i se opriră pe un șir de invitații așezate pe șemineu și se ridică furioasă. Nu se putea întoarce la viața ei de dinainte: din petrecere în petrecere, cu speranța că va întâlni pe „cineva”, pupând în fund oameni pe care nu-i suporta, făcând sex oral unor bărbați care se prefăceau că n-o mai cunosc a doua zi; și, cel mai important, grija constantă în privința banilor și

– Avem destul timp pentru asta mai târziu, zise el făcându-i semn să intre în lift.

Liftul era foarte micuț și, înghesuindu-se în colțuri, George zise:

– Singura problemă în locuri ca ăsta este liftul. Au fost construite pe vremea când lifturile erau ultima invenție tehnică și nimeni nu avea încredere în ele cu adevărat – un lift nu era considerat o necesitate, ci mai degrabă un obiect de lux.

Liftul porni scârțâind încet, iar ea îi zâmbi, în timp ce el zări o undă de panică în ochii ei. Probabil ea se gândea că el o să-i ceară să facă sex, dar își zise că până la sfârșitul întâlnirii lor, mai degrabă opusul va fi adevărat.

– George, unde *mă* duci? întrebă ea, cu o voce destul de veselă pentru a nu suna agresiv.

Cu o privire blândă în ochi, asigurând-o că nu are de ce se teme (ceea ce era adevărat în acel moment), el se aplecă spre ea și spuse:

– Este o surpriză. Știu că-ți plac lucrurile frumoase și m-am gândit că o să-ți facă plăcere să vezi asta.

– Dar ce este? întrebă ea.

George ieși într-un hol de marmură cu pereții strălucitori din lemn de nuc; lemnul vechi, fiind atât de scump, nu era folosit aproape niciodată pentru lambriuri.

– Este un apartament, spuse el.

– Un apartament? se miră ea, uitându-se de jur împrejur cu un amestec de stupoare și enervare.

Apartamentul era gol, foștii locatari mutându-se de aici cu un an în urmă, dar arăta foarte impresionant chiar și fără mobilă. Tavanul rotund era înalt de aproape patru metri, pictat cu norișori și heruvimi și cu marginea aurită; când Janey își dădu capul pe spate pentru a-l admira, George îi observă gâtul delicat și forma frumoasă a sânilor.

George îi plăcea să glumească spunând că domnul Pike avea o sabie ascunsă în turban, lucru fizic imposibil, dar pe care mulți îl credeau. Îmbrăcat în ținuta indiană tradițională cu o tunică brodată, brâu și pantaloni asortați, domnul Pike se dădu jos din mașină și deschise portiera din spate. Singura problemă pe care o avea un SUV era că nu puteai să intri sau să ieși din el grațios, și astfel, după câteva clipe de ezitare jenantă, pentru a se hotărî cu care picior să iasă, George Paxton sări din mașină.

Purta un costum croit perfect și era la fel de strălucitor ca un cărăbuș negru. După cum se aștepta, Janey Wilcox îl aștepta la intrare, cu geanta ținută strâns la piept, având atitudinea reticentă și temătoare a unei persoane care ascunde plutoniu; când îl văzu, imediat lăsă brațele jos și-și dădu părul pe spate într-o încercare de a părea nepăsătoare.

Era atât de frumoasă, se gândi George.

Întinzând un braț ca de cărăbuș, la capătul căruia trona un ceas Bulgari mare, din aur de optsprezece carate, George spuse:

– Bine ai venit! Intră. Hai să-ți arăt împrejurimile!

Apăsă pe o sonerie mică aurită de lângă o ușă masivă de lemn care părea că nu are clanță; într-o secundă, ușa fu deschisă de un bărbat înalt și cadaveric îmbrăcat într-un frac gri.

– Bună ziua, domnule Paxton, spuse bărbatul plecându-și capul.

– Bună ziua, Buswell, ciripi George. Domnule Buswell, ea este Janey Wilcox, o prietenă de-a soției mele. Îi arăt apartamentul pe furiș, așa că nu spune nimănui.

– Prea bine, domnule Paxton.

Îl urmă pe holul strâmt, pictat în albastru și alb cu ornamente în relief, dar ezită puțin în fața liftului.

– George, eu... începu ea.

El ridică o mână, deschizând poarta de metal cu cealaltă.

încredere. Adevărul este că unii dintre noi devin bogați pentru a face bine.

– Ah, George, spuse ea cu agresivitate jucăușă, ce bine ai făcut tu vreodată?

– Aha! spuse el. Ca majoritatea oamenilor, tu îi disprețuiești pe oamenii bogați. Chiar dacă se întâmplă să fii măritată cu unul.

– Selden nu este nici pe departe la fel de bogat ca tine.

– Dar nu crezi că de la un punct încolo chiar nu mai contează? întrebă el.

– Ba contează, evident, spuse ea. Selden nu și-ar permite un apartament ca ăsta.

– Mă gândeam să-l donez orașului pentru o școală, zise el. Dar, din păcate, acest tip de donații substanțiale se întorc cumva împotriva ta – publicul crede că ești un om rău pentru că ești bogat – și partenerii tăi de afaceri te cred țicnit. Chiar înainte să-și piardă banii, Maury Finchberg donase o mare parte din avere pentru renovarea liniilor de metrou... A doua zi, Fiscul a fost grămadă pe el și compania sa a fost distrusă printr-o preluare forțată.

– Da, zise Janey gânditoare.

Încruntându-se ușor, se întoarse și păși ușor spre fereastră, oferind privirii lui profilul feței ei, din cea mai bună poziție. La fereastră, se întoarse și ochii îi scăpărară spre el cu subînțeleș.

– Nu ești deloc cum am crezut eu că ești, George, rosti ea încet.

El nu fu surprins; știa că nu se descurca prea bine la petreceri sau la reuniuni cu multă lume, asta pentru că era un bărbat care se dezvăluia doar celor apropiați. Dar comentariul ei îi dovedi că fusese prinsă sub vraja lui – dintr-o clipă în alta avea să înceapă să se dea la el.

– Ah, dar nu este un apartament oarecare, zise el, conducând-o în cel mai mare dintre cele trei saloane. Este cel mai mare, mai grandios și mai scump apartament din New York. Are o mie opt sute șazeci de metri pătrați, treizeci de camere, douăsprezece dormitoare – toate la prețul de început de treizeci de milioane de dolari!

– George! exclamă ea șocată.

Se uită la ea evaluând impresia creată; în fața unor asemenea bogății, se pare că uitase pentru moment de problema misterioasă pentru care dorise să-l vadă imediat.

– Dar ai *deja* un apartament, spuse ea acuzator, ca și cum nimănui nu ar trebui să i se permită să aibă mai mult de unul.

– Asta așa e, aprobă el. Dar ești foarte norocos dacă un apartament ca ăsta apare pe piață și se întâmplă să ai și banii pentru a-l cumpăra. Știi cine a stat aici?

– Nu.

– Maury Finchberg. Îți aduci aminte de el? La mijlocul anilor '80, era cel mai bogat om din New York.

– Toată lumea spunea că era groaznic! exclamă Janey.

– Da, arăta ca o țestoasă, spuse George așezându-se pe unul dintre calorifere.

Se distra teribil să-i vadă uimirea pe față, dar când erai bogat, așa cum era el, te distrayi aproape întotdeauna.

– Ce ai de gând să faci cu el? întrebă ea.

– Este cadoul meu secret de Crăciun pentru Mimi.

Se așeză, savurând uimirea de pe fața ei – și, după cum bănuia el, gelozia –, dar care femeie n-ar fi geloasă?

– Janey, spuse el așezându-se picior peste picior, te-ai întrebat vreodată de ce se îmbogățește un bărbat?

– E simplu, replică ea în maniera ghidușă a unui copil care crede că i s-a pus o întrebare stupidă. Pentru sex.

– Da, asta cred toate femeile, spuse George zâmbind. Dar voi nu prea ne acordați nouă, bărbaților bogați, destulă

Se rezemă de fereastră, savurând plăcerea de pe chipul ei și gândindu-se că mințea doar pe jumătate. Adevărul era că ea era exact cum se așteptase el, cu excepția faptului că sub acel exterior sofisticat și rece se ascundea o latură de copil. Acea latură putea fi sau caldă și iubitoare, sau crudă și pretențioasă, în funcție de nivelul de confort; dacă era provocată, bănuiește el, egoul ei avea să caute satisfacție cu orice preț, chiar dacă asta însemna să se distrugă pe sine.

Întinzând mâna, el spuse:

– Dă-mi să văd scrisoarea asta care te-a înnebunit.

Un val de emoție – furie? frustrare? – îi traversă chipul și, deschizând geanta, scoase scrisoarea și i-o dădu cu dezgust.

– Este atât de jenant, spuse ea, dar el îi făcu semn cu mâna să tacă și începu să citească cu ea aplecată peste el. Scrisoarea începea cu un „Stimată doamnă Wilcox“,

Începând din data de 20 iunie 2000, am încercat să luăm legătura cu dumneavoastră pentru a discuta problema unui scenariu fără titlu pentru Parador Pictures. Aceasta este a patra încercare de a vă contacta.

Ni s-a adus la cunoștință că aveți un acord verbal cu domnul Comstock Dibble în vederea scrierii unui scenariu original, fără titlu. Ținând seama de acest scenariu (în prezenta numit „Scenariu fără titlu“), dovezile noastre arată că ați primit un cec în valoare de 30 000 de dolari pe 23 mai 1999. În conformitate cu statutul Asociației Scriitorilor din America, un acord verbal dublat de o plată va fi considerat valid, și va fi supus acordurilor standard ale Asociației Scriitorilor cu privire la un scenariu fără titlu, căruia i se vor aplica standardele Asociației privind livrarea și plata scenariului fără titlu.

Standardele Asociației Scriitorilor cer în mod specific livrarea unui scenariu fără titlu în termen de 90 (nouăzeci) de zile de la data contractului sau de la data efectuării plății,

Era un specimen prea frumos pentru a refuza o partidă de sex cu ea și se hotărâse deja că, dacă va apărea ocazia, nu va sta pe gânduri – deși, din respect pentru Selden, nu va face el niciodată prima mișcare. Adevărul era că probabil nici nu va fi nevoit s-o facă: nu ajunsese el multimiliardar fără a cunoaște natura umană și știa foarte bine reacția femeilor care aveau brusc de-a face cu un bărbat foarte bogat; câteodată, chiar credea că sunt reacții biologice. Singurele femei care puteau rezista unui bărbat bogat erau tinerele idealiste, care nu aveau nici cea mai vagă idee despre greutățile care le așteptau; sau cele cu adevărat talentate, creative, care posedau ceva mai presus de bani; sau femeile bogate, care nu aveau nevoie de bani. Dar cele mai disperate erau așa-zisele femei carieriste – fie se jucau de-a munca până găseau un bărbat bogat, fie chiar munceau, caz în care înțelegeau neajunsurile unei munci susținute și obosind, își doreau o pauză. În ambele cazuri, erau cele mai rapace din punct de vedere sexual – la sfârșitul primei întâlniri, de obicei, îți ofereau cel puțin un sex oral, din credința greșită că asta i-ar dovedi lui că ele îl plăceau pe el pentru el și nu se jucau de-a făcutul sexului. Și asta, se gândi el frecându-și fața în timp ce se uita la Janey, era exact ce aprecia el la Mimi – nu se prefăcuse niciodată că *îl* place pe bune. Chiar de la început, îi explicase că îl găsea un bătăran și îl va tolera atâta timp cât va fi bogat.

Dar Janey Wilcox era alt gen. Acolo unde Selden Rose vedea inocență, el vedea manipulare. Nu îl învinovăța pe Selden că se însurase cu ea – Selden era încă în ascensiune, încercând să ajungă în vârf și, ca majoritatea bărbaților inteligenți, înțelegea valoarea unei soții potrivite – doar spera ca Janey să nu-l rănească, pentru că Selden suferise mult din cauza fostei lui soții. Și astfel, zâmbind cald, spuse:

– Nici tu nu ești cum mi-am imaginat eu.

– Dar Selden cunoaște totul despre genul ăsta de contracte, zise George. Probabil a trimis și el vreo două sau trei.

– Tocmai asta e problema, spuse ea acoperindu-și fața cu mâinile. Dacă ar afla Selden... spuse ea, poziționându-și corpul în așa fel încât practic cerșea să fie alinată.

Ochii căprui ai lui George străluciră cu interes.

– Aha, am înțeles. Nu e vorba doar de afaceri.

– Exact, zise ea ușurată. Își lăsă mâinile în jos și se uită fix în ochii lui. Singura problemă este că... pot să am încredere în tine, George? Trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimă-nui... nici chiar lui Selden.

– Îți dau cuvântul meu, o asigură George.

– A fost o tâmpenie, spuse ea, uitându-se în depărtare. Nu aveam nici un ban și nu știam încotro să mă îndrept... și Comstock Dibble s-a folosit de mine!

Pentru o clipă, fu luat prin surprindere – nu avusese nici cea mai vagă idee că fusese încurcată cu Comstock Dibble –, dar, pe de altă parte, avea sens; se zvonea că umblase cu toți. Mascându-și surpriza, spuse:

– Continuă.

– L-am întâlnit la o petrecere. Asta se întâmpla cu ceva timp în urmă și, hai să zicem că atunci eram într-o perioadă proastă. Comstock s-a dat la mine...

– Așa cum face el cu toate femeile, completă el cu compătimire.

– Și a fost foarte insistent, spuse Janey aprobându-l. Pe atunci îmi plăcea de el și nu mă vedeam cu nimeni altcineva... și am *crezut* că nici el.

– Și reputația lui nu te-a pus pe gânduri? întrebă George ridicând din sprâncene.

– Iau oamenii așa cum sunt, George. Nu dau niciodată atenție „reputațiilor“, spuse Janey cu un ton de victimă rănită. Așa că, atunci când mi-a zis că mă iubește, l-am crezut.

oricare din acestea va avea loc prima dată. Dacă scenariul fără titlu nu este livrat în 90 (nouăzeci) de zile, contractul va fi considerat nul și neavenit și se va considera că scenaristul a încălcat mai sus menționatul contract. În acest caz, scenaristul trebuie să ramburseze întreaga sumă primită, în termen de 30 (treizeci) de zile de la data încălcării contractului.

În conformitate cu dovezile noastre, dumneavoastră nu ați livrat scenariul fără titlu și nici nu ați făcut vreo încercare de a-l livra. În consecință, având în vedere că au trecut optsprezece luni de la data primirii plății pentru scenariul fără titlu, vă rugăm să returnați întreaga sumă primită, în mod specific printr-un cec către Parador Pictures în valoare de 30 000 de dolari.

Dacă aveți nelămuriri, sau dacă ați livrat un scenariu fără titlu, sau dacă a fost vreo neînțelegere în privința acestui aspect, vă rugăm nu ezitați să ne contactați.

Cu respect...

George zâmbi, împăturind scrisoarea și punând-o lângă el pe pervazul ferestrei. Cu siguranță povestea era mult mai complicată decât lăsa scrisoarea să se înțeleagă și, studiind chipul lui Janey, se întrebă cât de mult avea de gând să-i spună.

– Ce zice Selden?

– Selden?! se miră ea, neputându-și reține exasperarea din voce.

Era clar că se pregătea să joace teatru. Coborându-și ochii și uitându-se în sus spre el, ca un copil care știe că a făcut ceva rău, spuse:

– De fapt, nu am putut să-i *spun* lui Selden...

– Deci mie îmi spui, dar soțului tău nu, observă el.

Ea se așeză lângă el pe calorifer, obligându-l să se dea spre margine.

– Dacă ar afla Selden... începu ea, apoi întoarse repede capul.

– Dar sunt complet nevinovată, protestă Janey. Nu aveam nici o idee... chiar am crezut că voia să mă ajute.

– Și ai scris scenariul? întrebă George calm.

– Nu asta e problema, se burzului Janey.

Era dispusă să-i arate lui George scrisoarea, dar scenariul era o altă mâncare de pește.

– Chestia e că m-am despărțit de el la nunta surorii mele, când am aflat că este logodit. Și sincer, nici nu m-am mai gândit la asta până când n-am primit scrisoarea.

Janey își coborî vocea, astfel încât George să se aplece spre ea.

– Tu ești un bărbat bogat și puternic, George. Nu știi cum e să fii o femeie singură. Genul ăsta de lucruri se întâmplă mereu și nu ai pe nimeni care să-ți ia apărarea. Tot ce am putut să fac a fost să ridic din umeri și să merg mai departe.

– Înțeleg, zise George.

– Nu poate suporta ideea că m-am măritat. Și că sunt fericită. Acum câteva seri, când ne-am întâlnit la decernarea Premiilor Umanitare, și-a dat arama pe față și mi-a făcut avansuri spunându-mi că vrea să se culce din nou cu mine. Normal că i-am râs în față, dar apoi am început să primesc scrisorile astea!

– Deci *tu* crezi că te șantajează?

– Chiar *mă* șantajează! spuse Janey. Și de îndată ce aceste cuvinte îi ieșiră din gură, fu convinsă că sunt adevărate. Nu m-ar deranja să mă lupt eu singură cu el, spuse ea, desenând cu degetul un model pe pantaloni, pentru că știu că am dreptate. Dar dacă fac asta, sigur va apărea în presă, și mă gândesc cum s-ar răsfânge asta asupra lui Selden.

– Normal, zise George aprobând-o. O va face pe soția lui să pară o curvă.

Janey icni – până atunci nu se gândise cum se vede situația din afară, ci doar cât de incomodă era pentru ea. Și dintr-odată,

– Ți-a spus el asta...

– Și mai mult decât atât, se plânse ea. Spunea că vrea să... se însoare cu mine.

În acel moment, George fu sigur că mințea. Cu toate astea, întrebă:

– Și tu ce i-ai zis?

– Păi, bineînțeles că i-am spus că este imposibil. De-abia îl cunoscusem. Dac-aș fi știut...

– Că în tot acest timp el era logodit cu altcineva.

– Exact, zise Janey ca și cum simpla amintire a acestui fapt i-ar fi provocat durere.

George aproape izbucni în râs, dar își făcuse o regulă din a nu fi crud decât dacă era absolut necesar. Așa că întrebă pe un ton foarte firesc:

– Până la urmă te-ai culcat cu el?

– George! strigă ea prefăcându-se că este șocată.

Fața lui se înăspri.

– Dacă vrei să te ajut, trebuie să știu tot adevărul.

– Normal că m-am culcat cu el, zise ea cu o privire atât de seducătoare, încât el speră că o să-i descheie pantalonii și o să-i facă un sex oral. Nu aveam nici un motiv să n-o fac. Credeam că se întâlnește doar cu mine. Credeam că are gânduri serioase cu mine. Și apoi, probabil că a început să se simtă nesigur. Nimic nu este mai rău decât un bărbat care se simte nesigur...

– Mai ales Comstock Dibble, zise George.

– S-a oferit să mă ajute, spuse Janey. A fost ideea lui că eu aș putea scrie un scenariu, și apoi... mi-a dat treizeci de mii de dolari ca să închiriez o casă pe timpul verii. Își duse brusc mâna la gură și se aplecă în față ca și cum i-ar fi venit rău. Tocmai mi-am dat seama cât de groaznic sună. Poate crezi că...

George se rezemă de perete, dând din cap cu înțelepciune.

– Treizeci de mii de dolari sunt mulți bani, oricum ai privi situația asta.

– Nu am de gând să iau bani de la cel mai bun prieten al soțului meu, zise ea printre dinți, imediat dându-și seama de ironia acestui comentariu, pentru că în trecut exact asta ar fi făcut.

Dar acum nu era vorba despre bani, își zise ea, era vorba de principii. Se săturase să fie călcată în picioare de indivizii precum Comstock Dibble din lumea asta.

– Și, în plus, nu vezi că, dacă plătesc, nu există nimic care să-l împiedice să inventeze astfel de acuzații împotriva mea și pe viitor?

Și se îndreptă spre ușă.

– Uite care e treaba... strigă el după ea.

– Da? zise ea, neobosindu-se să se întoarcă.

– Una e să am *eu* o problemă cu Comstock Dibble, dar alta e să mă bag în problemele altora... dacă l-aș suna, probabil mi-ar spune să mă duc dracului.

Ea se întoarse pe jumătate, uitându-se la el peste umăr.

– Înțeleg perfect, zise ea cu răceală. Ți-aș rămâne îndatorată dacă mi-ai putea face totuși un mic serviciu – dacă nu te deranjează, poți să te prefaci că nu am avut această discuție niciodată?

George izbucni în râs. La urma urmei, *nu era* chiar cum își imaginase – cu siguranță avea mai mult tupeu decât ar fi crezut. Ridicându-se și înaintând spre ea, spuse:

– Atunci, recunoaște. Adevărul este că vrei să-i dai puțoiului ăluia un șut în coaie.

În ochi li se citi o înțelegere reciprocă.

– Exact, admise ea.

– Așa ar fi trebuit să zici de la bun început, spuse George cu asprime.

– Aș fi zis, dar nu mi-ai dat ocazia.

– Atunci e stabilit, spuse el cu mâna în buzunar, căutându-și cheile – un gest care sugera că era gata de plecare. O să-mi pun avocații să discute cu avocații lui să-și cheme câinii acasă.

ca și cum ar fi fost planificat, făcu ochii mari și se întoarse spre George cu o expresie de șoc în timp ce două lacrimi îi curgeau pe obraji.

George nu știu ce să creadă. Bănuia că erau lacrimi de crocodil, dar se trezi oarecum mișcat de acest spectacol.

– Uite ce e, Janey, spuse el. Oricare ar fi adevăratele motive ale lui Comstock, problema este că el ți-a trimis această scrisoare în mod legitim, conform legii, și cea mai bună modalitate să scapi de el este să-i dai banii înapoi. Prefă-te că este un împrumut pe care ți l-a dat...

Fața i se albi și se ținu cu mâinile de stomac, ca și cum totul ar fi fost mult prea mult pentru ea. Respiră adânc și se ridică.

– Asta ar fi convenabil... *pentru tine*, spuse ea acuzator. Dar problema este că eu nu am banii.

– Hai, Janey, trebuie să ai banii. Ești un model faimos. Trebuie să ai pe undeva treizeci de mii de dolari...

– Eu nu am bani „pe undeva“, spuse ea cu răceală. Modelele nu câștigă atât de mult cum își închipuie toată lumea. Agenția mea ia un procent de douăzeci și cinci la sută, apoi guvernul ia jumătate. Sunt norocoasă dacă ajung acasă cu o sută cincizeci de mii de dolari pe an... și în cazul în care ai uitat, cu asta abia poți să-ți acoperi chiria în New York.

– Dar îl ai pe Selden, zise el blând.

– Consider că este de prost gust ca o femeie să depindă în totalitate de soțul ei, zise Janey, aruncându-i o privire aspră.

Ah, Doamne, se gândi el, trecându-și degetele prin păr. Dacă avea acel gen de mândrie, nu va da niciodată banii înapoi. Și în timp ce ea luă scrisoarea și o strecură în geantă, în sufletul lui se dădea o luptă între dorința de a o ajuta și cea de a se spăla pe mâini de întreaga situație.

– Dacă problema sunt cei treizeci de mii de dolari... încep el.

Ea se întoarse.

Și când ea plecă, întorcându-se încă o dată pentru a-i face cu mâna, George avu neplăcuta senzație că tocmai fusese cu meticulozitate și complet manipulat.

– Nu sunt convins că vrei să porți aia la o cină în Greenwich, spuse Selden.

– Ce? *Asta?* se miră Janey, uitându-se cu o inocență prefăcută la rochia pe care o purta. Ce nu-ți place la ea? adăugă ea în timp ce își prindea un cercler mare de aur în fața oglinzii.

– Este un pic cam... spuse Selden neputincios, șovăind când veni vorba de descrierea vestimentației.

– Un pic cam *cum?* întrebă Janey. Este extrem de șic.

– Nu este genul de rochie pe care mai degrabă o porți într-un club de noapte? întrebă Selden.

– Cred că aș putea s-o port, zise ea încruntându-se. Dar am păstrat-o pentru o ocazie specială.

– Înțeleg, spuse Selden, dând din cap și ieșind din baie.

Nu voia să se certe cu soția lui din cauza unei rochii; pe de altă parte, nu dorea ca soția lui să-l însoțească la o cină cu partenerii lui de afaceri îmbrăcată ca o curvă rusoaică.

– Poate te poți acoperi cu ceva, cu un pulover, de exemplu.

– Hai, Selden, nu fi ridicol! spuse ea ieșind din baie. Știi cât de stupid ar arăta un pulover peste rochia asta? Le-ar da impresia prietenilor tăi că mi-a fost rușine s-o îmbrac.

„Mi-aș dori să-ți fie“, se gândi Selden, dar apoi se simți vinovat.

Rochia în cauză era o rochie vintage mini, din poliester alb, pe care Janey pusese mâna cu câteva zile înainte de la designerul Michael Kors. Rochia fusese creată la mijlocul anilor 1980 și mai existau doar cinci bucăți – era o rochie de colecție, creată special pentru prezentările *couture*. Dar Janey o văzuse și trebuise s-o aibă, așa că o probase în ciuda protestelor blânde ale bietului și scumpului Michael. Rezultatul fu

Pentru o clipă, nici unul nu spuse nimic; apoi, el fu convins că ea îi va cădea în brațe, ceea ce ar fi fost într-adevăr o problemă, pentru că începea să îi placă de ea mai mult decât era pregătit să recunoască. Se îndreptă spre lift și ea îl ajunse, acum pașii lor răsunând în apartamentul gol.

– Nu-mi pot imagina cum e să trăiești într-un loc ca ăsta, comentă ea, uitându-se în jur.

– Mimi probabil este una dintre puținele femei din lume care ar putea să-i facă față, zise el. Nu că tu nu ai putea...

– Ah, *eu* nu știu nimic despre case sau decorațiuni, recunosc eu cu modestie. Tot ce știu este să prezint sutiene.

Dacă intenția ei fusese să-l facă să se gândească la sânii ei, cu siguranță îi reușise, remarcă el intrând în lift.

– Pot să te rog să-mi faci o mică favoare? schimbă el subiectul, cu intenția de a o ruga să nu-i spună nimic lui Mimi despre apartament.

Dar se pare că ea crezu că el se referă la sex, pentru că se apropie de el mai mult (în spațiul strâmt din lift, oricum se atingeau fără să vrea) și, întorcându-și capul astfel încât gura ei era practic în urechea lui, zise:

– Bineînțeles că-ți fac o favoare, George. Îți voi fi mereu recunoscătoare... trebuie doar să spui.

Apoi ușa liftului se deschise și ieșiră în hol.

Buswell le țin ușa de la intrare deschisă.

– Noapte bună, domnule Paxton.

– Noapte bună, Buswell. Ne vedem săptămâna viitoare.

– Așa deci, spuse George când ajunseră pe trotuar.

Întinse mâna, dar Janey îl trase înspre ea, oferindu-i un obraz. În timp ce el se apleca s-o sărute pe obraz, ea își înclină capul astfel încât sărutul lui ateriză – el fu sigur că în mod intenționat – pe colțul buzelor.

– La revedere, George, spuse ea veselă.

foarte îndărătnică, de parcă nu i-ar fi păsat de efectele acțiunilor ei.

Neputând să își exprime gândurile, zise doar:

– Cât a costat rochia?

Era o întrebare justificată – tocmai plătise factura de la American Express și aproape i se făcuse rău când văzuse suma de bani pe care-o cheltuisese ea la Milano pe haine – aproape patruzeci de mii de dolari. Era imposibil, se gândi el, ca o persoană să aibă nevoie de atâtea haine, și apoi venise aici, unde își mai cumpăraseră o rochie.

– De ce, prostuțule? îl muștră ea pe un ton mios. Dacă asta te îngrijorează... a fost gratis, de fapt. Designerul mi-a dat-o mie.

– Ah! zise el, gândindu-se că, încă o dată, reușise ea cumva să-l facă să pară ridicol.

Trebuia să iasă din starea asta. Și uitându-se la ceas, spuse:

– Ar trebui să plecăm... ne așteaptă mașina jos.

În acel moment, ea probabil a înțeles că el nu era mulțumit de ea, pentru că, făcând un pas înainte și ridicându-și capul spre el ascultătoare, zise:

– Ce e, Selden, ce s-a întâmplat? Apoi, schimbând direcția, întreabă cu o voce de mieroasă, tachinându-l: Nu vrei să fii sexy?

– Ba da, dar... începu el, gândindu-se că asta ar putea fi fraza de deschidere pentru a o convinge să-și schimbe ținuta fără lacrimi, dar ea îngenunche brusc și cu degete de expertă îi desfăcu pantalonii.

Janey trecu la îndeplinirea sarcinii cu ardoare. De când se despărțise de George, fusese într-o stare permanentă de excitație. Își dăduse seama cât de mult o apăsase amenințarea lui Comstock Dibble; acum, eliberată fiind, își zise că viața putea merge înainte așa cum trebuia...

Cu un oftat care păru de plăcere, Selden își puse mâinile pe capul ei, sperând că actul se va termina repede, pentru a putea

uluitor – parcă rochia aceea fusese făcută anume pentru ea – și normal că Michael nu avusese încotro decât să i-o „împrumute“, pentru totdeauna, spera ea.

Admirându-se în oglindă, se gândi că era arma perfectă pentru a le reduce la tăcere pe celelalte neveste Splatsh Verner; dacă se îmbrăca în ea, nimeni nu ar putea uita faptul că ea este faimoasa Janey Wilcox, strălucitorul model de la Victoria's Secret. Soții vor saliva, în timp ce nevestele vor scrâșni din dinți și nu vor putea face absolut nimic în privința asta.

Dacă Selden n-ar mai fi așa de crispat, își zise ea căutând o pereche de cizme. Pe de altă parte, *era* amuzant... descoperindu-și cizmele sub un maldăr de cutii de pantofi, se gândi cât de ușor era să-l șochezi și câtă plăcere simțea ea când făcea asta, pentru că însemna că se afla la butoane și avea control asupra lui.

– Ce zici de astea? întrebă ea, ridicând o pereche de cizme albe de lac cu cataramă Gucci de argint. Fără să mai aștepte răspunsul, se așeză pe pat și-și trase fermoarul peste pulpe. Le-am cumpărat în 1994... mi s-au părut foarte scumpe la vremea aia – au costat opt sute de dolari și eu nu aveam bani –, dar acum mă bucur că mi le-am luat... Sunt piese de colecție, știi?

– Zău? făcu Selden.

Nu știa ce să mai zică, având în vedere că pe el nu-l interesaseră niciodată prea mult hainele, iar în ultimele zile, ea părea să vorbească doar despre asta.

Ea se ridică, etalându-și ținuta completă. Cu cizmele alea de lac alb în picioare, acum chiar că arăta ca o curvă de pe Sixth Avenue, își zise Selden cu o iritare crescândă. Abia așteptase seara asta – dorea să-și prezinte nevasta și să-i arate și ei stilul de viață pe care l-ar putea avea în viitor – și, încă o dată, desigur, neintenționat, reușise să o facă praf. Își dorea ca ea să se îmbrace în ceva mai normal, ceva drăguț... De ce pune mereu propriile dorințe înaintea dorințelor lui? Avea o fire

pentru vreun concurs de frumusețe. Mereu întreprinzătoarea Dodo o „angajase“ pe Sally să o ajute la pregătirile pentru petreceri, pentru că punctul forte al acesteia era umilința, iar Dodo putea să facă pe șefa.

– Sally, poți să-mi aduci telul?! dictă Dodo.

Făcea niște clătite minuscule pe care plănuia să le umple cu somon fumé să le orneze cu icre de somon, cu intenția de a le servi la felul întâi.

– Unde e? întrebă Sally, agitându-se prin bucătărie ca un șoarece mare și dizgrațios.

– În chiuvetă? întrebă Dodo.

Turnă puțin lapte într-un castron, care stropi catalogul Victoria's Secret, deschis la pagina pe care era Janey prezentând un costum de baie auriu. Dodo luă catalogul și scutură picăturile de lapte în castron.

– Nu pot să cred că Selden Rose vine cu un model de la Victoria's Secret, izbucni ea, pentru a mia oară în ziua respectivă.

– Dar nu este soția lui? chițăi Sally.

Tocmai găsisese telul în găleata de gunoi și-l spăla pe furiș. În ultima jumătate de oră, Dodo vorbise întruna despre Janey Wilcox, iar Sally nu mai suporta – din partea ei, nu cunoscuse niciodată vreun model de la Victoria's Secret și abia aștepta.

– Problema este, zise Dodo luând telul de la Sally, că modelul ăsta Victoria's Secret va dezechilibra complet balanța puterii. Toți bărbații, inclusiv soțul meu, o să saliveze după ea, iar eu i-am spus că e de ajuns doar să se uite în direcția ei, că adio sex oral luna asta! Bărbații sunt precum câinii, explică ea. Răspund la stimuli pozitivi și negativi.

– Nu știu de ce îți faci atâtea griji. Ești la fel de frumoasă ca ea.

– Exact asta i-am spus și eu lui Mark, zise Dodo.

ajunge la masă la timp. Trecu un minut și el gemu involuntar: ce prost fusese! Aproape orice bărbat din America și-ar da o mână să fie în locul lui – să aibă o soție care nu numai că era un obiect al dorinței, ci și o practicantă dornică de sex, care oferea satisfacție fără a i se cere.

Mark Macadu și soția lui, Dodo Blanchette Macadu, locuiau într-o monstruoșitate, recent construită, cunoscută ironic sub numele de McConacul. Casa, ridicată pe o fâșie extraordinar de scumpă de pământ, care dădea spre Long Island Sound, era construită în stilul în care arhitectul își imaginase că ar arăta un „conac colonial“, asta dacă asemenea clădiri au existat vreodată în istorie. Avea șindrilă albă și patru coloane care se ridicau din treptele din dale de piatră de la intrare; în interior existau patru șemineuri, șase dormitoare, o seră (unde se aflau câteva fotolii cu tapițerie extrem de bombată) și, în spatele casei, piesa de rezistență: o bucătărie ultramodernă de patru-zeci și șase de metri pătrați.

În mijlocul acesteia, printre castroane, obiecte de bucătărie, câni de aramă, două mașini de gătit Cuisinart, vin roșu vărsat pe jos și o dâră de făină care ducea în mod misterios de la ușa din spate la chiuveță, Dodo Blanchette pregătea cina. Dodo lua cu asalt fiecare aspect al vieții ei cu entuziasmul unei femei de afaceri hotărâte, credea cu fervoare în „îmbunătățirea abilităților personale“ și absolvise un curs de artă culinară de două săptămâni la Institutul Culinar American. Se specializase în „vițel“ – și în transformarea oricărei bucătării într-o zonă calamitată.

Lângă ea, cu o expresie de groază și de admirație în același timp, era Sally Stumack, o adolescentă care locuia vizavi. Era o fată înaltă, care reușea cumva să pară și lălâie, și îndesată în același timp; avea păr creț, blond și lung și purta ochelari cu aerul sfidător al unei tinere convinse că nu are să candideze

negru și o perie de păr plină de fire de un blond-decolorat. Frustrată, răsturnă întregul conținut pe pat și găsi în sfârșit ceea ce căuta: un pliculeț de plastic cu o pudră albă.

Băgându-și degetul mic în pliculeț, luă puțină pudră pe vârful unghiei lungi de acril. Ca și Janey, Dodo își rodea pe ascuns unghiile, dar nici în ruptul capului nu ar fi vrut să afle cineva și avea programare o dată pe săptămână pentru a-și aplica unghii false. Își apăsă o nară și inhală pe cealaltă, apoi apăsând pe cealaltă, repetă procedeul. Lăsând dezastrul pe pat, puse pliculețul în sertarul de lenjerie intimă, apoi intră în baie să-și verifice nasul.

Dodo Blanchette se considera o femeie foarte modernă, de treizeci și trei de ani și, în mintea ei, de mare succes; era de o ambiție nerușinată, foarte competitivă și se autodeclara o feministă; credea în ajutorul dat femeilor de către femei (de aici și angajarea lui Sally), se gândea mereu cum să avanseze în carieră, cum să cucerească lumea și cum să facă să-și vadă numele în ziare. Avea zeci de prietene și expresia ei favorită era „Femeile conduc!“ însoțită de o „bate palma!“ Ca multe alte tinere din generația ei, Dodo nu avea jenă când venea vorba să folosească sexul pentru a reuși și se culcase invariabil cu toți șefii ei, întâlnindu-l astfel și pe Mark.

Dar problema era că totul devenise atât de obositor! Ca reporter monden pentru filiala locală CBS (ea se ocupa de tot, de la premierele de filme, la cea mai bună locație pentru un bronz fals, la pisici care cădeau pe ferestrele apartamentelor), se trezea la șase dimineața pentru a merge la sală, apoi ea și Mark parcurgeau distanța de o oră spre oraș cu mașina, timp în care ea citea patru ziare, apoi trebuia să facă cercetări pentru povestea ei, apoi se coafa și se machia, apoi de obicei mergea „la fața locului“, apoi se întorcea la studio ca să-și scrie reportajul și apoi apărea la televizor, iar după aceea, trebuia să mențină legăturile cu prietenii, ceea ce implica adesea

Amestecă pentru o clipă cu furie în castron, apoi se uită la ceasul rotund și mare de deasupra chiuvetei duble de porțelan.

– Scumpo, poți să te ocupi tu câteva minute? Trebuie să merg sus să mă schimb.

Își șterse mâinile de șorț și ieși din bucătărie valvârtej.

– Dar nu știu ce trebuie să fac! țipă Sally.

– Doar amestecă! strigă Dodo.

Trecând prin sufragerie, se opri să se admire în oglindă. Înfoindu-și părul, spuse cu voce tare: „Arăți grozav!“ Deși Dodo era o tânără încrezătoare în sine, nu era nici pe departe o mare frumusețe – fața ei pătrătoasă avea trăsături masculine, iar pielea era palidă și plină de pistrui –, dar se credea atât de atrăgătoare, încât până la urmă ceilalți se întrebau dacă nu cumva le scapă lor ceva din vedere.

În holul de la intrare, se întâlni cu soțul ei, Mark, care tocmai intra. Mark Macadu avea un păr bogat și creț și reușise să se mențină bine până la patruzeci de ani, când se îngrășase, divorțase de prima nevastă și, patru ani mai târziu, se căsătorise cu Dodo. Mark era un om cu scaun la cap și foarte energic; toată lumea îl considera „un tip foarte de treabă“ și erau momente când se ruga ca nevasta lui să nu fie nebună.

– Buunăăă! salută el aruncând ziarul *New York Post* pe o măsută.

– Salve, uriașule! spuse Dodo, ceea ce era o exagerare, având în vedere că Mark avea doar un metru șaizeci și șapte. Cobor imediat, Sally e în bucătărie.

Urcă în grabă scările spre dormitorul principal de la capătul holului. Ajunsă înăuntru, închise ușa masivă din lemn de stejar și răsuci cheia în broască. Apucă geanta și începu să cotrobăie printr-un haos de chitanțe vechi, numere de telefon scrise pe șervețele, lac de unghii, patru rujuri, șervețele murdare, pensete, pudre, pixuri care curgeau, un portofel care pocnise pe la cusături, patru hârtii de o sută de dolari, un rimel

familial“. Cu toate astea, nu putea rezista fanteziei cu un bărbat puternic, care era obsedat de ea și de frumusețea ei...

În fața oglinzii de la baie, începu să se dea cu un ruj roșu apoi își studie buzele în oglindă, ținându-le cu atenție. Dacă și-ar face câteva injecții cu collagen, ar arăta la fel de frumoasă ca Janey Wilcox, se gândi ea, întrebându-se de ce își făcea atâtea griji. Cu siguranță, Janey Wilcox era o fufă, iar adevărul adevărat spunea că în cercul lor nu conta cât de frumoasă era o femeie – dacă nu era realizată, dacă nu era în stare să vorbească despre afaceri și politică, dacă nu făcea nimic cu adevărat, atunci bărbații își pierdeau interesul și o ignorau.

Dar chiar dacă *puteai* face toate lucrurile astea, nu era o garanție că un bărbat îți va acorda atenție constantă, se gândi Dodo cu amărăciune. În ultimele șase luni simțise că interesul soțului ei pentru ea se diminuase simțitor: înainte urmărea zilnic știrile ei de la ora cinci, dar în ultimul timp, când îl întrebase, recunoscuse că nu le văzuse, folosindu-se de scuza că „uitase“. Trebuise să-i explice foarte clar că soția nu era ceva ce putea fi „uitat“, precum cheile. În trecut, accesele ei de nervi dădeau întotdeauna rezultatele așteptate, dar în ultimul timp, când ea „exploda“, el doar își dădea ochii peste cap și se ducea în camera cealaltă pentru a se uita la televizor. Așa că era vina lui că ea sfârșise până la urmă în brațele prietenului său cel mai bun, Paul Lovelady.

Paul Lovelady și soția sa, Carolina, care era pianistă, și care susținea că este un fel de prințesă rusoaică (lucru pe care Dodo nu-l credea) veneau și ei la masă; toată după-amiaza, între grijile pe care și le făcea din cauza lui Janey Wilcox, Dodo se mai întreba și dacă Paul se va da la ea în seara asta. În ultima lună, ea și Paul se culcaseră împreună de două ori – în ambele cazuri în weekend, când Mark era la sală și Carolina avea repetiții la Lincoln Centre; acum, ea și Paul petreceau aproape o oră la telefon. El îi spusese că este „genială“ și

cocktailuri nesfârșite prin baruri la modă, apoi trebuia să meargă la cină, unde bea câteva pahare de vin alb, sau trebuia să se întoarcă acasă și să pregătească cina pentru Mark și pentru oricine altcineva care era invitat la ei și care le putea fi de folos în carieră.

Credea cu religiozitate în munca asiduă și în lucrul bine făcut dacă tot te apucai de el și obișnuia adesea să spună că într-o săptămână din viața ei se întâmplau mai multe chestii decât li se întâmplă majorității oamenilor într-un an. Dar mai presus de asta, trebuia să arate bine, să fie slabă și, prin urmare, era într-o luptă continuă pentru a pierde patru kilograme.

Prin natura ei, Dodo era o fată athletică, chiar robustă, care jucase fotbal în adolescență și făcuse parte din echipa de elită a Universității Tufts. Avea sâni mari, pe care și-i îndesa în sutiene push-up, și de care bărbații fuseseră fascinați întreaga ei viață, dar asta nu era îndeajuns și deja își făcuse liposucție de la talie până la genunchi de două ori. La douăzeci și doi de ani, stagiară fiind la *New York Times*, descoperise cocaina și puterea sânilor ei: după șase luni fusese concediată, oficial pentru că nu era în stare să ajungă la serviciu înainte de unsprezece, dar adevăratul motiv fusese că se culca cu șeful ei care era însurat – când soția acestuia aflase, îl obligase s-o concedieze pe Dodo. De atunci, Dodo își ținuse sub control obiceiul de a se droga cu cocaină, dar nu reușise niciodată să-și stăpânească dependența sexuală față de bărbații puternici. Era influențată subconștient de femeile frumoase din reclame și se străduia să fie la fel ca ele, în același timp însă era îngrozită de puterea pe care o puteau avea fufele asupra bărbaților. *Frumusețea: cum așteptările bărbaților au distrus viețile femeilor* era una dintre cărțile ei favorite și mereu dădea citate din ea pe la petreceri, de tipul: „Obsesia recentă a bărbaților pentru frumusețea feminină este cel puțin parțial responsabilă de eroziunea mediului

Aveau acest schimb de replici de fiecare dată când se întâlneau și, apucând un tirbușon special, râse în sinea sa, gândindu-se cât de civilizate și de plăcute erau cartierele din suburbii în comparație cu marele oraș.

Carolina și Paul Lovelady sosiră exact la șapte jumătate. Carolina se aplecă spre Dodo și o sărută pe obraz:

– A sosit? întrebă ea.

Și când Dodo spuse că nu, se aplecă spre cealaltă ureche și îi șopti:

– Ai ceva?

– În sertarul meu de lenjerie, îi șopti Dodo tot la ureche.

În ultimii doi ani, Dodo și Carolina deveniseră prietene foarte bune, în mare parte datorită pasiunii lor comune pentru cocaină, un secret pe care îl păzeau cu strășnicie de bărbații lor.

Observându-le pe cele două femei șușotind și temându-se că Dodo i-ar putea mărturisi Carolinei despre relația lor, Paul zise:

– Ce șoptiți voi acolo, fetelor?

Și se uită spre Mark.

– Nimic, zise Dodo. Vorbeam despre modelul Victoria's Secret.

– Paul s-a gândit la ea toată ziua azi, spuse Carolina. Nu o să recunoască, dar eu știu mereu exact la ce se gândește el. Nu-i așa, *dragule*? întrebă ea, bătându-l ușor pe obraz.

Pe Paul îl trecu alt val de panică, dorindu-și brusc să nu se fi culcat niciodată cu Dodo. Se gândise că nu era nimic altceva decât o aventură prietenească, așa ca între vecini, dar după ce se întâlniseră a doua oară, ea începuse să-l sune la birou în fiecare zi. Avea de gând să-i pună capăt, chiar din seara aceea, dar apoi îi zărise țâțele și se răzgândise. Purta un taior și pe dedesubt avea doar sutienul; sânii ei ieșeau în afară și i se vedea dantela albastră de la sutien – același sutien pe care îl purtase prima dată când făcuseră sex. Își aminti imediat senzația

„frumoasă“, și ea nu se simțea deloc vinovată, chiar dacă soția lui Paul era practic una dintre cele mai bune prietene ale sale. Decisese cu mult timp în urmă că vinovăția era o emoție complet inutilă și sentimentul ei față de relația cu bărbatii însurați era simplu: dacă o soție nu-și putea face soțul să n-o înșele, asta nu era problema ei.

Își dădu cu luciu pe buze și, ieșind din baie, auzi cântecul de sirenă al punguliței de plastic plină cu cocaină. Trase încă de două ori, doar ca să-i mai ridice un pic moralul și să o ajute să treacă peste ceea ce se anunța a fi o seară lungă, jurându-și că nu va mai lua... până mâine.

Jos, Mark Macadu intră în bucătărie puțin îngrijorat, mirosind aerul în căutarea dezastrului. În cei trei ani de căsnicie cu Dodo, învățase să se aștepte la orice – de mai multe ori intrase în bucătărie și găsisese ceva în flăcări – și, în timp ce el era speriat de moarte să nu ia casa foc, lui Dodo puțin îi păsa; spunea că focurile din bucătărie sunt un mod de viață dacă erai un bucătar cu diplomă, cum era ea. El nu credea că două săptămâni de cursuri culinare transformă o persoană în bucătar calificat, dar Dodo susținea contrariul sus și tare, iar el descoperise că adesea era mult mai ușor să fie de acord cu ea decât să o contrazică, chiar dacă asta însemna să fie de acord cu o minciună.

Dar în această seară, totul părea calm. Bucătăria era un haos, ca întotdeauna, și acolo se afla doar Sally, drăguța cea mică (*mare?*) din vecini, care amesteca într-un castron în timp ce din cuptor se răspândea mirosul plăcut de friptură de miel.

– Bună ziua, domnule Macadu, zise Sally.

– Sally, începu Mark îndreptându-se spre frigider pentru a lua o sticlă de vin alb, poți să-mi spui Mark. Nu sunt tatăl tău...

– Știu, domnule Macadu, zise Sally.

Sally deschise ușa. Odată ce primii oaspeți sosiseră, Dodo o „lăsa“ mereu pe Sally să răspundă la ușă ca o „favoare“, spunându-i că asta îi va îmbunătăți abilitățile de amfitrioană, dar de cele mai multe ori, nu reușise decât s-o facă pe Sally să se simtă ca o servitoare. Cu toate astea, în seara asta lucrurile stăteau altfel și nu o deranja deloc să se joace de-a majordomul – ea avea să fie prima persoană care o vedea pe această Janey Wilcox.

Dodo îi spusese că Janey era probabil o mare scorpie și, deși Sally avusese de-a face cu mai multe scorpii la școală, acum avea să întâlnească și varianta adultă. Și nici nu mai văzuse niciodată vreun model. Dodo îi menționase că probabil nu va arăta nici pe departe la fel de bine ca în poze, dar Sally nu era așa de sigură. Oricum, nu era pregătită pentru apariția care i se înfățișă în fața ochilor când deschise ușa și, făcând un pas în spate, era cât pe ce să se împiedice de covorașul oriental.

Sally știa că *ea* este înaltă – avea șaisprezece ani și peste un metru șaptezeci –, dar Janey părea o creatură de proporții colosale. Sally nu mai văzuse niciodată o siluetă atât de aproape de perfecțiune – nu știa că o ființă umană poate arăta așa. Și apoi Janey vorbi, vocea ei învăluind-o pe Sally:

– Părinții tăi sunt acasă?

– Ah, nu sunt părinții *mei*... adică, eu locuiesc alături... spuse ea neajutorată.

– Drăguț, zise Janey uitându-se împrejur cu o privire care lui Sally i se păru a fi de superioritate.

În holul de la intrare se afla un tablou mare înfățișând-o pe Dodo purtând perle și un neglijeu – tabloul fusese reprodus după o fotografie și nu era tocmai reușit – și în timp ce privirea lui Janey rămase ațintită pe tablou, un zâmbet i se ivi pe buze și Sally se simți brusc jenată pentru Dodo.

de confort oferită de acei sâni plini și se hotărî că încă o partidă n-o să strice nimănui – mai ales având în vedere că soția lui nu era nici pe departe așa de bine dotată. Carolina era cu siguranță o femeie elegantă, dar după un an de căsnicie, pe el nu-l mai atrăgea.

Spuse cu voce tare:

– Hei, sunt un american în care clocotește sângele. Nu mă pot abține...

Dodo îi răspunse, aruncându-i o privire plină de înțelesuri:

– Atâta vreme cât îți ții cocoșelul în pantaloni...

– Mă duc până la baie, spuse Carolina dispărând la etaj.

Ross și Constance Jared sosiră câteva minute mai târziu. Constance era ca de obicei, se gândi Dodo, îmbrăcată ciudat, într-o bluză albastră cu volănașe și o fustă de catifea peste genunchi, ca și cum ar fi încercat să dea încă impresia că era o adolescentă virginală, așa cum fusese când se alăturase pentru prima dată Teatrului de Balet American. Carolina o considera pe Constance o ciudată, dar Dodo îi lua mereu apărarea – era o fată drăguță, dulcică, spunea ea, care părea un pic confuză, din cauza faptului că toată viața picioarele ei fuseseră încorsetate în pantofii de balet. Dar Dodo o plăcea pe Constance mai mult pentru că nu vorbea niciodată și, prin urmare, nu atrăgea atenția celorlalți.

Cele trei cupluri intrară în sufragerie, unde fuseseră aduse castroane de nuci și măslinași și un platou cu brânzeturi franțuzești. Un sfert de oră, bărbații vorbiră despre problemele de la birou, iar Carolina și Dodo analizară personalitatea unei colege de-a lui Dodo, o tânără nou-venită, care, după cum se jura Dodo, îi aruncase priviri obscene. Apoi, se auzi soneria și, după un moment de tăcere, toată lumea se întoarse la discuțiile întrerupte.

– Îmi pare rău, zise Mark. Dodo nu s-a priceput niciodată la indicații...

Dodo îl săgetă pe Mark cu privirea. Nu se putea hotărî pe cine își dorea să vadă mort mai repede: pe soțul ei... sau pe Janey Wilcox.

– Aș dori să propun un toast, spuse Dodo, bătând ușor cu un cuțit în pahar.

Se ridică, nesigură pe picioare și simțindu-se foarte amețită, ținând paharul cu vin roșu într-un unghi destul de periculos – deja băuse foarte mult și prizase mai multă cocaină decât își planificase.

– Pentru cea mai nouă membră a micii noastre familii. Janey Wilcox, bine ai venit!

– În cinstea ta!

Janey luă o gură de vin, forțându-se să zâmbească. Nu avea să fie niciodată o membră a acestei mici familii, se gândi ea, indiferent cât ar fi încercat. Era ca o străină care nu vorbea limba lor și uitându-se în jurul mesei se simți groaznic și cumplit de singură.

Dodo aia era o nebună, își zise ea. Înainte de masă, Dodo insistase să-i facă un tur al casei, în timpul căruia tot subliniase cum ar fi putut ei locui în oraș, dar cu cinci milioane de dolari puteai cumpăra un spațiu mai mare în Greenwich... și o dusesse pe Janey în dormitor și îi oferise cocaină, pe care Janey o refuzase. Cu toate astea, Dodo o prinsese în baie timp de cincisprezece minute, flecărind despre tehnica ei de a nu rămâne însărcinată, și anume își făcea un test de ovulație și evita sexul în perioada fertilă.

– Mă vezi *pe mine* cu un copil? Dar numai asta vor bărbații ăștia. Ne vor pentru sex și reproducere – ca și cum eu nu muncesc din greu și așa! Trebuie să am grijă de casa asta,

– Toată lumea este în sufragerie, spuse ea pe nerăsuflăte, privindu-i pe Janey și Selden îndreptându-se spre camera alăturată.

Apoi se repezi veselă spre bucătărie. Janey Wilcox era la fel de frumoasă ca în fotografii și, Dodo avea să fie turbată. Singura dezamăgire la Janey era soțul ei, se gândi ea, furișând un pahar de vin alb, știind că cei doi Macadu, băutori înrăiți, nu vor observa niciodată. Cineva care arăta ca Janey ar trebui să fie cu un star de cinema. Nu cu un individ obișnuit care arăta la fel ca tatăl ei și ca domnul Macadu, și ca oricare alt bărbat din cartier.

– Mark! zise Selden intrând în sufragerie.

Mark își ridică privirea – de fapt, toți își ridicară privilegiile – și apoi toți își întoarseră capetele, cu excepția lui Mark, care veni spre ei cu mâinile întinse. Dădu mâna cu Selden și se îmbrățișară.

– Ea este soția mea, Janey, spuse Selden.

Mark zâmbi, având grijă să nu pară prea prietenos și îi strânse mâna lui Janey.

Toți bărbații încercau din răspuțeri să nu se uite la Janey, remarcă Dodo iritată, ceea ce făcea să fie și mai evident faptul că toți doreau să se holbeze la ea. Janey era, se gândi Dodo, exact ceea ce își doreau toți bărbații – o fată care părea proștuță, sexy și ieftină – și fără să se grăbească, se ridică de pe canapea și traversă camera.

– Bună, tu trebuie să fii Janey... zise ea.

– Da. Și tu ești...?

– Dodo Blanchette. Soția lui Mark, rosti Dodo cu răceală, furioasă că Selden nu îi spusese lui Janey nici măcar numele ei.

Dar poate că i-l spusese, se gândi ea, și Janey era pur și simplu prea proastă pentru a și-l aminti.

– Ați găsit greu drumul spre umilul nostru cămin?

– De fapt, șoferul s-a rătăcit, spuse Janey.

– Vorbeam cu un tip acum câteva zile, care este implicat cumva în industria asta a modei, și mi-a zis că secretul multor topmodele este că sunt deștepte, zise Paul. Trebuie să fie deștepte pentru a reuși.

– Hai să fim serioși, Paul! izbucni Carolina. Deștepte în comparație cu *ce*? Și în liniștea mormântală care urmă, adăugă repede: Nu mă refer *la tine*, Janey.

Apoi cineva schimbă brusc subiectul către o excursie în munții din India, în care fuseseră cu toții anul anterior.

Janey nu se putea concentra absolut deloc la conversația lor. Ura sportul și nu fusese niciodată în India; uitându-se pe furiș la ceas, văzu că era abia nouă jumătate. Ce grup ciudat! se gândi ea. Dacă nu ai fi știut cine cu cine era căsătorit, nu ai fi reușit niciodată să-i potrivești corect, pentru că nu părea să existe vreo afecțiune profundă între membrii fiecărei perechi. Erau ca niște adolescenți, jucându-se de-a adulții...

– Ce facem anul ăsta? întrebă Carolina.

– Cred că ar trebui să ne luăm mașinile Ferrari în Montana și să facem o cursă, spuse Michael.

– Ai și tu un Ferrari, nu-i așa Rose?

– Am ceva mai bun, spuse Selden. Am un Jaguar XK 120.

– Cât prinde?

Selden ridică din umeri.

– O sută șaiszeci, o sută nouăzeci.

– O să ne înghiți praful, spuse Dodo.

– De ce în Montana? întrebă Janey, făcând o încercare de a intra în conversație.

– Pentru că nu există limită de viteză? zise Carolina cu un ton care era îndeajuns de subtil de nepoliticos pentru a le scăpa bărbaților.

– *Tu* ești doar model, Janey? întrebă Dodo. Apoi uitându-se la cei din jurul mesei ca și cum ar fi făcut un *faux pas*, adăugă repede: Adică, știu că multe fotomodele mai fac și altceva,

și de Michael, pentru că Dumnezeu știe că *el* nu pune mâna pe nimic...

Și apoi mai era și Carolina care avea o față alungită, aristocratică, ce ar fi putut reprezenta o culme a frumuseții două sute de ani. Dar dincolo de aparențe, avea aerul furios și vigilent al unei femei care știe că soțul ei o înșală, dar trebuie să mai descopere și niște dovezi concrete. Lucru ce nu ar fi trebuit să fie prea dificil, reflectă Janey, având în vedere că Dodo era grămadă pe Paul, soțul Carolinei, șoptindu-i glume la ureche și lipindu-și piciorul de al lui...

Și mai era și micuța Constance. Era atât de slăbănoagă, încât Janey se gândi că ar putea leșina din cauza lipsei de mâncare, și toată lumea o ignora, ca și cum ar fi fost o păpușă mai mare pe care cineva o adusese și o așezase pe scaun la masă.

Și toți erau atât de infatuați și plini de ei.

– Eu încă susțin că republicanii vor duce economia de răpă, zise Ross cu înverșunare către Selden.

– Haide, Ross, știi și tu că asta e un rahat! ripostă Selden. Economia își urmează cursul propriu – nu contează dacă președintele este republican sau democrat...

– Fiind singura persoană din grupul ăsta care lucrează în televiziune, eu vă spun că bursa de valori își va reveni, spuse Dodo.

– Ross, dragule, ai uitat complet de Reagan, zise Carolina.

Janey luă puțin din mielul din farfurie și nu zise nimic. Friptura era cam nefăcută pentru gustul ei și se întrebă dacă mielul aproape crud poate să-ți provoace alergii alimentare.

– Ai bani la bursa de valori? o întrebă Ross brusc.

– Câtiva, răspunse Janey.

– Janey probabil are un broker care se ocupă de banii ei. Nu așa fac modelele? Astfel că nu trebuie să-ți bați prea mult capul cu bursa de valori tu însăși, zise Dodo.

– De fapt, multe fotomodele au grijă singure de banii lor.

adăugă: Nu ți-am spus, dragul meu, pentru că voiam să fie o surpriză. Cum *altfel* crezi că-mi petrec după-amiezile...?

Asta îi făcu pe toți să râdă.

– Doar nu crezi că își petrecea după-amiezile la *cumpărături*, nu-i așa? întrebă Dodo.

– Chiar nu pot înțelege ce faceți voi, femeile, spuse Selden și schimbând repede subiectul se întoarce spre Ross. Ce mai face Bătrânul?

„Bătrânul“ fiind numele de cod pe care ei îl foloseau pentru Victor Matrick, directorul executiv de la Splatch Verner, care avea o vârstă destul de înaintată.

– O ia razna încet-încet.

– Am auzit că și-a luat un avion, spuse Mark.

– Avion? rânji Paul. Despre ce vorbești? E un jumbo jet. A727...

– Are cineva vreo idee unde se duc de fapt toate profiturile astea? întrebă Selden.

Aplecându-se prin fața lui, Dodo îi șopti lui Janey:

– Știi, și *eu* am fost model.

– Chiar așa? zise Janey, simulând interesul.

– Ai fost model timp de două luni, spuse cu sarcasm Carolina. Eu am fost un an de zile.

– Zău? Te înșeli, spuse Dodo. Am fost model pentru costumele de baie de la Tropicana timp de doi ani...

– Oricum a fost groaznic, spuse Carolina.

– Nu știu tu cum poți să faci asta, continuă Dodo. Este atât de plictisitor! Și apoi, toți fotografiile vor să se culce cu tine...

– Ai dreptate. *Este* groaznic! Dar e puțin ciudat, știi? zise ea sorbind din vin. Pentru că fiecare fată drăguță pe care am întâlnit-o fie a fost model, fie își dorește să devină.

– Ce să spun? zise Janey tăios, urcându-se în mașină. *Fata aia din vecini* era drăguță.

nu-i așa? De exemplu, fata aia elegantă, cea care are o figură extraordinar de frumoasă... cum o cheamă? întrebă ea întorcându-se spre Carolina.

– Cred că vrei să spui Christy Turlington, zise Carolina. Are propria companie și linie de îmbrăcăminte – cred că face și cursuri video cu yoga...

– Exact, Janey, zise Paul aruncându-i o privire pofticioasă de bețiv. Vorbește-ne despre *tine*.

Toți se holbau la ea. Janey simți un sentiment crescând de panică – era aproape amețită. Simți deodată că se sufocă; nu se putea *simți*; chiar și hainele de pe ea, care în condiții normale îi dădeau un sentiment al identității, păreau să n-o ajute deloc... dacă nu spunea nimic, toți o vor crede o proastă și nu avea nici o intenție să le dea această satisfacție...

Sorbind puțin din paharul de vin, spuse languros:

– De fapt, sunt și producător de filme.

– Serios? zise Dodo impresionată.

– La ce lucrezi? întrebă Carolina luând o țigară din geantă.

– Ah, Carolina, nu fuma! îi ceru Paul.

– Du-te dracului! zise Carolina și-și aprinse țigara.

– Am scris un scenariu vara trecută, spuse Janey observând ca de obicei că, odată ce începuse să mintă, îi venea din ce în ce mai ușor să continue. Și acum, trebuie să-l ecranizez.

Mai luă o gură de vin, neîndrăznind să se uite la Selden. Dar văzu cu colțul ochiului că se schimbase la față de uimire, ca și cum nu putea crede că ea era în stare să debiteze asemenea gogoși. Dar ce altceva ar fi putut face?

– Despre ce e? întrebă Carolina.

– Este despre un fotomodel și despre cum încearcă toată lumea să profite de ea, spuse Janey.

– Vechea poveste, rosti Selden cu indiferență.

– Selden e supărat pentru că nu i-am zis despre asta, spuse Janey către Carolina și Dodo. Și, întorcându-se spre Selden,

– Partenerilor tăi de afaceri se pare că le-a plăcut, zise ea tăios.

Asta chiar întrecea orice măsură, se gândi el. De ce se certau mereu? De fiecare dată când el încerca să poarte o discuție civilizată cu ea, totul se transforma într-o bătălie a voințelor. Exact așa se comportase și în prima noapte când o cunoscuse. Și în timp ce el crezuse mereu că acea ceartă de la început nu fusese altceva decât o tachinare excitantă care a condus la sex, acum începea să se întrebe dacă ostilitatea asta nu reprezenta o deosebire majoră a valorilor și moralei. Și mai și *mințise* că era producător...

– Cred că trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

– Crezi? Despre ce? Doar nu te aștepti să stau și să accept insultele fără să mă apăr...

– Foarte bine. Nu pot schimba sentimentele lor pentru tine. Dar de ce le-ai spus că produci filme, pentru Dumnezeu?

– De ce să nu *le fi spus*? întrebă ea cu ochii scânteind.

– Pentru că este o *minciună*! Selden aproape țipă.

Ca de obicei când el își pierdea controlul, ea era în avantaj. Încrucișându-și brațele, spuse:

– Nu-ți voi permite să mă dojenești ca pe un copil, nici chiar ție, Selden Rose.

Acum el era cel în defensivă.

– OK, nu te dojenesc. Doar vreau să știu de ce. Ești soția mea, ce dracu'...

– Te aștepti să-ți spun totul? întrebă ea îndepărtându-l de la subiect cu abilitate.

Dar cel puțin el deja știa *acest* mic truc al ei.

– Janey, tu nu ești un producător. Și ce era aberația aia despre un scenariu?

Scenariul! Cum ajunsese atât de aproape de a-și dezvălui secretul? Cu o mișcare ofensivă, spuse repede:

– *Toți* sunt drăguți. Sunt niște oameni extraordinari, spuse Selden.

Janey se așază pe scaun țăfnoasă. Brusc era furioasă, deși nu știa sigur motivul și presimți o ceartă.

– Constance este o dulcică, zise ea, dar mă întreb dacă are ceva dereglat. Crezi că are o problemă de alimentație?

– Chiar este o persoană interesantă dacă stai de vorbă cu ea.

– Ah, mă rog.

Janey se uită pe fereastră, întrebându-se dacă vor ajunge acasă înainte să izbucnească cearta; dacă ar ajunge acasă, ar putea-o evita.

Luând replica ei ca o retragere, Selden spuse:

– Soția lui Mark, Dodo, este foarte de gașcă.

– Da, e foarte amuzantă, zise ea vag. Dar nu e o bucătăreasă prea pricepută. Crezi că te poți îmbolnăvi de la mielul crud?

– Este o femeie de succes – una dintre cele mai de succes femei din industria media.

Se uită la Janey, întrebându-se ce are. Prima sa soție, Sheila, avusese mereu foarte multe prietene și reușise să se împrietenească la cataramă cu soțiile partenerilor săi de afaceri.

– Adevărul este, Janey, că tu nu le-ai dat femeilor ăstora nici o șansă, zise el, slăbindu-și cravata.

Janey se întoarse spre el uluită.

– Eu? întrebă ea, gândindu-se cât de idioți sunt uneori bărbații. Nu au putut să mă suporte de la bun început. Nu ai văzut ce față avea acea Dodo când am intrat? Și nu ai auzit ce spuneau despre modele...?

– Păi, atunci nu trebuia să porți rochia asta! i-o întoarse Selden.

Gata – o spusese. Probabil nu ar fi trebuit, dar cel puțin își spusese oful...

Ea clătină din cap dezgustată.

– Da, spuse el cu o răbdare batjocoritoare. Țasta a fost planul de la bun început.

– Serious? spuse ea panicată.

Nu-și aducea aminte să fi discutat despre subiectul ăsta înainte, decât când venise vorba să-i viziteze pe prietenii lui. Dacă se vor muta în Greenwich, va *muri*, se gândi ea, nu va fi nimic altceva decât o casnică – ar putea ajunge chiar ca Dodo...

– Mark mi-a spus că e o casă extraordinară de vânzare chiar lângă ei, pe malul apei. Am putea ține iahtul acolo. Mai ții minte ce bine ne-am distrat vara trecută pe barcă?

Se uită la el; fața lui era impasibilă și avea o privire neclintită, ca și cum ar fi provocat-o să se ia iarăși de el. Dar instinctele ei feminine îi spuseră că acum nu era momentul potrivit pentru o altă ceartă, așa că răspunse vag:

– Mda, *ar fi* amuzant.

El se relaxă imediat și, închipuindu-și că trecuse criza, o luă de mână.

– Nu sunt sigur dacă proprietatea are și ponton, dar cu siguranță putem construi unul și casa este destul de mare pentru tot ce avem nevoie. Putem să construim și o sală de fitness dacă vrei tu...

Să facă exerciții de gimnastică era unul dintre ultimele lucruri cu care ea și-ar fi ocupat timpul liber, dar murmură:

– Ar fi drăguț...

– O să-l sun pe Mark mâine și o să-i cer numele agentului imobiliar.

Căscă, prefăcându-se că îi e somn. Veni mai aproape de el și își lăsă capul pe umărul lui și imediat el începu să se joace cu părul ei.

Închise ochii, deși nu era deloc obosită. Minte ei era în alertă, încercând să găsească diferite rute de scăpare și, dintr-o dată, își dădu seama de faptul că acest mariaj al ei cu Selden s-ar putea să fie o greșeală imensă. Inevitabil, gândurile ei se

– Poate nu am produs – sau scris – nimic încă. Dar ar trebui să știi că este ceva de care vreau să mă apuc foarte, *foarte* serios în viitor. Așa că dacă ai vreo problemă cu asta, mai bine rezolv-o acum.

Preț de o clipă, el nu știu dacă s-o scuture ca pe un copil – să scoată tot adevărul de la ea – sau să râdă. Adevărul era că ea nu avea nici o idee ce înseamnă să fii producător, nici o noțiune despre ce însemna să faci un film – după câteva zile de joacă de-a producătorul, probabil ar renunța și s-ar întoarce la cumpărăturile ei. Așa că spuse:

– Fă cum vrei atunci.

– Mersi, zise ea.

Își băgă un deget în gură și se uită pe geam. Până în acel moment nu avusese nici o intenție de a da curs acestei chestii cu producătorul; ar fi lăsat-o baltă dacă Selden nu ar fi insistat. Dar acum începu să-și dea seama că ar fi o idee bună; reacțiile lui Dodo și ale Carolinei îi demonstraseră că asta îi va asigura respectul după care tânjea atâta. Bineînțeles, nu voise să mintă, dar acum că se hotărâse s-o facă nu mai era deloc o minciună, orice ar fi crezut Selden...

Se uită absentă pe fereastră. Erau pe autostradă, mergând cu viteză înapoi spre oraș, trecând pe lângă stații de benzină și panouri publicitare și case de duzină – cât de deprimant ar fi să trăiești aici, se gândi ea, brusc ușurată că seara se încheiase.

– Ascultă, zise ea atingându-i mâna într-un gest de împăcare, hai să nu ne mai certăm, bine? Mai ales din cauza unor oameni pe care probabil n-o să-i mai văd niciodată...

Selden își trase mâna iritat. Era oare posibil să nu se poată înțelege absolut deloc?

– Normal că îi vei mai vedea din nou, spuse el. Mai ales dacă ne mutăm în Greenwich. O să-i vezi mereu...

– Să ne mutăm în Greenwich?! explodă ea îngrozită.

Nouă

Steaua de Crăciun de șase metri atârna la intersecția dintre Fifth Avenue și Fifth-seventh Street, stâlpii erau împodobiți cu ghirlande și vitrinele magazinului universal erau pline de manechine îmbrăcate festiv. Luna decembrie a anului 2000 a fost una foarte geroasă – o medie de trei grade –, dar magazinele și restaurantele erau pline de clienții fideli, hotărâți să cheltuiască cât mai mulți bani posibil, pentru că revistele de modă declaraseră că blana era din nou la modă și tot ce era în exces era șic – de la ceasuri de plastic încrustate cu diamante veritabile până la cizme din piele de crocodil de cinci mii de dolari perechea. Abdomenul fusese ridicat la rang de nouă zonă erogenă și era la vedere chiar și în toiul iernii, iar pentru o anumită taxă, un chirurg plastician din California remodela vaginele femeilor în forme mai tinerești.

– Ca și cum ceea ce ne-a dat Dumnezeu nu ar fi destul de bun! declară Pippi Maus indignată în timp ce ieșea pe ușa rotativă de la restaurantul Cipriani.

Pippi era cherchelită; ea mereu era, după cum observă Janey cu dezaprobare, cel puțin *un pic* băută, deși în această după-amiază și Janey era la fel.

opriră la George și la apartamentul pe care acesta îl cumpărase. Spusese că nu ar putea locui într-un loc ca acela, dar acum că văzuse ce înseamnă viața în Greenwich, își dădu seama că se mințise singură. Brusc, nu-și mai dori nimic *mai mult* pe lumea asta decât să locuiască în cel mai mare apartament din New York – și dacă ar fi avut vreun pic de minte, ar fi umblat după George cu mult timp înainte și s-ar fi măritat cu el.

George, se gândi ea. George – cu banii și puterea lui – *ăsta* era genul de bărbat cu care ar trebui să fie ea.

baie cu vreun bărbat pe care tocmai îl cunoscuse la petrecere sau își pierdea cunoștința pe sub vreo masă. Atunci toată lumea trebuia s-o caute pe Pippi și după ce o găseau, să facă față izbucnirilor ei isterice. De obicei plânga cu sughițuri din cauza vreunei născociri și plănuia o răzbunare cruntă împotriva cuiva care îi făcuse un rău. Janey s-ar fi lipsit bucuroasă de ea, dar având în vedere că în perioada asta era în compania lui Mimi mai des ca de obicei, era de neevitat.

– Oricum, Mimi, continuă Pippi – când era beată sau drogată, devenea agresivă și o ținea pe a ei, deși subiectul nu mai interesa pe nimeni –, tu *ești* cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el și dacă vreodată ai fost cu un bărbat care să fie cu douăzeci de ani mai în vârstă *decât tine*, nu l-ai considerat dezgustător de bătrân?

– Ba da, recunosc Janey.

– Dar ție îți plac bărbații mai în vârstă, spuse Pippi ca și cum răspunsul lui Janey nu conta; dar Janey se apăra:

– Selden nu este bătrân.

– Este cu cel puțin cincisprezece ani mai bătrân, asta dacă nu minți tu în legătură cu vârsta ta...

– Pippi! strigă Mimi pe un ton de avertizare și făcând semn spre mașina ei.

– Hei, ridică Pippi din umeri. Eu nu-mi spun vârsta adevărată, adică nu am nici un interes să vă spun vouă câți ani am...

– Eu știu adevărul, spuse Mimi. Adu-ți aminte, dragă, te cunosc de când aveai zece ani...

Mercedesul negru apăru și Muhammad ieși și le deschise portiera.

– Mulțumesc, Muhammad, spuse Mimi tăios.

Cele trei femei intrară în mașină și aceasta se puse în mișcare în traficul de pe Fifth Avenue. Drumul probabil avea să dureze cincisprezece minute, dar era atât de minunat, se gândi Janey, să călătorești într-un Mercedes cu șofer, să fii bogată și

– Chiar așa? întrebă Janey, gândindu-se că vaginul lui Pippi era probabil singurul lucru care mai rămăsese adevărat din ea.

– Mimi nu înțelege, spuse Pippi. Este normal atunci când îmbătrânești să se schimbe lucrurile și pe acolo pe jos.

– Asta ce înseamnă? întrebă Mimi.

– Știi tu. Labiile. Se... întind, zise Pippi râzând și luând-o pe Janey de braț. Ceea ce înseamnă că ale mele trebuie să fie cât Marele Canion având în vedere cu câți bărbați m-am culcat.

– Ah, Pippi. Țsta e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Mimi punându-și mânușile. Acum chiar m-ai speriat. Ce se întâmplă dacă – cineva – se uită acolo și crede că *sunt* bătrână?

– Vorbești despre Zizi? întrebă Pippi, acoperindu-și gura cu mâna ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că o luase gura pe dinainte. Dar bineînțeles că el crede că ești bătrână, adăugă ea.

Tactul ei era la fel ca mersul, adică stângaci și brutal, ca și cum nu putuse niciodată să stăpânească arta de a purta tocuri înalte. Mersul ei nesigur combinat cu vocea puternică și cu faptul că era Pippi Maus, actrița, începea să atragă atenția celor de pe stradă.

– Haide, Pippi, spuse Janey încercând să mai domolească spiritele. Doar nu vrei să ajungi iar în tabloide, nu-i așa?

– Eu apar mereu în tabloide, declară Pippi. Și pot să vă asigur că sunt numai minciuni.

– Mergem pe jos sau luăm mașina? întrebă Mimi.

– Mașina, zise Janey cu hotărâre, evaluând starea în care se afla Pippi.

O „iubea“ pe Pippi, o „adora“ și chiar era de acord cu Mimi că Pippi era „isterică“. Dar în secret, detesta faptul că atunci când își petrecea timpul cu Pippi, trebuia să se comporte ca o bună. Pippi dădea frâu liber tuturor instinctelor ei: bea alcool, lua cocaină și obișnuia să plece pe neașteptate – dispărea într-o

lor și din când în când, atunci când mai menționa ceva despre mutare, ea ofta întristată și spunea:

– Mi-ar face mare plăcere, dar sunt atât de ocupată, ce pot face?

Cu Mimi însă lucrurile stăteau diferit.

– Janey, ai sunat-o pe Brenda Lish? Îți zic eu, dacă mariajul tău cu Selden se va termina, va fi din cauza faptului că o să înnebuniți stând în hotelul acela.

Râsul lui Janey se auzi ca un clopoțel.

– Selden nici nu prea stă pe acasă oricum. Și, mai mult de atât, niciodată nu observă ce e în jurul lui.

Pippi trase cu sete din țigară, și Janey, puțin iritată, apăsă butonul pentru a deschide geamul. Aerul rece intră în mașină și Pippi zise:

– Păi, cu siguranță a observat-o pe Wendy Piccolo aseară la Dingo's, dar nu înțeleg. Este așa de mică, încât ai crede că nu ar remarca nimeni.

Gura lui Janey încă zâmbea, dar ochii îi scăpărau.

– Ce vrei să spui, Pippi? Că Selden are o relație?

– Bineînțeles că nu are, zise Mimi. E însurat doar de trei luni. Dar dacă nu vă găsiți un loc al vostru...

– Cunosc mulți bărbați care s-au culcat cu altcineva chiar în noaptea de dinaintea nunții, insistă Pippi. Știu chiar un tip care, în luna de miere, și-a adus pe furiș amanta în camera de hotel alăturată.

– Asta pentru că singurele tale cunoștințe sunt actori, zise Janey.

– Eu sunt actriță! explodă Pippi, apărându-și profesia.

Janey râse, amuzată de aroganța ei; oricât de mult timp ar petrece în compania lui Mimi, nu vor deveni prietene niciodată. Pippi era mult prea competitivă, lucru pe care Janey îl găsea patetic, mai ales când ea nu se considera de aceeași teapă cu Pippi.

acoperită de blănuri, să râzi, puțin amețită după un prânz la care s-a băut șampanie la unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din oraș, să fii frumoasă și să ai prieteni frumoși și celebri și să fii în drum spre o licitație de bijuterii la Christie's. Atinse fereastra cu un deget înmănușat, zâmbind la perfecțiunea tuturor acestor lucruri. Reușise să apară pe coperta catalogului de Crăciun al Victoria's Secret, purtând un set de chiloți și sutien incrustat cu diamante, care îi fusese livrat de un bodyguard înarmat la studioul foto. Și mai târziu, bodyguardul stătuse nu mai departe de un metru când ea defilase în sutien la conferința de presă. Dar lovitura de grație era coperta revistei *Maxim* pe care apărea îmbrăcată într-o ținută din piele neagră care nu era compusă decât din câteva panglici de piele bine plasate presărate cu butoni de argint. Combinația celor două coperte – binele, imaginea angelică, versus răul, imaginea diabolică – iscaseră o publicitate extraordinară; aproape toate emisiunile de divertisment de la televizor vorbiseră despre asta.

Lângă ea în mașină, Pippi începu să se foiască, căutând o țigară prin geantă.

– Și cum e cu Selden de fapt? întrebă ea.

– O ducem minunat, zise Janey hotărâtă.

Nu era chiar purul adevăr, dar nu avea de gând să se plângă de soțul în fața lui Pippi. Și de când apăruse pe cele două coperte, se părea că ea și Selden ajunseseră la un fel de armistițiu în legătură cu relația lor, iar Selden nu mai pomenea nimic despre Greenwich. Janey bănuia că încântarea de a-și vedea soția pe cele două coperte ale revistei și faptul că știa că milioane de bărbați o doreau erau motivul schimbării lui de atitudine, dar nu voia să cerceteze mai în detaliu acest aspect. În ultimul timp, Selden fusese ascultător ca un câțel, foarte doritor să-i facă pe plac, așa cum fusese la începutul căsniciei

cele trei luni de când Zizi se mutase în New York, se schimbaseră în rău. Janey văzuse scenariul ăsta de un milion de ori: în Hamptons, Zizi păruse a fi un tânăr model; era mereu grațios și nu se culca chiar cu cine apuca. Dar în Hamptons nu existau atâtea tentații ca într-un oraș mare și într-un timp scurt, Zizi devenise notoriu pentru cluburile în care mergea, adesea petrecând până la patru dimineața și deja își câștigase o reputație de derbedeu. Înfățișarea sa îl făcea irezistibil femeilor – se zvonea că mai multe dintre ele își încercau norocul în fiecare seară – și Patty îi spusese că fiecare femeie care se culca cu el devenea membra unui „fan club Zizi” secret.

Dacă Mimi ar asculta-o! se gândi Janey enervată. De nu știu câte ori încercase să facă aluzie la faptul că Zizi nu era ceea ce părea, dar Mimi părea mereu să considere sugestiile astea drept dovezi ale geloziei. Și nu era prea departe de adevăr: de fiecare dată când Janey auzea de vreuna dintre escapadele lui sau îl vedea cu vreo fată tânără și frumoasă, se bucura că îl respinsese, cel puțin așa își spunea ea că se petrecuseră lucrurile. Mimi încă îi plătea chiria și Janey bănuia că, având în vedere dragostea lui Zizi pentru bani, până la urmă va întâlni o tânără bogată, a cărei avere îl va face s-o ia de nevastă, iar pe Mimi o va băga la spitalul de nebuni – Janey aproape că și-o imagina pe manierata Mimi Kilroy făcând spume la gură...

Trecură de Tiffany, acolo unde o coadă de turiști nerăbdători așteptau să intre, și Janey își mușcă vârful mânușii. Mereu se mândrise cu abilitatea ei de a analiza adevăratele intenții ale unui bărbat și cu faptul că nu se mințise niciodată în legătură cu ce-și doreau cu adevărat aceștia, și o parte din ea nu avea deloc răbdare cu femeii ca Mimi, care se amăgeau singure în privința realelor dorințe ale bărbaților. Dar acum prietenia ei cu Mimi cerea ca ea să ascundă adevărul și despre Zizi și se întrebă ce se va întâmpla atunci când nu va mai putea minți...

„Nasul ei este atât de... *ascuțit*“, îi spusese Janey lui Mimi într-o după-amiază.

„Da, știu, dar bărbații o consideră sexy.“

Janey, fără să zică nimic, zâmbi atotștiutoare – singurul motiv pentru care bărbații o considerau sexy era faptul că era mereu disponibilă pentru sex.

– Selden nu e genul care să aibă alte relații, spuse Mimi cu hotărâre. Crede-mă, Janey va avea o relație înaintea lui.

Pentru o clipă, toate trei se gândiseră la relația lui Mimi cu Zizi, apoi Janey spuse încet:

– Nu-mi pot imagina că o să-l înșel vreodată pe Selden. Dar cred că sunt norocoasă. M-am măritat cu un bărbat de care sunt îndrăgostită cu adevărat.

Ea știa că asta nu era chiar adevărul gol goluț, pentru că existaseră foarte multe momente când el o enervase la culme, așa că nu se putea păcăli singură în legătură cu sentimentele ei față de el. Dar repetase fraza asta de atâtea ori – reporterilor la conferințele de presă și pe covorul roșu și oamenilor care o felicitau pe la petreceri –, încât acum o spunea mecanic.

– Ei bine, eu nu! zise Mimi cu îndrăzneală, ca și cum ar fi încercat să se convingă că asta nu era un lucru important.

– Haide, dragă, *ba* îl iubești, spuse Janey.

– Îl iubesc, dar nu sunt *îndrăgostită* de el, apoi adăugă repede: Hai să nu vorbim despre George.

– OK, chițăi Pippi. Hai să vorbim despre Zizi. Ce vrei să-i cumperi de Crăciun?

– Un ceas, zise Mimi. Nu mai vorbește despre nimic altceva acum, decât despre faptul că își dorește un ceas decent. Și are dreptate. Dacă ești bărbat în orașul ăsta și toți ceilalți bărbați au ceasuri de cincisprezece mii de dolari, te cam simți lăsat pe dinafară.

Partea nemiloasă din Janey voia să râdă ironic, dar se abținu și-și întoarse capul spre fereastră, ducându-și mâna la gură. În

Express cei cincizeci de mii de dolari pentru un colier de perle negre. Încă tremura de emoția faptului că licitase pentru perle și câștigase, iar cu o mână sigură, mângâli „Janey Wilcox Selden“ pe chitanța cardului de credit, evitând intenționat să se uite la suma totală. Cu tot cu taxe, erau cam cincizeci și patru de mii de dolari și, deși casa de licitații se oferise să trimită colierul în afara statului, pentru a evita taxele de vânzare, Janey doar râsese și spusese că dacă Selden își putea permite cincizeci de mii de dolari pentru perle, cu siguranță că își va permite să plătească și taxele.

– Ah, dar aici greșești, o muștră Mimi. Bărbaților nu le pasă dacă își cheltuiesc banii atâta timp cât le iese și lor ceva, dar detestă să cheltuiască bani inutil.

– Fă-i un sex oral, o sfătui Pippi, și-o să uite de tot.

Făcu semn cu mâna și se urcă greoaie într-un taxi, cu haina ei din blană de vulpe desfăcându-se și lăsând la vedere sânii grei, pocnind pe sub puloverul de cașmir subțire.

Luând-o de mână pe Janey, Mimi spuse:

– Nu o băga în seamă pe Pippi. Este o fată bună, dar este *geloasă*. Mai ales acum că tu o duci așa de bine și cariera ei se duce de răpă. Aproape că a înnebunit când a văzut coperta aia din *Maxim*.

– Ce a spus mai exact? Întrebă Janey.

– Ce spune ea mereu. Că nu înțelege de ce te-au ales pe tine pentru copertă și nu pe ea.

– Dar ea nici măcar nu a mai jucat în vreun film de trei ani încoace, protestă Janey. Și ultimul în care a jucat a intrat direct pe video.

– Asta nu contează. Ea încă se crede la fel de faimoasă ca acum zece ani. Și pentru că suntem prietenele ei, îi vom îngădui să creadă în continuare.

– Eu cred că ar putea fi periculoasă, zise Janey cu încăpățănare, dar Mimi râse.

– Dar ce zici de Unchiul George? întrebă Pippi.

Janey tresări; îi dispăcea familiaritatea complet nepotrivită a lui Pippi față de toată lumea, dar Mimi abia dacă observă.

– Ah, cred că o să-i cumpăr o pereche de butoni, spuse ea. Ceva vechi și rar, poate o pereche de platină de la Asprey's; oricum, o să fie fericit atâta timp cât este ceva unicat și nu mai are nimeni.

– Cred că George are niște gusturi excelente, spuse Janey.

Mimi izbucni în râs și se întinse peste Pippi pentru a atinge mâna lui Janey.

– Nu-mi spune că ai făcut o pasiune pentru soțul meu, Janey, deși nu mă pot gândi la o soluție mai bună decât asta. Dacă îl vrei, din partea mea ai liber, deși nu-mi pot imagina ce se poate face cu doi soți... Cu siguranță va trebui să înveți arta decorațiunilor, dragă!

Mimi continuă să râdă și i se alătură și Pippi, iar când ieșiră din mașină, Janey își simți fața roșie ca focul. Din acea după-amiază când vizitase apartamentul, George fusese mereu prezent în gândurile ei – și atunci când se întâlneau pe la petreceri, era convinsă că era „ceva“ între ei, deși, bineînțeles, având în vedere că mai erau și alți oameni prin jur, nu se întâmplase nimic niciodată.

– Adevărul este că eu cred că George este un scump, spuse Janey cu afectare.

Mimi râse din nou.

– E cel mai bun, dragă, nici nu încape îndoială. Și *chiar* îl ador...

Dar când intrară în sala de licitație, Janey se întrebă ce părere va avea George despre acei butoni, în comparație cu ceea ce avea el de gând să-i ofere lui Mimi.

Două ore mai târziu, la casa de licitații Christie's, Janey stătea în fața casierei pentru a plăti cu cardul de credit American

portiera. Înainte de a se așeza, se opri strângându-și haina de blană pe lângă corp.

– Dacă Selden comentează ceva despre perle, spune-i că te-am *obligat* eu să le cumperi!

– Așa o să fac! strigă Janey înapoi.

Pentru o clipă urmări mașina dispărând în trafic, apoi se întoarse în sus pe Madison Avenue. Îndesându-și mâinile în buzunarele hainei de nurcă albă, admiră cerul liniștit și gri de deasupra și aerul înghețat de decembrie, care mirosea a zăpadă. Oamenii care treceau pe lângă ea aveau chipuri joviale, ca și cum doar la perspectiva ninsorii, sezonul vacanțelor începuse deja.

Janey se gândise mereu că ziua în care cade prima zăpadă este o zi specială, când orice se putea întâmpla, și își atinse din nou perlele. Era un semn bun, se gândi ea, că își luase perlele în aceeași zi cu prima zăpadă, dar într-o clipită îi dispăru buna dispoziție gândindu-se la reacția inevitabilă, a lui Selden. El avea o grămadă de bani – prin metode subtile de interviuare, aflase că el trebuia să aibă cel puțin treizeci de milioane de dolari –, dar când venea vorba de a-i cheltui, avea o atitudine de om din clasa de mijloc. Expresia lui preferată era: „Ești sigură că îți trebuie *cu adevărat* asta?“, întrebare pe care o punea de fiecare dată când descoperea ceva ce ea tocmai își cumpărase. În final, frustrată, îi răspundea: „Dar tu ești sigur că ai nevoie *cu adevărat* de o mașină de colecție de cinci sute de mii de dolari?“ La care el îi replicase glacial: „Dacă vorbești despre Jag, este o operă de artă. Și nu aș vinde-o niciodată“.

Păi, exact asta o să-i spună și ea despre perle, și ele erau o operă de artă! Și totuși, era atât de nedrept, se gândi ea făcându-și loc printre oameni. Mai ales ținând cont de faptul că Mimi cheltuisese mult mai mulți bani decât ea: în afară de ceasul de aur pentru Zizi, care costase douăzeci de mii de dolari, cumpărase un colier de diamante de o sută cincizeci de mii de

– Pippi? Este prea prostuță pentru a fi periculoasă, deși nu aş lăsa-o singură în preajma perlelor pe care tocmai le-ai cumpărat. Are tendința de a încurca lucrurile care îi aparțin cu ale altora.

Janey râse și instinctiv își atinse colierul de perle negre pe care, extaziată că-l cumpărase, îl și pusese la gât, întrebându-se din nou de ce oare Mimi era prietenă cu cineva ca Pippi. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Mimi spuse repede:

– Ei, știu că Pippi e o pacoste și mai are puțin și o ia razna de tot, dar am crescut împreună, și pentru mine este ca o soră mai mică. Nașa ei a fost cea mai bună prietenă a mamei mele și pentru că Pippi și sora ei mai mică nu au avut niciodată cu adevărat o familie, practic își petrecea fiecare vacanță cu noi. Și, mai mult, până la urmă, toți avem defectele noastre – eu știu că am, și la vârsta mea aş prefera să mi se ierte. Se schimbă ceva când ajungi la patruzeci de ani. Chiar vezi avantajele faptului că ești bun cu oamenii.

Janey râse ușor, lucru ce era menit să mascheze jena că fusese prinsă asupra faptului și spuse:

– Nu am vrut să...

– Ah, nu. Bineînțeles că nu. Doar că putem fi drăguțe cu Pippi știind care e trecutul ei. Este obosită, disperată, speriată și, colac peste pupăză, nu are nici bani, nici vreun bărbat care să aibă grijă de ea; nu-i de mirare că este răutăcioasă.

– Ai dreptate, normal, spuse Janey.

Mimi zâmbi și o strânse pe Janey de braț.

– Trebuie s-o șterg – am promis că-i iau pe copiii lui George de la aeroport. Dar ne vedem mai târziu?

Janey dădu din cap aprobator privind-o pe Mimi cum se grăbea spre mașină. Avea niște gesturi atât de elegante, cum ar fi, bunăoră, felul cum bătuse odată cu degetul în geamul șoferului și cum își înclinase capul, așteptându-l să-i deschidă

sexual spilkuit, despre care Mimi zicea că licitează pentru nevasta vreunui miliardar proaspăt îmbogățit, pentru că oamenii care au făcut bani peste noapte nu au capacitatea de a realiza valoarea perlelor. Prinsă în febra licitației, pe măsură ce prețul creștea și se apropia de cincizeci de mii de dolari, Janey nu mai simțea ironia că era și ea una dintre peroanele care făcuseră bani peste noapte și cheltuia în mod nechibzuit banii proaspătului ei soț; nu se putea gândi la nimic altceva decât la cât de rafinată va arăta cu perlele la gât și cum, dacă va fi nevoie, va face dragoste cu Selden purtând doar perlele...

– Vândute! Frumoasei doamne cu părul blond! strigă în sfârșit adjudecătorul – și Janey aproape leșină de emoția victoriei.

O voce încântată din mintea ei îi spusese că trecuse prin atâtea greutăți și că merita să cheltuiască banii în acest fel, și că nu avea nici un motiv să se simtă vinovată – la urma urmei, erau femei de felul lui Mimi care făceau asta tot timpul...

Acum, mergând pe Fifth Street, gustul triumfului de a-și fi adjudecat acele perle era unul bogat, metalic, gustul banilor... și mai era și biata de Pippi, care nu-și putuse cumpăra nimic. Admirând renul din fire electrice ornat cu becuțe, care împedea mallul de pe Park Avenue, se simți brusc rușinată că o criticase atât de aspru pe Pippi Maus. *Trebuie* să încerce să semene mai mult cu Mimi; dacă ar fi calmă, caldă și dacă ar avea abilitatea ei de a sta deoparte de oameni și de a le evalua motivele fără să le încurce cu propria nesiguranță, relațiile ei interpersonale s-ar îmbunătăți. Într-o clipă, o copleși vechea ei invidie față de Mimi: pe de altă parte, dacă ea *ar fi crescut* având toate avantajele lui Mimi și o viață în care nu i s-ar fi întâmplat nimic rău, ar fi fost ușor să fie mai bună, dar dădu gândul ăsta la o parte. Acum nu mai avea nici un motiv să fie invidioasă pe Mimi și, mai mult, Mimi era singura prietenă pe care o avusese vreodată și pe care o admirase cu adevărat.

dolari, pe care și-l dorise din prima clipă când îl văzuse așezat pe catifeaua albastră într-o cutie de sticlă.

Cât își *dorise* Janey să fi fost măritată cu George atunci, așa cum stătea lângă Mimi, cu ochii scurgându-i-se după perle. Cât de minunat trebuie să fie să poți cumpăra orice îți dorești, să nu simți niciodată că trebuie să te lipsești...!

– N-o să mai ai ocazia să cumperi astfel de perle, spusese Mimi făcând un semn să fie scoase din cutie.

Perlele aveau unsprezece milimetri în diametru – destul de mari pentru a impresiona, dar fără să pară că sunt false.

– Nu par noi, oricum, zise Mimi punându-și-le la gât. Astea sunt naturale sută la sută – cred că a durat ani de zile să fie colectate, mai ales că sunt de aceeași mărime. Mereu am considerat că perlele negre sunt foarte elegante. Le poți purta cu orice... Bunica mea avea un șirag pe care l-a purtat când s-a dus să fie prezentată la curtea Reginei Elisabeta...

Pentru o clipă, Janey se temuse că Mimi avea să cumpere ambele coliere și se hotărâse dintr-odată că ea *trebuia* să fie posesoarea perlelor.

– *Sunt* foarte frumoase, spusese ea întinzând mâna să le ia de la Mimi.

Și le puse în jurul gâtului, admirând contrastul perlelor pe pielea ei fină și gândindu-se că arătau mult mai bine la gâtul ei tânăr decât la al lui Mimi... nu erau la fel de frumoase ca acel colier pe care și-l cumpăraseră Mimi, bineînțeles, dar mergeau, așa că spusese tare:

– Le iau.

– Bine, zise Mimi, dacă le iei cu mai puțin de cincizeci de mii de dolari, sunt un chilipir...

Și așa, stând în cel de-al treilea rând al sălii de licitație înțesate de oameni, îmbrăcată într-o bluză de dantelă cu catifea asortată, cu o fustă strâmtă de tweed și cizme de piele întoarsă, ridică pancarta iar și iar, licitând împotriva unui homo-

decât el. Și apoi, ca într-un film prost, încercase s-o violeze, dar penisul lui era foarte mic și nu reușise să intre în erecție și, într-un final, într-un acces de furie, plecase – dar nu înainte de a o lovi peste față cu atâta putere, încât căzuse pe podea.

Janey își petrecuse următoarele ore în pat, cu o bucată de gheață pe obraz – în mod normal și-ar fi ieșit din minți la gândul că s-ar putea întâmpla ceva cu fața ei, dar nu mai avusese vreun contract de modelling de săptămâni întregi și nu avea nimic în plan nici pe viitor. Era chiar penibil să se obosească să mai sune la poliție; fiind o femeie singură fără o slujbă permanentă, fără nici o persoană în viața ei care să observe când vine și când pleacă, știa că astfel de lucruri puteau avea loc oricând și că ea era singura responsabilă de propria siguranță. Dar mai grav era faptul că era înnebunită de furie după cei patruzeci de dolari. Faptul că plătitise pentru masa lui însemna că, dacă voia să mai mănânce a doua zi, trebuia să-l sune pe unul dintre „prietenii“ ei și să-l roage s-o scoată în oraș; dacă era foarte norocoasă, poate scăpa și fără să facă sex, pretextând că era foarte obosită...

Ajunse la Burberry, unde un paznic în uniformă îi zâmbi deschizându-i ușa grea de sticlă și salutând-o. De îndată ce intră în magazin, își aduse aminte cât de mult îi plăcea să facă cumpărături în magazinele marilor creatori de modă, unde toată lumea era atât de veselă și de serviabilă... Atmosfera era caldă și plăcută, spațiul era decorat în nuanțe de bej, reușind cumva să-ți dea sentimentul confortabil că ești învelit într-o pătură moale, și uitându-se în jur după raionul de accesorii, ochii îi rămaseră ațintiți la o pereche de cizme până la genunchi, cu tocuri înalte, cu carourile Burberry pe ele. Numaidecât o cuprinse o emoție extraordinar de plăcută, aproape sexuală, și înaintând spre cizme și luând una în mână, zise cu voce tare:

– *Trebuie să le am!*

Un vânzător tânăr și frumos își făcu imediat apariția lângă ea; și, cu o voce ghidușă, zise:

Ajunse la colțul cu Fifty-seventh Street. Uitându-se pe stradă, văzu stofă cadrilată atât de familiară de la Burberry într-un magazin și se hotărî să dea o raită. Îi va lua lui Selden un cadou simbolic – poate un portofel sau un breloc. Dacă se va duce acasă cu un mic cadou și pentru el, asta ar putea să-i distragă atenția de la perlele ei, mai ales că nu-i cumpărase nimic niciodată.

Asta îi aminti de Zizi și de cadoul pe care i-l cumpărase Mimi. „Biata Mimi!“ își zise cu satisfacție. Janey nu-și putea imagina cum e „să ții“ un bărbat – chiar și gândul că ar putea plăti pentru masa unui bărbat o dezgusta. Cu câțiva ani în urmă, când avea aproape treizeci de ani, se lăsase dusă de val în mod stupid și mersese la o „întâlnire“ cu un actor arătos, care aspira la statutul de vedetă și a cărui pretenție la faimă se baza doar pe faptul că apăruse în ultimul film al lui Woody Allen. Era într-o sâmbătă seara și o dusesse la unul dintre acele restaurante groaznice de pe Third Avenue care servesc hamburgeri, unde trebuiseră să aștepte la coadă timp de patruzeci și cinci de minute pentru a se elibera o masă; apoi, când venise nota de plată, el își deschisese portofelul și declarase jenat că nu avea bani – îi promisese că, dacă plătea ea, el îi va înapoia banii a doua zi. Janey era și ea falită – avea patruzeci de dolari în portofel care trebuiau să-i ajungă pentru următoarele două zile – și după ce plătitese nota, simțise că mai jos de atât n-ar fi putut coborî: după ce că *ea* era o ratată, se mai și întâlnea cu unul.

Dar povestea nu se terminase aici: într-o încercare de a fi un domn (probabil pentru a „compensa“ lipsa banilor), el insistase să o conducă acasă și apoi s-o însoțească pe scări până în apartament. Odată ajuns înăuntru, se schimbase complet. Încercase s-o sărute și, când ea îl respinsese, el zbierase la ea, numind-o „cățea bogată“ care se credea mai bună decât ceilalți oameni. Măcar asta era adevărat, își aminti că așa gândea la vremea respectivă – cu siguranță se credea mult mai bună

Întorcându-se, observă cu neplăcere că vocea îi aparținea lui Zizi, care purta o haină foarte scumpă, de piele întoarsă ciocolatie, și arăta la fel de fascinant ca în urmă cu un an. Ce dracu' făcea la Burberry? se întrebă ea. Dar normal – își cum-păra lucruri cu cardul de credit al lui Mimi. Cu un gest al capului, spuse:

– Nu sunt prea mici. Se potrivesc perfect...

– Mi s-a părut că observ o expresie de durere în ochii tăi, roști, aruncându-i un zâmbet ironic.

– Asta doar pentru că... spuse ea, amintindu-și de fantezia ei. De ce se întâlnea cu el numai când ea era în situații jenante?

– Felicitări! Am auzit că te-ai căsătorit.

– Ah, da, spuse ea cu răceală, așezându-se pe canapea.

Nu se știe de ce, el o urmă și, de parcă nu ar fi avut nimic mai bun de făcut și ei erau prieteni de când lumea, se așeză lângă ea.

– Chiar sunt foarte fericită, zise ea. Am un soț grozav.

– Da, îmi aduc aminte de el. Selden Rose. Părea un tip de treabă.

– *Este* un tip de treabă, zise Janey iritată.

Simplul fapt că-l numea pe Selden „un tip de treabă“ părea că-i diminuează cumva din importanță.

– Arăți bine, continuă Zizi.

Se uita la ea de parcă ar fi evaluat un cal, și Janey simți furnicături pe șira spinării. Cum era posibil ca simpla lui prezență să readucă la viață toate sentimentele pe care ea le încercase cu o vară în urmă și, cu o mână tremurândă, deschise fermoarul cizmelor, neplăcut conștientă de bătăturile de la picioare.

– De ce nu aș arăta bine? spuse ea făcându-i semn vânzătorului. Le iau pe astea, spuse ea, apoi, aplecându-se puțin spre el, îi reaminti în șoaptă că avea treizeci la sută reducere.

Îi aruncă lui Zizi o privire îndrăzneță, provocându-l să comenteze ceva despre reducerea pe care o primea aproape în

– Vă pot ajuta, doamnă Wilcox?

– Da, spuse ea, nereușind să-și mai ascundă încântarea. Mă rog să aveți și măsura mea la cizmele astea – patruzeci și unu. Dacă nu aveți, nu știu ce o să mă fac.

Vânzătorul dispăru în căutarea cizmelor și Janey se așeză pe o canapea de piele bej, uitând complet de Selden. În câteva minute, fu ușurată să vadă că vânzătorul se întoarce cu o cutie, dar fu aproape distrusă când îl auzi:

– Aceasta este ultima pereche și mi-e teamă că sunt măsura patruzeci...

– Nu-ți face probleme, le fac eu să mi se potrivească, spuse ea descălțându-se.

– Pot suna la alte magazine. Cred că la cel din Los Angeles mai au încă mărimea patruzeci și unu...

– Dar eu le vreau *acum*, spuse Janey cu hotărâre. Dacă trebuie să aștept până le primesc, nu mai e amuzant deloc.

– Sunt complet de acord, zise vânzătorul, dând din cap.

Deschise fermoarul cizmei și-și forță piciorul înăuntru – o strângea un pic, ceea ce probabil avea să regrete după o oră de stat cu ele în picioare –, dar poate se mai întindeau, și ea era foarte decisă să le cumpere. Împingându-și piciorul și în cealaltă cizmă, se ridică și merse legănat până la oglindă, conștientă fiind că ceilalți oameni din magazin o admirau și poate chiar râvneau la cizmele ei...

Avea o fantezie cu ea însăși ori de câte ori stătea în fața unei oglinzi purtând ceva nou. Își imagină că era încălțată cu aceste cizme undeva într-o locație exotică (poate cu palmieri și clădiri de un alb strălucitor), și traversa strada cu o expresie de hotărâre și de frică pe față... Era singură și în pericol... cu o armă în geantă...

Dar auzi brusc, în urechea dreaptă, o voce bărbătească:

– Nu e nimic mai sexy decât o femeie în niște cizme prea mici.

Era un plan malefic, dar îi va demonstra lui Mimi o dată pentru totdeauna adevărata natură a caracterului lui Zizi, își propuse ea deschizându-și geanta și căutându-și rujul favorit Pussy Pink. Merse la oglindă și îl aplică pe buze într-un mod seducător; surprinzând privirea lui Zizi, îi aruncă o otheadă întrebătoare. Așa cum se și aștepta, el îi răspunse făcându-i cu ochiul.

Asta era tot ceea ce dorea să știe, se gândi ea înverșunată. O ignorase întreaga vară, dar acum, departe de ochiul ager al lui Mimi, el practic se dădea la ea!

Biata Mimi! își spuse ea din nou. Ca majoritatea femeilor, probabil nici ea nu înțelegea că nu poți avea încredere în bărbați, dar Janey știa asta. Toată viața ei se luptase să respingă avansuri venite din partea unor bărbați care erau „îndrăgostiți“ de alte femei, erau căsătoriți, aveau copii, și acest adevăr dur o ajutase să-și formeze concepțiile despre relații – nu era de mirare că devenise cinică. Uite ce pășise săraca Patty. Întorcându-se zâmbind spre Zizi, hotărî ca un astfel de lucru să nu i se întâmple și lui Mimi; ca prietenă, îi era datoră să-i dezvăluie adevărul.

Dacă i-ar putea dovedi lui Mimi că Zizi nu era un bărbat care să merite atenția pe care aceasta i-o acorda, i-ar face o favoare, scutind-o de multe viitoare suferințe sentimentale. Mai mult decât atât, nici nu era *neapărat* nevoie să se culce cu el, se gândi ea, sorbindu-i din ochi trupul perfect și coborându-și privirea spre pelvisul lui ambalat frumos într-o pereche de blugi strâmți și uzați. Dar dacă lucrurile *ar ajunge* așa de departe, faptul că Zizi s-ar fi culcat cu prietena ei cea mai bună ar fi trezit-o pe Mimi la realitate și l-ar fi părăsit pe Zizi o dată pentru totdeauna.

Făcând un pas spre el, spuse cu nonșalanță:

- Te văd cam rar, Zizi. Ți place apartamentul meu?
- Apartamentul este foarte draguț...

fiecare magazin de firmă doar pentru faptul că lucra în industria modei și putea fi fotografiată în respectivele haine. Dar el nu comentă, așa că ea zise tăios:

– Tu pari să te distrezi de minune. Tot citesc despre tine în revistele de scandal.

El râse – era ca o statuie grecească ce prinsese viață, își spuse Janey –, și îi răspunse:

– Tu vorbești? Îți văd numele peste tot.

– Da, dar... începu ea, fără să-și dea seama dacă să aprecieze că el o remarcase sau să i-o taie scurt.

Ce putea spune – că știa că-și face de cap cu Mimi? Dar se presupunea că ea nici măcar nu avea habar despre relația asta și, dat fiind faptul că el o respinsese cu o vară în urmă, dacă l-ar acuza că se culcă cu alte femei, nu ar fi făcut altceva decât să pară o invidioasă.

Vânzătorul se întoarse cu cizmele și cu cardul de credit; în timp ce semna chitanța își dădu seama că uitase complet de cadoul lui Selden. Va trebui să mai aștepte, se gândi ea privindu-l pe Zizi – și își spuse că în acel moment nu voia nimic altceva decât să iasă din magazin și să plece de lângă el. Se înfurie dintr-odată că el îi refuzase avansurile și, ridicându-se în picioare, se întrebă care era problema lui. Probabil, în sensibilitatea lui argentiniană amestecată de droguri, ea nu fusese „destul de bună“. Îi întinse mâna și spuse cu răceală:

– Mi-a făcut plăcere să te văd, Zizi.

– Ah, hai să fim serioși, rosti el ridicându-se încet, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție. Credeam că suntem prieteni.

Asta era chiar o insultă, își zise ea, dar dacă și-ar arăta sentimentele, el și-ar da seama că ei îi pasă. Aplecându-și fața spre el, îi șopti:

– Bineînțeles că suntem prieteni, Zizi...

Și în acel moment știu ce avea de făcut.

și nimic mai mult. Dacă ar fi împreună, probabil ar locui în apartamentul ei, înghesuiți în patruzeci de metri pătrați, ca doi șoricei într-o cutie de pantofi. Ea ar fi cea care i-ar cumpăra haine și și-ar cheltui prețioșii bani pe ceasuri de aur de douăzeci de mii de dolari, deși, dacă ar fi cu ea, se gândi, uitându-se la el cu coada ochiului, ea s-ar asigura că nu ar avea ocazia s-o înșele vreodată... Și deodată își dădu seama de comportamentul lui ofensiv: cel puțin, ar trebui să aibă decența să se comporte ca o femeie și să fie fidel persoanei care îl întreține...

Cum se întâmplă de obicei, curând nu mai avură ce să-și spună. Dacă voia să-l atragă în pat, era evident că trebuia să depună mai mult efort. Potrivindu-și pasul cu al lui, zise:

– Ce faci tu mai exact în New York? În afară de faptul că te duci prin cluburi. Până la urmă pe aici nu prea găsești cai...

– O să plec să călătoresc pentru *patrón*, spuse el. Apoi, cu o voce glumeață care conținea o aluzie sexuală, întrebă: O să-mi simți lipsa?

Acum este clar, se gândi Janey; era cu siguranță unul dintre acei bărbați cărora le plăcea să creadă că toate femeile se dau în vânt după el.

– Da, normal, zise ea și, imitându-i vocea, adăugă: O să-mi fie foarte dor de tine.

– Asta e bine. Atunci, sigur o să mă reîntorc la New York.

Ha! își zise ea. Era oare atât de prostuț încât să-și imagineze că ea chiar ar putea crede că el se va întoarce pentru *ea*? Abia dacă se cunoșteau. Dar după câte se pare, el nu se putea abține...

– Păi, când te întorci, să știi că te aștept, Zizi.

Tonul ei era zeflemitor, dar privirea sugera că știa că exista ceva între ei – era convinsă că va face o mișcare cât de curând...

Dar el se încruntă și, uitându-se drept înainte ca și cum ar fi avut ceva foarte interesant de văzut, grăbi pasul. După un moment de tăcere, el întrebă:

– Unde locuiești acum?

– Ah, ce dor îmi este de apartamentul meu micuț, spuse Janey cu un oftat. Mă leagă atâtea amintiri de locul ăla...

Asta ar fi trebuit să fie semnalul pentru ca el s-o invite la apartament, dar el îi luă geanta și, conducând-o spre ușă, spuse:

– Încotro mergi? Îți chem un taxi?

Pentru o clipă fu luată prin surprindere de ușurința cu care el o lăsa să plece și brusc îi trecu prin gând că poate nu fusese destul de clară. Dar probabil că nu va mai exista o altă oportunitate ca asta – Mimi fiind în drum spre aeroport, iar Selden la serviciu – și, mușcându-și buzele, spuse:

– Nu m-am decis. Tu unde mergi?

– O să merg pe jos acasă. Ador să mă plimb pe străzile din New York.

– Chiar așa? zise ea cu surprindere. Și eu.

De fapt, adevărul era că nu exista nimic altceva mai neplăcut pentru ea, având în vedere că în primii ani pe care-i petrecuse în New York fusese nevoită să meargă pe jos, neavând bani de taxi și fiindu-i frică de metrou. Dar dacă trebuia să meargă pe jos pentru a-l determina s-o seducă, atunci va plăti acest preț.

– Merg și eu într-acolo.

Porniră pe Madison Avenue. El era foarte înalt, arăta bine și, surprinzându-și reflecția într-o vitrină, ea fu uluită de cât de frumoși erau amândoi și ce cuplu minunat formau. Dacă ar fi Zizi în locul lui Selden, se gândi ea, viața ei ar fi mult mai strălucitoare pentru că publicul nu iubea nimic mai mult decât un cuplu tânăr și frumos. Ar fi invitați peste tot și ar intra probabil în cercul internațional al oamenilor faimoși și bogați, frecventând petrecerile lui Elton John de la castelul său din Anglia și de pe iahtul lui Valentino din sudul Franței...

Apoi brusc își aduse aminte că el nu are bani și, râzând în sine ei, își dădu seama că toate fanteziile ei erau doar fantezii

Tertipul ei avu efectul scontat și într-o secundă Zizi fu lângă ea, cu brațul pe umărul ei, întrebând-o ce se întâmplase. Se întoarse și cu o voce plângăcioasă spuse:

– Este mult prea groaznic... prea jenant să vorbesc despre asta...

– Hei! Ai de gând să plătești pentru revistă? întrebă vânzătorul.

– Dacă e așa de groaznic poate nu ar trebui să citești, zise Zizi, trăgând-o de acolo.

– A, nu. Trebuie, zise Janey uitându-se la el pătrunzător. Este despre sora mea. Biata mea soră, care nu a greșit nimănui niciodată...

Pe fața lui Zizi se citea îngrijorarea; fără să-și ia ochii de la ea, îi plăti vânzătorului.

– E totul OK? întrebă el luând-o de braț și aplecându-se spre ea.

Ea dădu din cap.

– Cred... Cred că o să leșin. Trebuie să mă așez undeva...

– Te duc la hotel. Nu e departe de aici.

– A, nu. Nu se *poate*, spuse ea cu convingere. Acolo e de-a dreptul sufocant și toată lumea o să se întrebe ce am și pe urmă o să citească *asta*... iar apoi poate o să ne roage pe Selden și pe mine să părăsim hotelul...

– Din cauza unui articol dintr-un ziar? Mă îndoiesc. Ce ziar e ăsta?

Încerca s-o liniștească, se gândi Janey, dar chiar era cam prostuț. De ce-i lua atâta timp să-și dea seama? Strângându-l de braț să se echilibreze, spuse:

– O să-ți explic mai târziu... Acum chiar trebuie să mă duc undeva să stau liniștită și să mă gândesc...

– Este o cafenea un pic mai încolo, zise el bătând-o ușor peste mâna înmănușată.

– Într-un hotel, spuse ea, încercând să nu se arate prea dezamăgită. Pe Sixty-third Street.

– Hai că am ajuns, spuse el. Cred că aici te las.

Ea își ridică privirea enervată și observă că într-adevăr ajunseseră; pe cealaltă parte a străzii, magazinul atât de familiar ei, Roberto Cavalli, cu manechinele îmbrăcate în mătăsuri somptuoase și rochii de blană; iar alături, un stand de ziare de unde își cumpăra revistele. Trebuia să mai câștige un pic de timp și nu putea în nici un caz să-l invite sus la ea. Mergând spre standul de ziare, îi zise peste umăr:

– Te superi? Vreau să-mi cumpăr un ziar...

Nu trebuia să-l lase să-i scape, își propuse ea; și totuși, modul în care se bățâia de pe un picior pe celălalt indica faptul că el abia aștepta să scape de ea. Normal că *trebuia* să se comporte astfel, că și cum nu ar fi fost deloc interesat... La urma urmei, ea era prietena cea mai bună a lui Mimi. Deci era la fel ca majoritatea bărbaților: se prefăcea că nu era vina lui și că ceea ce se întâmpla era dincolo de puterea lui de control; astfel, nu avea nevoie decât de o scuză. Prefăcându-se că-și caută o revistă, ochii îi căzură pe *Star*, care atârna de o sfoară deasupra. Titlul de-o șchioapă era „Soție de star rock distruge formația“ și era încă un articol despre dezastrul familial al lui Patty și Digger, pe care revista *Star* începuse să-l prezinte, și care continua în fiecare săptămână ca o telenovelă ieftină. Janey deja citise articolul care descria cum se dusesese Patty după Digger în turneu (adevărat) și îl supraveghea ca un șoim, nelăsându-l să stea cu ceilalți membri ai formației (fals probabil), dar imediat își dădu seama că asta era soluția. Scoțând un țipăt de șoc, smulse revista din agrafă. Pentru o clipă se simți puțin vinovată pentru că se folosea de nefericirea surorii ei pentru a-și atinge scopurile, dar i se păru că se potrivea de minune să te folosești de un infidel pentru a prinde un altul.

să se miște, aveau să rămână blocați pe holul blocului discutând –, dar, pe de altă parte, ea este îndrăgostită de el.

– Dar poate că este un lucru doar între ei doi, spuse el încruntându-se. Este un lucru intim, între un soț și o soție...

Ea se uită peste umăr la el enervată. Făcea cumva vreo aluzie la relația lui cu Mimi? Și aruncându-i o privire de victimă, ca și cum ar fi fost rănită personal de această remarcă, spuse:

– Dar tocmai asta e problema. Nu este o chestiune privată. Și dacă fata aia nu minte... Mă rog, nimeni nu poate ști adevărul până când nu se naște copilul. Și mai este vorba și de biata Patty. Nu și-a dorit nimic altceva decât să rămână însărcinată și să-i nască un copil lui Digger...

– Da, este adevărat, spuse el visător, ca și cum s-ar fi gândit la cu totul altceva. Pentru o femeie, să aibă un copil este cel mai frumos lucru...

„Uffff“, se gândi ea – nimic nu este mai puțin atractiv decât un bărbat care crede că singurul scop în viață al unei femei este să nască, dar cu voce tare încuviință:

– A, da. *Cel mai frumos.*

Ajunseră în fața ușii și, întorcând cheia în broască, el deschise și îi făcu semn să intre. Pentru o clipă, fu șocată cât de mic era apartamentul și cât de jalnic arăta și nu-i veni să creadă că petrecuse acolo atâta timp.

Dacă priveai partea bună a lucrurilor, era primul apartament al unei persoane foarte tinere, care petrecea foarte puțin timp acasă și care nu se bucura de un succes financiar extraordinar. Sufrageria era un coridor îngust cu o fereastră la un capăt, care dădea în Sixty-seventh Street; tot apartamentul fusese cândva o singură cameră spațioasă, dar fusese împărțit în două cămăruțe cu o bucătărie și o mică baie ce avea o cabină de duș din plastic în loc de cadă. Mai era și un șemineu care nu mergea niciodată și polița acestuia era construită din placaj, pe care erau lipite niște cărămizi false din plastic – moștenire

– Am nevoie de liniște... Nu vreau să văd oameni în jurul meu. Uitându-se la el cu niște ochi rugători, îl întrebă: Te deranjează dacă mergem la tine? Asta dacă nu ai vreo altă întâlnire...

Zece minute mai târziu urca scările înguste în urma lui Zizi spre fostul ei apartament – un singur dormitor la etajul trei al unei clădiri vechi de piatră de pe East Sixty-seventh Street. Holbându-se la posteriorul musculos al lui Zizi, se minuna cât de bine funcționează metodele îndelung testate de manipulare feminină asupra bărbaților, mai ales asupra celor ca Zizi, care nu erau prea deștepți. Știa că în ziua de azi, majoritatea femeilor aveau suficientă încredere în ele ca să mai apeleze la astfel de tertipuri, dar ea nu avea scrupule de genul ăsta, mai ales când punerea în aplicare a unei astfel de tactici însemna obținerea, aproape jenant de ușor, a orice și-ar fi dorit. Fără să se gândească prea mult, Zizi oprise un taxi, se suiseră în el și în timpul scurtei călătorii, genunchiul ei îl atinge pe al lui, în timp ce ea îi povestea ce i se întâmplase lui Patty. El se înfuriase; urcând pe scări înaintea ei, se mișca precum un bărbat care avea o misiune precisă. Dar apoi, la etajul al doilea, se întoarse brusc și Janey aproape se lovi de el.

Fața lui frumoasă era puțin schimonosită, ca și cum efortul de a gândi era prea mult pentru el.

– Dar de unde știi? întrebă el.

– Ce să știu?

– Că este *vinovat*. De unde știi că Digger nu spune adevărul? Poate fata aia minte...

Ah, Doamne, se gândi Janey. Spera să nu bălmăjească întreaga după-amiază despre Patty și Digger; dacă era așa, ar fi putut fi destul de dificil să-l atragă în pat.

– Păi, Patty cu siguranță îl crede pe el, spuse ea trecând de el cu speranța că o va urma – avea senzația că dacă nu-l obligă

pulover negru pe gât și o pereche de blugi te pot duce departe, reflectă Janey.

– Nu am lămâie, strigă el din bucătărie.

– Nici nu am crezut că o să ai, zise Janey.

Veni în sufragerie, cu un pahar plin de votcă și gheață și, când îl luă, Janey îi studie mâinile. Erau mari și fine – mâini de fotomodel, fără acele încheieturi noduroase care adesea se regăseau la degetele subțiri – și imediat își imaginează cum ar fi să le simtă pe sâni ei.

El se așează pe canapea lângă ea, privind-o cum sorbea din pahar.

– Te simți mai bine, da?

Vocea lui era destul de blândă, dar dedesubtul ei, Janey simți dorința lui de a scăpa de ea și se întrebă de ce.

– Puțin, zise ea sorbind din băutură și uitându-se la el; privirea lui era cam uimită, ca și cum nu putea să își dea seama prea bine cum de ajunsese ea să stea pe canapeaua lui. Te rog să mă scuzi câteva minute, zise ea ridicându-se și îndreptându-se spre baie.

Se studie în oglindă și apoi se uită în jurul ei. Chiuveta nu mai fusese probabil curățată de luni de zile – era plină de pete maronii de săpun și pastă de dinți uscată; o cutie de cremă de ras fără capac era așezată pe raftul din sticlă lângă o periuță de dinți tocită și o perie de păr plină cu fire blonde și scame. Luă peria de păr, gândindu-se la ce fel de bărbat era acela pe care nu-l interesa absolut deloc curățenia și nu se jena de asta. Hottărât, Zizi era un tip de bărbat cu care ea nu era obișnuită. Era mai tânăr și mai sărac și, își zise ea zărind un prosop decolorat aruncat pe ușa cabinei de duș, mult mai natural – esența masculină vitală încă îi curgea prin vine. Majoritatea bărbaților cu care fusese ea erau și instruiți de acasă, la fel ca o rasă foarte civilizată de câini. Cu cât erau mai bogați, cu atât erau mai curați; toate dovezile de murdărie sau de ceva care era personal

de la fostul locatar. Janey intenționase mereu să schimbe polița cu una de marmură, dar atunci nu avusese destui bani, iar acum, dacă-l închiria, nu mai avea nici un rost să o schimbe.

– Te simți mai bine acum? Că ești în vechea ta casă? o întreabă Zizi, luându-i blana de pe umeri.

– Da. Mult mai bine.

– O să-ți fac un ceai.

– Prefer o votcă. Un pic de votcă cu gheață și cu puțină lămâie, dacă ai!

El se uită la ea mirat, dar nu zise nimic; după ce se dezbracă de haină, intră în bucătărie.

Janey dădu la o parte câteva hârtii de pe canapea și se așeză picior peste picior. Canapeaua era singura piesă de mobilier decentă – era acoperită cu un material de catifea roșie, foarte scump, și fusese a lui Harold Vane. Janey nu suporta dezordinea și își păstrase apartamentul mereu în ordine, dar acum, uitându-se în jur, văzu debandadă tipic masculină – murdăria acumulată a unui tânăr bărbat, care nu face curățenie și refuză să-și pună lucrurile la locul lor. O scrumieră plină ochi cu chiștoace era așezată pe televizor, resturile unei seri prelungite în compania unui prieten; trei cizme de călărie din cauciuc, pline de noroi, zăceau într-un colț; o haină și o cămașă atâr-nate de spătarul unui scaun; în fața ferestrei era o masă pe care se afla o ceașcă murdară de cafea. Trăgând cu ochiul în dormitor, văzu cearșafurile vraiste: o pernă scoasă din îmbrăcăminte ei era aruncată pe podea, iar dulapul era ticsit de haine. Se întreabă cum putea Mimi să vină aici și se cutremură la gândul că asta ar fi putut fi viața ei...

Și totuși, el era extraordinar de atrăgător, își zise ea privind-l cum se plimba prin bucătărie. Purta un pulover negru pe gât, de cașmir, cu acea croială strâmtă care îi puneă în valoare liniile pieptului și era probabil de firmă – Prada sau Dolce & Gabbana; când ești tânăr și frumos ca Zizi, un

simțea absolut nimic – dar lipsa simțirilor era compensată de sentimentul puterii pe care îl obținea trezind la viață pasiunile sexuale ale unui bărbat. Simțea că îi putea controla pe bărbați prin sex și *puterea* era ceea ce o excita pe ea. Adora să vadă cum un bărbat își pierde controlul sub atingerea ei; câteodată sentimentul era atât de copleșitor, încât își închipuia cum ar fi să-și pună mâinile în jurul gâtului lui, să-l strangleze și să îi vadă șocul din privire; uneori, în timpul unui sex oral, se întreba amuzată dacă bărbatul din fața ei avea vreo idee cât de ușor i-ar fi să apuce un cuțit și să-l înjunghie. Iar alteori, se întreba dacă își va pierde vreodată controlul... dar nu-l va pierdea. Niciodată nu și-l pierdea.

Auzi telefonul sunând în bucătărie și vocea cu accentul puternic a lui Zizi. Uitându-se în oglindă din nou, se întreba dacă putea fi Mimi. Dar oricum nu ar conta. Chiar dacă Zizi i-ar spune că ea e aici, amândoi aveau o explicație foarte logică și asta încă era apartamentul ei; nu avea nici un motiv pentru care nu putea să mai dea o raită pe aici. Normal, nu-i va spune imediat lui Mimi despre indiscreția lui Zizi – avea să păstreze acest detaliu pentru momentul potrivit, când Mimi va fi supărată pe Zizi, bătând astfel ultimul cui în coșciugul despărțirii lor. Sau, se gândi ea mângâindu-se încet pe piept, ar putea să nu-i spună niciodată. Și-ar putea dori ca mica ei aventură cu Zizi să se repete și, prin urmare, trebuia ținută în secret.

– Da, nici o problemă. Ne vedem în jumătate de oră, îl auzi ea pe Zizi vorbind la telefon și, uitându-se pentru ultima dată în oglindă, se felicita că purta lenjerie de cea mai bună calitate – un sutien *push-up* alb din dantelă și tanga asortați; avea sandale cu toc înalt pentru că era foarte la modă să porți sandale în toiul iernii, asta sugerând că erai destul de bogată, încât să nu fie nevoie să mergi pe jos.

Perlele îi străluceau în jurul gâtului și preț de o secundă se gândi la Selden. Dar nu, nu se va *gândi* la Selden tocmai acum...

erau înlăturate (de menajere) și până și stilul lor de a face amor era foarte curat și orientat către un scop clar. Așezând la loc peria pe etajera de sticlă, își închipui cum ar fi cu Zizi – brutal, impetuos, lipsit de inhibiții, iar mâinile și buzele lui ar fi pe tot corpul ei, el fiind destul de nerușinat pentru a-și înfige limba înăuntrul ei și pentru a-i desface buclele și a o linge în fund...

Se auzi o bătaie scurtă la ușă.

– E totul în regulă?

Uitându-se panicată în jurul ei, zări revista *Maxim* pe podea în spațiul strâmt dintre toaletă și perete și, aplecându-se s-o ia, spuse:

– Ies imediat!

Era numărul din decembrie, cel pe coperta căruia apăruse ea și, văzându-și propria fotografie în care apărea cu ochii mijiți, cu privirea aceea de vino-ncoace și cu șoldurile spre cameră (tală, șoldurile și coapsele îi fuseseră unse cu o cremă grasă, iar torsul fusese alungit pentru a o face să pară mai înaltă), îi veni dintr-odată o idee. O să-i ofere aventura vieții lui; va face în așa fel încât obiectul imaginar al dorinței să devină real. Puterea acestui gând îi dădu furnicături. Va fi amuzant și sexy, o experiență pe care n-o va uita nici unul din ei. Dezbrăcându-se de bluză și de fustă cu mișcări nerăbdătoare, își aduse aminte că mai fuseseră bărbați pentru care jucase aceeași scenă, în aceeași baie din acest apartament, și cât de mult îi plăcuse! Își dădu jos ciorapii, gândindu-se că trecuse destul de mult timp de când se simțise și ea bine sexual – ultima oară se întâmplase în urmă cu câteva luni, când fusese cam amețită („relaxată“ este un cuvânt mai bun) și se întinsese pe polița șemineului din casa unui restaurator, iar el îl făcuse sex oral de dedesubt.

Totuși, nu prea avusese parte de partide de sex de tipul pe care și le imaginase ea foarte plăcute, iar săruturile și mângâierile monotone ale bărbaților de obicei o lăsau rece. Simțea o discrepanță ciudată între trupul și creierul ei, și adesea nu

și mai tare, astfel încât până la urmă nu avu încotro și căzu și el peste ea. Blocați în această îmbrățișare mortală, ea își puse un picior în jurul taliei lui și începu să-l sărute pe gât, asta în timp ce el încerca disperat să se elibereze. Într-un sfârșit, îi prinse ambele mâini și, stând deasupra ei, urlă:

– *Ce dracu' faci?*

Amândoi găfâiau. Janey nu putea vorbi – era copleșită de senzația pe care o încercase simțindu-l deasupra ei. Era violență, plăcută, deja nu se mai putea gândi decât la pielea lui moale. Dorința ei sexuală latentă fusese trezită – adolescentă. Răsucindu-se sub el, nu voia decât s-o sărute. Îl dorea cu ardore, indiferent de consecințe...

El îi studie fața pentru o clipă, apoi îi dădu drumul dezgustat și se ridică în picioare.

– Asta este... ce le faci tu bărbaților? întrebă el cu o mișcare a brațului.

Buza de sus îi tremura de nervi, lăsând la vedere niște dinți albi cu incisivi puternici. Janey se uită la el, dorindu-și ca el să nu fi distrus acest prețios moment de pasiune, dar fericită că provocase o astfel de reacție. Ridicându-se, îi întinse mâna:

– Haide, iubitule!

El scutură din cap, nevenindu-i să creadă, și plecă spre baie; se întoarse cu hainele ei.

– Îmbracă-te! suieră el.

Ea râse și se rostogoli pe spate. Știa că arăta irezistibil, cum stătea întinsă pe canapea, doar în lenjeria intimă; să ofere imaginea trupului ei perfect era unul dintre puținele lucruri care-i consolidau respectul de sine, așa că era sigură că avea să-l facă pe Zizi să se culce cu ea.

– Și dacă nu vreau? întrebă ea, trasând lasciv un cerc cu degetul prin aer. La urma urmei, este apartamentul meu. Așa că fac ce vreau în el...

– Îmbracă-te! repetă el aruncând hainele peste ea.

Când îl auzi pe Zizi închizând telefonul, deschise brusc ușa de la baie, se așează în prag cu o mână în șold și cu cealaltă rezemată de ușa. Cu aceeași voce ispititoare pe care o folosea în reclamele de la Victoria's Secret, spuse:

– Nu prea cred că te duci *undeva*.

Era în bucătărie umplând un pahar cu apă de la robinet, iar șocul pe care îl resimți fu așa de puternic, încât aproape scăpă paharul din mână. La început, avu o privire confuză și Janey se așteptă ca în secunda următoare să se transforme într-una de anticipare. Dar el făcu un pas înapoi și, lăsând paharul pe marginea chiuvetei, întrebă îngrozit:

– Ce faci?

– Ce crezi că fac? zise ea, făcând un pas spre el.

Într-o secundă, amândoi erau blocați în bucătăria mică, el lipit cu spatele la perete; ea își puse brațul în jurul gâtului său și-i trase capul spre ea pentru a-l săruta.

Buzele lui rămaseră nemișcate, dar asta probabil din cauza surprizei de a o vedea aproape goală și disponibilă. Cu spatele drept, își îndoi genunchii, alunecând ușor cu mâinile pe pieptul lui și, uitându-se la el, observă că avea aceeași expresie de șoc, dar își imaginează cum asta avea să se schimbe foarte repede când ea va ajunge la penisul lui. Îi desfăcu nasturele de la blugi și pentru o clipă mâinile ei rămaseră exact deasupra fermoarului, ca și cum ar fi fost într-o dulce anticipare. În acea clipă, gura lui se deschise și începu să urle.

Poate că a vrut să spună „nu“, dar sunetul era mai gutural decât atât – era mai degrabă ca sunetul unui animal care își apără teritoriul. Aplecându-se, o apucă de subsuoară și o împinse cu violență în spate; ea căzu în fund și se rostogoli într-o parte, dar înainte de a apuca să se ridice, el năvăli spre ea, o ridică și se îndreptă spre canapea. Închipuindu-și că era copleșit de dorință, ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și, în timp ce el încerca din răputeri s-o arunce pe canapea, ea îl strânsese

de arogant. Îl ura și îl dorea în același timp. Simți că trebuia să câștige, simți că trebuia să se aleagă cu ceva din toată afacerea asta, cu orice preț.

– Ai vrut să te culci cu mine vara asta. De ce nu recunoști?

Pentru o clipă el se uită la ea cu teamă, evaluându-i furia și gradul de nebunie. Fără a-și lua ochii de la ea, îi puse fusta pe canapea.

– Dacă nu vrei să te îmbraci, nu te forțez. Dar eu o să plec. Am o întâlnire la care trebuie să ajung.

– Cu Mimi? izbucni ea.

– Cu Harold Vane. Trebuie să discutăm despre niște cai.

– Cai! răbufni ea, râzând. Deci asta e. Preferi cai în loc de femei...

– Câteodată, zise el măsurând-o din cap până în picioare, apoi se duse în dormitor.

Fărăma de rațiune care-i mai rămăsese o îndemnă să aibă demnitatea să se îmbrace și să plece. Dar ajunsese în acel punct irațional de unde nu se mai putea duce decât în jos; se va face de rușine, își va sacrifica mândria de femeie și respectul de sine, iluzionându-se că acest lucru îl va face s-o iubească. Cu ani în urmă, când avea doar douăzeci de ani, se întâlnise cu un tânăr bogat, care o părăsise apoi fără nici o explicație, după ce se întâlniseră cu părinții lui într-un restaurant și, furioasă, când îi zărise jeepul parcat la Conscience Point Inn, un club din Hamptons, îl umpluse cu noroi. El o făcuse nebună, bineînțeles, dar ea voise ca el să-i spună motivul despărțirii. Auzise zvonuri conform cărora el aflate ceva murdar din trecutul ei și faptul că nu-i dăduse nici o explicație o înnebunise, o făcuse să-și dorească să-l pedepsească...

Și acum, urmărindu-l pe Zizi în micul dormitor, fu cuprinsă de aceeași furie. Cum îndrăzne să plece nepedepsit? Intră în dormitor, venind pe la spatele lui – își schimba puloverul și trupul lui musculos și gol se afla chiar în fața ochilor ei.

Insulta o trezi la realitate. Apucă fusta și i-o aruncă înapoi, dar rată, și aceasta căzu lângă picioarele lui. De dragul unei partide sălbatice de sex, i-ar fi iertat multe, dar asta era o insultă.

– Cum îndrăznești? zbieră ea, sărind în picioare.

Se năpusti spre el, condusă de o emoție bruscă, violentă, dorindu-și să-l lovească, să-l plesnească peste față. El se dădu la o parte, apucând-o de încheietură și răsucindu-i mâna la spate, și apoi o împinse iar înapoi.

Se împiedică, apucându-se de polița șemineului unde el așezase o fotografie cu o femeie brunetă, exotică, cel mai probabil mama sa.

– Care dracu' este problema ta? zbieră ea, ștergându-se la gură.

– Care dracu' este problema *ta*? întrebă el furios, de parcă el era partea vătămată. Cum să-ți arăt mai clar de atât că *nu* vreau să fac sex cu tine?

Ea fu atât de surprinsă de răspuns, încât nici nu-l înregistrează la început. Lipsa lui de interes nu era o posibilitate, se gândi ea, asta dacă nu era homosexual.

– Asta e ridicol, spuse ea cu tupeu, revenindu-și. Toată lumea vrea să facă sex cu mine.

El se uită la ea cu milă, ca și cum nu ar fi considerat-o deloc sexy; sub privirea lui, ea simți cum toată încrederea ei în sine dispăre.

– Da, spuse el încet. Tocmai asta e problema.

El se aplecă să-i ridice fusta și ea fu brusc cuprinsă de frică. Nu era sigură ce voise el să spună, dar cuvintele lui o făcură să pălească.

– *Ai vrut să te culci cu mine... vara asta*, zise ea.

– Nu, spuse el, întinzându-i fusta. Îmbracă-te. Nu face lucrurile să fie mai jenante decât sunt...

Fusta atârna între ei ca un steag; era simbolul eșecului ei, iar ea nu putea s-o ia din mâna lui. I se părea că era incredibil

– Și eu te rog să-mi spui *de ce*, rosti ea sfidătoare, luând-o de la capăt.

O apucă de încheietură și o trase la o parte. Ea încercă să se agațe de el, așa că el fu nevoit s-o împingă cu putere într-o parte. Făcu câțiva pași să-și regăsească echilibrul și în acel moment, el deschise ușa și plecă, trântind-o în urma lui.

Pentru o clipă, rămase să-și recapete răsuflarea și-și trecu o mână prin păr. Apoi începu să coboare scările. Nu avea să vină după el acum, se gândi el, îmbrăcată doar în sutien și chiloți – nici chiar ea nu putea fi așa de nebună. Când se vor mai vedea, după aceea, probabil ea îl va ocoli, rușinată de comportamentul ei; el nu va povesti nimănui acest incident și, după cum bănuia, nici ea – era prea jenant și o puneă într-o lumină proastă, distrugându-i reputația de femeie irezistibilă. Și astfel, deși problema nu va fi uitată niciodată, nimeni nu va vorbi despre ea, și el era în siguranță.

Dar apoi auzi pe cineva coborând scările în spatele său. Se întoarse, șocat că ea fusese în stare să se îmbrace așa de repede, dar priveliștea din fața ochilor aproape îl făcu să vomite. Avea părul răvășit și nu se obosise să-și încheie bluza; fața ei era umflată în mod grotesc, iar ochii roșii de plâns scăpărau de furie. Aceasta este adevărata Janey Wilcox, se gândi el – o femeie rea și posesivă, iar adevăratul ei caracter ștersese orice urmă de frumusețe. Primul lui instinct fu să o ia la fugă – dar apoi se înfurie. Nu era un animal care putea fi obligat să presteze servicii sexuale la cerere numeroaselor femei care „se îndrăgosteau” de el pentru că era frumos.

– Vrei să știi de ce n-o să mă culc cu tine? zbieră el.

Faptul că el avea să-i dea un răspuns o luă pe nepregătite și se opri cu trei trepte în spatele lui.

– De ce? întrebă ea cu mâinile în șolduri.

– Pentru că ești o *târfa*. Și eu nu mă culc cu târfe.

– Vreau să știu *de ce!* țipă ea.

El se întoarce, îmbrăcându-se cu o cămașă.

– Asta e prostie!

Ea îl plesni peste braț.

– De ce ai ales-o pe Mimi în locul meu?

– Nu am ales, rosti el calm, trecând pe lângă ea.

Ea îl urmă în sufragerie.

– Spune-mi! strigă ea. Nu plec până nu-mi spui!

– Nu e nimic de spus, insistă el cu obișnuita încăpățănare masculină care le înnebunește pe femei.

Se îndreaptă spre dulap, de unde își luă o cravată, apoi intră în baie ca să-și facă nodul în fața oglinzii.

– Ce are ea și eu nu am? țipă Janey.

Dar el ajunsese în faza în care ea nu mai prezenta nici un interes. Mersese prea departe, dar chestiile astea i se întâmplau cu femeile mereu. Răvășită și bâzâind într-un colț, Janey își ridică fața umflată de plâns spre el.

– De ce, de ce, de ce?

Însă pentru el Janey nu era nimic altceva decât un preș vechi și tocit aruncat pe podea. Trecu pe lângă ea și-și luă un pulover de cașmir. Se îmbracă, apoi își puse și haina de tweed. Își luă mânușile de pe poliță și când se întoarce, ea stătea în fața ușii cu mâinile și picioarele depărtate, blocându-i ieșirea.

– Nu te las să pleci până nu-mi spui! zbieră ea isteric.

El oftă. De ce făceau femeile astfel de scene mereu? Nu voia să fie nepoliticos, dar ea crezuse că el era îndrăgostit de ea, când el doar se purtase omeneste. Îi stărnise puțin interesul la începutul verii – asta preț de un minut, pentru că se dădea în spectacol și era imposibil să te uiți la ea și să nu te minunezi. Dar fusese avertizat în legătură cu caracterul ei, și el nu-și dorea să aibă de-a face cu astfel de femei. Cu o voce neutră, zise:

– Te rog să te dai la o parte din ușă.

Cele două femei rămaseră uitându-se după el. Avea o eleganță nedefinită, care îl făcea să arate ca și cum ar fi fost prea bun pentru strada ei cu case de piatră dărăpănate și, gândindu-se la asta, lui Janey îi veni din nou să plângă. Nu-și putea da seama ce se întâmplase și de ce – tot ce știa era că se simțea copleșită de un sentiment acut de pierdere, de parcă fusese deposedată de ceva foarte valoros.

– Ce *bucătică!* zise Dodo, de parcă Zizi era ceva bun de mâncare. Este minunat! Dacă nu aș ști, aș fi zis că voi doi erați în mijlocul unei *dispute între îndrăgostiți*.

Dodo era una dintre acele femei nesuferite care-și băgau mereu nasul unde nu le fierbea oala. Avea sprâncenele pensate subțire, arătând un șir de furnici aliniate deasupra ochilor, iar părul ei blond era despicat la vârfuri. Dar pentru o clipă, Janey fu tentată să-i spună lui Dodo întreaga poveste patetică. Avea senzația că Dodo avea s-o înțeleagă – asta până când va da fuga acasă și va povesti întregii echipe de la Splatsh Verner ce aflate despre soția lui Selden Rose.

Întorcându-se, Janey își dădu seama că, deși își dorea să vorbească despre asta, nu avea cui să spună. Nu avea nici o prietenă adevărată, căreia să-i poată face confidențe și în care să aibă încredere.

– Ah, Zizi? zise ea cu o voce prea nesigură și prea ascuțită. Este chiriașul meu. Tocmai mi-am luat cecul pe luna asta.

Dodo păru dezamăgită de informația asta, dar nu întinse coarda.

– Apropo, ne-am hotărât să mergem să facem rafting la Marele Canion în martie și sperăm să veniți și voi.

Janey fu obligată să mai asculte câteva minute vorbăria fără rost a lui Dodo, care se ducea la pedichiură și când, în sfârșit, scăpă de ea, începu să ningă. Dintr-odată deveni conștientă de picioarele ei, care erau înghețate bocnă, și de absurditatea de a purta sandale iarna... Știa că trebuie să găsească un taxi, dar

Se întinse să-l plesnească, dar el se întoarse repede, coborând scările în fugă cu ea pe urmele lui.

– Ești un prost! Ce glumă...! Toată lumea știe că Mimi este cea mai mare târfă din orașul ăsta... Stă cu George Paxton pentru bani...

Ajungând la ușa de la intrare, Zizi o deschise și ieși. Se uită în stânga și în dreapta după un taxi și în secunda următoare, ea apărură lângă el.

– Să nu crezi că scapi așa ușor! șuieră ea. O să-i spun lui Mimi că ai încercat să mă seduci... Mă întreb cum o să te descurci fără găina cu ouă de aur. Tu ești singura târfă în situația asta...

Punându-și mânușile, el spuse cu răceală:

– Nu te urăsem până să spui asta.

Și când el făcu un pas înapoi, se auzi o voce de femeie:

– Janey? Janey Wilcox?

Nu-și dezlipi ochii de la el, dar numaidecât atitudinea i se schimbă. Fața i se relaxă, își trecu mâna prin păr, strângându-și mai bine haina de blană pe ea. Cu un zâmbet automat, se întoarse:

– Da?

Lui Zizi i se păru că femeia era tipul de blondină drăguță pe care o vedeai peste tot în Upper East Side; putea fi oricine, de fapt. Femeia se uita la Janey cu o expresie surprinsă, care se transformă în perplexitate când își dădu seama că Janey n-o recunoscuse.

– Sunt Dodo. Dodo Blanchette...?

– Ah, Doamne, *Dodo*, zise Janey.

– Sper că nu vă întrerup, nu-i așa? spuse Dodo, uitându-se de la unul la celălalt cu un zâmbet insinuant.

– Trebuie să plec, rosti Zizi scurt și, profitând de ocazie, se întoarse și plecă.

Trebuia să sufere pentru că o respinsese, trebuia să simtă furia ei...

– E totul în regulă? întrebă Mimi. Vorbești ciudat...

– Păi... începu Janey.

Ieși de sub arcadă și porni pe Madison Avenue. Trecu de magazinul Prada și văzu că în vitrină aveau rochia pe care și-o dorea. Se opri, dându-și seama că întrebarea lui Mimi era șansa ei, dar dintr-odată nu mai avu curajul să-i povestească întâmplarea asta sordidă.

– S-a întâmplat ceva? Cu Selden? întrebă Mimi absentă.

– Nu, Selden e bine. Doar că...

Nu știa de unde să înceapă. Zizi aflase ceva secret despre ea – îi va spune și lui Mimi? Dar, de fapt, cât de des se întâlneau ei, se întrebă ea, gândindu-se dacă exista vreo modalitate de a-i împiedica să se mai vadă...

– Este Patty?

– Da, zise Janey cu ușurare. Dintr-odată descoperi soluția la problema ei. Patty și Digger se întorc săptămâna viitoare... tocmai am vorbit cu ea și nu o duce prea bine, și cred că are nevoie să stea în apartamentul meu pentru o perioadă.

– Da, înțeleg, zise Mimi cu o voce mai puțin prietenoasă.

– Îmi pare rău, dar nu am ce face, rosti Janey cu convingere. A trecut prin atâtea...

– Este apartamentul tău, Janey, zise Mimi. Evident că dacă ai nevoie de el, Zizi va trebui să stea în altă parte. Dar cum ar putea să-și găsească ceva acum, cu o săptămână înainte de Crăciun...

– Poate se duce în East Hampton. Ar putea sta în casa voastră de oaspeți, sugeră Janey, întrebându-se cum de nu se gândise la minciuna asta mai devreme.

Va face lucrurile foarte *incomode* pentru Zizi, și când Mimi îi va spune că trebuia să se mute, el va ști motivul și va simți cât de puternică era ea...

era foarte confuză... Trebuia să se adune înainte de a merge acasă, dar nu se gândise și la cum avea să facă asta.

Se adăpostii sub o arcadă îngustă a unei clădiri și-și scoase telefonul. Un sentiment de vinovăție o împingea s-o sune pe Mimi, să-i audă vocea – dacă Mimi s-ar comporta normal (și de ce nu ar face-o?), ar fi fost ca și cum întreaga poveste cu Zizi nu ar fi avut loc niciodată. Dar *avusese* loc și aducându-și aminte – modul în care el o îmbrâncise pe podea și îi spusese că era o târfă –, se cutremură de rușinea care era aproape ca o durere fizică. O rănise – cu cruzime și intenționat, se gândi ea – și era violent și periculos. Ezită pentru o clipă – *să-i spună* lui Mimi despre asta? –, dar apoi rușinea se transformă în mânie și formă numărul.

Își dădu seama că reședința familiei Paxton era într-o stare de agitație după „Alo-ul“ grăbit al lui Mimi. Tocmai se întorsese de la aeroport cu băieții, și aceștia își aduseseră câinele care făcuse pipi pe covor.

– Băieții mă tot întreabă de tine, dragă. Jack se tot întreabă când o să te vadă... Vii să-i vezi, nu-i așa?

– Da, bineînțeles, spuse Janey, sprijinindu-se de zid.

Își duse o mână la cap, simțind că i se face rău. Și-ar fi dorit *să fie* în casa elegantă și caldă a lui Mimi, care era mult mai primitoare decât cea din East Hampton, să bea o ciocolată fierbinte și să se joace cu băieții...

– Ce a zis Selden de perle? întrebă Mimi, apoi zbieră la câine: Sadie, du-te în camera ta! Jack, te rog du-o pe Sadie sus!

– Încă nu le-a văzut.

– Nu? Dar ce ai făcut?

– M-am dus la cumpărături, la Burberry... și cum spuse asta, își aduse aminte că uitase cizmele la Zizi.

Așadar, va avea o scuză să se întoarcă acolo, să încheie socotelile cu el. Gândindu-se acum la asta, simți că există ceva întunecat și neterminat între ei doi. Trebuia să fie pedepsit.

Zece

Clădirea Splatsh Verner era o construcție nouă, mare, din marmură neagră, care se înălța fără prea multe pretenții în colțul nordic al Columbus Circus. Cu cinci ani în urmă, Victor Matrick avusese extraordinara idee de a aduce toate companiile Splatsh Verner sub același acoperiș, pentru a promova sinergia și, deși clădirea fusese terminată la timp, de doi ani nu reușiseră încă să amenajeze și spațiul dimprejurul ei. Zona exterioară era tot în construcție – ca să intri în clădire trebuia să treci printr-un labirint de pereți din placaj și schele – și din depărtare, clădirea părea că se ridică din niște cocioabe de lemn.

Clădirea avea patruzeci și cinci de etaje cu unsprezece lif-turi și o cantină pentru angajații permanenți la etajul trei. La etajul patruzeci și doi exista o sală de mese a directorilor, iar la ultimul etaj, acolo unde Victor Matrick își avea birourile, care includeau un dormitor și o baie cu duș și jacuzzi, mai era o sufragerie cu bucătărie proprie și bucătar, loc în care Victor Matrick îl primise chiar pe președintele Statelor Unite de trei ori.

Biroul lui Selden Rose se afla la etajul patruzeci și dădea spre Central Park – de la fereastra lui putea vedea Empire State Building și, în zilele senine, chiar și World Trade Center.

– Nu-ți face griji, dragă. Găsim noi ceva.

Mimi era din nou prietenoasă și Janey se simți vinovată. Dar apoi se gândi mai bine, de ce să se simtă vinovată? Mimi era bogată... Dacă voia să se culce cu el, putea să-l cazeze la un hotel – dacă avea să găsească unul în perioada asta cu Crăciunul. Și, simțindu-se mult mai bine, spuse:

– Voiam doar să te anunț. La revedere, dragă. Pupă-i și pe băieți!

Închise telefonul, gândindu-se cât de inteligent fusese planul ei. Cu băieții lui George prin preajmă, era posibil ca Mimi și Zizi să nu se vadă deloc, apoi Zizi va trebui să se mute, și apoi Mimi și George vor pleca la Aspen două săptămâni de Crăciun. Era în siguranță, se gândi ea: se va preface că incidentul nu s-a întâmplat niciodată, așa cum se prefăcea că nu se întâmplaseră multe alte lucruri în viața ei și totul va fi la fel ca înainte. Apoi își văzu imaginea reflectată: arăta ca o sperietoare. Părul i se udase de la zăpadă și i se lipise de cap. Nu-l putea lăsa pe Selden s-o vadă în halul ăsta – mereu o studia și își dădea seama când se întâmplase ceva – în care era, poate că el chiar ajunsese acasă și se întreba pe unde era ea...

Intră într-o cafenea elegantă. Era unul dintre acele localuri care ușurau clienții de zece dolari pentru un burger, dar baia era foarte curată. Își pieptănă părul și-l strânse în coc, prinzându-l cu niște agrafe pe care le avea mereu în geantă pentru situații de urgență ca aceasta, și începu să-și refacă machiajul. În timp ce dădea cu pudră pe bărbie, ochii îi alunecară pe perle. Cu un oftat de resemnare, își aminti că trebuia să repete același număr de seducție și cu Selden și că Selden, cu siguranță, nu o va refuza.

diferit de un cont în bancă. Și nu se poate spune că scăderea bursei din noiembrie îl ajutase prea mult...

Încercase, poate prea evaziv, să-i explice toate astea lui Janey, într-una dintre rarele seri când erau numai ei doi la un restaurant, dar ea se uitase la el cu niște ochi lipsiți de expresie, dând din capul ei drăgălaș – și apoi zărise „pe cineva cunoscut” și subiectul fusese dat uitării. Ar fi trebuit s-o facă să-l asculte – și să nu-i fi fost frică de neplăcerea pe care ea o afișa. Dar, ca de obicei, când venea vorba de bani, reușea să îl facă să se simtă stânjenit: în loc să-i dea sentimentul că erau ca doi parteneri, ea se comporta (deși nu se exprimase nicio dată deschis) de parcă se aștepta ca el să fie o sursă nesecată de bani și, dacă nu era, ea urma să plece mai departe. Între ei exista mereu o tensiune nemărturisită că ea îl va părăsi într-o bună zi, că el nu era destul de bun pentru ea, iar efectul acestei tensiuni era mereu încercarea lui de a-i dovedi că se înșală. Și acum avea de plătit cincizeci de mii de dolari și nu știa cum să reacționeze.

Putea plăti, bineînțeles, dar dacă ar fi să spunem lucrurilor pe nume, ăștia erau banii lui și el ar trebui să fie cel care decidea cum să-i cheltuiască. Și apoi o mulțime de gânduri îi trecură prin cap: ar putea s-o oblige să returneze orice ar fi cumpărat, dar cu siguranță ea va face o scenă și, ca majoritatea bărbaților, prefera să-și taie o mână decât să suporte plânsete și țipete. Sau ar putea nici să nu amintească de asta și să-i ia înapoi cardul de credit. Dar cum să facă asta? Dacă i-l cerea, iarăși avea să urmeze o scenă. Ar putea să i-l ia pe furiș din portofel și când ea va observa că lipsește (adică aproape imediat), îi va spune doar că se hotărâse să-l ia înapoi și o va lăsa pe ea să-și dea seama singură de ce. Sau ar putea să nu facă absolut nimic. Ceea ce, se gândi el cu groază, avea să fie cel mai probabil lucru pe care avea să-l facă.

Biroul lui era de zece pe douăzeci de metri – mai mare decât majoritatea apartamentelor din New York – și avea o masă de lucru antică de mahon, pe care și-o cumpăraseră cu douăzeci de ani în urmă, când era abia la început, și care îl urmăse de la un loc de muncă la altul, pe măsură ce el urca pe scara ierarhică corporatistă. Încăperea avea două uși: una care ducea în biroul secretarei sale și o alta, „secretă“, care era mereu încuiată, și care dădea direct în hol, în cazul în care ocupantul dorea să evadeze pe furiș.

Selden Rose se mândrea cu faptul că era un om foarte muncitor, dar la ora cinci după-amiaza, în acea zi, stătea în fața ferestrei, admirând zăpada care începuse să cadă peste Central Park. Se mângâie absent pe capul creț, ca și cum ar fi vrut să se asigure că tot părul se afla încă acolo. Nu se gândea la îndatoririle lui de serviciu, lucru care îl mira chiar și pe el, ci la soția sa. Pentru că tocmai primise un telefon de la American Express prin care era informat că cincizeci de mii de dolari fuseseră extrași de pe cardul său de credit în acea după-amiază de o renumită casă de licitații. Primul său gând fusese că, într-un fel sau altul, cardul de credit pe care i-l dăduse lui Janey fusese furat, dar apoi femeia „drăguță“ de la American Express îi explicase că singurul motiv pentru care ei făceau verificarea era pentru că doamna Selden Rose făcuse cumpărăturile și ei doreau să se asigure că el era într-adevăr căsătorit.

„La naiba cu ea!“ se gândi el. Cincizeci de mii de dolari însemnau o grămadă de bani, un avans pentru casă; însemnau o piscină sau un peisaj mai frumos; erau banii pentru școala privată a copilului (măcar câțiva ani); era salariul unei bone. Prima dată crezuse că Janey nu înțelegea care era valoarea banului, dar acum începea s-o suspecteze că refuza cu bună știință să priceapă situația. Tehnic vorbind, și după standardele tuturor oamenilor, *era* bogat, dar era totuși un salariat și majoritatea averii sale consta în acțiuni la bursă, lucru foarte

– Mă rog, ceva ciudat, insistă Gordon. Nu știu încă despre ce e vorba, dar am auzit un zvon că prietenul tău George ar putea fi interesat de asta. Se bănuiește că presimte o vânzare de proporții.

– Cu asta se ocupă George.

– Și am auzit că Comstock vrea să vândă cu orice chip. Înainte ca piața să cadă iarăși.

– Toată lumea spune că piața își va reveni, zise Selden.

– Ar fi bine. Trebuie să-mi cumpăr casă în Hamptons anul acesta, spuse Gordon luându-și o scamă de pe pantaloni.

– Plănuiești să-ți aranjezi grădina? întrebă Selden, iar Gordon râse.

Gluma favorită la Splat Verner era că scăderea pieței reprezenta motivul pentru care zona din jurul clădirii nu mai fusese aranjată.

Sună telefonul și Selden ridică receptorul.

– Un anume domn Nick Vole este aici, îl anunță June, secretara lui.

– Poftește-l înăuntru.

Gordon se ridică și îi zise lui Selden:

– Nu uita ce am vorbit. Dacă soția ta mai are vreo prietenă...

„Soția mea nu are nici o prietenă“, se gândi Selden.

Gordon White plecă și „Șoarecele“¹ intră în birou.

Primul său gând fu acela că Vole arăta exact așa cum se așteptase el – un clișeu. Părea să aibă aproape cincizeci de ani, dar putea la fel de bine să aibă cincizeci și cinci, cu o mustață neagră vopsită și un păr care îi atârna până aproape de umeri. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și o geacă de piele ieftină, dar se purta de parcă știa că era un bărbat într-o condiție fizică bună și încă mai poate câștiga o luptă, lucru deloc

¹ Joc de cuvinte: *vole* (engl.) – șoarece-de-câmp (n.tr.)

Dar asta nu schimba cu nimic sentimentele *lui*, faptul că se simțea jecmănit, furat și înșelat. Uitându-se pe fereastră la fulgii de nea care cădeau din cerul întunecat, își dori să nu o fi întâlnit niciodată și să scape de ea o dată pentru totdeauna. Îi venea să sară pe fereastră, apoi se gândi că poate ea va avea un accident și va muri, iar el nu va mai fi nevoit să facă față nici ei, nici cheltuielilor ei.

Gândurile îi fură întrerupte de un degajat „Salut, Rose“ și Gordon White intră în birou. Gordon era subalternul său imediat și în medii restrânse îi plăcea să-și zică „sluga preaplecata a lui Rose“, dar Selden știa că el sperase să fie promovat la poziția pe care o ocupa Selden acum și că, dacă ar fi avut ocazia, s-ar fi descotorosit de el imediat.

– Gordon, zise Selden după ce bărbatul se așează pe unul dintre scaunele de piele, cu un picior peste brațul scaunului, ca un adolescent.

Selden îl vedea pe Gordon ca pe un newyorkez tipic și, la vârsta de patruzeci și unu de ani, era un fel de adolescent mai mare care nu avusese niciodată vreo relație serioasă în viața lui. Singura diferență dintre un adolescent și un bărbat precum Gordon era că acesta din urmă avea banii lui, apartamentul lui și propriul Porsche și nu țipa nimeni la el când intra în casă la ora două noaptea. Pe de altă parte, se gândi Selden privindu-l pe Gordon care purta un costum italianesc foarte scump din lână, poate că singura diferență erau *hainele*...

– Am auzit că afacerea cu cei de la Parador se duce naibii, zise Gordon relaxat, scobindu-se între dinți.

– Care e problema?

Numele de Parador îl făcu să se gândească la Comstock Dibble și apoi la Janey.

– E ceva în neregulă cu registrele contabile, spuse Gordon.

– Mereu e ceva în neregulă cu registrele din industria filmului, ripostă Selden cu indiferență.

– Când a fost asta vreodată o cerință obligatorie? zise Șoarecele ridicând din umeri.

Se holbă la Selden pe sub pleoapele lui grele, gândindu-se că bogătașii nu știau nimic despre lume.

Selden se întoarce la examinarea fotografiilor. O poză întunecată o reprezenta pe Marielle, afișând burta care începea să se vadă deja, într-un bikini și cu niște petice care abia îi acopereau sfârcurile, dansând în fața unui bărbat dintr-un club sordid; expresia de pe figura ei era una complet absentă, ca și cum încerca să nu se gândească la ceea ce face, și dintr-odată lui Selden i se făcu milă de ea.

– Dumnezeule, mai e și stripteuză pe deasupra?

– Mai lucrează și ca dansatoare exotică din când în când, dar toate astea pentru a-și finanța cariera muzicală, zise Șoarecele. Ideea este că ea va fi următoarea Jennifer Lopez și băiețelul ăla va fi managerul ei... Cred că s-a săturat de mirosul de pește.

– Deci toată treaba este o escrocherie, concluzionă Selden. Ce vor? Bani?

– Vor ce vrea toată lumea. Celebritate și avere. Urmăresc *Entertainment Tonight* și se gândesc: „De ce să nu fiu eu în locul ălor, să pășesc pe covorul roșu?”

Selden își mângâie absent capul.

– Asta e problema, nu-i așa? gândi el cu voce tare. Toată lumea vrea să fie faimoasă, toată lumea vrea să fie bogată, dar nimeni nu vrea să muncească pentru asta.

– La fel ca la bursă, zise Șoarecele, întrebându-se cât câștiga Selden într-un an – un milion, două?

Telefonul sună din nou.

– Da? întrebă Selden.

– Este Craig Edgers. Vrea să știe dacă a rămas valabilă invitația la un pahar diseară, la tine la hotel.

– Spune-i că da.

surprinzător, își zise Selden, mai ales că se mândrea cu faptul că fusese membru al Forțelor Speciale.

Avea cu el un dosar pe care îl puse la subsuoară pentru a da mâna cu Selden.

– Selden Rose, nu-i așa?

Avea o voce răgușită și dură, dar Selden se aștepta și la asta.

– Așa e. Ia loc, te rog.

– Sper că nu te deranjează ce-o să spun, zise el luând un scaun. Selden este un nume bizar, adăugă el, măsurând biroul în lung și în lat.

Avea ochii căprui cu pleoape groase – nu era un om care să fie ușor păcălit, își zise Selden.

– Este un vechi nume de familie. Te deranjează dacă trecem la subiect?

– Cum vrei tu. Oricum, probabil vei fi fericit.

Îi aruncă dosarul pe birou și Selden avu impresia că era o scenă dintr-un film – probabil unul foarte prost.

– Cum așa? întrebă Selden, ridicând din sprânceană în timp ce deschidea dosarul.

– Păi, zise Șoarecele încrucișându-și brațele, pentru început, ea are un soț cu acte în regulă.

– Aha, spuse Selden punând pe birou conținutul dosarului.

Erau mai multe fotografii alb-negru cu Marielle Dubrosey împreună cu un bărbat slăbănog cu o figură de băiat rău, cu pielea ciupită de vărsat; stăteau undeva pe veranda unei case dărăpănate, probabil în Brooklyn și, din expresia fețelor lor, păreau că se ceartă. Selden ridică fotografia cu o privire întrebătoare.

– Ăla este soțul cu acte în regulă, spuse Șoarecele. Un tip pe nume Tim Dubrosey – lucrează la piața de pește Fulton...

– Când spui „cu acte în regulă“...? întrebă Selden.

– Îl prezintă drept fratele ei. Cel puțin, așa i-a spus proprietarului unde locuiesc.

– Fratele ei? Nu seamănă absolut deloc.

În copilărie, își imagina că era un erou din benzile desenate. Doar el era cel care putea fura serul miraculos ce i-ar fi salvat viața mamei lui. În clasa a treia, își apăraseră fratele mai mic într-o bătaie din curtea școlii, trăgându-i un pumn în stomac unui bătauș gras pe nume Horace Wiley – tremura de frică, dar ca prin minune, puștiul căzuse la pământ și începuse să plângă (il porecliseră apoi „Smiorcăilă”). Îl duseseră în biroul directorului și mama sa fusese nevoită să vină să-l ia acasă, dar îl îmbrățișase și-l sărutase, numindu-l micul ei Superman, astfel că, de atunci înainte, jucase rolul principal în familie – era fiul de aur, un băiat serios, scriitor, pe care te puteai baza oricând să facă lucrul potrivit și să apere onoarea familiei.

Acest mit familial era parțial responsabil, știa el, de ambiția pe care o avea chiar și copil fiind, să aibă cele mai mari note (era primul din clasă) și să intre la Harvard. Fratele său mai mic, Wheaton, era foarte intimidat în fața unei astfel de concurențe și normal că se simțise marginalizat – când avea cincisprezece ani, fusese prins vânzând o țigară de marijuana unor fete de treisprezece ani. Mama lui spunea mereu că problema lui Wheaton era că nu credea că poate fi la fel de bun ca Selden și, prin urmare, Selden trebuia să se poarte foarte frumos cu el, dar, la fel ca majoritatea tinerilor cu ambiții mari și dorință de afirmare, Selden avea toleranță aproape zero față de slăbiciunile lui Wheaton, pe care le considera defecte imprimate adânc în personalitatea lui.

Așa că nu fusese deloc surprins când, într-o zi de decembrie din primul său an la Harvard, primise un telefon disperat de la mama sa. Wheaton reușise să intre la Universitatea din Florida, dar nu mai avea nimeni nici o veste de la el de două luni. La un moment dat, una dintre prietenele mamei lor, o femeie aprigă pe nume Mary Schekel, venise în vacanță la New York ca să vadă luminile din bradul de Crăciun din Rockefeller Center și îl întâlnise pe Wheaton pe Fifth Avenue

Șoarecele se ridică.

– Am făcut și un raport scris, dar asta nu înseamnă că tot ce o să citești acolo este o minciună. În seara aia *a fost* la hotelul unde era și cumnatul tău și s-au întâlnit. Ce trebuie să știi despre astfel de femei este că au un stil special de a rămâne însărcinate la momentul potrivit... și își aleg și bărbatul potrivit drept tată.

Selden se încruntă.

– Sau în cazul ăsta, bărbatul nepotrivit.

– Oricine trebuie să suporte consecințele propriilor fapte, zise Șoarecele.

– Cât îți datorez?

Șoarecele măsură din nou biroul.

– Cinci mii de dolari.

Era jecmăneală pe față, se gândi Selden scoțând cecul, dar încă o dată nu avu încotro.

Selden Rose păși pe rampa de placaj ce ducea spre Broadway. Începuseră deja să se formeze băltoace, pe margini, acolo unde se topise zăpada, și nu era deloc încântat de ideea de a-și uda pantofii. Ajuns în stradă, se opri puțin să se uite de jur împrejurul său. La prima vedere, totul părea normal: bunăoară, mașina sa de oraș era parcată la locul ei obișnuit, în colțul Sixty-second Street, cu Peter, șoferul obișnuit, care stătea la volan bând o cafea de la Starbucks; dar Selden simțea pericolul în aer. O mașină a poliției trecu prin traficul de pe Broadway, în timp ce o tânără murdară, cu o haină lungă și neagră, se holba la el fără motiv. Clădirile de pe Broadway păreau cenușii și lipsite de viață, aproape ca acelea sovietice. Și, dintr-odată, își reaminti de o zi asemănătoare aceleia, cu aproape treizeci de ani în urmă, când avea douăzeci și unu de ani și fusese trimis de mama lui să-l salveze pe fratele mai mic dintr-o sectă.

Ajunse la mașină și bătu în geam. Peter se uită, dar nu catadicsi să iasă să-i deschidă portiera.

– Cum s-a anunțat vremea, Peter? întrebă Selden așa cum întreba mereu pentru a face conversație.

– O să ningă toată noaptea, domnule Rose. Dar numai câțiva centimetri. Știți ce înseamnă asta.

– Zloată mâine-diminează.

Ninsese și în ziua în care venise la New York din Cambridge, dar ninsese mult. Era o zi de vineri, și nu se știe din ce motiv, trenul era plin; trebuise să stea în picioare între vagoane. Una dintre uși nu se închidea cum trebuie și timp de cinci ore, cât durase călătoria, vântul viscolise zăpada înăuntru. Stătuse acolo în picioare aproape înghețat, cu mâinile în buzunare, gândindu-se la sarcina pe care o avea de îndeplinit. New Yorkul avea opt milioane de locuitori, dar el avea acea putere misterioasă, aproape supranaturală a tinereții, care poate face ca lucrurile să se întâmple; era de neconceput să nu reușească.

Și, ca prin minune, în cea de-a doua zi la New York, îl văzuse pe fratele lui împreună cu un alt Krishna. Wheaton arăta bolnăvicios, cu ochii înfundați în orbite, purtând aceeași cămașă murdară roșie cu glugă. Dar nu-i luase prea mult timp să-l convingă să meargă cu el la hotelul Christopher și apoi, dimineața următoare, se îmbarcase într-un avion spre casă și el fusese un erou, încă o dată...

Își imaginase că-și va aminti această întâmplare tot restul vieții sale, dar *uitase* de ea, pierdută pe undeva prin cotloanele minții. Nu se mai gândise la asta de ani de zile – privind pe geamul mașinii la traficul blocat de pe Madison Avenue, nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când *se gândise* la asta. Fusese oare acum zece... sau cincisprezece ani? Fratele lui era acum avocat la Chicago, căsătorit a doua oară. Oare și-o mai aminti? S-o mai gânde din când în când la asta, mirându-se

(!) în fața la Tiffany (!), cerșind împreună cu un grup de Hare Krishna¹ (!). Era unul de-ai lor. Avea capul ras și purta o robă portocalie peste o cămașă roșie cu glugă, iar atunci când îi ceruse bani lui Mary Schekel (evident că n-o recunoscuse), ea țipase uluită și îi spusese:

– Wheaton Rose! Ar trebui să-ți fie rușine!

Și apoi Wheaton fugise, urmat de restul sectei de Hare Krishna, lăsând-o pe doamna Schekel aproape să facă un atac de cord.

Selden se afla în mijlocul sesiunii de examene finale, dar era de la sine înțeles că „afacerea asta de familie“ avea întâietate în fața a orice altceva, inclusiv a viitorului său. Familia era cel mai important lucru în viață și, oricare ar fi fost adevăratele lui sentimente, Selden nu pusese niciodată la îndoială faptul că-și „iubea“ mama, tata și fratele. Era o adevărată erezie să nu-ți pese de familia ta; membrii familiei sunt primele persoane pentru care dezvolți sentimente, care te definesc ca ființă umană. Și astfel, simțindu-se răzbunătorul neînfricat, se suise în trenul spre New York într-o dimineață friguroasă de decembrie.

Se cazase la hotelul Christopher pe Columbus Circle, pe care i-l recomandase doamna Schekel, avantajul fiind apropierea de Lincoln Center. Uitându-se pe stradă, acum când mergea spre mașina sa, cu dosarul sub braț, văzu că hotelul tot acolo, mai păraginit decât atunci, dacă așa ceva putea fi posibil. Obloanele vopsite cu dungi verzi și albe atârnau de ferestre și numele hotelului apărea scris pe un neon. În trecut, neonul i se păruse chiar grandios, acum însă nu mai era decât țipător, ca o dansatoare de cabaret bătrână, care refuză să părăsească scena.

¹ Hare Krishna – sectă religioasă ai cărei adepți îl venerază pe Krishna (n.tr.)

disputele și rezolva problemele, de aceea în creierul său nu mai era loc și pentru amintiri.

Scoase poza lui Marielle de la clubul de striptease și începu s-o studieze. Femeile au copii mereu, dar asta, se gândi el, este o porcărie. Dacă într-adevăr copilul *era* al lui Digger, îi va tăia capul, se gândi el mânios. Își asumase rolul de cap de familie și acționase ca o punte de legătură între Patty și Digger, sfătuind-o pe Patty să se ducă în turneu cu Digger și apoi spunându-i secretarei sale să facă toate aranjamentele pentru călătorie. Janey se împotrivise, dar Selden simțise că el și Patty se înțelegeau la un nivel mult mai profund, și Patty îl ascultase. Și acum, informația asta va fi ca un fel de cadou pentru Patty, dovada că nu trebuie să renunțe la căsnicia ei. Deși divorțase, Selden încă mai credea în sfințenia căsniciei, în capacitatea ei de a provoca ființa umană să se ridice la un nivel mai înalt al dragostei și înțelegerii; și când ajunse la hotelul Lowell și ieși din mașină, se simți din nou eroul de altădată.

Primul impuls fu să-i spună soției sale. Răsuci cheia în broască, intră în hol și se așteptă să-i audă, ca de obicei, glasul cristalin. „Sel-den?“ Dar nu auzi nimic din apartament și, oarecum descumpănit, se duse în camera de zi.

Aruncă dosarul pe birou și își luă o țigară din tabachera de argint de pe șemineu. Se așeză pe canapeaua de creton și își dădu brusc seama că se simțea foarte plictisit fără ea. Avea și ea defectele ei și mariajul lor nu era chiar unul perfect. Dar Janey era o femeie interesantă, și el nu putea ghici care va fi următorul ei pas.

Câteodată, când venea acasă, o găsea la duș, săpunindu-și pe îndelete corpul superb. El știa că până atunci dormise sau stătuse în pat și sărise în duș de îndată ce îl auzise sosind, pentru ca el să nu creadă că era leneșă. De asemenea, el știa că ea credea că îl păcălește cu tertipurile ei, dar i se părea atât de amuzant, încât nu se obosea s-o prindă niciodată. Și dacă nu

cât a fost de nesăbuit? Sau i se ștersese și lui din minte complet? Rezemându-se de banchetă, Selden reflectă la cât de incredibil era, cum părți întregi din viața cuiva puteau dispărea din memorie complet, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Și chiar dacă ți le aminteai, oare chiar se întâmplaseră cu adevărat? Și dacă se întâmplaseră, care fusese scopul? Se gândi la cum era el în urmă cu douăzeci și cinci de ani – mai cinic, mai furios și mai critic (când absolvise colegiul și plecase spre L.A., tatăl lui îl făcuse să-i fie rușine, spunându-i că nu avea pic de compasiune pentru oameni și că ar trebui s-o învețe) și foarte convins că totul era important. Pe atunci viața părea foarte complexă, tot ceea ce i se întâmpla era de o importanță majoră. Dar apăruseră lucruri noi, iar cele vechi se pierduseră în negura anilor. Timpul și natura devoraseră totul. Nici chiar mâna morții nu poate ține piept memoriei, ca atunci când murise cineva pe care el îl cunoștea vag și, trei zile mai târziu, își dăduse seama că uitase complet de el, ca și cum nici nu s-ar fi născut vreodată.

Peste zece ani, se întrebă el, oare își va mai aminti de această clipă? Exact acest moment, stând în mașină, blocat în trafic cu un Moș Crăciun la colț de stradă, sunând din clopoțelul său de la Armata Salvării? Își va mai aminti că a fost supărat pe soția lui pentru că a cheltuit cincizeci de mii de dolari sau că a angajat un detectiv particular să investigheze o cerere de paternitate împotriva soțului surorii nevestei lui? Nu-și va mai aminti și, dintr-odată, simți cum viața îi fuge de sub picioare. În douăzeci de ani se va pensiona și sunt foarte multe șanse să nu mai aibă nici o amintire care să-l susțină...

Strânse dosarul, copleșit de dorința de a se apuca de ceva solid. Poate că nu va avea amintiri, dar în acel moment va avea viață și dacă avea viață, putea fi un om important. Ar putea face lucruri – la dracu', făcea lucruri mereu, jongla cu

Se uită la ceas – era aproape șapte. Se întrebă amuzat dacă întârzia din cauza vreunei întâmplări nefericite, și apoi îi trecu prin cap că poate îi era teamă să se întoarcă acasă, teamă că el ar putea fi supărat din cauza celor cincizeci de mii de dolari. Supărarea îi trecuse și acum începea să se îngrijoreze. Craig Edgers trebuia să sosească din clipă în clipă și voia ca ea să fie prezentă...

Formă numărul ei de telefon, dar imediat îi intră căsuța vocală și el se simți dintr-odată vinovat. Era posibil ca instinctul să-i fi spus că el avea de gând să se folosească de ea și, prin urmare, s-o fi ținut departe de casă? Știa că uneori nepotrivita impresie bună pe care o avea despre ea însăși o făcea să se înfurie foarte tare dacă simțea că era tratată ca un obiect. Dar în seara asta, posibila ei reacție fusese învinsă de dorința lui egoistă de a o expune în fața prietenului său vechi.

Craig Edgers fusese colegul de cameră al lui Selden în ultimii doi ani la Harvard și, chiar dacă nu prea mai ținuseră legătura în ultimul timp, Selden nu fusese deloc surprins când Craig îl sunase cu o săptămână în urmă, dorindu-și cu ostentație „să mai stea de vorbă la un pahar“. Craig citise în presa financiară despre mutarea lui Selden la Movie Time și despre căsătoria lui în pagina cu mondenități, și recunoscuse că dintotdeauna își dorise să cunoască un model de la Victoria's Secret. Selden nu rezistase ideii de a o etala pe Janey în fața lui Craig și îi invitasese, pe el și pe soția lui, la un pahar. Dar Craig răspunsese imediat că preferă să vină fără soția lui, Lorraine, ceea ce îi va permite să se holbeze la Janey fără frică de pedeapsă, se gândi Selden. Cu toate astea, își spusese Selden, faptul că „uitase“ în mod intenționat să-i menționeze lui Janey că fostul lui coleg de cameră va veni în vizită era un semn al complotului pe care-l pusese la cale.

Stând pe canapea, observă o carte deschisă cu fața în jos pe măsuta de cafea, ca o femeie abandonată după o partidă de

era la duș, de obicei îl striga din camera de zi, unde el o găsea citind cărți clasice și ascultând Mozart și Beethoven. Era o altă încercare de-a ei de a-l impresiona cu ceea ce nu era încă, sau cu ceea ce-și dorea să fie, sau credea că *el* dorea ca ea să fie, dar lui i se părea șarmant faptul că depunea atâta efort pentru el, chiar dacă eforturile ei nu erau altceva decât disimulări.

Mariajul cu Janey avea să se dovedească fie o greșeală, fie un triumf extraordinar, se gândi el, dar pentru moment, trebui să admită că încă era în luna de miere a celei de-a doua căsnicii. Erau câteva lucruri care-l enervau la ea, dar mai multe erau amuzante: de la chipul ei uluitor de frumos, de la freneticele încercări de a-l satisface în pat, până la încântarea ei față de noul statut. Trebuia să recunoască faptul că posibilitatea de a-i oferi fericirea de care ea nu avusese parte până să-l întâlnească pe el îi *satisfăcea* egoul masculin.

Se ridică de pe canapea să se dezmoștească. Probabil se întâmpla pentru că, reflectă el foarte mulțumit de sine în timp ce se îndrepta spre fereastră, nu erau prea mulți bărbați care „să facă față” unei femei ca Janey Wilcox și, își imaginează el, ea suferise pe nedrept. Avea ceea ce lui îi plăcea să numească judecata infailibilă a unui savant idiot atunci când venea vorba despre oameni, combinată cu abilitatea de manipulare a unei curtezane. Pentru el, manipulările ei erau mai mult decât evidente, dar se gândea că pentru majoritatea bărbaților, devorați de orgoliile și statutul lor în univers, nu erau deloc la fel de evidente. Chiar și cel mai sofisticat bărbat putea cu ușurință să cadă pradă șarmului ei, dar după o scurtă perioadă de timp, confuzia și furia se instalau, atunci când bărbatul își dădea seama că șarmul este parte dintr-o schemă cu bătaie mai lungă.

Dar acei alți bărbați, se gândea el uitându-se la zăpada de afară, nu erau problema lui. Chiar așa, chiar putea crede că era problema *lor*, pentru că el fusese cel care câștigase premiul cel mare...

timp ce Craig se lupta din răspuțeri să supraviețuiască. În ciuda faptului că publicase multe eseuri și scrisese trei romane – și fusese considerat „un talent literar promițător“ în cercurile restrânse ale oamenilor pentru care astfel de lucruri chiar contează –, munca lui Craig rămăsese în mare parte neobservată.

Dar toate astea se schimbaseră în ultimele trei luni, când Craig își publicase marele roman *Încurcături*, în septembrie. Cartea urcase instant pe locul întâi în lista bestsellerurilor din *New York Times* și Craig începuse să fie lăudat ca un al doilea Tolstoi. Era invitat la talk-show-uri și la emisiuni de televiziune, fotografia sa apărea peste tot – deși Selden bănuia că este o poză mai veche, făcută probabil când Craig avea încă treizeci și ceva de ani.

Sună soneria și Selden îi zise portarului să-l lase pe Craig sus. Așteptă lângă ușă ros de curiozitate – asta ar fi, se gândi el, prima oară când îl vedea pe Craig ca pe un om de succes și se întrebă cum l-o fi afectat acest lucru. Auzi un ciocănit la ușă și Craig intră împreună cu aerul rece și mirosul de țigări. Era, remarcă Selden când îl îmbrățișă, la fel de prost îmbrăcat ca întotdeauna, doar că avea peste paisprezece kilograme în plus.

Craig intră cu nonșalanță în camera de zi, uitându-se de jur împrejur.

– Isuse, Rose, spuse el cu un rânjet subînțeleles care probabil că după douăzeci de ani de luptă pentru recunoaștere a valorii sale devenise parte integrantă din repertoriul său verbal. Credeam că ești mare mahăr acum. Nu mă așteptam să te găsesc locuind într-un hotel.

– Și eu credeam că tot schepsisul când devii un romancier de succes este să fii în stare să te îmbraci în consecință, nu ca unul fără succes, replică Selden.

– Da, tu mereu ai știut cum să faci asta, eu nu, spuse Craig, trântindu-se pe canapea și luptându-se să se dezbrace de paltonul de tweed foarte uzat. E un viscol al dracu' afară.

sex. Cartea era o ediție scumpă cartonată a *Republicii* lui Palton; lângă ea era o cariocă roz, copilăroasă, pe care Janey o folosea să sublinieze pasajele care îi stârneau misterioasele emoții. Cu un gest protector, luă carioca și-o puse înăuntrul cărții. În mod normal nu i-ar fi păsat dacă ar fi lăsat cartea deschisă zile întregi, dar etalarea ei ostentativă pe măsuta de cafea, împreună cu carioca roz, era exact genul de semn al pretențiilor intelectuale de care Craig cu siguranță avea să se agațe și să batjocorească fără milă.

Selden se uită după o ascunzătoare pentru carte și alese sertarul de la masa de scris. Sertarul era plin – hârtiuțe cu numere de telefon, mâzgălituri, facturi, plicuri goale și câteva scrisori cu însemne oficiale –, dar puse cartea deasupra și-l închise. Acum că ascunsese *Republica*, se simți mai bine, știind că, dacă Janey l-ar provoca pe Craig într-o problemă intelectuală, acesta nu ar ezita s-o distrugă, ciopârțindu-i ideile cu precizia unui bisturiu chirurgical.

Craig Edgers era unul dintre acei bărbați a căror singură satisfacție în viață provenea din credința nestrămutată că era mult superior din punct de vedere intelectual față de restul populației. Nu-și dorise să devină nimic altceva în viață decât „un mare romancier”; chiar și când era student, manifesta o invidie înverșunată față de munca altora, ceea ce părea să fie povara „geniului pustiu”. Fusesse înnebunit când, după absolvire, Selden se mutase în L.A. și își găsisese o slujbă de documentarist pentru un mare producător de film. În prima sa săptămână, Selden descoperise o carte intitulată *Pământul nedorit*, care devenise un film cu încasări de milioane de dolari, asigurându-i locul lui Selden în industria divertismentului și aducându-i în cont prima sută de mii dolari; între timp, Craig se mutase la New York și se angajase pe un post prost plătit, ca verificator de informații pentru *The New Yorker*. În următorii ani, steaua norocoasă a lui Selden continuase să urce, în

Craig luă o gură de votcă și zise:

– Trebuie să dau Cezarului ce-i al Cezarului, Selden. Știu că am băgat în sperieți pe toată lumea când am scris o carte, dar trebuie să recunosc că mariajul tău le-a întrecut pe toate.

Selden zâmbi, așezându-se într-un fotoliu.

– Mereu am fost cu un pas înaintea ta, Edgers.

– Ai înnebunit pe toată lumea, spuse Craig. Toți vorbesc despre asta. Bărbații sunt morți de gelozie, iar femeile sunt scoase din minți. Ele cred că dacă Selden Rose se poate căsători cu un supermodel, atunci la fel pot face și bărbații *lor* – și bărbații lor sunt de acord. M-am trezit uitându-mă la Lorraine acum câteva zile și mă întrebam cum ar fi dacă...?

Selden râse și luă o gură de votcă. Craig, se gândi el, era mai odios decât în studenție, pentru că acum avea lustrul unui bătrân murdar și obscen.

– Nu te lăsa păcălit, spuse el zâbind fals și întrebându-se cât de repede putea scăpa de el. Semenii cu oricare coate-goale din America: vezi fetele astea la TV și te gândești că problema accesibilității este singurul motiv pentru care nu ai și tu una... E ca și cum un om de o sută treizeci de kile se gândește că poate să participe la o cursă de cai.

– Nu-mi da idei, spuse Craig cu înverșunare.

– Mai mult, continuă Selden, așezându-se picior peste picior, credeam că tu și Lorraine o duceți foarte bine. Toate interviurile tale fac referire la mariajul vostru fericit de șase ani...

– Facem bine, recunosc numai decît Craig. La fel de bine cum pot face doi oameni care au fost cândva îndrăgostiți nebunește. Dar, serios vorbind, cine nu se gândește să fie cu altcineva? Și mai ales, să fie cu fata din reclamă? Este forța motrice din spatele obsesiilor consumatorului masculin: femeia ca produs.

– Sunt sigur că Lorraine nu ar fi de acord cu asta, spuse Selden, gândindu-se la soția lui Craig.

– Cu ce te servesc? Votcă?

– Lorraine o să mă miroasă de la o poștă, dar ce mama dracului! Te-ai gândit vreodată că vei ajunge să te căsătorești cu mama ta?

Selden râse.

– Am avut o mamă, mi-a fost de ajuns.

– De aici ți se trage și mariajul cu supermodelul cu zece ani mai tânăr, nu?

– Exact, șopti Selden netulburat, gândindu-se că totuși era prea devreme pentru Craig să menționeze asta.

– Normal, spuse Craig scărpinându-se pe capul care, după cum observă Selden, avea nevoie de o spălare. Apropo, mai ții legătura cu Sheila?

Selden se încordă.

– S-a recăsătorit în ziua în care au ieșit actele de divorț.

Se duse în bucătărie să toarne niște votcă în două pahare cu gheață, gândindu-se că ultimul lucru despre care avea chef să discute era Sheila și motivele pentru care căsnicia lor se destrămase.

– Hei, Edgers, strigă el. Acum că în sfârșit ești un om de succes, nu ți-e frică că-ți vei pierde motivația?

Se întoarse în camera de zi, îi oferî paharul lui Craig și-l ridică pe al lui pentru a toasta.

– Știi, banii și faima te fac să uiți cât de groaznică e lumea în realitate...

– Da, mie-mi spui?! rosti Craig cu tristețe. Îmi petrec jumătate de zi aducându-le aminte oamenilor cât de mult ar trebui să mă urască pentru că toți sunt al dracului de proști, iar eu sunt al dracului de deștept. Dar toată lumea este de acord cu mine acum, mai puțin Lorraine. Îmi spune în fiecare zi că, deși cartea mea este de trei luni pe lista celor mai bune romane, tot un nemernic am rămas.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, spuse Selden.

– Scutește-mă, Rose...

– Și vine o vreme în viața fiecărui bărbat când începe să înțeleagă valoarea prospețimii...

– Haide, aproape că strigă Craig, parcă ești un englez bătrân și pervers. Tot ce vreau să știu este dacă aveți despre ce vorbi? Despre ce *vorbiți*? Sau este plictiseală totală, în afară de sex...?

– Plictisitor? *Sheila* era plictisitoare! și îi aruncă lui Craig o privire prin care spunea că el credea că și Lorraine era plictisitoare.

În acel moment se auzi cheia în broască și ușa deschizându-se și închizându-se. Și sunetul ca de clopoțel al vocii lui Janey:

– *Sel-den...*?

Selden se ridică, aducându-și brusc aminte ce voce frumoasă avea Janey, și se întrebă dacă Craig observase acest lucru.

– A venit soția mea, spuse el.

Craig se holba drept în față, ca un copil care era hotărât „să nu se uite“, și când își ridică paharul spre gură, Selden observă că îi tremura mâna. „Dar de ce oare este la fel de nervos ca un școlar?“, se gândi Selden bucuros, în timp ce strigă:

– Suntem în camera de zi...

Ea apărură brusc în cadrul ușii și, conștientă de propria persoană, la fel ca o actriță care intră în scenă, Janey se opri puțin, apoi se dezbracă încet de haina de blană, scoțând la iveală silueta ei perfectă. El observă cu plăcere că era îmbrăcată în lucruri scumpe, în stilul acela care este foarte sexy, dar și elegant, apoi ea intră în cameră, întrebând:

– Noi...?

– Un prieten de la facultate.

– Ah! spuse ea.

Păru luată prin surprindere; el o cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că nu era chiar în apele ei. Nu mai avea

Lorraine era o femeie scundă, blondă, foarte aprigă, care milita pentru controlul absolut al tuturor aspectelor vieții ei, inclusiv în ce parte se răsuțește hârtia de la toaletă.

– Asta doar pentru că ea *nu poate* fi un produs, răbufni Craig.

– Păi, începu Selden neputând să-l contrazică, Slavă Domnului, *tu* poți.

– Rezist cât pot, spuse Craig sarcastic, și Selden își aduse aminte că citise recent că Craig avusese oferte să i se cumpere cartea pentru a fi ecranizată, dar până la momentul respectiv încă nu acceptase nimic. Încă mai am ceva integritate artistică. Spre deosebire de tine, continuă el.

Scoase din haina de tweed un pachet de țigări și-l puse pe masă, ca și cum intenționa să mai stea o vreme.

– Dar se pare că amândoi ne-am transformat în clișee: eu sunt autorul unui bestseller care se agață de integritatea lui artistică, iar tu ești un mogul hollywoodian însurat cu o fufă blondă.

Selden se simți lovit. Știa că ideea lui Craig de umor era să facă remarcе tăioase și agresive, dar asta era mult prea mult. Una era să-l insulte pe *el*, se gândi el, dar alta să-i insulte nevasta. Punând paharul pe masă cu zgomot și cu un râs sarcastic, Selden spuse:

– Trebuie să recunosc că *tu nu ești* la fel de deștept ca Janey, dar cu siguranță ea este la fel de inteligentă ca Lorraine.

– Dar este la fel de complexă? întrebă Craig ridicând un deget spre Selden în semn de triumf, bucurându-se de efectul cuvintelor lui. Poate că Lorraine nu este o frumusețe, dar cel puțin are ceva în cap. Adică, le vezi pe fetele astea și-ți zici: „Mi-ar plăcea să mă culc cu aia, dar nu vreau s-o mai văd și la micul dejun“.

– Niciodată nu a fost mai bine exprimat sentimentul geloziei...

Pe de altă parte, se gândi Selden, trebuia să recunoască: asta era ultima reacție la care se așteptase vreodată Craig Edgers și se vedea pe fața lui. Agresivitatea lui, mereu gata să iasă la suprafață, se zbârcise ca un penis flasc și Selden văzu dintr-odată de ce se agăța el atâta de ea – fără ea, nu era nimic altceva decât un mototol. Făcu un gest ca și cum și-ar fi împins ochelarii mai pe nas, dar aducându-și aminte că are lentilele de contact în locul ochelarilor, își frecă nasul.

– Păi, nu ești singura, cel puțin nu acum!

– Mă bucur mult pentru tine. Trebuie să fie un sentiment minunat când toată lumea își dă seama într-un sfârșit cât de talentat ești! spuse Janey.

Și Selden adăugă repede:

– Nu-l lauda prea mult! Dacă l-ai cunoaște pe Craig de tot atâta timp de cât îl cunosc eu, probabil ai crede că este enervant...

În acest moment, atât Janey, cât și Craig se uitară la el ca la un străin care le-a întrerupt discuția tête-à-tête.

– Selden, spuse Janey cu voce mieroasă, ești drăguț să-mi aduci și mie un pahar?

– Bineînțeles, spuse el.

Intră în bucătărie gândindu-se, *pe de altă parte...* Dar pe de altă parte ce? Era invidios? Pe Craig Edgers? Asta simțea el oare? Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi avut impresia că Janey încearcă să-l seducă pe Craig. Acea atitudine pe care o avea, faptul că își concentra toată atenția asupra persoanei respective – credea că asta îi era rezervată doar lui. Dar poate, își zise el turnând votcă într-un pahar și adăugând niște suc de portocale, era pentru el. Poate întreaga scenă era în avantajul lui – normal, ea va crede că el și-ar dori ca vechiul său coleg de cameră s-o placă; totuși, nu vedea necesar ca ea să-l facă pe Craig să se *îndrăgostească* de ea.

Oricum, fusese o adevărată surpriză să descopere că soția lui ascunsese un asemenea secret, o obsesie de zece ani pentru

energia obișnuită; era nervoasă și rece, ca și cum nu era sigură ce căuta aici. Avea fața puțin umflată și se întrebă dacă plânse. Și apoi mai făcu un pas în cameră și el crezu că descoperise cauza: un șirag gros de perle negre străluceau la gâtul ei. Deci pe asta cheltuisese ea banii! Chiar și de la distanță își putu da seama că erau splendide, probabil meritau suma. Biata de ea, probabil îi fusese foarte frică să-i spună și de aceea plânse...

El se ridică și ea se îndreptă spre el.

– Îmi pare rău, spuse ea, întorcându-și fața pentru a fi sărutată. Am avut cea mai penibilă zi. Credeam că mi-a ieșit un coș, așa că m-am dus la dermatolog și chiar l-am lăsat să-mi facă un peeling facial. Ți vine să crezi așa ceva? Îl sărută pe buze, trecându-și mâna prin părul lui, apoi se întoarse spre Craig: Știu că sună stupid, dar asta înseamnă să fii model. Devii obsedată de cel mai mic defect – și apoi nu mai ai despre ce altceva să vorbești. Nici nu e de mirare că oamenii cred că modelele sunt proaste! Și, întinzând mâna spre Craig, spuse: Sunt Janey Rose, apropo!

Era o scenă minunată și Craig observase asta. Se ridică și luându-i mâna într-a lui, se aplecă și i-o sărută.

– El este Craig Edgers, draga mea. A fost colegul meu de cameră în studenție. M-am gândit că ți-ar face plăcere să-l cunoști, spuse Selden, zicându-și că fusese o mișcare inteligentă din partea lui să pună așa problema, decât să spună că de fapt Craig venise aici doar ca să cunoască un model de la Victoria's Secret.

– Craig Edgers? întrebă Janey uitându-se de la Craig la Selden. Selden! îl muștră ea. De ce nu mi-ai spus că-l cunoști pe Craig Edgers? Și apoi, pe un ton ostentativ de măgulitor, aproape jenant, îi spuse lui Craig: Ești un scriitor extraordinar. Ți-am citit toate cărțile, chiar înainte să devii faimos. Cred că ești un geniu...

auzind acele cuvinte ieșind din gura ei, toate acele opinii păreau lipsite de valoare și niște platitudini.

– Haide, draga mea, spuse el tăios. Sunt sigur că Craig a purtat de nenumărate ori conversația asta...

Ea se întoarse spre el cu o expresie de mândrie rănită și el se simți brusc vinovat. Cine era el să-i controleze conversația? Și totuși, era atât de neplăcut s-o auzi debitând banalități și să-l vezi pe Craig cum le soarbe fascinat, din simplul motiv că o fată frumoasă îi acorda în sfârșit și lui atenție. Ce bine ar fi ca Janey să-și păstreze precocitatea intelectuală pentru el. Cel puțin, în modul ăsta îi putea îndruma opiniile...

Craig simți disconfortul lui, pentru că se lăsă pe canapea și-și încrucișă brațele amuzat, dând din cap aprobator.

– Până acum, ai dreptate în tot ceea ce spui, Janey. Dar ar trebui să-ți îndrepti plângerile către soțul tău. El este parțial răspunzător pentru starea în care se află industria divertismentului din zilele noastre.

– Îmi atribui o vină mult prea mare, răbufni Selden.

– Dar, Selden, zise Janey cu o voce jignită, ai o poziție care îți permite să acționezi cumva. Știi că unul dintre cei care au licitat pentru noua carte a lui Craig este Comstock Dibble?

– Știe el ce face.

– Comstock Dibble? Se întoarse spre Craig. Știai că tatăl lui a fost instalator? Și și-a început cariera vânzând casete video cu filme porno? Adică, ce poate să știe el despre artă?

Selden râse și amestecă alene gheața din pahar.

– Țsta este doar un zvon, spuse el, făcând pe avocatul diavolului. Dacă Dibble vrea să cumpere cartea lui Craig, sunt convins că o să facă o treabă bună.

– Dar nu vrea ca scenariul să fie scris de Craig, spuse Janey.

– Atunci e deștept.

opera lui Craig Edgers. Dar chiar și acum, când Craig primea toată atenția publicului după care tânjise atâta, Selden încă nu putea înțelege toată tevatura asta în jurul talentului său „liric“ literar. Craig îi trimisese primele două cărți și câteva nuvele de-a lungul anilor, în speranța că-l va determina pe Selden să le cumpere pentru ecranizare, dar Selden îi considerase opera cam afectată și excesiv de introspectivă. Nu-i mărturisise asta niciodată în față, dar nu se sfiise să le spună altora, atunci când numele lui Craig apăruse în conversații.

Dar poate că era prea sever cu Craig. Poate duritatea asta apăruse din gelozie. Luând paharul lui Janey, își reaminti că nu avea nici un motiv să fie gelos pe munca lui Craig; la urma urmei, dacă vorbim de lucrul cel mai important – banii –, era atât de mult în fața lui Craig, încât acesta nu avea să-l ajungă niciodată din urmă. Nu, era enervat pentru că adevărul adevărat era că Craig nu era deloc un scriitor extraordinar și nu putea crede că soția lui nu era destul de inteligentă și nu avea atâta discernământ, încât să-și dea seama de asta.

Dar asta era o răutate, se gândi el forțându-se să zâmbească în timp ce-i oferea cocktailul lui Janey. Janey nu era educată; terminase doar liceul. Nu era drept să te aștepți să aibă prea mult discernământ. Dar când ea luă băutura, abia uitându-se la el, îl trecu un fior rece. Stătea pe marginea canapelei sorbindu-l din ochi pe Craig.

– Dar este strigător la cer! exclamă ea. Ei chiar nu înțeleg valoarea scriitorului? Cine își cunoaște opera mai bine?... Cine știe mai bine ce *ar trebui* să fie, cine îi înțelege sensul inerent?

Trebuia să facă ceva pentru a opri această conversație, își propuse el, așezându-se pe un fotoliu din fața lor. Mai auzise el cuvintele astea din gura unor prieteni „intelectuali“ și știa că ea și Craig purtau conversația obișnuită despre nedreptățile suferite de scriitorii care mergeau la Hollywood. Dar cumva,

cum observă Selden enervat, fu acela că le atrase imediat amândurora atenția spre ea.

Conștientă de privirile lor, ea traversă camera și se așează în același fotoliu cu Selden, astfel încât era practic în poala lui. El îi făcu loc, gândindu-se că era timpul să îi acorde și lui un pic de atenție. Surprinse privirea lui Craig și, fără să-și trădeze vreo emoție, îi zâmbi. Craig dădu din cap încetișor, având o expresie acră pe chip, ca și cum ar fi realizat dintr-odată că fusese tras pe sfoară, deși nu putea spune sigur de ce. Dar Selden înțelese: Craig crezuse că intimitățile lui Janey însemnaseră altceva; că ea era de fapt interesată de el, dar acum vedea că Selden era singurul de care ei îi păsa cu *adevărat*...

– Spune-i agentului tău să-mi trimită cartea, zise Selden gândindu-se că, odată liniștea restabilită în căminul lui, își putea permite să fie generos.

Craig înțelese insinuarea indirectă și se ridică.

– Cred că trebuie să plec, Lorraine o să-și facă griji.

Janey se ridică alene, ca și cum trupul și mintea ei erau deja concentrate la cu totul altceva, și întinse mâna, aplecându-se să-l sărute pe Craig pe obraz.

– Ne vom revedea, nu-i așa? Mi-ar plăcea să cinăm, doar noi patru, inclusiv soția ta...

Amintindu-și brusc de discrepanța socială dintre cele două cupluri, Craig spuse:

– Oh, Lorraine nu prea iese la restaurantele în care sunt sigur că te invită Selden...

Janey îl strânse de braț.

– Asta e o prostie, spuse ea cu căldură, conducându-l spre ușă și uitându-se peste umăr înapoi la Selden. Dacă am avea de ales, probabil că am mânca la fast-food. Nu-i așa, Selden?

Selden, simțind un sentiment de ușurare, de parcă ar fi scăpat de un pericol necunoscut, spuse:

– Bineînțeles...

– Ah, Selden, oftă Janey. Cum se poate să nu lași un scriitor strălucit să scrie scenariul pentru bestsellerul lui?

Selden se uită infuriat de la Janey la Craig. Simți brusc că nu mai avea mult până să-și piardă cumpătul și știa că, dacă își ieșea din fire, avea să piardă. Motivul pentru care nici Comstock și, de fapt, nici altcineva, nu voia să scrie Craig scenariul era că opera acestuia nu avea un subiect clar și oricât de greu ar fi de înțeles pentru un artist, un film bun înseamnă o intrigă bună. Dar dacă intra în genul ăsta de discuție acum, Craig nu ar pleca prea curând, și Selden nu-și dorea nimic mai mult decât să-l vadă dus.

– Păi, spuse el încet, amestecând gheața din băutură, poate Craig ar trebui să fie bucuros că vrea cineva să-i cumpere cartea, având în vedere că Hollywoodul abia dacă mai cumpără ceva în prezent.

– Asta este un mare rahat, Selden Rose, și știi foarte bine! țipă Janey, apoi, uitându-se spre Craig, continuă: Asta spun mereu cei de la Hollywood și știi că e o minciună. Își coborî ochii și schimbând tactica îi aruncă lui Selden o privire seducătoare. Tu ești *atât de* genial, iubitule... I-am spus lui Craig că tu ar trebui să-i cumperi cartea și s-o transformi într-un film original pentru Movie Time!

Fraza asta fu spusă cu presupunerea clară că era o idee care lui Selden nu i-ar fi trecut prin cap și acesta se uită la ea surprins. Cu siguranță, era ceva schimbat la ea. Până în acea seară fusese mulțumită să fie pe locul doi când venea vorba de discuții de afaceri – asculta și, credea el, învăța, dar niciodată nu făcuse vreun comentariu.

– Ce crezi, Rose? întrebă Craig.

– Cred că trebuie să mă mai gândesc la asta, spuse el cu răceală.

Cei doi bărbați se priviră intens, ca doi inamici gata să intre în luptă, iar Janey se ridică brusc râzând. Efectul, după

Janey îl privi cu uluire, ușurarea citindu-i-se pe față.

– Este măritată?

– Asta este o veste grozavă, spuse Selden sigur pe el. Înseamnă că acel copil probabil nu este al lui Digger...

Credea că ea va fi încântată de vestea asta, în schimb, se încruntă și se întoarse spre fereastră.

– Oh, dar credeam...

– O sunăm pe Patty acum să-i spunem? Mă gândeam să facem asta împreună.

– A, nu. E târziu în Europa... trecut de miezul nopții și...

Își mușcă degetul de parcă ar fi încercat să se abțină să nu plângă.

Gestul ei trezi în el sentimente de tandrețe, așa că se ridică și-o luă în brațe.

– Ce este, iubita mea? Credeam că te vei bucura. Ar fi trebuit să-l vezi pe detectivul ăsta particular, arăta exact ca un personaj de film...

– Nu e nimic, spuse ea întorcând capul. Doar că i-am spus lui Mimi că Zizi trebuie să plece din apartament ca să se mute Patty... Credeam că ea și Digger nu o să se înțeleagă, și acum Mimi o să fie supărată pe mine...

– Dar ce-i pasă lui Mimi unde locuiește Zizi? întrebă el, întorcându-i fața spre el. Doar nu vrei să spui că...

– Oh, Doamne, nu! spuse Janey cu vehemență. Sunt doar prieteni...

Făcu un pas înapoi, acoperindu-și perlele cu mâna.

El începu să râdă, înțelegând brusc care este motivul pentru care ea se comporta așa.

– Ești speriată, nu-i așa? întrebă el, și ea dădu din cap aprobator. Speriată că voi fi supărat din cauza perlelor...

Ea făcu ochii mari și îi dădură lacrimile.

– Nu m-am putut abține. Mai ales când Mimi și-a cumpărat un colier de diamante de o sută cincizeci de mii...

După ce ușa se închise în urma lui Craig, Selden se întoarse către Janey și o trase spre el.

– Scuze, spuse el. Craig este un tip superplictisitor. Nu s-a schimbat deloc din timpul facultății.

Se aștepta ca ea să fie de acord cu el, dar Janey se retrase din îmbrățișare și se îndreptă spre sufragerie.

– Plictisitor? se miră ea. Nu îl consider absolut deloc plictisitor. De fapt, cred că a fost una dintre cele mai interesante seri.

– Chiar așa? rosti el vădit surprins.

Își aduse aminte din nou de diferențele de opinie în ceea ce privește opera lui Craig și se încruntă.

– Cu siguranță i-ai plăcut... Iar lui Craig nu prea îi place de nimeni.

– Da! spuse ea râzând. Traversă camera îndreptându-se spre fereastra care dădea în Sixty-third Street. Mi-aș dori...

– Da?

Ea se întoarse spre el sprijinindu-se de pervazul ferestrei, părând brusc epuizată.

– Mi-aș dori să petrecem mai mult timp cu oameni ca el. Este atât de deștept... și are o înțelegere profundă a vieții...

– Ha, spuse el nepăsător, brusc sătul de subiectul Craig Edgers. Luă plicul de pe birou și se așează pe un scaun. Oricum, avem lucruri mult mai importante de discutat. Am angajat un detectiv particular...

La auzul cuvintelor „detectiv particular“, Janey se uită la el cu groază, iar el se întrebă de ce oare pare așa de înspăimântată. Luă plicul în mână și zise:

– Asta conține niște informații surprinzătoare...

– Despre ce? strigă ea.

El se uită la ea, neînțelegându-i reacția.

– Despre Patty și Digger. O să fii foarte mândră de mine. Se pare că Marielle Dubrosey este măritată...

două animale mici (mă rog, unul mic și unul foarte mare, își spuse ea), așezate în fața unui foc; când intră, copiii nici nu catadicsiră să își ridice privirea.

– Noapte bună, băieți. Eu și tatăl vostru ne vom întoarce mai târziu, așa că nu ne așteptați.

– Noapte bună, mormăi Jack.

Pentru o clipă, Mimi se întrebă dacă merita să facă efortul matern de a-i săruta de culcare, dar expresia oarecum ostilă de pe chipul lui Georgie o împiedică, așa că închise ușa cu o ușoară bufnitură, amintindu-și dintr-odată cât de mult țineau băieții la Janey.

Afurisita de Janey, se gândi ea, scoțând din dulapul de pe hol o haină de samur și îmbrăcându-se cu ea. La prima vedere, nu era vina ei că soră-sa avea nevoie de un loc în care să stea, dar Mimi bănuia că asta nu era decât un subterfugiu. Nu era vorba de ceea ce spusese, ci de modul în care abordase problema – fără nici un avertisment și cu un ton de superioritate în voce, ca și cum ar fi vrut să se răzbune pentru ceva ce făcuse Mimi. Mimi nu-și putea imagina unde voia să ajungă, ceea ce o puna în inferioritate, așa că preferase să bată în retragere.

Dar era al dracului de incomod, se gândi ea enervată intrând în lift. Liftierul îi zâmbi, dar în loc să schimbe două vorbe cu el, așa cum făcea de obicei, dădu din cap imperceptibil. Peste două săptămâni, ea și George aveau să plece la Aspen și se gândea să încerce să-l cazeze pe Zizi la un hotel, dar asta făcea să crească șansele de a fi prinsă. Avantajul apartamentului lui Janey, deși era într-o stare jalnică (când îl văzuse prima dată, Mimi fusese șocată că Janey locuise acolo și și-o imaginase ca pe un phoenix ridicându-se în fiecare seară din cenușa apartamentului ponosit), consta în faptul că era foarte discret: nu existau portari care să observe când venea și când pleca, iar ceilalți locatari ai clădirii erau prea bătrâni sau prea săraci pentru a o recunoaște. O să găsească ea

– Pot măcar să văd ce ți-am cumpărat? întrebă el dându-i mâinile la o parte.

Ea părea stânjenită, stând așa cu capul dat pe spate, ca o fetiță care știe că va fi pedepsită și este hotărâtă să-și păstreze demnitatea.

El mângâie perlele, apoi o trase spre el.

– Hai să-ți spun ceva, îi șopti el la ureche. Poți păstra perlele dacă îmi promiți că o să vezi casa din Connecticut...

Pentru o clipă, ochii ei se întunecară, ca și cum brusc cineva încerca să-i pună bețe în roate. Dar apoi oftă și fu de acord. Iar el ar fi fost complet satisfăcut dacă nu ar fi remarcat lipsa totală de expresie de pe chipul ei.

„Uneori Janey Wilcox chiar se poartă ca o cățea“, se gândi Mimi furioasă, încălțându-se cu o pereche de ghete de piele întoarsă cu manșete de blană de nură. O auzi pe menajeră trebăluind în dormitor și o strigă.

– Da, doamnă Paxton? întrebă Gerda băgându-și capul prin ușa întredeschisă.

– Băieții sunt bine? Trebuie să plec să mă întâlnesc cu domnul Paxton.

– Se joacă la calculator.

– Bine.

Luă o geantă Fendi din piele multicoloră de șarpe, verificând dacă avea rujul și pieptănul acolo.

– Probabil vom lipsi câteva ore, așa că te rog ai tu grijă ca băieții să se culce.

– Foarte bine, doamnă Paxton.

Mimi traversă holul și camera de zi până ajunse într-un foaier care dădea în alt hol, la capătul căruia se aflau camerele menajerelor și cele două dormitoare mai mici ale fiilor lui George. Deschise ușa unuia din dormitoare: Georgie și Jack erau înghesuiți în fața unui computer de ultimă generație, ca

– Nu ne mai putem vedea, rosti el cu o simplitate devastatoare.

Mimi știa că se va ajunge aici în cele din urmă, însă, cu toate astea, făcu un pas în spate, simțind cum lumea se năruie în jurul ei, conștientă că nu trebuia să facă o scenă și că nu putea să-i schimbe decizia. Zizi era tânăr și adesea confuz în privința modului în care trebuia să-și trăiască viața, iar atunci când lua o hotărâre se ținea cu dinții de ea, de parcă așa ar fi încercat să scape de orice urmă de incertitudine.

Ea își dorea să urle un „de ce?” la fel ca un animal rănit, dar anii petrecuți pe scena socială își făcură datoria și reuși să își revină, întrebându-l cu o expresie neutră:

– Unde te vei duce?

El păru ușurat că ea nu avea de gând să facă mare caz din asta și acest lucru o răni mai mult decât orice.

– Plec în Europa. M-am întâlnit cu Harold Vane în după-amiaza asta și plec mâine.

Ea îi zâmbi la fel ca unui străin la o petrecere, simțindu-se ca și cum ar fi fost în afara corpului fizic, uitându-se la doi actori dintr-o piesă. Îi întinse mâna.

– Atunci asta înseamnă la revedere, spuse ea.

El îi luă mâna, încercând să găsească pe chipul ei un ceva mai mult, dar ea fu incapabilă să îi ofere așa ceva. Apoi, într-un moment de pasiune, el se aplecă și o apucă stângaci de umeri și o sărută pe obraz.

– Într-o bună zi, voi fi bogat, spuse el cu fervoare. Atunci voi veni și te voi căuta.

Ea era mult prea șocată pentru a-i răspunde. El îi dădu drumul și făcu un pas în spate. Dacă nu se întorcea, dacă se mai apropia de ea sau dacă mai încerca să spună ceva, se va prăbuși, se gândi ea, va cădea din picioare...

Dar el nu se mai apropie. După o ultimă privire lungă și plină de dorință, el se întoarse brusc și plecă grăbit, încercând cu disperare să nu se uite în urmă.

o soluție, se gândi încrâncenată în timp ce-și punea mânușile și ieșea din casă. Între timp, o va pedepsi puțin pe Janey, prefăcându-se că era prea ocupată pentru a se întâlni cu ea, ca să înțeleagă și să nu mai folosească vreodată acel ton de superioritate cu ea...

Portarul îi ținu ușa și ea ieși în stradă. Acum ningeabundent, pe Fifth Avenue era liniște, iar luminile stradale care străluceau în întunericul din Central Park creau senzația unei păduri magice. Păși spre mașina ei, dar brusc auzi pe cineva strigând-o și, recunoscând vocea lui Zizi, îi sări inima din piept.

Pentru o clipă, rămase nemișcată, dar apoi, dându-și seama că este expusă din cauza luminii care venea din hol, se lipi de clădire într-o parte mai întunecată, cu tufișuri. Zizi era acoperit de un strat de zăpadă, de parcă ar fi așteptat afară mult timp și Mimi știu imediat că era ceva în neregulă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea în șoaptă, dorindu-și să-i dea zăpada jos de pe păr, dar conștientă fiind că orice gest putea fi observat de portar.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

Expresia de pe chipul lui era una de furie, ca și cum cineva l-ar fi insultat teribil și cumva o făcea pe ea răspunzătoare.

– Nu putem vorbi aici, spuse ea uitându-se în jur cu nervozitate. Nu putem să ne vedem mâine? Trebuie să mă întâlnesc cu George...

– Asta este eterna problemă, replică el dezgustat.

În acel moment, ea știu că el avea de gând să se despartă de ea.

Se îndepărtă puțin de intrare, de parcă ar fi încercat să-l ferească de un pericol.

– Te rog, iubito, spuse ea, realizând că singura cale de a ține situația sub control era să rămână calmă. Hai să vorbim despre asta mâine. Vin la tine după prânz. În jur de două...

El scutură din cap cu încăpățănare; deja se hotărâse.

Ea făcu o pauză, șocată de absurditatea acestei întrebări și de realitatea de a avea *două* mașini și *doi* șoferi. Când era copil, toată lumea pe care o cunoștea ea avea mașini și șoferi, dar să ai două era considerat un exces și părea *déclassé*, și în loc să i se pară întreaga situație amuzantă, așa cum i s-ar fi părut în mod normal, acum o găsea pur și simplu deprimantă...

– Hai să-l luăm pe Muhammad, spuse ea.

Genunchii i se înmuiară dintr-odată și i se făcu teamă că nu o vor mai susține când va încerca să se suie în mașină.

– Tu ești șeful, zise George ținându-i ușa.

Imediat cum se așeză lângă ea, Mimi observă că părea extrem de mulțumit de sine – avea o expresie de încântare, de parcă ar fi încheiat o afacere extraordinară. Mai devreme, o rugase să se întâlnească la Carlyle și îi promisese un fel de „surpriză“, iar ea fusese foarte curioasă, dar acum abia dacă o mai interesa.

– George, spuse ea punându-și mâna peste a lui, se poate ca surpriza să aștepte până mâine? Nu mă simt prea bine.

George își retrase mâna instinctiv, și ea își dădu seama că se simțea cu adevărat rău. Era copleșită de un val de greață, dar într-o clipită îi trecu și se rezemă de banchetă.

– Nu va dura mai mult de câteva minute, zise George ne-tulburat, intrând într-o conversație cu Muhammad despre bursa de valori.

Mimi îl ignoră, așa cum făcea adesea în ultimul timp, încercând să se gândească la patul ei de acasă, unde, dacă va avea noroc, se va afla peste o jumătate de oră. Dar asta n-o liniști prea mult – George va fi și el în pat și, uitându-se la fața lui placidă și rotundă, nu-și dori altceva decât să plece de lângă el. Se gândi să țipe la Muhammad să oprească mașina și să se dea jos, să se ducă la un bar din apropiere să-și înece amarul în whisky. Dar nu putea face una ca asta... mașina trase în fața unei clădiri de la intersecția Park cu Sixty-ninth Street...

Ea rămase câteva secunde uitându-se după el, apoi își reveni. Îi era neobișnuit de bine, se gândi ea; acum tot ceea ce avea de făcut era să încerce să-și alunge din minte acest incident, până când va rămâne singură și-l va putea analiza și plânge în voie. Într-un fel sau altul, picioarele i-o luară înainte, conducând-o spre mașină; Muhammad ieși și îi deschise ușa.

– Sper că bărbatul acela nu v-a supărat, spuse el.

Ea se așază pe bancheta din spate; portiera se închise cu un declic metalic și hotărât.

– Deloc, răspunse ea cu indiferență, iar Muhammad se așază la volan. Este un vechi prieten... tocmai mi-a spus că i-a murit mama.

– Este groaznic. Sper că el este bine.

– Cred că... este foarte supărat din cauza asta, spuse ea absentă, întrebându-se cum de ajunsese să aibă conversația asta absurdă.

Mașina porni încet pe Madison Avenue. Ajunseră la Carlyle Hotel într-un final și Mimi coborî. George era la o masă cu câțiva dintre partenerii săi de afaceri din afara orașului; era un chin să treacă prin tot ritualul de prezentări. Dorea ceva de băut? Nu, nu voia și se gândi cât de frumoasă era zăpada, dar inoportună. Se îndoia că va rămâne cineva înzăpezit a doua zi dimineața, pentru că se anunțase că ninsoarea va înceta pe la miezul nopții. George se ridică să plece în sfârșit, și ea ieși prin ușile turnante urmată de el. Niciodată nu înțelesese nuanțele unui comportament potrivit pentru un gentleman, cum ar fi faptul că bărbatul trebuie să intre primul pe bancheta din spate a unei mașini, astfel încât femeia să nu fie nevoită să se dea mai încolo, sau că bărbatul era cel care trebuia să intre primul pe ușa turnantă, astfel încât femeia să nu fie nevoită s-o împingă. Ajunși pe trotuar, el se opri și o întrebă:

– Îl luăm pe Pike sau pe Muhammad?

Și cu un ultim gest înnebunit, se apucă de mâneca jachetei lui George, simțind materialul fin de cașmir cum îi alunecă din strânsoare chiar înainte de a se prăbuși pe podeaua de marmură din secolul al XVIII-lea.

Mimi se uită confuză pe fereastră la ușa masivă de lemn. O recunosc imediat; știa foarte bine apartamentul din spațele ei – una dintre prietenele ei locuise acolo pe când era copil și mai târziu, în ciuda faptului că apartamentul își schimbase proprietarii de mai multe ori, fusese invitată la multe petreceri acolo.

– Nu înțeleg... mergem la vreo petrecere? Familia Finchberg nu mai locuiește aici de peste un an...

George o luă de braț și o ajută să coboare din mașină.

– Nu *mergem* la nici o petrecere, spuse el, ridicând vesel din sprâncene, dar sper că vom *organiza* noi câteva...

Ea se opri să-i revină suflarea, înțelegând imediat ce voia George să zică.

– George, nu se poate...

– Ba se poate, spuse el sunând la sonerie. L-am înhățat înainte să apară pe piață.

Străbătură holul îngust și se urcară în liftul micuț. Mimi avu brusc impresia că i se întoarce stomacul pe dos și sângele îi dispăru complet din obraji. Dar George nu păru să observe – niciodată nu observa nimic la ea și mare parte din timp o trata ca pe un angajat...

Ușa liftului se deschise și pătrunseră în imensul foaier. Mimi încercă să se uite în jur, dar capul începu să i se învârtă și vederea o lăsă. Renovarea și amenajarea apartamentului va dura luni întregi, se gândi ea ducându-și mâna la cap, încercând să oprească vâlul negru care îi încețoșa privirea, iar George se va aștepta ca ea să fie o amfitrioană desăvârșită, organizând petreceri fastuoase – acesta fusese motivul pentru care se însurase cu ea. Dar pe cine păcălea ea, se gândi Mimi cu disperare, în timp ce vâjâitul din cap devenea din ce în ce mai puternic. Asta era viața ei, ea o alesese, și acum, cu apartamentul acesta, nu va mai avea niciodată vreo porțiță de scăpare...

un stat în stat, cu propriile intrigi și amenințări neștiute, cu jocuri de putere, care erau la fel de palpitate pentru cetățenii săi, pe cât erau de terifiante pentru cele câteva suflete amărâte care se încumetau să se ducă acolo, fără să știe în ce se bagă, doar ca să li se spună că nu exista nici o masă neocupată, sau că trebuia să aștepte cel puțin două ore până se elibera una.

Show-ul Victoria's Secret era într-o joi; marțea de dinainte de spectacol o găsi pe Janey luând prânzul la Dingo's a treia oară într-o săptămână: prima dată cu Selden, apoi cu sora ei, care se reîntorsese din Europa, plină de sentimente de genul rămâi-lângă-bărbatul-tău și care aproape îi provocară greață lui Janey, iar acum, marți după-amiaza, împreună cu Craig Edgers. Șeful de sală, un scoțian cu părul albit prematur, pe nume Wesley, îi făcu semn din fața garderobei ticsite de haine de blană și de jachete de cașmir, îi întinse două meniuri și o conduse către una dintre cele cinci banchete rezervate celebrităților și celor mai importanți oameni din oraș. Ca întotdeauna, fu măgulită de atenția care i se acordă și care îi amintea că frumusețea era un merit în sine și, în acele momente, îi trecu prin minte că nu avea nevoie cu adevărat de realizări, atâta timp cât putea rezerva cea mai bună masă din cel mai exclusivist restaurant din Manhattan.

Această plăcere fu dublată de faptul că era văzută în compania lui Craig Edgers. El era acum geniul literar incontestabil al momentului, dovada vie a faptului că un scriitor încă mai putea produce o operă care să fie și intelectuală, și comercială, punând în sfârșit capăt disputei care dura de mai bine de douăzeci și cinci de ani în lumea literară: poate o operă literară să se vândă în la fel de multe exemplare precum ceea ce era considerat îndeobște „gunoi”? Craig răspunsese la această întrebare prin succesul său și, aproape oriunde s-ar fi dus Janey, cineva trebuia să menționeze cartea lui.

Unsprezece

Era mijlocul lunii și până acum, în afară de incidentul cu Zizi, Janey trăia un decembrie minunat.

În timp ce restul țării avea ochii ațintiți asupra scandalului de la alegerile prezidențiale, un anumit segment din populația New Yorkului era preocupat de lucruri mai importante: Victoria's Secret Fashion Show. Pentru prima dată în istorie, spectacolul avea să fie transmis în direct la televizor; în săptămâna de dinaintea spectacolului, fiecare ziar din oraș publicase fotografii și diverse povești legate de fotomodele, iar *New York Times* chiar inițiasse o dezbatere despre cât de recomandabil era ca niște femei aproape dezbrăcate să apară la televiziunile prin cablu. Rezultatul fu că Janey era recunoscută oriunde s-ar fi dus și, deși nu era genul de „faimă“ care-i făcea pe oameni să-i ceară autografe pe stradă, era suficientă pentru a-i asigura cea mai bună masă la Dingo's, restaurantul nou și foarte în vogă care se deschisese la sfârșitul lunii noiembrie.

Din motive ce pot fi explicate doar prin comparare cu cele ale albinelor care se hotărăsc brusc să roiască și să părăsească stupul, Dingo's ajunsese cel mai important loc de luat masa, cu o ierarhie foarte strictă. Timp de două ore pe zi, între douăsprezece jumătate și două jumătate, Dingo's devenea

– Haide, Craig! Sunt convinsă că ai mai fost aici. La urma urmei, ești doar cel mai important scriitor din New York din ultimii douăzeci de ani.

Pentru un bărbat care se mândrea cu capacitatea sa intelectuală, Craig cădea ridicol de ușor în plasa lingușirilor mărunte, așa că imediat se relaxă, aplecându-se pentru a-i mărturisi că, de fapt, mai fusese aici înainte, cu agentul său, dar că fuseseră trimiși la una dintre măsuțele pătrate din salonul din spate. Janey știu exact ce atitudine să adapte: una de indignare față de modul „greșit” în care fusese tratat până să devină faimos. Țsta era unul dintre lucrurile frustrante de care Craig se plângea adesea – superficialitatea și frivolitatea societății newyorkeze. Prin natura ei, Janey nu era deloc opusul superficialității și al frivolității, dar numai decît simțise că era un subiect de care se putea lega în conversație, așa că îl învenina și mai mult pe Craig, ba chiar venea cu exemple personale: îi povesti despre modul groaznic în care fusese tratată înainte de a deveni model pentru Victoria's Secret și chiar făcu aluzie la problemele ei cu Comstock Dibble – „chestii” pe care jură că nu i le dezvăluise nici măcar lui Selden.

Rezultatul era că acum Craig Edgers se îndrăgostise nebunește de ea.

Procesul de seducție fusese calculat cu mare precizie, și era justificat de convingerea ei recentă și de nezdruccinat că bărbații precum Craig Edgers – artiștii intelectuali care „înțeleg” năzuințele sufletului omenesc – erau de fapt sufletele ei pereche, genul de bărbat care să-i fie un adevărat partener. Procesul de seducție la care apelase în cazul lui Craig era total diferit față de cel folosit cu George. Bărbații ca George erau interesați doar pentru că aveau bani, în timp ce bărbații asemenea lui Craig nu aveau nevoie de bani pentru a fi interesați.

Majoritatea oamenilor apreciau opera lui foarte mult, dar admiteau că pe autor, care era arogant, plin de sine și răutăcios, îl respectau fără prea mare tragere de inimă.

– Ceea ce este exact cum te așteptai, îi spusese Janey la telefon. La urma urmei, tu ai schimbat fața activității editoriale din America; e normal ca oamenii să fie invidioși.

Cu toate astea, invidia nu avusese nici un efect asupra statutului lui Craig, și Janey fu foarte plăcut impresionată de privirile ațintite asupra lor în timp ce se îndreptau spre masă. Craig avea o barbă de patru zile, care fusese populară printre unii actori cu cinci ani în urmă, însă Janey era sigură că avea să fie recunoscut. Clienții de la Dingo's nu doar că se mândreau cu faptul că ei erau cei care inventau știrile, dar și că erau la curent cu toate noutățile și cu persoanele în vogă, cu mult înainte ca acestea să ajungă și la publicul larg. Craig era o vedetă care îți scăpa printre degete, iar faptul că Janey îl prinsese și că el – un intelectual adevărat – își petrecea timpul cu ea îi conferea ei o imagine de intelectuală, pe care n-o mai avusese înainte. Era un schimb echitabil, se gândi ea cu satisfacție: strălucirea ei pentru mintea lui.

Se așezară pe banchetă și Craig o privi cu o bucurie răutăcioasă, pe care Janey deja o catalogase drept o formă de apărare, la care el apela de fiecare dată când se simțea nesigur sau nu era în elementul lui. El își desfăcu stângaci șervetul și îl așeză în poală, uitându-se prin restaurant cu o curiozitate nedisimulată.

– Deci asta înseamnă să fii Janey Wilcox.

– Sau cu Janey Wilcox, spuse ea.

Pe fața ei apăru acea însuflețire intensă care era o a doua ei natură când se afla în public – avea drept scop atragerea privirilor și totuși, fără a părea, în același timp trebuia să fie conștientă de ele. Tachinându-l, adăugă:

o trăia când își exercita puterea asupra unui bărbat și puse la cale un plan. Puținul timp petrecut cu Craig fusese ca un fel de trezire la realitate și își dădu brusc seama că singurul lucru care îi lipsise în viață, singurul lucru care o împiedicase să fie cu adevărat fericită era prestigiul intelectual. Planul ei nu numai că îi justifica acțiunile, dar voia să schimbe și părerea oamenilor despre ea. Știa că oamenii o considerau frumoasă, dar de acum aveau s-o considere și inteligentă.

Ideea era simplă: ea va fi producătorul ecranizării romanului *Încurcături*. La început păru o idee nebunească, dar cu cât se gândea mai bine, cu atât avea mai mult sens. Până acum, Craig rezistase și nu îi vânduse cartea lui Comstock Dibble, care încă nu voia să-l lase să scrie scenariul, dar Craig nu avea neapărată nevoie de Comstock Dibble, sau de oricare alt studio cinematografic – nu cu atâția bani la îndemână. Iar ea cunoștea o mulțime de bărbați bogați, dispuși să îi dea banii pentru a-i pune bețe în roate lui Comstock Dibble. L-ar putea convinge chiar pe George Paxton să investească –, apoi Craig va scrie scenariul, iar ea se va ocupa de găsirea actorilor și a regizorului, poate va juca ea însăși un rol. Iar asta chiar ar fi o surpriză pentru Selden!

Acum, luând masa cu Craig, intenționa să facă mici aluzii la acest plan al ei. Chelnerii se învârtteau pe lângă masa lor ca niște muște, iar mulțimea blazată de la Dingo's le arunca priviri curioase – și, își imaginează Janey, făceau speculații despre perechea neobișnuită pe care o formau. Dându-și părul pe spate, Janey se aplecă spre Craig și îi zise chicotind:

– Nimeni n-o să mai îndrăznească să te trimită în salonul din spate acum.

Craig îi adresă un zâmbet triumfător și spuse:

– Mai ales nu acum. Ți-am zis că revista *Time* vrea să scrie un articol despre mine? Și dându-și ochii peste cap, ca și cum

La început, legase subtil cu el o prietenie prin telefon, folosind drept pretext posibilitatea ca Selden să fie producător pentru filmul său. Asta avusese drept rezultat un prânz, la un restaurant mexican dubios de pe Second Avenue, aproape de apartamentul lui și, într-o altă după-amiază, o vizită chiar în apartamentul lui. Acesta era compus din două camere depri-mante într-o clădire înaltă din cărămidă albă, construită pentru clasa de mijloc a societății pe la sfârșitul anilor '50; era prost întreținut și amenajat sumar cu o mobilă ieftină suedeză care fusese probabil cumpărată prin anii '80. Un perete lateral era decorat cu fotografiile lui și ale soției sale, Lorraine, în decursul diferitelor etape ale căsniciei lor, iar un perete era plin de cărți. Janey examinează fotografiile, fiind cu adevărat interesată de genul de femeie cu care se însurase Craig, și nu fu dezamăgită: Lorraine era o femeie athletică, frumușică, aproape de o vârstă cu el, care își menținuse aceeași coafură timp de mai mulți ani – un bob creț până la umeri. Janey remarcă, cu o voce prefăcută care voia să exprime un ușor dispreț, că Lorraine era „drăguță“. De asemenea, o amuză faptul că toate fotografiile erau făcute în stațiuni de vacanță la modă, cum ar fi Aspen sau Martha's Vineyard, sugerând că, deși Craig și Lorraine nu aveau bani, nu se sfiau deloc să se împrietenească cu cei bogați.

Își motivase vizita prin faptul că dorea să cerceteze colecția de romane clasice a lui Craig, care, după cum explicase ea, era una dintre pasiunile sale secrete, iar următoarea oră trecu încărcată de tensiune sexuală. Janey nu avea nici o intenție de a face amor cu Craig, dar nici nu excludea această posibilitate dacă se ivea momentul potrivit și situația era în avantajul ei. Pe când contempla un exemplar valoros din *Marele Gatsby* – una dintre primele ediții cu autograf, cu o copertă originală care înfățișa ochii unei femei plutind pe un cer nocturn –, își aduse aminte de senzația amețitoare pe care

– Normal că e corect, spuse ea cu tupeu. Trebuie să cedezi puțin din controlul asupra propriei imagini, dar gândește-te la cât vei avea de câștigat.

El se lăsă pe spate și o privi gânditor.

– Tu ești singura persoană cu care pot vorbi despre chestiile astea. Nevastă-mea nici nu vrea să audă...

– Doar pentru că se simte amenințată. De succesul tău. Dintr-odată, viața ta s-a schimbat și ea nu știe cum va afecta asta relația voastră.

– Dar care mai e scopul de a avea o nevastă dacă ea refuză să înțeleagă? întrebă Craig, jucându-se cu furculița.

Janey îi aruncă un zâmbet misterios, dar nu spuse nimic. Majoritatea femeilor ar fi văzut în remarcă lui Craig despre nevasta lui o șansă de a le descrie pe ele ca fiind superioare lui Lorraine în ceea ce privește sentimentele de înțelegere și solidaritate. Dar Janey știa că, cel mai adesea, această tehnică dădea greș – îl făcea pe bărbat să creadă că ești disperată să fii cu el. Și una dintre cele mai bune metode de a controla un bărbat era de a-l lăsa pe el să ți se vândă ție – nu invers.

Într-adevăr, după câteva secunde, Craig se aplecă și îi spuse:

– Mă tot gândesc la tine.

– Și eu mă gândesc la tine, răspunse ea, considerând că asta ar fi ocazia potrivită pentru a-i dezvălui planul.

– O să ți se pară o nebunie. Dar m-am tot gândit... vei fi un personaj în următoarea mea carte.

Se lăsă pe speteaza scaunului și luă o gură de apă privind-o meditativ.

– Oh, Craig!

Asta o luase pe nepregătite și, permițându-și o clipă de răgaz ca să-și pună la punct strategia, dintr-odată îl văzu așa cum probabil apărea el în ochii unei persoane care nu-l cunoștea și nu știa nimic despre realizările sale. Impresia domi-

recunoașterea valorii sale de către cei de revistă era exact ceea ce el aștepta de foarte mult timp, adăugă: În sfârșit!

– Craig! zise Janey emoționată.

Atitudinea unanim acceptată în New York era că dacă aveai prieteni faimoși, erai și tu mai bine văzut în societate și nu se putu abține să nu se gândească la impactul pe care-l va avea articolul din *Time* asupra vieții ei.

– O să fii și pe copertă?

– Am discutat și despre asta. Dar bineînțeles că sunt îngrijorat, zise el aruncându-i lui Janey o privire plină de înțelesuri. Tu știi cum stă treaba cu chestiile astea, Janey. Nu ai nici un control asupra a ceea ce scriu despre tine și din ce perspectivă vor alege să te prezinte, și nu vreau să-mi pătez reputația scriitoricească prin apariția într-o revistă care are drept public-țintă oamenii de rând.

– Dar trebuie să accepți, zise Janey încruntându-se. Nu se poate să nu vezi cât este de important.

– Spune-mi tu, zise el.

Iar Janey fu în al nouălea cer datorită faptului că marele Craig Edgers, vedeta literară a momentului, îi cerea ei sfaturi!

– Gândește-te la toți oamenii la care vei ajunge, începu ea foarte entuziastă, ca și cum subiectul acesta fusese cea mai mare preocupare a vieții ei. Oameni care probabil nu au citit niciodată în viață o carte extraordinară, oameni care cred că „literar“ înseamnă plictisitor! Își lăsă capul în jos cu modestie prefăcută, uitându-se la fafuria din fața ei. Dumnezeuule, Craig! spuse ea încet. Să ți se dea șansa de a avea un impact asupra atâtor oameni... este o onoare cu adevărat! Este ceva pe care și eu aș vrea să-l fac într-o bună zi. Are... are cu adevărat un sens, un înțeles. Cum să zic? Este o experiență inedită care merită trăită...

Craig îi aruncă o privire de superioritate.

– Nu e chiar așa, dar sentimentul e cel corect.

Acum îl adusesese exact unde intenționase. Ochiul i se împăienjenise de dorință și abia reuși să articuleze:

– Dar nu aș putea să-i fac așa ceva lui Selden. Luă o gură de apă și adăugă: Și în afară de asta, Selden nu ar crede asta pentru nimic în lume. Nu e chiar așa de prost. Știe ce simt pentru tine – nemernicul probabil râde de mine pe la spate!

Janey își țuguie buzele.

– Ai dreptate, bineînțeles. Dar dacă ne-am gândi la o modalitate... de a petrece mai mult timp împreună fără să dăm de bănuț...

Știa că trebuie să fie atentă să nu îi promită sex în mod explicit, dar în același timp să îl facă să se gândească că, la un moment dat, ar putea obține și așa ceva.

– Îmi trec prin cap tot felul de gânduri nebunești, zise ea jucându-se cu furculița. Prea stupide ca să ți le pot spune. O să râzi de mine.

– Este ultimul lucru pe care l-aș face.

Ea îl privi în ochi cu o expresie brusc serioasă.

– Ce-ar fi dacă... eu aș fi producătorul ecranizării pentru *Încurcături*?

Pentru o clipă el se holbă la ea fără să înțeleagă. Evident, era ultimul lucru la care se aștepta și, înainte să apuce el să protesteze, ea zise repede:

– Asta e. Am distrus totul. Știam că o să râzi de mine, șoptea ea întorcând capul într-o parte.

– Nu, nu. Este o idee... interesantă.

– Păi, ar fi dacă te-ai obosi măcar să te gândești un pic, zise ea insinuant. Tu vrei să scrii scenariul și să dai lovitura la Hollywood, și eu te pot ajuta. Singurul lucru de care avem nevoie sunt banii, avem nevoie de cineva care să vină cu banii. George Paxton este unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Selden și un bun prieten de-al meu. A mai investit în filme.

nantă, în afară de cămașa din tartan, de pădurar, era a unui bărbat nu prea curat, care fără îndoială nu se mai spălase pe dinți de câteva zile, care avea mătreață printre gene și coșuri pe spate.

Apoi, cu un gest care o șocă, dat fiind mediul în care se aflau, el își puse cu stângăcie mâna peste a ei. Preț de o secundă, Janey îngheță, dar își dădu imediat seama că, dacă el credea că îl găsea respingător, se va retrage și-l va pierde. Așa că își puse și ea cealaltă mână peste a lui și spuse pe un ton aproape de flirt:

– Știi că ar trebui să fiu flatată, dar sincer vorbind, Craig, mi-e teamă. Modul în care tu-i descrii pe oameni în cărțile tale... este de-a dreptul machiavelic. Poți fi chiar cinic, știi, și nu-mi pot imagina cum m-ai înfățișa pe mine – probabil ca pe o zgrițuroaică devoratoare de bărbați!

Craig râse și spuse:

– Ar trebui să fie foarte evident cum te-aș zugrăvi pe tine, Janey. Știi că sunt înnebunit după tine!

– Știi? întrebă ea, destul de inocent, dar cu o nuanță subtilă de avertizare în voce.

Dar Craig nu pricepu aluzia.

– Dacă nu ai fi măritată cu cel mai bun prieten al meu, te-aș invita să plecăm undeva amândoi în weekend.

– Dar Craig, zise ea, prefăcându-se surprinsă, cum rămâne cu soția ta?

– Aș minți-o spunându-i că plec la Chicago. Să-mi văd niște prieteni vechi.

Era atât de trăsnit și în același timp foarte serios, se gândi Janey. Era aproape... un dulce.

– Lui Selden i-am putea spune că scrii o carte despre mine, zise ea, întrebându-se cât de departe va merge el. I-am putea spune că trebuie să petrecem mai mult timp împreună pentru a mă putea... studia mai bine.

și să fie un pic perversă în pat. L-am întrebat, dar ce înțelegi, dragă, prin perversitate? Și mi-a zis că sex anal, cel puțin o dată pe săptămână și apoi a menționat ceva de o zgardă...

Vocea fu acoperită brusc de o muzică sacadată care venea de dincolo de peretele care separa culisele de scenă, iar Janey se întoarse cu un zâmbet superior către cea care vorbea. Seraphina, o frumusețe brunetă cu un singur nume, stătea la două scaune mai încolo, în fața unei oglinzi de machiaj imense, cu ochii ei căprui larg deschiși în semn de revoltă. Între două repetiții, Janey își făcuse deja o părere despre ea, și anume că fata era proastă. Nu avea mai mult de douăzeci și unu de ani, nu avea alte subiecte de conversație în afară de bărbații care încercaseră să se culce cu ea și de familia pe care o lăsase în urmă, undeva la o fermă din America de Sud. Preț de o secundă, Janey se întrebă dacă și ea păruse la fel de ridicolă ca Seraphina la vârsta aceea, dar decise că nu și încercă s-o ignore, deși era foarte greu. Redusă la tăcere acum de mișcările make-up artistului, care încerca să tragă o linie de contur pe buzele pline care aminteau de un vagin, Seraphina continua să gesticuleze înnebunită.

În spatele lui Janey, Contadine, make-up artistul ei, amesteca de zor în palmă câteva tipuri diferite de fond de ten. Ochii lor se întâlniră în oglindă, iar Contadine, care avea o părere despre orice subiect din lumea asta, și pe care simțea nevoia permanentă de o a împărtăși și celorlalți, făcu un semn din cap spre Seraphina.

– Nu e adevărat până la urmă? spuse ea, dându-se un pas mai în spate și întinzând fondul de ten pe fața lui Janey. Ah, câte povești aș avea de spus! Oricâte le-am cere bărbaților, ei sunt până la urmă cei care controlează jocul. De câte ori credem că avem puțină libertate, ei cresc miza. La dracu'! E vina internetului, să știi! A pornografiei care este peste tot. Cândva,

George va... mă rog, George va face aproape orice îl rog eu. Chiar mi-a zis că, dacă i-aș găsi un proiect... minți ea.

Craig miji ochii.

– Dar Selden?

– Ah, Selden! exclamă Janey. Asta e partea frumoasă. Selden ți-ar putea cumpăra cartea... Dar știm amândoi că n-o va face – nu este atât de sensibil încât să înțeleagă. Gândește-te cât de surprins va fi când va afla. I-ar fi învățătură de minte.

– Janey, zise Craig calm, ești frumoasă și nu aș insinua niciodată că nu ai fi și deșteaptă. Dar nu ai experiență. Oamenii ăștia de la Hollywood sunt niște fiare. Toată lumea știe asta. S-ar putea să nu te... ia în serios.

– Pentru că sunt un model de la Victoria's Secret? întrebă Janey, mușcându-și buza. Dar în asta ar putea exista și avantaje. Aș putea aranja o întâlnire cu oricine vrei... Și dacă modellingul este o problemă... atunci voi renunța la tot pentru șansa de a face ceva important! Mai ales dacă vorbim despre ceva sau cineva în care cred cu adevărat!

Se întoarse spre el cu ochii strălucindu-i, știind că nu era nimic mai atractiv pentru un bărbat decât pasiunea, și zise:

– Oh, Craig! Dacă nu mă lași să lucrez cu tine, nu știu ce sunt în stare să fac!

Într-o clipită, el fu lângă ea, bătând-o ușor pe mână și murmurându-i vorbe de încurajare:

– Da, Janey, bineînțeles. Dacă vrei cu adevărat... Dacă asta simți cu adevărat... bineînțeles că poți.

În spatele scenei, zgomotele produse de sutele de oameni implicați în buna desfășurare a Victoria's Secret Fashion Show nu erau îndeajuns de puternice pentru a acoperi o voce copilăroasă care declamă:

– În zilele noastre nu ajunge să fii frumoasă și să ai banii tăi. Acum o femeie trebuie să poată face sex oral – la cerere –

în sine, dar și altceva – inteligență, ca și cum chiar ar fi avut o altă viață în afară de cea de pe podium –, spre deosebire de fețele pe jumătate formate, simpliste ale colegelor ei mai tinere. Și totuși, după doar cincisprezece minute într-un mediu ca acesta, începea să simtă acel sentiment insipid care amenința s-o înghită cu totul, până când devenea nimic altceva decât un manechin, cu păr și corp, o carcasă care mergea și vorbea, dar moartă pe interior...

– OK, Selden Rose. Da, așa îl cheamă, zise Contadine dând din cap, ca și cum înțelegea în sfârșit soluția unei probleme de matematică. El e tipul ăla... fotograf, nu-i așa?

– Nu, zise Janey enervată.

Era ceva tipic pentru oamenii care lucrau în industria asta să creadă că știu totul și pe toată lumea, ceea ce era o ironie, având în vedere hotarele restrânse ale acestei lumi.

– Este director executiv la Movie Time.

– Bravo ție! E mult mai bine! zise Contadine. Un om de afaceri. Mama mea îmi spunea mereu să mă mărit cu un om de afaceri. Sunt statornici.

Janey se holbă la Contadine, întrebându-se dacă să-i spună cu ce se ocupa Selden de fapt.

– Problema cu oamenii ăștia de afaceri este că sunt foarte plicticoși. Am avut o prietenă care se săturase de artiștii care nu aveau o lețcaie în buzunar, așa că și-a găsit un bancher...

Janey se săturase de vorbăria ei și îi adresă un zâmbet superior.

– Selden nu este chiar un om de afaceri. Este fostul președinte al Columbia Pictures.

Contadine se opri și cu o mișcare de expertă deschise trusa de machiaj, împrăștiind în aer un strat fin și sclipitor de pudră.

– Aaaa, d-aia știu eu numele. Cred că am avut o prietenă care ieșea cu el.

se puteau considera norocoși dacă aveau parte de sex oral. Acum vor trei femei și o maimuță care să cadă în adorație în fața cocoșelului lor...

Contadine râse zgomotos, amuzată de cât de spirituală fusese, iar Janey zâmbi rezervată, ținându-și buzele. Avusese parte de milioane de astfel de conversații de-a lungul anilor și presupusa camaraderie combinată cu veselie prefăcută erau foarte obositoare; Janey înțelegea de ce vedetele de cinema cereau special ca make-up artiștii și stilisții lor să-și țină gura. Dar dacă i-ar fi zis să tacă din gură, ar fi fost catalogată drept mironosiță. Așa că tot ce putea face era să nu zică nimic și să spera că Contadine va pricepe aluzia.

Închise ochii pentru o clipă și Contadine o întrebă:

– Nu ești emoționată, nu-i așa?

Janey îi aruncă o privire mirată în oglindă, iar Contadine, bătând-o ușor pe umăr, continuă:

– Așa credeam și eu. În orice caz, nu tu.

Se aplecă mai aproape de Janey și, uitându-se la șirul celor unsprezece modele de la Victoria's Secret aliniate la machiaj, zise:

– Tu ești singura profesionistă de aici. Jumătate din fetele astea sunt pentru prima dată pe un podium și ei au de gând să le trimită acolo cu fundul gol? E o nebunie după părerea mea.

Janey ridică din umeri nepăsătoare, dar asta nu o opri pe Contadine.

– Am auzit că tu te-ai aranjat. Nu am citit eu pe undeva că te-ai căsătorit?

– Da, cu Selden Rose.

Janey se mișcă în scaun și se studie în oglindă. Deși era cea mai în vârstă dintre toate fetele de acolo (doar nemțoaica, Evie, care avea treizeci de ani, era mai aproape de vârsta ei), concluzia fu că niciodată în viața ei nu arătase mai bine. Frumusețea ei era desăvârșită, împlinită, apoi mai era încrederea

– Oh, nu am spus că ea l-a numit dentist. Doar că numele lui m-a făcut să mă gândesc la un dentist. Ea spunea că tipul era foarte hotărât – ea nu era chiar așa interesată totuși, știi și tu genul, ea voia să se mărite cu Tom Cruise –, dar credea că el avea de gând să-și lase nevasta și să se însoare cu ea, până când au apărut niște probleme cu un colier...

– Un colier! zise Janey.

– Da. Estie este una dintre femeile alea... nici nu-ți vine să crezi ce bijuterii și ce cadouri îi fac bărbații! Unul i-a cum-părat odată un Ferrari doar ca să vină la o întâlnire cu el. Aș putea s-o urăsc foarte mult pentru mașina aia, dar adevărul este că ea are mare nevoie de bani. Este prea scundă pentru a fi model și, chiar dacă știe să cânte, nu poate să interpreteze nimic pe o scenă...

– Nu este nici pe departe genul lui Selden, zise Janey foarte sigură pe sine. Îmi cunosc soțul și el nu suportă genul ăsta de femeie. Pe de altă parte, dacă Estie asta umbla după el...

– Ah, nu, Estie nu a umblat niciodată după un bărbat. Ori-cum, nu ai de ce să-ți faci griji. La urma urmei, tu ești măritată cu el, nu Estie.

Janey nu zise nimic, încercând să digere informația. Era foarte probabil să fie totul o minciună și Contadine să-l fi încurcat pe Selden cu altcineva, dar, pe de altă parte, putea fi și ceva adevărat în povestea asta. Janey nu discutase niciodată cu Selden motivele pentru care divorțase: în cele câteva ocazii când ea adusese vorba despre asta, el doar zâmbise, de parcă ar fi fost jenat, și spusese că era vorba de obișnuita poveste a cuplurilor care aleg să meargă pe drumuri diferite.

Dar nu mai avu timp să se gândească pentru că, în momentul următor, Contadine făcu un pas înapoi și zise:

– Gata, arăți perfect!

Janey fu imediat acostată de costumieră, care voia să vadă cum îi vine primul rând de haine – adică un sutien albastru

Janey închise ochii pentru a o lăsa pe Contadine să-i aplice fardul roz pe pleoape. Culisele din spatele podiumurilor erau mereu scena bârfelor și a aluziilor, atât pentru repetarea celor auzite de la alții, cât și pentru inventarea unora noi; dacă ar fi arătat prea mult interes, Contadine ar fi dus vorba mai departe în tot orașul.

– Mă îndoiesc, zise Janey cu un râs tăios menit să înăbușe orice altă speculație. Selden este în New York de doar șase luni și noi suntem căsătoriți de trei. Și înainte de asta, a fost căsătorit timp de doisprezece ani. Așa că ar fi fost foarte dificil...

– Sigur am dreptate, zise Contadine prietenoasă. Acum că ai pomenit Columbia Pictures, îmi amintesc mult mai bine. Este vorba de prietena mea, Estie. Este cântăreață – sau cel puțin așa se autointitulează, adăugă ea cu un zâmbet răutăcios. Dar sunt nedreaptă, pentru că este o femeie foarte talentată. Și foarte amuzantă. Doar că felul în care arată e o barieră în calea afirmării ei.

– Ce surpriză! zise Janey.

– Este genul de femeie care înnebunește bărbații. Unul dintre prinții englezi – nu-mi amintesc care dintre ei –, umbla după ea. A dus-o la Saint Barthélemy. Totul s-a întâmplat în secret și nimeni nu trebuia să afle nimic. Dar a reușit să mă sune din baie și mi-a zis că tipul avea un penis foarte mic. Contadine observă privirea disprețuitoare de pe fața lui Janey, dar continuă nepăsătoare. Ah, sunt convinsă că ți-ar plăcea de ea. Și sunt nouăzeci la sută sigură că mi-a spus că după afacerea cu prințul, ieșit cu tipul ăsta, Selden Rose. Mi-am adus aminte pentru că Selden mi se pare un nume foarte ciudat. Nu vreau să te jignesc, dar sună ca numele unui dentist.

Janey se foi în scaun și râse scurt, enervată.

– Asta e dovada că nu-l cunoaște pe Selden. Dentist este ultimul lucru la care te-ai gândi văzându-l...

– Dar toate celelalte fete vor avea sâni mai mari. Nu cred că vrei să fii fata cu cei mai mici sâni de pe scenă.

– Marie, zise Janey amuzată, crezi că există vreo corelație directă între creșterea bursei de valori și mărimea sânilor femeilor?

Asta era o întrebare pe care i-o adresase Craig la masă, cu o zi înainte, și care degenerase într-o discuție de cincisprezece minute despre bărbați, femei și bani. Cât timp Janey își exprimase opiniile, Craig stătuse ascultând-o fascinat, lucru pe care se pare că Selden îl făcea din ce în ce mai rar. Dar la ce se aștepta? Craig era un adevărat intelectual, iar adevărații intelectuali înțelegeau că fiecare era deștept în felul său, și fiecare avea o opinie validă, e nevoie doar de cineva care să-i asculte. Dar Selden... mă rog, după cum afirmase și Craig, Selden era vândut, deși Janey nu era sigură că era complet de acord.

Marie își ridică brațele în semn de frustrare.

– Ce știu eu despre bursa de valori? Crezi că am bani să-i arunc așa?

Se apropie de Janey cu câte un burete în fiecare mână, iar Janey o lăsă să-i strecoare silicoanele în sutien, sub sâni, ridicându-i la o înălțime alarmantă.

– Acum arăt ca un personaj din desene animate, se plânse Janey. Se întoarse către Marie cu un zâmbet răutăcios și zise: Mă gândesc să-mi scot implanturile din sâni, ce zici de asta Marie?

Marie arăta de parcă era gata să leșine.

– Nu poți face asta! O să-ți distrugi cariera! Și ce fel de sursă de inspirație o să fii tu pentru alte femei?

– Janey? Acum? Întrebă Walter Speck.

Janey se uită spre Marie care își dădu ochii peste cap și încuviință.

– Știi poezia, începu Walter întinzându-i un halat de mătase roz. Iubești compania Victoria's Secret și așa mai de-

brodat. Janey o urmă prin mulțimea de stilști, modele, zia-riști, cameramani, publiciști și oricine mai reușise, cu ajutorul cine știe cărei vagi cunoștințe, să pună mâna pe un bilet de intrare în culise. În timp ce își croia drum spre stativul de haine pe care numele ei era scris cu marker negru, un bărbat scund într-un costum ecosez se năpusti spre ea:

– Scumpo! Cei de la *E! Entertainment* vor să-ți ia un interviu acum!

– Într-un minut, Walter! zise ea calmă. Spune-le să-i ia lui Evie mai întâi. Ea e gata.

– Nu e, zise Walter. Tocmai s-a luat la harță cu make-up artistul – el i-a zis că fața ei pare prea grasă. Ca și cum asta ar fi vina lui. Normal, și eu aș fi arțăgos dacă cineva m-ar numi prin ziare cârnat nemțesc...

Atenția lui Walter se îndreptă pentru un moment înspre țipetele vesele de recunoaștere ale altui bărbat, și Janey se amuză de întreaga atmosferă de circ existentă. Era ca și cum ființele umane dădeau ce aveau ele mai bun doar atunci când erau angajate în cele mai triviale activități – și își aduse aminte brusc de Craig Edgers. În ciuda a ceea ce credea el, faptul că te lăsaai dusă de val și te amuzai puțin pe seama superficialității nu era un lucru așa de grav, iar dacă așa înțelegea societatea newyorkeză să se amuze, de ce să nu fie ea în centrul atenției, acolo unde-i era locul? Până la urmă, deși s-ar putea să fie adevărat faptul că nimeni nu o lua „în serios“, având în vedere că era „doar“ un model de la Victoria's Secret, adevărul era că oamenii nu ar fi dat nici un ban pe ea dacă nu ar fi fost...

Își puse sutienul albastru și se întoarse spre o oglindă; Marie, costumiera, îi întinse o pereche de bureți din silicon.

– Ah, nu, zise Janey. Am sânii destul de mari și așa.

– Toată lumea îi poartă.

– Am deja cupă C. Nu am nevoie de sânii mai mari.

– Dumnezeu! exclamă fata. Nu m-am gândit niciodată la modele ca la niște artiste. De acum încolo, o să le privesc cu un respect reînnoit!

Janey îi adresează un zâmbet larg și prefăcut.

– Acum, o întrebare pe care o adreșăm tuturor fetelor. Ai făcut pregătiri speciale pentru acest spectacol?

– Nu chiar.

Cu siguranță, prăpădita asta nu trebuia să afle despre injecțiile cu collagen pe care și le făcuse în buze și în liniile care duc de la nas la colțurile gurii, cu două zile înainte, sau despre clisma și epilarea aproape totală, de ieri.

– Să fiu sinceră, am făcut ceea ce fac de obicei. Am avut câteva întâlniri de afaceri de dimineață cu agentul meu, iar apoi am luat masa cu bunul meu prieten Craig Edgers.

Numele avu efectul scontat.

– Craig Edgers? miorlăi fetișcana. Faimosul romancier? Și despre ce anume ați discutat?

– Ah, despre corelația dintre bursa de valori și efectele acesteia asupra percepției noastre despre cum trebuie să arate un corp perfect! zise Janey cu nonșalanță.

Preț de o secundă, fata se uită la ea fără nici o expresie pe față, apoi, revenindu-și repede, continuă:

– Cu siguranță, vom vedea câteva trupuri perfecte în această seară! Mulțumim mult, Janey! Și îți mulțumim că ești un model inteligent și o sursă de inspirație pentru femeile din ziua de azi!

– Frumos, foarte frumos, zise Walter luând-o de braț. Mi-a plăcut la nebunie partea cu prânzul împreună cu Craig Edgers. Apoi se opri brusc și se încruntă ușor: Sper că nu inventezi, nu-i așa? Este exact lucrul de care se vor lega ziariștii de la tabloide și...

– Nu fi ridicol! zise Janey.

parte, Victoria's Secret le face pe femei să se simtă bine în pielea lor...

– Serios?

– Sper că nu ai și tu de gând să ne faci probleme, nu-i așa? o întrebă Walter, împingând-o într-un colț al încăperii unde se afla cameramanul. Ne ajunge Evie... mereu e ceva cu voi, fețele astea mai în vârstă... împliniți treizeci de ani și brusc aveți impresia că v-a crescut și-un creier.

– Poate chiar așa e, râse Janey.

Se așează pe scaun și își ridică ușor capul pentru a-i permite make-up artistului s-o pudreze.

– Nu te îngrijora, Walter. Oricum mă gândesc să renunț. Să îmi urmez alte interese.

– Dumnezeuule, nu, murmură Walter.

– Este un anunț oficial? întrebă cineva.

– Cu siguranță, nu! se răsti Walter.

– Janey, zise cea care îi lua interviul. Era o fetișcană blondă de vreo douăzeci și cinci de ani, care ar fi fost cu totul banală dacă n-ai fi lucrat la un post de televiziune. În cincisprezece minute, mii de oameni te vor vedea cum pășești pe acea scenă... aproape goală!

– Da, exact, zise Janey ca și cum i se părea ceva foarte normal.

– Acest lucru te... neliniștește? Eu nu aș putea face asta niciodată, oricât m-ar plăti!

Janey îi aruncă un zâmbet scurt, compătimitor, gândindu-se că exact asta era problema: nimeni nu ar plăti-o niciodată... Dar cu voce tare zise:

– Consider că trupul meu este o operă de artă. Dacă ești model, arta ta este trupul tău, așa cum pictura este arta pictorului.

– Asta doar pentru că nu pot ajunge la tine. Ai devenit atât de faimoasă, încât nu mai ai timp și pentru vechii prieteni.

– Mereu am timp pentru tine, Comstock. Știi asta.

El își întoarse capul ca să ia o gură din paharul de băutură, sperând probabil că Janey va dispărea, pentru că atunci când se întoarse, nu-i veni să creadă că Janey era încă acolo. Ea îi adresă un zâmbet superior, sugerând că nu-i era frică de el, și el fu nevoit s-o întrebe ce mai făcuse în ultimul timp.

– Trebuie să recunosc, ador să fiu căsătorită, zise Janey uitându-se spre Wendy, pentru a o include și pe ea în conversație.

– Oh, știi exact cine ești acum, zise Wendy trăgănat, ca și cum până în acel moment nu o interesase deloc. Ești soția lui Selden Rose.

– Exact, zise ea cu o veselie prefăcută. Dar de unde îl cunoști tu pe Selden?

– Ah, de la petreceri. Și am luat masa de câteva ori. Mereu vorbea despre frumoasa lui soție Janey. Dar abia când te-am văzut am făcut legătura.

Janey râse, dar acest comentariu în loc s-o liniștească o făcu să se simtă puțin stânjenită. La suprafață, Wendy era șarmantă, dar dedesubtul cuvintelor ei, Janey simți răutatea unei pisici care era gata să sară să te zgârie fără motiv, așa că spuse cu răceală:

– O să-i spun lui Selden că te-am văzut!

– Selden încearcă să mi-o fure pe Wendy, zise Comstock îngustându-și privirea pe deasupra ochelarilor.

– Chiar așa? întrebă Janey.

– Vrea să joc în noua lui serie de televiziune. Dar eu îi tot spun că sunt doar actriță de cinema. Pe de altă parte, Selden este suuuper genial. Și toată activitatea lui este atât de intelectuală! zise Wendy, pronunțând cuvântul de parcă ar fi fost o

Minciuna în ceea ce privește data când se întâlniseră nu părea s-o deranjeze deloc: până la urmă, ea luase prânzul cu Craig, și toată lumea știa că presa înțelegea mereu greșit.

– Prietenia ta cu Craig Edgers, zise Walter intrigat. Asta e de bine, cel puțin pentru rubrica „Ce am aflat din oraș“. Unde ați luat prânzul?

– La Dingo's! Unde altundeva?

Petrecerea de după prezentare se desfășura la clubul de noapte Lotus. Cu Selden de mână și urmată de Mimi și de George, Janey intră în club într-o explozie de blițuri, simțind că toată viața ei trăise doar pentru acest moment de triumf. Era sigură că nici una dintre celelalte fete nu primise atâtea ovații și se bucură la gândul că ea fusese vedeta serii. Odată ajunsă înăuntru, fu înconjurată rapid de o mulțime de persoane care îi făceau tot felul de urări; cu colțul ochiului, îi zări pe sora ei și pe Digger, neglijanți de presă, probabil pentru că nu se despărțiseră; câțiva metri mai încolo, stătea Comstock Dibble. Nu mai auzise nici „păs“ de la el sau de la avocații lui de când vorbise cu George și, îmbătată de succesul zilei, știind că el nu ar îndrăzni să facă o scenă la un eveniment social, mai ales la unul în care ea era vedeta, se hotărî să-l abordeze.

Îl găsi la bar vorbind cu o actriță pe numele ei Wendy Piccolo. Wendy era foarte minionă, lucru care în mintea lui Janey o făcea să fie invizibilă. Trecând pe lângă ea și ridicând din sprâncene uimită, Janey strigă:

– Comstock! Nu te-am văzut de o grămadă de timp! Nu mă mai suni deloc!

Comstock se întoarse, cu ochii scăpărându-i de furie, dar, exact așa cum se așteptase și ea, își ținu în frâu sentimentele. Revenindu-și repede, mormăi:

Janey aproape izbucni în râs. Fu năpădită de un soi de furie irațională, care alungă spaima de mai devreme.

– Scuză-mă, Comstock, dar tu nu ești sănătos, spuse ea cu îndrăzneală, nevenindu-i să creadă că avea curajul să-l înfrunte așa. Tu ți-ai pus avocații pe mine. Cum îndrăznești? Și în afară de asta, am câștigat cinstii banii ăia.

– A, sunt sigur că tu așa crezi, zise Comstock cu un zâmbet diabolic. Femeile ca tine mereu cred asta. Și bănuiesc că nu ți-a trecut niciodată prin cap că eu nu am pus nici un avocat pe urmele tale.

– Deci nici măcar nu-ți asumi responsabilitatea? întrebă ea, știind că ăsta era trucul folosit de majoritatea bărbaților bogați și de succes pe care îi cunoștea ea atunci când erau încolțiți: pur și simplu pretindeau că nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase.

– Ba da, de fapt chiar asta fac.

– Acum vrei să spui că nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc.

– O, ba știu despre ce vorbești, zise el cu înflăcărare. Și măcar dacă ai fi făcut ceea ce trebuia... Măcar dacă ai fi venit întâi la mine... Nici măcar avocații lui George Paxton n-o să te poată scăpa din situația asta, și crede-mă, nici nu vor să fie implicați.

Se aplecă spre ea cu un zâmbet terifiant și tonul vocii sale se schimbă complet. Vorbind ca și cum, pentru un observator obișnuit, ar fi avut o conversație foarte plăcută, el îi șopti:

– Mi-ai făcut multe neazuri, Janey, și asta nu pot să uit. Eu o să ies din asta până la urmă, dar mă întreb ce o să faci tu.

Ea tresări și își simți inima palpitând de furie și de frică.

– Cum îndrăznești să mă ameninți?

– N-o lua ca pe o amenințare, zise Comstock. Ia-o ca pe un avertisment.

bucătică de prăjitură delicioasă. Dar bineînțeles că tu știi toate astea. Doar ești căsătorită cu el.

Zâmbi și își plecă ușor capul într-o parte, gest care avu un efect neașteptat pentru Janey, și anume îi veni s-o strivească sub toc.

– Este aici? Trebuie să mă duc să-l salut. Nu vreau să creadă că îl ignor.

Plecă grăbită, iar Janey se aplecă spre Comstock cu un zâmbet ușor disprețuitor.

– Dumnezeule, zise ea încet, chiar este foarte mică.

– Este mică, zise Comstock. Dar este una dintre cele mai talentate actrițe din America.

– Ce ciudat, răspunse Janey, nu ai zice!

– Oh, este foarte modestă. Iar cariera ei nu fost administrată cum se cuvine în ultimii cinci ani. Țsta este unul dintre motivele pentru care încerc s-o ajut...

– Și după ce o ajuți... o să-ți pui avocații să-i trimită o scrisoare în care îi ceri să-ți dea banii înapoi?

Cuvintele fură rostite cu o inocență tipică lui Janey și, preț de o clipă, Comstock nu avu nici o reacție, în afară de faptul că fața i se transformă într-o mască înspăimântătoare, ceea ce aproape o făcu pe Janey să dea înapoi înfricoșată. Expresia lui părea să spună: „O să-ți rup picioarele“, și ea știa că, dacă ar bătea în retragere, el va face orice i-ar sta în putință s-o distrugă. Trebuia să-l facă să înțeleagă că greșise și îl întrebă indignată:

– Deci?

El pufni dezgustat:

– Chiar mă întrebam când o să ai tupeul să vii să rezolvăm această problemă. Probabil ai crezut că o să dispară dacă nu faci nimic. Și trucul ăla, ai pus avocații lui George Paxton pe mine. O mișcare foarte proastă. Ar fi trebuit să vii tu însăși la mine.

– Ascultă, Mimi, îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat cu Zizi. Nu știam că Patty și Digger aveau de gând să se împace...

– Ah, sunt sigură că nu știai, rosti Mimi cu răceală, iar apoi plecă.

Janey se gândi să se ducă după ea – nu voia să aibă probleme cu Mimi, mai ales când avea de gând să-l implice și pe George în proiectul ei secret –, dar atenția îi fu distrasă de Wendy Piccolo care stătea între Selden și George.

George stătea cu un Martini neatins în față, holbându-se prin sală cu aerul că de-abia aștepta să poată fugi acasă. Dar Selden era aplecat asupra lui Wendy și chicoteau de parcă tocmai își spusese o glumă intimă. Capetele lor erau atât de apropiate, încât se atingeau; ochii mari căprui ai lui Wendy erau foarte luminoși, și părul ei negru scurt strălucea ca un coif în lumina rozalie din club.

Pentru o clipă, Janey fu orbită de furie, întrebându-se cum putea Selden să-i facă una ca asta exact în noaptea ei cea mare, când ea era vedeta și, în fața atâtor oameni. Dar își reveni; la urma urmei, nu era nimic ciudat. Selden ridică privirea spre ea și îi zâmbi și tot atunci ochii lui Wendy se ațintiră asupra ei. Își spuse din nou că nu era absolut nimic neobișnuit în aceste gesturi. Dar pentru Janey, erau niște semne de avertizare de la capătul unui tunel lung și întunecat – un tunel care avea multe povârnișuri și la ieșirea căruia o aștepta o surpriză neplăcută. De îndată ce îi remarcară prezența, Selden și Wendy se reîntoarseră la conversația lor, ca și cum ea nu ar fi fost nimic altceva decât o bătaie de cap.

Primul instinct al lui Janey fu să-l găsească pe cel mai atractiv bărbat din club și să înceapă să flirteze cu el, dar în acel moment o văzu George și îi făcu semn cu mâna, așa că, oftând, se așeză pe banchetă lângă el. Mimi se așeză lângă Selden și numaidecât interveni în conversația dintre el și Wendy, iar

Deschise gura pentru a-i da un răspuns, dar în acel moment în fața lor apăru Mimi.

– Bună, Comstock, zise ea cu căldură, întinzându-se pentru a primi un sărut pe ambii obraji. Sunt sigură că ți-a plăcut la nebunie spectacolul. Nu-i așa că Janey a fost extraordinară?

– Spectaculos! Cine ar fi crezut că se plătește așa de bine să te fâfâi de colo-colo? întrebă el cu răutate.

Janey îi adresă un zâmbet rece; singura ei plăcere era atunci când se gândea la cât de șocat și de furios va fi Comstock când va afla că ea va fi producătoarea pentru filmul *Încurcături*, și nu el.

– Unde e Mauve? întrebă Mimi.

El se uită la ea surprins.

– Credeam că voi, fetele, vă țineți la curent cu tot ce se întâmplă. Este în Palm Beach.

– A, da. Transmite-i salutări.

– Sunt sigur că o să vorbești cu ea înaintea mea, zise el luându-și paharul și îndepărtându-se.

– Măi să fie, zise Mimi zâmbindu-i rece lui Janey. Ce-a fost asta?

– Cine știe? spuse Janey ridicând din umeri, întrebându-se agitată ce anume din conversație apucase Mimi să audă. Comstock este pur și simplu nebun...

– La fel ca jumătate din New York, zise Mimi.

Janey se uită la ea. N-o mai văzuse de câteva zile – de fiecare dată când o suna, Mimi spunea că era în mijlocul unor treburi foarte importante și nu putea sta la telefon – și acum își dădu seama că se comporta ciudat. Puțin speriată, se întrebă dacă nu cumva Mimi bănuia ce se întâmplase între ea și Zizi, dar imediat se liniști, gândindu-se că mai degrabă problema avea legătură cu faptul că îi spusese lui Mimi că Zizi trebuia să se mute – și Mimi văzuse că sora ei și Digger erau mai apropiați ca niciodată.

George. Sunt îngrijorată. Mă întrebam dacă n-ar fi mai bine să-i dau banii înapoi.

– Să nu cumva să faci așa ceva! zise George cu vehemență. Se îndepărtă de ea puțin și o privi drept în față. Nu înțelegi ce ar spune asta despre *mine*?

– Despre *tine*, George? zise ea râzând neîncrezător. Îmi pare foarte rău, dar cred că nu *pe tine* te afectează.

– Ba da. Pentru că acum m-ai implicat și pe mine. Am avut mult de furcă cu avocații mei ca să-i determin să dea telefonul ăla și până la urmă am reușit. Și din câte am auzit, au făcut o treabă foarte bună. Așa că, dacă tu te duci și-i dai banii lui Comstock acum, asta ne face pe mine și pe avocații mei să părem niște idioți. Este chiar o insultă!

Janey fu de-a dreptul îngrozită; ea nu făcea astfel de erori de raționament de obicei. Își dădu seama brusc că de fapt ea nici nu intenționase să-i dea înapoi banii lui Comstock și că menționase asta pentru a-i aminti lui George de relația lor specială. Și George, normal, o luase în serios.

– Dumnezeule, George, zise ea ducându-și mâna la piept, și implicit atrăgându-i atenția către sânii ei. Ai dreptate, bineînțeles. Nu mă pricep deloc la afaceri și nu știu cum merg treburile astea. Dar *am venit* mai întâi la tine pentru a-mi da un sfat, înainte de a face orice altceva.

George o privi încruntat, iar Janey, speriată că poate își ratase șansa de a mai face afaceri cu el, se uită rugătoare spre el mușcându-și buza.

– Nu te supăra pe mine, George, te rog, șopti ea. Nu am vrut. Doar glumeam... să văd cum reacționezi...

George se uita la ea nevenindu-i să creadă și apoi, ca și cum ar fi auzit o glumă foarte bună, începu să râdă.

– Ești plină de surprize! zise el dând din cap neîncrezător.

Janey răsuflă ușurată. Momentul critic trecuse și, recăpătându-și încrederea, îi strânse genunchiul lui George pe sub masă.

Janey, acum că atenția lui Selden fusese redirecționată, îl ignoră complet, lipindu-se de George cu o atitudine de epuizare, și merse atât de departe, încât îi permise lui George gestul intim de a o săruta pe frunte.

– Ia din băutura mea, Janey, zise el împingând paharul înspre ea. Arăți terminată.

– Tu nu bei deloc?

– Nu beau în timpul săptămânii. N-o să înțeleg niciodată de ce oamenii în New York ies în oraș în fiecare seară. De ce petrecerile cele mai tari sunt luna, de exemplu? Îți strici întreaga săptămână.

– Ai crede că au altceva mai bun de făcut cu timpul lor...

– Dar nu au... zise el, râzând la propria glumă. Bunăoară, tu, Janey. Ești un supermodel, dar eu mereu mă gândesc la tine ca la o persoană serioasă. Eu cred că tu poți – și trebuie – să faci ceva mai mult de atât cu viața ta.

Pentru o clipă se luminează la față și zise repede:

– De fapt, George, *există* un proiect la care mă gândeam să lucrăm împreună...

– Chiar așa?

– Dar nu vreau să discutăm aici. Se uită la el cu subînțeles' și adăugă: Poate ieșim la cină?

– Oricând. Doar să vorbesc și cu Mimi să fiu sigur că nu are altceva planificat în seara respectivă.

– L-ai văzut pe Comstock? Întrebă ea cu nonșalanță.

– Te-am văzut pe tine vorbind cu el. Credeam că el este inamicul nostru numărul unu, zise George.

Tonul lui intim o umplu de plăcere și imediat își aduse aminte de cât de atractiv i se păruse în noaptea aceea, cu două luni în urmă, când se dusesese cu el să-i arate noul apartament.

– Este, zise ea cu însuflețire. Dar în cercurile astea nu poți să-l eviți. Întorcându-și capul în așa fel încât aproape îi șoptea în ureche, zise: Mi-a spus niște lucruri care m-au speriat,

despre avantajele și dezavantajele anumitor piese de teatru obscure pe care ei le văzuseră în ultimii zece ani. Într-un final, simțind că Janey se plictisea de moarte, Wendy o întrebă veselă:

– Janey, *tu* te-ai gândit vreodată să joci pe scenă?

Janey se holbă la ea șocată, apoi răspunse cu răceală:

– *Sunt* actriță.

Wendy se uită de la Janey la Selden jenată, ceea ce o făcu pe Janey să se întrebe dacă întrebarea fusese adresată în mod deliberat. Dar Selden, necunoscând comportamentul înșelător al lui Wendy, o luă pe Janey de mână și zise cu mândrie:

– Janey a jucat în filmul ăla de acțiune și aventuri. Nu mai știi...

– Ah, ba da, îmi pare rău. Nu l-am văzut niciodată. Nu este genul de film la care merg de obicei.

– Janey are o trenă formată din tineri adolescenți cu coșuri pe față, zise Selden.

– Ah, da sunt sigură de asta. Și, de asemenea, o trenă de bărbați adolescenți cu chelie.

Izbucniră în râs, în timp ce Janey tremura de nervi, iar când limuzina opri în fața casei lui Wendy și femeia coborî din mașină, promițând veselă că vor lua masa împreună cândva viitor, Janey se întoarse spre Selden și zise sarcastic:

– Măi să fie! Cu siguranță e o creatură mică și nostimă.

Dar, fie din ignoranță, fie că dorise să ignore adevăratul sens al cuvintelor ei, Selden spuse:

– Da, are un simț al umorului extraordinar. Este o fată chiar remarcabilă...

– Remarcabilă? E cam departe de asta, după părerea mea.

– Dar așa este. Are o minte ascuțită ca un brici și este autodidactă. Vine din munții Apalași din Kentucky... Cred că aproape toți membrii familiei ei sunt analfabeți. Nu ai ghici niciodată că provine dintr-o familie de mineri...

– Și tu la fel, zise ea seducător.

Dar brusc, Wendy interveni în discuția lor. Mimi îl acaparase pe Selden, lăsând-o pe Wendy în aer, iar acum ea se întorsese spre George, foarte hotărâtă să-l ia la rând. Era, se gândi Janey furioasă, genul acela de femeie care trebuia să se afle mereu în centrul atenției bărbaților, deși, dacă o judecai doar după felul cum arăta, nu ai fi crezut că ar avea tupeul ăsta.

– Am auzit ceva de afaceri? zise ea cu un soi de fervoare nelalocul ei. Îmi place la nebunie să vorbesc despre afaceri. Citesc *Wall Street Journal* în fiecare zi.

Remarca asta o făcu pe Janey să râdă în hohote în sinea ei, dar, în același timp, o umplu de o gelozie amară. Și ea citea *Wall Street Journal* – dacă nu în fiecare zi, măcar de câteva ori pe săptămână – și cumva, faptul că această creatură pitică îl citea și ea făcea să-i fie minimalizate eforturile, reducându-le doar la o încercare jalnică și evidentă de a părea inteligentă. Așa că Janey rosti cu infatuare:

– Bineînțeles că discutăm afaceri. George este om de afaceri.

Wendy se întoarse spre George și-i spuse:

– Ah, *știu*. Mereu citesc despre tine prin ziare!

Dar George, spre deosebire de Selden, nu era absolut deloc interesat și nu se obosi să îi răspundă decât cu un mormăit plictisit:

– Sper că nu prea des.

Janey profită de ocazie pentru a se apleca spre Selden.

– Dragul meu, sunt foarte obosită. Te deranjează dacă mergem acasă?

– Toată seara am așteptat să plec acasă. I-am promis lui Wendy că o conduc acasă cu mașina. E în drum.

Dar se dovedi că Wendy nu era deloc „în drum“, locuind într-o clădire sărăcăcioasă din Lower East Side și, aproape tot drumul, Janey trebui să îndure discuția dintre Wendy și Selden

Janey tresări puțin auzind asta, pentru că expresia adecvată folosită pentru hainele de vacanță era „ținută de stațiune“. Dar nu se aștepta ca Selden să știe astfel de lucruri.

– Sper că este Saint Barthélemy...

– Ar putea fi, zise el ridicând ghiduș din umeri. Dar ar putea și să nu fie. Nu uita că e o surpriză.

Ea chicoti și se cufundă în scaun lângă el, amintindu-și de propria schemă – și gândindu-se că, dacă totul se desfășura conform planului, în curând și ea va avea pentru *el* o mică surpriză.

– Mineri! răbufni Janey. Haide, Selden. Cu siguranță nu poți crede asta. Este prea ireal pentru a fi adevărat...

– De ce nu aş crede asta?

– Oricum ar fi, este îndrăgostită nebunește de tine. Era cât pe ce să recunoască asta la bar.

În scurtul moment de liniște care urmă, Janey se enervă la culme, gândindu-se că, dacă nu ar fi fost nici un dram de adevăr în asta, Selden ar fi râs auzind una ca asta. Dar în loc să râdă, Selden se întoarse spre ea și cu o privire confuză zise:

– Janey, ești *geloasă*?

Janey era pregătită să fie furioasă în continuare, dar brusc își dădu seama cât de ridicol se purta. Selden era ultimul bărbat din lume care ar fi fost necredincios. Dar ar putea să-i fie de folos dacă ar înțelege că nu trebuie să se mai joace nicio dată cu sentimentele ei, așa că, cu o zvâcnise a capului, zise cu neîncredere:

– Eu? Geloasă pe Wendy Piccolo? Nu prea cred.

– Cum crezi tu că m-am simțit *eu*, o întrebă el strângându-o de mână, când te-am văzut acolo pe podium, știind că toți bărbații te sorbeau din priviri...

– Cred că trebuia să te simți foarte, foarte special, zise ea lăsându-o mai moale.

Acum că ea era iarăși subiectul de discuție, așa cum era normal, se simți din nou în siguranță.

El se aplecă și o sărută pe obraz, apropiindu-se de ea.

– Te bucuri că vine Crăciunul? întrebă el nerăbdător.

– Așa cred, spuse ea cu un ton copilăros pe care îl folosisese în primele zile ale căsniciei lor. Dar chiar vreau să-mi spui unde ai de gând să mergem, Selden Rose. Altfel, de unde să știu ce să-mi pun în bagaje?

– Ți-am spus, haine de vară, zise Selden mândru.

În ultimul timp, se părea că George își dăduse seama în sfârșit că Georgie Jr chiar trebuia să mai slăbească și asta îl enerva la culme. Cu toate astea, continua să creadă în ideea fantezistă că, odată ajuns la Aspen, Georgie va scăpa de kilogramele în plus ca prin minune, datorită exercițiilor fizice pe care avea să le facă. Dar Mimi știa mai bine: în ultimele două vacanțe de Crăciun, angajaseră un instructor de schi pentru băieți, dar, într-un fel sau altul, Georgie reușise mereu să scape și de mai multe ori fugise la supermarketul local...

– Dacă nu am voie să mănânc, ce să fac altceva? întrebă Georgie.

– Poți să stai și să te uiți la noi cum mâncăm, zise George. Asta chiar era o cruzime, se gândi Mimi, dar nu interveni.

Se uită la bufet, acolo unde Jack tăia cu meticulozitate o felie de pâine prăjită în șase bucățele mai mici. De obicei, nu se atingea nimeni de marmeladă, dar în dimineața asta, Jack se pare că o considerase tentantă, pentru că își întinsese niște gem de portocale pe una dintre bucățele.

– Când plecăm la Aspen? întrebă Georgie, dând semne de nerăbdare.

– Știi foarte bine când plecăm, zise George. Măine-diminează.

– Mergem cu elicopterul Lear? întrebă Georgie.

– Da, zise Mimi.

– De ce nu luăm G5-ul?

– Pentru că e prea mare și nu avem unde să aterizăm în Aspen, zise George. Știi asta.

– Știu?

„Nu-mi vine să cred că asta este viața mea“, zise Mimi aproape cu voce tare.

Jack se așează la masă, stând confortabil pe un scaun Chippendale din secolul al XVIII-lea (în valoare de cincisprezece mii de dolari, se gândi Mimi, neputându-se abține) și

trăgându-și picioarele sub el. Mușcă din felia de pâine unsă cu marmeladă, o mestecă gânditor de câteva ori, apoi se strâmbă oripilat și scuipă mâncarea pe jumătate mestecată pe farfuria de porțelan de Sèvres din fața lui.

Mimi se uită la George pentru a-i cere ajutor.

– Jack! strigă George.

Jack tresări atât de tare, încât căzu de pe scaun.

– Stai jos, Jack.

Jack se uită la el obraznic.

– Nu, zise el.

– Atunci du-te la tine în cameră.

– Gerda, strigă Mimi.

Gerda apăru în pragul ușii și Mimi îi făcu semn să ia farfuria lui Jack.

– Îmi urăsc camera! țipă Jack. E prea mică...

Acum chiar era un copil obraznic, se gândi Mimi, rugându-se să nu fie la fel și în Aspen. Dacă așa avea să fie, simți că nu va mai dura mult și va ceda...

– Când o să vii înapoi la New York, vei avea o cameră nouă, zise George, ca și cum asta ar fi rezolvat toate problemele. Mami și tati au cumpărat un apartament nou...

– Tu și mami o să vă împăcați? întrebă Georgie surprins.

Își trecu privirea de la George la Mimi cu o expresie răutăcioasă pe față.

– Mami asta, zise George. Mami Mimi.

Jack începu să scuture din cap, murmurând ca pentru sine:

– De câte ori trebuie să-ți mai spun? rosti el cu o voce ciudată, de parcă încerca să imite vocea unui adult. De câte ori trebuie să-ți mai spun... că ea *nu* este mama noastră!

Mimi se uită la el șocată și izbucni în lacrimi.

Cinci ore mai târziu, exact la unu și jumătate, Mimi stătea în cel mai bun separeu din Dingo's, așteptând-o nervoasă pe

Janey. Evenimentele din acea dimineață o aduseseră în pragul unei crize de nervi; o deranja mult faptul că păruse slabă și vulnerabilă în fața copiilor lui George. Normal, George îi pusese pe amândoi să-și ceară scuze, dar în felul acela răutăcios tipic copiilor, ei reușiseră să arate că nu le părea rău absolut deloc...

Luă o gură de apă, uitându-se la mulțimea din restaurant. În separeul de lângă ea, un editor al unei faimoase reviste de modă mânca o friptură în sânge; în partea cealaltă, stătea un prezentator de știri de la un post local. Dar poate că obosise, se gândi ea plictisită, pentru că mulțimea părea obosită, ca o distribuție de actori de rezervă aduși să joace la un matineu de miercuri într-un spectacol pe Broadway.

Cât va mai trebui să facă lucrurile astea? se întrebă ea. Se va mai întâmpla oare ceva nou... sau așa va fi tot restul vieții ei, aceleași petreceri plictisitoare și nesfârșite, și comitete, și activități de socializare, aceleași fețe care îmbătrânesc și se buhăiesc...?

Luă meniul fără grabă, încercând să-și abată atenția de la aceste gânduri negative. Totul era în regulă, totul era normal și avea o viață minunată, se îmbărbătă ea. Doar că, de când se despărțise Zizi de ea, devenise ridicol de *sensibilă*. Aspecte minore care nu o deranjaseră niciodată înainte dintr-odată i se păreau extraordinar de importante și aveau drept efect reacții complet nepotrivite – de exemplu, modul în care țipase la Gerda cu câteva zile în urmă, pentru că lăsase o cârpă de praf în spațele unei perdele din sufragerie. Gerda se uitase la ea ca la o nebună și, bineînțeles, ea își ceruse scuze, dar apoi Gerda făcuse imprudența de a-i sugera că poate era din cauza „schimbării“.

Își îngropă fața în palme. Atunci, era oare posibil faptul că se apropia de *menopauză*? Avea doar patruzeci și doi de ani, dar oricine știa că lucrurile astea se pot întâmpla și mai devreme, iar dacă *era* adevărat, atunci despărțirea ei de Zizi era una oportună. Va fi oficial o femeie secată și nici un bărbat nu

va mai dori să facă sex cu ea; avantajul ar fi că nu se va mai afla niciodată într-o situație ca aceea în care se aflase cu Zizi...

Un chelner o întreabă dacă dorea ceva de băut și ea comandă un pahar de șampanie. Își reaminti că, de fapt, știuse mereu că această relație avea să se termine la un moment dat; doar că nu se așteptase să simtă un asemenea gol atunci când se întâmplase. Mai era și faptul că Zizi dispăruse așa de brusc. Dacă nu ar fi leșinat, ar fi putut inventa o scuză ca să scape de George și să-l caute; și dacă George nu ar fi insistat să cheme un doctor, care îi dăduse un sedativ atât de puternic, încât dormise până a doua zi după-amiaza, probabil s-ar fi dus să-l caute la apartamentul lui. Dar până își revenise ea, fusese prea târziu – își imaginase că el era deja în avion spre Europa – și simțise cum i se oprește respirația...

Până în acel moment, nu realizase cât de mult se bazase pe el pentru a-și face viața mai frumoasă. El era supapa care îi permitea să meargă mai departe cu mariajul ei, îi permitea să pretindă că nu lipsea nimic din viața ei. Zizi îi oferise dragoste și afecțiune pure, lipsite de prefăcătorie, sentimente care îi uimesc pe tinerii care le trăiesc pentru prima oară. Și ea fusese *îndrăgostită* de el – într-o perioadă a vieții în care credea că nu se va mai îndrăgosti niciodată, când credea că acele simțăminte dispăruseră pentru totdeauna.

Chelnerul îi aduse paharul de șampanie și ea îl duse la buze, sperând că îi va ridica moralul. Dar bulele o iritară pe gât-lej și i se făcu din nou greață. Puse paharul jos și se șterse cu șervetul la gură, rugându-se să nu fie bolnavă. Dar până acum, aceste accese de greață nu o făcuseră să și vomite... Trebuia să își revină, se gândi ea furioasă. Plecarea la Aspen avea să-i fie de ajutor – și nu îi spusese mereu mama ei că o schimbare de decor era cea mai bună soluție pentru o inimă rănită?

Se rezemă de speteaza banchetei din piele întoarsă roz și fu tentată să înmoaie șervetul în paharul cu apă și să-l pună pe

Doisprezece

Dimineața de vineri, după Victoria's Secret Fashion Show, o găsi pe Mimi în apartamentul ei, stând la unul din capetele mesei de mahon lungi de aproape cinci metri. Cu capul plecat, se uita dezgustată la bucățelele de ouă jumări din farfurie. Era ceva în neregulă cu ea: îi era o foame de lup, dar în ultimele zile, de când Zizi rupsese relația cu ea, nu doar simpla vedere, ci și *mirosul* mâncării îi provocau greață. Apucă furculița, scurmând în farfurie cu speranța că va putea înghiți ceva, dar ouăle erau de un gri-gălbui scârbos, așa că renunță și se șterse la gură cu un șervețel. Ouăle erau, fără îndoială, un semn al faptului că bucătăresei nu-i făcuse plăcere să gătească această masă – însemna muncă mai multă și că fusese nevoită să vină mai de dimineață. Dar Mimi fusese fermă...

Din credința greșită că ei erau într-adevăr o familie, George insistase ca el, Mimi și băieții să ia micul dejun împreună. Astfel, ouăle jumări, cârnăciorii, șunca și pâinea prăjită stăteau pe farfuriile care le mențineau calde, alături având suc de portocale și grepfrut proaspăt, o gamă variată de gemuri și un fel de marmeladă. Georgie Jr stătea în fața lor, îndesându-și în gură pe furiș cârnăciorii întregi. George își ridică privirea și-l surprinse, și îl avertiză să stea la masă.

– Dar mai vreau unul... protestă Georgie.

– Ai mâncat destul.

frunte; dar știind că gestul era prea evident și prea dramatic, se uită la ceas. Janey întârziase zece minute – în mod normal acest lucru ar fi enervat-o, dar în această după-amiază trecu ușor cu vederea. Gândurile ei în ceea ce o privea pe Janey fuseseră prea aspre. La urma urmei, nu era vina lui Janey că Zizi se despărțise de ea, iar problema cu apartamentul fusese o simplă coincidență – Patty fusese în turneu cu Digger în Europa, așa că de unde să știe Janey că ei se împăcaseră?

Mimi ajunsese la aceste concluzii în acea dimineață în timp ce plângea în camera ei. Acceptase într-un final că trebuia să discute cu cineva despre situația în care se afla, iar acea persoană era Janey. Mimi începu să recapituleze aspectele bune ale caracterului prietenei ei: deși Janey putea fi arogantă și plină de sine, și uneori i se părea că totul i se cuvenea, nu era asta oare doar rezultatul faptului că era tânără – că avea treizeci și trei de ani și simțea că mai are încă o viață întreagă de trăit? Mimi era foarte sigură că la fel fusese și ea când era de vârsta lui Janey și credea că Janey avea un suflet bun... putea avea *încredere* în ea: Janey îi fusese alături chiar de la începutul relației ei cu Zizi; fusese loială și-și ținuse gura închisă; și măcar îl *știa* pe Zizi – puțin. Și Janey avusese cu siguranță partea ei de necazuri cu bărbații... Janey va *înțelege*... așa că o sunase să o invite la prânz și se simțise ușurată atunci când Janey acceptase cu prietenie invitația, ca și cum Mimi nu ar fi repezit-o cu o seară înainte.

– Bună, scumpo, șopti Janey, aplecându-se s-o sărute.

Mimi fu luată prin surprindere – fusese atât de preocupată de propriile gânduri, că nici nu o văzuse când intrase.

Janey arăta extraordinar de bine, observă Mimi. Fața îi strălucea, ca și cum ar fi fost luminată din interior. Întotdeauna arăta grozav, se gândi Mimi, dar ca majoritatea femeilor, cel mai bine arăta atunci când era fericită.

– Ești într-o dispoziție foarte bună, zise Mimi.

– Nu *știi*? A angajat un detectiv s-o cerceteze pe Maribelle Dubrovsky sau cum o cheamă, iar detectivul a descoperit că este căsătorită. De aceea Patty s-a împăcat cu Digger...

– Dar au fost vreodată despărțiți? întrebă Mimi.

– Patty a *spus* că nu s-au înțeles bine în turneu și că are de gând să-l părăsească atunci când va ajunge acasă, zise Janey dându-și părul pe spate.

Evident că Patty nu afirmase așa ceva, dar Janey știa că Mimi nu va pune la îndoială spusele ei.

– Și *apoi*, continuă Janey melodramatic pentru a da greutate spuselor ei, Patty a primit un telefon de la Selden.

Partea asta cel puțin *era* adevărată și Janey zâmbi cu inocență. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme, dar de fiecare dată când te sunam, tu erai ocupată cu băieții...

– *Știi*, zise Mimi cu emfază, simțindu-se puțin vinovată.

Aflând acum întreaga poveste, își dădu seama ce prostie din partea ei să se gândească că Janey voise, într-un fel sau altul, s-o rănească.

– Casa aia este într-un haos permanent când băieții sunt acolo...

– Bineînțeles că, din moment ce Patty s-a împăcat cu Digger, Zizi poate să rămână... spuse Janey, înfiorându-se când pronunță numele Zizi și sperând că Mimi nu observase...

– Ah, nu mai contează, zise Mimi. Luă o gură de apă, neîndrăznind să mai guste din șampanie. Eu și Zizi ne-am despărțit. Și cu un râs scurt și aspru adăugă: Sau, ca să fiu mai precisă, *el* mi-a dat *mie* papucii.

Janey se întoarse la hotelul Lowell peste două ore, încă amețită de vestea despărțirii lui Zizi de Mimi. Normal, în timp ce Mimi îi povestea toată situația, dezvăluindu-i cât de mult îl iubise pe Zizi și cât de insuportabilă era viața fără el, Janey fu

– Ah, doar datorită spectacolului, zise Janey cu nepăsare, strecurându-se pe banchetă.

Și ea fusese ușurată că o sunase Mimi; nu mai vorbiseră de zile întregi și își dădu seama că îi simțise lipsa prietenei ei. Dar Mimi arăta așa de... *posacă*, se gândi Janey, dorindu-și ca aceasta să se înveselească. A doua zi era Ajunul Crăciunului și toată lumea pleca din oraș, așa că acest prânz la Dingo's era ultima ocazie de a fi văzută în societate, și avea de gând să profite cât mai mult.

– S-au scris sute de articole despre spectacolul oferit de Victoria's Secret, zise Janey trăgănat, suficient de tare pentru a atrage atenția asupra ei, și a fost un pic scandalos, așa că bineînțeles, toată lumea vorbește despre el...

– A fost scandalos? întrebă Mimi, ridicând din sprâncene.

– Știi tu, a fost transmis prin cablu și aripa republicană a luat foc... vor să controleze gândurile tuturor... Prinse expresia de pe fața lui Mimi și adăugă: Nu *tatăl* tău, bineînțeles...

– Bineînțeles, zise Mimi.

Tatăl ei fusese numit recent secretar al comerțului de noua administrație republicană.

– Ah, Mimi... ce mai faci? întrebă Janey, hotărându-se că deja toată lumea din restaurant era conștientă de prezența ei acolo și în sfârșit se putea concentra asupra prietenei ei.

Mimi ridică din umeri jucându-se cu paharul de apă.

– Știi unde are Selden de gând să te ducă de Crăciun?

Janey scutură din cap și își comandă o votcă cu gheață și lămâie. Acel sentiment incomod era încă prezent între ea și Mimi, dar apărură o ocazie de a scoate la lumină problema.

– Selden și surprizele lui! exclamă ea intrigată. Începe să mă înnebunească... Știi că nici măcar nu mi-a *spus* că are de gând să angajeze un detectiv particular?

– Selden a angajat un detectiv particular? se miră Mimi.

– Cred că da, zise ea cu vocea de fetiță care lui îi plăcea așa de mult.

– Ar fi bine să începi și tu să-ți faci bagajele. Vrei să-ți scot valizele?

– Da, Selden, te rog. O să iau geamantanul și geanta de umăr Louis Vuitton și valijoara de machiaj, desigur.

– Desigur, rosti el zâmbind.

Deschise dulapul și în timp ce el îi dădea valizele jos de pe un raft, ea veni în spatele lui și-l luă în brațe, mușcându-l de ureche.

– Unde *mergem*, iubitul? *Trebuie* să-mi spui. Spune-mi *acum*...

El râse și făcu vreo câțiva pași înapoi, trântind-o pe pat. Poate își vor începe vacanța cu o partidă de sex, se gândi el bucuros.

– OK, dacă promiți să nu spui nimănui...

– Promit.

– Mergem la Mustique!

– Mustique?

Se ridică în picioare alarmată, mușcându-și degetul. Se zvonea că Mustique este un loc fermecător, dar partea farmecului era că acolo trebuia să fii cu oamenii potriviți. Și ea nu știa pe nimeni care avea de gând să se ducă anul ăsta.

– Dar... ce vom *face* tot timpul? Nu cunoaștem pe nimeni...

– Ah, ha! exclamă el, crezând în continuare că ea se va bucura. Aici greșești. Vei *cunoaște* oameni... Vom petrece Crăciunul cu întregul clan Rose. Nu este minunat?

Ea rămase fără grai și sări din pat.

– Dar nici măcar nu i-am cunoscut.

– Exact. Și este timpul să-i cunoști.

– Ah, Selden, spuse ea enervată.

întruchiparea compasiunii. Îi spuse cu blândețe că Zizi oricum avea de gând să se despartă de ea, mai devreme sau mai târziu, că umbla cu alte femei (mai tinere), că, evident, stătuse cu ea numai pentru bani și că probabil se folosise de ea ca să urce pe scara socială și, bineînțeles, eterna încurajare că era mai bine că se terminase *acum*, când lui Mimi îi mai rămăsese încă puțină demnitate, decât mai târziu, când putea să fie rănită *cu adevărat*...

Dar în sinea sa, gândurile nu-i erau nici pe departe la fel de cordiale. Ar fi fost anormal dacă nu i-ar fi trecut prin cap, o dată sau de două ori, că Mimi *merita* asta, pentru faptul că i-l luase *ei* pe Zizi cu o vară în urmă... și avusese dreptate în privința lui Zizi de la bun început. Și cine ar fi putut-o învinovăți pentru faptul că se gândea că, într-un fel sau altul, întâlnirea ei cu Zizi provocase toate astea și cât de isteasă fusese ea că pusese totul la cale așa de bine. Pentru o clipă, se gândi să-i spună lui Mimi că Zizi flirtase cu ea, dar apoi se răzgândi. Se tot gândea că era foarte posibil ca Zizi să se fi despărțit de Mimi pentru că în secret își dorea să fie cu *ea*...

– Vai, Selden, iubitule ești acasă! exclamă Janey intrând în apartament și văzându-l pe Selden împachetându-și lucrurile! Cum de ești acasă așa devreme, iubitule? întrebă ea sărutându-l pe buze.

– Fac bagajele, răspunse el.

Ea era într-o dispoziție bună, se gândi el, și asta îl înveseli și pe el.

– Dar plecăm abia mâine-dimineață.

– La șapte.

Se duse în dormitor să caute niște perechi de șosete și Janey îl urmă.

– Urăsc să mă trezesc așa *devreme*, spuse ea, bosumflându-se ca un copil.

– Dar până la prânz vom fi pe plajă. Nu crezi că e drăguț?

– Îl fac praf pe bătrân și își pierde cumpătul! strigă Selden cu veselie către Janey.

Janey îi aruncă un zâmbet șters, iar Paula Rose răzni cu asprime:

– Ai grijă să nu-ți pierzi și *manierele!* Se întoarse spre Janey și, cu o mișcare a capului, spuse: Băieților le place la nebunie să joace tenis. Cred că cea mai mare greșeală pe care am făcut-o a fost să-l las pe Richard să instaleze un teren în curtea casei noastre din Chicago.

Janey se scărpină pe picior, în locul unde o mușcase un țânțar și, încercând să pară interesată, întreabă:

– Chiar *asa?*

Cu trei zile în urmă, când veniseră, primul lucru pe care Selden i-l spusese tatălui său fusese:

– Așa deci, tată, ai găsit terenul?

Se scărpină mai abitir, iar mușcătura începu să sângereze puțin. Insula era plină de țânțari; nici dacă dormeai sub o plasă specială de țânțari nu era suficient, pentru că insectele bâzâiau de jur împrejurul ei și zgomotul lor furios te ținea treaz aproape toată noaptea. Selden nu părea deranjat, dar *ea* era epuizată. Dacă ar avea parte măcar de o noapte în care să doarmă și ea normal, se gândi cu disperare, ar putea chiar să suporte această săptămână fără să înnebunească...

– Temperatura e perfectă acum pentru tenis, nu-i așa? spuse Isabelle cu o voce blândă.

Isabelle era soția lui Wheaton și era întruparea perfectă a valorilor din Midwest: era prietenoasă și amabilă – și absolut insipidă –, cu o personalitate care era lipsită de aspirații sau de unghiuri interesante.

– Slavă Domnului că nu e așa de cald acum, fu de acord Paula Rose. Când vii pe insulele astea din Caraibi, trebuie să joci dis-de-dimineată sau noaptea târziu. Când am fost la Round Hill, acum șase ani... spuse ea și începu o lungă poveste despre

Știa că va trebui la un moment dat să-i întâlnească familia, dar presupusese că Selden o va avertiza înainte. Și dacă se gândea mai bine, faptul că petrecea vacanța de Crăciun cu familia lui era și mai puțin atrăgător decât dacă ar fi petrecut-o doar cu Selden... Intră în baie și trânti ușa în urma ei. El auzi cheia în broască și avu o senzație de gol, dată de faptul că nu aveau să-și înceapă concediul cu nici o partidă de sex până la urmă.

Zgomotul nesfârșit și ritmic al mingii de tenis aproape o adormi pe Janey și, făcând un efort să-și țină ochii deschiși, încercă să se prefacă interesată de meciul de tenis. Din locul unde se afla, sub un copac pe un deal, deasupra terenului, putea vedea aproape întreaga insulă întinzându-se în fața ei, câmpiile verzi întrepătrunse de drumuri asfaltate și înguste și undeva în depărtare apa albastră a Mării Caraibilor. Pe drumul care trecea pe lângă terenul de tenis, două cameriste în uniforme gri, apretate, urcau dealul sporovăind voioase, ca și cum nu ar fi avut nimic mai neplăcut de contemplat decât o serie nesfârșită de zile identice cu aceea...

Pe terenul de joc, Selden făcea o partidă de tenis cu tatăl său, Richard Rose, iar fratele, Wheaton, era arbitru. Cei trei bărbați erau îmbrăcați toți în alb, urmând una dintre regulile Corporației Mustique, care pretindea păstrarea tradiționalului echipament de tenis. La capătul terenului, lângă Selden, Wheaton făcu un gest încrucișat cu brațele.

– Mingea a fost afară! strigă el. Afară! Îmi pare rău, tată!

– Nu-ți face probleme, tot o să-l bat pe nemernic... găfăi Richard Rose, servind mingea.

Așezată lângă ea, pe iarbă, Paula Rose, mama lui Selden, strigă pe un ton de avertisment:

– *Richard!*

Cei trei bărbați se uitară în vârful dealului, spre ele.

meie despre care unii spuneau că „se păstrase bine“; în fiecare dimineață apărea într-un tricou alb apretat și cu pantaloni scurți kaki, cu o eșarfă Hermès legată în jurul gâtului, cu machiajul perfect aplicat și cu părul proaspăt spălat. Era o femeie atrăgătoare și întreaga familie o considera extrem de interesantă pentru că era încă jurnalistă la *Chicago Sun-Times*.

În prima seară fusese foarte binevoitoare, conducând-o pe Janey în cameră și făcând comentarii despre cât de „frumoase“ erau hainele, pantofii și gențile ei, încât Janey se gândi că ar putea deveni chiar prietene, că doamna Rose ar putea fi mama pe care ea nu o avusese niciodată... și apoi, la cină, se așezase lângă Richard, soțul ei. Richard avea o figură asemănătoare celor din caricaturi; era un avocat pensionat care lucrase la firma din Chicago unde Wheaton era încă angajat, iar acum, Richard Rose își canaliza întreaga energie către dieta sa și către programul de antrenament care, după cum explica el, erau factorii răspunzători de faptul că până acum ținuse departe de el „cancerul“. Janey, simțindu-se nesigură, probabil că îi acordase un pic *prea* multă atenție și, în dimineața următoare, în aer plutea un aer înghețat...

Pe teren, Selden lovi cu putere mingea de tenis, care trecu pe lângă Richard ca vântul și, aruncându-și racheta la pământ, se declară învingător. Cei trei bărbați urcară dealul repede și Janey se ridică în picioare, sperând că activitățile sportive ajunseseră la sfârșit pe ziua respectivă. Poate că ea și Selden se puteau duce să bea ceva undeva – auzise de o terasă foarte la modă unde se presupunea că Mick Jagger își petrecea timpul...

– Avem terenul închiriat pentru încă o oră, zise Selden cu respirația tăiată. Cine vrea să joace acum? Janey?

– Știi că nu joc tenis, zise și, înainte de a-i sugera lui Selden să plece, Richard o întrerupse cu o admonestare:

dificultățile întâmpinate atunci când vrei să joci tenis într-un loc cu o climă unde există doar două sau trei ore cu temperatură suportabilă. Janey pierdu repede firul povestirii, atenția fiindu-i absorbită de o furnicuță ce ducea o frunzuliță prin iarba de la picioarele ei, lucru ce nu fu în favoarea ei, pentru că Paula Rose se întoarse brusc spre ea și o întrebă:

– Da, Janey, *tu* ce crezi?

– Oh, zise Janey, ridicându-și capul și încercând să zâmbească.

Deja o dureau maxilarele de eforturile pe care le depusese încercând să zâmbească, de trei zile încoace, la tot felul de afirmații stupide, absolut deloc amuzante.

– Ce cred *eu*...?

– Despre faptul că Richard a făcut insolație... zise Paula, schimbând priviri cu Isabelle.

– Slavă Domnului că și-a revenit, zise Janey încercând să intre în spiritul conversației.

– Mă rog, *normal* că și-a revenit, zise Paula uitându-se la ea ca la o proastă. Dar acele două ore, cu toți doctorii din Jamaica în jurul lui... Eram sigură că a făcut un atac de cord. I-am spus: „Măcar așteaptă să mori când ajungem la Chicago“. Așa că acum, ori de câte ori plecăm în concediu, mereu îmi promite că va avea grijă să nu i se întâmple nimic până nu ajunge înapoi acasă...

În timp ce Isabelle râdea zgomotos, Janey descoperi că era incapabilă să dea vreun răspuns. Încerca să se integreze, chiar *încerca*, se asigură ea. Dar familia lui Selden îi era așa de străină, ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost din altă țară, din *Suedia*, de exemplu...

Bineînțeles că toți erau foarte *drăguți* – la suprafață. S-o luăm pe doamna Rose, bunăoară, se gândi Janey, uitându-se la Paula. Terminând de povestit întâmplarea, acum o ignora pe Janey, părând complet absorbită de jocul de tenis. Era o fe-

– Haideți, fetelor. Richard, vii și tu?

– Mai stau puțin.

Janey începu să coboare dealul împreună cu Paula și cu Isabelle.

– Selden joacă foarte mult tenis... îndrăzni ea, într-o încercare de a face o glumă. Sper că nu va face un atac de cord sau ceva de genul ăsta...

Bineînțeles că Paula interpretează greșit acest comentariu.

– Selden? întrebă ea, nevenind-i să creadă. Selden este într-o formă *extraordinară*.

– Ah, știu, dar... spuse Janey cu șovăire.

Un jeep alb era parcat la baza dealului și Isabelle se urcă la volan. Janey se chinu puțin să împingă scaunul din dreapta simțind nerăbdarea Paulei în spatele ei. Într-un final, reuși să împingă scaunul și se urcă în spate. Paula se urcă în față.

– Ești sigură că nu te deranjează să conduci tu? o întrebă pe Isabelle.

– Absolut deloc. Îmi place foarte mult, zise Isabelle.

– Drumurile astea sunt atât de înguste și șerpuitoare, îmi provoacă agitație, spuse Paula cu un râs scurt. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit că era și Janey în mașină, se uită peste umăr. Tu conduci, Janey? întrebă ea amabilă.

– Da, am un Porsche.

– Un Porsche! exclamă Paula. Dumnezeuule. Atunci *tu* ar trebui să conduci...

– L-am primit cadou de la cei de la Victoria's Secret, spuse Janey scărpinându-se pe picior.

Paula se uită la ea în oglinda retrovizoare.

– Trebuie să-l dai înapoi?

– Nu. Cel puțin, nu cred... Oricum, nu l-aș mai da înapoi.

– Nu l-ai mai da? se miră Isabelle.

Ea și Paula schimbă priviri.

– Nu, zise Janey cu o iritare crescândă. De ce aș face-o?

– Nu e niciodată prea târziu să înveți. Selden, *trebuie* să-i dai lecții.

– Nu sunt genul sportiv, protestă Janey neputincioasă.

– Isabelle s-a apucat să învețe abia la treizeci și unu de ani, zise Wheaton. Acum joacă destul de bine. Câteodată mă mai bate și pe mine...

– Doar atunci când mă compătimești, zise Isabelle râzând.

– Paula? întrebă Richard.

– Trebuie să mă întorc acasă să verific ce face bucătarul ăla. Vreau să mă asigur că a pregătit friptura de vită pentru masa de Crăciun... Știe cineva dacă supermarketul este deschis mâine?

– Până la prânz, spuse Selden.

– Asta e o ușurare, zise Paula.

Janey renunță.

– Joacă tu cu Wheaton, îi spuse ea lui Selden. Eu mă întorc acasă, sunt obosită...

– Obosită! exclamă Richard. Ești cea mai tânără dintre noi.

– E din cauza țăntarilor. Nu pot dormi, explică Janey.

– Și noi am avut unul care a tot bâzâit astă-noapte, nu-i așa, Wheaton? spuse Isabella. A intrat cumva prin plasă...

– Plasele alea nu sunt bune de nimic, zise Richard. Trebuie să folosiți aparatul care se bagă în priză...

– Serios? se miră Isabelle. Noi nu ne-am dat seama cum funcționează.

– O să vă arăt eu, zise Paula. Mai întâi trebuie să-l scoateți din folia de aluminiu...

Selden veni și o luă pe Janey pe după umeri. Era transpirat și ea se retrase ușor.

– Ești sigură că nu vrei să vezi cum îl fac praf pe Wheaton? o întrebă el.

– Selden... rosti Paula amenințător.

– O să văd mâine, zise Janey plictisită.

Janey tresări; chiar începeau s-o calce pe nervi cu coloc-vialitățile lor caraghioase, cum ar fi, bunăoară, să-i numească pe bărbați „băieți“ și pe femei „fete“...

– Poate ar trebui să mai închiriem un jeep, sugeră Janey. În felul ăsta...

Paula Rose i-o reteză scurt.

– Și Selden avea aceeași idee, dar i-am spus să nu-și *iro-sească* banii, zise ea cu fermitate. Am petrecut zeci de concedii doar cu o singură mașină... Și, în afară de asta, eu cred că este *amuzant* să fim toți împreună. Este exact ca atunci când băieții erau copii...

„Acum, în mod oficial, simt că înnebunesc“, se gândi Janey pe când intrau în casă.

Abia se așezase în pat de zece minute când Isabelle ciocăni la ușă și intră în cameră.

– Dormi?

– Nu chiar, zise Janey.

– Mă gândeam să mă duc până în oraș să fac niște cumpărături înainte să-i iau pe băieți. Vrei să vii?

– Desigur, oftă Janey, gândindu-se că mai bine se ducea la cumpărături decât să se holbeze la tavan.

– Ne vedem la mașină în cinci minute, zise Isabelle.

Janey se sculă și se privi în oglinda de deasupra unei comode. Era puțin bronzată, cu o piele aurie strălucitoare și arăta bine, în ciuda faptului că se simțea obosită. Dar mereu arăta mult mai bine când era cald afară și, schimbându-și pantalonii scurți cu o rochie Pucci fără mâneci și sandale aurii cu talpă joasă, își aduse aminte că trebuie să profite cât mai mult...

Dar totul era un pic dezamăgitor. Își adusese toate hainele ei frumoase de stațiune, iar acum realizase că fusese un efort inutil, mai ales că garderoba lui Isabelle părea să fie formată doar din rochii de bumbac cu imprimeuri și sandale colorate

Nu exista nici un răspuns politicos la această întrebare, așa că Paula schimbă subiectul.

– Părinții tăi nu sunt supărați că nu petreci Crăciunul cu ei? o întrebă ea pe Janey.

– Nu.

Părinții ei locuiau într-un orașel acum, un sătuc pitoresc cu străzi pline de prăvălii unde se vindeau tricouri, înghețată și pareo-uri.

– Nu sunt? întrebă Paula surprinsă. Dacă băieții mei nu și-ar petrece Crăciunul cu mine, nu știu ce aş face...

– Eu nu mă înțeleg cu părinții mei așa de bine, spuse Janey cu afectare. Mama nu m-a plăcut niciodată...

Asta cu siguranță ajunsese la inima doamnei Rose, pentru că zise:

– Ah, Janey, asta este îngrozitor.

– Este OK, serios. Nu e așa o mare scofală.

Trecură prin oraș și pe lângă micul port. În port erau ancorate două iahturi mari și Janey se întrebă cine era în ele. Ce bine ar fi fost, se gândi ea a suta oară, dacă Selden ar fi catadicsit să-i spună *înainte* unde avea de gând s-o ducă. Cel puțin dacă ar fi știut, ar fi găsit pe cineva care cunoștea insula, care ar fi putut face prezentările... Cu siguranță se aflau și *câțiva* oameni interesanți aici... Dar nu, ea era blocată cu Selden și cu familia lui și, dacă doamna Rose o ținea pe a ei, fiecare Crăciun de acum încolo avea să fie exact ca ăsta...

Mașina urcă un deal și apoi o alee abruptă care ducea la vila lor cu tencuială albă și cu un șemineu enorm de piatră, situată chiar pe dealul de deasupra portului. Cel puțin, vila era drăguță – după cum se spunea, una dintre cele mai bune de pe insulă –, dar care era scopul de a avea o vilă frumoasă, dacă nu exista nici o persoană importantă care s-o *vadă*?

– Bănuiesc că va trebui să mă întorc peste o oră să-i iau pe băieți, zise Isabelle.

opusă a frumosului – dar acum că apucase să spună asta, nu mai putea da înapoi.

– Ah, da, zise ea cu emfază. Este atât de... *drăguț*...

– Așa crede și el, oricum, zise Isabelle râzând, în timp ce parca mașina lângă un trotuar de pe o stradă din apropierea oceanului.

Cu un gest involuntar, Janey coborî parasolarul și se studie în oglindă. Văzându-i rujul, Isabelle zise:

– Mor de curiozitate să știu ce ruj ai. Este atât de frumos...

– Este, nu-i așa? zise Janey rujându-se repede. Nu este nici roșu, dar nici roz...

– Este un pic din amândouă, nu-i așa?

– Se numește Pussy Pink, zise Janey strecurându-l înapoi în geantă. Mă dau cu el de ani de zile. L-am descoperit la Paris...

– Ai locuit la Paris?

– Ah, da, zise Janey. Majoritatea modelelor stau acolo atunci când își încep cariera.

– Mereu mi-am dorit să stau la Paris. Cred că este fascinant.

– A fost... interesant, aprobă Janey cu prudență.

Parisul era plin de amintiri neplăcute pe care prefera să le dea uitării. Schimbând subiectul, o întrebă pe Isabelle:

– Aveți copii?

– Nu avem, răspunse Isabelle prinzându-și părul lung cu o clamă din plastic.

Încă ar mai putea fi frumoasă, se gândi Janey, dacă ar avea grijă de ea un pic – să-și vopsească părul ca să acopere firele albe și să-și injecteze puțin Botox ca să scape de ridurile dintre sprâncene.

– Dar Wheaton are. Din prima căsătorie.

– Nu știam că Wheaton a mai fost căsătorit, zise Janey.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Cred că Mandy – asta era numele ei – era genul de curvă de oraș și lui Wheaton

din plastic. Chiar *dacă* se întâlneau cu niște oameni șic, nu ar putea niciodată să le facă cunoștință cu Isabelle și, încă o dată, își dori să se afle oriunde în altă parte numai acolo nu, în orice loc unde nu trebuia să se afle în preajma familiei lui Selden. Până și Patty și Digger erau la Aspen, scuza lui Patty fiind că ea și Digger avuseseră un an atât de stresant, încât nu ar fi putut să îndure să se afle în preajma nimănui cunoscut...

Isabelle o aștepta lângă jeep, cu un sac de piele uzat aruncat pe un umăr, jucându-se cu cheile dintr-o mână în alta.

– Doamne, arăți grozav, zise ea urcându-se în mașină. Te-aș întreba de unde ți-ai luat rochia aia, dar probabil costă un milion de dolari...

– Nu, o corectă Janey. Este Pucci. A costat probabil doar vreo două sute de dolari...

– Este mult prea mult pentru cât mi-aș permite eu să cheltuiesc pe o rochie de vară, zise Isabelle râzând.

– Dar credeam că Wheaton este avocat. Și tu lucrezi, nu-i așa...?

– Recrutez oameni cu înaltă calificare. Așa l-am întâlnit pe Wheaton. Este super, pentru că fiecare zi e altfel. Sunt genul de persoană căreia nu-i place să se plictisească și Wheaton e la fel, așa că ne potrivim.

Janey dădu din cap, neștiind ce să spună. Ei i se părea că ea și Wheaton erau exact genul de oameni cărora le plăcea să fie plictisiți, pentru că până acum păruseră perfect mulțumiți să nu facă nimic altceva decât să joace tenis și să se ducă la plajă. Dar simțind că era necesar să dea un răspuns, zise:

– Wheaton este *adorabil*.

– Crezi? Odată ce ești căsătorit de ceva vreme, uiți cum arată de fapt soțul tău.

Janey nu credea de fapt că Wheaton *era* adorabil – avea ochii prea apropiați și un nas prea mare și coroiat; la fel ca și Selden, avea acel aer de nătâng care îl plasa exact în partea

– Paula l-a sfătuit pe Selden să-ți spună, dar el nu a vrut, zise Isabelle punând șlapii în rucsac. Selden poate fi foarte încăpățânat uneori. Dar poate i-a fost teamă că, dacă ți-ar fi spus, nu ai mai fi venit.

– Deschidem cadourile acum sau mai târziu? întrebă Paula nerăbdătoare.

Era dimineața de Crăciun și serveau micul dejun la masa mare de afară, de sub copertina de pânză.

– Acum, zise Wheaton cu un ton copilăros.

– Să așteptăm măcar până terminăm de mâncat, propuse Paula.

Janey, ascultând schimbul de replici dintre Paula și Wheaton, își imaginează că au conversația asta în fiecare dimineață de Crăciun de patruzeci de ani încoace.

– Este așa de ciudat să nu avem un brad de Crăciun, spuse Isabelle.

– Este tipic pentru L.A., zise Wheaton.

– Nu este adevărat, adăugă Paula. Selden și Sheila mereu aveau un brad de Crăciun în Los Angeles.

– Unul mic, spuse Richard.

– Tată, când ai văzut tu vreodată bradul nostru? întrebă Selden.

– Am fost la voi într-un an. Nu-ți amintești?

– Anul în care Sheila... îndrăzni Wheaton.

– Hai să nu vorbim despre asta, zise Selden repede.

– Cu siguranță, fu de acord Paula.

– Unde să deschidem cadourile? În living? întrebă Isabelle.

– Nu avem nici un brad, așa că hai să le deschidem chiar aici, zise Richard. Să trăim periculos, nu-i așa, Selden?

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, ei încă desfăceau cadouri, iar Janey sorbea morocănoasă din sucul de portocale.

i s-a făcut milă de ea. A rămas însărcinată și Wheaton a luat-o de nevastă și au avut o fetiță... Acum nu mai e chiar fetiță, are cincisprezece ani.

– Asta e o vârstă dificilă, zise Janey cu înțelepciune.

– Este. Și este o fată rebelă – îi tot spun lui Wheaton că, dacă nu este atent, o să sfârșească în curând cu burta la gură, dar tu știi cum sunt bărbații. Ei niciodată nu văd lucrurile pe care le văd femeile, nu-i așa?

Se opri în fața unui magazin pentru a admira o pereche de șlapi împodobiți cu niște flori de plastic.

– Dar trebuie să-ți spun, Paula este extraordinară. Ea încă se întâlnește cu fetița în fiecare weekend, orice s-ar întâmpla...

– Tu vrei să ai copii? întrebă Janey în timp ce intrau în magazin.

– Am încercat... zise Isabelle, luând perechea de șlapi și întorcându-i pentru a vedea cât costă. Doctorul meu zice că ar trebui să încerc și varianta in vitro. Dar trebuie să fac injecții, și asta nu-mi prea convine, știi? Și apoi, câteodată mă uit la Wheaton și mă gândesc, „Ia stai un pic, deja *am* un copil...”

Janey dădu din cap. Asta credeau majoritatea femeilor despre bărbații lor și știa că Isabelle intenționase să creeze cu ea o legătură de camaraderie. Dar lui Janey i se păru deprimant.

– Ar trebui să-ți cumperi perechea aia, zise ea arătând spre șlapii din mâna lui Isabelle.

– Să-i cumpăr?

– De ce nu?... Dacă îți plac.

– Costă doar opt dolari, zise Isabelle gândindu-se.

– Atunci trebuie să-i cumperi, zise Janey hotărâtă.

Isabelle plăti pentru șlapi și ieșiră din magazin. Pe trotuar, Isabelle se întoarse spre ea și zâmbi.

– Sunt sigură că această călătorie a fost o surpriză, spuse ea precaută.

– Da, zise Janey dând din cap.

Paula ridică din sprâncene.

– Sper că nu te răsfășă, Janey, zise ea ca și cum acest ultim cadou ar fi fost vina lui Janey.

– Ah, este mult prea practic pentru asta!

Selden se întoarse cu un plic mare și alb. I-l înmână ceremonios lui Janey și se așează lângă ea.

Ea întoarse plicul. Pe adresa de pe spate era tipărit „Millionaire Real Estate, Greenwich, CT“.

– Ce este asta, Selden? întrebă Janey, pe jumătate curioasă, pe jumătate îngrozită.

– Este un plic! exclamă Wheaton, amuzat de gluma lui. Te-ai prins? Un *plac*...!

– Este ceva *în* el? întrebă Isabelle.

– Bineînțeles că este, zise Paula reducând-o la tăcere.

– Deschide-l! ceru Selden nerăbdător.

Ea se uită la el cu teamă și-l deschise.

Înăuntru era o broșură colorată de șase pagini. Pe copertă era fotografia unui copac noduros și amărât înconjurat de niște tufișuri pe un delușor. La baza dealului, se întindea o plajă murdară care se termina la un capăt într-un punct înconjurat de apă maro-verzuie. „Bine ați venit la Pirate's Point!“ anunța titlul.

– Oh... Doamne... Dumnezeu! zise Janey.

Crezuse că deja Selden înțelesese că problema casei în Connecticut era încheiată, dar, după câte se părea, nu fusese destul de clară și pur și simplu el interpretase tăcerea ei drept aprobare...

– Citește în continuare, o îndemnă Selden.

Pe pagina următoare era o hartă a Greenwich, Connecticut, cu „Pirate's Point“ îngroșat cu roșu; era o fâșie îngustă de pământ, în forma unui deget îndoit care ieșea în afară înspre Long Island Sound. Neputându-se abține, Selden începu să citească: „Pirate's Point este format din opt acri de pământ

Lângă ea era o grămăjoară aranjată de hârtii de împachetat, pe care Paula insistase să le păstreze, împăturind cu grijă hârtiile și întinzându-i-le lui Janey „să aibă grijă de ele“. Lângă grămăjoară erau cele două cadouri pe care Janey le primise: o umbrelă Totes care se plia, de la Wheaton și Isabelle, care explicaseră că nu știuseră ce să-i ia și că orice femeie avea nevoie de o umbrelă de pus în geantă, și o eșarfă Hermès de la Paula și Richard, de care Janey fu entuziasmată, iar apoi o puse la locul ei în cutia portocalie. Janey îi dăduse lui Selden o pereche de sandale Prada, un portofel Prada din piele și un set de bărbierit Prada, pe care, după cum îi explicase ea Paulei, le cumpăraseră la o reducere de treizeci la sută, dar chiar și așa soacrei i se părea „exorbitant“.

Totul era atât de ciudat și de jenant, se gândi Janey în timp ce-o urmărea pe Isabelle bucurându-se pentru o pereche de șosete de lână împletite – un cadou de la Paula. Selden nu-i spusese că vor petrece Crăciunul cu familia lui, așa că ea nu le cumpăraseră nici un cadou, și de fiecare dată când cineva deschidea vreunul, ea se simțea exclusă din familia lor...

– Păi, cred că deja știți care este cadoul nostru, zise Selden ridicându-se în picioare.

El plătise pentru întreaga vacanță, inclusiv chiria vilei și avionul pentru întreaga familie. Se îndreptă spre Janey și, făcându-i semn să se ridice și ea în picioare, o luă pe după umeri. Își ridică paharul de suc ca pentru a toasta.

– Pentru concediul familiei noastre și pentru tânăra mea soție, Janey. Și la mai multe Crăciunuri la fel ca acesta!

– Noroc! zise Richard.

– Mulțumesc, Selden, spuse Paula, întinzând brațele pentru a-l îmbrățișa. Și mulțumesc și ție, Janey. Chiar nu ar fi trebuit.

– Oh, eu... zise ea stânjenită.

– Apropo, zise Selden. Mai am un cadou. Pentru Janey.

Toți se uitau la Janey în timp ce Selden dispăru în casă.

– Când *am* construit-o *eu*, dragule. Nu *te-am* putut convinge să miști un deget, nu mai știi? Se întoarse spre Janey. Nu a putut să spună nici ce mănere preferă la uși!

– Nici nu aveam timp pe vremea aia, îi spuse Richard lui Selden. Lucram cincisprezece ore pe zi...

– Ești sigur că ai timp de așa ceva, Selden? întrebă Paula.

– Janey va avea, zise Selden strângând-o de mână. Se pricepe de minune la detalii. Ar trebui să vedeți cât timp îi ia până iese seara în oraș...

– Ah, sunt sigură de asta... zise Paula blajin.

Janey își trase mâna.

– Asta nu este chiar adevărat! izbucni ea.

– Cum? zise Selden neînțelegând.

Se ridică și intră în baie. Se holbă la imaginea din oglindă, dându-și seama că de fapt era prizoniera acelui mod de viață pe care ea încercase să-l evite din răsputeri.

Când ieși din baie, ei se uitau în living la o casetă cu Victoria's Secret Fashion Show. Versurile „Iubitule, nu mă răni“ se auzeau pe fundal.

– Sper că nu te superi, zise Selden făcându-i semn să ia loc lângă el pe canapea. Voiam să vadă și părinții mei.

– A fost la TV, șopti Janey furioasă în urechea lui.

– Nu ne-a anunțat nimeni, spuse Isabelle.

Tensiunea din cameră era aproape palpabilă. Fața lui Richard Rose era împietrită într-o expresie de indiferență, ca și cum nu și-ar fi permis să arate nici un semn de interes pentru ce vedea pe ecran. Paula avea o mină dezaprobatoare; Wheaton era amuzat.

– Țineți-vă bine toată lumea, zise Selden fără să aibă nici o idee despre ceea ce se întâmpla. Aici intră Janey...

Brusc, Janey apăru la capătul podiumului în sutienul și lenjeria intimă albastră brodată. Se opri și, cuprinzând mulțimea cu privirea, începu să meargă pe podium legănându-se,

virgin, aplasat în cea mai bună parte a zonei exclusiviste din Greenwich, Connecticut, pe Long Island Sound. La patruzeci și cinci de minute de New York și la patru ore de Boston, acesta este visul oricărui milionar. Retras și intim, este ca și cum ai avea propria insulă, dar, cu toate acestea, ești la doar câțiva pași depărtare de o zonă metropolitană importantă..“

– Selden, îți poți permite așa ceva? îl întrerupse Paula.

– Bineînțeles, mamă. Continuă să citească: „Disponibilă pe piața de imobiliare pentru prima dată în 125 de ani, Pirate’s Pointe este întruparea vie a istoriei. Pentru cel mai rafinat cumpărător...”

– Nu înțeleg, zise Richard Rose. Se ridică și veni lângă Selden să se uite la broșură. Ai *cumpărat* pământul ăsta?

– Am încheiat afacerea săptămâna trecută, zise Selden mândru și strângând-o pe Janey de mână. Ne vom construi casa visurilor noastre acolo. O să avem o piscină și un doc și câteva iahturi și un teren de tenis...

Wheaton fluieră admirativ.

– Cred că veți avea mulți musafiri, chicoti Isabelle.

– Ce zici, iubito? o întrebă Selden pe Janey.

Din nou toată lumea se uita la ea.

– Sunt așa de fericită...! Cred că voi izbucni în *plâns*, spuse Janey.

– OK, zise Richard după o scurtă pauză, bătându-l pe Selden pe umăr. Ce facem azi?

– Ah, Richard, lasă-i să *digere* vestea, oftă Isabelle. Cumpărarea unei case este un pas important.

– Nu au cumpărat nici o casă. Au cumpărat pământ, o corectă Richard. Vrei să spui să-i las să se *bucure*. Imediat cum vor începe să construiască, totul se va sfârși.

– O să avem contractanți, tată, zise Selden.

– Pfiu! exclamă Richard neîncrezător. Mai ții minte când am construit noi casa? o întrebă pe Paula.

mama. Este foarte conservatoare. Știe care ți-e meseria... Doar că nu vrea să i se amintească de ea, atâta tot. Nu-ți face griji, zise el scuturând-o ușor de braț. Sunt convins că te iubește...

– Nu mă suportă, zise Janey, îndreptându-se spre dulap și luând geanta de voiaj Louis Vuitton.

– Hei! Ce faci? întrebă Selden.

– Plec. Plec cu primul avion.

– Haide, iubito. Glumești, nu-i așa...?

– Nu am fost niciodată în viața mea mai serioasă ca acum, spuse ea scrâșnind din dinți.

El o apucă de braț.

– Mama nu a vrut să te jignească, sunt sigur de asta, zise el împăciuitor. O să-i spun să-și ceară scuze...

– Nu e doar *asta*!

– Atunci ce e?

– Este *totul*! strigă ea furioasă. Tot concediul ăsta e de *rahat*! Nici măcar nu putem merge la un bar să bem ceva...

– Asta îți dorești să faci? zise el îndepărtându-se. Vrei să mergi pe la petreceri...?

– Nu la *petreceri*, se ofuscă ea. Aș vrea doar să întâlnesc oameni interesanți...

– ăsta este un concediu de *familie*, rosti Selden cu răceală. Nu am ocazia să-mi văd familia decât probabil o dată pe an, așa că, dacă nu te superi, aș dori să-mi petrec timpul cu *ei* – nu cu o grămadă de necunoscuți pe care n-o să-i mai văd niciodată.

– Pentru tine este perfect, izbucni Janey, pentru că este familia *ta*...

– Din întâmplare este și familia *ta* acum, spuse Selden. Traversă camera și-și luă racheta de tenis. Așa că ți-aș fi recunoscător dacă nu ai face vreo scenă. Te comporți ca un copil...

– Ah, și tu nu?

cu o privire de superioritate pe chip. Acum, privindu-se, se chirci – sânii păreau enormi, iar bărbații din public fluierau ca niște adolescenți veniți la un spectacol de striptease. Simțindu-i jena, Isabelle se aplecă și o bătu pe genunchi:

– Arăți foarte bine, Janey. Nu-i așa că arată bine, Wheaton?

– Bineînțeles, mormăi Wheaton privind în jos.

Dintr-odată Paula se ridică și închise televizorul.

– Hei! strigă Selden.

– Janey arată absolut senzațional, dragă, zise Paula cu hotărâre. Dar nu cred că este potrivit să ne uităm la așa ceva în ziua de Crăciun. Tu ce zici? Apoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, zise veselă: Să ne petrecem după-amiaza ca de obicei? Plajă și tenis?

Toți se ridicară. Selden îl bătu pe Wheaton pe umăr.

– Ce zici de un meci scurt înainte de plajă?

– Sigur, răspunse Wheaton.

Începură să iasă din cameră unul câte unul. Janey se întoarse, deplin conștientă de faptul că pe perioada întregii vizionări a casetei nici unul dintre ei nu avusese tupeul să se uite în ochii ei.

– Vii, Janey? întrebă Paula fără să întoarcă deloc capul.

– Imediat.

Se sufoca. Trebuia să iasă din casa aia; trebuia să plece de lângă ei. Era evident acum: nu aparținea acelui loc și nu se potrivea deloc în peisaj. Și ei, și ea știau asta și nu avea nici un sens să se prefacă cum că lucrurile ar sta altfel...

Se duse în dormitor. Selden se îmbrăcase deja în pantalonii scurți de tenis, de parcă abia aștepta să iasă din casă.

– Bună, iubito.

– A fost *incredibil* de jenant, zise ea.

– Ei, hai, iubito, spuse el legându-și șiretul pantalonilor și venind spre ea. O sărută pe obraz. Nu o lua în seamă pe

– Nu prea, răspunse Janey.

– Glumești. Eu ar trebui să fac exerciții zilnic pentru a avea corpul tău.

„Și chiar și așa tot nu l-ai avea“, se gândi Janey, brusc scârbită de nesfârșita obsesie a oamenilor față de corpul ei.

– Mi se spune asta foarte des, zise ea, nemaifiind dispusă la politețuri inutile. Și e o mare plictiseală. Fiecare are corpul lui, știi? Este la fel ca inteligența – nu prea poți schimba mare lucru.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te jignesc... își luă cartea și începu din nou să citească.

– Nu contează, oftă Janey.

Se întoarse pe spate, închise ochii și instantaneu se simți prost. Isabelle era singura care fusese cât de cât drăguță cu ea, iar ea o insultase.

– Nu este vina ta, spuse ea scuzându-se. M-am certat cu Selden...

– În legătură cu ceva stupid, zise Isabelle dând din cap aprobator.

– Cred... că da, recunosc Janey, sperând că nu va fi nevoie să dea detalii.

– Mi se întâmplă și mie cu Wheaton de fiecare dată când plecăm în concediu. Mereu există câte o zi în care ne certăm groaznic... Pentru *nimic*... Și stăm supărați unul pe celălalt ore întregi și apoi ne dăm seama cât de proști am fost și ne împăcăm. Isabelle puse jos cartea și se întoarse spre Janey. Eu cred că certurile astea fac *bine* unei relații, tu nu? Cred că e un fel de *purificare*...

Janey se ridică sprijinindu-se în coate.

– Cum era prima soție a lui Selden? întrebă ea nonșalantă. Nu vorbește niciodată despre ea...

– Oh! zise Isabelle încruntându-se. Păi, era *foarte* deșteaptă și avea o carieră *foarte* strălucită – era avocat în domeniul

– Poate și eu, zise el cu duritate. Dar am *plătit* pentru concediul ăsta. M-a costat treizeci de mii de dolari. Și intenționez să mă simt bine.

– Și atunci *mie* ce-mi rămâne de făcut?

– Du-te la plajă și bronzază-te, zise el cu malițiozitate. Vin și eu în mai puțin de o oră, bine?

Și plecă din cameră.

Janey se așeză pe pat țăfnoasă. Se uită la geanta de voiaj și își dădu seama brusc că nu are energia să plece – să-și rezerve biletul de avion, să își facă bagajul și să cheme un taxi, să ajungă la aeroport și apoi să zboare înapoi la New York, cu escală la Miami... Ochii îi căzură pe plicul alb de pe pernă. Probabil Selden îl pusese acolo ca să-i amintească faptul că trebuia să înceapă pregătirile pentru casă. Într-un acces de furie, îl luă și-l aruncă în cealaltă parte a camerei, unde se lovi de oglindă și căzu pe podea.

Din cealaltă cameră o auzi pe Paula strigând:

– E totul OK?

– Da, zise Janey. Mi-a căzut ceva pe jos.

Își puse mâinile în cap, întrebându-se ce se putea întâmpla mai rău.

O oră mai târziu, Janey stătea pe burtă pe un prosop dungat, jucându-se cu nisipul și gândindu-se cât de mult îi ura pe Selden și pe familia lui. Lângă ea stătea Isabelle, cu o pălărie ieftină de paie pe cap. Ca și cum și-ar fi dat seama cât de rău stăteau lucrurile, Isabelle nu scoase nici un cuvânt, prefăcându-se că citește un roman polițist pe care-l găsisese prin casă, iar Paula și Richard se plimbau în celălalt capăt al plajei.

Tăcerea dintre cele două femei era din ce în ce mai apăsătoare și, până la urmă, Isabelle lăsă cartea deoparte. De parcă nu ar fi găsit nimic mai bun de spus, comentă:

– Ai un trup superb, Janey. Faci exerciții?

luni va trebui să strâng banii, să găsesc un regizor și un actor principal...

– Este interesant. Despre ce este vorba?

– Ar trebui s-o citești. M-am gândit că aş putea să joc chiar eu un rol feminin. Am făcut câteva cursuri de actorie...

– Chiar așa? Selden nu ne-a spus că ești așa de talentată.

„Nu, sunt convinsă că nu v-a spus“, se gândi Janey cu tristețe, dar în acel moment conversația le fu întreruptă de Paula, care se așază pe prosopul lui Isabelle.

– A fost o plimbare minunată! zise ea fără suflare. Ar trebui să încercați și voi, fetelor.

– Da, o să încercăm, zise Isabelle. Stăteam și noi de vorbă.

– Ca între fete?

Isabelle se uită la Janey.

– Janey tocmai îmi povestea că va fi producătorul unui film.

– Serios? întrebă Paula sceptică. Ce fel de film?

– Sunt încă la început, zise Janey repede. Acum strângem banii...

Richard, care era doar cu câțiva pași în spatele Paulei, apără brusc și se opri în fața soției sale.

– Janey va produce un film, îi spuse Paula.

– Credeam că Selden e producătorul, spuse Richard.

– Este, zise Paula. Dar acum Janey spune că va fi și ea producător, spuse Paula, ridicând din sprâncene și uitându-se fix la Richard.

– Eu vreau să știu un lucru, spuse Richard. Cât poate să dureze o carieră ca model?

– Păi, Lauren Hutton... începu Janey.

– Ah, dar ea este o excepție, nu-i așa? zise Paula retezându-i vorba. Sunt convinsă că vrei să ai copii cât de curând...

– Cred că da, răspunse Janey dezamăgită.

Selden venea pe cărarea de pământ care ducea spre plajă. Zâmbea și părea a fi într-o dispoziție de învingător.

divertismentului – cred că avea clienți numai printre staruri de cinema. Dar până la urmă... Se opri și se uită la Janey. Promiți să nu-i spui lui Selden? Pentru că știu că nu-i face plăcere să vorbească despre asta, și Wheaton m-ar ucide...

– Promit.

– Până la urmă... bănuiesc că Selden nu i-a mai acordat atenție sau ceva de genul acesta, pentru că ea a început să-și facă tot felul de operații estetice. Nu că ar fi ceva în *neregulă* cu operațiile estetice, adăugă ea repede ca nu cumva s-o rănească pe Janey. Dar parcă era dependentă. Și-a pus implanturi în sâni, apoi și-a remodelat nasul, dar nu a fost de ajuns, așa că și-a făcut *lifting* la ochi și cred că a făcut și operația aia în care îți scot grăsimea din tine...

– Liposucție, spuse Janey.

– Exact. Adică, arăta bine și așa mai departe, dar arăta totuși ciudat. Și s-a mai întâmplat ceva... ceva cu un colier și apoi ceva de genul cum că Sheila îl înșela... nu sunt sigură, dar se pare că a fost o încurcătură mare...

– Serios? zise Janey încurajând-o.

– Da. De asta cred că este așa de important pentru el să aibă acum o viață normală. Chiar și înainte de a te cunoaște, vorbea numai despre cât de mult și-ar dori să se recăsătorească și să aibă copii...

– Da, zise Janey sarcastic. *Știu...*

– Nu pari foarte încântată de casă, zise Isabelle cu blândețe.

Janey oftă și luă un pumn de nisip, lăsându-l apoi să i se scurgă printre degete.

– Nu e vorba că nu sunt prea încântată. Doar că nu am timp să mă ocup de ea. Selden nu știe asta, dar sunt pe cale să fiu producătorul unui film.

– Serios? întrebă Isabelle impresionată.

– Da. Am cumpărat drepturile unei cărți de mare succes – *Încurcături*, probabil ai auzit de ea – și în următoarele

- Ceva legat de sora lui Janey...
- Patty?! țipă Janey alergând înspre ei.
- Stai liniștită, zise Selden. Ce s-a întâmplat? Patty este bine?
- Nu știu sigur. Un tip pe nume Digger a sunat...
- Este cumnatul lui Janey...
- Ne-a spus să îl suni pentru că Patty e în închisoare.
- Dumnezeule, zise Paula ducându-și mâna la inimă.
- Mă ocup eu de asta, mamă, zise Selden tăios trăgându-și tricoul pe el.

– Mai bine ne-am întoarce acasă, zise Paula adunându-și lucrurile.

– Stai aici! porunci Selden. Nu are nici un sens să lăsați ca asta să vă strice *vouă* ziua... Haideți, zise el făcând un semn spre Janey și Wheaton să-l urmeze.

Porni spre cărarea de pământ. Janey îl urmă, împiedicându-se de pietre – în graba ei, își uitase pantofii. Selden se urcă pe scaunul șoferului și Janey în dreapta lui.

– A lăsat vreun număr de telefon? îl întrebă Selden pe Wheaton care stătea în spate.

– Nu. Am presupus că știți unde să-l găsiți.

– La dracu', Wheaton! zise Selden lovind volanul. Unde stai? o întrebă el pe Janey.

– Nu sunt sigură... se bâlbâi Janey. La Four Seasons... la Ritz?

– Cred că la Ritz-Carlton, zise Selden. Nu există nici un Four Seasons în Aspen...

Selden conduse nebunește pe drumul spre vilă. La capătul aleii din fața vilei, opri Jeepul brusc și se năpusti înăuntru. „Îi place asta, se gândi Janey cu oroare. Îi place fiecare minutel...”

Până când intră ea în casă, Selden deja era la telefon vorbind cu Digger.

– Dă-mi-l mie să vorbesc cu el, zise ea întinzând mâna.

El scutură din cap și o dădu la o parte.

– Bună, mamă, spuse el aruncându-și prosopul pe nisip. O să vă bucurați să auziți că l-am bătut... măr.

– Mulțumesc că te abții, dragă.

– Unde e Wheaton? întrebă Isabelle.

– El m-a adus. A trebuit să se întoarcă acasă. Și-a uitat slipul...

– Tipic, zise Isabelle râzând.

– Abia aștept să fac o baie, zise Selden. Vine cineva?

– Du-te, Janey... zise Paula.

– Nu-mi place...

– Apa e caldă, zise Richard. Aproape *prea* caldă...

Selden întinse mâna.

– Hai, iubito!

Janey nu avu încotro. Îl lăasă s-o ia de mână și s-o ridice în picioare.

– Chiar nu am chef să intru în apă, zise Janey iritată. Valurile sunt prea mari...

– Hai, spuse Selden. Puțină apă nu a omorât pe nimeni...

O trase către malul apei. Un val se sparse la picioarele ei și ea sări înapoi.

– E prea rece!

– Nu este! spuse el, intrând până la genunchi, și un val se sparse peste pieptul lui. Haide! E perfectă...!

– Selden! strigă Paula.

Janey se întoarse; Paula le făcea agitată cu mâna. Selden o văzu și înotă înapoi cu putere, lovind-o pe Janey din greșeală în graba lui de a ieși din apă.

– Care e problema?

– S-a întâmplat ceva, spuse Wheaton, care stătea lângă prosoape. Cred că trebuie s-o iei pe Janey și să vă întoarceți acasă...

– *Ce* este? întrebă Selden luând un prosop și ștergându-se pe față.

lipite dezaprobator. Într-un sfârșit, Janey reuși să plece la ea în cameră, unde se întinse pe pat, ronțându-și cu furie unghiile.

– Cam atât pentru moment, zise Selden intrând în cameră și așezându-se lângă ea. Jerry a găsit pe cineva care-l cunoaște pe judecător și a reușit să-l facă să vină la tribunal s-o scoată pe Patty pe cauțiune. Va trebui să vină la audiere într-o lună, asta dacă nu va reuși între timp să îi convingă să renunțe la acuzații, ceea ce probabil se va și întâmpla având în vedere că este în Aspen și ei sunt vedete și chestiile astea se întâmplă frecvent...

– E bine, zise Janey cu răceală.

Era mulțumită că Selden reușise să rezolve problema, dar enervată de modul în care el făcuse totul fără s-o consulte. La urma urmei, Patty era sora *ei* și Selden nici măcar n-o lăsase să vorbească cu Digger... La fel cum procedase și cu casa din Connecticut – și cu concediul – se gândi ea supărată, mergând înainte și luând decizii fără să catadicsească s-o consulte...

– La dracu'! exclamă Selden ridicându-se în picioare. Mă duc să-i zic mamei. Chestiile astea o neliniștesc...

– Da, du-te.

Selden intră în dormitorul de lângă ei.

– Mamă!

– Ah, Selden!

– Nu-ți face griji. S-a rezolvat, zise Selden.

Janey se ridică și merse pe vârful picioarelor până la pereți. Pereții erau atât de subțiri, încât își dădu seama că putea auzi fiecare cuvânt din conversația lor la fel de clar ca și cum ar fi fost în aceeași cameră cu ei.

– Nu-mi place asta, zise Paula.

– O să treacă, spuse Selden. Ți dai seama că Digger este un star rock...

– E sora mea! șuieră ea.

Selden îi aruncă o privire furioasă.

– Aha, aha. Înțeleg. Și știi adresa închisorii... OK... și le-au luat pe amândouă. Nu, n-o să te lase s-o vezi... ai nevoie de un avocat... Nu-ți face probleme în privința asta. Stai lângă telefon. O să dau câteva telefoane și te sun înapoi.

– Ce s-a întâmplat? strigă Janey.

– Din câte am înțeles, Patty era cu Digger într-un supermarket, stăteau la coadă la casă. După câte se pare, Marielle Dubrosey a aflat că se duc la Aspen și i-a urmărit până acolo. A venit pe la spatele lui Patty...

– În supermarket...?

– Da. Și i-a spus ceva lui Patty care s-a întors și a plesnit-o.

– Bine i-a făcut.

– Da, bine i-a făcut, doar că Marielle i-a tras un pumn în stomac. Apoi cică Patty a împins-o și Marielle a căzut. Apoi a venit poliția și le-a dus la închisoare pe amândouă.

– O să scrie toate ziarele despre asta, zise Janey supărată.

– Da, probabil. Dar acum, cel mai important lucru este s-o scoatem pe Patty din închisoare.

– Mai bine ne întoarcem la New York, spuse Janey.

– Nu putem *face* nimic din New York.

– Dar nici aici nu avem ce *face*.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, OK? O să-l sun pe Jerry Grabaw.

– Cel de la PR? remarcă Janey batjocoritoare. Este *Crăciunul*...

– Asta nu-l deranjează pe Jerry. Adoră treburile astea.

Selden se desprinsese în sfârșit de telefon trei ore mai târziu. Între timp, ceilalți se întorseseră de la plajă și voiau explicații. Nu aveai cum să explici întreaga situație fără a relata și sordida poveste de la bun început și în timp ce Janey vorbea, Paula Rose îi tot arunca priviri soțului ei, cu buzele strâns

Și de partea cealaltă a peretelui Janey trăgea cu urechea, cu gura deschisă de oroare, după care se așeză pe podea, ducându-și mâna la față șocată. Selden apăru brusc în cadrul ușii căutând-o cu privirea. Văzând-o pe podea, zise:

– Iubito, ce s-a întâmplat?

– Nimic! Am pierdut un cercel, zise Janey ridicându-se și jucându-se cu lobul urechii.

– Îmi pare rău, zise Selden. Nu prea m-am purtat frumos cu tine azi. Simt nevoia să beau ceva... Ce zici, mergem la barul ăla de care ziceai tu? Poate întâlnim și niște oameni interesați...

– Desigur, zise ea sarcastic, conversația lui cu mama sa încă răsunându-i în urechi. Dar ce facem cu mașina? Nu vrem să lăsăm întreaga familie fără mașină...

– Câteva ore o să se descurce și fără ea. Până la urmă, e mașina *mea*... Eu plătesc pentru ea, ai uitat?

Restul concediului se scurse foarte plictisitor. Janey făcu toate eforturile posibile să se poarte drăguț: acum că avea dovezi clare că Paula nu o plăcea, era hotărâtă să nu-i ofere satisfacția de a fi avut dreptate. Dar asta nu însemna că avea să facă în așa fel încât lucrurile să fie simple pentru Paula, astfel că, începând cu seara de Crăciun, îi ademeni pe Wheaton și Richard la o partidă joc de pocher – și după ce aceștia acceptară, Selden trebui să li se alăture. Paulei nu-i conveni, dar băieții o goniră – așa cum bănuise Janey, odată intrați în joc, erau de neoprit. Paula spumega de furie, în timp ce Janey câștiga cu istețime fiecare a treia mână. Jucau doar pe mărunțiș, dar Janey îi bătea regulat în fiecare seară, adunând apoi grămezile de monede în geantă, ceea ce o făcea să se simtă puțin mai bine...

Dar numai ea știa ce era în sufletul ei. De fiecare dată când se uita la Selden, își aducea aminte de conversația pe care o auzise și mai întorcea puțin cuțitul în rană. O să-i arate ea lui,

– Exact. Toată lumea știe că starurile rock se droghează. Și Dumnezeu știe ce altceva mai fac...

– Digger este un tip normal din Des Moines, zise Selden liniștind-o.

– Dar sora ei?

– Este o fată minunată, spuse Selden. Urmă o pauză și apoi întreabă. Mamă, ce te neliniștește, de fapt?

– Nu vreau să stau în calea fericirii tale, dragule, dar căsătoria asta în care ai intrat...

– Care e problema?

– Janey probabil este o fată foarte drăguță. Dar atât ea, cât și sora ei par a avea probleme. Sora este în închisoare... și știi că Janey nu a vorbit cu mama ei de luni de zile? Sunt îngrijorată pentru tine, dragule. Nu vreau să fii rănit iarăși...

– Ah, mamă... râse Selden. Ești isterică.

– Nu sunt, protestă Paula. Și afacerea asta cu modellingul. Nu sunt sigură că este o meserie potrivită pentru soția... ta. Fetele de genul ăsta vor altceva...

– Ești demodată, mamă. Modellingul nu poate dura o veșnicie – poate încă un an cel mult. Și apoi, este foarte posibil să ai un nepot...

– Dar, Selden dragule, nu cred că Janey își dorește acest lucru. Am senzația că este interesată de alt gen de viață...

– Mamă, vrea să se așeze la casa ei și să aibă copii, insistă Selden. Uită-te la tine. Ce femeie nu și-ar dori să fie la fel ca tine?

– Mă flatezi, dragule. Dar toată după-amiaza a vorbit numai despre ideea de a fi producător...

– Ah, mamă. Astea sunt doar vorbe. Janey are câteva idei în căpșorul ăla al ei, dar în secunda următoare au dispărut. Îți promit că până săptămâna viitoare va fi uitat *complet* de ele.

– Sper să ai dreptate, zise Paula.

– Este o proprietate foarte bună. Este chiar pe malul apei... În ziua de azi nu mai găsești un astfel de teren...

– Din partea mea poți să-l vinzi, zise ea.

– Despre ce vorbești? întrebă el enervat. Abia l-am cumpărat. N-o să mă răzgândesc și să-l vând.

– Eu nu o să am timp să muncesc la casă. O să fiu foarte ocupată lunile viitoare... poate chiar următorii doi ani.

– Serios?

Se auzi soneria și el se ridică și se duse la ușă.

– Și ce o să faci, mă rog?

Intră un chelner cu o tavă cu două frapiere de șampanie și patru pahare.

– Să le deschid domnule?

– Nu, le deschid eu, zise Selden.

Chelnerul plecă, iar Selden deschise una din sticle și turnă șampanie în două pahare. Asta păru că-l mai calmează pentru că spuse pe un ton foarte liniștit:

– Uite ce e, dacă ți-e teamă că o să rămâi însărcinată... Bineînțeles, vei avea ajutoare. Și o bonă după ce se va naște copilul.

Ea râse scurt și răutăcios.

– Nu e vorba de copii.

– Atunci despre ce e vorba?

Ea zâmbi.

– De fapt, o să fiu producătoarea unui film după o carte de-a lui Craig, *Încurcături*. Deja și-a dat acordul...

Selden tocmai sorbise din paharul de șampanie și era cât pe ce să se înece când auzi una ca asta. Apoi își dădu capul pe spate și începu să râdă. Janey se uita la el neagră de supărare.

– Nu-mi dau seama ce este așa de amuzant.

Zâbind, el făcu un pas spre ea și încercă s-o ia în brațe, dar ea se feri.

se gândea ea; o să-l facă să-și înghită cuvintele. Și apoi o să-i pară rău...

Pleacă spre New York pe 31 decembrie, ajungând la hotel puțin după ora nouă. Trebuiseră să facă escală și la Miami, iar avionul avusese întârziere; Janey nu voia decât să doarmă, de parcă somnul i-ar fi putut șterge din memorie această ultimă săptămână teribilă. Dar Selden nici nu voia să audă – era ajunul Anului Nou. Aprinse focul cu butuci de mesteacăn și comandă două sticle de șampanie Cristal și caviar.

– Nu prea am dispoziția necesară pentru șampanie, zise ea iritată, gândindu-se că, încă o dată, Selden făcea doar ce voia, fără să-l intereseze dorințele ei.

– Trebuie să bei șampanie de Anul Nou. Aduce ghinion dacă nu bei.

O trase pe canapea lângă el și o îmbrățișă mulțumit, în timp ce ea stătea rigidă în brațele lui.

– Nu-mi pot imagina un mod mai bun de a petrece Anul Nou decât o seară romantică acasă.

Janey nu zise nimic, uitându-se fix la focul care ardea. Nu înțelesese niciodată conceptul de „seară romantică acasă“; dacă *trebuia* să fie acasă, mai degrabă ar sta în pat, s-ar uita la televizor și ar mânca ceva de la fast-food, decât să încerce să pretindă cum că ar avea vreun sentiment de romantism...

– Am o idee genială, zise Selden. Hai să mergem mâine în Connecticut să-ți arăt terenul. O să fie o zi grozavă – o să luăm micul dejun undeva pe malul apei și apoi mergem să vedem terenul... Și poate după aia, mergem pe la familia Macadu...

Asta, se gândi Janey, era ultima picătură. Se ridică în picioare și se duse la birou unde, întorcându-se, zise cu răceală:

– Trebuie să vorbim neapărat despre acel teren, Selden.

Îl împinse la o parte și intră în baie închizând ușa cu cheia în urma ei.

– Janey, ieși de acolo și hai să vorbim despre asta.

– Nu avem despre ce să vorbim, răspuns Janey cu răceală.

– Janey! Ieși de acolo! zise el ciocnind în ușă.

Nici un răspuns. Apoi auzi robinetele deschise la maximum.

– Fir-ar al dracului! strigă el. Țsta e un mod de *rahat* de a-ți începe noul an!

– Haide, iubito, să produci un film este un lucru *foarte* greu. Ai nevoie de *ani* de experiență. N-o să reușești niciodată...

– De unde știi?

– Știu, zise el. Nu o lua ca pe un afront personal, dar asta este meseria mea. Nici nu-ți pot spune câți oameni vin la mine având dorința de a produce un film și acei câțiva care încearcă aproape întotdeauna eșuează...

– Foarte bine. Voi încerca și dacă nu reușesc, nu reușesc. Dar nu cred că va fi cazul.

El se uită la ea surprins, apoi făcu un pas înapoi șocat de intensitatea furiei din ochii ei.

– Janey!

– Du-te dracu'! zise ea încet, apoi ieși din cameră și se duse în dormitor, unde începu să despacheteze. El o urmă.

– Uite ce e, Janey. Nu cred că m-ai înțeles foarte bine. Nu vreau ca tu să produci filmul lui Craig...

– De ce nu? întrebă ea fără să se uite la el. Pentru că ți-e teamă că poate chiar aș reuși?

– Nu, zise el, încrucișându-și brațele. Pentru că sigur nu vei reuși. Cartea lui Craig nu are un subiect potrivit pentru un film. De fapt, nu are nici un fel de subiect...

– Ești gelos! Ești gelos pentru că Craig este talentat, și tu *nu*...

Își mușcă buza, gândindu-se că poate mersese prea departe. Dar era *adevărat*, își zise ea, și poate că era vremea s-o afle și Selden...

Își scoase rochia Pucci din geantă și o agăță în șifonier, neîndrăznind să se uite la el. Se aplecă peste geantă și îi văzu picioarele chiar în fața ei. Se ridică și-i aruncă o privire sfidătoare, provocându-l s-o contrazică. Selden avea o figură inexpresivă și, jucându-se cu șampania din pahar, zise încet:

– Dacă vrei să fii cu un bărbat precum Craig Edgers, *eu* nu vreau să-ți stau în cale...

– Stai liniștit, n-o să-mi stai.

Cartea a treia

Treisprezece

Avionul G5 ateriză pe pista Aeroportului Charles de Gaulle și apoi fu redirectionat către o pistă de aterizare privată unde fu întâmpinat de două limuzine Mercedes și de doi agenți vamali francezi. Era unsprezece și un sfert dimineața, într-o zi de la mijlocul lunii februarie a anului 2001, și Janey se uită pe fereastră la burnița mohorâtă de afară și oftă. Trimisă la Paris cu Mimi! Era așa de enervant, se gândi ea, să fie făcută pachet și trimisă la culcare în camera ei ca un copil neascultător...

Își scoase mânușile moi de piele și se încruntă. Călătoria asta venea în cel mai nepotrivit moment. Fusesse atât de aproape să-l convingă pe George să semneze o scrisoare de intenție în ceea ce privește proiectul lor cu filmul, și apoi, tocmai când părea dispus să-și ia angajamentul și să scrie un cec, venise această invitație să plece la Paris cu Mimi. Mimi trebuia să se ducă la Paris pentru o probă la niște haine pe care și le comandase la Dior din octombrie și nu voia să meargă singură și, dacă Janey o însoțea, Mimi îi va face cunoștință cu Raumont, decoratorul de interioare francez. După câte se pare, Raumont *nu* lua niciodată clienți noi, dar ar putea lucra și cu Janey dacă venea la Paris în februarie când el avea câteva zile mai puțin aglomerate.

– Este atât de stupid, se plânse Janey lui Selden. Mai ales că nu avem ce să decorăm!

Ăsta era un subiect sensibil pentru amândoi și Selden se uită la ea cântărind-o din priviri.

– Vom avea până la urmă!

Janey se uită la el sfidătoare. El nu vânduse terenul și nici nu renunțase la ideea de a construi o casă. Pur și simplu doar renunțase să-i mai menționeze aceste lucruri lui Janey – la fel cum ea nu-i menționase despre întâlnirile ei cu George.

– Serios acum, Janey, asta e o chestie de noblețe, și cu asta îi închisese gura.

Cu toate acestea, de când Mimi îi sugerase cu o săptămână în urmă să vină cu ea – „New York e groaznic în februarie; nu se întâmplă nimic“ –, Janey simțise că la mijloc era un fel de conspirație pentru a o scoate din oraș. Selden venise acasă într-o seară foarte încântat de călătoria asta, despre care, susținea el, îi spusese George. Janey deveni imediat agitată, mai ales că tocmai se întâlnise cu George în acea după-amiază și întâlnirea lor nu fusese chiar una de afaceri. Primul ei gând fusese că George îi povestise lui Selden despre asta – dar dacă i-ar fi spus, ar nega totul, se gândi repede; va spune că George s-a dat la ea și ea l-a refuzat, ceea ce l-a făcut pe George să inventeze toată povestea asta...

Dar Selden părea ușurat, nu furios și după câteva clipe, ea se calmă gândindu-se că George nu era un gură-spartă. Chiar așa, pentru Selden trebuia să-și facă griji, nu pentru George. În ultima lună, de la acel Ajun groaznic, Selden avea o atitudine superioară față de ea, ca și cum ea nu ar fi destul de inteligentă ca să înțeleagă cu ce se ocupa el. În ochii celorlalți, ei păreau a forma un cuplu echilibrat, fiind amândoi pe picior de egalitate. Dar Janey începuse să vadă lucrurile altfel, să înțeleagă că Selden de fapt o dorea doar pentru a o arăta lumii și a se fâli cu ea – modelul Victoria's Secret care îi confirmă statutul său de macho – și asta începuse să-i displace. Atunci

când își exprima și ea opiniile despre industria divertismentului, politică sau modă, observa cum el urmărea cu atenție fețele celorlalți, să se asigure că ea nu-i plictisea sau nu-i stânjenea cumva, și dacă simțea că așa era o întrerupea.

Situația devenise insuportabilă într-o seară pe la mijlocul lui ianuarie, în timpul unei cine la Harold Vane acasă. Erau două mese de zece persoane și Janey stătea lângă senatorul republican din New York, Mike Matthews. Era un bărbat atrăgător de șaizeci de ani, cu mare influență și foarte șarmant, cu o strânsoare puternică de mână pe care o exersa de fiecare dată când voia să spună ceva, apucându-i mâna lui Janey, fără a-i da drumul, chiar și când vorbea cu celelalte persoane de la masă. Era genul de seară pe care Janey o adora, plină de oameni importanți și de conversații fascinante. Spre sfârșitul cinei, discuția alunecă inevitabil spre politică (majoritatea erau prorepublicani se aflau în New York, până la urmă). Janey se lansă într-o diatribă legată de cel mai mare neajuns al Partidului Republican – și anume că nu sprijineau femeile și avortul. La masă mai erau încă patru femei, una dintre ele o jurnalistă de televiziune foarte respectată, în jur de cincizeci de ani, care strigă: „Ascultați, ascultați!“ și brusc se făcu liniște și toate conversațiile se opriră inexplicabil și vocea lui Janey răsună clar în toată încăperea: „Serios, domnule senator, dacă dumneavoastră personal nu sprijiniți avortul, aș spune că sunteți un ipocrit. Sunteți celibatar de treizeci de ani și nu-mi spuneți că în acești treizeci de ani nu ați avut niciodată o prietenă care să fi rămas însărcinată“.

Pentru o clipă, în camera se umplu de o liniște mormântală și Janey simți cum se înroșește de jenă. Întorcându-se spre Selden, care stătea la cealaltă masă, surprinse încordarea de pe chipul lui, dar în secunda următoare liniștea fu curmată de râsete, de aprobare, ca după o glumă bună, și Janey simți cum crescuse în ochii celorlalți. Înainte, fusese fata drăguță care nu conta prea mult; acum făcea parte din grupul lor – atrăgătoare,

da, dar și cu un simț al umorului sclipitor. Senatorul o prinse de mână și se adresa sălii: „Oameni buni, această tânără doamnă este exact de ceea ce are nevoie Partidul Republican!“ și mulțimea ieși în living să bea cafeaua.

Senatorul o escortă prin foaierul care ducea spre living, pe care Harold îl decorase în stilul perioadei American Empire, atunci când fusese construită casa. Efectul era de întoarcere în timp, cu canapele acoperite de mătase și picioarele acestora în formă de gheare și mese de marmură încastrată; Janey nu ar fi fost surprinsă să vadă pe Park Avenue trăsurile trase de cai.

Un pian imens era așezat într-unul dintre colțurile camerei și Harold invitase doi cântăreți de operă să vină să cânte. Janey luă loc pe o bancă lungă tapițată și acceptă o ceșcuță de cafea din partea unei menajere în uniformă albastră, zâmbindu-i în tot acest timp senatorului. Pentru o clipă, Janey se întrebă cum ar fi fost să fie măritată cu el – mai ales că toată lumea spunea că va candida și la președinție. Trebuie să amuzant să fii primă-doamnă, așa că spuse:

– Luați loc, domnule senator. Mor de curiozitate să știu dacă zvonurile sunt adevărate.

El acceptă invitația ei și glumi:

– Majoritatea zvonurilor au un sâmbure de adevăr, dar dacă te referi la faptul că eu voi candida...

– Mă refer la zvonurile legate de dumneavoastră și doamne...

În acel moment Selden își făcu apariția lângă ei. Janey se uită la el invitându-l din ochi să li se alăture, dar gura lui era înghețată într-un zâmbet rigid.

– Îmi cer scuze pentru soția mea, domnule senator. Spune adesea lucruri fără să gândească înainte. Se așeză pe marginea canapelei luând-o pe Janey de mână și adăugă pe un ton care se voia glumeț: Are acest obicei de a vorbi despre lucruri despre care nu știe nimic.

– Chiar așa? întrebă senatorul. Îi aruncă lui Selden un zâmbet rece și continuă: Mie mi se pare că este cel puțin la fel

de inteligentă, dacă nu chiar mai inteligentă, decât majoritatea oamenilor din camera asta. Nu a făcut nimic altceva decât să sublinieze ceea ce oricum majoritatea persoanelor gândesc, dar nu au curajul s-o spună!

– Atâta timp cât nu a jignit pe nimeni... se bâlbâi Selden.

– Pe mine, sigur nu, zise senatorul aruncându-i lui Janey o privire plină de înțelegere. Apoi i se adresa direct lui Janey: Dar dacă vreodată te hotărăști să-i dai papucii tipului ăstuia, să știi că sunt disponibil.

Toată lumea râse și în acel moment începu muzica întreprindându-le conversația. Janey își înclină grațios capul, dar în sinea ei clocotea de furie. Era ca și cum toate bănuielile ei legate de comportamentul lui Selden față de ea i se înfățișară într-o lumină nouă de care nu te puteai feri, așa că în mașină spre casă izbucni:

– Să nu mai faci așa ceva niciodată, șuiera ea.

Amândoi stăteau uitându-se fix înaintea și preț de câteva secunde el nu zise nimic. Apoi frecându-și bărbia, rosti cu o voce calmă:

– Remarca ta a fost jenantă.

– Singurul lucru jenant a fost reacția ta! izbucni Janey.

– Putem vorbi acasă? zise el făcând semn spre șofer.

La hotel, cearta continuă, Janey acuzându-l că avea o atitudine superioară și lipsită de respect față de ea, iar Selden negând totul. Faptul că el nu lua în seamă sentimentele ei o umplea de o furie oarbă cum rareori trăise, și până la urmă sări la el cu pumnii strânși. El o aruncă pe canapea, iar ea rămase acolo zguduindu-se de plâns, dar digul fusese spart și el se învârtea prin cameră ca turbat. Nu-l mai văzuse niciodată furios cu adevărat și era împietrită.

– Da, mă faci de râs, dacă tot vrei să știi adevărul! spuse el cu o furie rece. Noapte după noapte trebuie să te ascult aberând despre lucruri despre care nu ai nici cea mai vagă idee, discutând în contradictoriu cu oameni care sunt la ani-lumină

distanță de tine în ceea ce privește experiența. Mereu ai scăpat basma curată doar pentru că ești frumoasă. Dar crede-mă că dacă ai fost mai puțin atrăgătoare, nimeni nu te-ar fi băgat în seamă!

I se tăie respirația. Nimeni nu-i mai vorbise așa vreodată și la început nu știu cum să reacționeze. Era posibil ca tot ceea ce spunea el să fie *adevărat*? Dar să admită un asemenea defect ar fi fost de neconceput, așa că îi strigă:

– Nu ai auzit ce a spus senatorul? Că sunt mai inteligentă decât majoritatea oamenilor din cameră?

– Normal că spune că ești inteligentă, zise el aplecându-se spre ea cu un rânjet pe față. Este politician. Un expert în a spune oamenilor exact ceea vor ei să audă – la dracu' cu adevărul. Nu ai văzut cum se holba la sânii tăi și cum te lua de mână? Pentru că eu și toată lumea din camera aia am văzut. Voia să te reguleze și era dispus să-ți spună orice pentru asta. Și tu te întrebi de ce mă simt jenat? Dacă tragem linie, tu ești cea care nu respectă pe nimeni decât pe tine însuși.

Începu să se plimbe prin cameră de colo-colo, mângâindu-și capul cu un gest comic pe care îl folosea de fiecare dată când era agitat.

– Am auzit că le dai lecții regizorilor de talie mondială cum să-și regizeze următorul film. Am auzit că le spui producătorilor ce actori ar trebui să folosească și oamenilor de afaceri cum să-și conducă afacerile. Și toate astea, fără a avea nici o realizare, nici măcar una...

– Spui că nu am dreptul la o părere doar pentru faptul că nu am avut aceleași avantaje ca restul lumii?

– Nu este vorba despre avantaje, rosti îndreptându-și degetul arătător spre ea. Este vorba de ani întregi de muncă a dracului de grea și de a încerca o dată și încă o dată chiar dacă riști să dai greș. Ah, nu-mi pasă ce le spui tu prietenilor tăi idioți sau șlehtei de bărbați cu care te-ai culcat și cu care petreci. Dar atunci când vine vorba de asociații mei, de

oameni care și-au petrecut întreaga viață încercând să realizeze ceva...

Janey râse scurt.

– Serios, Selden? Mimi și George sunt idioți? Și cred că ideea asta a ta cu alaiul de bărbați cu care eu m-am culcat...

– Vreau să spun că în anumite discuții ar trebui să stai deoparte. De ce încerci mereu să fii în lumina reflectoarelor? Încearcă să mai fii și discipol. Taci din gură și s-ar putea chiar să înveți câte ceva!

Se holbară unul la altul urându-se reciproc și Janey se întrebă cu amărăciune cum de reușea să fie asta – un discipol – cu restul bărbaților puternici și bogați pe care-i cunoștea, dar cu toate acestea nu și cu soțul ei. Era adevărat, se gândi ea, nu-l respecta. Îl respectase oare vreodată? Dar ideea asta era atât de înspăimântătoare încât știu instinctiv că trebuie să întoarcă discuția în așa fel încât ea să fie victima.

– Îmi dau seama despre ce este vorba, Selden, zise ea cu buzele tremurând de parcă ar fi stat să plângă. Nu vrei să mă schimb sau să evoluez. Te sperie lucrul ăsta. Dar de fapt, mereu am fost așa. Mereu am încercat să evoluez și să fac ceva cu viața mea. Dacă tu crezi că voi sta lângă tine ca un șoricel tăcut, te înșeli amarnic. Și dacă purtarea mea te face să te simți prost, atunci aș vrea să-ți spun că asta este *problema* ta și lipsa ta de siguranță. Cum îndrăznești să dai vina pe mine?

Și cu asta izbucni în lacrimi și fugi în dormitor.

Peste o oră, când el veni în pat, ea se prefăcu adormită. După un timp, îl auzi sforăind, dar ea rămase trează ore întregi. Mândria ei se lua la întrecere cu cinismul, gândindu-se că, oricât de groaznic ar fi fost Selden, nu avea de gând să se întoarcă la viața ei de dinainte. Până la urmă adormi și se trezi în zgomotul apei de la duș, simțindu-se foarte obosită.

El intră în dormitor cu un prosop în jurul taliei. Se așeză pe marginea patului pieptănându-se și se întoarse spre ea.

– Ascultă, zise el și ea crezu că vrea să-și ceară scuze, așa cum făcea de obicei după o ceartă, dar el spuse: Cred că niciodată nu ar mai trebui să... ne certăm așa, OK?

Nu era ceea ce își dorea ea să audă, dar îi zâmbi resemnată. El se aplecă și o sărută scurt pe buze.

– Ne vedem mai târziu, da?

– Da, zise ea oftând.

– Haide, Janey, nu fi ridicolă, zise Mimi două zile mai târziu. George este exact la fel. Nu ți-a spus nimeni că toți soții sunt la fel?

Luau masa la Dingo's într-o atmosferă care părea la fel de obositoare ca lunga iarnă din New York.

– Da, continuă Mimi cu o sclipire malițioasă în ochi, este una dintre dezamăgirile vieții, împreună cu aceea de a avea copii. Întotdeauna crezi că te măriți cu un individ anume, un bărbat pe care l-ai ales dintr-o mulțime de alți bărbați. Și, într-un final, când ajungi acolo, descoperi că de fapt te-ai măritat cu o întreagă categorie. „Bărbatul bun de luat de soț.“ Și dacă vorbim deschis, draga mea, un soț nu este niciodată mai bun sau mai rău decât un altul. De fapt, există momente când cred că sunt complet interșanjabili!

Janey se uită la Mimi și îi aruncă un zâmbet șters. Mimi se schimbase de când o părăsise Zizi, constată Janey. Era plină de amărăciune – una dintre acele femei de patruzeci și ceva de ani, supărate din cauză că viețile lor s-au dovedit a fi cu totul altele decât se așteptau ele. Avea totul, dar mâhnirea ei sugera că fusese înșelată într-un fel sau altul și, încă o dată, Janey își spuse că orice s-ar întâmpla nu trebuie să ajungă ca Mimi...

– Serios, Mimi, zise Janey jucându-se nervoasă cu inelul de logodnă ca și cum ar fi fost un semn de sclavie, nu unul de dragoste. Nu mă deranjează că Selden este la fel ca ceilalți soți, dar nu suport lipsa de respect. Cum îndrăznește?

– Lipsa de respect vine odată cu măritișul, explică Mimi cu o ridicare din umeri. În ziua în care un bărbat se însoară cu tine, o parte din el își pierde respectul față de tine tocmai pentru simplul fapt că te-ai *măritat* cu el – el își cunoaște defectele și se gândește că nevasta lui e o proastă dacă i le acceptă.

– Dar încearcă să mă distrugă! spuse Janey.

– Chiar așa? Oricum, el nu crede asta. El crede că își exercită drepturile de soț, printre care, draga mea, din nefericire se află și faptul că el îți spune ce trebuie să faci.

– George nu-ți spune ce să faci! zise Janey cu viclenie.

De când începuse să se întâlnească cu George în legătură cu proiectul lor cu *Încurcături*, admirația ei față de el crescuse. Era mereu într-o dispoziție foarte bună și i se părea că râdeau aproape jumătate din timpul petrecut împreună...

– Normal că-mi spune, zise Mimi încruntându-se. George este foarte autoritar și mă aștept ca Selden să fie la fel. Dar dacă nu ar fi fost autoritari, nu ar fi avut succesul pe care îl au acum și noi nu ne-am fi căsătorit cu ei. Diferența este că atunci când George sare calul, îl corectez cu blândețe. Este o idee foarte proastă să te iei la ceartă cu acest gen de bărbați – nu vei câștiga niciodată. Odată cearta începută, egourile lor trebuie să fie satisfăcute și vor încerca să câștige cu orice preț, așa că vor spune sau vor face orice este necesar pentru a obține asta. Ah, știu că ești dură, Janey, zise ea râzând, dar crede-mă, nu ești chiar atât de dură. Dacă ai fi fost, nu ai mai fi măritată acum. Ai fi directorul general al unei corporații sau ai avea propriul studio cinematografic.

– O femeie ar trebui să poată să fie căsătorită și să fie și director general, izbucni Janey.

– Ar trebui, da. Dar poți să-mi numești vreuna? Nu, pentru că nu există nici una – sau oricum nu mai mult de două sau trei. Majoritatea bărbaților puternici nu suportă genul ăsta de duritate la o femeie. Se căsătoresc tocmai ca să scape de asta.

– Dar nu sunt dură. Nu vreau altceva decât puțin respect din partea lui Selden. Nu are nici un motiv să se comporte ca și cum nu aș putea face nimic...

Mimi ridică din sprâncene și râse.

– Janey, zise ea răbdătoare. Ai treizeci și trei de ani. Știu că tu crezi că asta înseamnă că ești bătrână, dar nu este așa. Când aveam treizeci și trei, și eu aveam niște idei foarte fanteziste despre cum urma să decurgă viața mea – ce aveam să fac și cu cine urma să mă căsătoresc... Ah, știu că ai aspirații mai mari, dar sfatul meu este să-ți reexaminezi viața. Ți-aș face un deserviciu ca prietenă dacă nu ți-aș spune că îți distrugi căsnicia. Proiectul ăsta pe care vrei să-l pui pe picioare cu George, de exemplu...

– De ce nu ar trebui să am un proiect cu George? i-o tăie repede Janey.

Se simțea un pic vinovată în ceea ce-l privește pe George, dar nu avea nici o intenție să-i permită lui Mimi să ghicească că era vorba despre ceva mai mult decât o relație de afaceri. Tonul vocii ei era blând, dar în spatele acestuia se putea observa provocarea.

– Mimi, dacă spui că nu ar trebui să lucrez la proiectul ăsta cu George pentru că este soțul tău, atunci de fapt înseamnă că nu ar trebui să lucrez cu *nici un* bărbat care este înșurat. Da, lucrez la un proiect cu George, care *întâmplător* e și soțul tău.

Mimi râse.

– Scumpo, zise ea luând-o de mână, văd că încă nu pricepi. Nu contează cu cine lucrezi. Important este că încerci să concurezi cu Selden.

– Cât de multe *știe* Selden? întrebă Janey jucându-se cu paharul.

Mimi oftă.

– Eu nu am scos nici o vorbă și cred că nici George. Dar Selden *va* afla la un moment dat și atunci când se va întâmpla asta, știu sigur că se va înfuria.

Janey râse un pic prea zgomotos, ca și cum totul i se părea complet ridicol.

– Pentru Dumnezeu, dar de ce s-ar înfuria Selden? întrebă ea pe un ton nevinovat. Ar trebui să fie mândru.

Mimi se uită la ea pierdută în gânduri.

– Dar nu va fi deloc mândru, Janey. Chiar nu înțelegi? Se va simți ca și cum ai încerca să-l subminezi. Ca și cum ai încerca să-i arăți că ești la fel de bună ca el și îl vei ataca exact la punctul sensibil – munca lui.

– Poate Selden trebuie să înțeleagă că mai există o persoană talentată în această căsnicie, i-o întoarse Janey.

Mimi oftă.

– Asta nu înseamnă că el nu crede că ai talent, Janey. Dar dacă ar fi vrut să fie căsătorit cu cineva care face același lucru ca și el, s-ar fi căsătorit cu altcineva. *Deja* el a mai fost căsătorit cu cineva din același domeniu și nu a mers bine. Vrea pe cineva *diferit*. Sunt sigură că îi place mult faptul că ai personalitate și propriile opinii, dar în același timp s-a însurat cu tine pentru că te-a considerat o fată frumoasă, dulce care era plină de înțelegere... față de *el*! Simte că te-a salvat într-un fel...

– Salvat? Pe *mine*? Chiar a spus el...?

– Nu în atâtea cuvinte, dar... hai să nu ne mai ascundem, Janey, nu ai avut o reputație foarte bună.

– Și Selden a crezut!

– Bineînțeles că nu. Dacă ar fi crezut, nu s-ar mai fi însurat cu tine, zise Mimi întorcându-și capul într-o parte și oftând. Credea că lucrurile pe care le ziceau oamenii despre tine... erau greșite. Și eu credeam la fel – cred și acum, normal. Dar credea că, dacă se căsătorește cu tine, îți poate oferi viața pe care ți-ai dorit-o mereu și pe care o meritai. Și normal, și-a închipuit că vrei să ai copii, să-ți întemeiezi o *familie*...

– Suntem căsătoriți doar de șase luni, protestă Janey.

– Nu vrea decât puțină înțelegere, Janey. Selden vrea ca tu să fii mândră de realizările lui. Și tu dacă tot insiști să intri peste el în afacerile lui, va crede că tu nu-l consideri destul de bun la ceea ce face.

– Bineînțeles că este destul de bun la ceea ce face, zise Janey aruncând furioasă șervetul pe masă. De ce toți încercau mereu să-i dea în cap, s-o împingă înapoi înspre ceea ce ei percepeau a fi „locul“ ei – și brusc toată nesiguranța ei și incertitudinile din trecut îi reveniră la suprafață.

Sentimentul nu era doar unul familiar, ci și foarte incomod, pentru că asta însemna o lipsă de control care pentru ea era de netolerat. Aceste sentimente, știa ea foarte bine, puteau fi periculoase; o puteau conduce către unele acțiuni necugetate și dureroase...

Și Mimi, gândindu-se la căsătorie, își aduse aminte de mama ei.

– Sunt niște sacrificii, Janey, pe care trebuie să le faci... spuse ea binevoitoare. Dacă nu ești dispusă să le faci, este foarte dificil să reușești să realizezi ceva...

Probabil Mimi avea dreptate, se gândi Janey, dar era prea supărată să recunoască.

– Dacă te referi la mutatul în Connecticut, nici nu mă gândesc să fac asta...

Mimi îi aruncă o privire de care Janey fu convinsă că era de compătimire.

– Mă gândeam mai degrabă la Patty, murmură ea.

Janey se uită fix la șervetul de pe masă. Oare încerca Mimi cu bună știință s-o îmboldească să vorbească? Patty era un punct sensibil și Mimi știa asta, pentru simplul fapt că se dovedise că Patty avusese dreptate și Janey greșise. După incidentul din Aspen – pe care acum atât Patty, cât și Digger îl priveau ca pe o glumă a căsniciei lor, mai ales partea în care Patty ajunsese la închisoare – Marielle Dubrosey recunoscuse că nu era

copilul lui Digger. Povestea dispăruse imediat fără urmă ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată, iar Patty și Digger încercau să nu mai apară în public și să rămână ascunși, petrecându-și timpul doar ei doi. Cu toate astea, se mai întâlneau cu Selden și Janey să cineze – Selden părea să considere relația lor unul dintre proiectele lui „domestice” – și Patty îi mulțumea mereu lui Selden pentru ajutorul acordat și îi tot spunea lui Janey că ea și Digger erau mai apropiați ca niciodată. Asta o făcea întotdeauna pe Janey să scrâșnească din dinți, mai ales că relația ei nu era ceea ce ar fi trebuit să fie...

Dar nu era singura, se gândea Janey acum, uitându-se la Mimi. Aducându-și aminte de acea după-amiază cu Zizi, se gândi că Mimi era o proastă. Arăta cam obosită în ultimul timp – ca și cum frumusețea ei pur și simplu dispăruse, era atât de trist... dar poate la asta trebuia să se aștepte. La urma urmei, se gândi ea, tot ceea ce Mimi avea *cu adevărat* în viața ei era George. Și dacă modul în care se comportase George față de Janey în ultima vreme putea reprezenta un indiciu, era foarte posibil ca în curând Mimi să nu-l mai aibă nici pe George...

Janey își mușcă buza și își ridică mâna înmănușată, trăsând o linie pe urma unei picături de ploaie pe hubloul avionului. După două săptămâni de la acel prânz cu Mimi, făcuse câteva lucruri. Nu lucruri chiar groaznice, dar lucruri la care nu se gândise prea bine, cel puțin nu pe moment.

În scaunul spațios de lângă interval, Mimi își desfăcea centura de siguranță.

– În sfârșit! Este minunat să ai avionul tău personal, dar mi-e dor de Concorde! Se întinse și întorcându-se către Janey exclamă: Cum să nu *iubești* Parisul!

Janey zâmbi cu indulgență. Spre deosebire de restul lumii, ea nu iubea Parisul în mod special – avea prea multe amintiri neplăcute legate de el. Dar se bucura s-o vadă pe Mimi fericită:

de când făcuse aluzie la această călătorie, atitudinea ei se schimbase complet. Era din nou vechea Mimi, se gândi Janey, plină de energie și amabilitate și chiar părea a fi ea însăși din nou. Ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-o hibernare scurtă, frumusețea lui Mimi revenise: fața era strălucitoare și fină, și se tunsese cu bucle care îi încadrau figura, oferindu-i o imagine de vedetă de cinema din anii cincizeci.

– Haide, zise Mimi nerăbdătoare zorind-o pe Janey să coboare din avion. Nu-ți face griji pentru bagaje – asistenții de zbor o să le trimită la hotel. O să-i spun șoferului să mergem să dăm o tură la Turnul Eiffel. Este un obicei de-al meu, spuse ea luând-o de braț pe Janey și conducând-o spre Mercedes. Oricum, ne vom distra pe cinste. N-ar fi drăguț să uităm de soții noștri pentru o săptămână?

Janey râse și dădu din cap, gândindu-se că e mai ușor de zis decât de făcut. Era foarte dispusă să uite de Selden, își zise ea înverșunată, dar nu avea nici o intenție să-l lase pe George să-i scape.

Visul începu în oceanul scăldat de lumina lunii.

La început, putea auzi valurile verzui care se spărgeau de mal și simțea briza sărată a apei. Apoi văzu că era pe spatele unui delfin uriaș, ținându-se de aripioara lui dorsală care era mai înaltă decât ea. Ea era slabă și cu un trup bine format și bronzat, o Walkirie din alte lumi, singura care putea călări delfinul magic. Erau într-o misiune de salvare a unui bărbat, dar când ajunseră la el, fură loviți de un val puternic, care îl duse pe bărbat la mal în siguranță. Și când valul se sparse de mal, fata și delfinul dispăruseră. Cu inima bătându-i puternic, Janey știu că ea, fata, murise.

Bărbatul fusese dus într-un sătuc de lângă malul mării, populat de nativii locului și de un grup pestriț de americani tineri. Bărbatul – abia dacă putea fi numit bărbat, nu avea mai mult de douăzeci și patru de ani – își rupsesse un picior. Două

zile mai târziu, delfinul fu descoperit. Era grav rănit și sătenii îi făcură un ȧarc în apă, sperând să se însănătoșească. În ziua următoare, o tânără femeie apărură în sat. Era Janey, dar nu Janey care fusese pe delfin, ci sora ei mai mică. Nu sora din viața reală, Patty, ci o soră geamănă. Era la fel de frumoasă, dar se întreba dacă ea va putea face vreodată faptele eroice pe care le făcuse sora ei mai mare. Dar totuși, trebuia să încerce. Eroina era moartă, și ea trebuia să descopere ce se întâmplase cu *adevărat*.

Stătea pe plajă trasând o linie în nisip cu degetul de la picior. O dorea inima pentru delfinul rănit și pentru eroina care murise, dar avea de îndeplinit o misiune. Se apropie tânărul bărbat, care se uită la ea și într-o secundă se îndrăgostiră unul de altul.

Bărbatul o conduse spre barul Kon Tikki. O așteptau o mulțime de aventuri periculoase și solitare, dar se întrebă dacă nu ar mai putea iubi pentru ultima oară. Ar putea oare să-l atragă? Toate celelalte femei de pe insulă erau frumoase, mult mai frumoase decât ea, dar *el* o dorea pe *ea*.

Dansă pentru el în barul Kon Tikki. Și apoi luând-o de mână, o conduse departe de mulțime. Era îndrăgostit de ea. Se sărutaseră și făcuseră dragoste, devenind o singură ființă, uitând de ei înșiși în acea senzație delicioasă a sexului pur. Făcură dragoste ore întregi, el posedând-o în toate pozițiile. Nu-i era frică, nu simțea furie sau nesiguranță, doar acel sentiment minunat de dragoste...

Apoi ea trebui să plece. Trebuia să-și ducă misiunea până la capăt. Merse pe malul unde se afla ȧarcul delfinului. Întinse mâna și delfinul se uită la ea cu cei mai triști ochi pe care îi văzuse vreodată...

Cu un ȧipăt adânc de suferință, se trezi încet, delfinul materializându-se în contururile dure ale fotoliului din partea cealaltă a camerei, marea pierzându-se în perdelele roșii și grele de la fereastră. Pentru o clipă, nu-și putu aminti unde era și ce

căuta acolo, dar apoi, printr-un proces de eliminare, își aduse aminte că era la Paris, la Plaza Athénée, și că era acolo de două zile împreună cu Mimi. Dar pe plan emoțional, era încă în vis. Își dorea să se întoarcă, să fie din nou în locul acela unde avea un scop și voia să se îndrăgostească din nou... dacă ar putea găsi acel sentiment și în lumea reală, se gândi ea frustrată. Dacă ar putea trăi așa ceva măcar *o dată* în viață... și întorcându-se alene să vadă cât era ceasul – zece dimineața – își aminti că exista *un* bărbat care i-ar fi putut satisface dorințele și acel bărbat era Zizi...

De ce nu o dorise? se întrebă ea. Și aducându-și aminte de ultimele clipe ale întâlnirii lor groaznice, realiză brusc că, undeva de-a lungul vieții ei, o luase pe un drum greșit. Acel drum greșit era ca un trunchi de copac din care ieșeau nenumărate ramuri, care, de asemenea, deveniseră niște căi greșite, și cu toate astea ea mersese mai departe, sperând că una dintre acele căi o va conduce într-un fel sau altul înapoi la drumul cel bun. Dacă și-ar fi luat viața în mâini de la o vârstă mai fragedă și dacă ar fi riscat să facă exact ceea ce își dorea să facă pentru ea, nu ar fi ajuns niciodată aici, se gândi ea supărată – în Paris și măritată cu un bărbat care nu o iubea, sau cel puțin nu o iubea în felul în care își dorea ea să fie iubită. Cum stătea așa în pat, amintiri neplăcute începură să-i revină în memorie, amintiri ale acelei săptămâni jenante petrecute în Mustique și auzi conversația lui Selden cu mama sa la fel de clar de parcă ar fi fost în aceeași cameră:

„Atât ea cât și sora ei par a avea probleme...”

„Janey are câteva idei în căpșorul ăla...”

Își acoperi capul cu mâinile simțind nevoia să țipe. Cumva, se gândi ea frenetic, va găsi drumul cel bun... va obține respectul pe care îl merită... totul era posibil, ce bine ar fi să iasă treaba cu George!

Se uită din nou la ceas – zece și zece, adică tocmai trecuse de ora patru dimineața; în New York și era prea devreme să

sune. În ultimele două zile îi lăsase lui George trei mesaje și de fiecare dată secretara lui o rugase să aștepte la telefon, iar când revenea spunea că George era într-o ședință și o va suna el mai târziu. Până acum, încă nu sunase, și acum Janey bănuia cu teamă că el o evita *intenționat*. Ah, dacă nu ar fi la Paris! Dacă ar fi rămas în New York, ar fi putut da de el, ar fi plănuit ea să se întâlnească cu el din întâmplare la restaurant sau chiar pe stradă. George era un om care ținea mult la tabieturile lui și ea îi înregistrase, fără să-și dea seama, toate mișcările pe care el le făcea regulat: miercurea prânzea la Dingo's, joia la Patroon și la cinci jumătate fix trei zile pe săptămână mergea la New York Athletic Club în Central Park South.

Se ridică din pat și merse la duș, ajustând temperatura pentru a produce un val de apă rece. Diferența de fus orar era foarte dificil de suportat în a doua și a treia zi, și ea avea nevoie să fie în formă maximă. George trebuia convins că în ceea ce privește proiectul lor, nu avea de făcut decât o singură mișcare: să semneze contractele și cecurile. Și trebuia să știe că dacă credea că o poate amâna prin simplul fapt că o trimisese la Paris, se înșela amarnic.

Apa rece o mai învioră și ștergându-se cu un prosop, examinează cu un ochi critic „situația George“. Era oare posibil ca ea să-și fi jucat greșit cartea? În ultima lună, de când adusese în discuție subiectul, chiar după Anul Nou, jucase foarte bine, rezistând și neoferindu-i singurul lucru pe care, credea ea, el *chiar* îl dorea. Datorită lingușelilor și asiduității sale, el acceptase într-un final ideea ca ea să producă filmul bazat pe cartea lui Craig. Fuseseră întocmite contractele și revizuite de mai multe ori de avocații lui. Și apoi, convinsă de faptul că era foarte dorită și că sexul va parafa afacerea, îi „cedase“ într-o după-amiază la el în birou.

Știuse că probabil, până la urmă, se va ajunge și la asta și la început luase o decizie la rece, rațională, cum că succesul era mai important decât orice noțiune falsă de virtute. Normal,

din fericire ea îl *considera* pe George atrăgător și amuzant și câteodată chiar avea fantezii cum ar fi să fie căsătorită cu el. Dar avu senzația neplăcută că ceva se schimbase, abia când actul în sine luă sfârșit și el își încheie fermoarul de la pantaloni. El o sărutase afectuos pe obraz, dar ceea ce spusese apoi, o neliniștise:

– Mulțumesc, zise el, de parcă îi mulțumea unui chelner pentru o masă reușită. A fost foarte drăguț.

– Drăguț? zise ea surprinsă, ușor rănită de evaluarea lui.

Știind că actul trebuia să fie unul de neuitat, îi oferise una dintre cele mai bune partide de sex oral, băgându-și un deget în anusul lui în timp ce își răsucea limba în jurul penisului.

– OK, zise el simțindu-i dezamăgirea. A fost foarte bine. E de ajuns?

Apoi o escortase până la ușă, arătându-i tot atâta interes cât îi arăta și contabilului său și pentru o clipă se simți foarte vinovată față de Mimi...

– Dar cum rămâne cu contractele? întrebasese ea nonșalant, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

– Ah, contractele, exclamase el dându-și ochii peste cap. Vorbim mâine despre ele.

El îi ținu ușa deschisă – nu avu încotro decât să treacă dincolo de prag.

– Să ai o după-amiază frumoasă, zisese el în urma ei.

Dar nu mai fusese dispus să vorbească despre contracte a doua zi sau în oricare altă zi. Încă îi răspundea la telefoane, dar de fiecare dată când ea încerca să pomenească de contracte, el schimba subiectul repede și apoi imediat secretara lui intra pe fir, anunându-i că avea un telefon foarte important pe cealaltă linie. Până în seara plecării spre Paris, el încă nu semnase contractele și nici nu îi spusese când le *va semna*. Și până la momentul respectiv Craig suna zilnic...

Lui Craig i se promisese suma de trei sute de mii de dolari pentru a scrie scenariul și încă șapte sute de mii în ziua când

vor începe filmările. Janey avea să primească o sută de mii de dolari de la început și încă patru sute de mii la sfârșitul filmărilor. Aveau optsprezece luni să scrie scenariul și să vândă filmul unui studio. Normal, tehnic vorbind și George era producător (deși, fiind persoana care venise cu banii, nu trebuia să facă neapărat ceva) și avea să primească cel mai mare procent din profit. Dar era atât de frustrant, se gândi Janey, aruncând prosopul pe podeaua din baie și îmbrăcându-se în halat. Mai ales că tot ce avea George de făcut era să scrie un cec de patru sute de mii dolari – un mizilic pentru el, și probabil mai puțin decât cheltuia Mimi pe rochiile ei *haute couture*...

Și acum, uite unde se afla ea, la mii de kilometri depărtare de New York și de George. Nu se îndoia nici o clipă de faptul că dacă s-ar fi putut întâlni cu George, ar fi avut abilitatea de a-i influența decizia. Ce bine ar fi fost dacă nu și-ar fi jucat ultima carte, se gândi ea, dacă nu ar fi fost așa de sigură că jocul s-a încheiat. Brusc, acele ultime minute fatale petrecute cu George îi apărură în fața ochilor ca un film prost și se așeză pe canapea lovind supărată perna.

Dar nu trebuie să se mai gândească la asta. Trebuia să își șteargă din minte acele zece minute și să nu se mai gândească și să mai vorbească niciodată despre ele. Dacă nu s-ar mai gândi la ele, ar fi ca și cum nu s-ar fi întâmplat; treptat, „ele” ar dispărea și nimeni nu va ști nimic. Ar trebui să se concentreze pe proiect; pe ceea ce avea de făcut ca să-l determine pe George să-i răspundă la telefon și să semneze contractele și, după aceea, totul va fi bine.

Se uită prin cameră. Apartamentul mobilat somptuos, care la început i se păruse șarmant, cu toate mobilele decorative stil secol optsprezece, acum i se părea foarte apăsător și se gândi că o plimbare în aer liber ar putea s-o facă să vadă lucrurile într-o nouă perspectivă. Se pieptănă, se pudră și se îmbracă cu un top de mătase și pantaloni largi Versace. Își

aruncă o haină pe umeri și, luându-și geanta se pregăti să se aventureze în orașul pe care-l ura.

– *Pardonnez-moi*, spuse ea aplecându-se spre francezul chel și atrăgător care stătea la recepție. *Est qu'il y a un message pour moi?* întrebă ea cu un accent foarte prost.

Se hotărâse să se oprească și să întrebe dacă avea vreun mesaj – la urma urmei, era foarte posibil ca George s-o fi sunat în timpul nopții și să nu vrut s-o deranjeze.

– *Oui, madame*, zise bărbatul calm, în timp ce Janey se întreba cum de bărbații cu chelie din Franța păreau eleganți, iar în America toți arătau ca Bruce Willis.

Ah, totul era *în regulă* atunci, se gândi ea ușurată, rupând plicul nerăbdătoare. Dar era doar un mesaj de la Mimi prin care o ruga pe Janey să vină la ora unu la Christian Dior.

Prima ei reacție fu una de furie și dezamăgire și, observându-i expresia, recepționarul întrebă:

– E totul în regulă, doamnă?

„Nu, nu este“, se gândi Janey pe punctul de a izbucni, dar se opri la timp. Nu putea lăsa frica să o acapareze, pentru că dacă George ar simți-o, cu siguranță ar mai târăgăna semnarea contractelor cine știe cât timp...

– *C'est d'accord*, zise Janey zâmbind.

George era un om de afaceri dur; probabil se juca acum cu ea pentru a afla cât de dură putea ea să fie. În cazul ăsta, se gândi ea, uitându-se la ceas, era pe punctul de a descoperi că și ea putea juca foarte dur...

Încă mai avea la dispoziție o oră și jumătate până la întâlnirea cu Mimi; între timp, avea să dea o raită pe la magazinul acela de cosmetice și să-și mai cumpere câteva tuburi din rujul ei preferat, Pussy Pink. Făcu semn cu mâna unuia dintre taxiurile aliniate în fața hotelului și se gândi că poate nici nu-l va mai suna pe George în ziua respectivă, și nici în următoarea sau în oricare altă zi.

Nemaiprimind nici un semn de viață de la ea și știind că era cu Mimi, George s-ar putea să se simtă un pic stânjenit...

Luă taxiul spre bulevardul Saint Germain. Orașul i se părea atât de familiar, de parcă nu ar fi plecat de acolo cu cincisprezece ani în urmă, începând cu traficul nebunesc de pe artera care ducea spre Hotel Crillon, pe lângă Tuileries și peste Sena, până la magazinele micuțe de pe Saint Germain. Văzând magazinul pe care-l căuta, făcu semn taximetristului să oprească.

Ușa se deschise însoțită de un clichet de clopoței și Janey intră înăuntru. Magazinul era micuț, cu o singură tejghea – genul de magazin în care trebuia să știi ce să întrebi ca să obții ce vrei. Janey o întrebă pe fata din spatele tejghelei:

– *Vous avez la rouges à lèvres* Pussy Pink?

Fata dădu din cap și dispăru în spate.

Cel puțin această călătorie la Paris îi va permite să-și facă un stoc din rujul favorit. Dar într-o secundă, vânzătoarea se întoarse din camera din spate și scutură din cap.

– Îmi pare rău, doamnă, dar nu mai avem Pussy Pink.

– Nu mai aveți? întrebă Janey mirată.

– Nu...

– Păi... când primiți? Și, aducându-și aminte că era în Paris, adăugă, *encore...?*

– Este *finis*, spuse vânzătoarea ridicând din umeri.

– Ce vrei să spui *finis*?

– Linia. S-a terminat. Gata.

– Dar îl puteți cumpăra de la Barney's, zise Janey ca și cum asta era dovada că fata mințea.

– *Oui*, poate mai au unul sau două, admise fata ridicând iar din umeri, dar când rămân fără, gata, s-a terminat.

– Vrei să spui că...?

– Exact. Culoarea... este, cum se spune, întreruptă?

Janey plecă din magazin șocată. Pussy Pink era culoarea ei de ruj, semnătura ei, de cincisprezece ani, de când venise la Paris... colega ei de cameră, Estella, îi spusese că era bine să

folosească aceeași culoare de ruj ca s-o țină minte fotografii. Și așa fusese, deși poate nu chiar în sensul în care dorise ea...

Și acum... nu-i venea să *creadă*. Pentru o clipă, încremeni în fața magazinului, neștiind ce să facă. Își roase un colț de unghie și-l scuipă. Disparația rujului Pussy Pink însemna că o parte esențială din ea însăși murise și se întrebă cum putea fi înlocuită. Era un semn, se gândi ea... dar pentru *ce*? Apoi, în mod automat, începu să meargă în sus pe stradă și într-o secundă se trezi în fața unei uși de lemn foarte familiare.

Da, se gândi ea, placa roșie discretă cu litere aurii care formau cuvintele ZOLLO MODELS era încă pe perete, la fel și mânerul de alamă de la ușa grea, care se deschidea într-o curte interioară la capătul căreia se aflau niște scări de piatră vechi care duceau către Agenția Internațională Zollo Models. Nu va uita niciodată acea primă zi când trecuse pragul agenției. Era în 1985 și avea optsprezece ani.

– De ce îmi trimite încă New Yorkul fetele cele mai frumoase? se întrebese Jacques Zollo, unul dintre proprietari.

Janey nu știuse ce să răspundă și îi întinsese în tăcere portofoliul.

– Înaltă și slabă, *oui*, rostise el dând din cap și frunzărind repede paginile portofoliului. Dar fața ta nu e bună. E prea americană. Ce bine ar fi fost dacă ai fi venit la Paris acum doi ani, arătând spre o serie de coperte de reviste înrămate, care expuneau chipuri de fete blonde cu ochi albaștri. Toată lumea voia asta atunci. Dar acum? zise el ridicând din umeri.

– *Vă rog*, spuse Janey disperată, cu lacrimi în ochi.

Tocmai venise în Paris de la Milano, unde petrecuse patru luni nefericite încercând în zadar să-și găsească o slujbă ca model; agenția ei din New York decisese că poate avea mai mult noroc în Paris. Nu știa o boabă de franceză și fiecare clipă petrecută în Paris era o agonie; nu-și putea cumpăra mâncare, pentru că era ascunsă în spatele unor tejghele de sticlă și trebuia

să ceri, nu-și închipuise că trebuia să cumperi pastă de dinți de la farmacie și nu cunoștea banii – nu că ar fi avut prea mulți oricum. Era obosită, lefteră și flămândă; dacă nu-și găsea de lucru în Paris, ar fi fost trimisă acasă și mama ei ar fi râs și i-ar fi zis: „Ți-am zis eu... Știam eu că n-o să ai succes...”

– Vă rog, șopti ea din nou. *Fac orice...*

Jacques Zollo o cântări din ochi. Era un bărbat tânăr și chipeș pe la treizeci și ceva de ani – aproape prea chipeș, se gândi Janey – și într-un final, el zise:

– Faci și modelling pentru lenjerie?

– Lenjerie? întrebă Janey cu teamă.

Modellingul pentru lenjerie era singura categorie de care agenția ei din New York o sfătuisese să se ferească, dar ea se hotărî pe loc. Stătea acolo, în fața lui Jacques Zollo, deznădăjduită și falită, așa că ridicând din umeri nepăsătoare, ca și cum nu i-ar fi fost frică deloc, zise:

– Sigur, de ce nu.

Jacques nu fu convins pe deplin.

– Nu ai... zise el făcând un gest de parcă ar fi ținut niște sâni în mână.

– Implanturi? Nu, nu. Nici nu m-am gândit la asta...

– Bine. În America, sânii mari sunt foarte la modă, dar aici în Franța, nu ne place ca femeile noastre să arate ca vacile.

– Ah, nu. Nu aş face niciodată... așa ceva corpului meu. Niciodată.

Janey se îndepărtă de ușa de lemn și plecă mai departe. Mă rog, aia fusese o minciună, se gândi ea, pentru că până la urmă își pusese implanturi. Dar asta nu era nici o surpriză, având în vedere că nu prea se ținea de cuvânt față de ea însăși. Imediat după întâlnirea cu Jacques, se trezise făcând tot felul de lucruri pe care nu-și le-ar fi imaginat niciodată...

„Nu trebuie să te gândești la asta“, se certă ea, mai ales acum. Se întoarse și porni spre Cartierul Latin unde erau multe

galerii care i-ar fi putut distrage atenția. Dar creierul ei părea a fi o entitate separată și, odată ce acea amintire trecuse de bariera minții, îi urma ră curând multe altele, amenințând s-o înece în șuvoiul memoriei...

Existau acele locuri în care cinci sute de femei tinere veneau din toată lumea în căutarea unei slujbe... directorii din industria modei care mereu aveau un „verișor” sau un „prietin” care aveau nevoie de o parteneră... și agenții, care tăiau din banii unei fete dacă aceasta refuza să coopereze. Virtutea tuturor fetelor era într-o anumită măsură compromisă, dar fetele cărora le mergea cel mai bine erau cele care se întâmplau să aibă fața potrivită la momentul respectiv: în jurul lor se crea mare agitație și de obicei reușeau să-și facă iubit vreun fotograf, care le asigura mai *mult* de lucru – și protecție în fața bărbaților libidinoși care erau peste tot. Acele fete erau norocoase – se întorceau la New York într-un an sau doi, și unele dintre ele ajungeau supermodele...

Dar mai erau și *celelalte* fete, fetele de care nimeni nu mai auzise vreodată: fetele care o luau razna sau se drogau prea mult și ajungeau prin spitale. Aceste incidente erau bine cunoscute și erau subiect de conversație printre fotomodele și agenți și fotografi, dar erau întotdeauna reduse la tăcere, iar agenția din New York trimitea un bilet de avion clasa întâi spre orașelul obscur de provincie de unde plecaseră inițial.

Janey era la Paris doar de două săptămâni când un astfel de scandal se iscase în jurul unei fete, Donna Black. Când Janey auzise vestea prima dată, era într-un studio foto în Le Marais, prezentând lenjeria unei companii numită LaBaby. Era prima slujbă pe care o avea și fotografiile erau pentru o reclamă, ceea ce însemna că în sfârșit avea să aibă și ea ceva bani. Reclama urma să prezinte două fete blonde îmbrățișate – vânzând fantezia că două fete erau pe cale să-și dea jos lenjeria (scumpă) LaBaby și să facă sex. Numele celeilalte fete era

Estella, iar ca o coincidență, colega de cameră a Estellei era Donna Black.

Amândouă erau din Indiana, dar în timp ce tatăl Donnei era doctor, al Estellei era un mărunț traficant de droguri. Estella zicea că mama ei era chelneriță, dar ceva din modul în care își dădea ochii peste cap de fiecare dată când pronunța cuvântul „chelneriță“, o făcea pe Janey să se gândească de fapt că mama ei era un fel de prostituată.

Estella era genul de fată care nu avea ce pierde. Prin modelling, ea se ridicase mult mai sus și mai repede decât ar fi sperat ea vreodată în Indiana, așa că totul era pentru ea un bonus. Cu gura spurcată și foarte amuzantă, era ceea ce mama lui Janey ar fi numit un anturaj dubios. Râdea de fotograficul care vorbea foarte puțin engleză, imitându-i mișcările pantomimice când încerca să le explice ce să facă și întrebase clientul cât era dispus să plătească, dacă într-adevăr făceau sex. Clientul nu fusese ofensat de întrebare, răspunzând simplu:

– Este un lucru minunat să plătești o femeie pentru sex, afirmație care le făcuse pe Estella și pe Janey să râdă cu lacrimi și întreaga după-amiază repetaseră afirmația asta de nenumărate ori, spre consternarea fotografului și a asistenților săi.

La sfârșitul zilei, Jacques o sunase pe Estella care se întorsese șocată în urma convorbirii.

– Donna Black l-a înjunghiat pe Antoine DeBourgey.

Antoine DeBourgey era directorul unei companii de produse cosmetice; după câte se pare, Donna avusese o relație cu el, până când îl prinsese în pat cu un alt fotomodel. Genul ăsta de incidente se petreceau mereu în Paris, dar studioul fu cuprins de agitație; ședința foto era amânată pentru a doua zi, le anunțase fotograficul, pentru că nimeni nu putea munci acum că aflaseră o astfel de bârfă picantă.

Janey și Estella își luară lucrurile și plecară și, în timp ce o urma pe Estella în jos pe scări, Janey crezu, din mișcările

capului Estellei, că aceasta plângea. Dar când ajunseră în stradă, văzu că era tocmai invers: Estella râdea isteric.

– Am știut dintotdeauna că Donna va claca – știai că păstra borcanele goale?

Reacția imediată a lui Janey fu una de oroare, dar în cele câteva luni petrecute în Europa, descoperise că reacțiile ei naturale erau adesea greșite sau considerate burgheze. Așa că o urmări pe Estella și îi copie reacția. Râzând și ea, Janey spuse că nu șcunoștea pe nimeni care să fi meritat asta mai mult decât Antoine, și adăugă:

– Crezi că a... murit?

– Ah, mă îndoiesc, zise Estella autoritar ca și cum ar fi știut foarte bine subiectul ăsta. Nu este ușor să omori pe cineva cu un cuțit. Trebuie să îi tai gâtul sau să-l înjunghii de multe ori. Donna nu era puternică, nu făcea deloc exerciții – ăsta era unul dintre motivele pentru care Jacques voia s-o trimită înapoi.

Fetele se uitară una la alta și începură să chicotească; adevărul era că modelele nu făceau deloc sport – rămâneau slabe urmând o dietă cu șampanie și țigări.

– Asta mă încurcă foarte rău, zise Estella. Va trebui să gălesc altă colegă de cameră. Donna nu muncea niciodată, dar tatăl ei plătea chiria.

Și Janey, pătrunsă brusc de aspectul sofisticat al unor astfel de oameni decadenți și strălucitori, se oferă să fie colega ei de cameră.

Estella locuia pe Malul Stâng aproape de Sena, într-un apartament cu tavan înalt în care se intra printr-o curte. Lui Janey, planul apartamentului i se păru absolut aiuritor – erau *chambres* în care nu puteai să intri fără să treci prin alte camere –, dar era mult mai bine față de apartamentul anterior. Acesta – care fusese de fapt închiriat de un fotomodel care locuise în Paris cu cinci ani înainte, apoi se mutase înapoi la

New York, unde acum era „fața“ unei mari companii de produse cosmetice – era mobilat cu ceea ce i se părea lui Janey a fi mobilă scumpă, veche franțuzească, dar de fapt erau piese de mobilier care puteau fi cumpărate din orice piață de vechituri din Paris. Dar ce i se păru uluitor lui Janey fu dormitorul Estellei. Era plin cu perechi de pantofi, genți Louis Vuitton, jachete, rochii, pulovere și bijuterii – toate de firmă și costând mai mult decât și-ar fi permis vreodată Estella. Janey făcu ochii mari în fața unor asemenea bogății. Ea fusese educată într-un mediu puritan și modest, în care excesul reprezenta un păcat nescris, dar acum, văzând lucrurile Estellei, toate valorile din copilărie își pierdură sensul.

– Ah, poți împrumuta ce vrei, zise Estella observând expresia de uimire de pe fața lui Janey. Doar să mă întrebi înaintea, da? Nu suport fetele care iau lucruri fără să spună...

– Dar cum...?

– Iubitul meu. Mereu îmi face cadouri.

Janey se uită la Estella neînțelegând; francezii erau recunoscuți pentru zgârcenia lor, gândindu-se că pentru ceea ce refuzau să plătească în franci, compensau cu niște cuvinte frumoase.

– Este arab, zise Estella jucându-se cu o geantă Chanel de piele întoarsă care era „accesoriul“ anotimpului respectiv și costa mai mult de două mii de dolari. Anumitor fete nu le plac arabii. Le e frică de ei pentru că sunt foarte bogați. Dar îți cumpără orice vrei tu și te plimbă peste tot. Sayed are un iaht și vara asta mergem într-o croazieră pe coasta de sud a Franței. Este cel mai la modă loc și toată lumea va fi acolo. Știi tu, zise ea râzând, văzând expresia confuză a lui Janey, Saint-Tropez și Cap d'Antibes și Monaco. Sayed mi-a promis că mă va prezenta prințului Albert...

Această ultimă frază fusese spusă cu atâta sofisticare, încât deși Janey știa că Estella își dă aere, rămase fără cuvinte. Lumea despre care vorbea Estella îi era complet necunoscută,

dar o putea zări, foarte aproape de mâna ei, ca un diamant agățat de o brățară.

– Arabilor le place să aibă multe femei frumoase prin preajmă. Așa că poate îl conving pe Sayed să te invite și pe tine pe iaht. Dacă nu vrei, sunt convinsă că altcineva...

Un beculeț de alarmă se aprinse în capul lui Janey, dar nu îl luă în seamă.

– Oh, o să vedem, zise ea, ca și cu ar fi avut lucruri mai bune de făcut...

Dar când se duse în camera ei să despacheteze, dădu cu ochii de gențile ei de voiaj Samsonite de un albastru-pal. Mama ei i le cumpărase pentru această călătorie într-un acces de generozitate, dar dintr-odată, cele două valize păreau să reprezinte toate lucrurile jenante care erau în neregulă cu ea: era ponosită, și americană, și nesofisticată – și, culmea, existau fete care porniseră mai de jos decât ea și aveau acum mult mai mult. În timp ce se gândea la asta, în ușă apăru Estella. Purta o jachetă colorată Chanel și blugi, cu geanta de piele în-toarsă Chanel atârându-i nonșalant pe umăr și arătând, în ochii lui Janey, exact cum ar fi trebuit să arate o tânără femeie.

– Mă duc să iau niște *pain*, zise Estella. Vrei ceva? Țigări?

– Nu fumez, spuse Janey.

– Nu fumezi? se miră Estella, apoi râse. Va trebui să te apuci. Toată lumea fumează în Paris.

Se întoarse și fluierând un hit franțuzesc la modă, ieși din casă.

Janey se întoarse la despachetatul ei. Dar cum auzi ușa închizându-se, se întoarse în camera plină de comori a lui Estella. Își aduse aminte că fusese crescută în spiritul unor valori pozitive, era o fată bună, dintr-o familie bună, care fusese învățată de mică să nu invidieze pe nimeni, dar acum se întreba ce însemna asta de fapt. Nu era oare doar o modalitate de a nu-i face să se simtă prost pe oamenii care nu puteau avea ceea ce

își doreau? Pentru că acum ea *râvnea* din tot sufletul și o invidia pe Estella. Era oare vina ei că fusese educată să nu aștepte prea multe de la viață, în afară de o slujbă incertă și un mariaj incert și niște odrasle? Ce fel de înțeles profund trebuia ea să perceapă din *asta*?

Dar aici, se gândi ea mângâind mătasea rochiilor, astea erau *reale*. Nu contează de câte ori fusese avertizată de pericolul care o pândea dacă își dorea diverse lucruri, în mintea ei, astea erau *realizări*. Erau ca niște tributuri magice, plătite aceluia pe care Dumnezeu sau soarta îi alesese în mod misterios și se părea că nu trebuia să faci *nimic* special pentru a le obține. Plimbându-se prin cameră amețită, luă o jachetă de pe un umeras; gulerul avea blăniță aurie și era mai moale și mai luxoasă decât orice văzuse ea vreodată. Stând în fața oglinzii de mărime naturală, Janey își puse jacheta peste tricou și ridică gulerul. Acum, cu blănița aproape de față, nu mai părea studenta drăguță venită din America la Paris. Se transformase brusc într-o tânără răpitor de frumoasă, pentru care totul era posibil. Chiar și un mariaj cu prințul Albert și rolul de prințesă adevărată!

Se admiră în oglindă, îndrăgostindu-se de propria reflecție și se gândi că da, *râvnea* într-adevăr. Dar diferența era că acum își dădea seama că putea avea. Și într-un fel sau altul, *va* avea, foarte, foarte curând.

Paisprezece

Janey ridică privirea, dându-și seama că fusese atât de pierdută în gânduri, încât traversase Sena și acum era iarăși pe Malul Drept și periculos de aproape de Place Vendôme. Se opri o secundă și apoi, ca un fluture de noapte atras de lumină, făcu vreo câțiva pași înainte și se trezi în piață.

După cincisprezece ani de când plecase din Paris, era inevitabil ca pașii să nu o poarte și aici, își zise ea uitându-se în sus la fațada impozantă a hotelului Ritz. Oare pentru că aici, chiar în acest loc, începuse totul; nu aici apucase ea pe acel drum greșit? Nu aici stătuse cu cincisprezece ani în urmă, uitându-se la același hotel și fiind pe punctul de a lua o decizie irevocabilă care avea să-i determine cursul ulterior al vieții?

Dar poate că vedea ea totul mult prea dramatic. „*Era atât de tânără atunci*, zise o voce lăuntrică; de unde să fi știut?“ „Dar oamenii știu, îi zise o altă voce, chiar dacă *sunt* tineri.“ Până la urmă, nu a fost doar o întâmplare? O întâmplare care a condus la alte întâmplări, și acestea au condus la altele și tot așa la nesfârșit și, cumva, reușise să treacă peste toate. Reușise oare? Pentru că, după câte se părea, încă își petrecea mult timp încercând „să treacă peste“ diferite lucruri. Și dacă îți petrecai mereu timpul încercând să treci peste întâmplările din trecut, cum puteai oare să mergi înainte?

Se uită împrejur și observă că piața era ciudat de pustie pentru o după-amiază de miercuri și, zărind o bancă liberă, se așează. Își lăasă capul în palme, amintindu-și ziua aceea de demult, când Estella se întorsese de la pâine – după trei zile. Janey fusese atât de singură și atât de ușurată când fata intrase în casă la patru după-amiaza, încât nu îi observase pupilele dilatate și mâinile care îi tremurau, sau faptul că fuma țigară de la țigară și nu putea să dea nici un răspuns coerent la nici una dintre întrebările ei. Într-un final, Estella intră în bucătărie și zise melodramatic că are nevoie de un pahar de băutură; în graba ei de a scoate dopul unei sticle de vin, tirbușonul se rupse și Janey îi luă sticla și împinse dopul înăuntru.

– Am fost îngrijorată, zise Janey. Am crezut că ai murit sau ai avut vreun accident, sau s-a întâmplat ceva cu Donna...

– A plecat definitiv și nu o s-o mai lase să intre vreodată în Franța, zise Estella bând direct din sticlă. Și eu îi urez drum bun. Era foarte plictisitoare...

– Dar tu unde ai fost?

– M-am întâlnit cu Sayed și am fost la o petrecere.

– Petrecere? Timp de trei zile?

– Am fost odată la o petrecere care a durat o săptămână. Oricum, nu s-a terminat și m-am întors să te iau și pe tine. Unchiul lui Sayed este în oraș și *el* vrea să petreacă. Ce zici?

– Vorbesc engleza?

Fusese atât de nefericită, s-ar fi dus oriunde dacă se vorbea în engleză. Estella râse:

– Bineînțeles, prostuțo. Toți sunt absolvenți de Cambridge sau ceva de genul ăsta.

Janey se duse să se schimbe.

Când ieși din cameră, Estella scutură din cap și spuse:

– Greșit, greșit. Lui Rasheed îi plac femeile care arată ca niște doamne.

O conduse pe Janey în camera ei și îi alese o rochie cu imprimeuri.

– Rasheed? întrebă Janey.

– Rasheed al... zise Estella pronunțându-i tot numele.

Janey făcu un pas înapoi; recunoscuse numele și nu știa dacă să fie încântată sau înspăimântată.

– Știi tu, zise Estella zâmbind. Este unul dintre cei mai bogați bărbați din lume...

Janey se așteptase ca petrecerea să aibă loc într-o casă sau un apartament, dar în loc de asta, ea și Estella luaseră un taxi până la Place Vendôme. Mașina trase în fața hotelului Ritz și Janey se uită uluită în sus la fațada somptuoasă. Se gândi că era așa de mare și așa de elegantă; cu toate acestea, în minte i se declanșă alarma.

– Un *hotel*?

– Aici *locuiește* el, prostuțo, explică Estella plătindu-i șoferului. Ar *putea* cumpăra orice casă din Paris, dar *locuiește* într-un hotel pentru că este mai comod. Toți bogătașii fac așa. Și în fața hotelului, Estella o apucă de braț și, uitându-se direct în ochii ei, îi zise: Acum, ascultă-mă.

– Da?

– Noi două suntem prietene, așa că vreau să știi care e treaba de la început. Dacă Rasheed te ia și te împinge pe pat... nu *ești obligată* să faci nimic. Dar dacă *accepti*, înseamnă două mii de dolari sau o bijuterie.

Pentru o clipă, Janey se uită fix la hotelul luxos. „Aha, se gândi ea. Deci așa merge treaba.“ Dar bineînțeles că așa mergea; ea și Estella nu aparțineau acelei lumi, și ea ar trebui să – *trebuia* să – îi mulțumească Estellei și să plece acasă.

Dar până acasă era un drum așa de *lung*. Și mai purta și tocuri înalte. Și oricum, acasă n-o aștepta nimic interesant, în afară de încă o seară de singurătate. Cu dramatic de scurta perspectivă a tinereții, nu putea vedea în fața ochilor decât o

noapte lungă, pustie și fără sens, care se prelungea într-o altă noapte lungă, pustie și fără sens; săptămâni și luni întregi în care viața ei nu se schimba cu nimic față de acel moment. Se întoarse spre Estella și zise:

– OK.

Estella o luă de braț răsând și o conduse în holul hotelului, tocurile lor răsunând pe podeaua de marmură, apoi intrară în lift. Estella se uită în oglindă și îi zise lui Janey:

– Ține minte, două mii de dolari sau o bijuterie. Dar cred că e mai bine să accepți banii. Poți să-ți iei oricând un prieten care să-ți cumpere haine și bijuterii, și în felul ăsta, nu trebuie să le ceri tu *lor* bani și ei n-o să te considere o...

– Da, zise Janey, uitându-se în oglindă și gândindu-se că până acum totul era bine.

Încă nu acceptase avansurile lui Rasheed. Își zise că se va decide când îl va vedea, și dacă nu-i plăcea, va pleca...

Ușa liftului se deschise și intrară într-un hol lung cu un covor roșu, oprindu-se la mijloc, în fața unor uși duble. Estella sună; în mai puțin de o secundă, ușa fu deschisă de un bărbat scund purtând o *djellaba*. Se aplecă ușor când intrară; nu părea nici surprins de venirea lor, dar nici ca și cum le-ar fi așteptat.

– Rasheed e aici? întrebă Estella cu tupeu.

– Este într-o ședință de afaceri care se va termina curând. Puteți aștepta aici, vă rog?

Intrară în salonul mare al apartamentului, care lui Janey i se păru cea mai mare cameră pe care o văzuse ea vreodată – plină de scaune clasice și taburete – și totuși, era ceva depri-mant în vastitatea ei. În cameră nu se afla nimeni în afară de ele două și, cu un fior de teamă, Janey se răsti la Estella:

– Credeam că va fi o petrecere.

– Nu-ți face griji, zise Estella nonșalantă. Probabil va fi mai târziu.

Se așază pe o canapea din mătase roz urmărindu-l pe servitor, care făcu iar o plecăciune și ieși din cameră. Estella o apucă de braț și-i zise:

– Haide!

– Dar nu putem...

– Fac ce-mi place. Rasheed știe asta, zise ea mândră, trăgând-o pe Janey într-o cameră mai mică mobilată ca o bibliotecă și cu o tejghea de-a lungul unui perete.

Căută pe rafturile de deasupra și se întoarse triumfătoare ținând în mână o tăviță de argint:

– Haide, grăbește-te!

– Eu nu...

– Rasheed nu se supără dacă prizezi cocaină, atâta timp cât nu o faci în fața lui.

Puse tăvița pe tejghea și, folosind o lamă de argint, împărți cocaina în patru linii separate. Apoi luă un pai de argint și priză două dintre linii, oferindu-i apoi paiul lui Janey. Pentru moment, Janey fu șocată – auzise de cocaină, dar nu luase niciodată; până la momentul respectiv, fusese complet ignorantă în ceea ce privește motivul frecventelor escapade ale fetelor la toaletă în timpul ședințelor foto, sau modul constant în care acestea își ștergeau nasul și voiau să-ți spună tot ce li s-a întâmplat. Ele pur și simplu o consideraseră una de-a lor, credea ea, și nimeni nu-i fusese așa de apropiat ca să afle...

– Nu-mi spune că nu ai mai prizat niciodată cocaină, zise Estella dându-și ochii peste cap. Doamne! Chiar trebuie să te învâț *totul*?

– Eu nu... repetă Janey patetic.

– Ar fi bine să încerci, zise Estella. Face ca totul să pară mult mai ușor. O să vezi.

Janey luă paiul de la Estella și inhală cu precauție un sfert dintr-o linie.

– Pentru Dumnezeu, prizează tot! Ai idee cât costă?

Ochii i se plimbau de colo-colo, urmărind-o nervoasă pe Janey cum își inhala partea și, când termină, Estella îi luă tăvița din mână și inhală direct din grămăjoară.

De undeva din vastul apartament se auziră două voci bărbătești și Estella puse tava la loc și scoase o sticlă de șampanie roz dintr-un frigider.

Doi bărbați trecură pe lângă ușa camerei lor.

– Rasheed! strigă Estella.

Bărbații se opriră și intrară în cameră.

Unul era tânăr, treizeci și ceva de ani; celălalt era mai bătrân, poate patruzeci și ceva, cincizeci. Janey se uită curioasă la cel mai bătrân, Rasheed. Nu mai văzuse nici un arab înainte și se așteptase la turban și robe lungi, ca desprinsă din *O mie și una de nopți*. Dar acesta era de statură medie și îmbrăcat într-un costum croit impecabil; avea pielea de un bej-gălbui și o mustață mică, încărunțită. Lui Janey i se păru chiar atrăgător, și, cu toate astea, pe fața lui nu se citea nici o emoție, ca și cum era obișnuit să-și păstreze gândurile și sentimentele doar pentru el.

Intră în cameră și zâmbi rece.

– Ah, da, zise el cu un ușor accent englezesc. Văd că ai găsit aperitivele.

– Ea este Janey Wilcox, zise Estella cu prea mult entuziasm.

Janey simți ceva neplăcut prelingându-se pe gât, își simți mâinile umede și reci și avu sentimentul clar că va vomita. Se uită la Rasheed cu ochii mari, întrebându-se dacă el observase starea în care se afla ea, dar Rasheed nu făcu nimic altceva decât să dea din cap, măsurând-o de sus până jos. Bărbatul care era cu el, cel tânăr, se uită de la Rasheed la fete; el părea nesigur pe situație, neștiind ce se întâmplă, sau ce se aștepta din partea lui în situația dată. După o liniște foarte stânjenitoare, făcu un pas înainte și întinse mâna:

– Justin Marinelli, zise el cu accent american.

Americanul purta ochelari cu rame de aur și o cravată galbenă, și Janey observă că avea verighetă. Cei doi bărbați își strânsesă mâna și Janey avu o idee nebunească de a i se arunca la picioare și a-l implora s-o ia de aici și să aibă grijă de ea și s-o ducă acasă, dar Rasheed zise:

– Îl conduc pe domnul Marinelli și mă întorc să facem un tur.

– Cred că mi se face rău, zise Janey sprijinindu-se de un scaun.

– Nu fi ridicolă, zise Estella, scoțând tăvița și împărțind încă patru linii. Și mie mi se întâmplă așa prima oară când prizez – dacă mai tragi o linie, sigur o să te simți mai bine.

Janey priză încă două linii, și Estella zise:

– Te-a plăcut, sunt sigură.

– Nici măcar nu a dat mâna cu mine.

– Este cel mai bogat bărbat din lume. Doar nu te aștepți să se gândească la *astfel* de lucruri. E ocupat.

– Prea ocupat ca să dea mâna?

– Ascultă, spuse Estella. Să nu-l lași să te intimideze. Pe bogătașii ăștia trebuie să-i tratezi ca pe niște oameni obișnuiți. Asta e șmecheria, înțelegi? Adoră asta, pentru că...

În acel moment Rasheed se întoarse. Ochii lui negri scăpărare spre sticla de șampanie nedeschisă, se întoarse și bătu din palme:

– Mohammed!

Într-o clipă, bărbatul care deschisese ușa își făcu apariția, dar Estella fu mai rapidă și luă sticla de șampanie zicând:

– Nu fi ridicol, Rasheed, torn eu. Mama a lucrat într-un bar, știi? Locul ăla în care oamenii intră ca să bea ceva?

– Da, știu cum stă treaba cu barurile, zise el urmărind-o cu privirea.

– Dar nu intri niciodată într-unul, zise Estella pe un ton glumeț, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Se întoarse spre Janey înșurubând tirbușonul în dopul sticlei.

– Să știi că el nu bea!

Dopul sări cu spumă cu tot și Estella se feri râzând, ținând sticla în sus, petrecăreața desăvârșită.

– Folosim pahare, Rasheed? Sau bem direct din sticlă?

– Pahare, vă rog, zise el fără nici o inflexiune a vocii.

Janey se uită la Estella și văzu, cu o umbră de regret, că era probabil cea mai proastă fată pe care o cunoscuse vreodată. Nici nu era sigură dacă îi plăcea de ea așa de mult, dar își dădu seama că acum nu era momentul să stea și să judece caracterul Estellei și, mai presus de orice, simțea o nevoie nesățioasă de a bea alcool. Luă repede un pahar de șampanie din mâna Estellei și bău jumătate pe nerăsuflăte, apoi își reumplu ochi paharul. Rasheed se întoarse și le conduse afară din cameră.

„Turul“ apartamentului nu era altceva decât un pretext pentru actul sexual care avea să urmeze, și totuși Rasheed se apucă să le vorbească despre istoria hotelului, despre mobilier și despre tablouri, iar Janey fu luată prin surprindere de cât de multe lucruri știa – ea chiar dacă ar trăi până la o sută de ani, și tot nu ar ști așa de multe ca el. Cunoștințele lui nu făceau decât să-i confirme faptul că ea abia dacă primise vreo educație și probabil nici nu va primi vreodată și se întrebă dacă arăta la fel de proastă pe cât se simțea. Estella făcea niște comentarii prostești și între ele apărură o competiție nerostită – pentru fiecare comentariu prostesc făcut de Estella, Janey încerca să se distingă punând întrebări inteligente. Dacă Rasheed ar considera-o deșteaptă, dacă ar vedea diferența dintre ele două...

Ajunseră la o cameră mare cu gresie și cu piscină. Era singura piscină privată dintr-o cameră de hotel din întreaga Franță, le spusese el; gresia fusese importată din Italia în urmă cu două sute de ani și îl înfățișa pe Poseidon. Janey nu avea

nici cea mai vagă idee cine era Poseidon, dar se uită inteligent la bărbatul cu trident, iar Rasheed se scuză și îi făcu semn Estellei să vină de cealaltă parte a piscinei.

Avu loc o scurtă conversație și Estella dădu din cap. Se întoarse lângă Janey, iar Rasheed rămase lângă ușă.

– Te place. Vrea să-ți arate dormitorul, șopti Estella.

Lui Janey îi fusese groază de acest moment, dar surprinzător, acum că sosise, nu mai simțea spaimă, ci un curaj ciudat, ca și cum hotarele normalității care stăteau între ea și viață fuseseră șterse, așa că se întoarse spre Estella și zâmbi. Se gândise că îl va refuza, dar acum simțea o dorință bizară de a se duce. Se îndreptă spre Rasheed, iar el dădu din cap afirmativ; când trecură prin camera cu gresie și piscină și apoi prin hol, Rasheed făcu gestul curtenitor de a o lua de braț.

Intrară într-un dormitor vast cu un pat cu baldachin. El îi făcu un semn să-și dea jos lenjeria intimă, iar Janey se gândi că, practic, era aproape virgină. Făcuse sex doar de trei ori, cu un student american de la Universitatea Rutgers, pe care-l întâlnise la Milano. Experiența fusese dureroasă și neinteresantă, și o uimise faptul că părea a nu avea nici o legătură emoțională cu evenimentul. De fiecare dată când se întâmplase, simțise o distanță imensă între ea și corpul ei, de parcă ar fi plutit undeva deasupra, privind actul sexual cu o detașare plictisită – ceea ce observase și studentul american. Fusese jignit și, înfuriat de lipsa ei de reacție, o acuzase că este frigida. Asta se întâmplase la o cafenea în aer liber, unde își beau cafeaua, iar Janey aproape intrase în pământ de rușine; pentru că, neavând experiență, era sigură că el avea dreptate. Șocată și fără un cuvânt, pur și simplu se ridicase și plecase și, când văzuse că el nu are de gând să vină după ea, începuse să plângă. Apoi, după ce se gândise mai bine, decisese că problema era de fapt că nu fusese câtuși de puțin atrasă de el. Era foarte cusurgiu, aproape friza patologicul – se spăla mereu pe

mâini –, și când mergeau la cafenea insista să-și șteargă tacâmurile cu șervețele umede, pe care le păstra mereu în rucsac.

Și acum, stând pe pat, fără chiloți și cu gleznele încrucisate, îl urmărea pe Rasheed cum se descheie la pantaloni și simți aceeași detașare bizară. Se întrebă în treacăt oare ce va face, dacă o va lega și va abuza de ea. Nu i se păru chiar o idee neplăcută, ci mai degrabă ca un lucru ce era puțin posibil să se întâmple, mai ales când Rasheed își dădu jos boxerii englezești și îi împături frumos la marginea patului. Se apropie de ea și Janey văzu că are erecție și că penisul lui era mai mare decât al studentului, cu păr negru și cu un vârf cafeniu. El ridică mâinile – pentru o clipă Janey crezu că o va săruta, dar îi desfăcu cei trei nasturi de la rochie. Îi scoase sânii. Îi privi gânditor, dar n-o atinse. Apoi îi ridică rochia și îi depărtă picioarele cu blândețe. Janey se lăsă în pat pe spate.

Se uita fix la baldachin. Era lucrat cu multă finețe și se întrebă cum reușiseră să încrețească un asemenea material gros. Îi putea simți degetele explorând-o și intrând în vagin și-l auzi spunând: „Bună și strâmtă – asta e bine“, dar nu părea a avea nici o legătură cu ea. Apoi intră în ea. Era un sentiment neplăcut și oarecum dureros, și Janey se întrebă din nou de ce toată lumea face atâta caz de sex – cu siguranță nici lui nu putea să-i placă mai mult decât îi plăcea ei. Se concentră pe modelele de deasupra capului, gândindu-se la numărul de oameni care lucraseră pentru a face baldachinul și se întrebă dacă aceștia știuseră vreodată unde va ajunge – deasupra patului unuia dintre cei mai bogați bărbați din lume – și într-un minut sau două, totul se termină.

Îl simți cum scoate penisul, și ea se ridică. O bătu ușor pe picior și zâmbi – un zâmbet adevărat, dar rece – și zise:

– Foarte bine. Am terminat.

Pentru o clipă, ea fu indignată – interludiul lor nu avea o semnificație mai importantă decât o pauză de cafea? – și vru

să strige: „Asta a fost tot?“ Dar ceva din expresia de pe chipul lui o făcu să-și țină gura.

Sări din pat și-și trase chiloții pe ea. El își luă cu grijă boxerii și pantalonii și, aranjându-și cămașa, se duse la un birou pe care se afla o servietă de piele. O deschise și Janey fu uluită să vadă că era plină de bani.

Era exact ca în filme, o scenă pe care nu te aștepti s-o vezi în viața reală. Erau dolari americani, aranjați frumos în teancuri. *Doar* această experiență de a vedea o servietă plină cu bani și tot merita efortul, își zise ea venindu-i să sară în sus de bucurie. Pentru o clipă, avu o viziune cu ea bătând la ușa lui Rasheed, înșfăcând servieta și fugind. Erau cel puțin patruzeci sau cincizeci de mii de dolari – și, cu siguranță, cel mai bogat om din lume nici nu le-ar observa lipsa. Ar însemna atât de puțin pentru el și atât de mult pentru ea...

El se întoarse și întinse mâna subtil către a ei. Janey luă banii. Nu voia să pară lacomă, dar nu se putu abține și se uită – trei hârtii de o mie de dolari.

Nu avusese niciodată atâția bani și pentru o clipă crezu că leșină. Rasheed o luă pe după umeri și o sărută pe obraji. Apoi spuse un lucru foarte ciudat:

– Sper că te-am satisfăcut.

Janey îl privi drept în față și ochii i se măriră. Îi venea să râdă în hohote, dar știa că deja era prea mult că se holba la el așa, cu o expresie neîncrezătoare pe chip. Cum putea un bărbat atât de bogat și de inteligent să fie atât de prost, încât să-și închipuie că o satisfăcuse?... Și atunci, totul îi apărură foarte clar: deci asta era, și era atât de ușor. Fu dintr-odată copleșită de puterea pe care o exercita și, uitându-se din nou la bani, minți la fel de ușor ca un copil amoral, folosind niște cuvinte pe care avea să le folosească de foarte multe ori de atunci înainte...

– Ah, da, Rasheed. Ai fost absolut extraordinar.

Fața lui se luminează de mândrie și o luă de braț.

– Data viitoare poate te miști și tu puțin. Ca să mă satisfaci pe mine?

Deci avea să fie o dată viitoare! Și de ce nu? Strângându-l ușor de braț, zise:

– Bineînțeles, Rasheed.

– Și acum te conduc la prietena ta.

Intrară în salonul cel mare și el spuse:

– Sper că ți-a plăcut turul casei, domnișoară Wilcox. Vă rog să mă scuzați acum. Am câteva afaceri de rezolvat, dar puteți rămâne să serviți câte ceva.

– Mulțumesc, zise Janey.

Se uită la Estella și văzu privirea plină de curiozitate a acesteia. Dar nu spuse nimic, pentru că acum apăruseră în cameră încă doi bărbați care beau șampanie și prizau cocaină.

Janey se trezi a doua zi la șapte seara. Avea gâtul atât de uscat, încât abia mai putea respira, iar o nară îi era înfundată. Cealaltă nară scotea un zgomot ciudat, șuierător când își suflă nasul și tot corpul îi era slăbit, de parcă ar fi avut febră din cauza gripei. Reuși să se dea jos din pat și, împiedicându-se pe hol, ajunse la baie. Din living se auzea muzică și când se uită îi văzu pe cei doi bărbați din seara precedentă aplecați deasupra unei măsuțe de cafea. Camera era plină de fum de țigară și de miros de transpirație; scrumiere și pahare pline cu mucus de țigară. Tresări dezgustată și intră repede în baie, închizând ușa.

Își suflă nasul, scoțând un mucus galben și tare – parcă bucăți de nas i se desprindeau din interior –, și bău apă direct de la robinet, deși toată lumea știa că era o idee foarte proastă, apoi se stropi pe față. Nu-și aducea aminte deloc cum se încheiase seara; habar nu avea cum ajunsese acasă și în pat, dar încă mai avea chiloții pe ea și un tricou, asta era de bine. Apoi

își aminti incidentul cu Rasheed și, apucându-se de stomac, se lăsa în jos pe podea, copleșită de rușine. Cum putuse să facă așa ceva? Și mai rău, fusese de acord să mai meargă!

Treptat, se consolă cu gândul că nu fusese chiar așa de rău, serios, nu-i făcuse nici un rău fizic, unde mai pui că acum avea trei bancnote de o mie de dolari în buzunarul genții ei ieftine pe care o avea din liceu – acum își putea cumpăra una nouă, de la Chanel, ca a Estellei. Se ridică și bău iar de la robinet, apoi se privi în oglindă. Arăta exact la fel ca în ziua anterioară.

Se întoarse în cameră și, când se băgă înapoi pat, intră Estella. Era îmbrăcată doar în sutien și chiloți și se trânti pe patul lui Janey chicotind.

– Dumnezeule, ce noapte! A fost amuzant, nu-i așa?

Janey zâmbi strâmb.

– Ce s-a întâmplat?

– Doamne, ai fost sufletul petrecerii! zise Estella un pic geloasă.

Janey se uită la ea uimită – nimeni nu-i mai spusese vreodată că este „sufletul petrecerii“ – și Estella continuă:

– Da, ai dansat pe mese în Le Jardinese.

– Le Jardinese? întrebă Janey și tuși.

Încet-încet, începea să-și amintească: mai întâi fusese petrecerea de la Rasheed, care se extindea din ce în ce mai mult, până când apartamentul se umpluse de tineri bărbați cu pielea măslinie – toți aveau accent european și păreau a fi foarte bogați – și multe femei frumoase, inclusiv două sau trei fotomodele faimoase pe care le recunoscuse. Apoi plecaseră într-un club – Le Jardinese – unde i se păru că petrecuse ore întregi vorbind cu o fată americană în baie, care spunea mereu: „Nu-i lăsa să-ți fure sufletul“. De acolo nu-și mai amintea nimic.

– Și după Le Jardinese?

– Am venit acasă la șase dimineața, zise Estella și căscă. Dar nu ai de ce să-ți faci griji. Erai atât de drogată, încât Sayed

ți-a dat un somnifer și ai adormit pe podea. Apoi cineva te-a adus la tine în cameră, presupun.

– Oh, Doamne, nu mai prizez niciodată cocaină...

– Ești nebună? Este exact ceea ce ne trebuie acum, încă o linie de trezire, zise Estella scoțând la iveală un pachetel de hârtie. Luă cu unghia puțină pudră și o puse sub nasul lui Janey. Deci, zise ea cu viclenie, cât ți-a dat?

– Ce? Întrebă Janey și priză.

– Rasheed. Câți bani ți-a dat?

Janey se uită la ea.

– Cred că asta e treaba mea.

– Eram doar curioasă, zise Estella.

– Trei mii de dolari.

Estella se gândi puțin.

– E mai mult decât dă el de obicei. Cred a intenționat ca o parte din ei să ajungă și la mine.

– La *tine*? se miră Janey nevenindu-i să creadă. Eu am fost cea care...

– Ah, normal, dar nu asta e înțelegerea. Înțelegerea este că dacă tu îi aduci o fată și el face sex cu ea, *tu* primești cinci sute de dolari.

Pentru o clipă, Janey se holbă la ea, neputând înțelege enormitatea situației. Cum era posibil... *Era* oare posibil ca o persoană, o așa-zisă prietenă, să fie atât de calculată și să-i întindă o astfel de capcană și s-o vândă ca pe... un *animal*?

– Eu nu intenționez să-i aduc nici o fată, Estella.

Estella o privi cu ochi strălucitori și duri.

– Poate *tu* nu, dar eu da. Trebuie, nu înțelegi? Evident că nu pot face sex cu Rasheed când sunt cu Sayed. Mai ales că vreau să-l fac să mă ia de nevastă. Și mai mult decât atât, nu văd care e problema. Eu te-am ajutat pe tine, tu mă ajuți pe mine. Ar trebui să-mi mulțumești.

– Mi-a dat banii în bancnote de câte o mie, şuieră Janey. Deci nu pot rupe una pe jumătate, nu-i așa?

Estella se așeză picior peste picior pe pat.

– Atunci dă-mi o mie.

– Nu!

– Haide, Janey, nu fi prostuță. Noi două suntem prietene. Trebuie să rămânem împreună în situații ca asta. Mai mult, nu cred că vrei să afle cineva despre asta, nu-i așa?

Janey se albi. Cum naibii ajunsese să se bage în situația asta? Simți cum alunecă într-o gaură neagră din care nu mai avea nici o ieșire și, învelindu-se cu pătura mai bine, zise:

– Nu ai face asta!

– Oh, aș face *orice*, zise Estella, tocmai asta e treaba cu mine. Nu mă dau înapoi de la nimic.

Pentru o clipă, cele două femei se uitară una la cealaltă, și Janey își dădu seama că acum era legată de Estella prin ceea ce făcuse. De la bun început nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea; nu era genul de fată cu care ar fi trebuit să se împrietească. Dar Estella era, practic, singura persoană pe care o cunoștea la Paris, iar acum, că făcuse sex cu Rasheed, simțea că incidentul respectiv le legase pe viață. Nu mai avea nici o portiță de scăpare; singura ei șansă era să continue ca și cum *ar fi fost* prietene. Și cu o mână fermă, în ciuda a ceea ce simțea, își luă geanta de la capul patului.

Deschise fermoarul interior și scoase una dintre bancnote. I-o întinse Estellei, care i-o smulse și-o împături frumos în sutien.

– Dacă vrei, pe ceilalți cinci sute poți să-i consideri chiria pe luna viitoare, zise ea placidă.

– Dumnezeu, Estella, suntem...

Estella o bătu prietenește pe Janey pe picior.

– Dacă vrei să te gândești la tine însăși în felul ăsta, este problema ta. *Eu* nu vreau și n-o voi face niciodată. Isuse, fii

rezonabilă! Nenorociții ăștia de arabi au atâția bani, de ce nu am lua și noi ceva? Sex facem oricum cu bărbați, de ce să nu ne iasă și ceva din asta? Doar pentru că bărbații sunt niște porci... asta nu mai e problema noastră, nu-i așa? Și mai mult de atât, nu poți să spui că te-a lovit sau alte chestii de genul ăsta. Nu e ca și cum ți-ar fi luat ceva al tău, nu-i așa? Pentru că sunt mii de bărbați ca el, cu care te-ai putea culca, și de care ai putea crede că ești chiar îndrăgostită, și care te-ar trata exact în același mod. Se ridică și se întinse. Acum, partea bună este că Sayed te-a plăcut cu adevărat. A spus că poți veni fără îndoială pe iaht săptămâna viitoare. Ai mai fost la Saint-Tropez?

Janey scutură din cap.

– O să-ți placă la nebunie! Este cel mai distractiv loc de pe pământ. Dacă seara trecută ți s-a părut distractivă, așteaptă până ajungem în La Voile Rouge... Și ieși din cameră.

Janey rămase cu privirea ațintită în urma ei. Nici vorbă să meargă la Saint-Tropez cu Sayed și cu Estella. Măine va începe să-și caute un alt apartament; o va minți pe Estella și-i va spune că fratele ei vine la Paris pe timpul verii și că va locui cu el; și când se va mai întâlni cu ea, va fi prietenoasă, dar va păstra distanța și, până la urmă, totul va fi dat uitării.

Dar ziua următoare aduse cu ea o serie deprimantă de căutări de joburi, și la fel și ziua următoare, iar în acea miercuri aproape izbucni în plâns când Jacques îi spuse că, dacă nu-și găsea de lucru curând, va trebui s-o trimită înapoi la New York. Așa că joi, când Estella îi oferă un bilet de avion pe numele ei, spre Nisa, era prea obosită și confuză pentru a refuza.

Era calea cea mai ușoară. Cea pe care apuca întotdeauna.

La început, Saint-Tropez se dovedi la fel de minunat cum îi promisese Estella că o să fie; fiecare zi începea în mod „oficial“ la două după-amiaza cu un prânz în grup la restaurantul 55 de pe plajă (pronunțat *cinqant-cinq*); prânzul era urmat de consumul nesfârșit de sticle de șampanie la La Voile Rouge,

unde femeile își dădeau jos bluzele și dansau pe mese; după care trăgeau un pui de somn pe iaht, urmat de runde epuizante de petreceri care se terminau într-un club sau altul. Nimeni nu se ducea la culcare înainte de șase dimineața și era de la sine înțeles că femeile nu plăteau niciodată: Riviera Franceză însemna un șir nesfârșit de plăceri, iar Janey descoperi repede că nimic nu oferea mai multă bucurie decât tinerele drăguțe. Nu era nimeni interesat de inteligență – de fapt, chiar se uitau urât la o femeie înzestrată cu așa ceva – și nu era nevoie decât de o sofisticare de fațadă, obținută cu ușurință cu ajutorul hainelor de firmă și a predispoziției de a găsi amuzant pe oricine, de a trece cu vederea anumite indiscreții (sau de a face comentarii amuzante despre ele) și de a nu-ți dezvălui niciodată adevăratele sentimente.

Dar după câteva zile pe iahtul lui Sayed cu Estella și cu diverși alți indivizi destrăbălați, Janey observă că existau niveluri mai înalte către care poți aspira: deși Sayed era considerat bogat, el și prietenii săi petrecăreți, cu siguranță, nu erau cei mai bogați și, oriunde se uita, vedea oameni care erau mai eleganți și mai sofisticati, așa că începu să se întrebe dacă exista vreo modalitate să mai suie vreo treaptă, două pe scara socială.

În sâmbăta din cea de-a doua săptămână, un iaht enorm ancoră în portul din Saint-Tropez pe la prânz. Janey și Estella făceau plajă topless pe puntea iahtului lui Sayed; la început, amândouă erau prea adâncite în conversație ca să-l observe. Estella își dădea unghiile de la picioare cu oă și i se simțea nervozitatea cu fiecare aplicare de pensulă – Janey, spunea ea, „strica totul“.

Janey știa care este problema: din acea noapte în Paris, își respectase cel puțin una dintre promisiunile făcute – refuzase să mai prizeze cocaină. Faptul că nu se mai droga o scosese oarecum din cercul lor și atmosfera de pe iaht devenea neplăcută.

– De ce nu încerci să fii un pic... *mai drăguță*? întrebă Estella.

Prin „mai drăguță“ însemna să facă sex cu prietenii lui Sayed.

– Dacă trebuie să fiu drogată ca să mă culc cu cineva, nu am de gând să fac așa ceva, zise Janey cu încăpățănare.

– Asta este groaznic. Nu există nici un motiv pentru care ai face sex dacă *nu* ești drogată. Altfel, mori de plictiseală. Și, de fapt, ai făcut sex cu Rasheed...

– A fost diferit, zise Janey, deși nu știa sigur *cum* anume fusese diferit, dar îi plăcea cum suna.

– Nu știu de ce m-am hotărât să te ajut, zise Estella supărată. Dar dacă nu-ți revii, nu te voi mai putea ajuta deloc. Bărbații obosesc să plătească pentru femeile care nu și-o trag și, sincer, au dreptate.

Janey se uită la unghiile ei și se încruntă. Nu era ca și cum nu *era* dispusă să-și ofere serviciile sexuale, ci doar că prietenii lui Sayed nu erau destul de buni.

– Deci? întrebă Estella.

– Eu..., începu Janey, dar în acel moment fu întreruptă de un șuierat prelung al unui vapor.

Estella sări imediat și fugi să se uite. Uriașul iaht alb intra încet în port, într-un spațiu foarte aproape de al lor – avea vedete rapide și ski-jet-uri în spate și un elicopter deasupra și era așa de mare, încât iahtul de treizeci de metri al lui Sayed părea o biată barcă cu vâsle.

– Ți-a ieșit din cap? Mă duc să-i spun lui Sayed să se ducă la el să știe că suntem și noi aici, zise Estella.

Estella dispăru pe scări și Janey se rezemă de pernele de pe punte. Închise ochii, dar tot corpul îi tremura de emoție. Avea sentimentul că era pe cale să se întâmple ceva – că Rasheed o va alege pe ea. Și chiar așa, în jumătate de oră, Estella reapăru

pe punte cu un plic în mână. Nu păru deloc încântată când i-l dădu:

– Uite! zise ea.

– Ce este? întrebă Janey cu un aer nevinovat.

– Știi foarte bine ce este! zise Estella enervată, așezându-se picior peste picior.

Plicul era greu și Janey scoase cu grijă invitația care era înăuntru. Invitația avea gravat modelul iahtului cu o culoare aurie, cu numele *Mamouda* dedesubt și, pe măsură ce citea, se simțea tot mai ușurată. Era practic din nou falită; pentru o întâlnire amoroasă de scurtă durată, măcar va fi în stare să-și cumpere un bilet până la Paris și să supraviețuiască încă o lună.

– Ce zice? întrebă Estella, încercând să citească peste umărul ei.

Janey băgă invitația înapoi în plic.

– E de la Rasheed – vrea să iau prânzul pe iahtul său azi la două.

– Deci n-o să mergi cu noi la prânz la Cinquante-Cinq.

– Nu cred.

– Ține minte. Oricât ți-ar da, îmi datorezi cinci sute de dolari, o avertiză Estella.

– Exact, zise Janey sarcastic.

Nu avea nici cea mai mică intenție de a-i da Estellei vreun ban, și de data asta va găsi o cale.

Janey presupuse că Rasheed folosisese cuvântul „prânz” doar ca un eufemism pentru sex, dar când ajunsese pe iaht, văzu că „prânz” însemna chiar prânz. Pe puntea dinspre pupa, o masă de tec era frumos aranjată cu pahare de cristal și tacâmuri de argint; o tânără frumoasă și blondă care purta mănuși albe servea caviar dintr-o tavă de argint, în timp ce un tânăr frumos și blond îmbrăcat în cămașă albă și pantaloni kaki turna șampanie roz și făcea cocktailuri. Erau mai multe persoane care

stăteau rigide, la masă sau pe banchetele din jur, și atmosfera era una de o eleganță exagerat de studiată, asemenea unor copii care se prefac a fi adulți și se joacă de-a petrecerea. Singurul care părea imun era Rasheed, care veni de îndată ce-o zări pe Janey și îi strânse mâna protocolar.

– Domnișoară Wilcox, zise el, mă bucur foarte mult că ai venit.

– Mulțumesc că m-ați invitat, zise Janey uitându-se peste umărul lui Rasheed la un bărbat gras de vârstă mijlocie care îl urmașe pe Rasheed pe punte.

Individul avea gâtul ars de soare, o cămașă cu mâneci scurte și, când se apropie mai mult, o privi pe Janey cu jind. Cu un zâmbet scurt, Rasheed făcu prezentările.

– Acesta este domnul Dougrey. Cred că este din țara dumneavoastră de baștină.

– Paul Dougrey.

Avea ochi apoși și albaștri și un păr blond încărunțit care era pieptănat peste cap și nu arăta prea bine, dar, în ciuda neajunsurilor sale fizice, Janey își dădu seama că el se credea foarte atrăgător.

– Deci ești americană, zise el, este al naibii de bine să te mai întâlnești cu alți americani! Sunt mult prea mulți afurisiți de francezi în Franța.

El râse din toată inima de propria glumă și un bărbat blond înalt, extrem de chipeș, se apropie de Rasheed și îi șopti ceva la ureche. Rasheed dădu din cap și se întoarse.

– Mă scuzați o clipă. Vă las pe voi, americanii, să discutați despre Vestul Mijlociu, care am înțeles că vă fascinează.

– Ești din Vestul Mijlociu? întrebă Paul.

– Nu, din Massachusetts.

– Eu sunt din Indianapolis. Logodnica mea a insistat să facem o călătorie în Franța, zicea că e în tendință, șopti zise el arătând spre o femeie athletică de aproape patruzeci de ani,

care stătea țeapănă alături de o altă femeie brunetă și de Justin Marinelli – același bărbat pe care-l întâlnise în apartamentul lui Rasheed.

Apoi continuă râzând:

– Eu m-am gândit să omor doi iepuri dintr-odată. Ea se ocupă de acțiunile ei de socializare și eu fac afaceri cu domnul Al...

Janey dădu din cap, vrând să plece de lângă el. Era în Europa de doar șase luni, dar era șocată de schimbarea subtilă care avusese loc în interiorul ei, pentru că, dintr-odată, înțelegea predilecția europenilor de a-i considera pe americani gălăgioși și bătărași. Făcu un pas în lateral, dar Paul se puse înaintea ei.

– Tu ce faci aici? o întrebă el cu un rânjet, expunându-și dinții mari și galbeni care lui Janey îi amintiră de un câine retriever.

– Eu sunt... model.

El se aplecă spre ea și spuse cu un zâmbet pofticios:

– Am văzut că ești americană și că ai serviciu, dar poate poți să-mi explici care e treaba aici.

– Treaba? întrebă Janey alarmată.

– Sigur, șopti Paul. Fetele astea de aici, și arată spre un grup de tinere care stăteau plictisite pe o banchetă și beau șampanie, sunt... știi tu...? întrebă el făcând un semn cu mâna.

– Nu am nici cea mai vagă idee, zise Janey. Eu l-am întâlnit pe Rasheed doar o singură dată și m-a invitat la prânz...

– Mă rog, sunt tot felul de zvonuri. Și al naibii să fiu dacă fetele alea vorbesc engleză, iar dacă vorbesc, nu se sinchiesc...

– Dar care e treaba ta? întrebă Janey repede.

– Muniție. Eu și Rasheed o să facem niște afaceri. Am o companie care face cartușe pentru gloanțe, iar Rasheed, cu iahtul lui extravagant și tot restul, nu este altceva decât un contrabandist faimos...

În sinea ei, Janey rămase uluită, dar, din fericire, atenția lui Paul fu atrasă de sosirea unei vedete de cinema care avea vreo șaizeci de ani, împreună cu soția lui elegantă, care purta un turban din mătase albastră. Rasheed apărură ca din pământ și îi întâmpină cu un entuziasm rezervat, iar Paul spuse:

– Trebuie să recunoaștem că este atrăgător, ce-i al lui e al lui, deși Kim spera să întâlnească pe cineva din familiile regale europene...

Janey zâmbi scurt și se îndepărtă spre partea opusă a punții. Se aplecă peste balustradă, admirând extraordinara priveliște a portului din Saint-Tropez, cu clădirile lui galbene, frumos decorate, și șirurile de marchize albastre care găzduiau cafenele ieftine. Deși priveliștea exotică o încânta, aducându-i aminte că, în ciuda încercărilor prin care trecuse în ultimele două săptămâni tot reușise să ajungă undeva, de data asta, contemplarea peisajului era doar un pretext pentru a-i studia pe furiș pe ceilalți invitați.

Cele trei „modele“ erau în mod evident fetele lui Rasheed și, în ciuda șarmului lor, nu păreau să intereseze pe nimeni. Janey le evaluează imediat din cap până în picioare și decise că nu reprezentau nici o concurență; și totuși, serveau drept avertisment despre cum poate cineva să ajungă să fie tratat. Ea era dispusă să ia bani de la Rasheed – ca un cadou, își reaminti ea –, dar nu avea de gând să devină unul dintre acele trupuri fără chip care umpleau spațiile la masă, și care ofereau servicii sexuale la cerere și, pentru prima oară, se bucură la gândul că era americană și la toate avantajele care decurgeau de aici. Ochii ei se îndreptară spre Kim, logodnica lui Paul; cei doi erau acum în mijlocul unei conversații cu starul de cinema și cu soția acestuia, expresiile fețelor și gesturile lor trădând tulburarea oamenilor obișnuiți, atunci când întâlnesc pe cineva faimos. Lui Janey nu-i plăcu de Kim, pentru că nu avea pic de grație – de la părul care era decolorat la rădăcini până

la îmbrăcăminte, care era scumpă, dar prost aleasă —, dar acum, privind-o pe Kim cum îl prindea în mreje pe starul de cinema cu presupusa intimitate atât de la îndemână americanilor, Janey simți o afecțiune nemăsurată pentru ea. Kim, care avea treizeci și cinci sau patruzeci de ani, nu era nici mai mult, nici mai puțin decât ceea ce arăta: o femeie care încerca să își îmbunătățească viața, și, dacă asta însemna să-l suporte pe Paul, atunci așa avea să fie, mai ales că probabil îl iubea cu adevărat.

Nu, nu trebuia să-i fie teamă de Kim, dar nu același lucru îl putea spune despre frumusețea brunetă care, după cum presupuse Janey, era soția lui Justin. Janey recunoscuse în atitudinea disprețuitoare marca unei persoane care aparținea unei bune și respectabile familii franceze și care foarte probabil era în posesia unui vechi titlu nobiliar... Iar Janey observă amuzată că femeia părea iritată de faptul că se afla pe un iaht într-o asemenea companie dubioasă. Părul negru era strâns într-un coc, ca și cum severitatea coafurii ei o putea apăra de proasta reputație a celor de pe iaht, iar Justin stătea aplecat deasupra ei, conversând în șoaptă. Expresia lui trăda frustrarea unui bărbat care se obișnuise cu gândul că nu-și va putea mulțumi niciodată soția, dar era încă îndrăgostit de ea și, privindu-i pe cei doi, Janey simți brusc o teamă acută față de propria situație.

Întoarse capul pentru câteva clipe și văzu două siluete îmbrăcate în alb care se strecurară pe o ușă asemenea unor fantome, dar apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Justin și a soției lui. Ea nu se mai uita la el și mânca acum cu delicatețe o felie de pâine prăjită unsă cu puțin caviar; deși compania nu se ridica la standardele ei, nu considera sub demnitatea ei să se înfrupte din caviarul oferit de gazdă. Justin se încruntă la ea și apoi, cu o exasperare evidentă, își întoarse privirea și o văzu pe Janey. Dintr-un oarecare motiv, Janey roși, dar reuși să-i susțină privirea. Ochii ei erau la fel de curioși ca și ai lui

și, cu o privire vinovată, el se întoarce înapoi la nevasta sa, în timp ce Janey se prefăcu interesată de un membru al echipajului care freca podeaua iahtului vecin.

Când se întoarce înapoi la grup, îl observă pe Justin îndreptându-se spre Kim și familia starului de cinema. Era nonșalant și sigur pe el; avea acel aer american, sigur pe sine, al unui tânăr bărbat umblat prin lume, combinat cu pasiunea pentru viață a europenilor. Janey își dădu seama imediat că el era exact genul de bărbat cu care ar trebui să se mărite o fată. Dar, de asemenea, se gândi furioasă că el era exact genul de bărbat care *nu* s-ar căsători niciodată cu o femeie ca ea. Aceleași ambiții care o aduseseră pe ea pe iahtul lui Rasheed îl aduseseră și pe el; diferența era că ambițiile ei veneau din disperare, pe când ale lui i se cuveneau de drept. Ea era mult prea banală și comună pentru a trezi interesul unui bărbat ca Justin pentru a o lua de soție. El aspirase la o căsătorie care să-l ridice pe plan social și, oricât de multe critici i-ar aduce unii din cauza asta, reușise să se descurce până la urmă. Janey își dădu seama descurajată că orice ar spune oamenii, asta era o lume a bărbaților, iar regulile erau făcute pentru a le permite bărbaților să își ia ceea ce doresc, în timp ce femeile rămân cu speranța și așteaptă, sau își croiesc și ele drum cum pot...

Disperată, îl caută din ochi pe Rasheed și văzu că vorbea cu Paul și cu cei doi arabi, care, erau evident angajații săi. Nu înțelegea de ce fusese invitată la acest prânz, care după câte se părea, era de fapt o întâlnire de afaceri deghizată sub forma unui eveniment social, asta dacă nu intenționase doar să echilibreze numărul de femei și de bărbați. Rasheed nu o băga în seamă mai deloc și, îndoindu-se că până la urmă va mai face sex cu el, se trezi regretând cele două-trei mii de dolari pe care le-ar fi primit. Uitându-se în jur, se simți foarte singură. Singurătatea ei era ca un vâl subțire și transparent care o separa de restul lumii și pentru o clipă simți că devenise invizibilă,

conștientă, în același timp, de faptul că și cele mai mici gesturi îi erau studiate. Își dădu părul pe spate, dorindu-și să fi urmat sfatul Estellei și să se fi apucat de fumat – cel puțin așa avea ce să facă cu mâinile. Apoi, cu o mare ușurare, ridică privirea și îl văzu pe tânărul frumos stând chiar lângă ea.

– Arăți de parcă ai avea nevoie de un pahar, spuse el pe un ton jovial care o mai scoase din dispoziția sumbră de până atunci.

Accentul lui nu părea britanic.

– Nu ți-a oferit nimeni șampanie? întrebă el.

– Nu... nu cred, se bâlbâi ea, gândindu-se cât de stupid sunase remarca asta.

– Având în vedere că nu ai nici un pahar în mână, presupun că nu ți-au oferit, zise el făcând semn unuia dintre chelneri.

După câteva secunde, Janey sorbea cu recunoștință din paharul de șampanie, în timp ce se uita la el cu ochii ei mari și albaștri.

– Tu nu bei?

– Nu pot, sunt la serviciu.

– La serviciu?

– Știi că nu-ți vine să crezi, dar sunt căpitanul acestui vas, zise el făcându-i cu ochiul. Ian Carmichael, zise el întinzând mâna.

– Janey Wilcox.

– Și ce te aduce pe tine, Janey Wilcox, o fată americană așa drăguță, pe *Mamouda*?

Zâmbea, dar avea o privire serioasă, plină de bunătate, și dintr-odată, exclamă disperată:

– Nu am nici cea mai vagă idee!

El o privi întrebător, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă era sincer disperată. Aplecându-se spre ea, zise conspirativ:

– Nimeni nu știe ce caută pe iahtul ăsta, cu excepția domnului Rasheed. El știe totul, iar ei – adăugă el arătând spre invitați –

nu știu nimic. Dar presupun că li se pare destul de interesant, având în vedere că au rămas. Îl știi pe Robert Russell?

– Starul de cinema? Nu, nu știu pe nimeni celebru.

– Este un om de treabă, iar soția sa, la fel. Ar trebui să te duci la ei să te prezinți.

– Nu aș îndrăzni!

– Dar trebuie! Nu-ți poți petrece toată după-amiaza vorbind cu mine, oricât de mult mi-ar plăcea asta!

Se uită în ochii lui. O avertiza sau doar îi dădea un sfat prietenesc? Simți un frison de atracție sexuală și se întrebă dacă-l simțise și el, dar ochii lui erau calmi, la fel ca apa albastră a mării. Și pe când se îndepărta de el spre ceilalți invitați, avu sentimentul tulburător că părăsea realitatea și intra pe un platou de filmare.

Văzând-o că se apropie, Robert Russell strigă:

– Bună ziua, domnișoară!

Janey crezu că face asta doar ca să scape de compania lui Kim, dar în câteva clipe fu prinsă în micul lor grup. Un pic mai târziu, Zara, soția lui Robert, care era la fel de șarmantă pe cât se spunea, îi promitea că îi va da numele magazinului de unde își cumpărase turbanul...

Când se servi prânzul, se formară două grupuri distincte. La un capăt al mesei stătea Rasheed împreună cu oamenii lui, cu modelele și cu Paul, iar la celălalt, stătea Janey, Russell, Zara, Kim, Justin și nevasta lui, pe care o chema Chantal. Avusese parte de cinci feluri de mâncare, stropite din belșug cu vin, și de tacâmuri de argint. Cum se așeză la masă, Janey își aduse aminte că, deși fusese educată să se descurce în viață, măcar avea habar de manierele elegante – cel puțin în măsura în care știa ce furculiță să folosească. Aceste cunoștințe limitate, combinate cu șampania pe care o băuse, îi dădură încredere în sine pentru a face față unei situații sociale

pentru care ea nu era de fapt pregătită corespunzător, așa că începu să se relaxeze când o văzu pe Kim folosind furculița de salată pentru a mânca primul fel de păstrăv afumat și surprinse privirea dezaprobată a lui Chantal. Dar Chantal, Kim și Zara se simțeau solidare datorită faptului că toate aveau copii, iar Chantal, deși avea doar douăzeci și trei de ani, tocmai născuse. Lui Janey i se părea că într-o societate civilizată, existau doar două tipuri de femei: cele cu copii și cele fără, și nici o femeie nu putea urî o altă femeie care experimentase misterul făcerii.

Și chiar așa, când fu întrebată de naștere (de către Kim, înainte ca primul fel să se termine), Chantal scutură din cap și zise:

– Nici un bărbat nu poate înțelege, orice ar spune ei, zise ea aruncându-i o privire aspră lui Justin.

Janey se întreabă dacă asta era cauza pentru care Chantal îl ura pe Justin, sau poate că era doar una dintr-un șir întreg de nemulțumiri. Iar apoi, în mod misterios, conversația se îndreptă spre perdele – în special perdelele de douăzeci de mii de dolari pe care Kim voia să le cumpere pentru apartamentul din New York.

În timp ce se vorbea despre asta, Janey avea o mimică adecvată și murmură cuvinte de aprobare, dar capul îi vâjâia. Cum era posibil să existe atâția bani în lume – destui pentru a cheltui douăzeci de mii de dolari pe niște perdele? În orașelul în care crescuse ea, toată lumea juca tenis și golf, dar, de asemenea, își cumpărau carne pe cupoane cu un dolar jumătate kilogramul în loc de trei dolari. În lumea asta, ea era o intrusă, și totuși, în același timp, nu i se părea imposibil să fie aici. Studiind-o pe Chantal, se decise că era la fel de atrăgătoare ca ea, dar trebui să recunoască faptul că îi lipsea eleganța lui Chantal. Însă, cu siguranță, eleganța se putea învăța și, în mod

inconștient, începu să imite felul în care Chantal ținea furculița și cum se ștergea cu șervetul la gură.

Justin stătea în dreapta și simți că între ei era ceva, deși el părea că face eforturi voite s-o ignore. Faptul că era căsătorit cu Chantal îi trezi interesul și se întrebă cât de greu va fi să-l facă să se culce cu ea. Dar asta nu din răutate, ci pur și simplu era tânără și voia să-și întindă aripile pentru a vedea până unde poate ajunge, așa că zâmbindu-i, se întoarse spre Justin și îl întrebă:

– Ai și tu un iaht?

Justin îi aruncă o privire uimită, de parcă nu-și dădea seama dacă glumea sau nu.

– Nu. Familia lui Chantal are o vilă în Mougins.

Se uită în cealaltă parte a mesei, unde Rasheed era absorbit în conversație cu Paul și cu unul din arabi, iar Janey, văzându-i privirea, spuse:

– Lucrezi pentru Rasheed?

– Sunt bancher de investiții.

– Înțeleg, zise Janey dând din cap asemenea unei cunoscătoare.

Habar nu avea unde era Mougins sau ce face de fapt un bancher de investiții, dar se hotărî că nu conta. Era ca o *tabula rasa*, fără multe cunoștințe, dar pe care puteai scrie orice și totul putea fi reținut, și începu să-i pună întrebări despre profesia lui. Avea surprinzător de puțină experiență cu bărbații, dar numaidecât Justin se încălzi și începu să vorbească, iar o parte a creierului ei reținu că ăsta era modul în care puteai atrage atenția bărbaților.

Până când se termină primul fel, toată lumea din partea ei de masă era beată, iar Robert începuse să spună povești porcoase. Janey aflase că Justin era de loc din Buffalo – „Buffalo! exclamase ea: Nu este prea strălucitor!“ – și că era cel mai tânăr partener din compania lui și că se întreținuse

singur cât fusese la Yale. Genunchiul ei îl atinse din întâmplare pe al lui și pentru că el nu și-l retrase, ea îl împinse și mai tare. Se simțea căldura și confuzia lui, faptul că o dorea, și, la fel ca după partida ei amoroasă cu Rasheed, era amețită de puterea pe care o avea asupra bărbaților – era aproape ca un drog.

Se servi un bol imens de căpșuni și Ian se înființă imediat lângă ea. Se aplecă și îi șopti că era căutată la telefon și o rugă să-l urmeze; Janey se uită la el fără să înțeleagă. Și exact când voia să protesteze, modul în care se uită la ea o făcu să se răzgândească. Se uită înspre Rasheed și îi văzu ochii strălucitori studiind-o ca un șarpe. Apoi îi făcu un semn aprobator din cap.

Se ridică sprijinindu-se de spătarul scaunului, încercând să-și mențină echilibrul. Țasta era oare momentul, până la urmă? Dacă ăsta era, atunci ea era pregătită – îi va îndeplini poftele lui Rasheed, apoi se va întoarce la masă mai bogată cu trei mii de dolari. Îl urmă pe Ian într-o sală mare plină de canapele lungi și măsuțe de cafea; într-un colț era un bar auriu și un ring de dans cu o minge disco luminoasă în mijloc.

– Ian, șopti ea chicotind. Cine mă sună?

– Eu nu pun întrebări. Nu este treaba mea, zise el ușor jenat.

Dar în loc s-o ducă în vreun dormitor, o conduse pe un coridor și în jos pe niște scări în spirală, într-o cameră care părea birou. Se scuză și închise ușa.

În spatele unui birou franțuzesc frumos ornat, se afla unul dintre arabii pe care-i văzuse mai devreme vorbind cu Rasheed. Îi făcu semn să ia loc.

– Domnul Rasheed a ajuns la concluzia că îl satisfaceți. Ar dori să vă întrebe dacă v-ar face plăcere să fiți oaspete pe iahtul său.

Janey era șocată – nu se aștepta deloc la asta, deși auzise că Rasheed avea fete pe iahtul său și că le mai și plătea. Dar,

cu siguranță, nu-și imaginase că el era *atât* de interesat de ea; la masă abia dacă îi acordase vreo atenție. Îl întrebă zâmbind:

– Dar de ce?

– Nu pot să vă răspund la această întrebare, dar vă oferă zece mii de dolari pe săptămână.

Janey aproape izbucni în râs. Ridicolul situației era copleșitor. Cum naibii ajunsese ea pe iahtul unui arab putred de bogat care s-o plătească într-o săptămână cu zece mii de dolari pentru a face sex cu el? Absurdul situației aproape că o făcu să se ridice de pe scaun și să iasă din încăpere. Firește, trebuia să refuze, trebuia să se întoarcă la Paris și să-și găsească ceva de lucru, dar își aminti că nu avea bani pentru biletul de avion înapoi și începu să-și facă calcule. Trăia cu aproape două mii de dolari pe lună – zece mii de dolari i-ar fi asigurat cel puțin cinci luni de liniște. Putea rămâne pe iaht o săptămână – apoi, și-ar relua viața și poate chiar își va găsi un iubit ade-vărat, pe cineva ca Justin.

– Sunteți de acord? întrebă arabul.

– Da, desigur, zise Janey, simțindu-se curajoasă de la vinul pe care-l băuse la prânz.

– Foarte bine. Atunci trebuie să semnați asta.

Îi puse în față o foaie de hârtie.

– Nu este nimic grav, doar un contract de confidențialitate. Vă asumați responsabilitatea de a nu vorbi cu presa despre domnul Rasheed sau să scrieți ceva despre el. Dacă încălcați acest contract...

– Ce? O să mă asasinați? întrebă Janey.

Un fior brusc de teamă o făcu pe Janey să pună această întrebare ca pe o glumă, dar bărbatul nu îi dădu nici un răspuns, uitându-se la ea cu ochi inexpressivi.

Într-o clipă, decizia fu luată. Cei zece mii de dolari erau mult prea tentanți și, în plus, nici nu-și putea imagina ziua în care ea ar fi putut sta de vorbă cu presa sau ar fi putut scrie

ceva despre Rasheed. Luând stiloul de argint pe care arabul i-l întinsese, își semnă frumos numele, cu o caligrafie de școlăriță.

Rezemându-se de spătarul scaunului, încercă să facă o a doua glumă:

– Când încep?

– Ah, chiar acum, domnișoară Wilcox.

– Atunci, cred că ar fi bine să mă duc să-mi iau lucrurile.

– Nu este nevoie. Avem oameni angajați pentru asta.

– Dar... trebuie să-mi iau la revedere de la prietenii mei.

Trebuie să le spun unde plec, zise ea cuprinsă de o panică crescândă.

Arabul zâmbi rece.

– Mi-e teamă că nu mai este timp pentru asta.

Și apoi, simți cum o gheară uriașă o strânge de inimă când el adăugă:

– În jumătate de oră plecăm spre insulele turcești.

Cincisprezece

Un soare alb scălda clădirile multicolore din apropierea portului. Era trei după-amiaza și cel puțin patruzeci de grade, dar nici lumina orbitoare, nici arșița nu îi împiedicau pe puținii, dar hotărâții turiști să se plimbe de colo-colo pe străduțele pietruite din port. La capătul unei astfel de străduțe, era o cafenea micuță cu terasă afară, acoperită cu lemn, și la una dintre mese stătea Janey Wilcox bând cola și făcându-și vânt cu un număr mai vechi al revistei *Time*.

Lângă ea, un motan roșcat cu ochii ca două alune o privea fix. Avea o ureche ruptă și zgârieturi pe față și, când își dădu seama că ea nu are de gând să comande mâncare pentru a i-o da lui, începu să-și lingă alene lăbuțele și blana. Janey se uită la el în timp ce sorbea din băutură cu un pai. Toată zona asta era plină de pisici; de îndată ce te așezai la o masă, veneau și te înconjurau, unele fiind atât de curajoase, încât chiar se suiau pe câte un scaun liber.

Janey oftă și își sprijini capul într-o mână, uitându-se la port. Avea șarmul lui, dar asta era a treia zi petrecută aici și deja devenea plictisitor. Celelalte fete nu înțelegeau de ce trebuia să petreacă trei zile aici, dar ele nu erau prea istețe ca să-și dea seama, nici măcar după dimineața aceea în care ancoraseră în

golful unei insule izolate și nelocuite și li se spusese să rămână în cabinele lor cu perdelele trase.

Normal că se conformaseră – dar Janey nu făcuse la fel și, stând la ea în pat, ridicase cu grijă un colț al perdelei și văzuse trei soldați cu mitraliere, în uniforme de camuflaj, care se îndreptau spre iaht. Apoi se trântise pe pat, acoperindu-și gura cu mâna și rugându-se să nu țipe. Începând încă din acea după-amiază, când revenise pe punte și nu mai găsisese nici un invitat – cu excepția celor trei fete –, iar echipajul alerga ridi-când ancorele, fusese convinsă că va intra pe piața traficant-șilor de carne vie. Și pentru următoarele trei ore petrecute în cabina ei, care era de o mie de ori mai frumoasă decât cea de pe iahtul lui Sayed – avea o cadă de marmură și aproape orice tip de șampon, săpun, cremă de corp la care nici nu te-ai fi putut gândi –, rămase convinsă ca va fi vândută.

Prânzul și oferta de zece mii de dolari nu fuseseră altceva decât o păcăleală pentru a o atrage pe iaht și apoi s-o vândă, se gândi ea gemând în pat, ghemuită în poziție fetală. Și mai grav era că nu știa absolut nimeni în lumea asta că ea se afla pe iahtul lui Rasheed, cu excepția Estellei – și Estella nu era chiar genul de persoană care i-ar sări în ajutor.

Bineînțeles, nu se întâmplase nimic de genul ăsta – încă, se gândi Janey privind gânditoare apa din port. De cealaltă parte, pe o plajă murdară, niște copii se jucau, iar în spatele lor, doi muncitori băteau anevoie cu ciocanul o stinghie de lemn. Dar când îi văzuse prima dată pe soldați, Janey fusese convinsă că avusese dreptate de la început – și că în sfârșit totul se lega: unde altundeva ar fi îndrăznit ei să facă vreo tranzacție, dacă nu pe o insulă nelocuită, unde nu-i putea vedea nimeni? Și apoi, ea va dispărea ca și cum nu ar fi existat niciodată și doar Dumnezeu știa ce îi puteau face. Dar o să aibă o mică surpriză: se hotărâse deja că mai bine s-ar fi lăsat omorâtă decât să meargă cu ei.

Acum, stând în cafeneaua micuță și neavând ce altceva să facă, își aduse aminte de acele momente din cabină și de reacțiile ei. Era interesant de observat ce putea face panica din om. Timp de zece minute bune, fusese amețită și confuză și-și pierduse toate punctele de reper – dacă nu ar fi existat gravitația, nu ar fi fost în stare să spună unde e sus și unde e jos. Iar apoi, dintr-un motiv de neînțeles, intrase în cada de marmură și se acoperise cu prosoape. Și *totuși*, așa înspăimântată cum era, observase că prosoapele erau extraordinar de moi și groase. Apoi chiar îi trecuse prin cap să facă o baie, dar respinsese ideea repede, gândindu-se că, dacă într-adevăr aveau să vină după ea, nu trebuia să le ușureze munca, având în vedere că ar fi fost goală. Ieșise din cadă și se gândise că, dacă ei au de gând s-o vândă, ar trebui să fie pregătită pentru momentul când va apărea o ocazie de a evada. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți kaki și începuse să-și îndese în buzunare orice ar fi putut reprezenta o armă – forfecuța de unghii, un set de cusut, chiar și un tub minuscul de cremă de ras. Apoi se trântise din nou în pat, uitându-se pe fereastră.

Rasheed stătea pe țarm și vorbea cu cei trei bărbați. Nu-i putea vedea fața, dar știa că este el, pentru că, de când părăsiseră sudul Franței, începuse să poarte hainele lui arăbești tradiționale și o pereche de ochelari de soare Ray-Ban. Locotenenții lui Rasheed stăteau în spatele lui cu mitraliere. Se gesticula, iar apoi doi bărbații se întoarseră și o apucară pe o cărare îngustă, ieșind din raza ei vizuală.

Se aruncase din nou în pat, înțepându-se cu forfecuța de unghii. Înnebunise iarăși – până la urmă era vorba de trafic de arme. Dar Rasheed era deștept. Când li se spusese să iasă din cabinele lor, două ore mai târziu, salonul fusese aranjat ca o Țară a Minunilor iarna, cu zăpadă artificială și crenguțe vopsite în alb, de care atârnavă luminițe de Crăciun. În mijlocul ringului de dans, era un tort imens, alb, pe care era scris „*Bon*

Anniversaire Irina". Toți cei douăzeci de membri ai echipajului se așezară în semicerc și îi cântară „La mulți ani“ Irinei, o fată înaltă și brunetă, cu sâni și șolduri mari și cu o talie extraordinar de mică, în timp ce aceasta era confuză.

– Dar nu este ziua mea, protestă ea, într-o engleză stricată.

– Domnule Carmichael, îi zise Rasheed lui Ian (nu striga pe nimeni folosind prenumele), este adevărat? Domnișoara Stepova zice că *nu* este ziua ei.

– I-am verificat pașaportul, domnule, și azi e ziua ei, zise Ian cu hotărâre.

– Poate *eu* face greșeală?

Apoi Rasheed le dăduse la toate brățări cu diamante.

– Nu a fost ziua ei, să știi, îi șopti mai târziu Sallie, una dintre fete, când se bronzau toate pe punte.

Ea era englezoaică și le tot amintea că provine dintr-o familie bună care avea legături cu familia regală, purtându-se de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume să te afli pe iahtul lui Rasheed.

– Irina... fac... greșeală? Nu? spuse brazilianca al cărei nume era Conchita.

Abia putea să articuleze două cuvinte în engleză și plângea cel puțin o dată pe zi, chemând-o pe „mama“ ei. Ian spunea că urma să fie debarcată când ajungeau în Monaco.

– Janey? întrebă Sallie.

Avea un accent puternic, iar dacă Janey ar fi știut mai multe despre limba engleză și-ar fi dat seama că pretențiile ei la un mediu familial aristocratic erau nefondate. Dar nu știa nimic altceva decât că n-o putea suporta și, întorcându-se pe burtă, spuse fără interes:

– Cui îi pasă?

– Eu primesc brățară, zise Irina, vânturându-și încheietura.

– Tu știi ceva, nu-i așa, Janey? zise Sallie apropiindu-se. Probabil ai vorbit cu Ian despre asta.

– Ian?

– Să nu crezi că nu am observat cum îl pupi în fund. Probabil ți-o tragi cu el pe ascuns. Ține minte, sunt camere de luat vederi în cabine.

– Atunci, uită-te la casetă!

– Ce este *casetă*? întrebă Irina.

Ian! se gândi Janey.

Sunetul unui elicopter o readuse în prezent și se uită în sus pentru a vedea elicopterul negru al lui Rasheed deasupra portului, apoi dispărând peste munți. Acum că Rasheed plecase, poate avea să vină Ian. Aranjase totul încă de la prânz, când spusese că voia să se ducă în oraș să-și cumpere ziare. Rasheed ridicase din sprâncene și, abia zâmbind, îi zisese:

– Domnișoară Wilcox, nu știam că știi să citești în turcă. Poate mai ai și alte talente ascunse de care noi nu știm?

– Oh, da, Rasheed, multe, zise ea.

– Spune-ne, Janey, zise Sallie cu gura plină de pește. Ai de gând să-ți pui sâni?

– Ce este *sâni*? întrebă Irina.

Și acum, i se păru că aude slab zgomotul unei șalupe. Punând revista pavază la ochi, văzu o șalupă lucioasă, condusă de un bărbat înalt și blond. De la depărtare, majoritatea membrilor echipajului, care erau ori australieni, ori englezi, arătau exact la fel, cu părul lor blond și trupurile bine făcute, dar Ian era mai înalt decât ceilalți și ea fu sigură că el era. Inima începu să îi bată repede când văzu că șalupa intră în port și trece de cafenea; sări din scaun și se duse la balustrada de pe ponton și îi făcu cu mâna. El o observă și îi zâmbi larg.

Se întoarse la scaunul ei, jucându-se nervoasă cu brățara de diamante de la mână. Cum se întâmplase asta? Era îndrăgostită lulea de el – atunci când nu urzea modalități de a-i ieși în cale, își petrecea timpul având fantezii sexuale cu el, evadând de pe iaht și construindu-și o viață împreună. Și totuși,

în cele șapte zile de când era pe iaht, nu fusese niciodată mai mult de jumătate de minut singură cu el. Dar chiar și în acele fracțiuni de secundă, era sigură că văzuse în ochii lui înțelegere, că el își dăduse seama cine este ea cu adevărat.

El ancoră șalupa și veni spre ea. Ea se îndrăgostise de el de când îl văzuse în seara aceea pe iaht, când, tremurând de frică, dăduse peste el pe punte, în timp ce se ducea să ia cina.

– Ne vor vinde ca prostituate! spusese ea furioasă.

El se arătase atât de surprins, încât izbucnise în râs:

– Hai să-ți spun ceva, zisese el. Dacă se va întâmpla asta, eu te voi proteja. Voi face oferta cea mai mare!

Apoi răsese iarăși, nevenindu-i să creadă. Incidentul devenise deja o glumă recurentă între ei – când Janey îl vedea, îi spunea:

– Sper că îți pui bani deoparte.

Și el îi răspundea, făcându-i cu ochiul:

– I-am pus pe toți la saltea.

Era aproape de cafenea când se întoarse brusc și intră în biroul vamal, într-o clădire albă pe care era pusă o plăcuță de alamă.

Ea sorbi din nou din cola și își dori ca inima să nu-i mai bată așa de puternic. El avea să vină la ea – trebuia să vină. O văzuse, iar el trebuia să vină măcar s-o salute, având în vedere că ea era „oaspete“ pe iaht. Și mintea ei începu imediat să fantazeze. O va duce înapoi pe iaht și acum că Rasheed era plecat, poate chiar se va strecura în cabina lui. Sallie îi spusese că sunt camere de luat vederi în cabine, dar poate că asta nu se aplica și echipajului; nu și-l putea imagina pe Ian tolerând o cameră de luat vederi în cabina lui. Era atât de frumos și de deștept...

Cincisprezece minute mai târziu, ieși din vamă și, făcându-i cu mâna, se apropie de ea.

– Cum sunt ziarele turcești?

– Ah, am descoperit că nu știu să citesc în turcă până la urmă, zise ea cu nonșalanță.

– Vestea bună este că plecăm spre Monaco în după-amiaza asta. Ai fost vreodată la Monaco?

– Nu, dar poate că Rasheed va dori să mă dea jos de pe iaht.

– Nu cred, zise Ian. Se pare că te place.

– Probabil îl atrage modul în care joc eu pocher... Trebuie să ne întoarcem pe iaht chiar acum?

– Te las să-ți termini de băut cola.

– Atunci o s-o termin foarte încet, zise ea zâmbind.

Adora ca el să-i vorbească pe ton de comandă. O făcea să se simtă ca un copil care tocmai fusese asigurat că totul va fi bine.

– De ce nu-ți iei și tu una?

– Pentru că nu e o idee prea bună să fim văzuți împreună, rosti el aplecându-se peste masă.

– Putem merge în spate.

– Asta ar fi și mai rău. Ar crede că ne ascundem.

– Ne urmăresc?

– Normal, zise el pe un ton care putea să fie și serios, și glumeț. Îl vezi pe bărbatul de acolo? Întrebă el, arătându-i un bărbat musculos ras pe cap. L-ai mai văzut?

– Nu.

– Este pe iaht. Este unul dintre bodyguarzii lui Rasheed.

– Nu-mi pasă!

– Dumnezeu, Janey! oftă Ian. Ai idee ce le fac femeilor adultere la ei în țară? Le aruncă într-o piscină goală și le bat cu pietre până mor.

Janey fu șocată și se uită îngrozită la bărbatul cu capul ras, care încerca să gonească o mătă ce se apropiase prea mult.

– Nu te cred, zise ea.

El ridică din umeri.

– Până la urmă, poate îmi iau și eu o cola.

Se duse la bar și se întoarse cu o sticlă și un pahar gol și se așează chiar în fața ei.

– O să vorbim despre Monaco, zise el.

– Nu vreau să vorbesc despre Monaco.

– O să-ți placă la nebunie. Raiul magazinelor. Și al cazinourilor.

Janey își puse coatele pe masă și se aplecă spre el.

– Nu mă interesează magazinele! Hainele, nici atât. Nici brățara asta! zise ea scuturându-și încheietura.

Ochii lui se îngustară și sorbi din paharul de cola.

– Pe toate fetele le interesează hainele. Și banii.

– Ian, zise ea tandru, sunt îndrăgostită de tine.

Nu mai mărturisise asta nici unui bărbat până acum și nici nu se așteptase s-o spună. Dar situația i se părea așa de ireală, încât cuvintele pur și simplu îi ieșiră pe gură. Fu o ușurare să le spună. Dacă ar fi îndrăgostiți, poziția ei era una romantică și nicidecum sordidă. Ar fi devenit un incident amuzant pe care îl puteau povesti copiilor lor...

El întoarse capul și, când se uită la ea din nou, zise:

– Ce cauți pe iaht, Janey?

– Nu *știu*...

– Din momentul în care te-am văzut, m-am întrebat: „Ce mama dracului caută *ea* aici?“, deși știu foarte bine ce caută toate femeile astea care sunt la bordul iahtului. Dar tu, Janey, zise el scuturând din cap, tu nu ai nevoie să faci asta. Ești frumoasă, dar cu siguranță ești și isteată. Ai și ceva în cap. De ce nu te întorci înapoi în State și să te faci doctor sau...?

– *Doctor?*

– Știe cineva unde ești?

– Ți-am spus, am fost practic răpită...

– I-ar păsa cuiva?

– Bineînțeles. Familia mea...

– Majoritatea fetelor care vin pe iaht nu mai au pe nimeni apropiat, care să observe sau să-i pese că ele nu mai sunt.

– Ian, zise ea jucându-se cu brățara, ce cauți *tu* pe iaht?

– Tu trebuie să cobori la Monaco, zise el. Va fi mai ușor să pleci de acolo. Întoarce-te la familia ta.

– L-am văzut făcând trafic de arme!

Ian puse ușor sticla de cola pe masă.

– O să mă prefac că nu am auzit ce ai spus. Și tu o să te prefaci că nu ai spus-o niciodată.

– Ian, șopti ea, dacă mă dau jos la Monaco, vii cu mine? Putem fi împreună?

El râse, detensionând atmosfera.

– Mai bine ne-am întoarce pe iaht.

– Dar am putea? întrebă ea. Știi că ești înnebunit după mine. Am observat cum te uiți la mine...

– Chiar așa? zise el cu un aer perplex. Atunci presupun că aș face bine să nu mă mai uit așa la tine de acum încolo.

Dar ea nu coborî la Monaco.

În loc de asta, o consuma o idee obsesivă de a juca un joc periculos – de a fi centrul propriei drame – și, cu inocența unei școlărițe, se convinse singură că de fapt nu putea sta departe de Ian. Era sigură că el o dorea în secret, mai ales că el nu negase asta și ea făcu tot posibilul să-l facă gelos: zi după zi, ea se întorcea pe iaht încărcată cu pungii de la Dior sau Christian Lacroix, asigurându-se că el o vedea.

– Ce faci, Janey? o întreba el, trecând pe lângă ea.

– Nu chiar așa de rău, zicea ea ridicând din umeri.

– Nu chiar așa de rău la exterior, poate, dar știm amândoi adevărul, nu-i așa?

– Sunt îndrăgostită de tine, Ian, șoptea și ofta ea.

Bineînțeles, trebuia să-și ascundă sentimentele față de Rasheed. Dar asta făcea parte din distracție. Înșelătoria o făcea să se simtă vie; îi ascutea simțurile, astfel încât fiecare moment

părea a fi o scenă dintr-un film. În Monte Carlo, se îmbrăcase în rochii lungi pentru a-l însoți pe Rasheed la cazinou. Mereu existau bărbați care o urmăreau, se uitau la ea, încercau să intre cu ea în vorbă și, cu aroganța tinereții, ea *știiu* într-un final că era frumoasă și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru asta, neputându-și imagina o soartă mai îngrozitoare decât aceea de a fi urât!

Dar într-o noapte ceva o șocă.

Era cu Rasheed și cu un grup de femei la un club de noapte numit Jimmy's; tocmai când își făcea loc prin mulțime pentru a ajunge la toaletă, un bărbat veni brusc și-o împinse de un perete, suflându-i damfuri de alcool în față:

– Trebuie să fii a naibii de bună dacă ești cu Rasheed. Am auzit că el are numai ce este *cel mai* bun...

Ea îl împinse dezgustată și fugi în toaletă. Cu mâna tremurândă își deschise geanta Chanel și își scoase rujul ei Pussy Pink, aplicându-l cu generozitate pe buze. Era șocată; sudul Franței era plin de femei ca ea, tinere, frumoase, care nu aveau nici un mijloc de subzistență vizibil, dar pentru că era Franța, nimeni nu se întreba ce căutau ele acolo. Nu putea fi chiar atât de evident, se gândi ea, uitându-se la două femei atrăgătoare care erau evident americane. Hainele lor nu erau la fel de scumpe ca ale ei, și le văzu pe cele două uitându-se la ea.

– Ce e? întrebă ea.

– Nimic, zise una ridicând din umeri.

Dar când trecură pe lângă ea, o auzi pe cealaltă șoptind „*puta*“, varianta italiană pentru „*curvă*“.

Pentru o clipă, i se opri respirația. Făcu un pas înapoi și se uită fix la imaginea din oglindă. Deci era totuși evident. Purta o rochie foarte scumpă Thierry Mugler cu o brățară Chanel de aur la încheietură. Ea crezuse că arată ca o femeie elegantă, dar acum vedea că erau hainele unei prostituate de lux și își dori să rupă rochia de pe ea. Însă se răzgândi. Hainele și bijuteriile

erau frumoase și scumpe, iar ea voia ca trupul ei să fie împodobit cu lucruri frumoase... Și nu exista altă modalitate de a le procura decât de a-și folosi corpul și frumusețea ei. Și cu ce era ea diferită de femeile precum Kim, care se măritaseră cu bărbați bogați dispuși să plătească locuințe și perdele de douăzeci de mii de dolari? Singura diferență era că ele erau măritate, și ea nu...

Apoi se întoarse pe iaht plină de nervi.

Se întâlnește cu Ian din întâmplare în salon – aranja încăperea înaintea petrecerii care avea să aibă loc mai târziu.

– Ah, Ian, se plânse ea. Niște femei groaznice...

Și Ian, observându-i chipul și bănuind ce se întâmplase, scutură din cap zicând:

– Există un vechi proverb, Janey. Ai grijă ce consumi, dacă nu vrei ca apetitul tău să fie din ce în ce mai insașiabil.

Și apoi, iulie se transformă în august. Și în august, totul se termină.

Se afla cu Rasheed și cu alte două fete (pe iaht erau mereu alte femei care veneau și plecau, iar Janey se obișnuise să le ignore, fără a încerca măcar să le rețină numele) la Cannes, pe Boulevard de la Croisette, și se îndreptau spre Carlton, un restaurant de pe plajă. Janey purta o rochie Ungaro fără mâneci; purta părul strâns în coc și la gât avea un colier Chanel din perle. Grupul vorbea despre petrecerea din seara precedentă care avusese loc la vila unui american bogat, când, brusc, cineva o apucă de braț și auzi o voce masculină familiară, care strigă:

– Janey?

Se opri. Și apoi, încet, toți din grup se opriră și se întoarseră, uitându-se curioși la tânărul bărbos în pantaloni scurți kaki și sandale de piele întoarsă, cu un rucsac care îi atârna în spate.

Era fratele ei, Pete.

O tânără femeie cu părul lung și negru, care semăna foarte mult cu Ali MacGraw, stătea puțin mai în spate cu gura căscată.

Era prietena lui Pete, Anna, fata cu care era prieten încă din liceu. Făcu și ea un pas în față:

– Janey?

Pete se uită de la Janey la fetele lui Rasheed. O expresie de dezgust îi apăru pe față și o strânse de braț, tipând:

– Ce mama *dracului*...?

O ploaie ușoară începu să cadă peste Place Vendôme. Janey își ridică privirea; ar trebui să plece, să găsească un taxi și să se întâlnească la Dior cu Mimi. Ploaia avea să-i distrugă coafura și hainele scumpe; cu siguranță Mimi se întreba deja ce i s-o fi întâmplat. Dar ei puțin îi păsa. Durerea provocată de valul de amintiri o făcea să se simtă ca și cum ar fi înghițit cioburi de sticlă, iar ploaia rece veni aproape ca o ușurare.

Mai trecuseră două zile până să plece de pe iaht. Ian o sfătuisă să aștepte să vină Rasheed cu ideea. Regulile de bună-cuviință spuneau că el ar trebui să vină cu ideea și, pe deasupra, ea își voia banii.

Într-un final, în cea de-a treia zi, fu chemată în birou. La fel ca prima oară, arabul stătea la birou:

– Domnul Rasheed vă mulțumește pentru compania dumneavoastră, dar crede că este mai bine să plecați. Veți găsi toate bagajele dumneavoastră gata făcute la ușă. O mașină vă va conduce oriunde doriți să mergeți.

Și apoi îi întinse o geantă mică Louis Vuitton.

– Domnul Rasheed vă dăruiește asta în semn de mulțumire. Vi se recomandă să plecați imediat.

Părăsi biroul strângând geanta în mână. Trecu prin salon și apoi pe punte, unde luase acel prânz fatidic, cu șase săptămâni în urmă. Își văzu bagajele aranjate frumos lângă un Mercedes negru cu geamuri fumurii; șoferul, alt arab, stătea sprijinit de mașină. Se uită cu disperare în jurul ei după Ian.

Cu siguranță, știa că ea avea să plece. O lăsă să plece fără măcar să-și ia rămas-bun?

Ajunse la pasarelă și se opri o secundă. Soarele de august era de nesuportat și pentru o clipă o luă amețeala. Și apoi, se trezi cu el lângă ea. O prinse de braț cu tandrețe.

– Aveți nevoie de ajutor, domnișoară Wilcox?

– Ah, da! zise ea, uitându-se adânc în ochii lui.

– Aveți grijă, zise el arătând spre arab.

Erau atât de multe lucruri pe care voia să i le spună, dar nu era timp. Simți cum ochii i se umplură de lacrimi și dintr-odată se simți epuizată. Cum de ajunsese să fie atât de obosită?

– Ian...

– Mă bucur că pleci, Janey. Era și timpul.

Ajunseră la capătul pasarelei și păși pe docul de ciment.

– Astea sunt toate bagajele tale?

Janey se uită confuză la ele. Habar nu avea... erau patru valize Louis Vuitton, puse una peste alta, ca bagajele unei vedete de cinema.

Simți că-i vine iarăși să plângă și-și deschise poșeta și scoase o pereche de ochelari negri. Arabul puse bagajele în portbagaj.

– Ian...

– Da, domnișoară Wilcox?

Nu știa ce voia să-i spună. El făcu un pas înapoi pentru ca arabul să deschidă portiera. Ea se uită înapoi după el și, făcând repede câțiva pași scurți, ajunse lângă el și-i zise:

– Ce cauți *tu* pe iaht?

El se uită la ea și dădu din cap cu tristețe.

– Același lucru ca și tine, Janey. Bani.

– Dar...

– Am de întreținut o fostă nevastă și un copil, în Australia.

Ea răsuflă ușurată. Ar fi putut fi căsătorit.

– Te voi mai vedea vreodată?

– Nu știu.

– Spune-mi că mă iubești, Ian. Te rog. Pentru că eu încă te mai iubesc.

Zâmbetul lui era plin de amărăciune și întinse mâna și-i împinse ochelarii pe nas.

– Ar fi mai bine să pleci. Și nu mai plâng. Ține minte, fetele mari nu plâng. Apoi întinse mâna. La revedere, domnișoară Wilcox. Călătorie plăcută!

Dar cum se sui în mașină, începu să plângă cu adevărat, cu lacrimi mari care i se rostogoleau pe obraji. Apoi, peste câteva minute, își aminti de micuța geantă Louis Vuitton care stătea lângă ea pe banchetă. Uitându-se la șofer, luă geanta și-o puse în poală.

O deschise cu grijă, dar după ce văzu conținutul, se rezemă de banchetă, cu inima bătându-i nebunește. Uită imediat de Ian, de fapt, uită de tot și de toate, cu excepția grămăjoarelor de bancnote de câte o mie de dolari, aranjate în geantă. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la faptul că reușise – cumva, reușise. Și, deși nu era chiar sigură ce anume reușise, sentimentul era unul extraordinar, cu siguranță...

În timp ce mașina mergea, ea număra banii pe furiș. Erau toți, până la ultimul cent – „tariful“ ei plus câștigurile de la pocher... Cu banii ăștia, nu era *nevoie* să se întoarcă! Era liberă! Se putea duce oriunde ar fi vrut în lumea asta, putea face orice – putea trăi în Tahiti și scrie o carte. Chiar așa, de ce nu? Avusese dintotdeauna ideea asta vagă de a scrie o carte, de a deveni o romancieră faimoasă... și oamenii ar veni la ea și i-ar spune că frazele ei le-au schimbat viețile...

Trebuie să-i spună șoferului să întoarcă chiar acum și să meargă la aeroport. Acolo va alege o destinație exotică, se va sui în avion și va dispărea, liberă ca pasărea cerului... dar dintr-un motiv sau altul, din cauza fricii sau a vinovăției, poate, nu făcu asta. Așa că mașina se opri în fața unui mic

hotel, o clădire dărăpănată vopsită în albastru, în care ea își închipuia că mișunau păduchii.

Fratele și prietena lui beau cafea, la cafeneaua de vizavi. Mașina opri, iar Pete se ridică în picioare și se încruntă. Șoferul îi deschise ușa lui Janey, care coborî îmbrăcată într-un costum scump Lacroix și cu pantofi cu tocuri înalte. Imediat își dădu seama cât de ridicol arăta. În timp ce șoferul descărca portbagajul, Pete zise:

– Isuse! Crezi că ai destule bagaje?

– Eu nu am venit cu rucsacul în spate, răbufni Janey.

– Am vorbit cu mama. Mi-a zis că vrea să ne întoarcem acasă imediat. Vrea să plecăm de la aeroportul din Nisa, să nu mai trecem prin Paris. Mi-a trimis bani de bilete.

– Am banii mei, zise Janey.

Dumnezeule! Banii! Va trebui să-i ascundă prin valize. Nu era cumva o regulă la vamă care spunea că nu ai voie să intri în țară cu mai mult de douăzeci de mii de dolari? Dacă o prindeau și o băgau la închisoare? Se simți brusc amețită.

– Avionul decolează la trei. Ar fi bine să plecăm.

– Pot să mă duc la baie?

Pete își dădu ochii peste cap, iar Janey își târî valizele, una după alta, în toaletă. Era o toaletă franțuzească obișnuită – adică o gaură în podeaua de ciment peste care trebuia să te așezi pe vine, dar din fericire nu era nimeni. Cu mâini tremurânde, împărți grămezile de bani și le așeză pe fundul fiecărei valize, numărându-i din nou, ca să fie sigură că erau toți. Nu lipsea nici un ban – o sută de mii de dolari în bancnote nou-nouțe de o mie de dolari.

Luară un taxi până la aeroport. Înghesuiți pe bancheta din spate, Pete se întoarse spre ea și cu o voce joasă, prin care răzbătea de furia, zise:

– Te-ar fi putut omorî, îți dai seama? Nimeni nu știa unde ești – mama avea de gând să sune la poliția franceză.

– Nu mi s-a întâmplat nimic, zise ea plictisită. *Arăt bine, nu-i așa?*

– Arăți ca o...

– Ce?!

– Ia-o ușurel, dragule. E doar un copil, zise Anna cu blândețe.

– *Era* doar un copil! Nu mai este...

– Ce-ți pasă ție? Nu-ți afectează cu nimic viața ta *perfectă*.

– O s-o ucidă pe mama. O s-o ucidă. De asta îți pasă? Te gândești vreodată și la altcineva în afară de tine?

– Atunci nu-i spune.

– Cred că deja e prea târziu, mormăi Pete furios.

Janey plăti taxiul și după aceea abia dacă mai schimbară câteva cuvinte tot drumul.

Amândoi părinții veniră să-i aștepte la aeroportul Logan. Mama ei îi luă hainele și valizele, iar gura i se transformă într-o linie subțire. A doua zi o duse la doctor.

Diagnosticul fu mononucleoză. Mama ei îi zise că era norocoasă că nu avea sifilis. În mașină, înapoi spre casă, mama ei trase brusc mașina pe dreapta.

– Trebuie să știi, Janey.

Janey se uită la mama ei și simți cum toate fricile din copilărie îi revin ca un torent. Știa că niciodată mama ei nu o plăcuse; conversațiile pe care le avuseseră erau de fapt comentariile insultătoare pe care mama ei i le adresa și încercările lui Janey de a se apăra. Mama ei lăsă oglinda de pe parasolar în jos și se rujă.

– Te-ai culcat cu el?

– Cu cine? întrebă Janey.

– Ești atât de proastă!

– Cu cine, mamă? Cum îl cheamă?

– Cu acel... Rasheed. Se întoarse spre Janey și șuieră: E un criminal.

– De unde știi?

– Ah, ești așa de proastă! Cum de am dat naștere unei fete atât de proaste?! Unde am greșit? Porni mașina și intră pe strada lor, dar scandalul nu terminase încă. Te-ai gândit vreodată la mine și la tatăl tău? Toată lumea de la club...

– Bine! strigă Janey. O să plec! O să dispar! N-o să mă mai vedeți niciodată. Vă puteți preface că nu există!

– Și acum mai ești și bolnavă.

– O să mă sinucid!

– Nu fi idioată! țipă mama ei.

Parcând mașina în fața casei lor cu o mișcare bruscă, apoi spuse:

– Am știut dintotdeauna că asta se va întâmpla. Te-am avertizat. Bărbații profită de fetele care nu sunt frumoase...

– Am fost cu el tocmai pentru că *sunt* frumoasă! țipă Janey sărind din mașină și trântind portiera. Și tu nu poți să suporti asta, mamă. Pur și simplu nu suporti ideea că nu mai ești tu cea mai frumoasă!

Janey petrecu următoarele două luni în patul ei de o singură persoană din vechea sa cameră. Se simțea ca Alice în Țara Minunilor, unde totul în jurul ei avea dimensiuni mici, iar ea crescuse; câteodată simțea că va exploda și, odată cu ea, va exploda întreaga casă. Mama ei o înscrisese la un colegiu, iar Janey, redusă la tăcere de rușine, nici nu protestă.

Până la urmă, îi reveniră puterile, cel mai probabil la gândul că avea cei o sută de mii de dolari ascunși într-o căsuță de păpuși din dulap. În acea toamnă, așa cum stătea întinsă la ea în pat, se gândi că poate șterge trecutul și poate începe o viață nouă – la urma urmei, era tânără și la nouăsprezece ani nu trebuie să ai nici o cicatrice care să te împiedice să-ți vezi de drum. Dar cumva, sămânța fusese plantată – sau probabil

că sămânța fusese acolo mereu, așteptând doar momentul oportun pentru a germina și, într-un fel sau altul, această sămânță avea o voință proprie și se părea că o va conduce din ce în ce mai departe.

Peste patru luni, îl revăzu pe Ian. Ea se întorsese la New York și locuia în apartamentul pe care-l închiriasse, când într-o seară primi un telefon.

Luă receptorul și auzi o voce masculină necunoscută:

– Janey! Nu pot să cred! Încerc să dau de tine de zile întregi!

– Cine este la telefon? întrebă Janey cu răceală.

– Nu-mi recunoști vocea? Ghicește.

– Nu pot.

– Sunt Ian. Ian Carmichael. Sunt în New York...

Aranjară să se întâlnească la un bar din apropierea apartamentului ei. Ea nu încetase să se gândească la el, dar când intră pe ușă, se întrebă de ce se gândise atâta la el. Inima îi îngheță: scos din mediul lui natural, ea observă dintr-odată că totul era în neregulă. În lumina strălucitoare a New Yorkului, părea la fel de sofisticat ca un turist din Vestul Mijlociu – puloverul său era din acrilic și bocancii negri din piele, pe care el îi etala cu mândrie pentru că tocmai îi cumpărase de pe Third Avenue, erau oribili. Băură fiecare către trei tequila, iar Janey încercă din răspuțeri, dar fără nici un rezultat, să-și regăsească sentimentele pe care le avusese pentru el cu o vară în urmă. Crezuse că dinții lui sunt de un alb strălucitor – dar acum vedea că erau galbeni și spărți. Ochii lui – acei ochi albaștri în care se adâncise cu atâta dorință – erau prea apropiați și își făcuse o cărare în așa fel încât toată atenția era atrasă înspre nas. Îi spuse că era în New York pentru două săptămâni, pentru o comandă de echipament pentru *Mamouda* și tot repeta că nu-i venea să creadă că se întâlniseră. Când îi luă mâna într-a lui, primul ei instinct fu să și-o retragă.

Momentul inevitabil sosi și ea-l conduse la apartamentul ei. O sărută în fața șemineului, dar limba lui cercetătoare îi provocă silă. Așteptase atât de mult acest moment – era ceva în neregulă cu ea? Începură să facă dragoste și Janey se ruga să îi revină pasiunea de astă-vară, dar nu se întâmplă asta. Când o linse între picioare, nu simți nimic altceva decât enervare și se rugă s-o reguleze odată ca să se termine. Într-un sfârșit, așa se întâmplă, dar ea nu simți absolut nimic. Într-un final, el zise:

– O să termin. E OK?

– Da, te rog, oftă ea.

El termină și se așeză lângă ea. Apoi, cu un oftat scurt, se ridică din pat și începu să se îmbrace.

– Unde pleci? întrebă Janey.

– Plec. Asta a fost tot.

– Dar nu înțeleg.

– Ba înțelegi foarte bine.

– Dar eu...

– Nu-mi spune că mă iubești, pentru că nu este adevărat.

– De unde știi?

El se așeză pe marginea patului.

– Nu ai fost niciodată îndrăgostită de mine. Chiar nu-ți dai seama?

Ea încercă să protesteze, dar el îi puse mâna la gură.

– Era doar o fantezie pe care ți-ai creat-o pentru a nu înnebuni. Pentru că, dacă te-ai fi obosit vreodată să te gândești cu *adevărat* la ceea ce făceai de fapt...

– Te-am iubit! insistă Janey.

El se ridică.

– Ești o femeie rece, Janey. Ești prea rece ca să iubești pe cineva.

Cuvintele o loviră ca un pumnal. Rămase fără aer și se rezemă de perete, dar el se întoarse și ieși din cameră. Ea alergă după el dezbrăcată:

– Cum *îndrăznești*? Nu este adevărat!

El deschise ușa și, când se întoarse spre ea, văzu că ochii lui erau plini de ură.

– Ești ca o văduvă neagră, spuse el.

Îeși și începu să coboare scările.

– Ian, *așteaptă*...

– O văduvă neagră, murmură el în barbă, coborând scările.

Închise ușa și se rezemă de ea plângând. De ce i se întâmplau mereu chestiile astea? De ce nu înțelegea nimeni...?

Dar în câteva minute, lacrimile i se uscară și merse la oglindă. Se uită la imaginea ei mult timp, iar apoi începu să râdă isteric. Era o glumă, serios, să fii așa de frumoasă – un miracol. Oamenii o opreau pe stradă ca să-i spună că era frumoasă; bărbații își întorceau capetele din mașinile care treceau pe stradă. Cu două luni în urmă, în octombrie, soarta intervenise și cei de la agenția Eileen Ford o sunaseră. O companie de cataloage îi solicita serviciile de fotomodel pentru o lună și în două zile se întorsese la New York. Mama ei nu mai pomenise nimic despre colegiu; mai mult, chiar o condusese la gara Amtrak din Boston și, dăruindu-i un zâmbet șovăielnic, o sărutase pe ambii obraji.

– Mai sună și tu din când în când.

Janey se îndepărtă puțin de oglindă și își acoperi fericită gura cu mâna. Frumusețea ei – frumusețea ei perfectă, prețioasă – o salvase.

Burnița ușoară se transformase într-o ceață rece și persistentă și, stând în Place Vendôme, Janey se șterse pe față de picurii de apă. *Chiar* o salvase frumusețea ei – sau o condusese pe o cale greșită? Chiar de la început, cu Rasheed... dacă ar fi încercat cu adevărat să facă ceva cu viața ei, în loc să se bazeze mereu pe soartă și pe frumusețea ei, ar fi putut avea ceva acum. Care era scopul frumuseții dacă lipsea ceva în lăuntrul ei? Toți păreau că au acel lucru esențial, mai puțin ea,

iar acel lucru era partea care conecta acțiunile la un nucleu emoțional din interior. În ciuda numărului mare de bărbați cu care se culcase în ultimii cincisprezece ani, avusese doar șase orgasme în toată viața ei. Iar în ceea ce privește dragostea – asta era chiar ceva de neînchipuit. Bineînțeles, se gândi ea, îl iubea pe Selden, dar sincer, sentimentele ei pentru el erau la fel ca acelea pe care le simțise pentru oricare alt bărbat – adică simțea ceva ce putea fi definit drept afecțiune, atâta timp cât putea extrage ceva tangibil din relația respectivă. Chiar și Ian observase asta în urmă cu cincisprezece ani. Iar Rasheed... pentru el cu siguranță a fost la fel de evident ca un felinar roșu la ușa unui bordel.

Dar așa se născuse sau devenise așa pentru că făcuse alegeri greșite? Nimeni nu se putea naște cu un astfel de vid interior; cel puțin mai era o parte din ea care credea în *asta*. Pentru moment, era conștientă că va cunoaște și va găsi dragostea adevărată atunci când nu va mai cere absolut nimic de la un bărbat, cu atât mai puțin bani...

Își ridică privirea și o voce interioară îi strigă că nu este prea târziu. Tot ce trebuia să facă era să își trăiască fiecare zi a restului vieții ei într-un mod diferit. Încă mai era timp să repare lucrurile cu George și, în loc să se dea la el, îi va spune totul sincer și profesionist. Îi va vorbi și lui Selden despre planurile ei. La urma urmei, era chiar posibil ca Selden s-o iubească cu adevărat...

Ceasul ei interior îi spunea că trecuse prea mult timp și, uitându-se la încheietură, văzu că era aproape unu. Trebuia să se întâlnească cu Mimi. Și brusc se gândi că dacă i-ar spune lui Mimi întreaga poveste (omîtând sexul oral cu George, bineînțeles) ar putea chiar să și-o facă pe Mimi aliată, și aceasta să-l influențeze pe George. Cel mai important lucru acum era să *facă* odată ceva cu viața ei, să ia hățurile în mâini și să nu mai ajungă niciodată în această situație...

Și apoi, ca printr-o minune, un bărbat înalt și blond apăru din ceață, îndreptându-se cu repeziciune spre ea. La început, nici nu-i veni să-și creadă ochilor, gândindu-se că fantoma lui Ian se reîntorsese s-o bântuie. Dar pe măsură ce bărbatul se apropia, văzu că era Zizi, și brusc totul deveni clar: Mimi insistase să vină la Paris pentru că *știuse* că Zizi se afla aici și pe ea o folosisese doar drept paravan...

Dar poate nu era adevărat, se gândi Janey uluită, în timp ce el se opri în fața ei. Pentru că în secunda următoare, el spuse cuvintele pe care ea dorea să le audă de atâta timp...

– Trebuie să vii cu mine, zise el hotărât.

Ea se ridică și-l urmă ca într-un vis, prin holul hotelului Ritz și apoi în lift. Era ca și cum s-ar fi întors înapoi în timp la acel moment fatidic când trecuse pentru prima oară prin acest hol, iar acum, își spuse ea cu frenezie, destinul îi acorda șansa de a se întoarce în trecut și a îndrepta lucrurile. Liftul se opri la etajul trei și Zizi o trase pe hol ca pe un copil. Dar chiar era un copil, se gândi ea; era ca nouă, iar acum, cu Zizi alături, va lua totul de la început...

Apoi visul se transformă într-un coșmar.

De cum intrară în apartament, ideea ei nebunească că ar putea fi împreună cu Zizi se destrămă ca un fum, realizând că Harold Vane era în cameră. Ce căuta *el* aici? se gândi ea enervată. Apoi se întoarce și-și dădu seama după expresia feței lui că se întâmplase ceva extrem de grav.

– Te-am văzut de la fereastră, zise Harold. L-am trimis pe Zizi după tine...

– Dar de ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Janey cu precauție.

– Toată lumea te caută, zise Zizi.

– Pe mine? întrebă ea și se încruntă iritată. Nu înțeleg.

Harold veni spre ea cu brațele deschise.

– Janey, noi doi suntem prieteni de mult timp. Așa că eu cred că ar trebui să fii cel care îți spune asta...

Ea rămase fără suflare.

– A murit cineva? Este vorba de *Selden*...?

Și imediat cum îi ieșiră pe gură aceste cuvinte, o voce interioară răutăcioasă îi zise că dacă *era* vorba despre Selden, dacă *era* mort, atunci asta i-ar rezolva toate problemele: ar fi bogată și liberă; ar putea face tot ce-și dorește...

– *Nu* este vorba de Selden, zise Harold.

– Atunci, zise ea ușor dezamăgită. Ce caut aici?

Harold deschise gura să vorbească, dar nu reuși să zică nimic și ea se uită de la Harold la Zizi cu un sentiment intens de panică. Pentru prima dată, observă că pe fruntea lui Zizi era un semn ciudat, ca o pată mare de funingine și își dădu seama că mai văzuse în acea dimineață același semn și pe frunțile altor oameni. O cuprinse o teroare fără logică: venise sfârșitul lumii și ea fusese aleasă pentru a fi eliminată... Gâfâi și arătă spre semnul negru de pe fruntea lui:

– Este Miercurea Cenușii, spuse Zizi, luându-i mâna cu blândețe.

Era trecut de 7 dimineața în New York și Selden Rose era la duș.

Se săpuni în timp ce se gândea, ca de obicei, la soția lui. Era plecată de trei zile și simțea chiar așa cum spunea proverbul: „Celor ce duc mai mult dorul le pare mai dulce odorul“. În ultimele zile, ajunsese la concluzia că poate fusese prea dur cu ea. Încă nu era de acord cu ideea ei ridicolă de a produce filmul lui Craig, dar cu siguranță ar fi putut fi mai tandru... Și cu un sentiment subit de vinovăție, își dădu seama că tot ceea ce spusese ea despre faptul că el era gelos pe talentul lui Craig era adevărat. Închise apa și ieși din duș, gândindu-se că, dacă ea dorea cu adevărat să devină producător, el ar trebui s-o ajute... Știa o mulțime de oameni în acest

domeniu – poate chiar putea să găsească pe cineva care să-i ofere un post de asistentă.

În timp ce se ștergea pe cap, sună telefonul.

„Sigur e ea“, își zise el, fericit că și ea se gândea la el. Îi va spune că îi era dor de ea și o va ruga să vină înapoi mai devreme, așa că, punându-și un prosop în jurul taliei, se duse în dormitor și ridică receptorul.

– Bună, iubito, zise el în avans.

– Rose? zise o voce bărbătească uimită.

– George! exclamă Selden, ușor dezamăgit.

Știa că George se trezea cu noaptea-n cap, dar nu-și putea imagina ce anume îl făcuse să-l sune la ora aceea.

– Selden, zise George cu o voce aspră, iar el se gândi imediat că poate se întâmplase ceva cu Mimi. Sunt niște probleme, Selden. Și mi-e teamă că au legătură cu nevasta ta.

După câteva minute de conversație, Selden se repezi să se îmbrace și coborî în hol.

– *The Post*, îi spuse el ușierului. Dați-mi *The Post*.

Cu o expresie jenată pe față, de parcă și-ar fi dorit să nu fi fost pus niciodată în această situație, ușierul îi întinse ziarul.

I se înmuia genunchii când citi titlul și, împăturind ziarul, speră să nu fi văzut bine.

Cu inima bătându-i nebunește, merse spre lift (voia să alerge, dar portarul îl urmărea din priviri) și apăsă pe buton. Liftul veni într-un sfârșit și când văzu că era singur, despături ziarul. Cele trei cuvinte groaznice îl loviră ca trei pumnale și se rezemă de peretele liftului, amețit. Dar cuvintele erau tot acolo, râzând la el, scrise cu litere mari și negre peste o fotografie de-a lui Janey din timpul spectacolului Victoria's Secret. Purta acel set albastru, sutien și chiloți, și se apleca spre cameră cu mâinile în șolduri și cu buzele strânse într-un sărut.

„MODEL?/SCRIITOARE?/CURVĂ?“ întreba titlul, ca o mulțime batjocoritoare care cerea execuția.

Lăsa ziarul șocat. Nu putea înțelege... nu înțelegea... dar cuvintele îi tropăiau prin cap ca o poezioară zeflemitoare a unui copil: model-bară-scriitoare-bară-curvă – *ha, ha* – model-bară-scriitoare-bară-curvă – *ha, ha...* ridică din nou ziarul și se simți sfâșiat în două: creierul său striga că pur și simplu nu era posibil, iar tremurul din corp îi spunea că era...

Și acolo, în josul paginii, erau niște cuvinte scrise cu litere mai mici:

„Comstock Dibble prins într-un scenariu despre un scandal sexual.“

„Ce?“ se gândi el. Iar apoi, „cum...?“

Ușa liftului se deschise chiar în clipa când întoarse pagina și citi:

„Comstock Dibble este un...“ Nemernicul! se gândi el în timp ce ușa liftului se închidea. Apăsă butonul DESCHIDE UȘA în timp ce bâjbâia cu ziarul în mână, care îi căzu pe jos și foile se împrăștiară prin cabină și pe hol. Ușa începu să se închidă din nou și el se puse între uși pentru a le ține deschise. Luptându-se cu foile căzute pe jos, reuși să le adune pe toate în brațe și, tremurând de furie și durere, le duse până în fața apartamentului.

Nu putu să deschidă ușa cu cheia. Se întoarse și se sprijini de toc disperat, uitându-se neajutorat spre tavan, ca pentru a cere ajutor de undeva de sus. Apoi se uită la numărul apartamentului și văzu că nu era al lui – o luase la stânga când ar fi trebuit s-o ia la dreapta.

Trebuia să-și revină, se gândi el, mergând cu pași repezi pe hol și intrând în apartament. Își aduse aminte că rezolvarea problemelor era specialitatea lui. Oricât de groaznică părea să fie această problemă, probabil nu era chiar așa de groaznică cum părea. Orice ar fi fost, se putea rezolva...

Oare chiar se putea? se gândi el clătănându-se. Aruncă paginile pe canapea și începu să caute articolul. Erau pagini întregi despre sport – cine ar fi crezut că pe newyorkezi îi

interesează sportul așa mult – și apoi pagini de afaceri, trei pagini despre mâncare și restaurante... și, în sfârșit, găsi paginile de care îi era groază. Mai era o fotografie cu Janey de la spectacolul Victoria's Secret și – oribil – chiar una cu Comstock Dibble care stătea în primul rând. Avea o expresie vicleană pe chip și titlul se referea la el ca la „Micul Câine Dibble“. Și într-adevăr, Comstock chiar arăta ca un animal cu patru picioare scurte: trupul său părea că este format dintr-un trunchi în formă de butoi, la care fuseseră atașate patru membre scurte ca prinse cu ace. Brațele îi ieșeau din părți și picioarele abia atingeau pământul.

Selden trebui să-și întoarcă fața.

Dar apoi reveni. Asta era viața; trebuia să-l citească mai devreme sau mai târziu, și dacă nu-l citea, asta nu însemna că nu se întâmplase nimic. Povestea începea așa:

Comstock Dibble este un geniu al cinematografeiei, căruia îi place să se distreze și să folosească banii propriei companii pentru a plăti pentru această distracție.

Ieri, într-o ciudată răsturnare de situație, Micul Câine Dibble a fost surprins semnând cecuri din partea companiei sale pentru diverse femei, inclusiv pentru super-modelul Janey Wilcox, în schimbul favorurilor sexuale, susținând că banii fuseseră plătiți femeilor pentru „servicii de scriere a unor scenarii“. Problema este că nici una dintre femei nu este scriitoare.

În timp ce compania a plătit scriitori faimoși, precum Jay McInerney, pentru a scrie scenarii pentru filme de succes, după câte se pare, nu toate comisiunile lui Dibble erau legale. În ultimii trei ani, Dibble a plătit cincisprezece femei cu câte treizeci de mii de dolari pentru a scrie scenarii care nu au fost scrise niciodată. Purtătorul de cuvânt al companiei susține că este șocat că Dibble, un bine-cunoscut al circuitului de petreceri din Manhattan,

care a fost felicitat în septembrie chiar de către primar pentru eforturile sale umanitare în domeniul modei, ar fi putut plăti femeii pentru sex. „Nu a dus niciodată lipsă de femeii. Poate a vrut doar să fie drăguț?”

Gusturile lui Dibble acoperă o gamă largă, de la dame de companie la petrecărețe, de la actrițe în devenire la supermodele. Acum două veri, Janey Wilcox, 33 de ani, strălucitul supermodel care a urcat pe podiumul de la Victoria's Secret Fashion Show, în luna decembrie, s-a lăudat prietenilor că scrie un scenariu pentru Micul Câine Dibble, în timp ce îl satisfăcea pe ascuns, într-un cuibușor de nebunii din Hamptons, plătit de el. Vara trecută, Wilcox, despre care prietenii zic că este „ambitioasă”, a pus mâna pe mogulul milionar din industria cinematografică, Selden Rose, 45 de ani, directorul canalului prin cablu Movie Time, și s-a căsătorit cu acesta în grabă, în luna septembrie. Dibble, care este logodit cu...

Selden Rose făcu un pas înapoi. Nu putea merge mai departe, se gândi el, *nu putea merge* mai departe... Deci, până la urmă, se culcase cu el, își zise el, bătându-se cu frenezie pe creștet. Făcuse sex cu el. Ce făcuse oare cu el? se întrebă el înnebunit. Îi făcuse sex oral? Își vârâse el cocoșelul... înăuntrul ei, acolo unde fusese *el*? Gândul era dezgustător – asta și faptul că îl mințise. Ea cu gura ei îi spusese clar că nu se culcase cu el, și *mințise*... Asta era probabil partea care era de *nesuportat*... Mințise și o făcuse intenționat, cu o expresie inocentă pe față, ca și cum el ar fi fost un idiot!

Oh, Doamne! Mama lui avea dreptate...

Nu știa încotro să se îndrepte, ce să facă, pe cine să sune. Merse la fereastră și o deschise; un val de aer rece îl lovi ca o palmă. Pe partea cealaltă a străzii erau doi bărbați îmbrăcați ca de luptă, cu pantaloni de camuflaj și jachete cu multe buzunare; într-o clipită văzu că aveau pe umăr aparate de fotografiat ce

păreau niște mitraliere. Deci șacalii se adunaseră deja: la ora asta, povestea circula probabil prin tot New Yorkul, toată lumea citind și rîzînd de el; vor afla mama lui și fosta soție și cîndva, într-o zi, dacă va avea copii, vor descoperi și ei povestea, dezgropînd-o dintr-o pustietate digitală. Și în timp ce stătea și se holba în stradă terifiat, un taxi parcă în față și mai coborî un fotograf. El se întoarse. Se duse în bucătărie și se uită fix la cafetieră.

Ce trebuia să facă acum? se întrebă el.

Și apoi, o voce slabă îi șopti că poate nu era adevărat – poate *totul* era o minciună. Mass-media încurca mereu lucrurile; toată lumea știa că mințeau. Sau poate doar făcuseră o greșală și numele lui Janey nu avea ce să caute acolo. Dacă *era* adevărat, se gîndi el, ar trebui să existe o dovadă și, dînd năvală în living, se uită la biroul franțuzesc și își aduse aminte că sertarul era plin de hîrțiile ei...

Îl deschise. *Republica* lui Platon era tot deasupra. Asta însemna că nu se mai atinsese de hîrtii din acea seară cînd venise Craig Edgers – sau doar că se hotărîse să lase cartea acolo? O luă și o aruncă pe scaun, apoi scoase sertarul cu totul și vărsă conținutul pe podea. Așezându-se în genunchi, începu să scotocească. Dacă era adevărat și ea *era* vinovată, ar fi oare chiar atît de proastă încît să-și păstreze dovezile incriminatoare? Dar oamenii vinovați făceau asta de obicei, închipuindu-și că, dacă erau suficient de deștepți, adevărul nu va ieși la iveală. Și apoi, privirea îi căzu pe scrisoarea oficială pe care o văzuse în sertar în seara în care venise Craig. O ridică, se uită la adresă și, cu inima fremătîndu-i, citi: „Parador Pictures“.

Scoase scrisoarea. Era datată 15 octombrie 2000. Cu fața devenită o mască rigidă, începu să citească:

Stimată doamnă Wilcox,

Începînd cu data de 15 iunie 2000, am încercat să vorbim cu dumneavoastră în ceea ce privește

problema legată de Comstock Dibble. Aceasta este a patra încercare...

Deci *era* adevărat – fiecare cuvîntel, și ea știuse despre asta tot timpul, chiar și înainte de a se căsători cu el. Îl amăgise cu bună știință și în mod deliberat, chiar de la început, și, uitându-se din nou la suma pe care ea o datora, rămase buimac. De ce nu venise la el ca să ceară ajutor, sau, cel puțin, de ce nu plătise suma fără să îi spună? Știa că e strînsă la pungă, dar îl ului faptul că era atât de zgârcită, încât risca să-și distrugă întreaga viață... și pe a lui.

Și acum o făcuse.

Dar *poate*, se gândi el cu frenezie... poate nu a *avut* banii. Dar dacă trimitea banii acasă, pentru vreo... bunică bolnavă... sau plătea școala vreunui nepot sau nepoate? Poate *era falită* și era prea jenată să îi spună *lui* despre asta...

Într-o frenezie oarbă, începu să caute prin hârtii, uitându-se după vreun extras bancar. Dând peste unul, îl ridică și se uită la sold.

Avea patru sute de mii de dolari puși bine într-un cont de economii.

Avea banii! se gândi el, agitându-și pumnii prin aer. În tot timpul ăsta, ea avea banii...

Dar furia îi trecu brusc și fu copleșit de disperare. Își sprijini capul în mâini și apoi începu să plângă cum nu-și mai amintea s-o fi făcut vreodată.

Şaisprezece

„Sexcenarii!“ declara triumfal titlul din *New York Post*.

Mimi Paxton se foi lipsită de confort pe şervetul de hârtie, simţindu-l cum se mototoleşte sub fundul ei gol.

De pe scaunul tare, turnat din plastic, unde fusese lăsat cu grijă de pacientul anterior, *Post* părea că o cheamă, implorând-o să-l ridice şi să-l citească. Până acum reuşise să se opună... „De-ar veni doctorul odată“, gândi ea cu nerăbdare. Dacă în New York exista vreo regulă, atunci aceasta era: indiferent cât de bogat eşti, *tot* trebuie să aştepţi doctorul...

Îşi ridică una din fese, încercând să-şi adune halatul dedesubt, iar pe fondul acestui proces, ochii îi căzură din nou asupra ziarului *Post*. Trecuseră două săptămâni de când povestea ieşise la suprafaţă prima oară, cu titlul acela deprimant, acum infam: „MODEL?/SCRIITOARE?/CURVĂ?“ Unii spuneau că rivaliza cu cel mai vestit titlu al ziarului *Post* de la vremea aceea: „Trup fără cap găsit într-un bar topless“. Însă această poveste era ceea ce reporterii numeau „de cursă lungă“ – era despre bani, sex, putere şi filme, iar în centrul ei, ca un personaj ieşit direct din distribuţia principală, se afla un frumos model de lenjerie intimă. Ziarele încă mai publicau câte ceva despre acest scandal în fiecare zi, ca o telenovelă fără sfârşit, şi, după câte se părea, publicul nu se mai sătura, ca şi cum

nimeni nu avea nimic mai bun la care să se gândească. Însă asta era o altă regulă a New Yorkului: nefericirea unui om era triumful altuia (chiar dacă asta înseamnă pur și simplu să te urci într-un taxi într-o zi ploioasă la o oră de vârf), iar rușinea altui om putea asigura distracția a milioane de oameni.

De obicei, pe copertă era o fotografie a lui Janey – părea că acestea nu se mai terminau, iar odată chiar publicaseră o pagină întreagă cu fotografii de-ale ei de la începutul carierei sale de model, ceea ce probabil era chiar mai stânjenitor pentru ea, gândi Mimi –, însă astăzi, pe copertă, era publicată fotografia unui tânăr de culoare, care arăta mai degrabă caraghios, purtând ochelari la modă. Își închise ochii pe jumătate, încercând să-și amintească numele, da, *ăsta era* – Scooter Mendelsohn.

Nu trebuia să citească ziarul *Post* pentru a ști despre ce era vorba, se gândi ea, trecându-și greutatea de pe o fesă pe alta. George îi povestise cu plăcere totul despre asta, susținând că era „unul dintre momentele grozave în afaceri“. Ei bine, gândi Mimi, cu siguranță era unul dintre momentele *lui* grozave în afaceri. Adevăratul erou era acel mic Scooter Mendelsohn din Brooklyn, iar George îl promovase deja în funcția de director executiv la Parador Pictures, ceea ce era chiar o lovitură pentru Scooter, având în vedere că nu avea decât douăzeci și unu de ani. Însă George avea planuri mari pentru el; spunea că Scooter ilustra exact tipul de moralitate care până atunci lipse de la Parador...

Nu faptul că Comstock plătea femeii pentru scenarii care nu fuseseră niciodată scrise îl doborâse, îi explicase George, ci felul în care încercase să acopere asta. În mod ciudat, dacă Comstock le-ar fi dat femeilor mai mulți bani – dacă le-ar fi dat o sută de mii de dolari, sau două sute, sau chiar *trei* sute de mii – probabil că ar fi scăpat. Suma standard pentru un scenariu în această industrie era de o sută până la

trei sute de mii de dolari; și nu era ceva ieșit din comun ca o companie de film să plătească un scriitor pentru ca apoi să se ardă, pentru că scriitorul pur și simplu nu preda nimic. Dar când Comstock decisese să-și vândă o parte din companie, iar contabilii începuseră să pună la punct registrele, le atrăsese atenția cifra neobișnuită (treizeci de mii în loc de trei sute de mii) și intraseră în panică. Departamentul juridic începuse astfel să trimită scrisori – și evident că nici una dintre femei nu se conformase – „și de ce ar fi făcut-o?” se întrebase George. Până la urmă, ele crezuseră că erau plătite pentru *sex*...

Apoi, explicase George, umflându-se ca un pește-balon, Janey venise la el cu scrisoarea ei, și asta îi dăduse ideea de a cumpăra chiar el compania lui Comstock – până la urmă, cele mai bune afaceri erau încheiate atunci când cumpărătorul deținea informații secrete pe care vânzătorul nu dorea să le facă publice. Totuși, o asigurase George pe Mimi, aceasta era o parte a poveștii care nu avea să devină publică niciodată – cu siguranță că George nu dorea ca oamenii să creadă că ar putea profita de o mică și amărâtă toantă precum Janey Wilcox, care chiar părea să se bucure de oarecare simpatie din partea publicului. Astfel, singurii oameni care știau că Janey venise să-i ceară ajutorul erau el și Janey, desigur, iar acum și Mimi...

Iar faptul că „sexcenariile” deveniseră o informație publică n-avea nici o legătură cu George. Povara acestei dovezi căzuse exclusiv pe umerii lui Comstock Dibble în persoană; dacă și-ar fi recunoscut greșeala, în loc să se gândească să-l păcălească pe George Paxton, nimic nu ar fi ajuns la presă.

Conform lui Scooter Mendelsohn, care îi spusese totul lui George, care i-a spus lui Mimi (și, până acum, diverselor altor personaje), cu două zile înainte de marea ședință de achiziție,

Comstock Dibble îl chemase în biroul său pe Scooter, care pe atunci era un fel de asistent de asistent.

După câte se pare, Comstock era atât de transpirat, încât avea practic o cutie întreagă de șervețele Kleenex pe cap. Comstock era întotdeauna o teroare în birou, dar în ultimele două săptămâni fusese mai de temut și îl făcuse pe durul său redactor chiar să plângă – și era un bărbat de cincizeci și cinci de ani, pe care toată lumea îl suspecta că făcuse parte din Mafie! Scooter știa asta, pentru că se dusesse la toaletă să se ușureze și îl auzise pe om plângând înăuntrul uneia dintre cabine, și văzuse pantofii cu găurele pe care îi purta tot timpul. Așadar, Scooter intrase în biroul lui Comstock tulburat.

– Mai spune-mi o dată cum te cheamă, zise Comstock.

Scooter lucra acolo de doar șase luni, dar era prea înspăimântat ca să se simtă insultat.

– Scooter, spuse el.

– Poți să faci o copertă pentru un scenariu? se răsti Comstock.

– Sigur... spuse Scooter, întrebându-se unde voia să ajungă.

– Bine. Vreau să iei numele astea cu titlurile, spuse Comstock, dându-i o listă cu nume de femei, apoi vreau să iei scenariile astea, adăugă el, arătând cu degetul spre un morman de hârtii de pe biroul său, și vreau să ștergi coperte adevărate și să pui în locul lor noile coperte. Ai înțeles?

Normal că Scooter nu înțelesese, însă era prea speriat să o recunoască.

– Și vreau ca noile coperte să aibă alte culori! se răsti Comstock la el în timp ce Scooter înhăță mormanul de scenarii și părăsi repede biroul.

Revenind în biroul său, Scooter făcuse exact ce-i ceruse Comstock, iar la început nu se gândise prea mult la asta, mai ales că toată lumea din birou ajunsese la concluzia că Comstock Dibble era acum oficial nebun. Dar apoi ajunsese la ultimul

nume, Janey Wilcox, urmat de titlul *Povestea unui model. Chinatown*, când începu să înțeleagă totul. Cunoștea numele ăsta, se gândi el. Nu cumva Janey Wilcox era modelul de la Victoria's Secret? Nu era scriitoare – asta era sigur. Era o bătaie de joc din partea industriei cinematografice să pună numele unui scenariu pe care evident că nu-l scrisese ea pe coperta unui film atât de grozav. De data asta, *chiar* sărise calul, spuse el. Dacă el ar fi pus un titlu fals pentru *Showgirls*, de exemplu, ar fi putut nici să nu-i pese...

La sfârșitul zilei, Scooter lăsase scenariile ticluite pe biroul asistentei lui Comstock și plecase acasă. Îi rămăsese în cap *Chinatown*, așa că îl închiriasse, după care înfulecă mai multe minipizza semipreparate. După care, începu să se gândească din nou. Întreaga lui viață fusese influențată de filme – filmele erau *totul* pentru el. Filmele erau sacre – ele făceau ca viețile oamenilor să merite a fi trăite. Tot ceea ce-și dorise vreodată să facă, de când era copil, iar mama lui îi dusese să vadă *Wall Street*, era să lucreze în industria filmului. Iar acum lucra, și nu putea scăpa de sentimentul că, într-un fel, făcuse ceva greșit... că Comstock îi ceruse să facă ceva... *illegal*.

Văzuse destul de multe filme pentru a ști că trebuia să ia o decizie. În filme, dacă oamenii nu făceau *ceva cum trebuie*, întotdeauna li se întâmpla ceva rău. Ar putea fi concediat... sau chiar mai rău, ar putea să nu mai lucreze niciodată în industria filmului. Astfel, hotărâse el, trebuia să spună cuiva... dar cui?

Stând și privind *Chinatown*, își aminti brusc faptul că Parador Pictures era scoasă la vânzare; trebuia să fie secret, dar toată lumea din birou știa asta, pentru că toți se temeau pentru slujbele lor. Nu-și putea aminti numele celui care îl cumpăra, însă își amintea numele companiei – Smagma. Și-l amintea pentru că suna atât de amenințător, ca o chestie dintr-un film cu James Bond...

Nu putuse să doarmă toată noaptea, și în dimineața următoare se trezise devreme, iar pe la 7.30 sună la serviciul Informații. *Exista Smagma Enterprises* în New York City, și-și notă numărul de telefon. Nu credea că avea să fie ceva atât de devreme în birou, însă decise să sune oricum.

Apoi, spre surpriza lui, ceva chiar răspunse la telefon, o doamnă foarte drăguță care a spus „*Smagma Enterprises*“.

– Eu... aș vrea să vorbesc cu șeful *Smagma*, spuse el emoționat.

– Vreți să spuneți domnul George Paxton, preciză doamna. Cine îl caută, vă rog?

– Nu mă cunoașteți, începu Scooter, însă lucrez pentru *Parador Pictures*...

– Așteptați, vă rog, spuse doamna cu o voce plăcută, ca și cum nu ar fi fost deloc surprinzător că *el*, Scooter Mendelsohn, îl suna pe George Paxton...

Apoi marele om, George Paxton însuși, preluă apelul. Iar Scooter îi spusese toată povestea...

Marele moment sosi chiar în dimineața următoare, când George Paxton și șase bărbați în costume, toți cu mine foarte grave, veniră la sediul *Parador* și intrară în sala de conferințe împreună cu Comstock Dibble și oamenii săi.

Pe la patru după-amiaza, asistenta lui Comstock apăruse la biroul lui Scooter cu un morman de scenarii – cele false și cele reale pe care compania le comandase în ultimii doi ani – și le aruncă pe birou.

– Tu ai făcut-o, șuieră ea. Tu să le duci înăuntru. Mie mi-e prea teamă.

Astfel, Scooter ridică mormanul de scenarii și ciocăni la ușa sălii de conferințe.

Ceea ce urmă fu exact ca o scenă dintr-un film, mai puțin că aceasta era mai bună, pentru că era *reală*.

– Mulțumesc, ăăă... *Scooter*, spuse Comstock, în timp ce tânărul așează scenariile pe masa de conferințe din fața lui.

Știa că Comstock încerca să se poarte cât mai bine, pentru că în sfârșit își amintise numele lui. Tocmai se întorcea spre ușă, ca să iasă, când bărbatul de la celălalt capăt al mesei îl opri. *Scooter* înțelese imediat că el era George Paxton, după cum stătea – cu picioarele desfăcute, ca și cum era deja proprietarul.

– Stai puțin, *Scooter*, spuse George. De ce nu mai rămâi puțin? S-ar putea să-ți placă.

Scooter privi spre Comstock, care avea în ochi acea privire nebună de care toată lumea știa că trebuia să fugi unde vedea cu ochii, însă cum era evident că George Paxton conducea întâlnirea, nu putea face nimic.

– Acum, spuse George, dând din cap afirmativ spre Comstock.

– Da, zise Comstock. Arată spre o bucată de hârtie. Iată o listă cu scenarii pe care le-am comandat în ultimii trei ani, iar aici, arată el, bătând mormanul de scenarii, sunt scenariile care au sosit...

– Chiar așa, spuse George Paxton. Se uită pe listă (toată lumea avea aceeași listă în față), apoi continuă: Aș vrea să văd scenariul lui Janey Wilcox, dacă se poate.

– Nu este cel mai bun pe care îl avem, afirmă Comstock Dibble. În fața lui se afla stocul de batistuțe Kleenex; scoase un teanc și începu să-și șteargă fața. De fapt, spuse el, am putea spune că este un dezastru total. Dar am hotărât să ne asumăm riscul cu o femeie care avea mai multe talente decât cele, ah, foarte evidente...

Toată lumea râse, iar Comstock încercă să-i distragă atenția lui George.

– Scooter, spuse el, de ce nu te faci util și să-i arăți domnului Paxton scenariul lui Darren Starr. Țasta, George, spuse el, este absolut *genial*...

– Sunt convins, rosti George cu bunăvoință, lipindu-și palmele una de cealaltă. Dar tot aș vrea să văd scenariul lui Janey Wilcox.

– Al lui Darren este... se poticni Comstock.

– Janey Wilcox...? repetă George, ridicând din sprâncene.

Apoi, desigur, George se ridică și deschise scenariul lui Janey Wilcox, și citi cu voce tare faimoasa replică din *Chinatown*: „Fiica mea, sora mea, fiica mea, sora mea...”

Totul era așa o *farsă*, se gândi Mimi, scuturând din cap în timp ce aruncă din nou o privire spre ziar. Ceea ce nimeni nu înțelegea acum era cum putuse Comstock să fie atât de prost. Însă, după cum explicase George – iarăși și iarăși la dineurile intime pe care le frecventaseră în loc să-și respecte obișnuitul program social –, nu era nimic neobișnuit ca oamenii aparent de succes să greșescă dintr-odată. Mai ales dacă făceau ceva ilegal. Forțau nota din ce în ce mai mult, asumându-și riscuri din ce în ce mai mari, și cu cât reușeau să scape mai mult, cu atât mai puțin se străduiau să-și acopere greșelile – ca și cum încercau în mod inconștient să fie prinși. Istoria era înțesată de poveștile a sute de personaje precum Comstock Dibble, spuse George, și cum bursa începea să intre în declin, bănuia că aveau să întâlnească din ce în ce mai multe comportamente de tipul „Câinele Dibble” în viitor...

Mimi suspină și se uită din nou la ceas, întrebându-se cât mai trebuia să stea acolo. Trecuse de-acum aproape o jumătate de oră...

În timp ce-și desfăcea halatul cu delicatețe, se uită în jos, spre abdomen. Începea să se vadă, iar destul de curând va trebui să înceapă să le spună oamenilor. În sfârșit, era însărcinată în trei luni, și cu toate că la vârsta ei se presupunea că nu

trebuia să spui nimănui până după prima ecografie (în caz că era ceva în neregulă cu copilul și trebuia să faci un avort, lucru la care nici nu îndrăznea să se gândească), Janey reușise să afle cu două săptămâni în urmă, cu ocazia confruntării finale la Christian Dior.

Mimi fixă ușa, vopsită într-un gri specific clinicilor, dorindu-și ca aceasta să se deschidă. Desigur că nu se deschise, așa că își examinează unghiile de la mâini. Nu o văzuse pe Janey din acea după-amiază la Paris, dar auzise că era încă în oraș. Era tipic pentru Janey, se gândi ea: orice persoană rațională ar fi părăsit orașul imediat, ca Mauve Binchely, de exemplu. Mauve plecase în Palm Beach, unde se refugiase în casa mamei ei și atât ea, cât și mama ei deveniseră isterice. Maică-sa era genul de femeie demodată care era de părere că o doamnă apare în ziare doar de trei ori în viață – la naștere, la căsătorie și la moarte –, iar doar în două săptămâni, Mauve depășise această limită cu zece. Ca logodnică a lui Comstock Dibble (acum fosta logodnică), ea fusese menționată în aproape fiecare relatare, iar ziarul *Post* o botezase „Alunecoasa Mondenă”. Și asta o înnebunea pe Mauve – îi tot întreba pe oameni ce voiau *ei* să spună cu asta. Dar, de fapt, gândi Mimi, era chiar drăguț, având în vedere felul în care arăta Mauve.

Se lăsă pe spate pe masa de examinare și închise ochii. Persoana care ieșise cel mai prost era Janey Wilcox – ziarul o numise „Fotomodelul-Prostituată” – și chiar dacă nu era adevărat în întregime și tehnic, Janey nu era o târfă (exceptând, poate, acea vară cu Comstock), nici ea, nici Selden nu puteau face nimic. Janey era acum o persoană publică și era nevoită să înghită totul.

Totuși, Mimi nu se putea abține să o compătimească puțin. Nici o femeie nu merita să fie numită zilnic prostituată în presă, decât dacă era vorba de o profesie pe care a ales-o de bună-voie, ca femeia aceea, Sidney Biddle Barrows, cunoscută ca

Dama Floare-de-Mai. Însă Dama suna mai bine decât „prostituată bătrână“, pentru că sugera cel puțin că ai un oarecare simț al afacerii, iar *adevărata* problemă cu Janey părea să fie că aceasta nu avea nici un simț...

Oricum, asta era ceea ce Mimi le explica oamenilor atunci când aceștia o întrebau cum era de fapt Janey Wilcox.

Și cunoscând-o pe Janey, gândi Mimi, probabil că ei nu-i păsa. Probabil că Janey întorsese asta pe toate părțile și se convinsese că era de fapt un soi de compliment...

Oricum, în timpul celor câteva minute petrecute la Christian Dior, cu siguranță nu se comportase așa cum ar face o persoană normală, gândi Mimi, uitându-se din nou la ceas. Nu că ar exista vreun fel „normal“ de comportament, date fiind circumstanțele. Totuși, dacă ar fi fost *ea* în această situație, dacă ar fi aflat de la Harold Vane că a fost făcută nici mai mult, nici mai puțin decât târfă pe prima pagină a cotidianului *New York Post*, ultimul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să se suie într-un taxi și să meargă la Christian Dior. Ar fi fost prea isterică. Iar la început, Janey păruse îngrozită. Apoi însă căpătase privirea aceea pierdută și ciudată, de parcă ar fi dispărut în altă lume, iar trupul îi fusese posedat de un fel de cyborg...

– Mimi, rostise Janey cu vocea aceea muzicală în momentul când intrase în camera de probă.

Însă accentul vocii era prea ridicat, ca și cum și-ar fi jucat propriul rol, iar privirea era sălbatică. Mimi tresărise îngrozită, făcând ca persoana care făcea proba – o franțuzoaică mică de statură, în uniformă, pe nume Collette – să o înțepe cu un bold.

Iar Mimi, care era șocată să o vadă acolo, se uitase la ceas și strigase:

– Janey...

Apoi se priviră lung, întrebându-se fiecare cât de multe știa cealaltă...

Era o scenă grotescă, iar Mimi se cutremură când și-o aminti. I-ar fi putut ierta orice lui Janey, se gândi Mimi, atingându-și abdomenul – orice, mai puțin incidentul cu Zizi. Ar fi iertat scandalul cu scenariul, ar fi iertat-o pe Janey chiar dacă s-ar fi culcat cu *George*, ceea ce, bănuia ea, dacă Janey nu făcuse, o va face în curând. Însă Zizi era o cu totul altă poveste. Zizi era *iubirea* ei...

În noaptea dinaintea izbucnirii scandalului, Mimi se întâl-nise în secret cu Zizi, în camera ei de hotel, la Plaza Athénée. În ciuda a ceea ce credea Janey, nu știuse că Zizi era în Paris până ce nu dăduse peste Harold Vane la Hermès în acea după-amiază, de unde cumpăra o șa nouă. Janey era în hotel, cu scuza că trebuia să dea niște telefoane importante de afaceri, așa încât Mimi ieșise singură. Harold îi spusese că el și Zizi erau la Ritz – și că aveau să plece peste două zile la Deauville, ca să vadă niște cai.

Jurase că nu îl va urmări pe Zizi, însă dată fiind starea ei, un simț al onoarei o îndemnase să-i spună că el ar putea fi tatăl. Nu voia nimic de la el și nici nu intenționa să-l pără-sească pe George. Însă vestea îl făcuse pe Zizi să rupă tăcerea și în cele din urmă, el îi explicase de ce o părăsise. „*Târșă*“, așa îl numise Janey Wilcox. Iar el nu se putuse gândi decât că nu voia să ajungă ca *ea*...

Apoi ieși la iveală felul în care Janey își făcuse drum în apartamentul lui și încercase să-l seducă. Mimi era îngrozită. Nu de faptul că Janey dorise să se culce cu Zizi, ci de mania cu care calculase ea asta, inventând povestea aceea despre cât de speriată era pentru sora ei (mai ales dat fiind că era dureros de evident aproape pentru toată lumea că lui Janey de fapt nu-i păsa deloc de sora ei, decât în măsura în care putea

să se folosească de ea), apoi pretextând că sora ei avea nevoie de apartament.

Mimi era uimită de cât de răzbunătoare putea fi Janey. La început, nu putuse accepta asta. Trebuia să fie o greșeală, își spusese ea. Însă instinctul său feminin îi spunea că era adevărat, iar sentimentele ei față de Janey oscilau de la ură – crezând-o capabilă de aproape orice, inclusiv de crimă – la groază, amintindu-și că o luase pe Janey sub aripa-i protectoare. În ciuda faptului că oamenii o avertizau mereu că Janey luase bani de la bărbați și că destrămase câteva căsnicii, chiar că făcuse sex cu bărbați prin toalete, totuși Mimi se încăpățănase să creadă că Janey era o fată bună, care nu era mai mult decât nefericita victimă a unor zvonuri răutăcioase, singura ei vină fiind frumusețea. Iar Mimi căzuse direct în capcana ei: încă de când era mică, întotdeauna își alegea drept cea mai bună prietenă pe fata cea mai slabă. Era Mauve Binchely, de care râdeau celelalte fete, și Pippi Maus, care avea probleme cu băutura, cu drogurile și cu sexul, iar acum Janey Wilcox, care venise împovărată cu o reputație proastă. Mimi își amintea chiar că auzise ceva, cu mult timp în urmă, despre cum Janey își petrecuse ceva timp pe iahtul unui arab foarte bogat... Dar cine putea spune dacă era adevărat? Defectele lui Mimi erau mândria și încăpățănarea: era aproape ca și cum, împrietenindu-se cu aceste femei, dorea să le dovedească tuturor celorlalți că se înșelau, iar ea avea dreptate că aceste femei aveau într-adevăr o valoare.

Ei bine, Mauve și Pippi fuseseră prietenele ei de ani buni și, în ciuda aparentelor lor ciudățenii, erau tovarășe loiale. Însă Janey încercase în mod voit să o rănească, iar Mimi se simțea la fel de rănită de parcă ar fi fost trădată de iubitul ei. Dar nu, era convinsă că ce făcuse Janey era *mai rău*, pentru că nimeni nu se aștepta ca o prietenă să se comporte astfel – pe când în cazul unui bărbat exista întotdeauna această posibilitate.

Astfel, Mimi hotărâse să pună lucrurile la punct cu Janey și să termine cu ea. Însă, tot mai trebuia să o vadă din când în când – dat fiind că Janey era căsătorită cu Selden, nu putea să o evite. Dar îi va arăta foarte limpede că nu mai puteau fi prietene, cel puțin nu o vreme...

Apoi întâlnirea nu fusese *deloc* așa cum se așteptase.

Burnița când plecase de la hotel, la 12.30 după-amiaza. Aerul era tăios – la fel de rece și de umed ca sufletul ei. În timp ce traversa grăbită bulevardul, Mimi se certa în gând cu Janey Wilcox. Chiar credea că Mimi era atât de slabă și de vulnerabilă, încât să o lase să scape basma curată? Cu siguranță știa că Zizi i-ar putea povesti în cele din urmă – și scoțând un scurt țipăt, înțelese brusc că *acesta* era motivul pentru care Janey încercase să îl gonească pe Zizi din apartament! Era o manevră atât de stângace, încât era aproape patetică. Și pentru a cincea sau a șasea oară în acea dimineață, puse la îndoială ceea ce urma să facă. Poate era mai bine să nu spună nimic – până la urmă, răul fusese făcut și trecuseră mai mult de două luni; acum, nu mai avea nici o importanță pentru viața ei. Mai iertase în tăcere și alți prieteni pentru greșelile lor, însă apoi își aminti că nici unul dintre ei nu făcuse o greșală atât de neobișnuită... Și în timp ce traversa grăbită bulevardul spre Christian Dior, înțelese că nu ceea ce făcuse Janey în trecut era neapărat o problemă, cât ceea ce ar putea face aceasta pe viitor...

– *Bonjour, madame Paxton*, spuse vesel secretara. Sunteți aici pentru probă?

– *Oui*, îi răspunse Mimi. Iar la unu vine o prietenă de-a mea. O cheamă Janey Wilcox. Să o lăsați să urce.

– Foarte bine, *madame*, spuse secretara, ridicându-se pentru a deschide o ușă din spatele său. Proba are loc în salonul Saint-Laurent.

– Bine, mulțumesc. Știu unde este, spuse Mimi.

Apoi merse grăbită pe coridorul bej-rozaliu spre încăperea unde Yves Saint-Laurent își expusese prima colecție. Cu toate că, firește, nu înțelesese asta în acel moment, era o oarecare ironie în faptul că proba avusese loc în acea încăpere. Pentru că după ce Yves Saint-Laurent își prezentase prima colecție ca designer de modă, afară bulevardul se umpluse de paparazzi și de fani. Fusese unul dintre acele momente istorice grandioase când un bărbat își clădea numele...

Însă încăperea în sine nu avea nimic special de admirat. Era lungă și îngustă, cu o oglindă de-a lungul unui perete, cu plafon ridicat și ferestre tăiate în stil franțuzesc, vopsită și tapetată în aceeași culoare bej-rozaliu liniștitor care sugera bani și noblețe.

Într-o parte se afla un stativ de haine, plin cu rochiile frumoase pe care le comandase ea toamna trecută. În mijlocul încăperii se afla un bloc din lemn cu două trepte. Mimi se dezbracă și rămase cu un sutien fără bretele și o pereche de dresuri, în timp ce Colette, ajustoarea, luă o rochie albastră din șifon din stativ și își trecu brațele prin fustă, ținând-o deasupra capului pentru ca Mimi să o poată îmbrăca.

Era emoționată. Hainele probabil că era puțin strâmte, iar ea nu prea știa ce să facă. Să lărgească marginile – sau să lase totul pentru la anul? Colette trase ușor de fermoar, încercând să strângă marginile corsajului. Fermoarul se închise în sfârșit, și amândouă eliberară câte un suspin în semn de ușurare.

Colette avea o privire ușor dezaprobatoare.

– *Madame s-a ...?*

– O, nu, spuse Mimi, dând din cap. Își puse mâinile pe burtă, iar chipul lui Colette se luminează în semn că a înțeles.

– Aaaaaaa, spuse ea, dând din cap chibzuit. Asta este *très bien, n'est-ce pas?*

– *Oui*, spuse Mimi. *Je suis très heureuse.*

Apoi, cu aproximativ cinci minute înainte de ora unu, François, francezul fermecător care era directorul de corporație la Christian Dior, intră în camera de probă.

– Cred că vreți să vedeți asta, spuse el, întinzându-i un fax.

Mimi se uitase la fax, cu acel teribil titlu batjocoritor și lăsa să-i scape un țipăt scurt.

– *Excusez-moi*, spuse François, nu am vrut să vă supăr, dar m-am gândit că poate era o prietenă de-ale dumneavoastră.

– Este, sau mai degrabă a fost, spuse Mimi derutată. Ar trebui să fie pe drum înapoi...

– Nu cred că va veni astăzi, spuse François. Toată lumea din domeniul modei vorbește despre asta – se pare că a fost model în Paris, cu mult timp în urmă.

– Da, presupun că ar fi putut fi, spuse Mimi vag.

Nu voia să-i dea lui François informații care ar fi putut fi transmise imediat mai departe...

François părăsi încăperea, iar primul gând al lui Mimi fu „Sărmana, sărmana Janey!“ Firește, voia ca Janey să fie pe-depsită pentru comportamentul său, însă cu siguranță nu dorea să i se întâmple așa ceva! Dar apoi mai aruncă o privire spre fax și înțelese că nu era prea surprinsă – nu, nu era surprinsă deloc. Întregul New York avea să afle povestea; în Paris, deja circulau faxuri și probabil și în Londra și în Milano... Și, desigur, avea să se răspândească pe internet. Probabil Janey că știa deja, iar în cazul acesta în mod sigur nu și-ar respecta întâlnirile. Și dat fiind cursul recent al evenimentelor, era cu totul posibil ca Mimi să nu trebuiască deloc să o confrunte...

Și simți cum i se ridică o piatră de pe inimă.

Apoi, după aproximativ cincisprezece minute, intră Janey.

Primul gând al lui Mimi fu că, într-un fel sau altul, Janey nu știa – și că ea va trebui să-i spună.

– Janey...! strigă ea.

Janey se uită la ea sălbatic, ocolind pedestalul ca un tigru care se pregătea să o înhațe.

– Unde vrei să porți rochia asta? întrebă ea.

– La New York City Ballet Gala, răspunse Mimi. „Janey probabil nu știe asta, se gândi ea apoi, altfel de ce ar mai întreba de rochie?” Voiam să te rog să faci parte din comisie...

– Chiar așa? întrebă Janey, ridicând din sprâncene surprinsă. Ciudat, date fiind circumstanțele...

Deci *aflase*, se gândi Mimi într-o doară. Și, ca o confirmare a acestui lucru, Janey spuse:

– Într-un fel sau altul, spuse Janey, cu o voce ciudată, înfiorător de calmă, ai pus la cale totul ca să mă scoți din Paris...

– Janey! strigă Mimi șocată.

– Așadar, acum o să-l ai pe Zizi doar pentru tine! adăugă Janey triumfător.

Mimi făcu un pas înapoi, surprinsă, aproape căzând de pe pedestal. În timp ce se redresă, își dădu seama că tremura din tot corpul de teamă și de dezgust...

– Tocmai m-am întâlnit cu Zizi, spuse Janey. Mi-a spus totul.

Mimi își ridică palma la piept, întrebându-se dacă nu o luase razna. Cum se făcea că Janey spunea exact cuvintele pe care ea intenționase să i le spună *ei*?

– Iar eu am crezut că ești *prietena* mea, continuă Janey. O, toți mi-au spus că ești răsfățată și egoistă, că întotdeauna lucrurile trebuie să fie așa cum vrei tu; că ai face orice pentru a obține ceea ce-ți dorești. Dar nu i-am crezut. Se întoarce spre Mimi, cu ochii strălucind ca safirele negre. Știi de câte ori a trebuit să te apăr? De câte ori a trebuit să le spun oamenilor că de fapt ești o persoană de treabă...

– Janey! strigă Mimi îngrozită. Despre ce vorbești?

– Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut asta, spuse Janey, făcând câțiva pași spre ea. Mai întâi mă obligi să vin la Paris cu

tine – ca să acopăr faptul că tu încercai să-l recâștigi pe Zizi – apoi, după ce-l vezi, iar el te respinge, după ce el refuză să facă sex cu tine, îl suni pe George și îi spui să inventeze povestea asta...

Mimi își acoperi gura cu mâinile, ca și cum era pe punctul să țipe. În acel moment, înțelesese că tot ce-i povestise Zizi era într-un totul adevărat. Janey nu făcuse decât să preia intriga și să redistribuie personajele, punându-se în rolul victimei. Dar *chiar* credea că era adevărat ceea ce spunea?...

Mimi o privi. Ochii lui Janey străluceau, dar erau goi, ca o mașină cu farurile aprinse, dar fără șofer. Se mai apropie cu un pas, iar Mimi se chirci temătoare.

– Însă nu va merge, Mimi, spuse Janey. Mă surprinde că până și tu ai face ceva atât de stupid... să mă acuzi că am luat bani de la Comstock Dibble. Pentru că, adevărul e că eu chiar am *scris* un scenariu. Iar după ce presa va afla de asta, se va întoarce și te va urmări *pe tine*...

Mimi căzu în genunchi. Scotea icnete de teamă, care sunau ca o tuse. Colette veni spre ea în fugă – firește, nu vorbea engleza suficient de bine pentru a înțelege ce se întâmplă, însă înțelese tulburarea fizică.

– *Madame Paxton!* țipă ea. *Vous êtes...*

– *De l'eau, s'il vous plaît...* spuse Mimi cu răsuflarea întretăiată.

Colette ieși repede din încăpere în timp ce Janey o privea plecând.

Atunci Janey mai făcu un pas în față. Purta mănuși cu care începu să se lovească pe coapse, ca pentru a da de înțeles că le-ar putea folosi pentru a o lovi pe Mimi...

– Janey, spuse Mimi întretăiat. Trebuie să știi că nimic din toate astea nu e adevărat. Am auzit de scandal cu doar cinci minute în urmă – cu cinci minute înainte să vii tu. Cât despre Zizi, l-am văzut ieri-seară și mi-a spus...

– Ce? întrebă Janey amenințător. Că m-am dat la el? Își întoarse capul și izbucni în râs. Bineînțeles că a spus asta. Asta pretinde orice bărbat atunci când este respins...

– L-ai numit târfă, gâfâi Mimi.

– Și de ce n-aș face-o? spuse Janey. Până la urmă, chiar asta este, nu-i așa? O târfă masculină? Un bărbat care lua bani pentru sex?

Mimi se ridică în picioare tremurând. Singurul gând era că trebuia să o scoată cumva pe Janey din încăpere și de lângă ea. Păși încet spre stativul cu haine, ținându-se de stinghia de metal pentru a se sprijini și, forțându-se să pară calmă, spuse cu o voce lipsită de emoție:

– Poate că ai dreptate, Janey. Poate tot ceea ce spui tu este adevărat...

– Bineînțeles că-i adevărat, izbucni Janey. Însă faptul că Mimi îi dădea dreptate părea să o calmeze într-o oarecare măsură. Știu că nu îți este ușor, Mimi; știu ce simțai pentru el, spuse ea. Însă când l-am văzut în urmă cu o jumătate de oră, la Ritz, mi-a spus că l-ai urmărit, că ai mers după el la Paris și că a trebuit să te respingă. Adevărul e că mă vrea *pe mine*... Mi-a spus că ar vrea să fie cu mine, dacă eu n-aș fi deja căsătorită cu Selden.

Mimi aproape că râse. Țasta, se gândi ea, era ultimul lucru pe care l-ar spune Zizi vreodată. Însă Janey își punea mânușile – dacă Mimi era atentă, era posibil să plece în câteva momente.

– Înțeleg, spuse Mimi, dând din cap aprobator. Dar cum rămâne cu Selden? întrebă ea, ca și cum purtau o conversație absolut normală despre bărbați și relații.

– O, Selden, se cutremură Janey. Ar fi distrus dacă l-aș părăsi... Asta a trebuit să-i spun lui Zizi.

– Firește, spuse Mimi, stăpânindu-și repulsia. Cel mai rău lucru în toate astea, își spuse ea, era că, dacă nu o *cunoșteai* pe Janey, era posibil chiar să o crezi.

– Am venit doar să te avertizez, spuse Janey, îndreptându-se spre ușă. Apoi, cu o privire triumfătoare încărcată de dispreț, ochii lui Janey se îndreptară spre burta lui Mimi. Însă se pare că e prea târziu.

Mimi dădu din cap în liniște.

Mâna înmănușată a lui Janey atinse mânerul de alamă al ușii.

– Chiar sunt prietena ta, Mimi. Te-am iubit dintotdeauna, de când eram o copilă și-ți vedeam fotografia în reviste. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu exact ca tine atunci când aveam să cresc. Și sper ca după ce toate astea se vor termina, să rămânem prietene...

Mimi afișă un zâmbet studiat.

– Desigur, Janey, spuse ea cu precauție. Vom fi mereu prietene. Știi asta.

Janey ieși pe ușă. După care se întoarse. Cu o strălucire malițioasă în ochi, întrebă inocent:

– Apropo, cine-i tatăl?

– *Madame!* spuse Colette, intrând grăbită în cameră, cu o cană cu apă înaintea ca Mimi să mai poată răspunde.

Se uită urât la Janey și scutură din cap. Janey ridică din umeri și ieși. Colette îi dădu cana lui Mimi.

– *C'est tout d'accord?*

– *Non, Colette,* spuse Mimi epuizată, luând câteva înghițituri. *Je suis très fatiguée. Je prendrai un autre appointment demain...*

– *Mais oui, bien sûr,* afirmă Colette. *C'est naturellement. C'est le bébé...*

– *Le bébé,* gândi Mimi cu voce tare, atingându-și abdomenul. Se uită din nou la ceas. Unde era doctorul ăla? Închise ochii enervată și, în timp ce făcea asta, încă mai vedea chipul îngrozitor al lui Janey în timp ce pronunța hotărârea aceea finală și devastatoare... Era ca și cum capul frumos al lui

Janey se împărțise în două și un șarpe cu gât lung ieșise și se năpustise asupra ei, râzând și repezindu-și fălcile spre ea. Încă îi mai vedea pielea lucioasă, solzoasă și neagră și dinții și limba cea roșie și lungă...

„Ce o făcuse mai exact pe Janey să se repeadă așa, se întrebă ea, să rescrie complet adevărul despre ea și Zizi? Oare era șocul de a se vedea pe prima pagină a ziarului *Post* sau era altceva, ceva mai profund de atât?” La început, se gândise să îl avertizeze pe George și poate și pe Selden, despre cât de periculoasă putea fi Janey, dar apoi ar fi trebuit să recunoască și ceea ce făcuse ea. Și nu putea spune că Janey nu fusese suficient de pedepsită. Mimi își imaginează că ar trebui să se mute în Connecticut cu Selden, unde ar fi silită să se dea la fund... Dar probabil că Selden ar divorța de ea, și ce alt bărbat ar mai fi destul de prost să o dorească? Destui, își răspunse ea, cu un râset crispat. Însă Janey ar trebui să dispară, cel puțin pentru o vreme...

Însă o voce firavă dinlăuntrul ei o avertiză că Janey nu ar face niciodată asta și, deschizându-și ochii, amenință cu pumnul spre masa de examinare. Trebuia să nu se mai gândească la Janey Wilcox. Janey nu era importantă acum... Singurul lucru care conta *cu adevărat* era copilul...

Era uimitor să primești un astfel de dar, se gândi ea, punându-și mâinile pe abdomen; mai ales un dar pentru care plătise un astfel de preț. Pentru că, având acest copil, se confrunta cu o situație de când lumea: nu era absolut sigură cine era tatăl. Era o situație nejustificabilă – la exterior, lăsa să se creadă că George *era* tatăl, însă în sinea ei bănuia că era copilul lui Zizi. Rezultatul era că, de fiecare dată când se trezea, se simțea ca un pungaș – secretul teribil care era o povară mai mare decât faptul că purta acel copil. Nu era mai bună decât Janey Wilcox, își spuse ea, și merita să fie și ea pedepsită. Iar dacă era copilul lui Zizi, deși copilul avea să iasă din trupul ei,

avea de gând ca *secretul* să nu fie eliberat niciodată – și ea va trebui să poarte acea povară tot restul vieții ei...

Dar ce să facă? Poate că onorabil ar fi fost să facă o întrerupere de sarcină, aceasta fiind o pedeapsă pe măsura păcatului ei, iar George nu ar mai fi înșelat. Dar de ce să fie copilul ucis pentru greșeala ei?

– Bună dimineața! spuse doctorița veselă, intrând în cele din urmă în încăpere. Sunteți pregătită pentru ecografie?

Mimi dădu aprobator din cap, iar doctorița continuă:

– Înainte de toate, trebuie să aflu un lucru. Vreți să știți sexul copilului...?

– Da, vreau, spuse Mimi precaută.

Se sprijini pe spate pe masa de examinare și se simți din nou vinovată, amintindu-și că era o păcătoasă. Oare doctorița își putea da seama? se întrebă ea. Însă bineînțeles că nu putea... Și apoi, copilul ar putea fi al lui George...

Însă spera că nu era așa! În definitiv, era o femeie care fusese îndrăgostită și evident că își dorea ca acest copil să fi fost conceput din dragoste. Deci cine o putea învinovăți dacă se ruga fervent ca acel copil să fie băiat – și ca acesta să îi semene leit lui Zizi?

Janey Wilcox se afla în apartamentul din hotelul Lowell, îndreptând cu atenție paginile ediției *New York Post* din acea dimineață. Telefonul era prins între umăr și ureche, și în timp ce dădea din cap aprobator și mai scotea ocazional câte un „Aha“, așeză ziarul peste teancul de tăieturi din presă strâns într-un colț al livingului.

Vorbea la telefon cu Wendy Piccolo. Într-una dintre întorsăturile ciudate ale vieții, Janey și Wendy deveniseră prietene de telefon, care își vorbeau o dată și uneori și de două ori pe zi, pălăvrăgind ore întregi până ce Wendy trebuia să plece la

teatru, unde interpreta rolul lui Blanche DuBois în piesa *Un tramvai numit dorință*.

Prietenia neobișnuită se înfiripase cu aproape două săptămâni în urmă, în ziua când titlul din *Post* declamase „FOTOMODEL PROSTITUATĂ” deasupra unei fotografii șterse a lui Janey luată dintr-un catalog Victoria's Secret, în care purta un neglijeu transparent și papucei cu pene roz de struț. Era acel moment al anului când ai sentimentul că iarna nu se mai sfârșește, iar în iarna aceea, a anului 2001, ninsese foarte mult. Pe marginile străzilor se aflau adunate mormane murdare de zăpadă, iar pe trecerile de pietoni se formaseră băltoace mocirloase de dimensiunea unor heleșteie mai mici. Toți aveau permanent picioarele umede și părea că toată lumea este irascibilă.

De fapt, prietenia se datora faptului că Wendy se plictisise, iar Janey nu putea ieși din apartament.

Astfel, cu aproape două săptămâni în urmă, în ziua când *Post* titrase cu majuscule „FOTOMODEL PROSTITUATĂ” sună telefonul. În prima zi, când Janey se întorsese de la Paris, telefonul sunase neîncetat, cu apeluri de la reporteri, iar lui Janey i se interzisese în mod expres să răspundă la telefon. Însă personalul hotelier era foarte versat atunci când venea vorba de nevoile speciale ale celebrităților, iar a doua zi îi schimbară numărul. După care telefonul nu mai sunase deloc, cu excepția lui Selden, care sunase de vreo șase ori pentru a se asigura că se afla încă în apartament, și a noului ei editor, Jerry Grabaw, care dorea să vadă dacă avea nevoie de ceva, și care o tot asigura că totul va fi bine... în cele din urmă.

Ei bine, ea știa *asta*, se gândi ea enervată. Până la urmă, nu era totul doar o... mare... uriașă *greșeală*?

– Pot vorbi cu Selden, vă rog? întrebă Wendy cu vocea ei înșelător de dulce, pe care Janey o recunoscuse imediat.

– Selden este la... birou, spuse Janey, cu un ton care sugera că orice persoană inteligentă ar ști asta.

Wendy nu fu descurajată.

– Janey? întrebă ea.

– Da, răspunse Janey bătoasă, întrebându-se cum ar putea Wendy să creadă că ar putea fi altcineva.

– De fapt, spuse Wendy, cu o voce care trăda o urmă de vinovăție, am sunat să vorbesc cu tine. Mă întrebam ce mai faci *tu*.

Janey se prinse de acest lucru ca un vultur care înhață un iepure pe câmp – până acum, nimeni nu părea să fi fost măcar puțin preocupat de felul în care se simțea *ea*; toți erau prea preocupați de felul în care problema avea să-i afecteze pe *ei*.

– E un *coșmar*, se plânse ea. Afară sunt cam o sută de fotografii, iar eu nu pot să ies din casă... Îneebunesc. Apoi, toată publicitatea asta și oamenii care sună... iar cel mai rău lucru este că nici un cuvântel nu e adevărat, spuse Janey, îndreptându-se spre fereastră și, probabil pentru a treizecea oară în acea zi, trăgând cu ochiul printre perdele la mulțimea de fotografii care pândeau peste drum. Ceea ce nimeni nu pare să înțeleagă este că eu chiar *am scris* scenariul...

– Bineînțeles că tu l-ai scris, spuse Wendy, cu vocea tremurând de indignare a unei militante feministe obișnuite să susțină cauza unei femei. Până la urmă, nu faptele contau neapărat, ci corectitudinea morală a situației, se gândi ea, și continuă: Chiar dacă *nu ai făcut-o* tu, tot nu contează. Comstock a comis această mârșăvie, nu tu sau celelalte fete.

O, da. „Celelalte fete.” Janey aproape că uitase de ele. Dar cine *erau* acestea? Dame de companie, chelnerițe și actrițe în devenire. Nimeni nu mai auzise de ele. Nu erau faimoase... Și nu pozele lor erau pe prima pagină a ziarului *New York Post* în fiecare zi.

– Problema este că nici una dintre *ele* nu scria scenarii, spuse Janey. Astfel că presa mă pune în aceeași oală și *pe mine*...

– Pentru că ești frumoasă și celebră, explică Wendy. Recunoaște, Janey, dacă n-ai fi tu, ei nu ar mai avea nici o poveste.

Avea atâta dreptate, se gândi Janey...

Apoi, spre surprinderea ei, Wendy sună din nou în după-amiaza următoare. Vorbise cu ceilalți actori din distribuția piesei *Un tramvai*, și cu toții decisese că Janey era acea figură incredibil de tragică, exact ca Hester Prynne din *Litera stacojie*. Janey nu citise cartea, însă văzuse filmul cu Demi Moore și, trebuia să recunoască, era exact așa. Apoi Wendy spuse că cineva sugerase ca toți să-și facă tricouri imprimate în față cu titlul „FOTOMODEL PROSTITUATĂ“, pe care să le poarte în semn de solidaritate. Janey râsese stânjenită la auzul acestei idei, însă îi plăcea faptul că oamenii se gândeau la ea și îi plăcuse chiar felul în care Wendy pronunțase cuvântul *Un tramvai*, de parcă și Janey făcea parte din lumea teatrului.

Iar acum, Janey stătea pe canapeaua din bumbac înflorat, legănându-și piciorul de plectiseală. În virtutea mării tradiții feminine de prietenie, ea și Wendy purtau aproape același dialog în fiecare zi.

– Dar este atât de plictisitor că trebuie să stau în casă tot timpul, suspină Janey.

– Știu, Janey, spuse Wendy cu compasiune. Însă îți repet: într-una dintre aceste zile, va trebui să ieși din apartamentul ăla...

– O, dar *nu pot*, suspină Janey iritată. Selden mă va ucide. Nu mă lasă nici să mă apropiu de fereastră.

– Dar ce va face *Selden*? întrebă Wendy, pentru aproximativ a cincisprezecea oară. Va divorța de tine? Dacă ar fi vrut asta, ar fi făcut-o deja...

– Presupun că ai dreptate, suspină Janey.

– De ce n-ai face asta? întrebă Wendy cu viclenie. Să ieși din casă, vreau să spun.

Și ea începea să se plictisească de același dialog – voia să se întâmple ceva, pentru ca Janey să aibă ceva nou și interesant, ceva pe care ea să-l poată apoi împărtăși cu restul echipei de distribuție a piesei *Un tramvai* – ca să nu mai vorbim de toți ceilalți prieteni ai ei.

– Poate ar trebui să ieșim *noi* – împreună, propuse Janey, oftând, ca și cum de fapt ăsta nu ar fi un lucru pe care ea se aștepta să-l poată face.

Firește, ea era în aceeași măsură vicleană – știa că dacă era văzută cu Wendy Piccolo, pe care presa părea că o „adoră”, aceasta ar fi suficient pentru a-și întări propria poziție socială slăbită...

– O, vom face asta. *Curând*, promise Wendy fără a avea nici o intenție de a pune acest lucru în practică – cel puțin nu în viitorul apropiat.

Să vorbești la telefon cu Fotomodelul Prostituată (căci așa îi spuneau lui Janey pe la spate ea și prietenii ei) era una, dar să fie văzută cu ea în oraș? Nu era chiar atât de proastă și, oricum, impresarul ei ar fi omorât-o...

Însă cum nu dorea să o jignească pe Janey (nu încă, oricum, probabil că avea să ecranizeze cineva viața lui Janey, iar Wendy se gândea serios să-i joace rolul), adăugă:

– Știi că vreau cu adevărat asta, însă nu pot – cel puțin nu șase săptămâni de acum încolo, nu înainte de a termina piesa...

– Ar trebui să te văd jucând, spuse Janey.

– Te rog! zise Wendy. Și tu, și Seldon ar trebui să veniți.

– Dacă i-aș putea convinge pe oameni că *într-adevăr* am scris un scenariu... se plânse Janey, revenind la subiectul ei preferat.

Apoi, așa cum făcea mereu atunci când intervenea subiectul misteriosului scenariu, Wendy spuse rugător:

– Janey, de ce nu te duci pur și simplu să-l iei?

– Dar *nu pot!* protestă Janey. Ți-am pus că este în fostul meu apartament, iar eu nu pot părăsi hotelul...

– Dar mi-ai putea da mie cheile, spuse Wendy, și m-aș putea duce *eu* să-l iau...

– Nu l-ai putea găsi, zise Janey cu un suspin adânc. Locul ăla este o harababură – am avut un chiriaș, jucătorul acela de polo, Zizi, și se pare că era un porc... Nici eu nu știu dacă l-aș putea găsi, sau dacă este acolo. Cel mai tare mă tem că l-am lăsat în căbănuța pe care am închiriat-o în Hamptons, în urmă cu doi ani...

– O, *știi*, spuse Wendy, dar chiar și-așa...

– Și nu l-am predat, spuse Janey întristată. Așadar, nu are nici o dată. Nu există nimic care să-i împiedice pe oameni să creadă că l-am scris după eveniment... după ce am fost acuzată.

Și, desigur, mai existau și *alte* motive, gândi ea...

– Presupun că așa este, spuse Wendy, cu o nuanță de enervare în voce.

Oricum, momentul trecu, iar cele două femei încheiaseră conversația promițându-și că vor vorbi mai târziu.

Janey lovi piciorul măsutei de cafea. Poate că, se gândi ea, *ar trebui* să-i dea lui Wendy cheia de la apartament, pentru ca aceasta să caute scenariul. Desigur, nu exista nici un scenariu, doar treizeci de pagini, însă faptul că ar trimite-o pe Wendy să-l caute ar întări susținerea existenței unui scenariu. Și-o imagina pe Wendy luându-i apărarea în fața restului actorilor care jucau în piesa *Un tramvai*: „M-a trimis să-l caut, ar spune Wendy, și dacă nu ar exista un scenariu, de ce ar face asta?”

Însă era prea riscant să o trimită pe Wendy la apartament, hotărî Janey. Dacă într-adevăr găsea scenariul... Nu, decise ea. Trebuia să fie foarte atentă... Se ridică în picioare și se duse din nou la fereastră, trăgând cu ochiul atentă printre perdele. Acum nu mai erau decât trei fotografii – un grup mic și pestriț de oameni care înghețaseră de frig. Arătau ca niște caricaturi de paparazzi, tipul de indivizi cu care nu vorbea nimeni în liceu. În fiecare zi, numărul lor se împuțina cu trei

sau patru, iar scena de acum era departe de ziua când ea se întorsese și intrând găsisse cel puțin cincizeci de fotografi pândind peste stradă. Era atâta zarvă, că poliția ridicase în cele din urmă bariere albastre, însă nici *asta* nu se compara cu scena din aeroport...

Habar nu avusese că lucrurile luaseră o asemenea amploare până când nu trecuse de vamă și de ușile batante în coridorul ce ducea spre ieșire. O, știa că „dăduse de bucluc“ și că Selden avea să fie furios pe ea și că ar putea fi suficient de supărat pentru a o amenința cu divorțul. Însă era destul de sigură că avea să-l facă să se răzgândească – dacă avea chef.

Așadar, atunci când văzuse că holul era plin de o mulțime de fotografi în locul obișnuiților șoferi de limuzină care își așteptau pasagerii, tot nu-și dăduse seama că aceștia veniseră acolo pentru ea. Apoi unul dintre ei strigă: „Uitați-o!“ Și ea era, într-adevăr, împingându-și căruciorul plin de valize Louis Vuitton, ca o oarecare din New Jersey, și nici nu avusese timp să-și pună ochelarii de soare...

Apoi, toți îi strigară numele, întrebând-o cu voci ridicate lucruri precum: Care era cea mai mare sumă de bani pe care o primise vreodată pentru sex? Erau atât de mulți, iar blițurile aparatelor foto erau literalmente orbitoare... Firește, fusese înspăimântător, însă acestea aveau ceva oarecum amețitor și își aminti că probabil așa se simțise Lady Di... Și erau peste tot – în fața ei, în fața căruciorului – și, în cele din urmă, pur și simplu nu se mai putuse mișca și-și pusese brațul în fața ochilor și deschise gura pentru a țipa...

Apoi mâna unui bărbat se ivi din mâneca unui costum cu dungi subțiri, îi prinse brațul și o trase, iar alt bărbat îi împingea căruciorul prin mulțimea de fotografi ca pe o mașină de tuns iarba, secerându-i, și, dintr-odată, ajunseră pe bordură, unde se aflau cinci polițiști, iar bărbatul în costumul cu dungi subțiri o împingea să intre într-o limuzină lungă și neagră, cu

geamuri fumurii. Bărbatul urcă lângă ea și trânti ușa, în timp ce fotografii înconjurară mașina, continuând să strige și să facă fotografii. Bărbatul – mai în vârstă și atrăgător într-o manieră conservatoare, oarecum lipsită de strălucire, semnul oamenilor fără imaginație – se târî înspre geamul despărțitor.

– Mergi, Chester, mergi! strigă el la șofer.

– Dar bagajul, domnule?

– Ronald va avea grijă de asta. Dar ieși de aici până nu încep să spargă geamurile...

Mașina demară, iar Janey se afundă în scaun. Apoi se lăsă tăcerea. Bărbatul se întoarse spre ea cu mâna întinsă.

– Apropo, sunt Jerry Grabaw, spuse el cu un ușor accent de Brooklyn. M-a angajat soțul tău. Sunt noul tău agent de publicitate. Gura lui se întinse într-un zâmbet ironic. Felicitări! adăugă el. Acum ești cu adevărat faimoasă.

Janey îl privi șocată.

Janey trase din nou cu ochiul printre perdele. În ultimele cinci minute, unul dintre fotografi plecase – dar poate că plecase doar pentru a-și lua ceva de mâncare. Ei bine, într-adevăr acum *era* faimoasă, reflectă Janey, lăsând perdelele să cadă în timp ce se uita la mormanul de ziare îngrămădite în colț, fără să simtă că ar trebui să-i fie în vreun fel recunoscătoare lui Jerry Grabaw.

Știa că Selden îl plătea regește pe Jerry Grabaw, însă până acum acesta nu luase în serios nici una dintre „teoriile” lui – cum ar fi, de exemplu, faptul că George Paxton era persoana responsabilă pentru decăderea ei.

– O idee interesantă, rostise încet Jerry – îmbrăcat în costumele sale cu dungi subțiri, acesta arăta și se purta mai degrabă ca un om de afaceri conservator decât ca un agent de publicitate pentru celebrități, se gândi Janey enervată –, însă după cum se întrevăd lucrurile, cred că trebuie să-l lăsăm pe Comstock Dibble să-și asume vina.

– George îmi este *prieten*, Janey, răbufni Selden, ca pentru a-i aminti acest fapt evident. De ce ar face George ceva...

Era pe punctul de a riposta, însă expresia de pe chipul lui Selden o făcu să renunțe. Mai presus de toate, probabil nu era o idee bună ca Selden să știe că ea îi ceruse ajutorul lui George pe ascuns încă de la început... sau că mai apoi îi ceruse bani... Și, cu siguranță, ea nu-și dorea ca el să bănuiască vreodată cât de departe mersese în încercarea de a-i obține...

Scrută din nou strada printre perdele. Jerry o sfătuisese să țină perdelele trase și să nu se apropie de ferestre, deoarece paparazzi aveau teleobiective care puteau face fotografii de la o distanță de o sută de metri, prin geam – oricum nu-și dorea ca aceștia să o fotografieze arătând astfel. În ultimele două săptămâni abia dacă-și schimbase hainele, gândindu-se că nu avea nici un sens dacă tot nu o vedea nimeni. Însă câți fotografi aveau să fie acolo mâine? se întrebă ea. Doi... unul... poate că aveau să plece toți. Renunțau, înțelese ea, și, ținând cont de ediția de astăzi a *The Post*, care abia dacă-i menționase numele, era chiar posibil ca aceștia să-și piardă *interesul*...

Plecând de la fereastră și negăsind cu ce să-și mai omoare timpul, se așeză pe canapea și luă o revistă de modă. O citise de cel puțin trei ori până acum; se plictisise atât de tare, că ajunsese chiar să citească reclamele. Aruncă revista pe măsuta de cafea, dezgustată, întrebându-se cum să-și umple timpul până ce Selden avea să ajungă acasă, la ora șase. Îl putea suna pe Jerry și îi putea cere să-i aducă alte reviste; i-ar putea chiar cere să-i aducă o carte. Însă era prea distrasă ca să citească atentă ceva serios, cum era o carte... Și se săturase de televizor.

O! se gândi ea frustrată. Se plictisise de moarte *de toate*...

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin living. Își *dorise* să evadeze – poate în Europa sau la una dintre fermele de cai din Montana –, însă Selden îi spusese că nu poate. În ciuda necazurilor lor, tot trebuia să fie la birou zilnic, iar el nu

avea încredere să o lase singură. Atunci, cât timp avea să mai fie prizonieră în acest apartament? se întrebă ea. *Încă* două săptămâni? O lună? *Șase* luni...?

Uitându-se încă o dată pe furiș prin perdea, se gândi: „De ce *să nu* ies în oraș? Oricum fotografiile plecaseră aproape toți... Iar Wendy avea dreptate – mai devreme sau mai târziu tot trebuie să ies din apartament. Dar de ce nu *astăzi*?“

Însă unde – și cu cine? Aruncă o privire spre ceas – era puțin înainte de prânz. De obicei la ora asta se pregătea să iasă pentru a lua prânzul la Dingo's ... Și înțelese brusc că asta era *exact* ceea ce trebuia să facă.

Dingo's era perfect, hotărî ea: acolo aveau să fie destui oameni importanți – suficient de mulți pentru ca apariția ei să aibă impact, însă nu atât de mulți încât să pară că încerca să demonstreze ceva. Desigur, era și puțin riscant. Dacă nu-i dădeau masa ei obișnuită...? Dacă nu o lăsau să intre? Dar trebuia să o lase, iar Wesley oricum o iubea. Pentru că, practic, ea făcuse celebru locul acela...

Însă cu cine se putea duce? se întrebă ea, ciugulindu-și o pieleță de pe degetul arătător.

Nu exista decât o singură persoană, de fapt – sora ei. Patty nu va dori să meargă, însă ea o va convinge.

Însă era preocupată de o întrebare și mai importantă, iar aceasta era: cu ce să se îmbrace?

Trebuia să arate impecabil pentru revenirea în societate, se gândi ea, repezindu-se spre dulap. Era costumul roșu din tweed Luca Luca cu gulerul frumos din blană... Ar putea purta costumul cu perlele negre. Iar cu inelul de logodnă din diamant de șase carate și verigheta incrustată de la Tiffany strălucind la inelarul stâng, ar arăta exact opusul ideii cuiva despre o prostituată...

Nu, *alb!* se gândi ea brusc. *Trebuie* să poarte *alb*. Albul era culoarea purității. Semnifica inocență și virtute... Însă

majoritatea hainelor ei albe erau de vară – cu excepția rochiei vintage de la Kors pe care o purtase la cina aceea din Connecticut... Nu-i venea nici ei să creadă – oare chiar *îndrăzne*a să o poarte? Da, îndrăzne, se gândi ea bucuroasă, repezindu-se la dulap să scoată rochia. Ar fi șocant, chiar sfidător; le-ar arăta *tuturor* că ei nu-i păsa *ce* credeau despre ea. Și avea un palton alb din lână pe care să îl poarte deasupra. Iar capul și-l va înfășura într-o eșarfă albă din cașmir și-și va pune o pereche de ochelari negri...

Merse în baie și începu să-și pregătească fața. Nu se mai fardase de atâta vreme, încât menajera pusese trusa de machiaj pe raftul de sus al dulapului cu medicamente. Îl trase brusc și, în timp ce făcea asta, ultimul tub de ruj Pussy Pink căzu și se lovi de cada din marmură. Capacul său roz se desprinsese și se sparse în momentul impactului, iar ea strigă oripilată.

Ce însemna asta? se întrebă ea, culegând tristă bucățile de plastic roz și ținându-le în mână. Rujul era irecuperabil – nu-l putea purta în poșetă fără capac, pentru că într-un fel sau altul acesta avea să se răsucească și să iasă, pătând toate celelalte lucruri. Însă poate că, se gândi ea, atingând bucățile pe care apoi le aruncă la coș, nu era un semn chiar atât de rău până la urmă. Poate că nu era decât un semn că vechea ei viață se sfârșise și, într-un fel, începea o nouă viață, mai bună.

Selden Rose stătea la biroul său, holbându-se la contractul din fața lui.

Se străduise să obțină contractul de luni de zile – acesta mandata un dramaturg renumit să scrie scenariul unui serial despre o familie care conducea un cazinou ilegal, în beciul unei case din Upper East Side – și cu toate că oficial scriitorul nu scrisese nici un cuvânt, deja existau zvonuri în legătură cu proiectul. Acum, că acest contract era pe sfârșite, intenționa să o racoleze pe Wendy Piccolo, care să joace rolul fiicei

frumoase, sălbătice, veșnic celibatare. Însă, așa cum se întâmpla în prezent, constată că abia se putea concentra asupra cuvintelor din fața ochilor săi... Simplul fapt că trebuia să citească un contract pentru un scenariu îi amintea permanent de situația în care se afla Janey. Suspină și lăasă contractul deoparte, după care se ridică și privi pe fereastră. Era o altă zi înnorată și abia putea distinge conturul argintiu al turnurilor gemene...

Se uită la ceas – era trecut de unsprezece și jumătate. Nici pe departe nu muncise suficient în acea dimineață, iar acum trebuia să ia prânzul împreună cu Victor Matrick în salonul executivilor. Își dorea să poată amâna – ar fi dat orice ca să scape de asta –, însă acest lucru era imposibil, desigur. Secretara lui Victor o sunase pe secretara lui cu o săptămână în urmă pentru a-l invita la prânz, iar ea sunase în această dimineață pentru confirmare.

De când se alăturase companiei, mai luase de două ori prânzul singur cu Victor: o dată când Victor se gândise să-l facă director general executiv al Movie Time, și altă dată, la două săptămâni după ce preluase slujba. Însă nu-l surprindea faptul că Victor dorea să ia prânzul cu el. Nu prea. De fapt, se aștepta la asta, dată fiind toată publicitatea negativă de care avusese parte Splatsh Verner în ultima vreme.

Habar n-avea ce urma să-i spună Victor, însă își imagina că nu avea să fie ceva plăcut.

Își făcuse griji toată dimineața, analizând fiecare perspectivă pe care Bătrânul ar putea-o aborda, însă în cele din urmă ajunsese la concluzia că – din nou – pierduse. Și exact asta îi spunea mamei sale atunci când ea suna o dată la trei zile la ora cinci după-amiaza, după ceas – doar pentru a vedea dacă au avut loc „întorsături noi” de situație pentru care ar trebui să se pregătească dinainte.

La douăsprezece fără zece, merse cu liftul la etajul patruzeci și doi, iar de acolo luă liftul privat care reprezenta singura

cale de acces la etajul patruzeci și trei și în bârlogul lui Victor. Liftul avea un interfon în loc de uzualul buton cu numărul etajului și apăsă butonul mic și argintiu din partea de jos.

– Da? întrebă una dintre cele trei secretare ale lui Victor.

– Sunt Selden Rose. Trebuie să iau prânzul cu Victor...

– Desigur, Selden, spuse femeia voioasă. Vino sus.

Ușa liftului se deschise, iar el intră.

În trei secunde, ajunse la etajul patruzeci și trei. Una dintre secretare aștepta lângă lift pentru a-l întâmpina.

– Bună, Selden, spuse ea cu glas plăcut. Domnul Matrick își încheie o conversație la telefon; va fi aici în aproximativ cinci minute. Între timp, te pot conduce eu în salonul.

Străbătură un coridor lung și îngust vopsit în albastru, cu tablouri în rame aurii. Pe ambele părți se aflau câteva uși, vopsite într-un albastru mai închis, capitonate, asortate, cu albastrul de pe pereți. La mijlocul holului, secretara se opri și împinse una dintre uși, ținând-o deschisă și așteptând să intre el.

– Vă doresc un prânz minunat, spuse ea; apoi adăugă: O, aproape uitasem, și îi dădu un meniu alb și mic, cu marginile în aceeași nuanță de albastru ca ușile. Meniul, dădu ea din cap.

– Mulțumesc, spuse el.

Păși în interiorul încăperii și se uită pe meniu. Salată Iceberg și roșii California cu sos de brânză albastră Maytag, scria acolo, urmat de... calcan Dover proaspăt prăjit în tigaie cu sparanghel și cartofi noi... urmat de... negresă cu nuci cu înghețată de vanilie făcută în casă.

„Sună delicios“, gândi Selden încruntat. Și, în timp ce împăturea absent meniul, băgându-l în buzunar, privi în jur.

Se făcuse tot posibilul ca persoana care lua masa să aibă impresia că se află poate în Europa și nu într-o clădire neterminată de pe Columbus Circle – de la șirul de uși franțuzești care duceau spre o terasă exterioară, prin care se vedeau forme de arbori decorativi acum acoperiți de zăpadă, la pereții cu

lambriuri, la scaunele din lemn sculptat din sufragerie, din jurul unei mese lungi unde fuseseră așezate două tacâmuri. Excepția o reprezenta ecranul mare și plat al plasmei încorporate într-un perete la un capăt al încăperii – probabil astfel încât cei care luau masa să poată urmări cele mai recente oferte din partea Splatsh Verner în timp ce savurau preparatele gătitе de bucătarul privat, de cinci stele.

La capătul mesei era un loc cu fața spre ecran; celălalt era chiar la dreapta. Selden se așază în fața celui de-al doilea.

Se uită în sus spre ecran și oftă.

Ca prin minune, ecranul licări și apărui un program cu un bărbat care arăta destul de plăcut, de vârstă mijlocie. Era *Jerry Springer Show*, iar Selden oftă din nou. Bătrânul era notoriu pentru selectarea directorilor executivi cărora să le arate scene ale show-ului, după care ținea prelegeri despre semnificația show-ului pentru cultura americană. Părea că astăzi victima avea să fie el și, în ciuda aversiunii sale față de show, începu să-l urmărească, știind că mai târziu avea să urmeze un fel de interogatoriu.

Pe ecran, un tânăr hidos și lipsit de atractivitate, cu coșuri cu părul ca de șobolan prins într-o coadă ce se ivea din spatele capului, ieși din spatele unui paravan. După câteva secunde de confuzie, i se alătură o blondă destul de drăguță (care era, decise Selden imediat, mult prea atrăgătoare pentru Coadă-de-Șobolan); în câteva clipe, ea începu să țipe în fața lui. Apoi ieși o altă tânără cu un maiou mulat, fără bretele, care începu să țipe la blondă. Era aproape imposibil să înțelegi ce se întâmpla sau de ce erau supărați sau chiar ce *spuneau*, pentru că femeile foloseau expletive pe care cenzorii trebuiau să le acopere în permanență cu semnale sonore.

Blondina o îmbrânci pe cea cu maioul fără bretele, iar doi gardieni masivi, care păreau că au văzut asta mult prea des, le despărțiră. Blondina începu din nou să-l atace pe

Coadă-de-Șobolan; între timp, tipa în maioul fără bretele se întoarce spre public și, dând din fund, își trase topul în jos, expunându-și sânii. Aceste delicii fură rapid acoperite de o bandă neagră. Selden oftă din nou și începu să-și mângâie creștetul capului.

Apoi se surprinse și se opri. Ironia, fără îndoială, era că rezultatul net al acestui fiasco avea să fie că tot părul său va cădea din cauza solicitării.

Pe lângă toate celelalte.

Ușa se deschise, iar Victor Matrick intră în încăpere.

Selden se ridică în picioare.

Victor Matrick era un bărbat înalt, cu o constituție medie; în ciuda vârstei sale, despre care unii insistau că depășea optzeci, era întruchiparea sănătății, cu capul acoperit de păr alb și gros și cu obrajii rumeni. Era notoriu pentru franchețea sa și, în timp ce intra în cameră cu o ușoară aplecare pe care bărbații înalți învață să o adopte pentru a nu-și lovi creștetul, îl bătu pe Selden pe spate, după care cuprinse ambele mâini ale lui Selden în ale lui și le scutură cu putere.

– Selden, spuse el, dând din cap. Selden Rose. Ești atât de amabil că ai acceptat invitația mea la prânz.

De parcă ar fi avut de ales în privința asta, se gândi îngrozit Selden.

– Ne așezăm? întrebă el, ocupând locul din capul mesei. Primul fel va fi servit într-un minut; personalul de aici se pricepe destul de bine să sincronizeze...

– Desigur, murmură Selden, așezându-se și el.

Victor Matrick despături șervetul din olandă ce fusese așezat în mijlocul farfuriei sale.

– Deci ce părere ai despre spectacol? întrebă el, dând din cap spre ecran.

– Ei bine, eu...

– Sunt sigur că, precum mulți oameni, îl consideri destul de oribil, începu Victor Matrick, oferindu-i lui Selden un zâmbet care dezvăluia dinți perfect albi, aliniați egal – evident, toți erau falși. Și eu credeam la fel, deci înțeleg... Dar apoi, continuă el – era clar că acesta era un discurs pe care îl mai ținuse de multe ori înainte –, chiar am început să reflectez asupra lui, mărturisi el, dând din capul mare, alb. Îmi place întotdeauna să acord timp reflectării asupra oricărui lucru care mă preocupă cu adevărat, pentru că, dacă înțelegi de ce te deranjează un lucru, există șanse să descoperi ceva cu adevărat uimitor. Apoi am tras următoarea concluzie. Victor își puse coatele pe masă și arătă spre tavan cu cele două degete arătătoare. Vrei să știi care este?

„Am de ales?“ se gândi Selden sarcastic; însă, firește, nu făcuse decât să dea din cap nerăbdător.

– Este *obscen*, spuse Victor.

– Obscen, domnule? întrebă Selden.

– Obscen, aprobă Victor din cap. Este cea mai primară formă de divertisment și există de câteva milioane de ani – probabil de când oamenii s-au gândit prima oară să se distreze. Uită-te la public, Selden, îndemnă el, făcându-l pe acesta să-și întoarcă capul spre ecran. Nu este diferit față de cel de acum patru sute de ani, când țărani erau așezați pe scaune și aruncau cu roșii în actorii de pe scenă, chiar înainte de Revoluția Franceză...

– *Cred*, domnule Matrick, se hazardă Selden, că Revoluția Franceză a avut loc cu vreo două sute...

– N-am fost niciodată bun la istorie, Selden, spuse Victor Matrick. Majoritatea bărbaților moderni nu sunt – și asta nu contează deloc. Uită-te la invitați, Selden! ordonă el. Ciudații, inadaptații, țărani... societatea le-a găsit întotdeauna o utilitate, iar ei au făcut întotdeauna parte din societate. Privește *chipurile* acelea! îl îndemnă Victor. Vezi vreun dram de inteligență pe ele... vreo licărire de înțelegere mai vastă a valorilor morale?

Selden trebui să cadă de acord că, în general, nu vedea așa ceva.

– Și asta este în regulă, spuse Victor Matrick, dându-i lui Selden o palmă încurajatoare pe spate, ca un tată bun care tocmai a aflat că fiul său a fost eliminat din echipa de fotbal. Domnul creează tot felul de ființe umane și nu ne stă în putere să le judecăm.

Apoi, tocmai când Selden începuse să spere că va scăpa doar cu o predică neplăcută despre *Jerry Springer Show*, Victor deveni brusc serios.

Se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele. „Acum vine“, se gândi Selden; avea să pomenească de ultimele sale performanțe la slujbă... În schimb, Victor încă părea obsedat de *Jerry Springer Show*.

– Știi care este diferența dintre oamenii ăștia de pe ecran și noi, oamenii de aici, care sunt pe cale să servească un prânz delicios în salonul directorilor de la Splatsh Verner?

Selden presimți că probabil nu ar trebui să răspundă la această întrebare. Astfel încât se eschivă scoțând un „Aaaaaa...“

– Diferența, explică Victor, nu stă în faptul că noi suntem mai buni decât ei, ci în faptul că *ei nu se pot abține...* pe când... *noi putem*. Ei nu au inteligența necesară pentru a ști mai bine... Însă... *noi da*. Astfel, în timp ce e perfect acceptabil ca ei să furnizeze – să spunem – o formă mai *primară* de divertisment publicului general, pentru *noi*, pentru aceia dintre noi care lucrează în această companie și reprezintă Splatsh Verner, nu este. Făcu o pauză, apoi adăugă: Cred că înțelegi *exact* ce spun!

Lui Selden i se puse un nod în gât.

– Da, domnule Matrick, înțeleg.

Cu toate că, își spuse el, nu înțelegea. Nu prea.

– Mă gândeam eu, rosti Victor.

Se deschise o ușă și intră un tânăr în uniformă, cu salatele.

– A, Michael, spuse Victor. Exact la țanc!

Chelnerul, Michael, puse salatele în fața lor. Selden se uită disperat la a lui. N-avea nici o șansă să poată înghiți toată mâncarea asta – n-ar fi în stare să termine nici jumătate din ea... Ridicându-și șervetul, îl apăsă de gură.

– Dar, Victor, sunt fericiți? întrebă el, simțind că trebuia să spună ceva.

– Poftim? făcu Victor, privindu-l. Cine?

Acum era în rahat, se gândi Selden.

– Oamenii aceia, lămurii el. Oamenii de la *Jerry Springer Show*.

– O, Selden, glăsui Victor. Oftă dezamăgit, apoi, într-un gest complet neașteptat, îi aruncă lui Selden o privire de o tristețe atât de nedefinită, încât Selden simți cum i se formează un nod în stomac. *Tu ce crezi?*

Selden nu spuse nimic, doar privi cum Victor își deschise larg gura, împinse o furculiță plină de salată iceberg și începu să mestece atent, în tot acest timp privindu-l pe Selden. Selden se gândi să mănânce și el ceva, dar avea sentimentul distinct și neplăcut că Victor nu terminase cu el.

Și nu terminase.

Victor înghiți, luă o gură de apă și, fără nici un preambul, spuse:

– Trebuie să faci ceva în legătură cu soția ta.

– *Soția* mea, domnule? șopti Selden.

– Soția ta, aprobă Victor.

Își mai băgă niște salată în gură. Selden vedea bucăți grețoase de brânză albastră lipite pe gingiile sale, acolo unde sosul se amestecase cu saliva lui Victor. Credea că o să vomite.

Câteva momente, nici unul din ei nu scoase o vorbă. Selden își dori să se deschidă pământul și să-l înghită, sau, chiar mai bine, ca Victor să-l înghită. Întreg. Ca un leu. Sau mai degrabă ca un aligator. Leii își sfășiau victimele membru cu

membru. Aligatorii își înecau victimele mai întâi și *după aceea* le mâncau.

Apoi Victor începu să urmărească show-ul *din nou*, forțându-l pe Selden să facă același lucru. Era, se gândi Selden, cea mai rea formă de tortură. Semnalele erau ca niște șocuri electrice, subliniindu-i lipsa de inițiativă. Decăzuse atât de mult și se afundase atât de mult în mocirlă, încât avea să *stea acolo*, fără a avea curajul să se apere pe el sau pe Janey – *soția* lui?

– Domnule, spuse el, dregându-și glasul.

– Da? întrebă Victor.

Chipul lui exprima tot bunătate, era fața unui Moș Crăciun modern.

– Soția mea – Janey – susține că ea este victima întregii povești, spuse Selden ezitant. „Și chiar a susținut asta“, se gândi Selden; deși nu putea spune dacă era adevărul, o încercare calculată de a remodela faptele sau un mecanism instinctiv de apărare. Ea spune că a scris *într-adevăr* scenariul...

– Dacă spune adevărul și este *nevinovată*, întrebă Victor, trecând direct la subiect, atunci unde *este* scenariul?

Selden nu putea răspunde la această întrebare.

– Vezi tu, Selden, continuă Victor, problema este simplă. Tu nu te poți *descurca* cu o femeie ca Janey Wilcox... Și văzând ce față făcuse Selden, ridică brațul pentru ca acesta să aștepte până ce avea să termine el. Asta nu e o critică, spuse el tăios. Pentru că adevărul este că nici *Splash Verner* nu se poate descurca cu ea. Făcu o pauză. O alegere proastă, Selden, spuse Victor. Va trebui să scapi de ea.

Selden nu spuse nimic. Avea gura uscată și își ridică paharul cu apă la buze. Victor își luă furculița și reîncepu să mănânce. Însă, după câteva clipe, își lăsă furculița deoparte și se șterse la gură. Apoi, ca și cum i-ar fi dat lui Selden un cadou de Crăciun, spuse:

– Firește, îți las două săptămâni să iei o decizie, și zâmbi.

Și în acel moment, Selden înțelese în cele din urmă exact ce spunea Victor: trebuia să aleagă între soția sa și slujbă.

Situația lui Janey Wilcox nu era, firește, decât o povestioară din saga nesfârșită de ambiție și căutări, de eforturi și atitudine, de triumf și eșec a orașului, care îl făcea să rămână mereu același, într-un mod minunat și deranjant, care făcea din New York cel mai interesant oraș din lume și, uneori, cel mai deprimant. Și astfel, intrând la Dingo's la ora 13.30 a acelei zile, Janey avu brusc sentimentul confortabil că nimic nu se schimbase, că totul rămăsese la fel, că poate scandalul nici nu avusese loc.

La ușă era îmbulzeala obișnuită: urările exuberante în semn de recunoaștere între oameni care se cunoscuseră cu o seară înainte, cercetarea nu atât de subtilă a mulțimii și chiar indispensabilul cuplu din afara orașului care citise despre local în *Zagat's* și credea că nimerise întâmplător în iad. Cu ochelarii negri și cu eșarfa din cașmir acoperindu-i celebrul păr blond strălucitor, Janey nu reușise să smulgă decât câteva priviri curioase, amintindu-i cât de multă dreptate avusese să vină aici.

Pe de altă parte, cu sora ei dusesese destul de multă muncă de convingere. Patty credea că nu era o idee bună, și îi spusese asta – iar Janey fusese silită să recurgă la amenințări cu suicidul dacă nu avea să iasă din apartament. Evident, Patty nu o crezuse, însă își zise că dacă Janey era atât de disperată...

– E groaznic! spuse Patty, ieșind din mulțime.

– E distractiv! replică Janey cu fermitate. La Dingo's este întotdeauna distractiv.

Își agățară hainele în timp ce Janey se uită atent prin geamul care despărțea vestibulul de primele două săli de mese. Încăperea din față era locul cel mai dorit și era separată de a

doua sală printr-un bar. În fiecare zi, numeroși clienți așteptau nerăbdători la bar, doar pentru a fi conduși în dezamăgitoare încăpere din spate, unde se găseau doar alți meseni ca ei. Salonul din față era strict rezervat pentru crema societății newyorkeze: celebritățile aflate în vizită, mondenii, mogulii din mediul de afaceri și din media, redactorii-șef de la reviste, oamenii din showbiz și oricine altcineva se întâmpla să lucreze în presă. Dar chiar și în acest eden mai mic exista un cerc redus de persoane dezirabile: unul dintre cele trei separeuri de pe fiecare latură a încăperii. Separeurile de pe partea stângă erau considerate ceva mai bune decât cele din dreapta, care erau mai aproape de ușă, iar dintre separeurile din partea stângă, cel din mijloc era cel mai prestigios. Janey stătuse în separeul acela de vreo două ori, însă de cele mai multe ori fusese condusă spre separeul din stânga sa, mai aproape de fereastră, pe care ea nu doar îl considera separeul „ei“, ci și mai avantajos: oferea nu doar o vedere spre trotuar, ci și oportunitatea de a te arăta trecătorilor de afară, precum și clienților din restaurant.

Astăzi, observă ea, în timp ce îi dădea haina și eșarfa fetei de la garderobă, în separeul din mijloc stătea primarul împreună cu șeful poliției și Mike Matthews, senatorul. Separeul ei, constată ea cu încântare, era liber, iar mintea ei deja fabula: îl cunoștea pe Mike suficient de bine ca să-l salute, iar el fără îndoială că avea să o prezinte primarului, și nu ar fi asta ceva pentru tabloide? Apoi mai era pura plăcere de a fi văzută în vechiul ei separeu, și cât de distractiv avea să fie când o să le spună lui Selden și enervantului ăluia de Jerry Grabaw că se înșelau amândoi, că viața ei putea continua exact ca înainte...

Apoi Wesley, șeful de salon, se îndreptă grăbit spre ea.

– Janey! exclamă el.

Se încruntă ușor și își frecă mâinile în semn de conștientizare – nu era tocmai întâmpinarea la care se așteptase. Însă o

sărutase ca de obicei pe ambii obraji și, profitând de moment, Janey spuse veselă:

– Pun pariu că ești surprins să mă vezi!

– De fapt, chiar sunt, iubire, șopti el cu o ușoară grimasă.

Aș fi preferat să mă suni ca să-mi spui că vii. Suntem îngrozitor de aglomerați astăzi...

– Janey, să mergem, șopti Patty. Ne întoarcem mâine...

– Nu fi ridicolă! spuse Janey cu un zâmbet forțat.

Oamenii începuseră să îi remarce prezența; își dădu seama după fiorul brusc din aer. Acum ar fi imposibil să plece – ar fi fost ca și cum ar fi fost evitată în mod deliberat –, iar oamenii ar fi putut crede că era admisibil să o ignore și era posibil să nu mai fie invitată nicăieri...

– Dragă, separeul meu este liber... îi atrase ea atenția pe un ton de zeflemea

– Tocmai asta e problema, iubire, spuse Wesley disprețuitor. A fost special rezervat. Însă am o masă bună în spate...

– Haide, Janey, șopti Patty mai insistent.

Janey știa că asta nu era decât o confruntare, iar dacă voia să reușească, trebuia să se mențină pe poziții.

– Nu există mese bune în spate, Wesley. Știi asta! replică ea cu fermitate.

Wesley râse jenat, iar Janey răsuflă ușurată.

– Așteaptă aici să văd ce pot face, spuse el.

Se prefăcu a-și consulta subalterna, o femeie tânără și drăguță care apoi se prefăcu a consulta registrul de rezervări. În câteva clipe, se întoarse cu două meniuri și le conduse în prima încăpere.

– Nu este masa ta obișnuită, dar cred că pentru astăzi e tot ce pot face, spuse Wesley cu doza adecvată de servilism, după cum observă Janey.

Cât așteptase lângă intrare, Janey observase privirile scurte aruncate de ceilalți clienți, însă acum, în timp ce ea intra în

încăpere, simți cum aceștia se holbează de-a dreptul. Expresiile, observă ea, reflectau încântare, amuzament și dispreț – era ca pe scenă, se gândi ea. Dar nu asta spuneau oamenii mereu despre restaurantele din New York? Că erau ca un teatru? Dacă voiau un spectacol, avea să le ofere unul, se gândi ea, defensivă. Și în timp ce pășea în spatele lui Wesley (presupunea că Patty o urma, însă pe moment nu își putea face griji pentru ea), își aminti că era frumoasă și chiar avea ceva mai mult decât atât. În oraș erau foarte multe femei frumoase, însă puține dintre ele se aflau în lumina reflectoarelor și, deși își dorea ca lumina să fie ceva mai flatantă, nu știuse ea dintotdeauna că era inevitabil ca într-o zi să fie în centrul atenției?

Wesley, observă ea, le conducea spre o masă mică așezată umil la picioarele separeului ei prețios și, arborând un zâmbet natural, ca și cum nu ar fi conștientă de forfota din jurul ei, Janey o luă de-a dreptul spre separeul central, unde stăteau primarul și Mike Matthews. Masa ei era suficient de apropiată pentru a justifica acest ocol, hotărî ea, și nu avea să scape ocazia de a se salva în fața mulțimii potențial malițioase de la Dingo's. Îl văzu pe primar privind-o curios o dată sau de două ori și pe Mike holbându-se șocat la ea, apoi uitându-se în altă parte. Apropiindu-se de separeu, observă cum cei trei bărbați înțepeniră și își reluară conversația cu o vigoare reînnoită, prefăcându-se că nu-i remarcă prezența. Însă Mike fusese atât de amabil cu ea la petrecerea lui Harold, se gândi ea, încât cu siguranță nu avea s-o umilească.

– Mike! spuse ea. Expresia ei era perfectă: o combinație subtilă de surpriză amestecată cu plăcere.

Apoi Mike își continuă discuția, ca și cum ea nu ar fi fost acolo.

– Mike, repetă ea, adăugând o nuanță de nerăbdare în vocea sa.

Primarul își ridică privirea spre ea, obligându-l pe Mike să facă același lucru.

Ea se aștepta ca pe chipul lui să se citească măcar un semn de recunoaștere, în schimb el se încruntă, de parcă îl deranja faptul că fusese întrerupt și, cu o voce care spunea că nu are nici cea mai vagă idee de ce i se adresa, întrebă:

– Da?

– Mike, spuse Janey, scuturându-și capul ca pentru a-l muștra că nu-și amintește de ea, sunt Janey. Janey Wilcox. Ne-am întâlnit de vreo două ori. La Harold Vane...

– A, da. Desigur, spuse Mike, dând din cap cu răceală. Era o tăcere stânjenitoare și, în cele din urmă, rostind formula tipică de respingere specifică pentru New York, adăugă: Mă bucur să te revăd.

Și își relua conversația.

– Mă bucur să te văd și eu, spuse Janey, ca și cum totul era în ordine.

Patty luase deja loc la masă. Nu fusese în stare să o privească pe Janey; când aceasta se așează, sora ei fixa șervetul.

– Deci, spuse Janey, desfăcând șervetul cu mișcări iuți și așezându-și-l în poală. Ce mai e nou?

– Of, Janey... spuse Patty, dând din cap.

Chelnerul veni la masă.

– Doriți ceva de băut?

– Da, răspunse Janey ferm, ca și cum așteptase cu nerăbdare să fie întrebată asta. Eu vreau votcă cu gheață și puțină lămâie, iar Patty...

Patty își ridică privirea disperată.

– Eu vreau apă.

– La sticlă sau de la robinet? întrebă chelnerul.

– La sticlă. Carbogazoasă, preciză Janey.

– Ei bine, zise ea lăsându-se pe spate în scaun. Cu siguranță e bine să mai ieși din hotel. Mike a fost fericit să mă vadă. Ai văzut? întrebă Janey.

– Nu, spuse Patty încet.

– Dar sunt enervată la culme că nu mi-au dat separeul meu, continuă Janey.

– Masa e în regulă, spuse Patty.

– E oribilă, fu de părere Janey. Este, practic, în mijlocul încăperii...

Chelnerul se întoarse la masă cu băuturile.

– Ce mai faci? îl întrebă Janey agreabil.

– Sunt bine, spuse el cu voce egală.

– E așa de ciudat că Wesley nu mi-a dat separeul meu obișnuit, zise Janey.

– Cred că astăzi are o rezervare specială.

– Of, întotdeauna are rezervare specială, ciripi Janey diafan, însă de obicei e pentru mine!

Chelnerul dădu din cap, iar Patty spuse:

– Janey, *te rog*...

– Ce e, Patty? întrebă Janey. În vocea ei se simțea provocarea. Crezi c-am să stau aici ca un șoricel umil... ca *tine*? Nu am greșit cu nimic, Patty; asta trebuie să-ți amintești...

– OK, *știu*, șopti Patty, privind neliniștită prin încăpere.

– Pentru Dumnezeu, Patty, îi spuse Janey surorii ei, dintre toți oamenii, tu știi că sunt nevinovată. Știi că am scris scenariul – ți-am povestit totul despre asta în vara aceea...

– Dar asta nu înseamnă...

– Oricum, vina e în totalitate a lui George Paxton, continuă Janey, întrerupând-o pe Patty. S-a folosit de mine. Ideea de a cumpăra compania o are de la mine, după care m-a trădat.

Se lăsă pe spate, privind-o pe Patty pentru a obține confirmarea acesteia. Singura ei greșală a fost să-i ceară ajutorul lui George, se gândi ea furioasă. Dacă nu i-ar fi arătat scrisoarea,

lui nu i-ar fi venit niciodată ideea de a prelua compania lui Comstock, iar aspectul financiar ar fi trecut neobservat, chiar dacă ea nu ar fi returnat niciodată banii. Fusesse atât de fraieră să aibă încredere în el, se gândi ea, privind spre separeul gol din spatele ei. Și dacă ar fi fost mai deșteaptă, acum ar fi stat acolo și totul ar fi fost în regulă...

– Of, *Janey*, oftă *Patty*. Nici măcar nu știu despre ce vorbești. Dar oricum, chiar contează?

– Bineînțeles că e important! izbucni *Janey*.

La masa lor veni un alt chelner. *Janey* crezu că avea să le ia comanda, în schimb el spuse:

– Îmi pare rău, doamnelor, dar trebuie să mut masa. Și împinse masa în față, departe de separeu, ca și cum ar fi fost contaminate...

Janey și *Patty* făcură un schimb de priviri.

– O să vorbesc cu *Wesley*, spuse *Janey*.

Dădu să se ridice, așteptându-se ca toți ochii să fie îndreptați spre ea. Însă nici un chip nu se întoarse în direcția ei și, dintr-odată, dialogurile se auzeau mai tare, și deveniră mai amuzante, și fiecare persoană căpătă ceva mai multă importanță, așa cum se întâmpla atunci când în încăpere intra o persoană foarte faimoasă. Privind spre ușă, *Janey* văzu cui se datora agitația: în restaurant intrase starul de cinema *Jenny Cadine*.

Numele ei adevărat se zvonea a fi *Jennifer Carrey*, însă ea îl schimbase în *Cadine* când avea șaisprezece ani, în cinstea personajului lui *Balzac* din *Cousin Bette*, pare-se. Nu împlinise nici treizeci de ani, însă câștigase *Oscarul* pentru „Cea mai bună actriță“ în urmă cu doi ani și era la fel de înaltă și de aurie ca și statueta. Era frumos îmbrăcată, în cămașă cu volănașe de la *Yves Saint-Laurent*, în vogă în primăvara aceea, iar *Janey* își dori instantaneu să fi purtat costumul de tweed în schimbul rochiei decoltate și albe de plastic. Rochia ar fi fost perfectă în cazul unui club de noapte, însă acum, la lumina

zilei, o făcea să pară ieftină, că se străduise prea tare. Totul, în ceea ce o privea, era brusc ales greșit: de la părul ei lung, blond și drept (părul lui Jenny erau mereu altfel, iar astăzi era de un roșu-auriu și cădea în bucle pe spate), la rujul roșu cu care se dăduse în locul obișnuitului ruj Pussy Pink.

Și, în timp ce Wesley o conducea triumfal pe Jenny la separeul gol, ignorând-o deliberat pe Janey, aceasta observă că Jenny era dată cu un ruj roz – și avea aproape aceeași nuanță ca și culoarea ei preferată. „Trebuie s-o întreb cum se numește și de unde l-a luat“, își propuse Janey irațional, simțind brusc o ușurare. Deci actrița era motivul primirii reci din partea lui Wesley, se gândi ea. N-avea nimic de-a face cu ea, nimic de-a face cu scandalul. Pur și simplu Wesley îi promisese masa unei stele de cinema...

În urma lui Jenny mergea o femeie scundă, între două vârste, cu gura ca a unui pește. Probabil era agentul de publicitate al lui Jenny, se gândi Janey. Cele două se așezară în separeu, iar în încăpere conversația atinse un punct febril, toată lumea încercând să ignore că se afla în același restaurant cu Jenny Cadine, vedeta de cinema și câștigătoarea unui premiu al Academiei...

„Ah, și ce minunat!“, se gândi Janey fericită. Viața i se păru din nou frumoasă, și își imagina cum a doua zi revistele mondene aveau să prezinte felul cum Jenny Cadine fusese surprinsă luând prânzul la Dingo's, după care aveau să ofere o listă a celor care se mai aflau în restaurant. Erau primarul și senatorul Mike Matthews și, în mod sigur, se gândi Janey, zâmbind spre Patty, aveau să o menționeze și pe ea...

Wesley însuși se duse la masa lui Jenny ca să preia comanda și brusc starea de spirit a lui Janey se schimbă cu 180 de grade. În timp ce îl urmărea cum se apleacă peste umărul lui Jenny pentru a-i arăta ceva pe meniu, își dădu seama că Wesley nu se purtase niciodată așa cu ea – cu toate că fusese

o clientă celebră și fidelă vreme de mai multe luni. Începu să spumege: de ce să i se ceară ei să se dea la o parte pentru aceste Jenny Cadine ale lumii? Ea era la fel de frumoasă ca Jenny Cadine, se gândi ea, privind-o pe furiș cu coada ochiului – probabil, din punctul de vedere al unora, chiar mai frumoasă. Pentru că, pe când Jenny lăsa o primă impresie grozavă, dacă te uitai bine la ea, puteai observa că avea trăsături cam asimetrice, iar nasul era coroiat și puțin cam lung... Apoi, furișând din nou o otheadă spre Jenny, în timp ce aceasta își desfăcea șervetul și privea în jur ca o regină, Janey se întrebă: de ce să nu devină și ea o stea de cinema? Cât de prostuță fusese încercând să devină producător! Unde se găsea gloria în asta? Pentru că, dacă se întreba ce-și dorea cu adevărat, atunci răspunsul ar fi că întotdeauna și-a dorit respect... Întotdeauna și-a dorit să fie condusă la cel mai bun separeu din toate restaurantele... Și își dorea să fie steaua incontestabilă, indiferent de ce făcea...

Apoi se întâmplă ceva groaznic.

Agentul de publicitate al lui Jenny Cadine aruncă o privire prin încăpere – gura ei mică și strânsă deschizându-se și închizându-se ca aceea a unui pește în căutarea hranei – și dădu cu ochii de Janey. Îngheță.

Aplecându-se spre Jenny, agentul îi șopti ceva la ureche. Jenny Cadine se uită scurt spre Janey și făcu ochii mari. Dădu din cap de câteva ori, după care ea și agentul de publicitate se ridicară în picioare, își strânseră lucrurile și plecară.

În restaurant se lăsă o liniște șocată, dar, ca de obicei în astfel de situații, cineva continuă să vorbească. Întâmplător, acea persoană era o femeie care stătea la masa alăturată și, deși nu toată lumea din restaurant o auzea, Patty și Janey nu fură cruțate deloc.

Cele două surori auziră atât de clar cuvintele, de parcă ar fi stat la aceeași masă cu ea. „EAMETROPOSTANA BUCUREȘTI”

ăloră de surori – Janey și Patty Wilcox. Uneia i se spunea Fotomodelul Prostituată, iar cealaltă a fost căsătorită cu un star rock. Ția a lăsat nu știu ce cântăreață însărcinată, iar nevastă-sa, Patty, a fost la *închisoare*...

– Să mergem, spuse Patty, punându-și șervetul pe masă.

Janey simți cum se învârtă camera cu ea. Până să plece Jenny Cadine, atitudinea față de ea fusese ușor tolerantă, însă acum era categoric ostilă și nimeni nu se obosea să-și ascundă privirea disprețuitoare. Janey se uita fix la masă, în jos, stăpânindu-se să nu plângă. Avea ea să treacă și prin asta, se gândi cu încăpățănare. Cumva, *avea* să o facă... Și probabil existau oameni care trecuseră prin lucruri și mai rele.

– Janey, spuse Patty blând.

– Dacă mă lași aici, o să mor, șopti Janey.

Chelnerul aduse două salate la masă. Ținuta sa era, indiscutabil, una distantă.

– Vom anula felurile principale, spuse Patty ușor. Ai putea aduce nota, te rog...

– Desigur, spuse chelnerul, fără a le privi.

– Janey, întrebă Patty, de ce faci asta? Nu vezi că s-a terminat?

Janey nu spuse nimic. Își ridică furculița, urmărind o frunză de salată prin farfurie.

– Oricum, de ce vrei să fii aici? întrebă Patty. De ce vrei să fii în lumea asta?

– Patty, suspină Janey.

– S-a terminat, spuse Patty. New Yorkul nu mai e primitiv pentru nici una din noi două. Nu știu ce vrei să faci în continuare, dar eu și Digger ne mutăm în Malibu. Am cumpărat o casă, iar Digger o să ia o pauză de un an din formație.

– Ce drăguț...! răspunse Janey apatic, ca și cum nu auzise nimic din ceea ce spusese Patty.

– Janey... șopti Patty. Îi atinse brațul și îl scutură ușor. Ascultă-mă. Trebuie să pleci din New York. Aici nu mai e nimic pentru tine – și poate n-a fost niciodată. Trebuie să găsești ceva adevărat. Tu trăiești într-o lume fantastică... *Trăiești* într-o lume imaginară de când te-ai întors din Europa, în vara aceea.

Janey nu spuse nimic. Chelnerul aduse nota, iar Patty își deschise poșeta, scotoci după portofel și reuși să scoată cinci bancnote de douăzeci de dolari. Puse banii pe masă și se ridică.

– Sunt prea mulți, șopti Janey.

Patty nu făcu decât să o privească.

Însă imaginea banilor păru să o remonteze puțin și, într-un fel, Janey reuși să se ridice și, ținând capul sus, să pășească prin restaurant și să iasă în vestibul. Garderobiera le dădu hainele fără nici o vorbă, ca și cum știa că aveau să plece și, în timp ce se îmbrăcau, ieși Wesley.

– Janey, spuse el.

Janey se întoarse. Ochii i se îngustară.

– Da, Wesley? întrebă ea cu răceală.

– Ascultă, iubire, începu el, luând-o de braț și conducând-o spre ușă. Noi doi suntem prieteni vechi, așa că știi că vei înțelege ce urmează să-ți spun.

Janey nu spuse nimic. Își simți gura plină de rumeguș.

– Știi cum funcționează lucrurile astea, continuă Wesley cu o voce cât se poate de plăcută. Supraviețuirea noastră depinde de clientela noastră... de capacitatea noastră de a trage oamenii potriviți. Dacă se întâmplă ceva care afectează acest lucru... Șeful o să mă omoare, iar *eu* îmi voi pierde slujba...

Janey își trecu limba peste dinți și înghiți.

– Scuză-mă, spuse ea, străduindu-se să treacă de el.

– Janey, continuă el, urmărind-o afară din restaurant, trecând în stradă. Nu da vina pe mine. Dacă ar fi după mine, nu m-ar deranja dacă ai mânca aici în fiecare zi. Însă agentul de

publicitate al lui Jenny Cadine a luat foc – nu vrea ca numele prețioasei ei cliente să apară în același articol cu cel al „Fotomodelului Prostituată“.

– Ei bine, acum și-a asigurat acest lucru.

– Janey! strigă Wesley după ea. Își freca brațele și ȳpăia de pe un picior pe altul încercând să nu înghețe. Nu vreau să fiu în situația asta, așa cum nici tu nu vrei. Însă nu-mi permit să-mi pierd slujba.

– Înțeleg, spuse Janey.

Se întoarse. Nu era prea sigură unde se afla sau în ce direcție trebuia să o ia pentru a ajunge acasă; nu știa decât că trebuie să-și țină capul ridicat și ochii larg deschiși. Uitându-se fix în față, începu să meargă și imediat Patty veni în fugă din spate, prinzând-o din urmă.

– Oh, Janey! strigă ea ținându-și respirația.

Janey își întoarse capul. O privi pe Patty ca și cum uitase complet că era cu ea, iar Patty observă că avea ochii plini de lacrimi. Suferința surorii ei îi frângea inima; își dorea să o îmbrățișeze și să o aline, să o asigure că, într-un fel, totul avea să fie în regulă. Însă Janey nici nu se opri. Continuă doar să meargă înainte, ȳepănă, ca și cum parcurgea de multă vreme un deșert nesfârșit, uitând să se oprească. Apoi spuse:

– Vezi, Patty? Asta încercam să-ți explic la masă. Nu îi voi lăsa să mă oprească. Nu îi voi lăsa să mă doboare.

– Dar, Janey... exclamă Patty disperată.

– Mai ales, nu acum, spuse Janey.

– Am ieșit în oraș astăzi, îi spuse Janey lui Selden.

Era în cadă, goală, acoperită de spumă. Pe margine se afla un rând de lumânări mici și parfumate, aliniate ordonat.

– Da, știu, spuse Selden afabil.

Încerca să își rețină furia, însă se întreba cât mai putea îndura. Avusese suficient de multe zile proaste, însă asta ar fi

putut fi cea mai proastă dintre toate: mai întâi prânzul cu Victor Matrick, și acum asta. Jerry Grabaw îl sunase la ora trei a acelei după-amiezi – îl sunase unul dintre editorialiștii de la „Pagina Șase“, care auzise deja de incidentul de la Dingo's. Iar povestea avea să apară a doua zi pe prima pagină din *Post*.

– Știi? întrebă Janey.

Abia mai putea să se prefacă surprinsă, se gândi Selden.

– M-a sunat Jerry, spuse el.

– A!

Ieși din baie și merse în dormitor să-și schimbe hainele. Acum fiecare noapte era la fel și, ca o ironie, presupuse că în sfârșit obținuse ceea ce-și dorise: rămâneau acasă, comandau mâncare de la vreun restaurant sau apelau la room-service și se uitau la televizor.

– Ce vrei la cină diseară? strigă el.

– Nu știu, răspunse ea. Mâncare chinezească?

– Asta am avut și aseară.

– Mâncare indiană?

– Cred că am poftă de-o friptură, spuse el. Comandăm de la room-service.

De fapt, nu prea îi era foame. Însă bunele obiceiuri deprinse în Midwest îi spuneau că trebuia să mănânce ca să aibă putere.

Se dezbracă de jachetă și își puse un pulover de cașmir și o pereche de blugi. Nu avea nici un rost, se gândi el, să comenteze acest ultim incident. Nu se putea face nimic. Era prea târziu.

Merse în living și se așeză pe canapea. Janey i se alătură peste un minut. Deschise televizorul. Erau știrile. În Bronx se spărsese o conductă de apă; în subsolul unui restaurant din Chinatown izbucnise un incendiu. Urmă o reclamă la Prozac, urmată de un spot pentru *Entertainment Tonight*. „Cine va

câștiga statueta de aur?“ întrebă vesel prezentatoarea blondă, ca și cum nu era nimic mai important pe lume la care să te gândești. „În această seară, o avanpremieră a Oscarului...”

Janey se întoarse spre el.

– Mergi la Oscaruri anul acesta? întrebă ea.

El scutură din cap, fără a-și dezlipi ochii de pe televizor.

– Victor Matrick nu crede că-i o idee bună.

– Ah! făcu ea.

Schimbul de cuvinte îi aminti de prânzul cu Victor Matrick. Nu că ar fi uitat vreun amănunt al dezastrului; doar că detaliile se schimbau între ele, precum merele într-o găleată, un gând trecând fulgerător în timp ce altul îi lua locul.

Se ridică și se duse în bucătărie să-și toarne niște votcă.

– Vrei ceva? întrebă el politicos.

– Bei votcă? întrebă ea.

– Da, spuse el.

– Atunci beau și eu un pahar.

Așadar, așa vor fi viețile lor de acum încolo, se gândi el, luând încă un pahar din dulap și umplându-l cu gheață. Aveau să fie ca doi bătrâni care se evitau reciproc și care beau zdravăn ca să-și aline durerea.

Doar că, reflectă el, în timp ce-i puneă votcă în pahar, acum el trebuia să ia o decizie.

Ceea ce îi ceruse Victor era absolut nedrept, se gândi el cu mânie. Era de proporții biblice, ca atunci când lui Avraam i se ceruse să își sacrifice fiul, sau ca atunci când regele Solomon propusese să fie tăiat un copil în două pentru a soluționa disputa dintre două femei. Până azi crezuse că avea să i se permită cumva să meargă înainte, presupunând că în cele din urmă totul avea să revină la normalitate. Și se străduise să se comporte normal, se gândea el, din ce în ce mai iritat. Era la birou zilnic, la ora nouă, așa cum făcuse dintotdeauna – mergea la ședințe și la prânzuri și supraveghea programele. Însă,

în ciuda eforturilor sale, lucrurile *nu* erau la fel, și toată lumea știa asta. Pe holuri se auzeau șușoteli, iar jumătate din timp, atunci când nu știu ce scriitor îi prezenta o idee, sau când secretara sa îi povestea despre copii, sau când Gordon se lăuda cu experiențele sale de natură sexuală, el nu era atent, ci începea să reia fiecare detaliu al dezastrului, închipuindu-și că, dacă ea i-ar fi spus, dacă ea nu ar fi fost atât de superficială, dacă ea nu ar fi fost atât de ușor de... iar revenea la aceeași întrebare fără răspuns: *De ce?*

Apoi se uita în sus, și toată lumea îl fixa cu privirea.

Iar el intra în panică, întrebându-se ce scăpase din vedere.

Se întoarce în living și îi dădu paharul. Ea îl luă cu un „Mulțumesc“ răspicat, neobosindu-se să-și dezlipească ochii de la televizor.

El o privi. Purta aceeași blugi și tricou de firmă – în fața scria VIXEN, cu litere șterse, murdare, de un albastru-deschis – pe care îi purta, practic, în fiecare zi de când se întorsese din Franța. Ca și cum simțea că el o privea, se întoarce pe canapea și își trase blugilor betelia. Făcea baie regulat, știa asta (prea bine), însă blugii și tricoul erau lăbărțați și păreau murdari, amintindu-i acel dicton al lui George Bernard Shaw: „Frumusețea arată foarte bine la prima vedere; dar cine o mai privește după trei zile?“ Iar în furia lui crescândă, se gândi amarnic: „Nu, dar oare cine face asta?“ Și cu toate că încă mai dormeau în același pat în fiecare noapte, nu suporta gândul de a face dragoste cu ea. De fiecare dată când se gândea la asta, vedea chipul hidos al lui Comstock Dibble – cu părul lui roșu și rar și cu strungăreață – râzând de el.

Se așază pe canapea.

– De ce ai făcut-o? întrebă el.

– Ce să fac? spuse ea, fără a se obosi să îl privească.

El mai sorbi o dată din votcă.

– De ce ai ieșit azi?

– O, spuse ea cu răceală. Așa m-a sfătuit Wendy Piccolo.

– Poftim? făcu el, fără s-o creadă.

Ea se întoarse spre el. Cu un ton al vocii care sugera că undeva, pe parcurs, ea îi mai explicase toate astea, ea spuse:

– Vorbeam cu Wendy Piccolo. Ea mi-a spus că mai devreme sau mai târziu tot trebuie să ies din casă, iar eu am fost de acord.

El își lăsă paharul pe măsuta de cafea. Ochii i se îngustară în semn de confuzie.

– Nu înțeleg. Când ai văzut-o tu pe Wendy Piccolo?

– Nu am văzut-o, răspunse Janey răbdătoare, ca și cum avea de-a face cu un copil. Am vorbit cu ea la *telefon*.

– Ea te-a sunat? spuse Selden incredul.

– *Da*, răspunse Janey. Ea *m-a sunat*. Mă sună în fiecare zi și vorbim.

– Deci tu și Wendy sunteți prietene.

– Așa e, recunosc Janey, sorbind din votcă. Apoi se întoarse spre el cu o privire acuzatoare. Nu te mai prefăce așa surprins, Selden. Ce crezi? Că sunt atât de îngrozitoare, încât nu mai pot avea prieteni?

– Sunt pur și simplu surprins, atâta tot, spuse Selden împăciuitor. Asta trebuia să faci mereu cu ea, acum, trebuia să se coboare și să fie umil pentru a nu...

– Ei bine, nu mai fi, spuse ea. Se ridică de parcă se pregătea să ia ceva din bucătărie, iar discuția s-ar fi putut termina dacă ea n-ar fi spus: Oricum, nu credeam că te deranjează. Mai ales că ea e o prietenă *atât* de bună de-a ta...

Se uită la ea cu ochi goi, ironic, întrebându-se: „Oare va putea vreodată să înțeleagă ce a făcut?” Apoi dădu frâu liber furiei și se dezlănțui ca un animal sălbatic. Până atunci, fusese capabil să-și țină furia ascunsă; niciodată nu-și pierduse cum-pătul în fața ei, nu țipase la ea și nu o scuturase, și nici nu o atinsese cu un deget măcar (deși îi trecuse prin cap, o dată sau

de două ori), și nu plânse în fața ei, cu toate că tânjise și după *asta*. Însă acum nu se mai putea controla.

– Las-o în pace! strigă el.

Ea făcu un pas înapoi – mai degrabă surprinsă, crezu el, decât de teamă.

– Tu nu vezi cum te percep oamenii? țipă el. Ești ca un virus... un virus mortal și cumplit care rănește pe toată lumea cu care intră în contact. Practic, mi-ai ruinat cariera... m-ai făcut bătaia de joc a întregii industrii a filmului... Și uite ce i-ai făcut și bietului Craig Edgers. Planul tău stupid l-a împiedicat să-și vândă cartea lui Comstock Dibble, iar acum Dibble a ieșit din peisaj, iar pe Craig l-ai lipsit doar de niște milioane de dolari. Avea fața roșie și aproape răguși, în timp ce continua să urle: Craig oare merită asta? Bietul om a muncit *toată viața* lui ca să ajungă unde este astăzi, și, cu o singură mișcare a baghetei tale malefice, tu i-ai distrus toate șansele. Așa că, dacă tu crezi c-am să te las să ajungi la Wendy...

În acest timp, ea nu făcu decât să stea acolo, ascultând. Lui nu-i venea să creadă. Ea nu ripostă, nu se apăra – nu făcu decât să-l lase să verse totul, aproape făcându-i plăcere să vadă acest spectacol în care el își pierdea controlul...

Apoi se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

El știa exact ce urma să se întâmple. Ea avea să intre în baie și să deschidă robinetele la maximum, apoi, știind că el era îngrozit și chinuit de remușcări de cealaltă parte a ușii, avea să-l ignore, îmbăindu-se ca o bucată prețioasă de porțelan chinezesc, iar după ce ieșea, ea avea să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat...

Avea să aștepte, se gândi el, spumegând. Avea pur și simplu să aștepte...

După aproximativ zece minute, ea opri apa, iar el se strecură în dormitor, își lipi urechea de ușa băii, și auzi sunetul de apă împrăscată atunci când ea intră în apă.

– Janey! strigă el cu fermitate. Treaba asta nu se șterge așa ușor. Înțelegi? Nu se poate curăța cu spumantele tale scumpe de baie...

Nu primi nici un răspuns.

Cu un suspin, el se duse în living.

Ca de obicei, furia nu îl ținu mult și brusc se simți epuizat. Pur și simplu nu era făcut pentru furie. Cu toate că putea fi dur în industrie, Victor Matrick avea dreptate: nu se putea descurca cu o femeie precum Janey Wilcox. Se așeză pe canapea și își sprijini capul în mâini. În ciuda tuturor celor întâmplare, tot mai era îndrăgostit de ea. Și se agăță de ideea că încă o mai iubea. I-ar fi fost imposibil să nu o mai iubească, pentru că, dacă ar fi constatat că nu o iubește, ar fi trebuit să arunce aceeași lumină strălucitoare și rece asupra fiecăruia dintre aspectele vieții lui, după care ar putea descoperi că *totul* era prefăcătorie...

Bărbații pot fi foarte proști când vine vorba de chestiuni de dragoste și, din păcate, Selden Rose era unul dintre acei bărbați. Se îndrăgostise de Janey Wilcox în momentul când ea se așezase lângă el la petrecerea lui Mimi și, ca orice bărbat sincer, el o iubea pur și simplu pentru că ea *era* – pentru că ea *exista* – și pentru că de fapt ea nu era niciodată a lui cu adevărat. Nu ceruse mult de la ea – doar ca și ea să-l iubească puțin și să îi satisfacă dorințele din când în când și să fie alături de el. Și cu orbirea irațională a bărbatului greșit ghidat de ceea ce el era convins că *este* iubire, el tot mai spera că și ea îl iubea. Pentru că el credea sincer că, dacă era așa, în ciuda sorții potrivnice lor, ei ar reuși să treacă prin asta împreună. Atunci când un bărbat se îndrăgostește astfel, femeia poate abuza de el enorm și, deși el ar putea să o urască și să o facă nebună, e aproape imposibil să îl convingi că nu este vorba de iubire adevărată.

Însă femeile sunt mai complicate atunci când vine vorba de sentimentele lor. Ele rareori iubesc lucrurile doar pentru ce sunt ele – mai degrabă pentru ce ar putea însemna ele și, mai important, pentru felul în care acestea le-ar putea afecta. Acesta e motivul pentru care o femeie îndură multe abuzuri în dragoste – atâta timp cât ele cred că au ceva de câștigat. Însă, când o femeie vede că bărbatul nu o mai poate ajuta atunci când acțiunile acestea sunt în detrimentul stilului ei de viață, ea se poate desprinde de acea dragoste la fel de repede și de ferm ca un măr ce cade din copac. Nu mai poți pune mărul înapoi în copac, așa cum nu te mai poți reîndrăgosti. Inima ei se închide de tot față de bărbat, de parcă el nu ar fi existat vreodată. La fel, Janey Wilcox, care stătea în baia ei, răsucind relația cu Selden Rose pe toate părțile, și înțelese că se terminase.

Selden nu îi mai era de nici un folos. Izbucnirea lui îi spusese tot ce voia să audă. Era un papă-lapte și un laș – dacă avea curaj, ar fi însoțit-o la Dingo's cu mult timp în urmă, căci nimeni nu ar fi îndrăznit să-i spună directorului executiv de la Movie Time că *el* nu este bine-venit acolo. Însă Selden nu putea să facă nici măcar atât pentru ea: nu făcuse nici un efort pentru a o apăra și nici nu avea să o facă în viitor; și nici măcar nu credea în nevinovăția ei. Puțina afecțiune pe care o simțise pentru el dispăru pentru totdeauna.

Nici măcar nu se simțea tristă, se gândi ea epuizată. Nu mai avea să plângă niciodată după un bărbat – nu după acești Selden Rose ai lumii și nici măcar după cei ca Zizi. Acum, se gândi ea, era o chestiune de răbdare. În ciuda tuturor celor petrecute, încă mai avea frumusețea. Și știa că atâta timp cât se putea baza pe frumusețea ei, încă se mai putea întâmpla ceva interesant... Și cel puțin avea să existe întotdeauna un bărbat care să o dorească...

Însă data următoare avea să fie mai atentă. Și ștergându-și înfuriată spuma de pe corp, își aminti încă o dată de George

Paxton. „Măcar dacă, măcar *dacă*“, se gândi ea furioasă. George încercase să o ruineze, însă ea încă nu era terminată... El trebuia forțat să înțeleagă că îi era dator... Și cumva, ea avea să-l facă să *plătească*...

Selden stătea împietrit pe canapeaua din living, gândindu-se la ce avea de făcut cu Janey. Înțelegând încă o dată că era în pierdere, privi în jur și observă teancul de ziare pe care Janey le pusese în colț. Iar în timp ce Janey complota în baie, Selden medita pe canapea, ambii ajungând la aceeași concluzie amară: singura persoană care ieșise cu bine din această catastrofă era George Paxton.

Șaptesprezece

Selden Rose stătea în birou, uitându-se fix la micul ceas Tiffany de pe biroul său.

Trecu un minut, iar 10.03 deveni 10.04.

Se simțea ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, încuiat în castelul Vrăjitoarei celei Rele, uitându-se la clepsidră în timp ce grăunțele de nisip se strecurau grăbit în partea de jos.

Mai avea de îndurat exact șase ore, cincizeci și cinci de minute și patruzeci și trei de secunde.

Trecuseră două săptămâni. Exact două săptămâni de la ziua aceea fatidică în care luase prânzul cu Victor Matrick. Timpul său aproape expirase; în câteva ore, avea să se termine.

Și încă nu luase nici o decizie.

În acea dimineață, se trezise și timp de câteva minute își fixase cu privirea soția dormind, dorind să-i memoreze chipul. Avea pielea netedă, fără nici un rid, de culoarea fildeșului. Pe obraji avea urme rozalii, iar buzele îi erau roșii precum cireșele coapte. Nu înțelesese niciodată de ce se dădea mereu rujul acela rozaliu, când avea o culoare naturală atât de frumoasă – dar, din nou, erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelesese la ea. Avea ochii strâns închiși, ca și cum nu dorea să se trezească, iar mâinile îi erau împreunate ușor, ca niște pumni de copil, dedesubtul bărbiei.

– Te iubesc, șopti el. Oh, te iubesc...

Și-ar fi dorit să-i dea părul blond și frumos de pe frunte, dar nu dorea s-o trezească. Oare ea avea idee de ce i se putea întâmpla...?

„Nu“, se gândi el, stând în biroul său. Nu avea s-o facă. Nu avea să-și sacrifice soția pentru slujbă.

Trebuia să tragă linie. Un bărbat care putea face ceea ce-și dorea Victor Matrick era un bărbat fără suflet. Văzuse astfel de bărbați și femei toată viața lui profesională, mai întâi în Los Angeles, iar acum în New York și întotdeauna îi numise „oamenii goi“ – oameni care pe dinafară arătau ca niște ființe umane, dar care erau lipsiți de orice sentiment. Atât de des, aceștia erau oamenii care ajungeau departe în profesiile lor, însă Selden răsese întotdeauna de ei, cu disprețul și inima ușoară ale celui care crede că *el* nu va fi nevoit niciodată să fie ca ei pentru a promova în carieră și, prin urmare, le este superior.

Și crezuse, cu doar zece luni în urmă, când ajunsese în New York, că avea să se ridice chiar în topul Splat Verner, că putea, prin muncă asiduă și o dorință înăscută de a reuși, să preia slujba lui Victor Matrick.

Dar acum ochii i se deschiseseră. Știa că niciodată nu avea să se întâmple așa.

Pe de altă parte, dacă făcea ceea ce îi cerea Victor, dacă „scăpa“ de Janey, acest lucru avea să fie perceput ca o declarație a faptului că era un bărbat care nu lua prizonieri. Ar fi un bărbat de care să ții seama; avea să fie temut. Avea să fie promovat, de asta nu se îndoia. Apoi avea să-și aleagă o a treia soție, pe cineva mai „adecvat“ imaginii companiei, cineva, își imagină el, ca Dodo Blanchette.

Și dacă nu asculta „sfatul“ lui Victor, ce avea să se întâmple? Nu aveau să-l concedieze imediat – asta ar fi mult prea riscant – și putea chiar să le deschidă calea spre un proces bazat pe un soi de discriminare (discriminare împotriva soției

cuiva – asta ar fi ceva nou, se gândi el). În schimb, ar fi pus într-una dintre acele poziții inutile, în cadrul cărora i se luau din ce în ce mai multe responsabilități, până când în cele din urmă avea să-i mai rămână doar biroul și secretara. Apoi secretara sa ar fi transferată la alt departament, iar el, mutat într-un birou mai mic, unde trebuia să-și împartă secretara cu altcineva. Apoi, în cele din urmă, ar trebui să plece. În altă situație, ar fi putut să-și găsească altă slujbă. S-ar fi putut întoarce în Los Angeles pentru o slujbă la una dintre marile companii de film – o slujbă unde ar putea câștiga ușor un milion de dolari pe an. Însă, deocamdată, știa că era considerat o glumă – tipul care s-a căsătorit cu prostituata în loc să o plătească pur și simplu, ca toți ceilalți.

Și muncise atât de mult toată viața! se gândi el, punându-și capul în mâini. Munca fusese bucuria și salvarea lui. De fiecare dată când să hotăra realizarea un film și pășea pe platou în prima zi de producție, de fiecare dată când un film era difuzat și vedea cifrele mari în box-office, de fiecare dată când unul dintre filmele sale câștiga un premiu, apoi, de fiecare dată când era promovat, se simțea extrem de fericit, ca și cum universul i se deschidea, ca și cum era *al lui*... Prima sa soție susținea că dependența lui de muncă și de reușită le ruinau mariajul; că, dacă el i-ar fi acordat mai multă atenție, era posibil ca ea să nu fi avut o aventură cu acel asociat de la biroul ei. Vestea asta îl duruse; îl paralizase pentru o clipă, mai ales când el aflase că aventura dura de doi ani, și că ea era atât de nerușinată, încât aranjase ca iubitul ei să-și petreacă sărbătorile de Crăciun în Aspen, atunci când ei se aflau acolo. Selden chiar luase prânzul cu tipul respectiv și tot nu bănuise nimic. Însă nu o iubise niciodată pe Sheila așa cum o iubea pe Janey, iar cu Sheila se căsătorise doar dintr-un sentiment de vinovăție – după o relație de cinci ani, ea îi dăduse un ultimatum. La vremea aceea, păruse pur și simplu mai ușor să cedeze decât să fie nevoit să treacă din nou prin corvoada de a-și găsi pe altcineva.

Dacă ar fi trebuit să aleagă între Sheila și slujba sa, ar fi fost ușor, se gândi el. Dar Sheila nu l-ar fi pus niciodată în situația asta – nu avea imaginație pentru asta. Janey, reflectă el, avea un mod ciudat de a-i atrage pe toți ceilalți în dezastrele ei, și implicit, de a-i face pe toți să sufere. Era ca o sirenă, se gândi el, ademenindu-i pe marinari spre stânci...

Se uită din nou la ceas. Era 10.43.

Singura persoană care nu fusese afectată era George. Iar George cumpăraseră compania lui Comstock. Ar fi fost de așteptat ca și George să se aleagă măcar cu un picior rupt...

Ceasul arăta acum 10.45. Ridică telefonul și îl sună pe George.

În timp ce George Paxton era bine mersi la el acasă, adică la biroul său, se gândea că acesta era un loc de afaceri, iar unul dintre principiile unei afaceri era că banii nu trebuie risipiți. Astfel, biroul său, deși spațios, era strict funcțional; singurele două concesii erau un masiv covor indian din mătase, comandat special de Mimi, și un portret enorm, ușor neclar, al lui George, pe care Mimi alesese să fie pictat de un artist contemporan, Damien Hirst, pentru o jumătate de milion de dolari, ca dar de nuntă.

Un șir lung de ferestre de sticlă, acoperite de jaluzele crespate din plastic, ofereau o vedere spre turnurile altor câteva clădiri de birouri din partea centrală a orașului, iar în centrul încăperii se afla un set de canapele și fotolii tari, negre, Le Corbusier. Pe aceste fotolii stăteau acum George și Selden.

Beau cafea din pahare albastre de carton, decorate cu sigla magazinului grecesc local.

Selden credea că întâlnirea nu mergea bine.

– Nu ai de ales, Selden, spunea George. Trebuie să vezi lucrurile rațional. O cunoști de doar opt sau nouă luni. Pe de altă parte, lucrezi de peste douăzeci de ani...

George sorbi din cafeaua sa. Selden era atât de încăpățânat! se gândea el. Omul chiar nu vedea ce avea de făcut? Totul era o chestiune de orgoliu, și orgoliul îl coborâse pe Selden așa de jos. Și dacă lăsa orgoliul să-i stea în cale, asta chiar avea să fie sfârșitul.

Selden privi pe fereastră. Văzu birourile de peste drum, unde un bărbat stătea în fața unui calculator în timp ce vorbea la telefon. Oare să-i spună lui George că încă o mai iubea pe Janey? se întrebă el. Însă probabil că asta avea să-l facă să pară slab. Își ridică paharul de cafea de pe masa din sticlă.

– Și dacă totul este o greșeală? întrebă el. E ca și cum ai executa un om nevinovat...

George suspină.

– Nu o să moară nimeni, spuse el, ușor iritat. Situația nu e prea roz, dar poate că trebuie să o accepți. Maturizează-te. Vrei să fii un jucător sau vrei să joci în continuare rolul unui măscărici?

– Dacă ar fi o cale... spuse Selden.

– Doamne, Dumnezeuule, Selden! exclamă George dezgustat. Știi la fel de bine ca oricine că întâi de toate asta face parte din activitatea de director executiv. Trebuie să fii capabil să iei decizii dificile. Nimeni nu dă doi bani pe cele ușoare – pentru asta există asistenții.

– Ea crede că, într-un fel, tu ești de vină, George, spuse Selden, vocea trădându-i o ușoară emoție.

George își dădu ochii peste cap și zâmbi.

– Dar ce-ai vrea să spună? Chiar credeai că avea să-și asume răspunderea pentru faptele ei?

– Dacă ea nu a făcut-o, atunci nu ar fi prima persoană, spuse Selden.

George se uita fix la Selden peste marginea paharului. Tipul, gândea el, nu stăpânea bine situația. Arăta epuizat și ușor mahmur, și bănuia că încă era îndrăgostit de Janey.

Bănuia că Janey avea să-l tragă și pe Selden în jos după ea, ceea ce cu siguranță înțelesese și Victor Matrick. Singura soluție era de a-l despărți pe Selden de Janey – și pentru asta (și din alte motive, de asemenea), cu siguranță că nu avea să-i spună vreodată lui Selden că văzuse scrisoarea de la Comstock. Suspină. Desigur, mai erau și alte lucruri pe care i le putea spune despre Janey, lucruri care ar fi clarificat mult situația. Dar nici asta nu-i putea face lui Selden. Nu avea nici un sens să lovești un om atunci când acesta este deja doborât, iar Selden, credea el, nu se putea afunda mai jos de-atât.

– Selden, spuse George. Tu cauți ceva ce nu există.

– Nu sunt prea sigur de asta, George.

– Fetele ca Janey Wilcox nu sunt soții bune, spuse George. Selden își puse paharul pe masa din sticlă.

– Ce vrei să spui cu „fetele ca Janey Wilcox“? întrebă el răspicat.

– Haide, Selden, spuse George blând. Amândoi știm că sunt femei cu care te căsătorești... și femei cu care nu te căsătorești. Janey Wilcox este una dintre femeile cu care nu te căsătorești.

– Dă-mi un motiv bun, spuse Selden, presându-l.

Vocea lui, observă George, începea să pară disperată.

– Nu vreau să fiu necioplit, spuse el. Încerc doar să înțeleg.

– Ea vrea ceva, răspunse George. Asta e clar pentru toată lumea. Ea vrea ceva, dar nimeni nu înțelege despre ce e vorba. Și mă îndoiesc că ar ști și ea. Iar oamenii care nu știu ce vor nu sunt parteneri buni. Nici în afaceri, nici în altceva.

– Mersi, George, rosti Selden deznădăjduit.

Selden se ridică și George făcu același lucru. Îi era milă de el, dar avea să-i treacă; oamenilor le trece mereu. Punându-și brațul pe după umărul lui Selden, spuse încurajator:

– E ca și cum ți-ai tăia degetul mic. Vrei s-o faci repede – nu continua să-l tai cu cuțitul de friptură. Și după ce degetul nu mai e, îți dai seama că nici nu aveai nevoie de el...

– Sigur, spuse Selden.

Cei doi își dădură mâna.

– Vino la apartament să luăm cina săptămâna viitoare, spuse George. Îi spun lui Mimi să aranjeze asta. Te va suna asistenta ei...

Apoi Selden plecă.

George suspină ușurat.

Merse la fereastră și se uită afară – la același bărbat pe care îl văzuse Selden. Tipul acela părea să nu aibă o viață, se gândi George. Stătea în fața calculatorului toată ziua, în fiecare zi, iar George se întrebă cu ce se ocupa.

Se întoarse și reveni la birou. Se gândi la Selden și se simți puțin vinovat.

Dar ce putea face el? Să-i spună că soția sa venise la el cerându-i bani pentru micul și îndrăznețul ei „proiect“, care fără îndoială era un complot de tipul celui pe care îl încercase cu Comstock Dibble? Apoi să-i spună ce încercase ea să facă pentru a obține banii? Se gândi din nou la acel spectacol patetic pe care îl dăduse în ziua aceea în biroul lui, când îngenunchease și îi făcuse sex oral. Firește, el acceptase – ce bărbat nu ar accepta? – până la urmă, toată lumea știa că sexul oral nu era sex *cu adevărat*. Dar era ca atâtea alte femei care încercau să se folosească de sex pentru a obține ceea ce credeau ele că vor. Ele chiar credeau că bărbații sunt suficient de proști și de excitați, încât să accepte aproape orice – pentru unicul motiv că o femeie are scula unui bărbat în gură.

Făcuse chestia asta, se gândi el, și îi mulțumise cum se cuvine după aceea.

Și asta era tot ceea ce avea să obțină de la el.

Desigur, știuse că acea după-amiază nu avea să fie sfârșitul; că în cele din urmă avea să se întoarcă pentru mai mult. Femeile ca ea mereu făceau asta; credeau întotdeauna că le

rămâi dator și că puteau cumva să te amenințe pentru a te face să plătești.

Așa că nu fusese surprins atunci când ea apăruse brusc în biroul lui în urmă cu aproximativ o săptămână.

– George, spuse ea, stând așezată în scaunul negru Le Corbusier. Lăsa să-i alunece haina neagră de blană de pe umeri, ca și cum avea de gând să zăbovească. Cred că înțelegi de ce mă aflu aici.

– Cred că da, spuse el, ridicând din sprâncene superior. Lasă-mă să ghicesc. N-ai primit suficient de la mine.

– Nici să nu te gândești să te porți ca un măgar, George! izbucni ea. Poate că ești capabil să scapi atunci când vine vorba de Mimi, dar nu poți face asta cu mine.

– Deci Mimi are ceva de-a face cu asta.

– Ea are ceva de-a face cu ceva, spuse ea misterios.

– Presupun că voi două nu vorbiți, zise George.

– Eu nu vorbesc cu *ea*, preciză Janey, legănându-și picioarul. Picioarul ei, observă George, era gol, cu toate că afară nu erau mai mult de două grade, și arăta extrem de atrăgător în sandaua decupată în față.

– Dacă vrei să pun o vorbă...

– Eu vreau bani, declară ea sec, ridicându-se în picioare.

– Toată lumea vrea bani, spuse George cu voioșie. Îmi poți spune ce intenționezi să faci pentru a-i câștiga?

– Deja i-am câștigat, George, știi asta, spuse ea, pășind spre el. Ajunse la biroul lui și își puse palmele pe suprafața acestuia, aplecându-se spre el, astfel încât sânii săi erau aproape în întregime vizibili pe sub decolteul puloverului ei. De la mine ți-a venit ideea de a cumpăra compania lui Comstock. Ceea ce înseamnă, conform practicilor standard de afaceri, că îmi datorezi cel puțin un comision pentru că ți-am dat ideea.

El se lăsa pe spate în scaunul său și o privi. Încă o dată, era uimit de faptul că ea nu era atât de proastă pe cât părea – nici pe jumătate. Era păcat, sincer: dacă ar aloca la fel de mult timp

pentru a face ceva care merită pe cât o făcea pentru mașinațiile ei, ar putea fi capabilă chiar să ajungă cineva în viață.

– Ai avea dreptate în această privință, desigur, spuse el, împreunându-și mâinile sub bărbie. Asta dacă ar fi fost vorba despre o înțelegere standard de afaceri. Adică, urmă el, ridicând din sprâncene, în loc să fi venit să-mi ceri ajutorul în privința lui Comstock, tu mi-ai arătat scrisoarea și mi-ai spus că tu consideri o oportunitate bună pentru mine să cumpăr compania lui Comstock...

– Nu e nici o diferență!

– O, ba da, spuse George, dând din cap. Înțelegerea noastră a fost de o natură cu totul diferită. Tu mi-ai cerut să-ți fac o mică favoare. Și aici, draga mea, începe relația noastră... și se încheie.

– Deci nu ai de gând să faci nimic? întrebă Janey.

– Nu, spus el hotărât. Nu am de gând.

Ea țâfni și pufni, mormăind ceva despre cum el îi era dator, însă el terminase cu ea. Nu, se gândi el, nu avea de gând să facă nimic pentru ea. Își atinsese scopul, fusese amuzantă până în acel moment, dar acum trebuia să întrerupă orice legătură cu ea. Dacă nu o făcea, ea avea să se întoarcă – iar, și iar, și iar.

George se ridică receptorul și îi ceru secretarei să îi facă legătura cu următorul apel, își întoarse scaunul și începu să vorbească. Și când îl întoarse din nou, ea plecase.

Iar acum, stând la birou și gândindu-se la bietul Selden, spera ca ea să dispară pentru totdeauna.

Ușa liftului se deschise la etajul biroului lui George, iar Mimi Kilroy Paxton fu surprinsă să-l vadă pe Selden Rose.

Primul ei gând fu că nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de dezolat. Barba lui era prost rasă, ca și cum nu se concentrase sau nu dorise să efectueze nici cele mai elementare gesturi, iar înfățișarea lui era aceea a unui bărbat care fusese

doborât, și care era conștient că urmează să vină lovitura mortală, iar el nu mai avea puterea de a o para. Însă ochii lui o șocară. Ochii lui căprui, odată vii, care întotdeauna străluceau ghiduși, sugerând că viața îi rezerva tot felul de plăceri, erau acum la fel de insipizi ca o bucată veche de carton care fusese lăsat afară și expus intemperiilor.

El se uita fix la ea, însă ochii parcă nu vedeau, iar când ușa se deschise, el nu făcu nici o mișcare pentru a intra, ca și cum ar fi fost paralizat.

– Selden! exclamă ea.

La auzul numelui său, înregistrându-i imediat prezența, el făcu un pas înainte pentru a o întâmpina:

– Bună, Mimi, spuse el.

Ea ieși din lift și îl luă de braț, trăgându-l spre hol.

– Selden, spuse ea, cu vocea plină de îngrijorare. Ești bine?

– Sunt la fel de bine pe cât poate să fie cineva în situația în care mă aflu, presupun, spuse el resemnat.

– Trebuie să-mi povestești, îl îndemnă ea. Până la urmă, simt că sunt cel puțin parțial responsabilă pentru situația ta...

– Tu, Mimi? întrebă el, scuturând din cap. Tu nu ai făcut nimic...

– O, ba da, insistă ea. Eu ți-am prezentat-o pe Janey... Eu ți-am spus să te căsătorești cu ea...

– Nu-mi făceai decât o favoare, spuse Selden. Eu ți-am cerut să mă prezinți. Îți amintești?

– Dar ce vei face? întrebă Mimi cu blândețe.

Știa ceva despre problema lui Selden de la George, care auzise despre asta de la unii dintre directorii executivi de la Splatsh Verner; în acest moment, aproape fiecare șef de acolo auzise zvonul conform căruia lui Selden i se ceruse să renunțe la Janey, zvon care acum circula ca o poveste de moralitate legată de capcanele puse de femeile periculoase...

– Sunt pierdut, spuse Selden, dând din cap. Toată lumea crede că ea e vinovată, iar ea susține că nu.

– Ce spune ea, mai exact? întrebă Mimi.

– Ea spune că a scris un scenariu... Și că, într-un fel, George este responsabil. Ea spune că el a distrus-o...

– Spune și de ce? întrebă Mimi.

– Desigur că nu. Nici nu poate să explice unde se află scenariul lipsă. Poate pentru că e o minciună... Se uită rugător în ochii lui Mimi. Iar acum toți cred că eu trebuie să divorțez de ea.

– O, nu, Selden, nu poți face asta! strigă Mimi.

– Atunci îmi voi pierde slujba. În acest moment, încep să cred că este singura soluție. Încă o iubesc, să știi.

Mimi își mușcă buza.

– Ai vorbit cu George? întrebă ea.

– Tocmai l-am văzut. Nu mi-a fost de nici un ajutor – dar de ce mi-ar fi? spuse Selden. Nu-i problema lui.

– O, Selden! exclamă ea.

Și atunci, ea luă decizia. În ciuda hotărârii ei de a nu o face, se gândise la Janey Wilcox aproape constant și citise cu inima strânsă despre umilirea ei teribilă la Dingo's. Credea că Janey fusese pedepsită destul; dacă pedeapsa continua, era ca și cum cineva ar ajunge la închisoare pentru o infracțiune mărunță, de unde se întorceau infractori duri, hotărâți să se răzbune pe sistem. Știa din experiență cât de răzbunătoare putea fi Janey, și înțelegea că, cu cât oamenii încercau mai mult să o lovească, cu atât mai mult îi creșteau resentimentele. Poate era forțată să dispară o vreme, dar în cele din urmă avea să iasă din nou la suprafață – ca o formă de viață extra-terestră care a fost înghețată în zăpadă – doar că mai mare și mai puternică decât înainte. Apoi, cine știa ce catastrofă avea să pună la cale?

Nu, decise Mimi, cel mai bun lucru pentru toți cei implicați ar fi ca viața să continue cât mai normal cu putință. Dacă Selden divorța de Janey, avea să fie un dezastru, căci atunci ce avea ea să facă? Ar fi disperată și furioasă... iar Mimi înțelese brusc faptul că Selden și Janey trebuiau să rămână împreună, că trebuiau să cumpere o casă în suburbiile din Connecticut. Departe de tentațiile celebrității și ale banilor, era probabil ca Janey să nu devină o amenințare pentru nimeni; avea să se ofilească, cu siguranță, precum un măr lăsat în soare vreme de câteva luni, pe care apoi este pictat un chip.

– Selden, spuse Mimi, trăgându-l mai aproape. Nu știu dacă Janey a scris un scenariu, dar știu că a avut dreptate în privința lui George. Ea a mers la el cu câteva luni în urmă, atunci când a început să primească scrisorile și i-a cerut ajutorul...

Deodată, chipul lui Selden reveni la viață; arăta ca un câine furios care ar putea mușca.

– Deci am fost indus în eroare, spuse Selden. Tot timpul acesta, de prietenul meu cel mai bun...

– Ei, Selden, îl certă Mimi. Știi că nu-i așa. Sunt sigură că George nu ți-a spus pentru că nu a vrut să te supere...

– Mulțumesc, Mimi, spuse Selden furios. Sunt fericit că ai avut în cele din urmă decența de a-mi spune adevărul.

Selden merse cu pași mari la lift, iar Mimi alergă după el.

– Selden, nu trebuie să ne abandonezi, știi asta, spuse ea. Apoi, în timp ce ușile se deschideau, iar el intra, ea îi strigă încurajator: Ești un om bun, Selden! Indiferent ce se întâmplă, amintește-ți mereu că ai încercat să faci ceva nobil și onorabil...

Apoi se duse în biroul lui George. Nu menționează întâlnirea cu Selden, și nici nu avea de gând. Erau unele lucruri despre care femeile știau că trebuie să păstreze tăcerea, așa că îl bătu prietenește pe George pe obraz și râse la toate glumele lui, și îi spuse, încă o dată, cât de minunat era. Pentru că ea hotărâse

deja că, dacă trebuia să-l amăgească, cel puțin putea să-l iubească și să fie cea mai bună soție și mamă.

Așadar, spusese adevărul, își zise Selden Rose în timp ce privea în sus spre clădirea mică și neagră din cărămidă din fața lui. Măcar într-o privință. Și cum asta se demonstrase a fi adevărat, era chiar posibil ca scenariul despre care vorbea întruna să existe și el.

Se încruntă, verificând din nou numărul pe ușa vopsită în negru. Oare era asta adresa corectă? se întrebă el. Poate înțelesese greșit, dar avea o memorie bună când venea vorba de cifre, și era destul de sigur că aceasta era adresa pe care o văzuse pe plicul din apartamentul ei.

East Sixty-seventh Street, nr. 124, apartamentul 3A.

Se uită în sus la clădire.

Abia dacă puteai spune că era un bloc de apartamente, cu intrarea chiar la nivelul străzii și lângă un local chinezesc. Poate cândva arătase bine, presupuse el, dar cineva înlocuise cu mult timp în urmă fațada originală cu una plată, din care două ferestre mici se furișau trist din latura îngustă a fiecăruia dintre cele patru etaje ale sale.

East Sixty-seventh Street, nr. 124, era una dintre acele adrese din New York care sunau perfect acceptabil, însă nu era. Clădirea era amplasată pe o stradă în mod normal bună – între Park și Lexington Avenue –, însă East Sixty-seventh Street dădea într-o magistrală care ducea spre Central Park; era foarte zgomotoasă și plină de camioane. Uitându-se în susul și în josul străzii, Selden văzu că nici celelalte clădiri nu arătau mai bine – ca și cum proprietarii știau că nu avea nici un sens să facă îmbunătățiri.

Pe peretele de lângă ușă se afla o cutie mică din metal, cu opt sonerii. Lângă 3A era o bucată mică de hârtie cu numele WILCOX scris cu un marker negru. Asta nu avea să-l ajute,

se gândi el, căci nimeni nu era acolo. Căută o sonerie lângă care să scrie ADMINISTRATOR, dar cum nu o găsi, începu să apese pe toate butoanele, sperând că îi va da drumul cineva. În doar câteva secunde, auzi un păcănit al încuietorii de la ușă, pe care o deschise și intră.

Chiar în fața sa se întindea o scară întunecată și îngustă, iar în stânga – un hol luminat, cu podeaua acoperită cu un linoleum vechi cu pătrățele albe și negre. O femeie între două vârste cu fața plină de bube își scoase capul din spatele unei uși.

– Da? întrebă ea suspicioasă.

– Îl caut pe administrator, răspunse Selden, trecându-și mânușile negre și scumpe dintr-o mână în alta.

– La capătul holului, spuse femeia, arătându-i printr-o mișcare a capului. Dacă nu-i acolo, probabil că este în barul irlandez de peste drum.

Totuși, administratorul era acasă, iar Selden îi zise că era soțul lui Janey Wilcox și că trebuia să intre în apartamentul ei.

– Ah, da, spuse administratorul.

Arăta bătrân, îmbrăcat într-o cămașă șifonată, deși probabil nu era chiar atât de în vârstă pe cât părea.

– Îmi amintesc numele tău din ziare. Ce mai face?

– Așa și-așa, spuse Selden calm.

– Ei bine, transmite-i că trebuie să ia o decizie în legătură cu apartamentul ei, spuse administratorul, dându-i cheile. L-a lăsat să stea aici pe tipul acela blond, pe care îl vizita o femeie...

– Janey? întrebă Selden, speriat.

– Nuuuu, răspunse administratorul încet. Era o femeie mai în vârstă. Poate pe la patruzeci de ani. Oricum, el s-a mutat, iar acum apartamentul e gol de câteva luni. Proprietarului nu-i plac apartamentele goale, chiar dacă tot se plătește chiria...

– O să-i spun, promise Selden, luând cheile.

O luă încet pe scări. Oare ea, Jane Wilcox, frumosul model de la Victoria's Secret, chiar urcase și coborâse pe aceste scări

murdare, de câteva ori pe zi? se întrebă el. De ce naiba o fi locuit aici? La etajul al doilea, simți mirosul inevitabil al mâncării proaste și strâmbă din nas de scârbă, apoi, pe ultimele trepte spre cel de-al treilea etaj, observă că era însoțit de un gândac mare. Se gândi să-l strivească, dar se răzgândi dată fiind dimensiunea acestuia: n-ar face decât să-i lase urme scârboase pe talpă.

Ușa ei avea trei încuietori și, în timp ce introducea fiecare cheie în broască, se întrebă din nou cum de fusese posibil ca ea să locuiască acolo.

Apoi, cu un zâmbet, își aminti de ce: era zgârcită.

Ușa se deschise cu un scârțâit sinistru și, preț de o clipă, ezită, neștiind sigur dacă își dorea cu adevărat să intre. În apartament mirosea oribil, poate gunoiul nu fusese dus sau ceva se stricase în frigider și, aruncând un ochi în interiorul pe jumătate luminat, primul cuvânt care-i veni în minte fu „mizerie“.

Însă trebuia să intre, își aminti. Trebuia măcar să încerce s-o salveze.

Intră. Imediat în stânga sa era o bucătărie mică, cu aparate electrocasnice ruginite și cu un bufet cu o ușă stricată. După cum arăta, părea că atârna așa de ceva vreme, ca și cum fusese prea ocupată ca să pună să fie reparată. În dreapta era o încăpere de aproximativ trei pe patru metri, cu un cămin mic, iar în celălalt capăt se afla o fereastră. În dreapta ferestrei era altă ușă care dădea în ceea ce cu greu putea fi numit un dormitor. Și acesta avea o fereastră, o comodă, un pat pe o mică platformă susținută de suportți, iar dedesubt două bare pentru agățat haine.

Reușise să intre în apartamentul ei, dar acum de unde să înceapă?

Ridicând privirea, zări o pungă Burberry deasupra patului. Părea nouă; curios, întinse mâna și o dădu jos. În interior era o cutie, iar în cutie o pereche de cizme Burberry. Se uită din

nou în pungă și văzu chitanța din care reieșea că botinele fuseseră plătite cu cartea lui de credit, iar Janey semnase cu numele lui și că primise o reducere de treizeci de procente. Data înscrisă era 8 decembrie – aceeași zi, își aminti el, în care ea cumpărase perlele negre. Se întrebă care era semnificația acestui fapt – data, cizmele și faptul că le lăsase aici –, dar nu reuși să-și dea seama, așa că trecu mai departe.

Reveni în living. În fața ferestrei se afla un birou mic din lemn de genul celor pe care studenții le cumpără de obicei dintr-un loc precum Door Store. Tăblia biroului era goală, dar aruncând un ochi pe raftul de dedesubt, observă un laptop Apple aproape nou-nouț, pe un teanc mic de hârtie roz.

Și imediat își dădu seama că îl găsisse.

Îngenunche și ridică laptopul, luând foile de dedesubt. Era secretoasă, dar nu se prea pricepea să ascundă lucrurile, se gândi el, amintindu-și cât de ușor descoperise scrisoarea lui Comstock.

Apoi se gândi, roz? Hârtie roz? Pentru un scenariu? Era atât de inocent, atât de feminin și copilăresc.

Și, într-adevăr, pe prima pagină erau cuvintele „FRUMUȘETE DE VÂNZARE“, iar dedesubt „Scenariu de Janey Wilcox“.

Îl găsisse! se gândi el, tremurând de emoție. Apoi își aminti că aceea era ultima zi. Ridicându-și grăbit mânăca, își verifică ceasul și văzu că era deja 12.30. Avea la dispoziție mai puțin de cinci ore....

Dar *nu*, își spuse el bucuros, nu era adevărat. Nu mai era adevărat. Pentru că, găsim acum scenariul, avea la dispoziție tot timpul din lume...

Și lăsându-se jos pe canapeaua din catifea roșie decorată, întoarse pagina cu titlul și începu să citească...

După douăzeci de minute se opri și, sprijinindu-se de spătarul canapelei, își acoperi fața cu mâinile.

Of, draga de ea, drăguța de ea! Era o minune și un mister – și totuși, atât de ostentativă! „Scenariul“ avea doar treizeci de pagini și abia dacă se apropia de forma standard – era mai degrabă un amestec de notițe pentru scene cu câte o replică sau două, aruncate la întâmplare. Dar simțind că în cele din urmă își înțelegea soția și amintindu-și standardele ei ridicate atunci când venea vorba de „artă“, nu era surprins că nu dorise să îl arate nimănui: aproape tot ce ținea de această încercare a ei era un clișeu.

Reveni la prima pagină. Personajul principal nici măcar nu avea nume – era menționată doar ca Fata. La începutul poveștii, Fata are patru ani și se află în mijlocul unui spectacol de balet, jucând rolul unei lumânări de zi de naștere pe un tort și învârtindu-se întruna. După aceea, tatăl ei (pe care Fata îl iubește mai mult decât pe oricine pe lume) vine la ea și o îmbrățișează, apoi Mama (nici ea nu avea nume) apucă brațul Fetei și țipă la ea pentru că și-a murdărit rochița. Apoi, povestea sare la momentul când Fata are zece ani. Se află în baie încercând unul dintre rujurile Mamei, când aceasta năvălește în încăpere și înșfacă rujul din mâna Fetei.

MAMA (*mârâind*): Vreau doar să știi un lucru! Dacă eu și tatăl tău divorțăm, e vina ta!

FATA: Nu, mamă, te rog.

MAMA: Te voi încluia în camera ta. Până o să înveți cum să te porți. Uită-te la tine! Arăți ca o târfă!

FATA: O să fug, mamă.

MAMA: De-ar fi așa. Ai idee câte necazuri ai adus familiei ăsteia?

Selden zâmbi indulgent și trecu mai departe.

Partea asta, se gândi el, era ceva mai interesantă. Fata se află pe iahtul unui arab – fusese păcălită să devină un fel de sclavă sexuală de către o altă fată, pe care o numea Așa-zisa Prietenă. În fiecare noapte, Fata se ghemuia terorizată în cabina ei, auzind țipetele Rusoaicei strigând „*Niet! Niet!*“ în timp ce era violată în grup de lacheii arabului. „Atunci, citi el, Fata decise că trebuie să supraviețuiască. Avea să supraviețuiască. Avea să găsească o cale.“

Aceasta era urmată de o scenă în care Fata stătea la o masă, jucând pocher cu cei trei lachei ai arabului:

ARABUL NUMĂRUL UNU: Plusez cu o sută.

FATA: Dublez miza. Două sute.

ARABUL NUMĂRUL UNU: Cum s-a întâmplat asta?

FATA: Am câștigat. Din nou.

„De unde naiba a scos asta?“ se întrebă Selden. Din nou, era genul de poveste răsuflată despre care oamenilor le plăcea să creadă că era adevărată – dar pe care de fapt nu o credea nimeni. Cu toate că partea în care Fata joacă pocher pentru a supraviețui avea o nuanță drăguță și originală cu o trimitere indirectă la Barbă-Albastră și demonstra și ceva imaginație...

„Dar ce mai conta *ce* scrisese?“ își spuse el, adunând paginile încântat. Singurul lucru care conta era că ea încercase – că tot timpul acesta, ea avusese intenții bune. Și că spusese adevărul. Repetase întruna că scrisese un scenariu, iar el nu o crezuse...

Brusc se simți copleșit de vinovăție.

Dar... o să se revanșeze el față de ea, se gândi el repede. O să-i ofere tot ce-și dorește. Acum, că ținea paginile în mână, totul era clar. Avusese dreptate tot timpul acesta: chiar *i se*

făcuse o înscenare. De ce se îndoise de ea? Și rulând paginile sul, le vârî în buzunarul de la piept al hainei, pentru siguranță.

Se grăbi să iasă din apartament, cu cheile zăngănindu-i în mână. Slavă Domnului că nici unul din ei nu trebuia să se mai întoarcă aici vreodată, se gândi el. O să-i spună să renunțe la apartament... După care, o să spună ce se întâmplase de fapt. O să-l sune pe Jerry Grabaw și o să-l anunțe că *avea scenariul*...

Apoi îi va spune lui Victor Matrick. Întorcând cheia în broască, se gândea la cât de bine se va simți atunci. Își aminti deodată cuvintele groaznice ale lui Victor – că Splat Verner nu putea face față unei femei ca Janey Wilcox – și măcar o dată în viață Victor va trebui să recunoască faptul că se înșelase. Va înțelege că lucrurile stau altfel: Splat Verner avea nevoie de soții precum Janey Wilcox, soții frumoase, deștepte și talentate. Sub îndrumarea sa, Janey va termina scenariul – nu ajutase oare zeci de alți scriitori? Și cât de invidiat va fi atunci când oamenii vor înțelege că soția lui era mai mult decât un chip frumos. Chiar și mama lui va fi impresionată...

Dar, în timp ce băga cheile în buzunar, se opri. Dacă oamenii tot nu îl vor crede? Dacă vor spune că ea a scris paginile *după* – după izbucnirea scandalului, în încercarea de a părea nevinovată?

Asta nu era important, se liniști el. Și, în timp ce cobora scările în grabă, își dădu seama că tot ce contează era că *el* știa adevărul și, știind adevărul, nu dădea doi bani pe ce credeau ceilalți.

Janey Wilcox se admira în oglinda din baie.

Era nu numai bucuroasă, ci și emoționată, și întotdeauna îi făcea bine să vadă că era tot încântătoare, că frumusețea ei era în floare și nu dădea semne de ofilire, în ciuda necazurilor prin care trecuse în ultima lună.

Dar scăpase de acele necazuri, se asigură ea – sau avea să scape, foarte curând. În douăzeci de minute, urma să sosească o mașină care o va duce la aeroportul JFK, după care se va urca în avion și va începe o nouă viață...

Îndepărtându-se de oglindă, își aminti că mai avea ceva de făcut înainte de a pleca și intră grăbită în dormitor.

Pe pat se aflau patru valize Louis Vuitton, gata făcute, așteptând inspecția finală. Nu mai rămăsese decât cutia din catifea albastră în care pusese colierul din perle negre pe care îl cumpăraseră în perioada aceea scurtă când ea și Selden erau îndrăgostiți – la care acum adăugase a doua cea mai prețioasă posesiune: o invitație la petrecerea de după decernarea Premiilor Oscar de la *Vanity Fair*.

Merse la birou și deschise capacul cutiei din catifea albastră. Iat-o, chiar deasupra – cea mai râvnită invitație din lume. O scoase și își trecu cu adorație degetul peste literele aurii și reliefate care formau cuvintele „*Vanity Fair*” în același stil faimos ce apărea pe coperta revistei în fiecare lună, apoi o deschise. În colțul din stânga sus, numele ei, „Janey Wilcox”, era scris cu auriu, urmat de o invitație de a se alătura celorlalți oaspeți ai revistei *Vanity Fair* la un dineu după Ceremonia Academiei de Film, la ora 9 seara fix. La petrecerea de după ceremonie erau invitate sute de persoane, însă se știa că invitația la cină era exclusivistă – doar stele de cinema de prima mână, regizori și directori de studiouri, unde presa nu avea permisiune decât mai târziu, astfel încât vedetele să se poată relaxa.

Desigur, înțelese imediat că trebuia să păstreze secretul invitației și să nu spună nimănui – mai ales lui Selden sau lui Jerry Grabaw, sau chiar lui Wendy Piccolo. Astfel, făcu în liniște câteva aranjamente – și, din fericire, își aminti că avea rochia perfectă pe care să o poarte cu această ocazie: o rochie lungă, în stilul anilor ‘70, legată la ceafă, semnată Roberto

Cavalli, pe care și-o cumpărase de la Milano în luna de miere. Păstrase rochia pentru vreo mare petrecere de primăvară, dar nimic nu era mai important decât premiile Oscar, și pentru asta avea să-și aranjeze părul cu cărare pe mijloc, purtându-l drept, pe spate. Și, firește, avea să poarte și perlele...

Lăsând invitația deoparte, scoase perlele din cutie. De ce să nu le poarte acum? se gândi ea. În semn de sărbătoare... a norocului? În timp ce ridica perlele la gât, cotul ei trecu peste invitație, care căzu pe podea.

Se pregătea să se aplece ca s-o ridice când auzi cheia răsu-cindu-se în broască. Îngheță. Ce căuta Selden acasă? se gândi ea, panicată. Avionul ei urma să plece spre Los Angeles la ora trei, iar ea nu se aștepta ca el să ajungă acasă mai devreme decât obișnuitele ore cinci sau șase, moment în care ea s-ar afla, probabil deasupra orașului Chicago. Însă literalmente nu era timp să se gândească la asta, pentru că în secunda următoare, el țopăia prin dormitor, luând-o în brațe și sărutând-o pe față, exclamând:

– Iubita mea, *iubita mea!* din nou și din nou, ca un actor de doi bani într-un film siropos.

Ce naiba avea să facă *acum?* se gândi ea îngrozită.

– Selden. Selden, dragule, spuse ea, încercând din răspu-teri să-și potrivească tonul cu al lui, și în același timp împin-gându-l. Ce-i asta? Ce cauți acasă?

În câteva clipe, se gândi ea, cu inima bătând să-i iasă din piept de teamă, el avea să vadă bagajele, după care probabil că va încerca s-o oprească...

– Nu înțelegi? spuse el, luând-o de umeri și uitându-se fix la chipul ei. Avea o expresie de euforie pe chip. Totul va fi bine de-acum. Problemele noastre se vor rezolva...

– Oare? întrebă Janey nervoasă.

– Am găsit scenariul! strigă el.

Ochii ei se deschiseseră larg, șocați. Făcu un pas înapoi, mai departe de el.

– L-ai găsit?

– În apartamentul tău, spuse el, scoțând un sul de hârtii roz pe care le puse pe pat. Abia dacă pot spune că e un scenariu, dar asta dovedește că ai încercat – că nici o clipă nu te-ai gândit că iei banii ăia pentru sex. Uite, iubito, spuse el, arătând la prima pagină. Ai scris chiar un titlu... pe care l-ai numit *Frumusețe de vânzare*; desigur, nu poți pune semnul întrebării într-un titlu și ar trebui să-l schimbi, dar apoi ai scris aceste scenete, și chiar ai făcut o schiță a ceea ce urmează să se întâmple între ele...

Lui Janey îi venea să leșine. După ce scrisese paginile alea în urmă cu două veri, își închisese calculatorul, incapabilă de a continua. Nu doar pentru că simțea că scenariul nu este prea bun (ceea ce era stânjenitor), dar că scosese la iveală adevărul despre trecutul său...

– Selden, bolborosi ea.

Apoi el privi în sus și observă bagajele pe pat.

– Ce faci? strigă el consternat.

Ea constată deodată că abia putea vorbi.

– Eu... se poticni ea.

– Dar, draga mea, nu! spuse el, luându-i mâinile pentru a înțelege. Nu *trebuie* să mă părăsești. Acum, că avem scenariul, totul va fi bine. Îi dădu drumul la mâini și începu să se plimbe prin cameră. Sunt în industria asta de peste douăzeci de ani și știu când dau peste un talent. O, sigur, este plin de clișee, dar așa sunt întotdeauna primele versiuni, iar lucrurile despre fata de pe iaht sunt foarte interesante...

– Selden, *nu pot...* strigă ea.

– Dar poți, draga mea, spuse el, ținând mâinile întinse. Nu înțelegi? Te voi ajuta eu. Tu vei scrie prima schiță, apoi vom pune pe cineva să o rescrie. Firește, Parador va continua să

dețină drepturile, dar acum, că George este șeful, este ușor. Îl voi convinge să semneze drepturile în favoarea Movie Time – îmi datorează măcar atât, nemernicul...

Janey făcu un pas înapoi, derutată, iar Selden, văzându-i expresia, îi căută privirea pentru un răspuns.

– Ah, înțeleg, spuse el știutor. Încă ești supărată pe mine pentru că nu te-am crezut. Dar nu a fost așa deloc, draga mea, spuse el tânguitor. Am vrut să te cred în legătură cu scenariul, dar mă temeam atât de mult că nu-i adevărat. Nu pot înțelege cum trebuie să te fi simțit, totuși... cât de mult trebuie să mă fi urât! Dar nu-mi spune că nu mă mai iubești. Nu acum, acum când avem a doua șansă...

Nu i se putea întâmpla asta, se gândi Janey furioasă. Nu când avea în sfârșit șansa de a *evada*...

– Iubito, nu înțelegi? întrebă el. Ți-am oferit chiar poziția de producător...

Ea se rezemă de măsuta de toaletă. De-ar pleca... Nu putea *gândi* dacă el zăbovea lângă ea. În sfârșit, el îi oferea ceea ce ea își dorise dintotdeauna, dar se temea... Când avea să termine scenariul, ce se întâmpla dacă el înțelegea că totul era adevărat? O va supune oare acelorași umilințe din ultima lună? Și, într-un strigăt inconștient de autoapărare, ea spuse:

– Nu...

El încremeni.

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Nu sunt sigură, spuse ea, apucând perlele disperată.

De-ar putea să-i spună adevărul, de-ar putea avea încredere în el... Apoi, următoarele cuvinte pe care le rosti el o convinseseră.

– Mă tem că nu avem de ales, spuse el rece. Cu două săptămâni în urmă, Victor Matrick mi-a spus că trebuie să aleg între tine și slujba mea... Evident, te-am apărât – i-am spus că *tu chiar* ai scris un scenariu –, dar dacă nu mergem înainte

te poți duce acolo oricând. Mergem *amândoi*... După ce rezolvăm afacerea asta...

Chipul ei se aspri din cauza frustrării și probabil că el remarcă asta, căci ochii i se îngustară brusc, după care spuse:

– Doar dacă...

– Doar dacă ce? întrebă ea, rămânând atentă la perle.

– Doar dacă nu te gândești la altceva?

– La ce naiba altceva m-aș putea gândi? întrebă ea, încrunându-se la el mânioasă.

Apoi, neputându-se stăpâni, privi spre invitația de la picioarele ei.

O văzu și el și, înainte ca ea să o poată lua, el o ridică de jos.

Fără a spune nimic, se uită la prima pagină, apoi o deschise.

La început, păru să nu înțeleagă, și se uita când la invitație, când la Janey, derutat. Singurul ei gând fu că trebuie să ia invitația, căci jos scria: „Vă rugăm prezentați invitația la intrare. Nu se fac excepții“; iar dacă el o rupea sau dacă o arunca pe fereastră, nu ar mai avea timp să mai obțină alta, iar întreaga ei viață ar fi distrusă. Viitorul ei întreg se baza pe acea invitație, și în timp ce-l privea simți brusc cum îl urăște cu furia unui copil mai mic față de unul mai mare, un frate bătauș. Își dori ca el să moară – i-ar fi plăcut să-l omoare...

– Dă-mi-o înapoi! țipă ea.

El făcu un pas în spate, ținând invitația ridicată între degetul mare și cel arătător, ca și cum ar arăta juraților arma crimei.

– O invitație? spuse el brusc.

– Ce-ți pasă?

– Ai alege o petrecere în detrimentul căsătoriei noastre? strigă el amenințător.

– De ce nu? strigă Janey. Tu ai fost gata să alegi slujba și nu pe mine.

Ochii lui scăpărau de furie, iar Janey se îngrozi gândindu-se la ce ar putea face el în continuare. Însă apoi, ca și cum

astfel, alegerea rămâne în picioare. Și știu că nu ai vrea să renunț la slujbă, având în vedere că am muncit mai bine de douăzeci de ani pentru a ajunge unde sunt astăzi...

Janey își ținu respirația. Simți cum sângele i se scurge din corp; simțea că o să vomite. Apoi singurul ei gând fu că trebuie să scape – trebuia să fugă de creatura asta demnă de dispreț care era soțul ei. Trebuia să se forțeze pentru a se mișca și pentru a vorbi, trebuia să rămână calmă. Nu știa cine este acest Selden Rose (și, sincer, știuse vreodată?) și nu-și dăduse seama cât de departe putea merge.

Cu o voce slabă, ea spuse:

– Nu trebuie să faci nici o alegere. Doar că eu am alte planuri...

Făcu vreo câțiva pași spre birou și își așeză brațul pe acesta. Își aminti brusc de invitația la *Vanity Fair*, care se afla la picioarele ei – de-ar putea să o ridice și să o pună în cutia din catifea fără ca el să observe.

– Alte planuri, spuse el, lăsându-și capul pe spate, surprins, ca o țestoasă care simte pericolul. Ce alte planuri?

Janey își trecu degetele prin păr. Dacă l-ar putea face să tacă, poate chiar să promită că se va întoarce...

– Tocmai am primit veștile bune, spuse ea egal, desfăcându-și șiragul de perle de la gât și așezându-l în cutie ca și cum nimic extraordinar nu se întâmpla. Sora mea, Patty, este în sfârșit însărcinată. Ea și Digger și-au luat o casă în Malibu, iar ea vrea să-i vizitez cât de curând.

Era una dintre obișnuitele ei jumătăți de adevăr, dar era posibil să scape dacă Selden nu devenea prea încântat și nu o suna pe sora ei pentru a o felicita. Și privindu-i chipul, văzu că părea să o creadă...

– Dar e ridicol, spuse el, zâmbind înțelegător în timp ce înainta spre ea. Are atâtea luni la dispoziție să fie însărcinată...

rămâne totuși faptul că, odată, au declarat public faptul că se iubesc. O coplesi brusc un sentiment de rău augur – ca și cum acum, că el spusese că s-a terminat, ea nu era sigură că exact asta își dorea. O secundă, ezită. Oare chiar era prea târziu? Oare să meargă la el și să rupă ea invitația, să-și arunce brațele în jurul lui și să-i spună că s-a înșelat?

Dar, în timp ce își plimba privirea pe chipul lui, simțea că se sufocă. Dacă se duce la el, el ar fi tot ce ar avea ea, iar ea știa că doar el, singur, nu i-ar fi niciodată de ajuns. Nu ar putea niciodată să fie ea însăși cu el; el ar judeca-o mereu pentru aparențe. Era jalnic, slab, aproape că o vânduse odată, și cu siguranță că ar face-o din nou...

Și, cu o voce atât de rece, încât se sperie chiar ea, spuse:

– S-a terminat cu mult timp în urmă, Selden.

Ea puse cu grijă invitația în caseta de bijuterii. Se uită peste umăr și observă că el stătea tot acolo, privind în gol. Prezența lui o călca pe nervi. Acum, că se terminase cu adevărat, își dorea ca el să plece pentru ca ea să termine de împachetat – oare nu putea vedea că o încurcă?

Închise cutia de catifea și merse spre pat, punând-o în geanta Louis Vuitton. Și în timp ce ea făcea asta, ochii îi căzură pe paginile roz ale scenariului ei. Într-un moment de furie, le apucă, gândindu-se să le rupă în două.

Dar ceva o făcu să renunțe. Și netezind paginile, le puse și pe ele în valiză.

în sfârșit el înțelese adevărul cuvintelor ei, se calmă și scoase un geamăt de disperare care-ți frângea inima. Căzu pe marginea patului ca o marionetă ale cărei ațe fuseseră brusc tăiate, cu capul sprijinit în mâini.

– O invitație, se văită el, dând din cap. O invitație la o petrecere. Doar despre asta a fost vorba...

Janey doar îl privea.

El și ridică ușor capul și se uită la ea cu ochii umezi.

– Toată lumea mi-a spus să termin cu tine. Dar eu n-am vrut. Încă te mai iubeam...

– Mincinosule! şuieră ea.

Și o porni spre el cu mâna întinsă.

O clipă, el fu derutat. Era un gest de împăcare? Dar observă că ochii ei erau fixați pe invitație, că doar asta mai voia de la el acum, și, cu un suspin sfâșietor, i-o dădu.

Ea o luă.

Și, odată cu acel gest, el înțelese că se înșelase complet în privința ei, încă de la început. Ea nu-l iubea; probabil nu-l iubise niciodată. Întotdeauna era vorba despre următorul lucru bun pentru ea, iar el nu fusese decât o etapă în călătoria ei. Dacă l-ar fi iubit, ar fi rămas cu el... l-ar fi ajutat și ar fi făcut ce-i cerea el și ar fi terminat scenariul. Fusese un test, iar ea îl picase...

Și ceva înăuntrul lui începu să reacționeze. Mândria învinse în sfârșit disperarea, la fel și vanitatea lui de bărbat. Ceea ce spuneau toți despre ea era adevărat, se gândi el – era o târfă – și avea noroc că scăpa de ea. Și, înțelegând și simțindu-se ușurat de faptul că respectul de sine era mai mare decât al ei, el spuse:

– Acum chiar s-a terminat, nu-i așa?

Cuvintele lui erau mai degrabă o afirmație decât o întrebare, iar tonul lui avea ceva atât de hotărât, încât Janey se întoarse. Indiferent cât de groaznic e un mariaj, indiferent de lucrurile urâte pe care doi oameni și le pot face unul altuia,

Optsprezece

– Cu ce vă pot servi? întrebă însoțitoarea de zbor, aplecându-se spre scaun. Șampanie, suc de portocale sau altceva?

Janey era cât pe ce să zică „șampanie“, dar se abținu.

– Apă, vă rog.

În loc să aducă apa, stewardesa se aplecă spre ea conspirativ și îi spuse în șoaptă:

– V-am recunoscut imediat ce ați urcat în avion. Nu trebuie să vă faceți griji..., spuse ea de parcă fotografiile stăteau la pândă, gata să sară din compartimentele de bagaje. Mă voi asigura că nu vă deranjează nimeni pe durata zborului!

– Mulțumesc, zise Janey cu răceală.

Își puse centura de siguranță și își lăsă capul pe spate, răsuflând ușurată.

Abia prinsese avionul – însoțitoarea îi spusese că era ultima persoană – și în timp ce alerga pe interval, cea mai mare frică a ei era ca nu cumva locul ei să fi fost dat altcuiva. Dar nu se întâmplase așa și la clasa întâi nu era chiar așa de aglomerat cum își imaginase ea – cele două locuri de la fereastră erau libere. Explicația ar putea fi aceea că majoritatea oamenilor care se duceau la ceremonia de decernare a premiilor Academiei erau deja la Los Angeles, pentru a participa la petrecerile dinainte de Oscaruri. Dar era în ordine, se gândi ea, va fi și ea acolo anul viitor, când o să aibă mai mult timp

pentru a face aranjamentele necesare. Și astfel, sosirea ei la petrecerea *Vanity Fair* va fi o surpriză, iar cei din New York o să rămână muți de uimire când vor citi ziarele a doua zi...

– Apa dumneavoastră, zise însoțitoarea de zbor cu amabilitate, întinzându-i paharul (și era pahar din sticlă adevărată, se gândi ea, pentru că era la clasa întâi, nu-i așa?) cu emblema familiară a liniilor aeriene americane.

– Mulțumesc.

Luă o înghițitură de apă și puse paharul pe tăblia micuță de alături. Ar fi preferat șampanie, dar nu putea risca să i se umfle fața din cauza combinației de altitudine cu alcool. Trebuia să arate pur și simplu splendid seara următoare; frumusețea ei trebuia să fie perfectă. Seara aceasta era singura ei șansă acum...

Mai luă o gură de apă și se uită prin hublou la bărbații în uniforme portocalii care încărcau bagajele în avion. Trebuia totuși să fi comandat șampanie, se gândi ea, mai ales că era gratis. Sau, mai bine spus, se corectă ea, *mai ales* că plătea pentru șampania aia.

Se încruntă și se uită la biletul de avion, nevenindu-i să creadă suma exorbitantă pe care o plătitise pentru un zbor dus la Los Angeles: cinci mii de dolari!

Ar fi zburat cu clasa business, ca să mai salveze două mii cinci sute de dolari, dar acum era mult prea celebră pentru a face așa ceva. Dacă cineva ar fi văzut-o la clasa business și ar fi ajuns la urechile ziariștilor, toată lumea ar fi privit-o cu dispreț.

Și totuși, costul biletului îi provoca o durere aproape fizică. Își mai plătitise oare vreodată biletul de avion? se întreba ea. De data asta nu avusese încotro – deși *Vanity Fair* îi plătea cazarea pentru două nopți la Chateau Marmont, transportul de la aeroport și de la hotel la petrecere, refuza să achite și biletul de avion. Asta nu ar fi deranjat-o prea mult, dacă în

urmă cu o săptămână cei de la Victoria's Secret nu i-ar fi reziliat contractul...

– Doamnelor și domnilor, se auzi în boxe vocea însoțitoarei de zbor, căpitanul ne-a informat că putem decola. Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță și să vă îndreptați atenția către ecranele de deasupra pentru a primi câteva informații legate de siguranța zborului.

Janey aruncă o privire rapidă la ecranul din fața ei și căscă involuntar. De parcă există cineva care să nu știe cum să-și pună centura...

Și apoi probabil adormise, pentru că se trezi brusc tresărind, fără să-și dea prea bine seama unde se afla...

Dar își aminti: avion, Los Angeles, petrecerea *Vanity Fair* de după decernarea Oscarurilor. Se uită la ceas – trecuseră patru ore! Cum de se întâmplase una ca asta? De obicei nu putea dormi în avion, dar ultimele săptămâni o epuizaseră complet.

Avea gâtul uscat și, aplecându-se peste locul de lângă culoar, îi făcu semn însoțitoarei de zbor.

– Ah, v-ați trezit! Ați pierdut masa... m-am gândit să vă trezesc, dar nu am vrut să vă deranjez. Ați dori ceva de mâncare acum? Puțină brânză și biscuiți și niște vin roșu?

– Apă, vă rog.

În timp ce însoțitoarea îi întinse o sticlă de apă Evian și un pahar, auzi brusc o voce masculină cunoscută, venind de undeva din fața ei.

– Vreau *Erin Brockovich*, ceru vocea într-o manieră copilăroasă – și Janey fu intrigată de timbrul bărbătesc al vocii combinat cu modulația copilăroasă.

Se gândi că era foarte neatrăgător pentru un bărbat să aibă o asemenea voce.

– Îmi pare rău, domnule, zise însoțitoarea aplecându-se spre el. Dar avem doar trei casete video și din păcate toate sunt date.

– Scotociți prin avion! bombăni vocea, neînțelegând de ce nu făcuseră asta până atunci.

– Îmi pare rău, domnule, dar ceilalți pasageri...

– Spune-i unuia dintre ei să o dea înapoi. Spune-i că este pentru *mine*.

Însoțitoarea de zbor oftă și plecă grăbită, dându-și ochii peste cap. Janey se ridică puțin și se uită pe deasupra scaunelor, două rânduri mai în față. Da, avea dreptate, se gândi ea. Ar recunoaște oricând creștetul acela cu trei fire de păr roșcat. Comstock Dibble.

Se așeză la loc pe scaun. Asta chiar era interesant. Se ducea la Oscaruri și, fără îndoială, avea să fie prezent și la petrecerea *Vanity Fair*. Era nevoie de ceva mult mai grav decât faptul că plătise femeii pentru sex și falsificase câteva scenarii pentru a nu fi primit la petrecere. Până la urmă, era bărbat, și bărbații de la Hollywood puteau scăpa basma curată...

Cerea *Erin Brockovich* ca să-și împrăpăteze memoria și să aibă ce să discute cu Julia Roberts!

– Doamnelor și domnilor, zise căpitanul, acum zburăm peste Marele Canion. Dacă vă uitați în dreapta, veți vedea un apus de soare extraordinar...

Janey era pe partea stângă a avionului, așa că, normal, nu-l putea vedea, se gândi ea enervată. Se uită pe fereastra din dreptul ei, dar nu văzu decât o întindere de nisip roșiatic.

Apoi auzi:

– Janey? Janey Wilcox?

Oh, Doamne! Ce mai era acum? Se întoarse și se uită la femeia care stătea în picioare pe culoar. Femeia semăna oarecum cu un travestit, cu un maxilar dur, bărbătesc, și umeri largi, combinate cu un păr foarte decolorat și niște unghii false roșii incredibil de lungi.

– Nu mă mai ții minte? întrebă femeia cu o voce care suna de parcă ar fi stat trează toată noaptea fumând și bând whisky.

– Ah, Dodo, zise Janey dând din cap cu răceală.

– Măi, măi! exclamă Dodo. Nu mă așteptam să te văd în acest avion!

Janey ridică paharul la nivelul buzelor și-i aruncă lui Dodo un zâmbet rece.

– De ce nu ar trebui să fiu în acest avion?

– Nu am vrut să spun că nu ar trebui să fii, zise Dodo repede ca s-o dreagă. Te duci la Oscaruri?

– Bineînțeles. Tu?

– Eu fac un reportaj despre asta, zise Dodo dându-și ochii peste cap. Dar e un adevărat calvar – compania încearcă să reducă toate cheltuielile și au eliminat clasa întâi din buget. Asta înseamnă că toată lumea, inclusiv șefii cei mari, trebuie să zboare la business...

– Ce neplăcut! zise Janey. Dodo era atât de plicticoasă! se gândi Janey. Și într-un efort de a scăpa de ea, adăugă: Bănuiesc că ne vedem la petrecerea *Vanity Fair*...

– Ah! exclamă Dodo ridicând din sprâncene. Te duci și acolo?

– Normal. Am fost invitată la dineu.

– Serios?

Și apoi, ca și cum ar fi fost prea mult de suportat, se scuza și se duse la baie.

Pasagerii de la clasa business nu aveau voie să folosească toaletele de la clasa întâi și pentru o clipă Janey se gândi să-i spună însoțitoarei de zbor. Dar faptul că ea mergea la dineul *Vanity Fair* și Dodo nu, împreună cu faptul că acum Dodo știa că ea va merge acolo, era deja o pedeapsă suficientă.

În toaleta de la clasa întâi, Dodo se așeză pe scaunul de toaletă și digeră informația. Cum se făcea că stricata aia de Janey Wilcox era invitată la petrecere, iar ea nu? Ani de zile încercase să ajungă la dineul ăla, dar de fiecare dată i se spunea că

„anul acesta nu se poate“ și că ar trebui „să încerce anul viitor“, sugestia fiind de fapt „atunci când va fi mai celebră“.

Viața era atât de nedreaptă! se gândi Dodo, luând o bucată mare de hârtie pentru a-și șterge nasul care îi curgea întruna. Pur și simplu îi arăta că munca cinstită nu dă niciodată rezultate...

Apoi Dodo găsi brusc explicația și aproape izbucni în râs de bucurie. Avea un prieten care lucrase la *Vanity Fair* – un reporter, Toby Young – care îi spusese la un moment dat că în fiecare an, redactorii invitau la petrecere o femeie pe care ei o porecleau „Fufa Anului“. Evident, anul acesta, Janey era „fufa“.

Abia aștepta să coboare din avion și să-l sune pe Mark. Mark va râde de asta cu siguranță și ce bine o să se mai distreze când le-o spune tuturor prietenilor! Janey Wilcox, Fotomodelul Prostituată... și noua Fufă a Anului...

Dar apoi îi veni alt gând: chiar dacă Janey era Fufa Anului, simplul fapt că ea se ducea la dîneu îi conferea un statut superior. S-ar putea chiar să devină șic „s-o cunoști“ pe Janey Wilcox. Și era posibil ca, atunci când oamenii îi menționau numele, în loc să-ți dai ochii dezgustat peste cap, să ajungă să fie mai la modă și mai interesant să remarci: „Janey Wilcox este o bună prietenă de-a mea și chiar este o fată foarte drăguță“.

Cu gândul ăsta în cap, Dodo ieși din baie, hotărâtă să se „împrietenească“.

– Janey...

Janey ridică privirea iritată, ca și cum nu îi venea să creadă că Dodo se întorsese.

– Te deranjează dacă iau loc? întrebă Dodo, uitându-se scrutător la geanta Louis Vuitton pe care Janey o pusese pe scaunul de alături.

– Sunt cam obosită, dar... zise Janey mutând geanta.

– Mersi, oricum, continuă Dodo de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei conversații, trebuie să-ți spun că te admir *cu adevărat*. Credeam că eu sunt puternică, dar tu mă întreci cu mult. Dacă oamenii ar fi spus lucrurile alea despre mine... râse ea. Mă rog, probabil chiar spun lucrurile alea despre mine, doar că nu în public. Adică, dacă de fiecare dată când o femeie îi face sex oral unui bărbat se iscă asemenea scandaluri... n-o să mai avem timp și de niște știri adevărate, nu-i așa?

Dodo râse de propria glumă, iar doi pasageri se întoarseră și se uitară lung la ea.

– Ah, vedeți-vă de treaba voastră! izbucni Dodo în sotto-voce.

Janey tresări. Fusesse o greșeală că îi permisesse lui Dodo să se așeze. Nu era deloc genul de persoană în compania căreia trebuia să fie văzută, mai ales acum...

Și apoi Dodo spuse ceva care îi atrase atenția:

– Cred că tot ceea ce ți-a făcut ție Selden Rose este o batjocură.

– Poftim?

– Știi tu, zise Dodo încruntându-se furioasă. Este vrednic de dispreț, pe bune!

Janey rămase uimită – chiar știa toată lumea totul despre ea?

– Tu cu siguranță ești foarte curajoasă. I-am spus lui Mark că eu l-aș omorî, dacă îi va veni vreodată ideea să-mi facă așa ceva. Sau aș angaja pe cineva să-l omoare...

Janey simți o senzație neplăcută prin tot corpul.

– Mark? întrebă ea.

– Păi, Mark mi-a spus, zise Dodo cu tristețe. Deși nu ar fi fost nici un motiv pentru care să nu-mi fi spus – adică, practic, toată lumea de la Splatsh Verner știe de asta...

Janey auzi clopoței care sunau a alarmă.

– Este dezgustător că unei companii i se permite să forțeze un bărbat să ia o decizie ca asta. Cu siguranță a fost ceva

legat de situația afacerilor din America zilelor noastre... Eu zic că bine ai făcut că ai scăpat de el și exact asta i-am spus și lui Mark...

Janey se rezemă de spătarul scaunului uluită.

– Serios acum, Dodo, nu s-a întâmplat așa deloc. El m-a implorat să rămân...

– Oricum s-ar fi întâmplat, mă bucur că ai scăpat de nemernicul ăla! zise Dodo furioasă.

– Da, spuse Janey.

Ah, dacă Dodo ar pleca... simțea nevoia să-și adune gândurile...

Însoțitoarea de zbor trecu pe lângă ele și Janey îi aruncă o privire rugătoare. Aceasta dădu din cap și se aplecă spre Dodo:

– Scuzați-mă, doamnă, dar dacă nu aveți bilet la clasa întâi, v-aș ruga să vă reîntoarceți la locul dumneavoastră. Aterizăm curând...

Dodo se ridică și, aruncându-i însoțitoarei de zbor o privire dură, dispăru în spatele perdelelor albastre care separau cele două clase.

„Fir-ar al dracului!“ se gândi Janey furioasă. De ce o lăsase pe Dodo să se așeze lângă ea? De îndată ce vor ateriza, Dodo va începe să împrăstie vorba în tot New Yorkul și Los Angelesul, adăugând bineînțelese informația că vorbise despre asta cu Janey în avion.

Și încă o dată, povestea nu ar fi adevărată – în ceea ce o privește pe ea, ea îl respinsese pe Selden, nu invers. Dar acum că plecase din New York, normal, toată lumea va crede că Selden îi dăduse papucii pentru a-și păstra slujba și ce impact va avea asta asupra statutului ei? Erau oameni care își tratau câinii cu mai mult respect...

Era încă una dintre concepțiile greșite pe care va trebui să o corecteze, se gândi ea cu amărăciune.

Cel puțin, era în poziția în care putea face ceva în sensul ăsta – avea să înceapă chiar de seara următoare, la petrecerea *Vanity Fair*. Și, luându-și valiza, o puse pe scaunul alăturat și o deschise.

Acolo, chiar deasupra, era cutia de catifea albastră și, ca pentru a se asigura că totul va fi bine, o deschise și scoase invitația.

Marginile erau ascuțite și era încă într-o condiție foarte bună. Chiar și după petrecere, o va păstra, se gândi ea, o va păstra pentru totdeauna. Era talismanul ei norocos!

Invitația sosise, ca printr-o intervenție divină, chiar la sfârșitul zilei când fusese pe culmile disperării. În acea dimineață, titlul din *New York Post* titrase: „FOTOMODELUL PROSTITUATĂ RĂMÂNE FĂRĂ SLUJBĂ” și continuase așa, menționând că cei de la Victoria's Secret reziliaseră contractul cu ea; fusese schimbată cu un manechin mai tânăr (și probabil mai puțin controversat): o fată sănătoasă, de douăzeci și doi de ani, din Vestul Mijlociu. Dar ceea ce o iritase și mai mult fusese declarația purtătorul ei de cuvânt, Jerry Grabaw: „Lui Janey i-a făcut mare plăcere să lucreze cu Victoria's Secret, dar crede că este timpul să treacă la alte proiecte. Janey Wilcox este o supraviețuitoare”.

Ea știuse încă de la începutul scandalului că nu îi va mai fi reînnoit contractul și se obișnuise cu acest gând, până când citise cuvântul „supraviețuitoare”. Ah, cât ura cuvântul ăla! „Supraviețuitoare” însemna cineva care trebuise să tragă cu dinții pentru a ajunge în vârf, cineva care abia reușise să ajungă undeva. Și asta era complet diferit de felul cum se percepea ea însăși, chiar de când plecase de pe iahtul lui Rasheed. Era o învingătoare, nu o supraviețuitoare, și erau două cuvinte foarte diferite.

Un învingător însemna o persoană pentru care totul venea natural, ca de la sine. Exista un motiv bun pentru care toată lumea dorea să cunoască un învingător, se gândi ea, iar pe de

cealaltă parte, nimeni nu voia în mod special să cunoască un supraviețuitor...

Și cuvântul îi declanșase o asemenea criză de furie, încât se duse la George să pună lucrurile la punct.

Întâlnirea nu decursese exact așa cum plănuise ea, dar la ce se putea aștepta? Lui George îi plăcea să se creadă atotputernic, dar dacă îl luai la bani mărunți, concret, nu era bun de nimic – la fel de lipsit de valoare ca Selden. Ar fi trebuit să-și dea seama de asta din ziua în care îi făcuse felația. Omul era practic impotent; avusese nevoie zece minute bune să reușească să-i transforme penisul flasc în ceva care să semene cu o erecție...

Și apoi, se întorsese acasă deprimată. Și cum stătea ea așa, bând votcă, deznădejdea o făcuse chiar să se gândească la sinucidere... dar apoi, auzise soneria...

Invitația fusese livrată de un curier special direct de la birourile redactorului-șef al *Vanity Fair* și, deși invitația venise oarecum pe neașteptate, nu o surprinsese întru totul. Știuse dintotdeauna că i se va întâmpla ceva mareț, că va veni ceva care o va scoate din tot rahatul – la urma urmei, nu așa se întâmplaseră lucrurile mereu în viața ei? Deși pentru o clipă, după ce rupsesse plicul și citise conținutul, se întrebase oare de ce tocmai ea fusese aleasă să participe la acest dineu, având în vedere că aproape tuturor oamenilor din New York le era rușine să fie văzuți în compania ei. Și apoi, bineînțeles, înțelesese de ce: redactorii de la *Vanity Fair* știau că ea era o vedetă; pesemne chiar plănuiau să scrie un articol despre ea și chiar exista o mare probabilitate să o pună și pe copertă. Și de ce nu? se gândi ea. Până acum ar trebui să fie evident pentru toată lumea că toți abia așteptau să citească despre ea...

Și dintr-odată, în acea după-amiază, lucrurile reveniră din nou la normal. Și totul ar fi fost bine, se gândi ea, rezemându-se de spătarul scaunului, dacă nu ar fi fost nebunia cu Selden.

Era conștientă de faptul că, la un moment dat, durerea despărțirii de Selden o va lovi din plin, dar, între timp, nu-și putea permite să fie slabă și să dea drumul sentimentalismelor. O să aibă destul timp să plângă mai târziu (nu era întotdeauna așa?), dar acum, cumva, trebuia să întoarcă poveste cu Selden în avantajul ei.

Oftă și se uită pe fereastră. O grămadă de posibilități îi trecură prin cap, dar își dădu că *poate chiar nu era deloc nevoie să mintă*. Oare nu tocmai văzuse efectul poveștii pe fața lui Dodo Blanchette? Dodo fusese șocată de trădarea lui Selden și dacă ea *fusesse* așa, atunci erau șanse foarte mari ca și ceilalți să simtă același lucru. Le va spune oamenilor că Selden Rose fusese singurul bărbat pe care-l iubise și că nu-i venea să creadă ce-i făcuse. Va pretinde că e înnebunită de durere, chiar așa, de ce nu? La urma urmei, asta era povestea cu care îi prindeai cel mai ușor pe bărbați, povestea unei femei frumoase care a fost acuzată pe nedrept...

Unde mai pui, se gândi ea uitându-se la geantă, că acum avea și scenariul. Mă rog, un fel de scenariu. Conținutul era prea controversat pentru a putea fi arătat cuiva – de fiecare dată când se gândea la el, îi venea să intre în pământ de rușine. Ceea ce era foarte rău, mai ales că Selden păruse să creadă sincer că avea o oarecare valoare. Dar asta era norocul ei, se gândi ea cu amărăciune, să nu poată folosi singurul lucru pe care îl avea și o putea salva...

Undeva în fața ei se auzi vocea lui Comstock Dibble plângându-se însoțitoarei de zbor că șampania era răsuflată și, brusc, îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Să îndrăznească? se întrebă ea simțind cum îi bubuie inima în piept. Dar de ce nu? Nu era exact același lucru la care se gândise în acea dimineață la Paris, înainte să afle de povestea din *Post*? Și anume: dacă încerci toată viața să lași trecutul în urmă, nu poți avea nici un viitor?

Își mușcă degetul. Chiar avea de gând să-și petreacă restul vieții încercând să ascundă o greșeală din adolescență? Se dovedise că n-o ajutase faptul că încercase să se poarte ca și cum nu se întâmplase niciodată. La urma urmei, nu avea tot ce își dorea și, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, nu avea absolut nimic. Încă o dată, era din nou în același loc în care părea că sfârșește mereu – fără serviciu, fără bani (cu excepția a ceea ce pusese deoparte în bancă) și fără bărbat – nevoită să-și apere reputația doar cu frumusețea ei...

Se cutremură. Peste trei luni, va avea treizeci și patru de ani, în câțiva ani, patruzeci. Dar dacă viața ei va continua după același tipar la nesfârșit? Dacă va fi ca una dintre acele femei care nu ajung niciodată nicăieri, și care sfârșesc la patruzeci de ani fără o relație și fără carieră? Văzuse astfel de femei la petreceri, râdeau prea tare și purtau haine pe care doar tinerele de douăzeci ar fi trebuit să le poarte, iar între timp, nici măcar un individ plin de coșuri ca Dibble nu se va mai uita la ele...

Nu! aproape strigă cu voce tare. Nu va ajunge așa – trebuie să valorifice o oportunitate. Pentru că asta era ceea ce își tot refuzase – o șansă. Nu mersese ea mereu pe calea cea mai ușoară pentru că era înspăimântată – pentru că îi era teamă că nu va fi îndeajuns de bună sau că nu era de fapt ceea ce credea ea că este? Frica o condusese la Selden; frica o condusese la George și la încurcătura în care se afla. Chiar conta dacă oamenii îi cunoșteau trecutul? Deja fusese etichetată în public ca fiind o prostituată – cum altfel ar mai putea-o lovi viața? Și nu-i așa că supraviețuise...?

Ahhh, se gândi ea. Iar acest cuvânt, „supraviețuitor“. Dar poate că nu era chiar așa de rău. Poate pentru a deveni o învingătoare, mai întâi trebuie să fii o supraviețuitoare...

Și ridicându-se de pe scaun, se duse câteva scaune mai în față.

– Bună, Comstock! zise ea cu tandrețe, ca și cum nimic nu se întâmplase între ei vreodată.

El își ridică privirea și se încruntă, deranjat de interpelare, dar apoi, când o văzu, îi scăpărară ochii.

– Ce vrei? întrebă el.

Ea se aplecă peste scaun:

– Nu crezi că ne-ar face bine amândurora dacă am fi văzuți împreună, vorbind?

El era cât pe ce să protesteze, dar apoi se răzgândi și o privi lasciv. Bătu cu mâna scaunul de lângă el:

– Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.

– Despre scenariul meu, zise ea întinzându-i paginile.

Nouăsprezece

În seara decernării premiilor, o lună uriașă și galbenă atârna deasupra orașului Los Angeles ca un medalion de aur și, ca de obicei, ziariștii prezenți declarau că strălucirea ei nu o eclipsa câtuși de puțin pe cea a starurilor de cinema care pășeau pe covorul roșu. Pentru public, noaptea Oscarurilor era un vârtej amețitor de așa-zise realizări eroice ale unor oameni mai frumoși și mai norocoși, dar, pentru locuitorii micului univers reprezentat de Hollywood, era de asemenea noaptea a sute de intrigi mărunte, complicități meschine și manipulări sentimentale. La ora nouă seara, ora Coastei de Vest, ultima statueta de aur fusese decernată, dar distracția abia acum începea.

Tanner Cole, starul de cinema, se uită prin geamul fumuriu al limuzinei sale și se încruntă. În fața mașinii se afla un șir de cel puțin douăsprezece alte limuzine, toate aliniindu-se să-și lase faimoșii pasageri în fața intrării înguste din parcare restaurantului Morton, locul de desfășurare petrecerii anuale organizate de *Vanity Fair*.

– Ah, Doamne! zise el cu voce tare.

Așa cum le mai spusese reporterilor de zeci de ori în viața lui, iubea totul la statutul de vedetă de cinema, iubea noaptea asta, iubea chiar și petrecerea asta. Mai puțin partea cu limuzinele.

Detesta să aștepte. Chiar era posibil să existe prea mulți oameni celebri în același loc.

Scoase puțin tutun dintr-o cutiuță de argint și îl puse între buze și gingie. Problema era, se gândi el, nenorocita aia de adunătură de reporteri. Fiecare vedetă trebuia să se lase fotografiată și, dacă în fața lor era un alt star, trebuiau să aștepte în mașină ca să prindă un moment potrivit pentru a ieși în lumina reflectoarelor. „Ah, ce plictiseală!“, își spuse el enervat, iar pentru el ăsta era un semn că aceste „staruri“ nu erau actori adevărați. Adevăraților actori nu le păsa de reporteri. Adevărații actori știau că reporterii nu fac parte din „munca“ lor și pentru actorii adevărați „munca“ era singurul lucru care conta.

Apăsă butonul și deschise fereastra, apoi scuipă afară frunzele de tutun. Tanner Cole absolvise Școala de Teatru de la Yale, în urmă cu douăzeci de ani, se considera un intelectual, deși nu ar fi recunoscut asta decât în fața celor mai apropiați prieteni, mult deasupra mașinațiunilor vulgare, meschine de la Hollywood. Cu toate acestea, nu se dădea în lături să le atragă atenția reporterilor că printre prietenii săi se numărau și oameni adevărați, precum Craig Edgers, care locuia, pentru moment, împreună cu el la conacul său din Hollywood Hills. Cu patru ore în urmă, îl lăsase pe Craig în cadă, cu un pahar de ceai verde cu gheață.

În fiecare an, Tanner Cole era gazda a ceea ce acum devenise un after-party faimos, după petrecerea *Vanity Fair*, și, anul acesta, Tanner reușise să-l atragă și pe Craig Edgers. Nu știa întreaga poveste, dar se părea că amicul Craig avea ceva probleme cu scenariul pentru *Încurcături*, iar Tanner îi promisese că-l va ajuta, prezentându-l anumitor persoane importante. Normal, Tanner iubea cartea (la dracu', se gândi, se pare că el „iubea“ totul), așa că nu putea fi învinovățit de nimeni că voia să joace rolul principal...

Limuzina se opri încă o dată și el se uită din nou pe fereastră. Mai erau cel puțin șase mașini în față... „Ce mama dracului“, se gândi el. Nu trebuia să aștepte. Putea să coboare din mașină și să meargă pe jos. Nu era una dintre celebritățile acelea prețioase care deveniseră atât de sclifosite, încât aveau nevoie să le șteargă cineva și la fund... Apăsă butonul interfonului din mașină și îi zise șoferului:

– Hei, Kemosabe, oprește mașina! Merg pe jos.

Șoferul se încruntă în oglinda retrovizoare.

– Sunteți sigur, domnule Cole? Nu cred că veți fi în siguranță.

– Mi-am petrecut anul trecut filmând în nordul Chinei. Cred că pot face față unui restaurant nenorocit din Los Angeles...

Limuzina trase pe dreapta și Tanner ieși trântind ușa.

Patru mașini mai în față, actrița Jenny Cadine stătea învăluită într-o ceață groasă de fum respingător provenit de la trabucul lui Comstock Dibble.

– Comstock, te rog, zise ea, tușind cu subînțeleș și dând fumul la o parte cu mâna. Dacă aș fi știut că ai de gând să fumezi, nu aș fi acceptat să vin cu tine...

Comstock Dibble râse răutăcios. Smochingul îi era bine întins pe pieptul umflat ca un butoi, în timp ce, ca de obicei, pantalonii păreau că-i atârnă sub burtă. Aruncase cinci mii de dolari pe un smoching făcut la comandă, dar se părea că nu exista nici un croitor în lumea asta care să-i nimerească măsurile bine, oricât de mulți bani ar fi cheltuit el. Își descheie nasturii de la haină și, pentru a-i face lui Jenny Cadine pe plac, asta în timp ce sublinia faptul că ea nu era deloc mai importantă decât trabucul lui, deschise puțin geamul.

Jenny Cadine oftă.

– Mulțumesc.

Jenny nu era în cea mai bună dispoziție, având în vedere că tocmai pierduse un Oscar în fața Juliei Roberts. Își schimbă poziția pe banchetă, simțind rochia grea de tafta cum se

șifonează sub ea. Pentru Dumnezeu, de ce se lăsase convinsă de stilistul ei să poarte creația unui designer tânăr și recent apărut pe piață? se întrebă ea furioasă. După ce că pierduse Oscarul, rochia ei, care semăna cu o rochie de bal din anii 1950, era total nepotrivită și probabil a doua zi toate ziarele vor spune că arăta ca o bezea mare și roz...

Se uită urât la trabucul lui Comstock și oftă exasperată:

– Despre rolul ăla... începu ea.

Comstock zâmbi și scutură scrumul pe podeaua mașinii.

– Este unul bun, zise el. Poate că nu era chiar în elementul lui pe Park Avenue în New York, dar aici la Hollywood, se simțea ca acasă. Are potențial de Oscar...

– Dacă vorbești cu mine despre el, ai face bine să fie... zise Jenny înțepată.

Comstock râse din nou.

– Nu sunt sigur, vreau să spun, dacă vorbesc cu tine.

Jenny își dădu ochii peste cap. Ura partea asta din meseria ei, dar nu avea încotro. Chiar dacă era o vedetă care câștigase un Oscar în trecut, încă mai trebuia să lupte pentru a face rost de cele mai bune roluri – văzuse carierele a prea mulți actori ducându-se de râpă în urma unor decizii greșite. Astfel încât, atunci când agentul ei o sunase în acea după-amiază s-o informeze că tot orașul vorbea despre un proiect al lui Comstock Dibble, conveniseră să încerce să-l prindă pe Comstock singur. Așa că, după ceremonia de decernare, ea pur și simplu se prefăcuse că nu-și găsea mașina.

– Haide, Comstock! spuse ea schimbând tonul. Știi că vei vorbi cu mine despre asta, mai devreme sau mai târziu.

– Așa o să fac? se miră Comstock pușind din trabuc.

Pentru prima dată, după săptămâni întregi, chiar se simțea bine. Nu-i plăcea nimic mai mult decât să tortureze actrițele – mai ales una așa de plină de ea precum Jenny Cadine – și mai mult decât atât, se afla în posesia celui mai râvnit lucru

din oraș. „Revenise“, cum îi plăcea lui să spună, iar Jenny Cadine sau oricine altcineva nu puteau face absolut nimic în această privință.

În acea dimineață, bând cafeaua îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri din mătase roșie, Comstock stătuse în apartamentul lui de la hotelul Four Seasons, citind „scenariul“ lui Janey. Primul lui gând după ce îl termină de citit fu că Janey greșise că nu i-l dăduse de la bun început. Iar al doilea, că știa ce avea de făcut cu materialul – era genul de poveste la care el excela. Va fi un clasic al zilelor noastre moderne – o poveste despre exces, despre cum o fată frumoasă își pierde inocența din cauza lăcomiei ei. Normal, va trebui să decadă, dar va fi absolvită de toate păcatele, la final – și nu asta era la urma urmei chiar povestea omenirii? Păcat și mântuire, iarăși și iarăși...

Și acum, stând în limuzină cu Jenny Cadine, se felicită că se salvase el însuși încă o dată. Șmecheria era să arunci încă o minge de aur în sus pentru a distra atenția tuturor. Și apoi, încântat de propriul geniu, se aplaudă că o alesese pe Janey Wilcox să scrie scenariul ăla. Nu știuse el tot timpul că ea are ceva „special“? Va avea grijă să afle toată lumea acest lucru, astfel încât să priceapă ce mișcare inteligentă făcuse el atunci când mizase pe o necunoscută...

Dar nu trebuie să se înfierbânte, se gândi el și, trăgând din trabuc, se holbă la Jenny Cadine (care, cu siguranță, nu arăta prea bine în seara aia) și o întrebă nonșalant:

– Ce știi despre proiect?

Jenny Cadine nu era o persoană tocmai inteligentă (aproape fiecare gând din mintea ei fusese implantat acolo de agenții și managerii ei isteți), și crezu că era o bună ocazie de a-l flata.

– Ah, se zice că e genial.

– Este povestea lui Janey Wilcox, zise Comstock, întrebându-se ce reacție va avea dat fiind incidentul de la Dingo's.

Așa cum se așteptase, Jenny trăia într-o lume atât de strâmtă, încât nici nu recunoscuse numele.

– Nu a fost un fel de feministă?

– Ai putea-o numi și așa, râse Comstock, bătând-o pe picior.

Jenny Cadine s-ar potrivi perfect în rolul lui Janey Wilcox, se gândi el, asta dacă ar fi cu zece ani mai tânără. Era păcat că oamenii trebuiau să îmbătrânească...

– Comstock, serios, zise Jenny, ca și cum era la un pas de moarte din cauza fumului, vrei să stingi, te rog, trabucul? Ne omori pe amândoi...

Comstock zâmbi și îi suflă în mod intenționat fum în față.

– Dimpotrivă, draga mea, fumul este un conservant...

Și într-o altă limuzină, puțin mai în față, Janey Wilcox își privi mâna stângă și țipă îngrozită. Încă mai purta inelul de logodnă și verigheta.

Scoțându-le rapid, vru să le bage în poșeta ei Prada, dar ezită, ținând inelele în palma dreaptă. Fu cuprinsă brusc de remușcări. Ce bine era dacă ar fi fost și Selden acolo s-o vadă în acest moment măreț, momentul triumfului ei...

Uitându-se la inele, își aminti inevitabil de acel moment cu șapte luni în urmă, când stătuse în bătaia soarelui din Toscana, uitându-se fix în ochii bărbatului care avea să-i devină soț. Fusesse convinsă că este îndrăgostită, dar, din nou, dragostea o dezamăgise, iar acum era singură...

Viața nu trebuia să fie așa, reflectă ea speriată. Atunci când, în sfârșit, ceva bun ți se întâmplă, nu se presupune că ar trebui să împărtășești cu cineva? Și ea nu avea pe nimeni, nici măcar un prieten... Stând singură în limuzina ei neagră, simți că aproape îi venea să... *plângă*.

Dar nu trebuia să facă asta, se certă ea. Nu când make-up artistul petrecuse două ore ca s-o machieze (și Janey trebuise să plătească tot ea cei cinci sute de dolari pentru că era seara Oscarurilor) și avea să meargă la cea mai importantă petrecere

din viața ei. Uitându-se la inelele din palmă, simți și regret, și entuziasm. Noile începuturi erau mereu dureroase, dar era sigură că seara asta urma să-i schimbe complet viața...

Și ce însemnau acele inele, nu erau un semn de servitute? Ar trebui să le arunce pe fereastră, se gândi ea melodramatic, dar la gândul unei posibile viitoare sărăcii, se abținu. Doar inelul de logodnă costase patruzeci de mii de dolari; ar trebui să-l vândă...

Și după ce puse inelele în geantă, își scoase pudriera și începu să se studieze în oglindă.

Era una dintre acele seri când Janey arăta extrem de bine. Ea era mereu frumoasă, practic vorbind, dar în această seară se părea că frumusețea ei avea o viață proprie, părea că strălucirea răzbate dinăuntru. Avea părul fin și mătăsos; iar dinții, încadrați de noul ruj roșu pe care-l descoperise, păreau de un alb imaculat.

Se uită satisfăcută la chipul ei și, închizând oglinda, își aminti că mai are și alte bunuri în afară de propria frumusețe.

În acea dimineață pe la ora unsprezece, primise un telefon de la Comstock, care o informa că vrea să facă un film după „scenariul“ ei. Acum două veri, când începuse să-l scrie, un telefon ca ăsta ar fi făcut-o să sară în sus de bucurie, pentru că în acea vară, când nu avusese nici bani și nici slujbă, să vândă un scenariu era mult mai mult decât și-ar fi imaginat ea. Dar i se întâmplaseră multe de atunci și, cu siguranță, învățase să nu-și mai stabilească standarde așa joase. Chiar și acum un an, ar fi fost încântată și i-ar fi permis lui Comstock să facă orice vrea el cu proiectul. Dar acum se mai deșteptase puțin și nu avea de gând să lase prea ușor hăturile din mână. Intenționa să scoată cât putea de mult de pe urma proiectului și, abia la urmă, intenționa să devină producător...

Dar normal, nu-i mărturisise asta lui Comstock. Prima lui întrebare fusese de ce nu îi dăduse scenariul mai demult și în

timp ce ea nu fusese în stare să răspundă la întrebarea asta – gândul de a explica sentimentele ei în legătură cu acele două luni petrecute pe iahtul lui Rasheed aproape o amuțiră –, o sclipire interioară îi spuse că, dacă i-ar fi dat scenariul mai devreme, nu ar mai fi ajuns unde era acum. Chiar vara trecută, nu era nimic altceva decât o fată frumoasă care mângălise ceva pe niște foi roz, dar acum, era faimoasă și toată lumea o cunoștea. Instinctul îi spuse că, dacă Comstock Dibble era interesat de proiectul ei, atunci și alții vor fi...

Mașina înaintă și șoferul deschise fereastra întinzând bodyguarzilor invitația. Aceștia ațintiră o lanternă în mașină și apoi șoferul coborî și deschise portiera.

Respiră adânc și coborî din mașină.

În timp ce pășea pe covorul roșu pe sub o boltă de flori, fu înconjurată de țipete, transpirație, o masă umană care pulsa, strigând la ea să se uite încolo și încoace, să se întoarcă, să se uite peste umăr, și mai mulți fotografi reușiră să spargă rândurile, dând năvală înspre ea, dar fură opriți de paznici. La astfel de evenimente, există mereu câte o persoană pe care fotografiile sunt disperați s-o pozeze, pentru că știu că pot vinde fotografia ziarelor și revistelor din întreaga lume. În seara aceea, prima pe listă era Julia Roberts, pentru că tocmai câștigase Oscarul, iar Janey Wilcox o urma îndeaproape – pe locul doi. Paparazzi știau că Janey Wilcox nu era o vedetă de cinema, dar era la fel de faimoasă, și pe lângă asta toată după-amiaza circulaseră zvonuri despre faptul că scrisese un scenariu exploziv și că Dibble va fi producătorul, că nimic din ce se scrisese despre ea în presă nu fusese adevărat.

Tanner Cole ajunsese la intrare tocmai când nebunia atinsese apogeul. Se încruntă consternat, întrebându-se cine oare putea isca o asemenea agitație. Era prea devreme ca să fie Julia Roberts, iar anul trecut, nici măcar apariția lui Elizabeth Hurley și a Pamelei Anderson nu iscase o asemenea

frenezie. Apăruse oare vreo nouă actriță la Hollywood de care el nu știa? Cum stătea el acolo mirat, un bodyguard o trase pe fotografia revistei *People* pe lângă el.

– Te iubim, Janey, zbieră fotografia, care era o femeie blondă în jur de treizeci de ani.

– Cine e fata aia? întrebă Tanner.

– Tanner! Lasă-mă să-ți fac o poză!

Bodyguardul întinse o mână pentru a o opri.

– Ți-am spus. Gata, ai terminat în seara asta.

Tanner ridică din umeri în semn de neputință și intră.

– Cine e fata aia? îl întrebă el pe Rupert Jackson puțin mai târziu.

Misterioasa fată era înconjurată de câțiva moguli media, printre care se remarcă redactorul-șef de la *Vanity Fair* și directorul de la American Pictures. Era absolut fermecătoare, își zise Tanner, cu părul acela lung, drept și blond și acei sâni perfect conturați (evident falși, și ce dacă!), puși în valoare de rochia în stilul anilor șaptezeci. Era destul de matură pentru a părea interesantă și destul de tânără pentru a fi ispititoare, și Tanner Cole se gândi că era cea mai frumoasă femeie din restaurant. Ochii ei erau absolut extraordinari. Puțin mai devreme, când îi întinsese poșeta și îi întâlnise privirea, ochii îi sclipiseră ca două safire pe sub genele lungi, dar altceva îi atrăsese atenția lui Tanner și mai mult. Fiind actor, îi plăcea să creadă că putea citi în sufletele oamenilor, și era convins că în adâncul albastru al ochilor ei zărise o tristețe nemărginită...

– Se vede că ai fost plecat mult timp, chicoti Rupert Jackson. Este Janey Wilcox, celebrul Fotomodel Prostituată.

– Ce? întrebă Tanner șocat. Pentru o clipă, simți nevoia să-l pocnească pe Rupert. O prostituată adevărată?

– Ești prost ca noaptea! Cu siguranță ai mâncat prea multe copane de pui în China. Îndrăznesc să spun că este la fel de prostituată ca mine sau ca tine.

– Nu mai vorbi în numele meu, Kemosabe, răbufni Tanner. Cum de nu mi-a spus nimeni nimic despre gaga asta?

– Ești dezgustător, zise Rupert.

– Te rog s-o aduci la after-party, da? zise Tanner. Voia să se dea la fermecătoarea Janey Wilcox, dar nu avea nici o intenție de a face asta aici, în văzul lumii. Ținea mult la intimitatea sa.

Rupert o șterse pentru a-i îndeplini dorința. Întotdeauna făcea tot ce îi cerea Tanner. Era îndrăgostit de el – și drept răsplată, Tanner îi permitea ocazional lui Rupert să-i facă sex oral.

Janey Wilcox stătea în centrul unui mic grup, dând din cap. Pentru un observator obișnuit, părea a deține un control absolut, cu buzele relaxate într-un zâmbet plăcut și cu atenția îndreptată către directorul de la American Pictures – o femeie în jur de patruzeci și ceva de ani, Candi Clemens – care tocmai le povestea petrecerea aniversară a copilului ei de trei ani. Dar în realitate era copleșită de gânduri și emoții...

Știuse că va fi fotografiată, dar nu fusese pregătită pentru frenezia asta, și nici pentru manifestările de afecțiune. Cu doar două săptămâni în urmă, fusese o paria și un obiect de batjocură pentru fotografi, dar acum se părea că toată lumea știa că ea scrisese un scenariu, și cât de frumos era să vezi că tot ce ai visat devine în sfârșit realitate. Trebuise să fie escortată în restaurant de doi bodyguarzi și, în nebunia de afară, își pierduse poșeta...

Pentru o clipă, o văzu pe podea, în timp ce ea stătea uluită în mijlocul camerei. Restaurantul fusese transformat într-un palat sclipitor de argint, dându-ți impresia că ai trecut prin oglinda magică într-o lume de basm. Podeaua era plină de paiele argintii; coloanele grecești erau împodobite cu ghirlande de trandafiri vopsiți în argintiu și heruvimi argintii decorau tavanul și pereții. Și apoi, lângă ea se materializă brusc un

bărbat. Îi ridică poșeta și, în timp ce i-o întindea, ar fi putut jura că îl auzise murmurând cuvântul „șarmantă“. Privirile li se întâlneau și aproape că leșină când văzu cine era – Tanner Cole, starul de cinema.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Pentru puțin, zise el cu un zâmbet șmecheresc.

Se îndepărtă și ea îl urmări cum se duce la bar și își zise că, dacă ar mai fi în liceu, el ar fi cel mai popular băiat din școală, iar ea îl va avea până la sfârșitul serii... dar apoi îl văzu la bar cu Rupert Jackson. Cu un zâmbet ușor, își aduse aminte de prima petrecere la Mimi acasă și, întrebându-se dacă nu cumva Tanner Cole era și el, pe ascuns, homosexual, își jură să nu mai repete greșeala. Ce bine ar fi ca Bill Westacott să fie aici pentru a o îndruma! Bill! Nu se mai gândise la el de luni de zile și era foarte posibil să fie chiar în Los Angeles. Își propuse ca a doua zi să afle unde era Bill – dacă va rămâne în Los Angeles (și începea deja să creadă că asta era o opțiune bună) va avea nevoie de aliați...

Dar nu mai apucă să-și termine gândul pentru că, de îndată ce intră în restaurant, fu practic înconjurată de un grup de binevoitori. Printre ei se afla redactorul-șef de la *Vanity Fair*, precum și Candi Clemens, directoarea de la American Pictures. Janey nu știa prea multe despre Hollywood (încă), dar simți imediat că doamna Candi Clemens era una dintre cele mai importante persoane de acolo și că era o onoare să se bucure de atenția ei. Și în timp ce stătea ascultând descrierea petrecerii aniversare a copilului lui Candi (era cu tematică japoneză, aseasonată cu un bucătar specializat în sushi și koi pond pentru copii), era hotărâtă să profite de acest moment cât mai mult posibil.

– Vezi tu, Janey, zise Candi cu un ușor accent de pe Coasta de Est, ca și cum ar fi fost obișnuită ca oamenii să-i soarbă fiecare cuvânt, am avut cincizeci de copii la

petrecere, dar dat fiind că nimeni nu mănâncă orez la Hollywood, chiar înainte de a învăța să meargă, copiii au fost nevoiți să învețe să mănânce sashimi...

Janey dădu din cap impresionată; nu avusese nici cea mai vagă idee că la Hollywood erau atât de mulți copii și și-i imagină alergând pe platourile de filmare ca niște șoricei...

– Și apoi, am chemat o gheishă adevărată să prepare ceaiul tradițional japonez, continuă Candi uitându-se la bărbatul de lângă ea, dar asta a fost mai mult pentru soți...

Janey râse la această glumă cu râsetul ei cristalin. Candi Clemens, care avea aproape un metru șaptezeci și cincizeci de kilograme, nu era deloc genul de persoană pe care Janey ar fi băgat-o în seamă în New York. Părul ei blond era tuns bob chiar sub bărbie și, deși era evident că fusese frumoasă cândva, acum nu mai avea decât farmecul vag al unei femei de vârstă mijlocie care știe că nu mai are nevoie să și-l folosească. În New York, se gândi Janey, Candi probabil ar fi fost una dintre acele femei anonime de pe Park Avenue, măritate cu bancheri, care sunt în comitetul de părinți din cadrul școlilor private unde învață copiii lor. Dar aici nu era New York, ci Los Angeles, și Candi Clemens era directoarea unui studio de filme. Janey putea observa deja că oamenilor le era puțin teamă de ea și, deși nu știa sigur cu ce se *ocupa* Candi exact la American Pictures, începea să creadă că expresia „director de studio de filme“ era slujba cea mai atrăgătoare și mai strălucitoare din lume...

Janey dădu din cap și Candi se lansă într-una dintre temele ei favorite – pericolul de a mânca orez. Hollywoodul era un loc imposibil pentru femei (deși toată lumea părea să creadă că lucrurile mergeau spre mai bine), și una dintre manevrele ei ofensive era să le dea asociaților ei impresia că, deși era capabilă să fie o scorpie adevărată, era în primul rând o mamă îngrijorată pentru copiii ei. Era îngrijorată („exagerat“ ar fi un

cuvânt potrivit pentru a descrie orice aspect al personalității ei), dar, în același timp, era interesată să-i fure proiectul de sub nas lui Comstock Dibble. În acea dimineață, asistenta ei venise zorită în biroul ei cu vestea că Dibble avea un scenariu scris de Fotomodelul Prostituată și că avea de gând să-l producă, iar Candi se hotărî că și ea voia același lucru.

Și astfel, în timp ce Candi continua să vorbească despre ororile carbohidraților rafinați asupra sistemului nervos, evalua pe furiș caracterul lui Janey. Auzise inițial că Janey Wilcox fusese desemnată la petrecere Fufa Anului și, în alte circumstanțe, normale, nici nu s-ar fi obosit s-o bage în seamă. Pentru Candi, fufele semănau cu planctonul – o parte necesară din lanțul trofic și nimic altceva –, dar Janey Wilcox nu era obișnuita prostuță. În ultimele săptămâni urmărise povestea lui Janey, întrebându-se ce fel de femeie ar putea supraviețui unui asemenea atac public asupra reputației ei. Și acum, uitându-se pe ascuns în ochii lui Janey, Candi crezu că găsisese răspunsul. Spre deosebire de Tanner Cole, care văzuse ochii triști ai unui înger obosit, Candi Clemens se uită la Janey Wilcox și văzu rotițele mereu în mișcare ale ambiției.

Și asta îi plăcu.

Va pune mâna pe proiectul lui Janey, se hotărî ea. Dar dacă aducea vorba despre asta acum, la petrecerea *Vanity Fair*, ar fi fost mult prea ușor, și mai mult decât atât, nu așa se făceau afacerile la Hollywood. Negocierile trebuiau purtate la fel ca la CIA, în secret, așa că mai bine o întreba pe Janey dacă avea copii.

Janey, neștiind nimic de aceste tertipuri, dar simțind că planează o ocazie undeva deasupra capului ei, oftă cu regret:

– Mi-aș dori să am, zise ea îndurerată, plănuisem, dar apoi soțul meu...

– Ah, da, zise Candi cu înțelegere, amintindu-și că Janey era măritată cu Selden Rose.

Sheila Rose, fosta lui nevastă, era una dintre cele mai bune prietene ale ei și brusc, scenariul lui Janey și toate interconexiunile implicate i se părură irezistibile, așa că zise:

– Trebuie să vii la prânz duminică la mine acasă, spuse Candi, de parcă nici nu s-ar fi gândit la un refuz din partea lui Janey. Doar o mână de oameni – așa facem la fiecare sfârșit de săptămână. O să te sune asistenta mea mâine ca să-ți dea adresa.

– Mi-ar face mare plăcere, zise Janey cu ochii mijiți de o plăcere vicleană, gândindu-se că era în Los Angeles de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja era invitată la masă la directorul unui studio de filme, iar asta acasă la ea, ceea ce fără îndoială însemna mult mai mult decât la restaurant...

Dar nu avu timp să se bucure prea mult, pentru că imediat ce Candi se întoarse (să-l salute pe Robert Redford), Rupert Jackson îi apăru în față. O urmărise și așteptase acest moment, fiind foarte versat în modul în care mergeau treburile la Hollywood, pentru a ști că dacă o întrerupeai pe Candi Clemens era un *faux pas*, care poate mai târziu avea să-l coste un rol într-un film.

Dar nu numai Rupert Jackson o urmărea pe Janey. De cealaltă parte a camerei, Comstock Dibble își șterse sudoarea de pe față, prefăcându-se interesat de povestea lui Russel Crowe despre amărâta lui de formație din Australia. Dar cu colțul ochilor, scruta pe furiș schimburile de cuvinte dintre Janey și Candi Clemens, și nu era deloc mulțumit. Dacă Candi Clemens credea că poate să-i ia de sub nas vedeta, se înșela amarnic. Janey Wilcox era descoperirea lui și intenționa s-o păstreze pentru el. Nu știa sigur ce avea să facă cu Janey (la un moment dat, cu siguranță, îi va da papucii afară din proiect), până una-alta, o va ține ocupată cu multe întâlniri fără nici un scop pentru a-i da impresia că e importantă, chiar intenționa să-i găsească și o cameră la hotel dacă era nevoie. Și asta îi va

aduce foarte mare satisfacție, mai ales că era vorba de banii lui George Paxton...

La câțiva metri de el, un bărbat înalt și slab care semăna cu o bucată uscată de vanilie luă un pahar de șampanie și, ridicându-l spre buzele sale lipsite de culoare, o studia pe Janey în timp ce traversa sala cu Rupert Jackson. Văzu că era frumoasă, dar în loc să vadă silueta unei femei, mai degrabă văzu imaginea unui dolar. La patruzeci și doi de ani, Magwich Barone era cel mai de succes impresar de la Hollywood, la fel de cunoscut pentru escapadele sale amoroase, cât și pentru abilitatea lui de a-i intimida pe directorii de studiouri de filme, pentru a obține pentru clienții săi nemerituosi (după părerea lui) și mai mulți bani, iar Janey Wilcox era perfectă. Deja era vedetă și, dacă nu va putea face bani din asta, ar trebui să își dea mai bine demisia din Asociația Impresarilor din America. Deja o vedea ca pe un nume de marcă înregistrată... ar putea începe cu propria linie de lenjerie la QVC. Dar până atunci, era acel proiect cu Comstock Dibble, în mijlocul căruia el intenționa să se poziționeze...

Două ore mai târziu, aproape de miezul nopții, mai multe limuzine negre se aliniaseră pe Sunset Plaza Drive către conacul lui Tanner. Într-una dintre acestea, se afla dubiosul trio Janey Wilcox, Jenny Cadine și Magwich Barone.

Magwich deschise o sticlă de șampanie și, scoțând un pahar, se uită la Jenny Cadine și o întrebă:

– Șampanie, draga mea?

– Știi că nu beau, pufni Jenny, nevenindu-i să creadă că Magwich nu știa asta.

Stătea lângă Janey și, de când Comstock Dibble făcuse prezentările la petrecerea organizată de *Vanity Fair*, spumega de furie că această Janey Wilcox, care nici măcar nu era o actriță adevărată, arăta mai bine decât ea – mai ales că Jenny își

imaginase că Janey Wilcox era scundă, cu părul negru și acel gen de feministă care nu se epila pe picioare sau la subraț...

– Da, sigur, zise Magwich cu un zâmbet sarcastic, întinzându-i paharul. Și nu ai fumat nici o țigară în viața ta, și ai doar douăzeci și opt de ani. Sau te-ai hotărât că ai douăzeci și nouă, doar așa, să nu intre lumea la bănuieli?

– Magwich! îl admonestă Jenny, luând paharul. Se întoarse spre Janey și cu un aer de familiaritate spuse: Vezi ce trebuie să îndurăm noi aici la Hollywood?

– Ah, da, zise Janey cu un zâmbet rece. Trebuie să vă fie îngrozitor de greu.

Se rezemă de banchetă și se uită de la Jenny Cadine la Magwich Barone. O parte din ea nu putea să creadă că într-adevăr se află într-o limuzină și se îndreaptă spre un after-party în seara Oscarurilor, împreună cu unul dintre cei mai importanți agenți și o vedetă de cinema, dar, dată fiind natura aproape suprarrealistă a întregii seri, nu era chiar surprinsă. Era una dintre acele seri rare când i se părea că orice (absolut orice) se poate întâmpla și se hotărâse să se lase dusă de val. Asemenea multor oameni pe care îi întâlneau, Magwich și Jenny erau ca niște extraterestri față de newyorkezi, dar ea mai intrase în contact și cu alte culturi internaționale, și învăța repede...

– Spune-mi, Janey Wilcox, zise Magwich oferindu-i un pahar de șampanie, care este cel mai bun scenariu? Dacă un duh ar ieși din sticlă și ți-ar oferi orice job de la Hollywood, ce ai alege? Gândește-te la orice. Este timpul viselor. Împlinirea dorințelor...

Janey se uită la el și aproape izbucni în râs. Deja descoperise înclinația lui Magwich de a vorbi în propoziții care păreau scoase dintr-un scenariu bizar de film. În ciuda aparenței lui de insectă înțepătoare, umbla de parcă ar fi fost o combinație între Cary Grant și Walter Matthau și, în toiul petrecerii, când Comstock o prezentase lui Jenny Cadine (doar asta, și

meritase prețul biletului de avion când văzuse ce față făcuse Jenny, dându-și seama că ea era fata de la Dingo's), Magwich Barone își făcuse apariția brusc lângă ea. Ridicând din sprâncene la Comstock Dibble, ca și cum Comstock ar fi fost un băiețel gata să facă o năzdrăvănie, se întorsese spre Janey și, făcând practic o plecăciune, zisese:

– Magwich Barone, la dispoziția dumneavoastră.

Și înainte ca Janey să fi apucat să zică ceva, o luase de braț și, conducând-o mai departe, adăugase:

– Sunt noul tău impresar, apropo.

– Serious?

Normal, auzise de legendarul Magwich Barone – cu câțiva ani în urmă, circulase un zvon cum că încuiase în dulap un model faimos, dându-i drumul doar la toaletă și să facă sex cu el – și nu era deloc sigură că un astfel de bărbat ar trebui să fie impresarul ei. Dar vedea că Hollywoodul era un loc în care aveai nevoie de aliați, așa că nu protestase, mai ales când el spusese:

– Acel Comstock Dibble este la fel de viclean ca un coiot și la fel de greu de distrus ca un gândac, iar tu nu mai faci nici o mișcare până nu mă uit eu pe contractul ăla.

Și când ea îi spusese că, practic, nu avea nici un contract, atenția lui se ascuți la fel ca cea a unui rottweiler pe urmele unui deținut...

Și apoi, păruse foarte normal ca el s-o însoțească la petrecerea lui Tanner Cole și Jenny Cadine să vină cu ei...

– Magwich, oftă Jenny iritată. Janey deja are un job. Este feministă!

Janey îi zâmbi lui Magwich peste buza paharului de șampanie, iar Magwich îi făcu cu ochiul conspirativ. Janey nu putea înțelege de unde îi venise lui Jenny această idee și, deși se declarase o feministă în fața diverșilor bărbați cu care se întâlne, avea sentimentul că la Hollywood, „feministă“ era un

cuvânt oarecum murdar. Era de ajuns că, în spatele zâmbetelor lor, probabil majoritatea o considerau un fel de prostituată; nu mai avea nevoie și de Jenny Cadine care să ducă vorba prin târg că mai era și feministă. Scoțându-și pudriera din geantă și uitându-se în oglindă, Janey își țuguie buzele ispititor.

– Chiar vrei să știi care este visul meu? îl întrebă ea pe Magwich.

Și când acesta dădu din cap, închise pudriera cu zgomot și se uită la el cu tupeu:

– Vreau să fiu la fel ca doamna Candi Clemens. Nu voi fi fericită până când nu ajung directoarea propriului meu studio de filme...

Magwich fluieră admirativ. Pentru o clipă, păru foarte surprins, dar lui Janey nu-i păsa. Uitându-se la el pe sub genele lungi și rimelate, zâmbi:

– Dragul meu, dacă vei fi impresarul meu, trebuie să înțelegi cine sunt eu, zise ea.

Nu-i păsa dacă o credea sau nu. La urma urmei, le spusese tuturor din New York că va fi producătoare și, chiar dacă toată lumea o luase peste picior, uite unde ajunsese ea *acum*...

Uitându-se pe fereastră, văzu că mașina intră pe o poartă de lemn, aflată pe vârful unui deal abrupt. Puțin mai jos, deasupra Los Angelesului, era o casă în stil spaniol, cu pereți cu stucatură gălbuie și un acoperiș de țiglă roșie. Mașina parcă la intrare și se opri.

Cei trei pasageri coborâră. Magwich o luă pe Janey de braț.

– Trebuie să ții minte un lucru, Janey. Eu sunt impresar. Nu am întâlnit nici o persoană ambițioasă care să nu-mi placă. Dar pentru moment, drăguț, păstrează-ți gândurile alea pentru tine. Vei descoperi că în orașul ăsta sunt doar două modalități de a avansa – oamenii te cred prost sau le e frică de tine. Planul meu este să-i lăsăm să te creadă proastă. Apoi îi terminăm.

Janey deschise gura în semn de protest, dar se răzgândi. Ea era fata cea nouă din oraș și era hotărâtă să nu rateze șansa asta. Cel puțin, ar trebui ca mai întâi să înțeleagă regulile și apoi să le încalce.

– Bineînțeles, dragul meu...

Magwich o strânse de braț.

– În seara asta, drăguț, zise el șoptindu-i la ureche, tot ce vreau de la tine este să te porți ca o vedetă.

Asta putea face, se gândi ea, intrând în casă. Nu așa se considerase ea mereu, o vedetă?

Ușa fu deschisă de un majordom englez în uniformă și, trecând prin foaiorul verde cu coarne de cerb agățate pe pereți, intrară în living. Pe un perete, niște uși franțuzești se deschideau înspre un balcon mare; la celălalt capăt, se afla un șemineu. Camera era plină de canapele și fotolii de piele, dar Janey abia observă mobila, pentru că atenția îi fu atrasă de Tanner Cole.

Stătea lângă șemineu, cu un braț pe polița acestuia și se schimbă de smoching în niște pantaloni cadrilați din bumbac, care pe altcineva ar fi arătat ridicol. Pe Tanner Cole însă, creau impresia de bărbat american clasic – tipul care câștigă toate premiile nefăcând nici un efort, pentru că este dreptul lui din naștere – și cumva, prin comparație cu el, toți bărbații păreau inferiori lui. Avea acel gen de prezență electrizantă care atrage atenția tuturor din cameră și, în timpul petrecerii *Vanity Fair*, Janey nu se putuse abține să nu îi arunce câte o otheadă. De mai multe ori în acea seară, îl surprinsese și pe el uitându-se la ea și, judecând după felul în care o sorbea din ochi, decisese că nu avea cum să fie homosexual.

Încă o dată, el își ridică privirea și o văzu. Dar, nefăcând nici o mișcare pentru a se apropia de ea, Janey îi aruncă un zâmbet scurt. Își dădu seama că era genul de bărbat căruia îi

plăcea să joace după regulile lui și, pentru moment, va aștepta. Îl va lăsa pe el să vină la ea și era foarte sigură că va veni...

Când se întoarse, aproape se împiedică de Craig Edgers.

Stătea pe o canapea de piele întoarsă, cu picioarele întinse înainte, holbându-se ursuz la un pahar de Martini. Craig era în Los Angeles de trei zile, dar abia acum începea să înțeleagă diferența de a fi un romancier faimos în New York spre deosebire de Los Angeles. În New York, îl cunoștea toată lumea – chiar cu câteva zile în urmă, o funcționară drăguță de la bancă îl recunoscuse după fotografia de pe coperta cărții lui, ceea ce era uimitor, având în vedere că poza era veche de zece ani – dar în L.A., era practic invizibil. Cu un an în urmă, nu i-ar fi păsat de asta, dar în cele șase luni de succes se obișnuise să fie adulat, iar în L.A. nu îl adula nimeni. Normal, oamenii „auziseră” de cartea lui, și „auziseră” că era extraordinară. Dar se pare că până acum, nimeni nu o citise de fapt, și în acea dimineață, când se întâlnise cu tânărul director de la Fox Searchlight, puștiul chiar avusese tupeul să îi sugereze să schimbe personajul principal într-o femeie de douăzeci și cinci de ani...

Și acum, vechiul său prieten Tanner Cole insistase să rămână la această petrecere. Începea să intre în categoria celor de vârstă mijlocie și avea sentimentul acut că deja ora lui de culcare trecuse de mult. Dar dacă pleca la el în cameră, Tanner avea să fie dezamăgit – și a doua zi dimineață urma să-i arunce o privire tristă, iar Craig avea să se simtă un ratat. Tanner Cole nu era ca ceilalți bărbați, se gândi Craig; avea o sensibilitate deosebită, care părea prefăcută la prima vedere, dar după douăzeci de ani de prietenie, Craig știa că era autentică. Putea schimba atmosfera într-o cameră doar cu o singură privire – dacă Tanner era fericit, toată lumea era fericită, în schimb, dacă era posac, te putea face să te simți ca în iad...

Ridică privirea, încercând să-l surprindă pe Tanner, în schimb o văzu în fața sa pe Janey Wilcox. Șocul fu atât de mare, încât aproape își vărsă băutura. Era ca și cum ar fi văzut pe cineva reînviat din morți și, judecând după expresia feței ei, și ea era la fel de surprinsă.

– Craig, zise ea cu suflarea tăiată.

Nu-și putea imagina ce căuta Craig la petrecerea lui Tanner și imediat își aduse aminte de ce îi spusese Selden – că ea „ruinase” viața lui Craig. Oare va vorbi cu ea? se întrebă, dar înainte ca el să aibă timp să reacționeze, ea se așeză lângă el.

Craig *era* supărat pe Janey Wilcox, dar în timp ce-și repeta că era supărat doar pentru că-și bătuse joc de scenariul lui, adevărul era că nu suportase dispariția lui Janey din viața lui. Sigur, avea o scuză, dar el totuși simțea că ar fi trebuit să-l sune – chiar așa, ar fi *trebuit* să-l sune și să-i explice situația cu gura ei. În ultimele săptămâni, ajunsese s-o urască, gândindu-se că se folosisese de el cumva (deși nu știa sigur în ce măsură) și se simțise ca un amant refuzat, care nu poate înțelege de ce este brusc părăsit. În decursul lunii ianuarie și ceva din februarie, când ea venea la el în apartament, după-amiezile, pentru a discuta, în aparență, scenariul lui, începuse să creadă că ea era îndrăgostită de el. Nici nu-i trecuse prin cap că această posibilitate nu exista de fapt; la urma urmei, ea îi repetase mereu cât de genial era el. Ei doi, se gândea el, erau un fel de Arthur Miller și Marilyn Monroe...

Craig nu era îndeajuns de sofisticat pentru a-și ascunde sentimentele, așa că, deși în secret se bucura că Janey se așezase lângă el (dacă l-ar fi ignorat sau ar fi trecut pe lângă, ura lui ar fi reînviat), voia ca ea să afle că-l dezamăgise.

– Bună, Janey, zise el înțepat, bând din cocktail și uitându-se voit în altă parte.

– Craig, zise ea tandru apropiindu-se. Sunt atât de fericită că te văd!

Și chiar așa era, realiză ea brusc. Hollywood era minunat, dar...

– E atât de bine să mai vezi o figură cunoscută, zise ea.

– Este? întrebă el bosumflat. Vrei să spui că toți oameniiăștia de aici nu sunt prietenii tăi?

Ca de obicei, Craig n-o putea încurca cu nimic.

– Cu siguranță, nu. Nu cunosc pe nimeni... Abia ieri am ajuns. Și tocmai acum am venit de la petrecerea *Vanity Fair* – nu se putu abține ea – și, bineînțeles, toată lumea e extrem de drăguță, dar ei nu sunt ca *noi*, știi?

Craig știa și el acest lucru foarte bine, așa că fu de acord.

Sorbi din nou din pahar. Simțea că intră din nou sub influența farmecelor ei, dar nu voia să cedeze așa ușor. Îl rănise – merita să fie pedepsită. Se gândi să se ridice și să plece, dar adevărul era că de fapt și ea era singura persoană pe care el o cunoștea și *voia* să vorbească cu ea...

– Ai fi *putut* să mă suni, zise el.

– Am vrut să te sun, ripostă ea indignată. Și, plecându-și ochii, zise: Dar nu am putut. Selden..., își duse degetele la gură ca și cum nu ar fi fost sigură dacă era bine să continue sau nu.

– Selden? zise Craig pe un ton de lehamite – în acele săptămâni când se întâlnise cu Janey și-l imaginase pe Selden drept dușmanul lui, și se hotărâse că nu era destul de bun pentru Janey; nu avea nici pic de sensibilitate...

Janey profită de tonul lui pentru a continua.

– Știu că ești unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Selden, începu ea, exagerând afirmația pentru a-i câștiga simpatia lui Craig, și probabil nu ar trebui să-ți spun asta. Dar în ultima lună, am fost practic o prizonieră în propria casă – Selden nu mă lăsa să ies afară... nu mă lăsa nici măcar să vorbesc la telefon. Făcu o pauză evaluând efectul pe care vorbele ei le avură asupra lui și, mulțumită de privirea șocată de pe fața lui Craig,

continuă: Eu și Selden ne-am despărțit, dar sunt sigură că deja ai aflat.

Craig nu aflate nimic, dar aceste cuvinte erau ca o melodie pentru urechile lui de bărbat de vârstă mijlocie. Nu era ca și cum el ar fi avut ce să facă în privința asta (îi era mult prea frică de Lorraine), dar îl învigoră gândul la *posibilitatea* de a...

– Asta e păcat, zise el tăfnos, deși nu-i părea deloc rău.

– Este și nu este, zise Janey ridicând din umeri, sugerând că viața merge înainte. Cât stai? Eu voi rămâne aici cel puțin o săptămână, îl anunță ea gândindu-se la prânzul la care fusese invitată de Candi Clemens. Ar trebui să ne întâlnim...

Craig se gândise să plece a doua zi, dar își aduse aminte că nu avea nimic urgent de rezolvat la New York, iar Tanner îi spusese să stea cât avea chef – chiar și o lună dacă voia. Și de ce nu ar sta? se gândi el. Se simțea foarte bine departe de nevasta lui, vremea era frumoasă și acum că Janey se afla aici...

– O să mai stau câteva zile. Atâta timp cât Tanner nu mă dă afară...

– Tanner...? întrebă Janey surprinsă.

– Tanner Cole, și, neputându-se abține, se folosi de această ocazie pentru a o impresiona. Stau la el!

– Serios? întrebă Janey încercând să nu pară prea interesată, deși în mintea ei era un vârtej de posibilități... fiind „prietena bună“ a lui Craig din New York, ar fi avut toate scuzele să vină în vizită și ce bine ar fi ca Tanner să vadă că nu era doar o fufă care arată bine, ci și o femeie serioasă, o femeie care umbla prin cercurile intelectualilor, precum Craig Edgers...

Și acum, că Comstock Dibble îi mânca din palmă (și să sperăm că și Candi Clemens), nu avea nici un motiv pentru care nu ar putea reînvia proiectul lor. Ar fi pretextul perfect pentru a se întâlni cu Craig și, dacă se întâlneau la Tanner

acasă, era sigură că va da peste el din întâmplare și totul va părea foarte inocent...

Uitându-se la Tanner, își dădu seama că îi plăcea tot mai mult de el. Dacă va fi al ei, va fi al ei cu totul și, pentru a-și atinge acest scop, nu trebuia să-i cedeze cu ușurință. Se aplecă și-l atinse pe Craig pe braț:

– Știi că ăsta este probabil un subiect dureros, dar eu și Comstock ne-am împăcat și el zice că va fi producătorul scenariului pe care l-am scris.

Craig păru confuz la auzul acestei informații, dar ea îl ignoră și continuă:

– O să mă întâlnesc cu el săptămâna asta și aş dori să readuc în discuție proiectul nostru. Zâmbi misterios amintindu-și de discuția cu Magwich și de bucuria lui că ea nu semnase nici un contract și adăugă: Am un atu în fața lui. Și dacă nu va fi interesat, o cunosc pe directoarea unui studio care ar putea fi.

Se rezemă de canapea, multumită de sine. Nu era chiar adevărat, dar instinctul îi spuse că așa se făceau afacerile la Hollywood și ea era hotărâtă să reușească. Dar înainte să apuce Craig s-o felicite pentru planul ei, Magwich apăru și îi oferă un pahar.

– M-am gândit că poate ți-e sete, zise el uitându-se curios la Craig.

Janey îi făcu semn să ia loc.

– El este Craig Edgers. Eu și Craig tocmai discutăm despre un proiect cinematografic la care am lucrat în New York...

Și brusc, ca și cum Janey Wilcox era și înger păzitor, și muză, Craig Edgers avu noroc. Magwich Barone, care se considera deasupra nimicurilor de la Hollywood, era unul dintre puținii oameni care chiar citiseră toată cartea lui Craig – toate cele 532 de pagini. Cu o uimire în voce, care este atât de plă-

cută pentru un autor, mai ales unul precum Craig Edgers, zise pe nerăsuflăte:

– *Încurcăturile*, nu-i așa?

– Exact, zise Craig, evident plăcut impresionat.

Magwich se aplecă peste Janey în nerăbdarea sa de a vorbi cu Craig.

– Portretul bărbatului de vârstă mijlocie în căutarea tineretii interioare este pur și simplu devastator, zise el. Abia dacă am ieșit din casă timp de trei zile...

Craig râse recunoscător și Janey zâmbi. Uitându-se de la unul la celălalt, se gândi cât de plăcut era să-i apropii pe oameni unii de alții, aducând bucurie – și o potențială afacere – ambelor părți. Și nu strica nici că amândoi erau impresionați de ea, date fiind cunoștințele pe care ea părea să le aibă...

Se uită în partea cealaltă a camerei, sperând să surprindă privirea lui Tanner Cole (și nu ar strica nici dacă el ar vedea-o în compania celor doi bărbați), dar în loc de Tanner, fu aproape șocată de o figură uimitor de familiară. Lângă una dintre ușile franțuzești se afla nimeni altul decât Bill Westacott...

Bill! se gândi ea. Bill era exact bărbatul pe care dorise să-l întâlnească, și acum, parcă pentru a i se îndeplini dorința, era aici. Simțise oare că se gândise la el? Și apoi, venise alergând la auzul cântecului ei de sirenă?

Se uită de la Craig la Magwich. Magwich tocmai făcea o comparație între scriitura lui Craig și cea a lui Flaubert, iar Craig stătea sorbind din băutură, nemaiîncăpându-și în piele de fericire. Amândoi prezentau toate semnele unor bărbați în stare de ebrietate care credeau că-și găsiseră în sfârșit un spirit compatibil și nu aveau să-i simtă lipsa.

Ochii lui Bill străluciră amuzați în timp ce o privea cum vine spre el:

– Bună, Wilcox, zise el sărutând-o pe obraji.

Se întoarse cu spatele la restul camerei, făcând din trupul său o pavăză, ca și cum ar fi vrut-o doar pentru el.

– Văd că deja ai cucerit Hollywoodul. Magwich Barone pare foarte interesat și rareori pierde atâta timp cu cineva...

Bill părea puțin invidios, se gândi Janey – un semn că Magwich era chiar impresarul pe care ar fi bine să îl ai.

– Zice că vrea să fie impresarul meu, rosti Janey cu viclenie, amintindu-și ce amuzant era să-l momească pe Bill. Dar nu sunt sigură. Tu ce crezi?

Dar Bill râse.

– Haide, Wilcox. Mă cunoști prea bine ca să-ți închipui că scapi cu tertipul ăsta. Tu nu ai ascultat nici un sfat de-al meu sau de-al altcuiva...

– I-am spus că într-o bună zi vreau să am propriul meu studio de filme...

Bill râse. Cu asta sigur l-a lăsat perplex pe vulpoiul de Magwich, se gândi el; probabil își imaginase că Janey nu avea ambiție mai mare decât să devină gazda unei emisiuni de divertisment.

– Și ce-a zis?

– Mi-a spus că la început ar fi bine să fac pe proasta, zise Janey încruntându-se, dar sincer nu știu dacă o să pot face așa ceva...

Deja începea să joace teatru, se gândi Bill și își dădu seama că nu era chiar adevărat. Mereu jucase teatru, doar că îi lipsise scena...

Până acum.

– Janey, începu el, zâmbind malițios. Sunt sigur că poți face orice vrei tu, inclusiv să faci pe proasta... apropo, cum merge cu scenariul? Am auzit că Dibble o să-l producă. L-ai terminat până la urmă?

– Ah, Doamne! exclamă ea prefăcându-se plictisită. Chiar toată lumea de la Hollywood știe despre asta?

Ea se răsuci și Bill își aduse aminte când făceau dragoste pe plajă, în acele după-amiezi toropitoare, cu două sau trei veri în urmă. Era atât de frumoasă atunci și atât de plină de viață (și neînțelegerile, bineînțeles, care la momentul respectiv îl înnebuneau), iar el fusese îndrăgostit nebunește de ea. Ce prost fusese c-o lăsase să plece! se gândi el. Ar fi trebuit să divorțeze de nevastă-sa și să se însoare cu ea, pentru că atunci, știa că și ea era îndrăgostită de el...

– OK, Bill, zise ea oftând resemnată. Ai avut dreptate.

Și când el ridică din sprâncene, ea își mușcă buza.

– Nu am terminat scenariul, îi șopti ea aplecându-se spre urechea lui. Am scris doar treizeci și trei de pagini. Dar lucrul cel mai interesant este că se pare că nu contează. Toată lumea crede că am scris un scenariu. Și acum nu sunt sigură ce să fac...

– O să te descurci tu, zise el făcând un pas înapoi pentru a o privi în ochi.

Ceea ce văzu aproape îi frânse inima. Poate de vină erau toate necazurile prin care trecuse, dar dintr-odată, el văzu că ea se maturizase. Acum era femeie...

Trebuia să plece. Se uită în jur și îl observă pe Tanner căutând-o din ochi și cu colțul ochiului o văzu cum răspunde privirii lui...

Și brusc știu că discuția lor luase sfârșit.

– Ah, Bill, zise ea întinzând palma și mângâindu-l pe față.

El își lăsă capul în palma ei și se privi. În acea clipă, toate câte li se întâmplaseră – toate rivalitățile și resentimentele, dorințele, aspirațiile – dispărură ca prin farmec și totul fu iertat.

Și, într-un final, ca și cum în sfârșit își permitea să se bucure de triumful acelei seri, spuse:

– Nu-i așa că e minunat?

Plecă, îndreptându-se spre balcon. El o văzuse făcând șmecheria asta de zeci de ori la petreceri, separându-se de

mulțime pentru a atrage vreun bărbat. În trecut, ar fi luat-o peste picior, se gândi el, dar acum descoperi că nu mai avea nici un chef s-o critice.

Se întoarse și se uită prin cameră. Mulțimea – vedete de cinema și producători, scenariști și impresari, asezonată cu câțiva make-up artiști și instructori personali – atinsese acel moment culminant când toți știau că petrecerea se va termina curând și trebuiau să își atingă scopul pentru care veniseră. Hollywoodul, își zise Bill sardonice, reprezenta perfect tipul companiei americane – de la cei mai lacomi și mai ambițioși la cei mai mărunți și mai răi. Dar asta nu era chiar adevărat pe de-a întregul, se corectă el. Pentru că exista și talent real – chiar genialitate – și singurul motiv pentru care Hollywoodul încă mai exista era că dedesubtul pojghiței de sclipici exista încă dorința adevărată de a face bine. Nimeni nu voia să facă un film sau o emisiune proastă; majoritatea oamenilor, se gândi el, își doreau doar să fie grozavi. Și dacă nu reușeau întotdeauna, asta era doar pentru că erau ființe umane. Și uitându-se peste umăr, urmărind-o pe Janey cum iese pe balcon, simți față de ea și teamă, și mândrie în același timp – mândrie că se ridicase de jos și începuse în sfârșit să facă primii ei pași nesiguri. Putea fi extraordinar de proastă, se gândi el, dar ca în cazul majorității oamenilor, cel mai mare dușman al ei era ea însăși. Ceva ce era valabil și pentru el.

Și pentru o clipă se gândi să se ducă după ea.

Dar apoi se opri. „Las-o în pace, se gândi el. Las-o să se bucure de acest moment.“ Succesul ei fusese unul răsunător în acea seară, dar era un succes de tip Hollywood – subit, magic și copleșitor – proiectat pentru a distruge până la urmă sufletul persoanelor neavizate. În viitor, o să aibă destul timp să fie dezamăgită, când va descoperi că fusese înșelată, când va realiza că într-o zi poți fi „pe val“, iar a doua zi nimeni nu mai vrea să discute cu tine...

Și cu colțul ochiului îl văzu pe Tanner Cole îndreptându-se spre balcon. Nu avea de gând să concureze cu un star de cinema. Cel puțin, nu acum. Janey apucase pe un drum nou acum, se gândi el ușurat, un drum care nu-l includea și pe el. Și când Tanner Cole trecu pe lângă el, aproape că-i spuse:

– Noroc, prietene...

Se uită din nou la Janey care era pe balcon și avu sentimentul că Hollywoodul va descoperi curând că ea nu poate fi distrusă prea ușor. Părea că posedă un spirit și o speranță care pur și simplu nu vor să dispară...

Cu o mână pe balustradă, Janey își poziționează corpul în așa fel încât să fie văzută din profil, uitându-se la peisajul de dedesubt. Închise ochii, respirând aerul parfumat al nopții, știind că acum dădea impresia unei femei fermecătoare, pierdută pe gânduri...

Dar de data asta, chiar era pierdută pe gânduri. Aparținea aceluși loc... totul în seara respectivă îi dăduse de înțeles că în sfârșit își găsisese și ea locul. Și deschizând ochii, fu fermecată de priveliștea din fața ei. Pentru că de acolo de sus, de unde era ea, pe Hollywood Hills, luminile Los Angelesului se întindeau la picioarele ei, licărind ca un covor de aur.

Cu scriitura ei de un comic strălucitor și înclinația către satiră socială, Candace Bushnell a schimbat pentru totdeauna modul în care New Yorkul, prietenia dintre femei și dragostea pentru o pereche de pantofi buni sunt percepute. Acum, cu *Frumusețe de vânzare*, Bushnell ne aduce o altă comedie de moravuri, în stilul bine consacrat.

Janey Wilcox este un model ale cărei așteptări deseori îi depășesc posibilitățile și căreia succesul recent obținut i s-a urcat la cap. Urmărind aventurile lui Janey, Bushnell ne atrage în lumea aparent strălucitoare a mașinilor de o sută de mii de dolari, a jucătorilor de polo bine făcuți, a mogulilor de presă, a apartamentelor de pe Fifth Avenue și a relațiilor ale căror scopuri pot fi ghicite numai de cunoscători.

Însă tocmai când Janey pătrunde în această lume cu prea mulți bani și prea puțină morală, forțe nevăzute conspiră să o excludă, obligând-o să reconsidere dragostea și prietenia – și cât de departe este dispusă să meargă pentru a-și atinge propriile vise.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-2165-6

9 789735 421656

www.rao.ro
www.raobooks.com